

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ

LUCIANI SAMOSATENSIS O P E R A G R A E C E E T L A T I N E

AD EDITIONEM

TIBERII HEMSTERHUSII ET IOANNIS FREDERICI REITZII

ACCURATE EXPRESSA

CUM VARIETATE LECTIONIS ET ANNOTATIONIBUS

VOLUMEN NONUM

BIPONTI
EX TYPOGRAPHIA SOCIETATIS
CICIDCCXCI

Τ Α Π Ρ Ο Σ Κ Ρ Ο Ν Ο Ν .

ΙΕΡΕΥΣ ΚΑΙ ΚΡΟΝΟΣ.

ΙΕΡ. Ω ΚΡΟΝΕ, σὺ γὰρ ἔοικας ἄρχων τό γε νῦν ἔ
εἶναι, καὶ σοὶ τέθυται, καὶ κεκαλλιέρεται παρ' ἡμῶν, τί
ἂν μάλιστα ἐπὶ τῶν ἱερῶν αἰτήσας λάβοιμι παρὰ σοῦ;

ΚΡΟΝ. Τοῦτο μὲν αὐτόν σε καλῶς ἔχει ἐσκέσθαι ὅ,
τί σοι εὐκτέον, εἰ μὴ καὶ μάντιν ἅμα ἐθέλοις εἶναι τὸν
ἄρχοντα, εἰδέναι τί σοι ἥδιον αἰτεῖν, ἐγὼ δὲ τὰ γε δυ-
νατὰ οὐκ ἀνανεύσω πρὸς τὴν εὐχήν.

ΙΕΡ. Ἀλλὰ πάλαι ἔσκεμμαι, ἔρῳ γὰρ τὰ κοινὰ
ταυτὶ, καὶ πρόχειρα, πλοῦτον, καὶ χρυσὸν πολὺν, καὶ

S A T U R N A L I A .

SACERDOS ET SATURNUS.

Sac. QUANDOQUIDEM, Saturne, imperium tenere nunc
videris, sacrificatumque tibi a nobis ac litatum est; quid-
nam potissimum inter sacra petitum abs te licet consequi?

Sat. Illud quidem te ipsum probe deliberatum habere
oportebat, quid optandum tibi sit, nisi simul divinatorem
esse vis eum, qui imperat, ut sciat, quid petere tibi colli-
beat. Ego vero, quae quidem possunt fieri, tuo voto non
negabo.

Sac. Quin olim deliberavi. Rogo enim communia ista
& prompta, divitias, & aurum multum, & virorum esse
Lucian. Vol. IX.

A

ἀνδρῶν δεσπότην εἶναι, καὶ ἀνδράποδα πολλὰ κεκτῆσθαι, καὶ ἐσθῆτας εὐανθεῖς, καὶ μαλακὰς, καὶ ἄργυρον, καὶ ἐλέφαντα, καὶ τᾶλλα, ὅποσα τίμια. τούτων οὖν, ὦ ἄριστε Κρόνε, δίδου μοι, ὥς τι καὶ αὐτὸν ἀπολαῦσαι τῆς σῆς ἀρχῆς, μηδὲ ἄμοιρον εἶναι μόνον αὐτῶν διὰ παντὸς τοῦ βίου.

- 2 ΚΡΟΝ. Ὅρᾳς; οὐ κατ' ἐμὲ τοῦτο ἤτησας· οὐ γὰρ ἐμὸν διανέμειν τὰ τοιαῦτα· ὥστε μὴ ἄχθου, εἰ ἀτυχῆσεις αὐτῶν, ἀλλ' αἰτεῖ παρὰ τοῦ Διὸς, ὅπότεν εἰς ἐκεῖνον ἡ ἀρχὴ περιέλθῃ μετ' ὀλίγον. ἐγὼ δ' ἐπὶ ῥητοῖς παραλαμβάνω τὴν δυναστείαν. ἑπτὰ μὲν ἡμερῶν ἡ πᾶσα βασιλεία. καὶ ἦν ἐκπρόβσμος τούτων γένωμαι, ἰδιώτης εὐθύς εἰμι, καὶ πού τοῦ πολλοῦ δήμου εἷς. ἐν αὐταῖς δὲ ταῖς ἑπτὰ σπουδαῖον μὲν οὐδὲ ἀγοραῖον διοικήσασθαι μοι συγκεχώρηται, πίνειν δὲ, καὶ μεθύειν, καὶ βοᾶν, καὶ παίζειν, καὶ κυβεύειν, καὶ ἄρχοντας

10 Ἐπὶ ῥητοῖς) Ὀρισμίτοις. G. quae septem diebus absolvebantur,
11 Τῶν ἑπτὰ μ. ἡμ.) Saturnalia, tur, & hieme celebrabantur. G.

dominum, & mancipia habere multa, & vestem floridam atque mollem, & argentum, & ebur, & reliqua, quaecunque pretiosa sunt. Horum ergo, Saturne optime, fac mihi copiam, ut ipse quoque fructum aliquem tui imperii consequar, nec solus tota vita rerum illarum expers maneam.

Sat. Vides? non petisti, quod in mea potestate sit: nec enim tribuere talia meum est. Itaque noli graviter ferre, si ea non consequaris: verum a Iove pete, cum ad illum paulo post transierit imperium. Ego vero conditionibus quibusdam capio potestatem. Septem enim diebus totum mihi regnum finitur: hunc terminum egressus continuo sum privatus, & de promiscua multitudine unus. Illis ipsis vero septem diebus ferium quidem nihil, neque publicum negotium agere mihi licet; sed bibere, & inebriari, & clamare, & iocari, & alea ludere, & reges vini constituere,

καθίστασθαι, καὶ τοὺς οἰκέτας εὐωχεῖν, καὶ γυμνὸν εἶδεν, καὶ κροτεῖν ὑποτρέμοντα· ἐνίστε δὲ καὶ ἐς ὕδωρ ψυχρὸν ἐπὶ κεφαλὴν ὠθεῖσθαι, ἀσβόλῳ κεχρισμένον τὸ πρόσωπον. ταῦτα ἐφείταί μοι ποιεῖν. τὰ μεγάλα δὲ ἐκεῖνα, τὸν πλάυτον, καὶ τὸ χρυσίον, ὃ Ζεὺς διαδίδωσιν οἷς ἂν ἐθέλῃ.

ΙΕΡ. Ἄλλ' οὐδ' ἐκεῖνος, ὦ Κρόνε, ῥαδίως καὶ προ- 3
χείρως. ἔγωγ' οὖν ἤδη ἀπηγόρευκα, αἰτῶν μεγάλη τῇ Φωνῇ· ὃ δ' οὐκ ἐπαίει τὸ παράπαν, ἀλλὰ τὴν αἰγίδα ἐπισείων, καὶ τὸν κεραυνὸν ἐπανατεινόμενος, ὀριμὸν ἐνορῶν, ἐκπλήττει τοὺς ἐνοχλοῦντας. ἦν δὲ ποτε καὶ ἐπι-
νεύσῃ τινί, καὶ πλούσιον ποιήσῃ, πολὺ τὸ ἄκριτον ἐν-
ταῦθα, καὶ τοὺς ἀγαθοὺς ἐνίστε καὶ συνετοὺς ἀφείς, ὃ δὲ
παμπονήροις τε καὶ ἀνοήτοις ἀνδράσι περιχεῖ τὸν πλού-
τον, μαστιγαῖς ἢ ἀνδρογύνοις τοῖς πλείστοις αὐτῶν. πλὴν
τά γε σοι δυνατόν ἐθέλω εἶδέναι, τίνα ταῦτά ἐστιν;

ΚΡΟΝ. Οὐ μικρὰ ὅλως, οὐδὲ παντάπασιν εὐκτα- 4

& fervos excipere convivio, & nudum canere, & tremulos plausus edere, interdum etiam in aquam frigidam praecipitem detrudi, fuligine picto vultu: haec, inquam, facere mihi permissum est. Verum maiora illa, divitias, & aurum, Iuppiter, quibus visum est, distribuit.

Sac. Sed neque ille, Saturne, facile & promte. Equidem iam fatigatus sum magna voce petendo: at ille omnino non audit, sed aegide quassata, atque intentato fulmine, torvum videns, qui sibi molesti sunt perterret. Si quando etiam annuat alicui, divitemque illum reddat; hic vero indiscreti multum, relictisque bonis ac prudentibus viris, ille pessimos ac sensu paene communi carentes circumfundit divitiis, verberones plerumque & effeminatos homines. Sed quae tu potes, scire velim, qualia sint.

Sat. Non omnino parva illa quidem, neque plane con-

Φρόνητα, ὡς πρὸς τὴν δύναμιν ἐξετάζεσθαι τῆς συμπάσης ἀρχῆς, εἰ μὴ σοι γε μικρὸν δοκεῖ τὸ νικᾶν κυβεύοντα, καὶ τοῖς ἄλλοις ἐς τὴν μονάδα κυλισμένου τοῦ κύβου, σοὶ τὴν ἐξάδα ὑπεράνω αἰεὶ φαίνεσθαι. πολλοὶ γοῦν ἐς κόρον ἀπὸ τοῦ τοιούτου ἐπεσιτίσαντο, οἷς ἴλεως καὶ Φορὸς ὁ κύβος ἐπινεύσει. οἱ δὲ ἔμπαλιν γυμνοὶ ἐξηζῶντο, συντριβέντος αὐτοῖς τοῦ σκάφους, περὶ οὗτα μικρῶ ἔρματι τῷ κύβῳ. καὶ μὴν καὶ πιεῖν ἐς τὸ ἡδιστον, καὶ ὠδικώτερον ἄλλου δοῦναι ἅμα ἐν τῷ συμποσίῳ, καὶ διακονουμένων τοὺς μὲν ἄλλους ἐς τὸ ὕδωρ ἐμπεσεῖν, (τοῦτο γὰρ τούπιτίμιον τῆς ἀδεξίου διακονίας) σὲ δὲ, καὶ ἀνακηρυχθῆναι καλλίνικον, καὶ ταῦτ' ἀΦαιρῆσθαι τὸν ἀλόντα. ὁρᾷς ἡλίκον τὸ ἀγαθόν, ἔτι καὶ βασιλέα μόνον ἐφ' ἀπάντων γενέσθαι, τῷ ἀστραγάλῳ κρατήσαντα, ὡς μήτε ἐπιταχθείης γελοῖα ἐπιτάγματα, καὶ αὐτὸς ἐπιτάττειν ἔχρῃς, τῷ μὲν αἰσχρόν τι περὶ αὐτοῦ ἀναβοῆσαι, τῷ δὲ γυμνὸν ὀρχήσασθαι, καὶ ἀράμενον

12 Καλλίνικον) Τὸν νικῶντα. G.

temnenda, si ad vim exigantur totius imperii: nisi forte parvum tibi videtur vincere alea, & provoluta reliquis in unionem tessera, senionem in summo tibi semper apparere. Multi enim ad satietatem usque inde sibi pararunt viaticum, quibus propitia secundaque tessera annuerit: alii contra enatarunt nudi, fracto ipsis ad exiguum adeo scopulum, tesseram, navigio. Verum etiam bibere iucundissime, & simul aliis canendi peritiorem videri in convivio, & ministrantium alios incidere in aquam, (hoc enim ministerii parum dextri praemium est) te vero & honestum victorem praedicari, & praemia auferre victo, vides, quantum sit bonum? Porro regem solum fieri omnium, talorum victoria, ut neque ridicula tibi iniungantur imperia, & imperare ipse possis, huic quidem, ut turpe quiddam de se ipse proclamet, alii ut nudus saltet, & succollata tibi-

τὴν αὐλητρίδα, τρεῖς τὴν οἰκίαν περιελθεῖν; πᾶς οὐχὶ καὶ ταῦτα δείγματα μεγαλοδωρίας τῆς ἐμῆς; εἰ δὲ τὸ μὴ ἀληθῆ μηδὲ βέβαιον γίνεσθαι τὴν τοιαύτην βασιλείαν αἰτίαση, ἄγνωμον ποιήσεις, ὁρῶν αὐτὸν ἐμὲ τὸν ταῦτα διανέμοντα ὀλιγοχρόνιον τὴν ἀρχὴν ἔχοντα. τούτων δ' οὖν ἅ μοι δυνατὰ δοῦναι, τῶν πεττῶν, τοῦ ἄρχειν, τοῦ ἄδειν, καὶ τῶν ἁ κατηριθμησάμην, θαρρῶν αἰτεῖ, ὥς ἐμοῦ πρὸς οὐδὲν δεδιζομένου σε τῇ αἰγίδι, καὶ τῷ κεραυνῷ.

ΙΕΡ. Ἄλλ', ὦ Τιτάνων ἄριστε, τῶν μὲν τοιούτων οὐ 5
δέομαι, σὺ δὲ ἄλλ' ἐκεῖνό μοι ἀπόκριναι, ὃ μάλιστα ἐπόθουν εἶδέναι· καὶ μοι ἦν εἴπης αὐτὸς ἱκανὴν ἔσῃ τὴν ἀμοιβὴν ἀποδεδωκώς ἀντὶ τῆς θυσίας, καὶ πρὸς τὸ λοιπὸν ἀφίμῃ σοι τὰ χρεῖα.

ΚΡΟΝ. Ἐρώτα μόνον, ἀποκρινοῦμαι γὰρ, ἦν εἰδὼς τύχω.

ΙΕΡ. Τὸ μὲν πρῶτον ἐκεῖνο, εἰ ἀληθῆ ταῦτ' ἐστίν, ἃ περὶ σοῦ ἀκούομεν, ὥς κατήσθιες τὰ γεννώμενα ὑπὸ

6 Τῶν πεττῶν) Πιστὸς τὸ ταυλίον. G.

cina ter domum circumeat; nonne haec etiam magnificentiae meae specimina? Si vero cauferis, non verum esse, neque firmum hoc regnum, importune feceris, qui videas, me ipsum, qui tribuo talia, parvi temporis habere imperium. De his igitur, quae dare in potestate mea est, de talis, de regno, canendo, & quaecunque enumeravi, audacter pete, qui nunquam aegide te vel fulmine perterrebo.

Sac. Sed talibus mihi, Titanum optime, nihil opus est. Quin tu illud mihi responde, quod scire maxime vellem: idque mihi si dixeris, satis magnum mihi pretium pro sacrificio retuleris, reliquaue tibi debita remittam.

Sat. Interroga modo: respondebo enim, si sciam.

Sac. Primo illud, verane sint ista, quae de te audimus, devorare te solitum, quae nascerentur e Rhea, illam vero,

τῆς Ρέας, ἐκεῖνῃ δὲ ὑφελομένη τὸν Δία, λίθον ὑποβαλλομένη ἀντὶ τοῦ βρέφους, ἔδωκέ σοι καταπιεῖν· ὁ δὲ εἰς ἡλικίαν ἀφικόμενος, ἐξήλασέ σε τῆς ἀρχῆς, πολέμῳ κρατήσας, εἴτα εἰς τὸν Τάρταρον Φέρων ἐνέβαλε, πεδήσας αὐτόν σε, καὶ τὸ συμμαχικὸν ἅπαν, ὅπῃσιν μετὰ σοῦ παρετάττετο.

ΚΡΟΝ. Εἰ μὴ εορτὴν, ὦ οὔτος, ἤγομεν, καὶ μεθύειν ἐφίετο, καὶ λουδορεῖσθαι τοῖς δεσπόταις ἐπ' ἐξουσίας, ἔγνωσ' ἂν, ὡς ὀργίζεσθαι γούν ἐξεῖταί μοι, τοιαῦτα ἐρωτήσας, οὐκ αἰδέσθεις πολὺν οὕτω καὶ πρεσβύτην θεόν.

ΙΕΡ. Καὶ γὰρ ταῦτα, ὦ Κρόνε, οὐ παρ' ἐμαυτοῦ Φημι, ἀλλ' Ἡσίοδος καὶ Ὅμηρος· ὁκνῶ γὰρ εἰπεῖν ὅτι καὶ ἄλλοι ἅπαντες ἄνθρωποι σχεδὸν ταῦτα πεπιστεύκασιν περὶ σοῦ.

6 ΚΡΟΝ. Οἶε γὰρ τι τὸν ποιμένα ἐκεῖνον, τὸν ἀλαζόνα, ὑγιές τι περὶ ἐμοῦ εἶδεναι; σκόπει δὲ οὕτως. ἔσθ'

9 Ἐγὼς ἂν ὡς ὀργίζεσθαι) Τὸ ἐξῆς, ἔγνωσ' ἂν ἐρωτήσας ὡς ὀργίζεσθαι γούν ἐφείτό μοι. V.

subduξο furtim Iove, lapidem subiectum pro puero devorandum tibi dedisse: illum vero, adultus cum esset, bello te victum regno expulisse, tum vincitum te tuaque omnia auxilia, quae tibi se adiunxerant, deiecisse in tartarum.

Sat. Heus tu, nisi festum diem ageremus, & inebriari licitum esset, atque maledicere, prout libitum, dominis, disceres sane, irasci mihi permissum, talia qui rogaris, nihil reveritus canum adeo & senem Deum.

Sac. Atqui ego ista, Saturne, non mea sponte interrogo; sed Hesiodus & Homerus, nolo enim dicere reliquos homines prope universos, haec de te credunt.

Sat. Putas enim, pastorem illum, iactabundum impostorem, fani quidquam de me scire? Considera autem hoc

ὅστις ἄνθρωπος (οὐ γὰρ θεὸν ἐρῶ) ὑπομείνειεν ἂν ἐκὼν αὐτὸς καταφαγεῖν τὰ τέκνα, εἰ μὴ τις Θυέστης ἦν, καὶ ἀσεβεῖ ἀδελφῶ περιπεσὼν, ἥσθιε; καὶ τούτα γ' ἂν εἴη, πῶς ἀγνοήσῃε λίθον ἀντὶ βρέφους ἐσθίων, εἰ μὴ ἀνάλγητος εἴη τοὺς ὀδόντας; ἀλλ' οὔτε ἐπολεμήσαμεν, οὔτε ὁ Ζεὺς βία τὴν ἀρχὴν ἀφείλετο, ἐκόντος δέ μου παραδόντος αὐτῷ, καὶ ὑπεκστάντος ἀρχεῖν. ὅτι μὲν γὰρ οὔτε πεπέδημαι, οὔτε ἐν τῷ Ταρτάρῳ εἰμι, καὶ αὐτὸς ὄρας, εἶμαι, εἰ μὴ τυφλὸς, ὥσπερ Ὀμηρος, εἶ.

ΙΕΡ. Τί παθὼν δέ, ὦ Κρόνε, ἀφῆκας τὴν ἀρχήν; 7

ΚΡΟΝ. Ἐγὼ σοι φράσω. τὸ μὲν ὅλον, γέρων ἤδη καὶ ποδαγρὸς ὑπὸ τοῦ χρόνου ὢν, (διὸ καὶ πεπεδῆσθαι με οἱ πολλοὶ εἵκασαν) οὐ γὰρ ἡδυνάμην διαρκεῖν πρὸς οὕτω πολλὴν ἀδικίαν τῶν νῦν, ἀλλ' αἰεὶ ἀναθεῖν ἔδει ἄνω καὶ κάτω, τὸν κεραυνὸν διηρμένον, ταῦς ἐπὶ ἄρκους, ἢ

4 Ἀτάλγητος) Ἀναίσθητος, ἀπαθής. G.

modo. Estne, ut homo, neque enim dicam Deum, sustineat sua sponte suos ipse devorare liberos, nisi quis forte Thyestes, in fratrem impium incidens, edit? Et hoc si forte fuerit; quomodo imprudens lapidem edere pro puerro possit, nisi forte sensus omnis expertes dentes habeat? Sed neque bellum gessimus, neque vi imperium mihi ademit Iuppiter, sed mea cum sponte ego traderem illi, & imperio cederem. Me quidem compeditum non esse, neque in tartaro, ipse quoque vides, arbitror, nisi caecus es, ut Homerus.

Sac. Qua igitur causa, Saturne, motus reliquisti imperium?

Sat. Ego tibi dicam. In universum senex cum iam essem, & ipsa aetate podager, unde etiam compeditum me coniciebat vulgus: neque enim sufficere poteram ad multam adeo hominum, qui nunc sunt, iniustitiam; sed currendum semper erat sursum deorsum, fulmine intentato.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ

LUCIANI SAMOSATENSIS
O P E R A
G R A E C E E T L A T I N E

AD EDITIONEM

TIBERII HEMSTERHUSII ET IOANNIS FREDERICI REITZII

ACCURATE EXPRESSA

CUM VARIETATE LECTIONIS ET ANNOTATIONIBUS

VOLUMEN NONUM

BIPONTI
EX TYPOGRAPHIA SOCIETATIS
CICIDCCXCI

Τ Α Π Ρ Ο Σ Κ Ρ Ο Ν Ο Ν .

ΙΕΡΕΥΣ ΚΑΙ ΚΡΟΝΟΣ.

ΙΕΡ. Ω ΚΡΟΝΕ, σὺ γὰρ εἰκας ἄρχων τό γε νῦν ἵ
εἶναι, καὶ σοὶ τέθυται, καὶ κεκαλλιέρεται παρ' ἡμῶν, τί
ἂν μάλιστα ἐπὶ τῶν ἱερῶν αἰτήσας λάβοιμι παρὰ σοῦ;

ΚΡΟΝ. Τοῦτο μὲν αὐτόν σε καλῶς ἔχει ἐσκεῖσθαι ὃ
τί σοι εὐκτέον, εἰ μὴ καὶ μάντιν ἅμα ἐθέλοις εἶναι τὸν
ἄρχοντα, εἰδέναι τί σοι ἥδιον αἰτεῖν, ἐγὼ δὲ τά γε δυ-
νατὰ οὐκ ἀνανεύσω πρὸς τὴν εὐχὴν.

ΙΕΡ. Ἀλλὰ πάλα ἐσκεμμαι, ἔρῳ γὰρ τὰ κοινὰ
ταυτὶ, καὶ πρόχειρα, πλούτον, καὶ χρυσὸν πολὺν, καὶ

S A T U R N A L I A .

SACERDOS ET SATURNUS.

Sac. QUANDOQUIDEM, Saturne, imperium tenere nunc
videris, sacrificatumque tibi a nobis ac litatum est; quid-
nam potissimum inter sacra petatum abs te licet consequi?

Sat. Illud quidem te ipsum probe deliberatum habere
oportebat, quid optandum tibi sit, nisi simul divinatorem
esse vis eum, qui imperat, ut sciat, quid petere tibi colli-
beat. Ego vero, quae quidem possunt fieri, tuo voto non
negabo.

Sac. Quin olim deliberavi. Rogo enim communia ista
& prompta, divitias, & aurum multum, & virorum esse
Lucian. Vol. IX. A

ἀνδρῶν δεσπότην εἶναι, καὶ ἀνδράποδα πολλὰ κεκτη-
σθαι, καὶ ἐσθλῆτας εὐανθεῖς, καὶ μαλακὰς, καὶ ἄρ-
γυρον, καὶ ἐλέφαντα, καὶ τᾶλλα, ὅποσα τίμια. τού-
των οὖν, ὦ ἀρίστε Κρόνε, δίδου μοι, ὥς τι καὶ αὐτὸν
ἀπολαῦσαι τῆς σῆς ἀρχῆς, μὴδὲ ἄμοιρον εἶναι μόνον
αὐτῶν διὰ παντὸς τοῦ βίου.

- 2 ΚΡΟΝ. Ὅρας; οὐ κατ' ἐμὲ τοῦτο ἤτησας· οὐ γὰρ
ἐμὸν διανέμειν τὰ τοιαῦτα· ὥστε μὴ ἄχθου, εἰ ἀτυχῆ-
σεις αὐτῶν, ἀλλ' αἶτει παρὰ τοῦ Διὸς, ὅποταν εἰς
ἐκεῖνον ἡ ἀρχὴ περιέλθῃ μετ' ὀλίγον. ἐγὼ δ' ἐπὶ ῥητοῖς
παραλαμβάνω τὴν δυναστείαν. ἑπτὰ μὲν ἡμερῶν ἡ πᾶ-
σα βασιλεία. καὶ ἦν ἐκπρόβεσμος τούτων γένωμαι,
ιδιώτης εὐθύς εἰμι, καὶ που τοῦ πολλοῦ δήμου εἷς. ἐν
αὐταῖς δὲ ταῖς ἑπτὰ σπουδαῖον μὲν οὐδὲ ἀγοραῖον διοι-
κῆσασθαι μοι συγκεχώρηται, πίνειν δὲ, καὶ μεθύειν,
καὶ βοᾶν, καὶ παίζειν, καὶ κυβεύειν, καὶ ἀρχοντας

10 Ἐπὶ ῥητοῖς) Ὀρισμένοις. G. quae septem diebus absolveban-
11 Τῶν ἑπτὰ μ. ἡμ.) Saturnalia, tur, & hieme celebrabantur. G.

dominum, & mancipia habere multa, & vestem floridam
atque mollem, & argentum, & ebur, & reliqua, quaecun-
que pretiosa sunt. Horum ergo, Saturne optime, fac mihi
copiam, ut ipse quoque fructum aliquem tui imperii con-
sequar, nec solus tota vita rerum illarum expers maneam.

Sat. Vides? non petisti, quod in mea potestate sit: nec
enim tribuere talia meum est. Itaque noli graviter ferre,
si ea non consequaris: verum a Iove pete, cum ad illum
paulo post transierit imperium. Ego vero conditionibus
quibusdam capio potestatem. Septem enim diebus torum
mihi regnum finitur: hunc terminum egressus continuo
sum privatus, & de promiscua multitudine unus. Illis ipsis
vero septem diebus serium quidem nihil, neque publicum
negotium agere mihi licet; sed bibere, & inebriari, & cla-
mare, & iocari, & alea ludere, & reges vini constituere,

καθίστασθαι, καὶ τοὺς οἰκέτας εὐωχεῖν, καὶ γυμνὸν ἑῶν, καὶ κροτεῖν ὑποτρέμοντα· ἐνίστε δὲ καὶ ἐς ὕδωρ ψυχρὸν ἐπὶ κεφαλὴν ὠθεῖσθαι, ἀσβόλῳ κεχρισμένον τὸ πρόσωπον. ταῦτα ἐφεῖται μοι ποιεῖν. τὰ μεγάλα δὲ ἐκεῖνα, τὸν πλάυτον, καὶ τὸ χρυσίον, ὃ Ζεὺς διαδίδωσιν οἷς ἂν ἐθέλῃ.

ΙΕΡ. Ἄλλ' οὐδ' ἐκεῖνος, ὦ Κρόνε, ῥαδίως καὶ προ- 3
χείρως. ἔγωγ' οὖν ἤδη ἀπηγόρευκα, αἰτῶν μεγάλη τῇ Θωῇ· ὃ δ' οὐκ ἐπαίει τὸ παράπαν, ἀλλὰ τὴν αἰγίδα ἐπισείων, καὶ τὸν κεραυνὸν ἐπανατεινόμενος, ὀριμὸν ἐνορῶν, ἐκπλήττει τοὺς ἐνοχλοῦντας. ἦν δέ ποτε καὶ ἐπι-
νεύσῃ τινὶ, καὶ πλούσιον ποιήσῃ, πολὺ τὸ ἄκριτον ἐν-
ταῦθα, καὶ τοὺς ἀγαθοὺς ἐνίστε καὶ συνετοὺς ἀφείς, ὃ δὲ
παμπονήροις τε καὶ ἀνοήτοις ἀνδράσι περιχεῖ τὸν πλού-
τον, μαστιγαῖς ἢ ἀνδρογύνοις τοῖς πλείστοις αὐτῶν. πλὴν
τά γε σοι δυνατόν ἐβέλαι εἰδέναι, τίνα ταῦτά ἐστιν;

ΚΡΟΝ. Οὐ μικρὰ ὅλως, οὐδὲ παντάπασιν εὐκτα- 4

& fervos excipere convivio, & nudum canere, & tremulos plausus edere, interdum etiam in aquam frigidam praecipitem detrudi, fuligine picto vultu: haec, inquam, facere mihi permissum est. Verum maiora illa, divitias, & aurum, Iuppiter, quibus visum est, distribuit.

Sac. Sed neque ille, Saturne, facile & promte. Equidem iam fatigatus sum magna voce petendo: at ille omnino non audit, sed aegide quassata, atque intentato fulmine, torvum videns, qui sibi molesti sunt perterret. Si quando etiam annuat alicui, divitemque illum reddat; hic vero indiscreti multum, relictisque bonis ac prudentibus viris, ille pessimos ac sensu paene communi carentes circumfundit divitiis, verberones plerumque & effeminatos homines. Sed quae tu potes, scire velim, qualia sint.

Sat. Non omnino parva illa quidem, neque plane con-

Φρόνητα, ὡς πρὸς τὴν δύναμιν ἐξετάζεσθαι τῆς συμπάσης ἀρχῆς, εἰ μὴ σοι γε μικρὸν δοκεῖ τὸ νικᾶν κυβεύοντα, καὶ τοῖς ἄλλοις ἐς τὴν μονάδα κυλιομένου τοῦ κύβου, σοὶ τὴν ἐξάδα ὑπεράνω αἰεὶ φαίνεσθαι. πολλοὶ γοῦν ἐς κόρον ἀπὸ τοῦ τοιούτου ἐπεσιτίσαντο, οἷς ἴλεως καὶ Φορὸς ὁ κύβος ἐπινεύσει. οἱ δὲ ἔμπαλιν γυμνοὶ ἐξενήξαντο, συντρίβεντος αὐτοῖς τοῦ σκάφους, περὶ οὗται μικρῷ ἔρματι τῷ κύβῳ. καὶ μὴν καὶ πιεῖν ἐς τὸ ἡδιστον, καὶ ᾠδικώτερον ἄλλου δοῖναι ἅμα ἐν τῷ συμποσίῳ, καὶ διακονουμένων τοὺς μὲν ἄλλους ἐς τὸ ὕδωρ ἐμπσεῖν, (τοῦτο γὰρ τούπιτιμιον τῆς ἀδεξίου διακονίας) σὲ δὲ, καὶ ἀνακηρυχθῆναι καλλίνικον, καὶ τάβλ' ἀφαιρεῖσθαι τὸν ἀλόντα. ὁρᾷς ἡλίκον τὸ ἀγαθόν, ἔτι καὶ βασιλεῖα μόνον ἐφ' ἀπάντων γενέσθαι, τῷ ἀστραγάλῳ κρατήσαντα, ὡς μήτε ἐπιταχθείης γελοῖα ἐπιτάγματα, καὶ αὐτὸς ἐπιτάττειν ἔχῃς, τῷ μὲν αἰσχρόν τι περὶ αὐτοῦ ἀναβοῆσαι, τῷ δὲ γυμνὸν ὀρχήσασθαι, καὶ ἀράμενον

12 Καλλίνικον) Τὸν νικήσαντα. G.

temnenda, si ad vim exigantur totius imperii: nisi forte parvum tibi videtur vincere alea, & provoluta reliquis in unionem tessera, senionem in summo tibi semper apparere. Multi enim ad satietatem usque inde sibi pararunt viaticum, quibus propitia secundaque tessera annuerit: alii contra enatarant nudi, fracto ipsis ad exiguum adeo scopulum, tesseram, navigio. Verum etiam bibere iucundissime, & simul aliis canendi peritiorum videri in convivio, & ministrantium alios incidere in aquam, (hoc enim ministerii parum dextri praemium est) te vero & honestum victorem praedicari, & praemia auferre victo, vides, quantum sit bonum? Porro regem solum fieri omnium, talorum victoria, ut neque ridicula tibi iniungantur imperia, & imperare ipse possis, huic quidem, ut turpe quiddam de se ipse proclamet, alii ut nudus saltet, & succollata tibi-

τὴν αὐλητρίδα, τρεῖς τὴν οἰκίαν περιελθεῖν; πῶς οὐχὶ καὶ ταῦτα δείγματα μεγαλοδωρίας τῆς ἐμῆς; εἰ δὲ τὸ μὴ ἀληθῆ μηδὲ βέβαιον γίνεσθαι τὴν τοιαύτην βασιλείαν αἰτιάσῃ, ἄγνωμον ποιήσεις, ὁρῶν αὐτὸν ἐμὲ τὸν ταῦτα διανέμοντα ὀλιγοχρόνιον τὴν ἀρχὴν ἔχοντα. τούτων δ' οὐκ ἄ μοι δυνατὰ δοῦναι, τῶν πεττῶν, τοῦ ἄρχειν, τοῦ ἄδειν, καὶ τῶν ἁ κατηριθμησάμην, θάρρῶν αἰτεῖ, ὥς ἐμοῦ πρὸς οὐδὲν δεδιζομένου σε τῇ αἰγίδι, καὶ τῷ κεραυνῷ.

ΙΕΡ. Ἄλλ', ὦ Τιτάνων ἀρίστε, τῶν μὲν τοιούτων οὐ δέομαι, σὺ δὲ ἄλλ' ἐκεῖνό μοι ἀποκρίναι, ὃ μάλιστα ἐπόθουν εἰδέναι· καί μοι ἦν εἴπῃς αὐτὸ, ἱκανὴν ἔσῃ τὴν ἀμοιβὴν ἀποδεδωκώς ἀντὶ τῆς θυσίας, καὶ πρὸς τὸ λοιπὸν ἀφίμῃ σοι τὰ χρεῶ.

ΚΡΟΝ. Ἐρῶτά μόνον, ἀπακρινοῦμαι γὰρ, ἦν εἰδὼς τύχῳ.

ΙΕΡ. Τὸ μὲν πρῶτον ἐκεῖνο, εἰ ἀληθῆ ταῦτ' ἐστίν, ἃ περὶ σοῦ ἀκούομεν, ὥς κατήσθεις τὰ γεννώμενα ὑπὸ

6 Τῶν πεττῶν) Πιστὸς τὸ ταυλίον. G.

cina ter domum circumeat; nonne haec etiam magnificentiae meae specimina? Si vero causeris, non verum esse, neque firmum hoc regnum, importune feceris, qui videas, me ipsum, qui tribuo talia, parvi temporis habere imperium. De his igitur, quae dare in potestate mea est, de talis, de regno, canendo, & quaecunque enumeravi, audacter pete, qui nunquam aegide te vel fulmine perterrebo.

Sac. Sed talibus mihi, Titanum optime, nihil opus est. Quin tu illud mihi responde, quod scire maxime vellem: idque mihi si dixeris, satis magnum mihi pretium pro sacrificio retuleris, reliquaque tibi debita remittam.

Sat. Interroga modo: respondebo enim, si sciam.

Sac. Primo illud, verane sint ista, quae de te audimus, devorare te solitum, quae nascerentur e Rhea, illam vero,

τῆς Ῥέας, ἐκεῖνι δὲ ὑφελομένη τὸν Δία, λίθον ὑποβαλλομένη ἀντὶ τοῦ βρέφους, ἔδωκέ σοι καταπιεῖν· ὁ δὲ εἰς ἡλικίαν ἀφικόμενος, ἐξήλασέ σε τῆς ἀρχῆς, πολέμῳ κρατήσας, εἴτα εἰς τὸν Τάρταρον φέρων ἐνέβαλε, πεδήσας αὐτόν σε, καὶ τὸ συμμαχικὸν ἅπαν, ὁπότεν μετὰ σοῦ παρετάττετο.

ΚΡΟΝ. Εἰ μὴ ἑορτὴν, ὦ οὔτος, ἤγομεν, καὶ μεθύειν ἐφίετο, καὶ λοιδορεῖσθαι τοῖς δεσπόταις ἐπ' ἐξουσίας, ἔγνωσ' ἂν, ὡς ὀργίζεσθαι γούν ἐφεῖταί μοι, τοιαῦτα ἐρωτήσας, οὐκ αἰδέσθεις παλιὸν οὕτω καὶ πρεσβύτην θεόν.

ΙΕΡ. Καὶ γὰρ ταῦτα, ὦ Κρόνε, οὐ παρ' ἐμαυτοῦ φημι, ἀλλ' Ἡσίοδος καὶ Ὅμηρος· ὁκνῶ γὰρ εἰπεῖν ὅτι καὶ ἄλλοι ἅπαντες ἄνθρωποι σχεδὸν ταῦτα πεπιστεύκασιν περὶ σοῦ.

6 ΚΡΟΝ. Οἶε γὰρ τι τὸν ποιμένα ἐκείνον, τὸν ἀλαζόνα, ὑγιές τι περὶ ἐμοῦ εἶδέναι; σκόπει δὲ οὕτως. ἔσθ'·

9 Ἐγὼς ἂν ἄς ὀργίζεσθαι) Τὸ ἐξῆς, ἔγνωσ' ἂν ἐρωτήσας ἄς ὀργίζεσθαι γούν ἐφείτό μοι. V.

subducto furtim Iove, lapidem subiectum pro puero devorandum tibi dedisse: illum vero, adultus cum esset, bello te victum regno expulisse, tum victum te tuaque omnia auxilia, quae tibi se adiunxerant, deiecissee in tartarum.

Sat. Heus tu, nisi festum diem ageremus, & inebriari licitum esset, atque maledicere, prout libitum, dominis, disceres fane, irasci mihi permiffum, talia qui rogaris, nihil reveritus canum adeo & senem Deum.

Sac. Atqui ego ista, Saturne, non mea sponte interrogo; sed Hesiodus & Homerus, nolo enim dicere reliquos homines prope universos, haec de te credunt.

Sat. Putas enim, pastorem illum, iactabundum impostorem, fani quidquam de me scire? Considera autem hoc

ὅστις ἄνθρωπος (οὐ γὰρ θεὸν ἔρῳ) ὑπομείνειεν ἂν ἐκὼν αὐτὸς καταφαγεῖν τὰ τέκνα, εἰ μὴ τις Θυέστης ἦν, καὶ αἰσεβεῖ ἀδελφῶ περιπεσὼν, ἤσθιε; καὶ τούτα γ' ἂν εἴη, πῶς ἀγναήσσει λίθον ἀντὶ βρέφους ἐσθίων, εἰ μὴ ἀνάλγητος εἴη τοὺς ὀδόντας; ἀλλ' οὔτε ἐπολεμήσαμεν, οὔτε ὁ Ζεὺς βία τὴν ἀρχὴν ἀφείλετο, ἐκόντος δέ μου παραδόντος αὐτῷ, καὶ ὑπεκστάντος ἀρχεῖν. ὅτι μὲν γὰρ οὔτε πεπέδημαι, οὔτε ἐν τῷ Ταρτάρῳ εἰμὶ, καὶ αὐτὸς ὄρας, εἶμαι, εἰ μὴ τυφλὸς, ὥσπερ Ὀμηρος, εἴ.

ΙΕΡ. Τί παθὼν δέ, ὦ Κρόνε, ἀΦῆκας τὴν ἀρχήν; 7

ΚΡΟΝ. Ἐγὼ σοι Φράσω. τὸ μὲν ὅλον, γέρων ἤδη καὶ ποδαγρὸς ὑπὸ τοῦ χρόνου ὢν, (διὸ καὶ πεπεδήσθαι με οἱ πολλοὶ εἶπασαν) οὐ γὰρ ἡδυνάμην διαρκεῖν πρὸς οὕτω πολλὴν ἀδικίαν τῶν νῦν, ἀλλ' αἰεὶ ἀναθεῖν ἔδει ἄνω καὶ κάτω, τὸν κεραυνὸν διηρμένον, ταῦς ἐπιήρκους, ἢ

4 Ἀνάλγητος) Ἀναίσθητος, ἀπαθής. G.

modo. Estne, ut homo, neque enim dicam Deum, sustineat sua sponte suos ipse devorare liberos, nisi quis forte Thyestes, in fratrem impium incidens, edit? Et hoc si forte fuerit; quomodo imprudens lapidem edere pro puero possit, nisi forte sensus omnis expertes dentes habeat? Sed neque bellum gessimus, neque vi imperium mihi ademit Iuppiter, sed mea cum sponte ego traderem illi, & imperio cederem. Me quidem compeditum non esse, neque in tartaro, ipse quoque vides, arbitror, nisi caecus es, ut Homerus.

Sac. Qua igitur causa, Saturne, motus reliquisti imperium?

Sat. Ego tibi dicam. In universum senex cum iam essem, & ipsa aetate podager, unde etiam compeditum me coniciebat vulgus: neque enim sufficere poteram ad multam adeo hominum, qui nunc sunt, iniustitiam; sed currendum semper erat sursum deorsum, fulmine intentato.

ιεροσύλους, ἢ βιαίους καταφλέγοντα, καὶ τὸ πρᾶγμα πάνυ ἐργῶδες ἦν, καὶ νεανικόν· καὶ ἐξέστην οὖν εὖ ποιῶν τῷ Διί. καὶ ἄλλως δὲ καλῶς ἔχειν ἐδόκει μοι διανείμαντα τοῖς παισὶν οὗσι τὴν ἀρχήν, αὐτὸν εὐωχεῖσθαι τὰ πολλὰ ἐφ' ἡσυχίας, οὔτε τοῖς εὐχαμένοισι χρηματίζοντα, οὔτε ὑπὸ τῶν τάναντία αἰτούντων ἐνοχλούμενον, οὔτε βροντῶντα, ἢ ἀστράπτοντα, ἢ χάλαζαν ἐνίοτε βάλλειν ἀναγκαζόμενον· ἀλλὰ πρεσβυτικόν τινα τοῦτον ἤδιστον βίον διάγω, ζωρότερον πίνων τὸ νέκταρ, τῷ Ἰαπετῷ, καὶ τοῖς ἄλλοις ἡλικιώταις προσμυθολογῶν. ὁ δὲ ἄρχει, μυρία ἔχων πράγματα· πλὴν ὀλίγας ταύτας ἡμέρας, ἐφ' οἷς εἶπον, ὑπεξελέσθαι μοι ἐδόξε, καὶ ἀναλαμβάνω τὴν ἀρχήν, ὡς ὑπομνήσαιμι τοὺς ἀνθρώπους οἷος ἦν ὁ ἐπ' ἐμοῦ βίος, ὅποτε ἄσπορα καὶ ἀνήροτα πάντα ἐφύετο αὐτοῖς, οὐ στάχυες, ἀλλ' ἔτοιμος ἄρτος, καὶ κρέα ἐσκευασμένα, καὶ ὁ οἶνος ἔρρει ποταμηδόν, καὶ

quo periuros, aut sacrilegos, aut violentos comburerem, eratque res valde laboriosa & iuvenis vires poscens: itaque Iovi, quod nondum poenitet, cessi imperium. Et alioquin decens mihi videbatur, diviso filii imperio ipsum me frequenter & quiete epulari, ut neque operam darem precantibus, neque molestias ab his, qui contraria peterent, perferrem, neque tonarem, aut fulgurarem, aut grandinem deicere interdum cogerer; sed vitam hanc agerem senilem iucundissimamque, meracius nectar bibens, fabulans cum Iapeto & aliis aequalibus. At ille imperat inter mille molestias; nisi quod paucos dies, ea, qua dixi, lege excipere mihi visum est, ut admoneam homines, qualis fuerit me imperante vita, cum serente nullo aut arante nascerentur illis omnia, nec spicae, sed paratus iam panis, & carnes curatae, fluebat amnium instar vinum, & fontes mellis

πηγαὶ μέλιτος, καὶ γάλακτος. ἀγαθοὶ γὰρ ἦσαν καὶ χρυσοὶ ἅπαντες. αὕτη μοι ἡ αἰτία τῆς ὀλιγοχρονίου ταύτης δυναστείας, καὶ διὰ τοῦτο ἅπανταχοῦ κρότος, καὶ ὥδῃ, καὶ παιδιὰ, καὶ ἰσοτιμία πᾶσι, καὶ δούλοις, καὶ ἐλευθέροις. οὐδεὶς γὰρ ἐπ' ἐμοῦ δοῦλος ἦν.

ΙΕΡ. Ἐγὼ δὲ, ὦ Κρόνε, καὶ τοῦτο εἵκαζον εἰς τοὺς 8 δούλους καὶ παιδοτρίβας Φιλάνθρωπον ἐκ τοῦ μύθου ἐκείνου ποιεῖν σε τιμῶντα τοὺς τὰ ὅμοια πάσχοντας, ἅτε καὶ αὐτὸν δουλεύοντα, μεμνημένον τῆς πέδης.

ΚΡΟΝ. Οὐ παύσῃ γὰρ τὰ τοιαῦτα ληρῶν;

ΙΕΡ. Εὖ λέγεις, καὶ παύσομαι· πλὴν ἔτι μοι καὶ τοῦτο ἀπόκριναι. τὸ πεττεύειν σύνηθες ἦν καὶ τοῖς ἐπὶ σοῦ ἀνθρώποις;

ΚΡΟΝ. Καὶ μάλα, οὐ μὴν περὶ ταλάντων γε, καὶ μυριάδων, ὥσπερ ὑμῖν, ἀλλὰ περὶ κάρυων τὸ μέγι-

7 Παιδοτρίβας) Ἀλείπτας, γυμναστάς. G.

atque lactis. Boni enim erant tum omnes atque aurei. Haec mihi causa brevis illius potestatis. Et ob id ipsum plausus ubique, & cantus, & lusus, & aequalitas inter servos pariter ac liberos: neque enim, me rerum potiente, servus quisquam erat.

Sac. Ego vero, Saturne, coniciebam, illam te in servos & compedum tritores humanitatem ex ista fabula exercere, qui honorem habeas fortis tuae hominibus, tanquam ipse quoque ferviens & memor compedis.

Sat. Non desinis nempe nugari talia?

Sac. Bene mones, & desinam. Verum hoc adhuc mihi responde. Alea ludere an consuetum erat etiam his, qui sub te vivebant?

Sat. Omnino: sed non de talentis & denis drachmarum millibus, ut apud vos, sed summum de nucibus; ne do-

στον, ὡς μὴ ἀνιάσθαι ἡττηθέντα, μηδὲ δαμερύνειν αἰεὶ ἄσιτον ἑόντα μόνον τῶν ἄλλων.

ΙΕΡ. Εὖγε ἐκεῖνοι ποιοῦντες. ὑπὲρ τίνος γὰρ ἂν καὶ ἐπέττευσον, αὐτοὶ ὀλόχρυσοι ὄντες; ὡς ἔγωγε καὶ μεταξὺ λέγοντός σου, τοιόνδ' ἐτι ἐνενόησα· εἴ τις ἓνα τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων τῶν χρυσηλάτων, ἐς τὸν ἡμέτερον τοῦτον βίον ἀγαγὼν, ἔδειξε τοῖς πολλοῖς, οἷα ἔπαθεν ἂν ἄβλιος ὑπ' αὐτῶν; διεσπάσαντο γὰρ αὐτὸν εὖ οἶδ' ὅτι ἐπιδραμόντες, ὥσπερ τὸν Πενθέα αἱ Μαινάδες, καὶ αἱ Θραῦται τὸν Ὀρφέα, ἢ τὸν Ἀκταίονα αἱ κύνες, περὶ τοῦ μείζον ἀπενέγκασθαι τὸ μέρος, πρὸς ἀλλήλους ἕκαστος ἀμιλλώμενοι. οἳ γε οὐδὲ ἑορτάζοντες ἔξω τοῦ Φιλοκεροῦς εἰσιν, ἀλλὰ πρόσθεν αἱ πολλοὶ πεποιήνται τὴν ἑορτήν. εἴτα οἱ μὲν ἀπέρχονται ληστεύοντες ἐν τῇ συμπασίᾳ τοὺς Φίλους· οἱ δὲ σοί τε λαιδοροῦνται, οὐδὲν δέον, καὶ τοὺς κύβους συντρίβουσιν, ἀναιτίους ὄντας
9 αὐτοῖς ὧν ἐκόντες ποιοῦσιν. Ἀτὰρ εἰπέ μοι καὶ τόδε, τί

6 Ἐς τὸν ἡμ. τ. βίον) Βάλλ' ἐς κύρακας. G. 9 Αἱ Θραῦται) Threiffae. G.

leret victo, nec ploraret, & solus semper cibo se abstineret.

Sac. Bene illi quidem: de qua enim re luderent, qui toti ipsi essent aurei? Itaque ego etiam, dum tu dicis, tale quiddam cogitavi: si quis unum de istis ex solido auro viris, in nostram hanc vitam productum vulgo ostenderet, quid miser ab illis passurus esset? Incurusione facta illum, novi ego, discerperent, ut Pentheum Maenades, & Orpheum feminae Thraciae, aut Aetaeonem canes, certamine inter illos constituto, quis maiorem inde partem auferat: qui quidem ne festis quidem diebus celebrandis extra lucri cupiditatem sint, sed in quaestu sibi illos habeant. Deinde hi quidem latrocinatum eunt in convivio ab amicis: alteri vero & tibi maledicunt praeter fas, & talos conterunt, innoxios illorum, quae sponte ipsi sua faciunt. Verum

δήποτε ἄβρὸς οὕτω θεὸς ὦν, καὶ γέρων ἐπιλεξάμενος τὸ ἀτερπέστατον, ὅποτε ἡ χιὼν ἐπέχει τὰ πάντα, καὶ ὁ Βορρᾶς πολὺς, καὶ οὐδὲν ἔτι ὃ οὐ πέπηγεν ὑπὸ τοῦ κρύους, καὶ τὰ δένδρα ξηρὰ, καὶ γυμνὰ, καὶ ἄφυλλα, καὶ οἱ λειμῶνες ἄμορφοι, καὶ ἀπνηθηκότες, καὶ οἱ ἄνθρωποι ἐπικεκυφότες, ὥσπερ οἱ πάνυ γεγηρακότες, ἀμφὶ τὴν κάμινον οἱ πολλοὶ, τηνικαῦτα ἐορτάζεις; οὐ γὰρ πρεσβυτικός γε ὁ καιρὸς, οὐδὲ ἐπιτήδειος τρυφῶσι.

ΚΡΟΝ. Πολλά με ἀνακρίνεις, ὦ οὔτος, ἥδη πίνειν δέον. παρήρησαι γοῦν μοι χρόνον τῆς ἐορτῆς οὐκ ὀλίγον, οὐ πάνυ ἀναγκαῖά μοι ταῦτα προσφιλοσοφῶν. ὥστε νῦν μὲν ἄφες αὐτὰ, εὐωχώμεθα δὲ ἥδη, καὶ κροτῶμεν, καὶ ἐπὶ τῇ ἐλευθερίᾳ ἥδη ζῶμεν. εἶτα πεττεύωμεν ἐς τὸ ἀρχαῖον ἐπὶ καρύων, καὶ βασιλέας χειροτονῶμεν, καὶ πειθαρχῶμεν αὐτοῖς. οὕτω γὰρ ἂν τὴν παροιμίαν

2 Ὅποτε ἡ χιὼν ἐπέχει) Χειμῶνος γὰρ τὰ Κρόνια ἔγγοτο. V. 11 Παρήρησαι) Ἀφῆρησαι. G.

etiam illud mihi dicito, quid tandem, Deus adeo delicatus cum sis & senex, electa iniucundissima anni parte, cum nix tenet omnia, & Boreas multus, & nihil non concrevit glacie, & arbores siccae ac nudae, destitutaeque foliis, & prata informia, ac sine floribus, & contracti homines instar valde fenum, ad focum plerique sunt, tum festos dies agis? Nec enim vel fenibus illud tempus vel delicate viventibus commodum.

Sat. Multa, mi homo, me interrogas, cum iam bibendum esset. Exemisti enim mihi tempus festi huius diei non parvum, ista non necessaria mecum philosophando. Itaque iam ista omitte: epulemur nunc & plaudamus, & libertate iam fruamur, deinde ludamus alea de nucibus more veteri, & reges constituamus, illisque obsequamur: sic enim

ἐπαληθεύσαιμι, ἢ Φησι, παλίμπαιδας τοὺς γέροντας γίγνεσθαι.

ΙΕΡ. Ἀλλὰ μὴ δύναίτο διψῶν πιεῖν, ὦ Κρόνε, ὅτῳ μὴ τὰῦτα ἀ λέγεις ἡδέα. ὥστε πίνωμεν ἱκανὰ γὰρ ἀποκέκρισαι καὶ τὰ πρῶτα· καί μοι δοκῶ γραψάμενος εἰς βιβλίον ταύτην ἡμῶν τὴν συνουσίαν, ἅτε αὐτὸς ἠρώτησα, καὶ σὺ πρὸς τὰῦτα ἴλεως ἀπεκρίνω, παρέξειν ἀναγνῶναι τῶν φίλων, ὅσοι γ' ἐπακοῦσαι τῶν σῶν λόγων ἄξιοι.

fidem firmavero proverbii, quod bis pueros fenes ait fieri.

Sac. Sed utinam sitiens bibere non possit, si cui iucunda non sunt, quae dicis. Bibamus ergo. Satis enim ad prima illa respondi. Et placet mihi, descriptum in libro hunc nostrum sermonem, cum quae interrogavi ego, tum quae tu propitius respondi, legendum offerre, quotquot amicorum nostrorum percipere tuos sermones merentur.

ΚΡΟΝΟΣΟΛΩΝ.

ΤΑΤΕ λέγει Κρονοσόλων, ἱερεὺς καὶ προφήτης τοῦ 10
 Κρόνου, καὶ νομοθέτης τῶν ἀμφὶ τὴν ἑορτὴν. ἃ μὲν τοὺς
 πένητας χρὴ ποιεῖν, αὐτοῖς ἐκείνοις ἐπεμψα, ἄλλο βι-
 βλίον ἐγγράψας· καὶ εὖ οἶδ' ὅτι ἐμμενοῦσι καὶ κείνοι
 τοῖς νόμοις, ἢ αὐτίκα ἔνοχοι ἔσονται τοῖς ἐπιτιμίαις, ἃ
 κατὰ τῶν ἀπειθούντων μεγάλα ὄρισταί. ὑμεῖς δὲ, ὦ
 πλούσιοι, ὁρᾶτε ὅπως μὴ παρανομήσητε, μηδὲ παρα-
 κούσητε τῶνδε τῶν προσταγμάτων. ὥς ὅστις ἂν οὕτω μὴ
 ποιήσῃ, ἴστω οὗτος, οὐκ ἐμοῦ νομοθέτου ἀμελήσων, ἀλλ'
 εἰς τὸν Κρόνον αὐτὸν, ὅς με προείλετο νομοθετῆσαι εἰς τὴν
 ἑορτὴν, οὐκ ὄναρ ἐπιστάς, ἀλλὰ πρῶν ἐγρηγοροῦν ἐν-
 αργῆς συγγενόμενος. ἦν δὲ οὐ πεδῆτης, οὐδὲ αὐχμοῦ
 πλέως, οἷον αὐτὸν οἱ ζωγράφοι παρὰ τῶν ληρούντων

C R O N O S O L O N

1. LEGISLATOR SATURNALIUM (q. d. Saturnifolon.)

HAEC edicit Cronosolon, sacerdos Saturni & prophe-
 ta, atque legum, quae ad festos ipsius dies pertinent, le-
 gislator. Quae pauperibus facienda sint, ea in alio descri-
 pta libro ad illos iam misi: ac praeclare novi, aut illos
 quoque meis obtemperaturos legibus, aut statim futuros
 poenis obnoxios, quae contra inobsequentes magnae sane
 statutae sunt. Vos autem, divites, videte, ne legem viole-
 tis, neque negligenter haec imperia audiat. Nam quicun-
 que ita non fecerit, ille norit, non me legislatorem a se
 spretum iri, sed Saturnum ipsum, qui me ad leges cele-
 britati ferendas delegit, non ille per quietem adstans, sed
 nuperrime videnti vigilantique praefens oblarus. Erat au-
 tem non compeditus, neque squalore oppletus, qualem

ποιητῶν παραδεξάμενοι ἐπιδείκνυνται, ἀλλὰ τὴν μὲν ἄρπην εἶχε πάνυ τεθηγμένην· τὰδ' ἄλλα Φαιδρός τε ἦν, καὶ καρτερός, καὶ βασιλικῶς ἐνεσκέυαστο. μορφὴν μὲν τοιοῦδε ὥφθη μοι· ἃ δὲ εἶπε, πάνυ θεσπέσια, καὶ ταῦτα προειρῆσθαι ὑμῖν ἄξια. Ἰδὼν γάρ με σκυθρωπὸν, ἐπὶ συννοίας βαδίζοντα, ὥσπερ εἰκὸς ἦν θεὸν, ἔγνων αὐτίκα τὴν αἰτίαν τῆς λύπης τίς ἐστί μοι, καὶ ὡς τὴν πενίαν δυσχεραίνοιμι, οὐ κατὰ τὴν ὥραν μονοχίτων· καὶ γὰρ κρύος, καὶ Βορρᾶς πολὺς, καὶ κρύσταλλοι, καὶ χιών· ἐγὼ δὲ ἥκιστα ἐπεφράγμην πρὸς αὐτά. ἀλλ' ὅτε καὶ τῆς ἑορτῆς πάνυ πλησιαζούσης, ἐώρων τοὺς μὲν ἄλλους παρασκευαζομένους, ὅπως θύσωσι, καὶ εὐωχῶνται, ἑμαυτῷ δὲ οὐ πάνυ ἑορτάσιμα ὄντα. καὶ δὴ προσελθὼν ὀπίσθην, καὶ τοῦ ὠτός μου λαβόμενος, καὶ διασείσας, ὥσπερ μοι προσεικάζειν εἴωθε, Τί ταῦτα, ἔφη, ὦ Κρονοσόλων, ἀνιωμένῳ ἔοικας; Οὐ γὰρ ἄξιον,

pictores a nugacibus poëtis acceptum ostendunt; sed falsam habebat acutissimam, reliqua hilaris erat & validus, & paratu regio. Talis igitur formam mihi visus est. Quae vero dixit, plane divina, eadem proferre apud vos iustum est. Nempe videns me severo vultu & cogitabundum inambulare, cognovit statim, quod decebat Deum, tristitiae meae causam, & graviter a me paupertatem ferri, qui praeter tempestatis rationem una tantum tunica uterer. Erat quippe frigus & Boreas multus, & glacies atque nix; ego vero minime ad ista munitus. Sed ideo etiam, quod appropinquante celebritate videbam alios comparare se, uti sacrificarent atque epularentur, mihi autem rem non valde festivam esse. Accedens igitur a tergo, & aure prehensum concutiens, ut apparere mihi solet, *Quid hoc, inquit, Cronosolon, videris affligari? Non enim merito, inquam, cum*

ἔφην, ὦ δέσποτα, ὅταν καταράτους μὲν καὶ μιαρούς ἀνθρώπους ὑπερπλουτοῦντας, καὶ μόνους τρυφῶντας ὀρῶ, αὐτὸς δὲ καὶ ἄλλοι συχνοὶ τῶν πεπαιδευμένων, ἀπορία καὶ ἀμηχανία σύνεσμεν; ἀλλ' οὐδὲ σὺ, ὦ δέσποτα, θέλεις παῦσαι ταῦτα, καὶ μετακοσμήσαι πρὸς τὸ ἰσόμοιρον. τὰ μὲν ἄλλα, ἔφη, οὐ ράδιον ἀλλάττειν, ὅποσα ἐκ Κλαυθούς, καὶ τῶν ἄλλων Μοιρῶν πάσχετε· ἀ δὲ ἐστὶ τῆς ἑορτῆς, ἐπανορθώσομαι ὑμῖν τὴν πενίαν. ἡ δὲ ἐπανόρθωσις ἥδε ἔστω. Ἴθι, ὦ Κρονόσολων, καὶ γράψον μοι νόμους τινας, ἀ χρὴ πράττειν ἐν τῇ ἑορτῇ, ὥς μὴ καθ' αὐτοὺς οἱ πλούσιοι ἑορτάζοιεν, κοινωνοῖεν δὲ ὑμῖν τῶν ἀγαθῶν. Ἀλλ' οὐκ οἶδα, ἔφη. Ἐγὼ, ἥδ' ὅς, δι- 12
θαξομαί σε· κατὰ ἀρξάμενος ἐδίδασκεν. εἴτα ἐπειδὴ πάντα ἠπιστάμην, Καὶ εἶπε αὐτοῖς, ἔφη, ὅτι ἦν μὴ τοῦτο ποιῶσι, μάτην ἐγὼ τὴν ἀρπὴν ταύτην ὀξεῖαν περιφέρω, ἢ γελοῖος ἂν εἴην, τὸν μὲν πατέρα ἐκτομίαν πε-

12 Ἦ δ' ὅς) Εἶπεν αὐτός, V. 15 Ἀρπην) Δρεπάνην. V. 16 Ἐκτομίαν) Εὐνοῦχον. V.

facerrimos, & impuros homines abundare divitiis, & solos delicate vivere videam; ego vero, & alii eruditorum multi, in penuria & rerum omnium desperatione versetur? Sed neque tu, Domine, finem vis istis imponere, & reducere ea ad aequalitatem. Reliqua, inquit, mutare non est facile, quae a Clothoe & Parcis aliis vobis eveniunt: quod vero ad festos dies attinet, paupertati vestrae medebor. Medicina autem erit ista. Abi, Cronosolon, inquit, & leges mihi quasdam scribe, quae facienda sint per solemnitatem, ne pro se tantum festos dies agant divites, sed bona vobis sua impertiant. Sed non novi, inquam ego. Ego vero, inquit, te docebo; deinde initio statim factu docuit. Deinde cum omnia iam scirem, Etiam dic illis, inquit, Si hoc non fecerint, tum frustra ego falcem hanc acutam circumfero, aut ridiculus fuero, qui patrem Coe-

ποιηκῶς, τὸν Οὐρανὸν, τοὺς δὲ πλουσίους μὴ εὐνουχίζων, ὅποσοι ἂν παρανομήσωσιν, ὡς ἀγείροισεν τῇ Μητρὶ σὺν αὐλοῖς καὶ κυμβάλοις, βάκηλοι γενόμενοι. ταῦτα ἠπείλησεν. ὥστε καλῶς ἔχει ὑμῖν μὴ παραβαίνειν τοὺς θεσμούς.

ΝΟΜΟΙ ΠΡΩΤΟΙ.

- 13 Μηδένα μηδὲν μῆτε ἀγοραῖον, μῆτε ἴδιον πράττειν ἐντὸς τῆς ἑορτῆς, ἢ ὅσα ἐς παιδίαν, καὶ τρυφὴν, καὶ θυμηδίαν. ὀψοποιοὶ μόνοι καὶ περματοργοί, ἐνεργοὶ ἔστωσαν. ἰσοτιμία πᾶσιν ἔστω, καὶ δούλοις, καὶ ἐλευθέροις, καὶ πένησι, καὶ πλουσίοις. ὀργίζεσθαι ἢ ἀγανακτεῖν ἢ ἀπειλεῖν μηδενὶ ἐξέστω. λογισμοὺς παρὰ τῶν ἐπιμελουμένων Κρονίοις λαμβάνειν, μηδὲ τοῦτο ἐξέστω. μηδεὶς τὸν ἄργυρον ἢ τὴν ἐσθῆτα ἐξεταζέτω· μηδὲ ἀναγραφέτω ἐν τῇ ἑορτῇ, μηδὲ γυμναζέσθω Κρονίοις, μηδὲ

3 Βάκηλοι) Βάκηλος μέγας μὲν, ἀνὴρτος δὲ καὶ γυναικώδης. εὐνοῦχος. ἀπόκοπος. V.

9 Θυμηδίαν) Τρυφὴν, εὐφροσύνην, τέρψιν. V.

lum exsecuerim, hosce divites autem, quotquot leges violaverint, non castrem, ut tanquam Galli stipem Magnae Matri colligant cum tibiis & cymbalis! Haec minatus est. Itaque optimum vobis fuerit leges non violasse.

LEGUM CAPUT PRIMUM.

Ne quis neque forense quidquam, neque privatum negotium intra festos dies agito, nisi quae ad ludum, & delicias & voluptatem pertinent: coqui soli & dulciarii operosi sunt. Aequali iure omnes sunt & servi & liberi, & pauperes & divites: irasci, aut indignari, aut comminari nemini liceat. Rationes rerum curae alicuius creditarum exigere Saturnalibus, neque hoc liceat. Nemo argentum aut vestem dinumerato, neque scribito per dies festos. Ne quis exerceto se Saturnalibus, aut orationem meditator

λόγους ἀσκεῖν, ἢ ἐπιδείκνυσθαι, πλὴν εἴ τινες ἀστέϊοι,
καὶ Φαιδρόι, σκῶμμα καὶ παιδιὰν ἐμφαίνοντες.

NOMOI ΔΕΥΤΕΡΟΙ.

Πρὸ πολλοῦ τῆς ἐορτῆς, οἱ πλούσιοι γραφόντων μὲν 14
εἰς πινάκιον ἐκάστου τῶν Φίλων τοῦνομα, ἐχόντων δὲ καὶ
ἀργύριον ἔτοιμον, ὅσον τῶν κατ' ἔτος προσιόντων τὸ δέ-
κατον, καὶ ἐσθῆτα τῆς οὔσης τὴν περιττὴν, καὶ ὅση
παχυτέρα ἢ κατ' αὐτοὺς κατασκευή· καὶ τῶν ἀργύρων
οὐκ ὀλίγα. ταῦτα μὲν πρόχειρα ἔστω. τῇ δὲ πρὸ τῆς
ἐορτῆς, καθάρσιον μὲν τι περιΦερέσθω, καὶ ὑπ' αὐτῶν
ἐξελαυνέσθω ἐκ τῆς οἰκίας μικρολογία, καὶ Φιλαργυ-
ρία, καὶ Φιλοκερδία, καὶ ὅσα τοιαῦτα ἄλλα σύνοικα
τοῖς πλείστοις αὐτῶν. ἐπειδὴν δὲ καθαρὰν τὴν οἰκίαν
ἐξεργάσωνται, θύόντων Διὶ πλουτοδότῃ, καὶ Ἑρμῇ δώ-
τορι καὶ Ἀπόλλωνι μεγαλοδώρῳ. εἴτα περὶ δέιλῃν
ὄψιαν, ἀναγιγνωσκέσθω μὲν σφίσι τὸ Φιλικὸν ἐκεῖνο

vel habeat, nisi urbanam forte aut hilarem, quae ludum
& iocum prae se ferat.

LEGUM CAPUT ALTERUM.

Diu ante solemne in tabella scribent nomen uniuscuius-
que amicorum divites: habebunt vero etiam pecuniam in
promptu, decimam circiter annui redditus partem; & quod
supereft ipsis vestimentorum; & quidquid est in reliquo
apparatu pinguius, quam pro fortunis illorum, sordidiuf-
que; de argenteis quoque non pauca. Ista quidem in prom-
tu funto. Pridie vero sacri, circumlatis quibusdam purga-
minibus, domo eliciuntur sordes, & avaritia, & lucri cu-
piditas, & quae sunt reliqua plerisque illorum familiaria.
Cum vero munditias fecerint, sacrificanto divitiarum da-
tori Iovi, & largitori Mercurio, & magnifico Apollini.
Deinde sero vespere legatur ipsis amicorum illud bre-
Lucian. Vol. IX.

15 *πινάκιον*. Καταλείμαντες δὲ αὐτοὶ κατ' ἄξιαν ἐκάστω πρὶν ἥλιον δύναι, πεμπόντων τοῖς φίλοις. οἱ δὲ ἀποκομίζοντες, μὴ πλείους τριῶν ἢ τεττάρων, οἱ πιστότατοι τῶν οἰκετῶν, ἥδη πρεσβύται. ἐγγραψάσθω δὲ ἐς γραμματίον ὃ, τι τὸ πεμπόμενον, καὶ ὅσον, ὥς μὴ ἀμφοτέρω ὑποπτεύουσιν τοὺς διακομίζοντας. αὐτοὶ δὲ εἰ οἰκέται, μίαν κύλικα ἕκαστος πίνοντες, ἀποτρεχόντων ἀπαιτούντων δὲ μηδὲν πλέον. τοῖς πεπαιδευμένοις διπλάσια πάντα πεμπέσθω· ἄξιον γὰρ διμοιρίτας εἶναι. τὰ ἐπὶ τοῖς δάροις λεγόμενα, ὥς μετριώτατα, καὶ ὀλιγίστα ἔστω. ἐπαχθεὶς δὲ μηδεὶς μηδὲν συνεπιστελλέτω, μηδὲ ἐπαινέτω τὰ πεμπόμενα. πλούσιος πλουσίῳ μηδὲν πεμπέτω, μηδὲ ἐστιάτω Κρονίοις ὁ πλούσιος τὸν ἰσότημον. τῶν εἰς τὸ πεμφθῆναι προχειρισθέντων, φυλασσάσθω μηδὲν, μηδὲ μετάνοια εἰσίστω ἐπὶ τῇ δαρεᾷ. εἴ τις πέρυσιν ἀποδημῶν, δι' αὐτὸ ἄμοιρος κατέστη, ἀπολαμ-

viarium. Distributione autem ex dignitate cuiusque instituta ante solem occasum, amicis mittant. Qui vero deferunt, ne plures sint tribus aut quatuor, & quidem fidissimi servorum iam senes. Inscribatur autem in tabellam, quid sit, quod mittatur, & quantum, ne ambo suspectos habeant eos, qui perferunt. Servi porro, uno quique calice epoto recurrant: plus ne postulent. Eruditis dupla mittuntur omnia: aequum enim, illos esse duplicarios. Quae simul cum donis nuntiantur, quam moderatissima sunt & paucissima: odiosum autem nemo quidquam eadem mittito, nec quae mittuntur laudato. Diviti dives ne quid mittito, nec convivio sui ordinis hominem dives excipito. Quae ad mittendum deprompta fuerint, eorum nihil servator; neque poenitentia muneris subeat. Si quis superiore anno absens ea re expers liberalitatis fuerit,

βανέτω καίκεῖνα. διαλυόντων δὲ οἱ πλούσιοι καὶ χρεῖα
 ὑπὲρ τῶν Φίλων τῶν πενήτων, καὶ τὸ ἐνοίκιον, οἳ τινες
 ἂν καὶ τοῦτο ὀφείλοντες, καταβαλεῖν μὴ ἔχουσι· καὶ
 ὅλως, πρὸ πολλοῦ μελέτω αὐτοῖς εἰδέναι ὅτου μάλιστα
 δέονται. Ἀπέστω δὲ καὶ τῶν λαμβανόντων μεμψιμοι- 16
 ρία, καὶ τὸ πεμφθεν ὅποιον ἂν ᾖ, μέγα δοκεῖτω. οἶνου
 ὠμφορεὺς, ἢ λαγῶς, ἢ ὄρνις παχεῖα, Κρονίων δῶρον μὴ
 δοκεῖτω· μηδὲ τὰς Κρονικὰς δωρεὰς εἰς γέλωτα Φερέ-
 τωσαν. ἀντιπεμπέτω δὲ ὁ πίνης τῶ πλουσίῳ, ὁ μὲν πε-
 παιδευμένος, βιβλίον τῶν παλαιῶν, εἴ τι εὐΦημον, καὶ
 συμποτικὸν ᾗ, ἢ αὐτοῦ σύγγραμμα, ὅποιον ἂν δύνη-
 ται, καὶ τοῦτο λαμβανέτω ὁ πλούσιος πᾶν Φαιδρῶ τῶ
 προσώπῳ, καὶ λαβὼν, ἀναγιγνωσκέτω εὐθύς· ἢν δὲ
 ἀπόβηται, ἢ ἀπορρίψῃ, ἴστω τῇ τῆς ἄρπης ἀπειλῇ ἐν-
 οχος ὢν, καὶν πέμψῃ ὅσα ἐχρῆν· οἱ δὲ ἄλλοι, οἱ μὲν
 στεφάνους, οἱ δὲ λιβανωτοῦ χόνδρους πεμπόντων. ἢν δὲ

etiam ista accipito. Aes etiam alienum divites pro amicis
 pauperibus solvunt, atque habitationis mercedem, si qui
 eorum hanc etiam debitam solvere non possint. Atque in
 universum diu ante hoc ipsis curae sit, uti sciant, qua re
 maxime indigeant. Abesto autem ab accipientibus etiam
 ingrata querela, & quidquid fuerit, quod missum erit, ma-
 gnum videatur. Vini amphora, aut lepus, aut gallina pin-
 guis, Saturnalicium munus ne habetor. Neque munera Sa-
 turnalia in risum vertunt. Diviti vicissim mittat pauper
 eruditus librum antiquum, si quis sit boni ominis, aut
 convivio aptus; aut suum ipsius scriptum, qualecunque
 potuerit: idque accipiat dives hilari omnino vultu, & ac-
 ceptum statim legat; quod si reposuerit aut abiecerit, sciat
 falsis se minis obnoxium, etiamsi, quantum oportebat, mi-
 serit. Alii vero corollas, aut turis micas mittunt. Si ve-

πένης ἐσθῆτα, ἢ ἄργυρον, ἢ χρυσὸν παρὰ τὴν δύναμιν πέμψῃ πλουσίῳ, τὸ μὲν πεμφθὲν ἔστω δημόσιον, καὶ καταπραθὲν ἐμβαλέσθω εἰς τὸν θησαυρὸν τοῦ Κρόνου· ὁ δὲ πένης ἐς τὴν ὑστεραίαν πληγὰς παρὰ τοῦ πλουσίου λαμβανέτω τῷ νάρθηκι εἰς τὰς χεῖρας, οὐκ ἐλάττους διακοσίων καὶ πεντήκοντα.

ΝΟΜΟΙ ΣΥΜΠΟΤΙΚΟΙ.

- 17 Λούεσθαι μὲν ὅποτεν τὸ στοιχεῖον ἐξάπουν ἢ. τὰ δὲ πρὸ τοῦ λουτροῦ, κάρνα, καὶ πεσσοὶ ἔστωσαν. κατακείσθω ὅπου ἂν τύχοι ἕκαστος, ἀξίωμα, ἢ γένος, ἢ πλοῦτος, ὀλίγον συντελείτω ἐς προνομίην. οἴνου τοῦ αὐτοῦ πίνειν ἅπαντας. μηδ' ἔστω πρόφασις τῷ πλουσίῳ, ἢ στομάχου ἢ κεφαλῆς ὀδύνη, ὡς μόνον δι' αὐτὴν πίνειν τοῦ κρείττονος. μοῖρα κρεῶν, καὶ ἴσον ἅπασιν· οἱ διάκονοι πρὸς χάριν μηδενὶ μηδέν. ἀλλὰ μηδὲ βραδυνέτωσαν,

8 Ὅποτεν τὸ στοιχεῖον ἐξάπουν γαί σхиάν· οὕτω γὰρ αὐτὴν στοι-
 9) Τὴν ἀπὸ τῆς ἀκτίνος τοῦ ἡλίου χεῖον ἐκάλουν. V.
 τὸν σαμάτων περιγραφομένην λί-

ro pauper vestem, aut argentum, aut aurum ultra facultates miserit diviti; quod missum erit, publicum esto, venditumque thesauro Saturni infertor: pauper vero postridie eius diei plagas a divite accipito ferula in manus impacta, non pauciores quam quinquaginta supra ducentas.

LEGES CONVIVALES.

Lavandi tempus, cum sex pedum umbra fuerit. Ante balneum nuces sunt & tali. Quo quisque forte delatus fuerit, ibi accumbito. Dignitas vel genus vel divitiae parum ad ius prius capiendi cibi conferunt. De vino eodem omnes bibunto: nec obtentui esto diviti vel ventriculi vel capitis dolor, ut solus ea causa de meliori bibat. Carnium distributio aequaliter fiat per omnes: ministri ad gratiam nihil cuiquam faciunto: sed neque cunctantur, neque,

μηδὲ παραπεμπέτωσαν, ἔστ' ἂν αὐτοῖς δοκῇ, ὅποσα
 χρὴ ἀποφέρειν. μηδὲ τῷ μὲν μεγάλα, τῷ δὲ κομιδῇ
 μικρὰ παρατιθέσθω· μηδὲ τῷ μὲν ὁ μῆρος, τῷ δὲ ἡ
 γνάθος σὺς, ἀλλ' ἰσότης ἐπὶ πᾶσιν. Οἶνοχόος ὅξυ δὲ 18
 δορκέτω ἐκ περιωπῆς ἐς ἕκαστον, καὶ ἑλαττον ἐς τὸν δε-
 σπότην, καὶ ἐπ' ὀξύτερον ἐπακουέτω. καὶ κύλικες παν-
 τοῖαι, καὶ ἐξέστω παρέχειν, ἣν τις ἐθέλῃ, Φιλοτησίαν.
 πάντες πᾶσι προπινέτωσαν, ἣν ἐθέλωσι, προπίνοντες τοῦ
 πλουσίου. μηδὲ ἐπάναγκες ἔστω πίνειν, ἣν τις μὴ δύνη-
 ται. εἰς τὸ συμπόσιον μήτε ὀρχηστὴν, μήτε κιθαριστὴν
 αὐτοὺς ἄγειν ἄρτι μανθάνοντα ἐξέστω. ἣν τις ἐθέλῃ,
 σκώμματος, καὶ μέτρον ἔστω τὸ ἄλυπον ἐπὶ πᾶσι.
 πεττευέτωσαν ἐπὶ καρύων' ἣν τις ἐπ' ἀργυρίῳ πεττεύ-
 σῃ, ἄσιτος ἐς τὴν ὑστεραίαν ἔστω. καὶ μενέτω καὶ ἀπί-
 τω ἕκαστος, ὅποταν βούληται. ἐπὶ δὲ τοὺς οἰκέτας ὁ
 πλούσιος εὐωχῇ, διακονούντων καὶ οἱ φίλοι σὺν αὐτῷ.

quoad ipsis videtur, praetermittant ac differant, quae feren-
 da sunt. Neque huic magna, alii vero oppido parva ap-
 ponuntur, neque uni femur, alteri vero maxilla suis; sed
 aequalitas esto in omnibus. Pincerna acutum cernito velut
 de specula in unumquemque, & minus in dominum: &
 acutius etiam audito. Sunt varii generis calices. Ius esto
 propinare, si quis velit, amicitiae poculum. Propinanto
 omnibus, si voluerint, etiam ante divitem. Neque necesse
 fit bibere, si quis non possit. Saltatorem aut citharistam
 tironem in convivium ne adducito. Dicti iocosi, si quis ve-
 lit, ius esto: modus, quod nemini doleat. Super omnia
 alea de nucibus ludunto: si quis pecuniam luserit, postri-
 die esurito. Maneat unusquisque & abeat, quando lubitum
 ei fuerit. Si vero servos convivio excipiet dominus, etiam

τοὺς νόμους τούτους ἕκαστον τῶν πλουσίων ἐγγράψαντα
 ἐς χαλκῆν στήλην, ἔχειν ἐν μεσαιτάτῳ τῆς αὐλῆς, καὶ
 ἀναγιγνώσκειν. καὶ εἰδέναι δεῖ ὅτι ἔστ' ἂν αὕτη ἡ στήλη
 μένη, οὔτε λιμός, οὔτε λοιμός, οὔτε πυρκαϊά, οὔτε ἄλ-
 λο χαλεπὸν αὐδὲν εἰσεῖσιν εἰς τὴν οἰκίαν αὐτοῖς. ἢν δέ
 ποτε (ὅπερ μὴ γένητο) καθαιρεθῇ, ἀποτρόπαιον οἶα
 πείσονται.

α Μαραυάτω) Μόση καὶ ὑψιλλῷ. G.

amici cum illo ministranto. Hæc leges unusquisque di-
 ves inscriptas in pila aerea, in media aula habeto, atque
 legito. Sciendum est, quamdiu ea pila manserit, neque
 famem, neque pestilentiam, neque incendium, neque
 aliud quidquam mali in eam domum illis ingressurum. Sed
 si quando (quod quidem absit) destruat, quid illis even-
 turum sit, abominamur.

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΚΡΟΝΙΚΑΙ.

ΕΓΩ ΚΡΟΝΩ ΧΑΙΡΕΙΝ.

ΕΓΕΓΡΑΦΕΙΝ μὲν ἤδη σοι καὶ πρότερον, δηλῶν ἐν οἷς 19
 εἶην, καὶ ὡς ὑπὸ πενίας κινδυνεύοιμι μόνος ἄμοιρος εἶναι
 τῆς ἐορτῆς, ἣν ἐπήγγελκας, ἔτι καὶ τοῦτο προσθεῖς
 (μέμνημαι γὰρ) ἀλογώτατον εἶναι, τοὺς μὲν ἡμῶν
 ὑπερπλουτεῖν, καὶ τρυφᾶν, οὐ κοινωνοῦντας ὧν ἔχουσι
 τοῖς πενεστέροις, τοὺς δὲ λιμῶ διαφθεῖρεσθαι· καὶ ταῦ-
 τα, Κρονίων ἐνεστώτων. ἐπεὶ δὲ μοι τότε οὐδὲν ἀντεπέ-
 στειλας, ἤγησάμην δεῖν αὐτῷ ἀναμνησáι σε τῶν αὐτῶν.
 ἔχρῃν γάρ σε, ὦ ἄριστε Κρόνε, τὸ ἀνίσσον τοῦτο ἀφελόν-
 τα, καὶ τὰ ἀγαθὰ εἰς τὸ μέσον ἅπασι καταθέντα,
 ἔπειτα κελεύειν ἐορτάζειν. ὡς δὲ νῦν ἔχομεν, μύρμυξ ἢ

13 Μύρμυξ ἢ κάμψας) Ἐπὶ τῶν μικροῖς μεγαλυνχομένων ἡ παροι-
 μία. V.

EPISTOLAE SATURNALES.

EGO SATURNO SALUTEM.

EQUIDEM iam prius tibi literis demonstravi, quo lo-
 co essem, & ut prae paupertate in periculo versarer, ne
 solus sim expers eius, quam denuntiasti, solemnitatis: adie-
 ceram etiam, probe commemini, vehementer esse rationi
 adversum, alios nostrum opibus deliciisque affluere, ne-
 que quidquam de his, quae habent, impertiri tenuioribus;
 alios autem enecari fame: idque instantibus Saturnalibus.
 Quando quidem vero nihil mihi tum rescripisti; facien-
 dum putavi, ut iterum de iisdem rebus te admonerem.
 Decebat enim te, Saturne optime, sublata prius illa inae-
 qualitate, bonis in medio omnium positis, deinde impe-
 rare dies festos. Ut vero nunc habemus, formica aliquis

κάμηλος, ὡς ἡ παροιμία Φησί. μάλλον δὲ τραγικὸν ὑποκριτὴν ἐννόησον. θατέρω μὲν τοῖν ποδαῖν ἐφ' ὑψηλοῦ βεβηκότα, οἷόν εἰσιν οἱ τραγικοὶ ἐμβάται· ὁ δ' ἕτερος ἀνυπόδετος ἔστω. εἰ τοίνυν βαδίζοι οὕτως ἔχων, ὁρᾷς ὅτι ἀναγκαῖον αὐτῷ, ἄρτι μὲν ὑψηλῷ, ἄρτι δὲ ταπεινῷ γενέσθαι, καθ' ὁπότερον ἂν πόδα προβαίῃ; τοσοῦτον καὶ τῷ βίῳ ἡμῶν τὸ ἄνισον. καὶ οἱ μὲν ὑποδησάμενοι ἐμβάτας, τῆς τύχης χορηγούσης, ἐντραχωδοῦσιν ἡμῖν· οἱ πολλοὶ δὲ πεζῇ καὶ χαμαὶ βαδίζομεν, δυνάμενοι ἂν εὖ ἴσθι, μὴ χεῖρον αὐτῶν ὑποκρίνεσθαι, καὶ διαβαίνειν.

30 εἴ τις καὶ ἡμᾶς ἐνεσκεύασε παραπλησῶς ἐκείνους. Καί τοι ἀκούω τῶν ποιητῶν λεγόντων, ὡς τὰ παλαιὸν, οὐ τοιαῦτα ἦν τοῖς ἀνθρώποις τὰ πράγματα, σοῦ ἔτι μοναρχοῦντος. ἀλλ' ἡ μὲν γῆ ἄσπερος καὶ ἀνήροτος ἔφυνε αὐτοῖς τὰ ἀγαθὰ, δεῖπνον ἑτοιμον ἐκάστω ἐς κόρον ποταμοὶ δὲ, οἱ μὲν οἶνον, οἱ δὲ γάλα, εἰσὶ δὲ οἱ καὶ μέλι.

3 Ἐμβάται) Τὰ ξύλα ἃ ἐμβάλλουσι ὑπὸ τοὺς πόδας, ἵνα φαῖνται μακρότεροι. V.

est, aut camelus, ut est in proverbio. Quin tu tragicum mihi actorem cogita, altero quidem pede alte calceatum, quales sunt cothurni tragici; alter vero eius pes discalceatus sit. Si iam eo habitu ingreditur, vides necesse illi esse, ut modo excelsus sit, modo humilis, prout hoc vel illo pede procedat. Tanta etiam est in vita nostra inaequalitas. Alii induti cothurnis a fortuna suppeditatis, tragico nos fastu conculcant. Nos autem vulgus pedibus & humi ingredimur, qui possemus, bene noris, non deterius illis agere, & gradum grandire, si quis nos etiam similiter atque illos instruat. Quamquam audio, poetas dicere, quoniam non sic fuisse res hominum, te adhuc rerum potenter; sed tellurem sine semine atque aratro genuisse. ipsis bona, paratas unicuique ad satietatem usque epulas. Fluvius autem vino partim, partim lacte fluxisse; fuisse etiam,

ἔρρεον. τὸ δὲ μέγιστον, αὐτοὺς ἐκείνους Φασὶ τοὺς ἀνθρώπους χρυσοῦς εἶναι, πενίαν δὲ μηδὲ τὸ παράπαν αὐτοῖς πλησιάζειν. ἡμεῖς δὲ αὐταὶ μὲν οὐδὲ μόλιβδος ἀν εἰκότως δοκοῖμεν, ἀλλ' εἴτι καὶ τούτου ἀτιμότερον ἢ τροφὴ δὲ μετὰ πόνων τοῖς πλείστοις, ἡ πενία δὲ, καὶ ἀπορία, καὶ ἀμηχανία, καὶ τὸ, οἴμοι, καὶ τὸ, πόθεν ἂν μοι γένοιτο, καὶ, ὦ τῆς τύχης, πολλὰ τοιαῦτα παρὰ γούν ἡμῖν τοῖς πένησι· καὶ ἥττον ἂν, εὖ ἴσθι, ἠνιώμεθα ἂν ἐπ' αὐτοῖς, εἰ μὴ τοὺς πλουσίους ἐφωῶμεν τοσαύτη εὐδαιμονία συνόντας, εἰ τοσοῦτον μὲν χρυσὸν, τοσοῦτον δὲ ἀργυρον ἐγκλεισάμενοι, ἐσθῆτας δὲ ὅσας ἔχοντες, ἀνδράποδα δὲ, καὶ ζεύγη, καὶ συνοικίας, καὶ ἀγρούς· πᾶμπολλα δὲ ταῦτα ἕκαστα κεκτημένοι, οὐχ ὅπως οὐ μετέδωσαν ἡμῖν ποτε αὐτῶν, ἀλλ' οὐδὲ προσβλέπειν τοὺς πολλοὺς ἀξιοῦσι. Ταῦτα ἡμᾶς μάλιστα ἀποπνί- 21
γει, ὦ Κρόνε, καὶ ἀφόρητον ἠγούμεθα τὸ πρᾶγμα· τὸν

qui melle. Quod vero maximum, illos ipsos homines aiunt fuisse aureos, paupertatem vero nec omnino ad illos accessisse. At nos contra ea ipsi quidem vix plumbum videamur merito, aut si quid illo vilius: victus autem cum labore plerisque contingit: ceterum paupertas, & consilii inopia, & desperatio, & illud *hei mihi!* & *unde nanciscar?* & *heu fortunam!* talia apud nos quidem pauperes plurima. Ac minus ea indigne, bene noris, ferremus, nisi divites in tanta esse felicitate videremus: qui tantum cum aurum atque argentum incluserint, vestes autem quot? habeant, mancipiaque & currus, & vicos totos, & agros, & magnam quidem vim singulorum possideant; tantum abest, ut eorum quidquam nobis impertiant, ut neque adspicere de plebe homines dignentur. Ista nos praesertim, Saturne, angunt, & intolerabile arbitramur, istum quidem iacen-

μὲν ἐφ' αἰουργίδων κατακείμενον, τοσούτοις ἀγαθοῖς ἐντροφᾶν ἐρυγγάνοντα, καὶ ὑπὸ τῶν συνόντων εὐδαιμονιζόμενον, αἰεὶ ἐορτάζοντα. ἐμὲ δέ, καὶ τοὺς ὁμοίους, ὄνειροπολεῖν, εἴ ποθεν ὀβολοὶ τέσσαρες γένοιτο, ὥς ἔχοιμεν ἄρτων γοῦν ἢ ἀλφίτων ἐμπεπλησμένοι καθεύδειν, κάρδαμον, ἢ θύμον, ἢ κρίμμυον ἐπιτρώγοντες. ἢ τοῖνυν ταῦτα, ὦ Κρόνε, ἀλλάττειν, καὶ μεταποιεῖν ἐς τὸ ἰσοδίαiton, ἢ τὸ ὕστατον, αὐτοὺς γε ἐκείνους κελεύειν τοὺς πλουσίους, μὴ μόνους ἀπολαύειν τῶν ἀγαθῶν, ἀλλὰ ἀπὸ μεδίμνων τοσούτων, χρυσοῦ χοίνικά γε ἡμῶν πάντων κατασκεδάσαι. ἀπὸ δὲ ἱματίων, ὅσα καὶ ὑπὸ σπητῶν διαβρωθέντα, οὐκ αἶν αὐτοὺς ἀνιάσειε ταῦτα γοῦν πάντως ἀπολλύμενα, καὶ ὑπὸ τοῦ χρόνου διαφθαρησόμενα, ἡμῖν δοῦναι περιβαλίσθαι μᾶλλον, ἢ ἐν ταῖς κοιτίσι, καὶ κίσταις, εὐρωτὶ πολλῷ κατασαπῆναι.

1 Ἐφ' αἰουργίδων) Πορφυρῶν καὶ κίστις, θύκη, ἀγγεῖον ἐν ᾧ τὰ χλαμύδων. V.

10 Χοίνικα) Εἶδος μέτρου. V.

12 Σπητῶν) Σκαλῆκων. V.

13 Κοιτίσι καὶ κίσταις) Κίστα

καὶ κίστις, θύκη, ἀγγεῖον ἐν ᾧ τὰ βρώματα κεῖται, ἢ ἱμάτια τινά. τὸ τ' ἀπὸ τοῦ θ. κίστα γὰρ . . . οἱ δὲ τετραγώνους κίστας ἱετικτάναντο πρὸς ἀνδρῶν ὑποδοχὴν. V.

tem in purpura tot in bonis delicias agere ructantem, & beatum praedicari a familiaribus, perpetuosque dies festos agere: me vero ac mei similes hoc ipsum per quietem etiam & in somnis curare, unde quatuor confiant oboli, ut pane certe aut pulte oppleri, adhibito nasturtii aut porri aut cepae obsonio, ire cubitum queamus. Aut igitur haec immuta, Saturne, & reduc ad aequalitatem, aut, quod extremum est, ipsis illis divitibus impera, ne soli fruantur bonis illis, sed de tot modiis auri choenicem certe in nos omnes spargant: de vestibis autem tantum, quantum e tineis si corrodat, aegre non ferant; haec ergo omnino peritura, & corrumpenda a tempore, nobis uti debent induenda potius, quam in arcis ac cistis multo situ

Καὶ μὴν καὶ δειπνίζειν ἕκαστον, ἄρτι μὲν τέσσαρας, 22
 ἄρτι δὲ πέντε τῶν πενήτων παραλαμβάνοντας· μὴ μὲν-
 τοι ἐς τὸν νῦν τρόπον τῶν δείπνων, ἀλλ' ἐς τὸ δηματικώ-
 τερον, ὡς ἐπίσης μετέχων ἅπαντας, καὶ μὴ τὸν μὲν ἐμ-
 φορεῖσθαι τῶν ὄψων, καὶ τὸν οἰκέτην περιμένειν ἐστῶ-
 τα, ἔστ' ἂν ἀπαγορεύσῃ ἐσθίων· ἐφ' ἡμᾶς δὲ ἐλθόντα,
 ἔτι παρασκευαζομένων ὡς ἐπιβάλοιμεν τὴν χεῖρα, παρ-
 αμείβεσθαι, δείξαντα μόνον τὴν λοπάδα, ἣ ὅσον ἐστὶ
 τοῦ πλακοῦντος τὸ λοιπόν· μηδὲ ἐσκομισθέντος σὺς,
 διακείμενα, τῷ μὲν δεσπότη παρατιθέναι τὸ ἡμίτομον
 ὅλον σὺν τῇ κεφαλῇ, τοῖς δὲ ἄλλοις ὅσα Φέρειν ἐγχε-
 καλυμμένα. προειπεῖν δὲ καὶ τοῖς οἰνοχόοις μὴ περιμέ-
 νειν, ἔστ' ἂν ἐπτάκις αἰτήσῃ πιεῖν ἡμῶν ἕκαστος, ἀλ-
 λά ἢ ἅπαξ κελύσει, αὐτίκα ἐγχεῖαι, καὶ ἀναδοῦναι
 μεγάλην κύλικα ἐμπλησαμένους, ὥσπερ τῷ δεσπότη.
 καὶ τὸν οἶνον δὲ αὐτὸν πᾶσι τοῖς συμπόταις ἓνα καὶ τὸν

7 Παραμείβεσθαι) Γράφεται ἐπιβάλοιμεν, τῇ λοπάδι δηλονότι, ἢ
 τῷ πίνακι. V.

computrescant. Verum etiam coena excipere illos iube af-
 sumtos modo quatuor, modo quinque pauperum, non ta-
 men praesenti modo coenarum, sed populari magis ratio-
 ne, ut ex aequo participes sint universi; nec alter quidem
 obsoniis se ingurgitet, manente servo atque adstante, do-
 nec ille edere non amplius possit; ad nos vero cum vene-
 rit idem servus, adhuc parantibus nobis manum iniicere,
 praetereat, ostensa modo patina, aut quantum est placen-
 tae reliquum; neque ut illato porco carptor hero quidem
 apponat dimidium ipsum cum capite, reliquis vero invo-
 luta ossa offerat. Praecipere porro illos iube pocillatoribus,
 ne expectent, dum septies bibere unusquisque nostrum po-
 stulaverit; sed cum semel iusserit, infundere statim, & tra-
 dere, non minus, quam hero, magnum plenumque cali-
 cem. Vinum vero ipsum convivis omnibus unum idem-

αὐτὸν εἶναι· ἢ ποῦ γὰρ γεγράφθαι τοῦτον τὸν νόμον, τὸν μὲν ἀνθοσμίου μεθύσκεσθαι, ἐμοὶ δὲ ὑπὸ τοῦ γλεύκου
 23 διαρρήγυσθαι τὴν γαστέρα; Ἦν ταῦτα ἐπανερρώσης, καὶ μετακισμῆσης, ὦ Κρόνε, βίον μὲν τὸν βίον, ἑορτὴν δὲ τὴν ἑορτὴν ἔση πεποικώς· εἰ δὲ μὴ, ἐκεῖνοι μὲν ἑορταζόντων ἡμεῖς δὲ καβεδούμεθα, εὐχόμενοι, ἐπειδὴν λουσάμενοι ἤκωσι, τὸν παῖδα μὲν αὐτοῖς ἀνατρέψαντας τὸν ἀμφορέα, κατὰξαι τὸν μάγειρον δὲ τὸν ζωμὸν κνισῶσαι, καὶ ἐπιλαβόμενον, τὸ τάριχος μὲν εἰς τὴν Φακὴν ἐμβαλεῖν τῶν ἰχθύων τὴν κύνα δὲ παρεισπεσούσαν τὸν τε ἀλλάντα ὅλον καταφαγεῖν, περὶ τ' ἄλλα τῶν ὀψοποιῶν ἐχόντων, καὶ τοῦ πλακούντος τὸ ἥμισυ. τὸν ὕν δὲ, καὶ τὴν ἐλάφον, καὶ τὰ δελφάκια μεταξὺ ἀπτάμενα, τὸ ὅμοιον ποιεῖν, ὅπερ Ὅμηρος περὶ τῶν ἡλίου βοῶν Φησί· μᾶλλον δὲ μὴ ἔρπειν μόνον, ἀλλ' ἀναπηδήσαντα Φεύγειν εἰς τὸ ὄρος αὐτοῖς ὀβελοῖς· καὶ τὰς ὄρνις δὲ τὰς

2 Ἀνθοσμίου) Εὐσμου οἴνου, καὶ ἰδίος. V.

ibid. Ἀπὸ τοῦ γλεύκου διαρρήγυσθαι) Ἀποστάλαγμα τῆς σταφυλῆς πρὶν πατεῖν. V.

10 Τὸν δὲ ἀλλάντα) Ἄλλας εἶδος ἐντέρου ἰσκινασμένου· καὶ ἀλλαντοῦ, πόλιν ὃ ταῦτα παλῶν, V.

13 Τὰ δελφάκια) Μικροὶ χοῖροι. G.

que esse impera; ubi enim scriptam esse illam legem, ut alter vino odorato inebrietur, mihi autem a musto rum-patur venter? Haec si correxeris, Saturne, tum demum ut vita viva sit, & festi dies sint festi, effeceris. Sin minus, festos illi dies obeant: nos vero sedebimus vota facientes, ut, cum e balneo redeant, puer everfam illis fregerit am-phoram; coquus autem nidore ius corruperit, & aliud agens pisculentam muriam infuderit lenticulae; ut irrepens canis totum farcimen, occupatis alia in re coquis, dimi-diamque placentam devoraverit. Aper vero atque cervus, & porcelli, dum affantur, simile uti faciant ei, quod de Solis bubus narrat Homerus: quin non repant modo, sed exsilientes in montem ipsis cum veribus aufugiant: galli-

παχείας, καίτοι ἀπτέρους ἤδη οὔσας, καὶ ἐσκευασμέ-
 νας, ἀναπταμένους οἴχασθαι καὶ ταύτας, ὥς μὴ μόνοι
 ἀπολαύοιεν αὐτῶν. Ὁ δὲ δὴ μάλιστα αὐτοὺς ἀνιάσειε, τὸ 24
 μὲν χρυσίον μύρμηκας τινας, οἷους τοὺς Ἰνδικούς, ἀνορύτ-
 τοντας ἐκ τῶν θησαυρῶν, ἐκφέρειν νύκτωρ ἐς τὸ δημό-
 σιον. τὴν ἐσθῆτα δὲ οἱ ὀλιγωρία τῶν ἐπιμελητῶν κοσμι-
 νηδὸν διατετρυπῆσθαι ὑπὸ τῶν βελτίστων μυῶν, ὥς
 σαγῆνης θυνηντικῆς μηδὲν διαφέρειν. παῖδας δὲ αὐτῶν
 τοὺς ὠραίους, καὶ κομήτας, οὓς Ἱακίνθους, ἢ Ἀχιλ-
 λείας, ἢ Ναρκίσσους ὀνομάζουσι, μεταξὺ ὀρέγοντας σφί-
 σι τὸ ἔκπωμα, Φαλακροὺς γίγνεσθαι, ὑπορρέουσας τῆς
 κόμης, καὶ πώγωνα φύειν ὅξυν, οἷοί εἰσιν ἐν ταῖς κωμ-
 ωδαῖς οἱ σφηνοπώγωνες, καὶ παρὰ τοῖς κροτάφοις
 πᾶν λάσιον, καὶ κάρτα ἐκκεντοῦν τὸ μεταξὺ δὲ λεῖον
 καὶ γυμνὸν εἶναι. ταῦτα καὶ πλείω τούτων εὐξαίμεθ'

13 Οἱ σφηνοπώγωνες Σφηνοπό-
 γωνες ἐν κωμῳδίᾳ δύο εἰσὶν, ὁ μὲν
 ἐλευθερος ἀναφαλαντίας ὄφρυς ἀνα-
 σπασμῖτος, ὁ ξυγίνιος· ὁ δὲ οἰκίτης

ἀκμάζει καὶ ὕψους ἔχει ὑψηλὸν καὶ
 πλατὺν κοιλανόμενος ἐν περιφορᾷ,
 ξανθός, τραχὺς, ἐρυθρὸς, πρίπων
 ἀγγίλη. V.

nae autem faginatae, licet vulvis iam pennis apparatae,
 evolantes ipsae quoque discedant, ne soli illis fruantur.
 Quod vero inprimis molestum iis fuerit, ut formicae,
 quales sunt illae Indicae, effossos thesauros noctu in pu-
 blicum efferant: atque ut vestis eis ob negligentiam cura-
 torum cribri instar perforata sit ab optimis muribus, ne
 quid a reti thunnis capiendis differant: atque ut pueri il-
 lorum pulchri & comati, quos Hyacinthos, vel Achilles,
 vel Narcissos appellant, dum poculum illis porrigunt, co-
 ma defluente calvescant, & barba crescat iis acuta, qua-
 les sunt in comoediis illi cuneobarbi, atque in ipsis tem-
 poribus plane hirsuta, vehementerque pungens, interie-
 ctis partibus laevibus atque nudis. Haec, & his plura vo-

ἀν, ἣν μὴ θάλωσι τὸ ἄγαν Φίλαυτον τοῦτο ἀφέντες, ἐς τὸ κοινὸν πλουτεῖν, καὶ μεταδίδοναι ἡμῖν τῶν μετρίων.

1 Φίλαυτον) Φίλαυτος ὁ κοινούδης, ὁ ἑαυτὴν δῖον φίλῶν καὶ πάντα πράττων ἑαυτοῦ χάριν. V.

ta faciemus, si noluerint, relicto illo nimio sui ipsorum amore, in commune esse divites, & mediocria nobis impertiri.

ΚΡΟΝΟΣ ΕΜΟΙ ΤΩ ΤΙΜΙΩΤΑΤΩ ΧΑΙΡΕΙΝ.

25 **Τ**Ι τὰυτα ληρεῖς, ὦ οὔτος, ἐμοὶ περὶ τῶν παρόντων ἐπιστέλλων, καὶ ἀναδασμὸν τῶν ἀγαθῶν ποιεῖν κελεύων; τὸ δὲ ἑτέρου ἀν εἶη, τοῦ νῦν ἀρχοντος. Θαυμάζω γάρ σε, εἰ μόνος τῶν ἀπάντων ἀγνοεῖς, ὥς ἐγὼ μὲν πάλαι βασιλεὺς ὢν, πέπαυμαι [εἰς ὢν] τοῖς παισὶ διανείμας τὴν ἀρχήν· ὁ Ζεὺς δὲ μάλιστα τῶν τοιούτων ἐπιμελεῖται. τὰ δὲ ἡμέτερα τὰυτα, μέχρι πεττῶν, καὶ κρότου, καὶ ᾠδῆς, καὶ μέθης, καὶ τοῦτο οὐ πλέον ἡμερῶν ἑπτὰ· ὥστε περὶ τῶν μειζόνων ἂ Φῆς, ἀφελεῖν τὸ ἄνισον, καὶ ἐκ τῆς ὁμοίας ἢ πένεσθαι, ἢ πλουτεῖν

SATURNUS MIHI SUO CARISSIMO SAL.

QUID sic deliras, o noster, qui de praesentibus rebus ad me scribas, & bonorum divisionem me iubeas instituere? At illud alterius opus fuerit, eius, qui nunc rerum potitur. Miror enim, si solus omnium ignoras, me, qui olim rex fui, distributo filiis imperio, unum esse defuisse: ad Iovis autem curam maxime pertinere talia: hoc autem nostrum regnum intra talos, & plausus, cantumque & ebrietatem fere contineri, idque septem non amplius diebus. Itaque de maioribus illis, quae dicis, de auferenda inaequalitate, ut ex aequo aut pauperes sint omnes aut divi-

ἅπαντας, ὃ Ζεὺς ἂν χρηματίσειεν ὑμῖν. εἰ δέ τι τῶν ἐκ
 τῆς ἑορτῆς ἀδικοῖτό τις, ἢ πλεονεκτοῖτο, ἐμὸν ἂν εἴη δι-
 κάζειν. καὶ ἐπιστέλλω δὲ τοῖς πλουσίοις περὶ τῶν δει-
 πνων, καὶ τοῦ χοίνικος τοῦ χρυσοῦ, καὶ τῶν ἐσθῆτων,
 ὡς καὶ ὑμῖν πέμπουσιν εἰς τὴν ἑορτήν. δίκαια γὰρ ταῦ-
 τα, καὶ ἄξια αὐτοὺς ποιεῖν, ὡς Φατὲ, εἰ μή τι εὐλογον
 ἐκείνοι πρὸς ταῦτα ἔχουσι λέγειν. Τὸ δὲ ὅλον, ἵστε οἱ 26
 πένητες ὑμεῖς ἐξηπατημένοι, καὶ οὐκ ὀρθῶς δοξάζοντες
 περὶ τῶν πλουσίων, εἴ γε πανευδαίμονας αὐτοὺς οἴεσθε
 εἶναι, καὶ μόνους ἡδὺν τινὰ βιοῦν τὸν βίον, ὅτι δειπνεῖν τε
 πολυτελῶς ἐστὶν αὐτοῖς, καὶ μεθύσκεσθαι οἴνου ἡδέος,
 καὶ παισὶν ὠραίοις, καὶ γυναῖξιν ὁμιλεῖν, καὶ ἐσθῆσι
 μαλακαῖς χρῆσθαι. τὸ δὲ πᾶν ἀγνοεῖτε ὅποιόν ἐστιν.
 αἱ τε γὰρ Φροντίδες αἱ περὶ τούτων οὐ μικραί. ἀλλ'
 ἀνάγκη ἐπαγρυπνεῖν ἐκάστοις, μή τι ὁ οἰκονόμος βλα-
 κεύσας, ἢ ὑφελόμενος λάθῃ, μὴ ὁ οἶνος ὀξυνθῇ, μὴ ὁ

15 Βλακύνσας) Μαλακισθεῖς. V.

tes, Iuppiter vobis respondeat. Si quis vero in iis, quae
 ad solemnitatem pertinent, per iniuriam aut avaritiam ali-
 quid designet, meum fuerit iudicium. Ac scribo ad divi-
 tes epistolam de coenis, de choenice auri, & de vestibus,
 ut vobis etiam solemnis causa aliquid mittant: iusta enim
 ista, & digna, quae faciant, uti dicitis, nisi quid habent
 illi, quod cum ratione contra dicant. In universum autem
 scitote, pauperes, falli vos, neque recte de divitibus sen-
 tire, si undique beatos illos putatis, & suavem vitam so-
 los vivere, quod sumtuose coenare illis licet, & dulci vi-
 no inebriari, & cum pueris formosis atque mulieribus es-
 se, & vestimentis uti mollibus. Omnino autem, quale id
 sit, nescitis. Curae etenim de hisce non parvae. Sed opus
 est invigilare singulis, ne quid ipsis imprudentibus dispen-
 sator vel stupore perdat, vel fraude subducatur, ne acefcat

σῆτος θβειρίζῃ, ἢ ὁ ληστὴς ὑφέληται τὰ ἐκπώματα, μὴ πιστεύσῃ τοῖς συκοφάνταις ὁ δῆμος, λέγουσι τυραννεῖν αὐτὸν ἐθέλειν. ταῦτα δὲ πάντα οὐδὲ τὸ πολλοστὸν ἂν εἴη μέρος τῶν ἀνιόντων αὐτοῦς. εἰ γοῦν ἠπίστασθε τοὺς φόβους, καὶ τὰς μερίμνας, ἃς ἔχουσι, πάνυ ἂν
 27 ὑμῖν Φευκτέον ὁ πλοῦτος ἔδοξεν. Ἐπείτοι οἶε με αὐτὸν οὕτως ἂν ποτε κορυβαντιάσαι, ὥς εἰ καλὸν ἦν τὸ πλουτεῖν, καὶ βασιλεύειν, ἀφέντα ἂν αὐτὰ, καὶ παραχωρήσαντα ἄλλοις, καθῆσθαι ιδιωτεύοντα, καὶ ἀνέχεσθαι ὑπ' ἄλλῳ ταπτόμενον. ἀλλὰ τὰ πολλὰ ταῦτα εἰδὼς, ἃ τοῖς πλουσίοις καὶ ἄρχουσι προσεῖναι ἀνάγκη,
 28 ἀφῆκα τὴν ἀρχὴν, εὖ ποιῶν. Καὶ γὰρ ἃ νῦν ἐποτινῶ πρὸς με, ὥς τοὺς μὲν συῶν καὶ πλακούντων ἐμφορευμένους, ὑμᾶς δὲ κάρδαμον, ἢ θύμον, ἢ κρόμμυον ἐπιτρώγοντας ἐν τῇ ἐορτῇ, σκέψαι ὅποιά ἐστι. πρὸς μὲν γὰρ τὸ παρὸν, ἡδὺ καὶ οὐκ ἀνιαρὸν ἴσως ἐκάτερον αὐτῶν

7 Κορυβαντιάσαι) Μανῆται. V. καλεῖν μετ' οἰμωγῆς, ἐπικαλεῖν
 12 Ἐποτινῶ) Ποτινῶσαι, παρὰ τοὺς θεοὺς, δυσφορεῖν, ἀνιάσθαι. V.

vinum, ne curculionem creet frumentum, aut pocula latro auferat, ne delatoribus credat populus, tyrannidem ab ipso affectari, dicentibus. Haec vero omnia vix una de multis particula molestiarum, quae illos premunt, fuerit. Si enim timores sciatis, quos habent, & curas, fugiendae omnino vobis videantur divitiae. Alioqui putas ipsum me ita insanire unquam, ut, si quid praeclarum adeo essent divitiae, & imperium, relicta illa concedam aliis, desideam ipse privatus, & sub alterius imperio vivam. Sed cum scirem multa illa, quae adesse divitibus atque imperantibus necesse est, dimisi, nec poenitet, imperium. Quae autem modo apud me conquestus es, illos apris ingurgitare se & placentis, vos nasturtium, aut porrum, aut cepam, per dies festos arroderet; quale sit, vide. In praesens enim suave utrumque, & minime forte molestum.

ὥς δὲ μετὰ ταῦτα, ἔμπαλιν ἀναστρέφεται τὸ πρᾶγμα. εἴτα ὑμεῖς μὲν οὔτε καρηβαρῶντες ἀνασταίητ' ἂν ἐς τὴν ὑστεραίαν, ὥσπερ ἐκεῖνοι ὑπὸ τῆς μάθης, οὔτε ὑπὸ τῆς ἄγαν πλησμονῆς, δυσῶδες τι καὶ καπνωδέστερον ἐρυγάνοντες· οἱ δὲ τούτων τε ἀπολαύουσι, καὶ τὸ πολὺ τῆς νυκτός, ἢ παισίν, ἢ γυναιξίν, ἢ ὅπως ἂν ὁ τράγος κελεύῃ συναναφυρέντες, ἢ Φθόγην, ἢ περιπνευμονίαν, ἢ ὕδερρον, οὐ χαλεπῶς συνεξελέξαντο ἐκ τῆς πολλῆς τρυφῆς. ἢ τίνα ἂν αὐτῶν ραδίως δεῖξαι δύναιο, μὴ πάντως ὠχρὸν ὄντα, πολὺ τὸ νεκρῶδες ἐπιφαίνοντα; τίνα δὲ ἐς γῆρας ἀφικόμενον, τοῖς αὐτοῦ ποσίν, ἀλλὰ μὴ Φοράδην ἐπὶ τεττάρων ὀχούμενον, ὀλόχρυσον μὲν τὰ ἔξω, κατάρραφον δὲ τὰ ἔνδον, ὥσπερ αἱ τραγικαὶ ἐσθῆτες ἐκ ρακῶν πάνυ εὐτελῶν συγκεκαττυμέναι; ὑμεῖς δὲ ἰχθύων μὲν ἄγευστοι, καὶ ἄσιτοι· ποδάγρας δὲ, ἢ περιπνευ-

2 Καρηβαρῶντες) Τὴν κεφαλὴν βαροῦμενοι ἀπὸ μάθης οἴνου. V.

Quantum vero ad ea, quae sequuntur, in contrariam partem res vertitur. Deinde enim vos neque gravato, ut isti, per ebrietatem capite postridie surgatis, neque ventre nimis referto tetrum vaporem eructetis. At illi, cum istum *divitiarum* fructum habeant, tum maiorem noctis partem cum pueris aut mulieribus, aut prout mala libido impraverit, volutati, tabem, vel pulmonis inflammationem, vel aquam intercentem non difficulter ex multa illa luxuria colligunt. Aut quem illorum ostendere facile possis, qui non plane sit pallidus, non multum cadaveri similis? Quem autem, si ad senectutem omnino pervenit, suis ipsum *atentem* pedibus, non quatuor hominum humeris inVectum? aureum illum quidem quod ad externa, intus vero confutilem, quales sunt tragicae vestes, de pannis plane vilibus confarcinatae. Vos autem pisces ne gustatis quidem, nedum ut iis vescamini; podagrae autem & pulmonum

Lucian. Vol. IX. C

μονίας, οὐχ ὁρᾷθ' ὅτι καὶ τούτων ἄπειροί ἐστε; ἢ εἴ τις
κατ' ἄλλην τινὰ αἰτίαν συμβαίνοι. καίτοι οὐδ' αὐτοῖς
ἐκείνοις ἐτι ἐστὶν αὐτὸ, καθ' ἡμέραν, καὶ πέρα τοῦ κόρου
ἐσθίειν τούτων· ἀλλ' ἴδοις ἂν αὐτοὺς οὕτω λαχάνου καὶ
θύμου ὀρεγομένους ἐνίοτε, ὥσπερ οὐδὲ σὺ τῶν λαγῶν,
29 καὶ συῶν. Ἐγὼ λέγειν ὅσα ἄλλα λυπεῖ αὐτοὺς, ἢ υἱὸς
ἀκόλαστος, ἢ γυνή, τοῦ οἰκέτου ἐρῶσα, ἢ ἐρώμενος, πρὸς
ἀνάγκην μᾶλλον, ἢ πρὸς ἡδονὴν συνών· καὶ ὅλως, πολ-
λά ἐστὶν ἅπερ ὑμεῖς ἀγνοοῦντες, τὸν χρυσὸν ὁρᾶτε αὐ-
τῶν μόνον, καὶ τὴν πορφύραν, καὶ ἣν ἰδῆτέ ποτε ἐξελαύ-
νοντας ἐπὶ λευκοῦ ζεύγους, κεχήνατε, καὶ προσκυνεῖτε.
εἰ δὲ ὑπερεωρᾶτε αὐτῶν, καὶ κατεφρονεῖτε, καὶ μῆτε
ἐπεστρέφεσθε πρὸς τὴν ἀργυρᾶν ἀρμάμαξαν, μῆτε με-
τάξῃ διαλεγομένων, εἰς τὸν ἐν τῷ δακτυλιδίῳ σμάραγ-
δον ἀφειώρατε, καὶ τῶν ἱματίων παραπτόμενοι, τὸ μα-
λακὸν ἐθαυμάζετε, ἀλλ' εἴατε καθ' ἑαυτοὺς πλουτεῖν,

morbi nonne videtis ipsorum quoque vos expertes esse?
aut si quid *tale simili* alia causa accidat. Quamquam ne
ipsis quidem suave iam est ipsum illud quotidie, & ultra,
quam fatis est, de his edere. Verum videas illos adeo ole-
ris ac porri nonnunquam cupidos, ut neque tu ita lepo-
rum aut aprorum. Mitto dicere, quae illos alia excruciant,
aut filius corruptus, aut uxor amans servum, aut puer ne-
cessitate potius praebens, quam amore. Multa sunt in uni-
versum, quorum vos ignari aurum modo illorum specta-
tis & purpuram. Et si videas illos aliquando albis equis
vestos, hiatis *admiratione*, & adoratis. Si vero despiceret-
is ea & contemneretis; nec adverteret vos argenteum
carpentum; nec inter agendum cum illis ad smaragdum
in anulo respiceretis, & cum stupore quodam mollitiem
vestium admiraremini; si pro se divites illos esse patere-

εὖ ἴστε, αὐτὰ ἐφ' ὑμᾶς ἰόντες ἰδέοντο συνδειπνεῖν, ὡς ἐπιδείξαντο ὑμῖν τὰς κλῖνας, καὶ τὰς τραπέζας, καὶ τὰ ἐκπώματα, ὧν οὐδὲν ὄφελος εἰ ἀμαρτύρος ἢ κτῆσις εἴη. Τὰ γέ τοι πλεῖστα εὖροιτε ἂν, αὐτοὺς ὑμῶν ἕνεκα 30 κτωμένους, οὐχ ὅπως αὐτοὶ χρήσονται, ἀλλ' ὅπως ὑρεῖς θαυμάζοιτε. ταῦτα ὑμᾶς παραμυθεῖν, εἰδὼς τὸν βίον ἑκάτερον, καὶ ἄξιον εὐορτάζειν, ἐνθυμουμένους ὅτι μετ' ὀλίγον ἅπαντας δεήσει ἀπίσιναι ἐκ τοῦ βίου, καὶ κείνους τὸν πλοῦτον, καὶ ὑμᾶς τὴν πενίαν ἀφέντας. πλὴν ἐπιστελῶ γε αὐτοῖς ὥσπερ ὑπεσχόμην· καὶ οἶδ' ὅτι οὐκ ὀλιγορήσουσι τῶν ἐμῶν γραμμάτων.

mini: ipsi ad vos, bene noritis, veniant, ut secum coe-
neris rogent, uti suos vobis lectos, & menſas, & pocula
ostendant, quorum usus nullus est, si testibus careat pos-
sessio. Certe pleraque vestra illos causa possidere videatis,
non quo utantur ipsi, verum vos ut admiremini. Haec
consolandi vos causa scribo, qui utrumque vitae genus
norim. Et *vel hoc nomine* solemne hoc a vobis celebrari di-
gnum est, si cogitatis, abeundum esse paulo post de vita
omnibus, relicta illis bonorum copia, vobis paupertate.
Verum etiam scribam illis, ut promiseram, & novi meas
ab illis literas non neglectum iri.

KRONOS TOIS ΠΛΟΥΣΙΟΙΣ ΧΑΙΡΕΙΝ.

ΟΙ πένητες ἐναγχος ἐπεστάλμασί μοι, αἰτιώμενοι 31
ὑμᾶς, μὴ μεταδιδόναι σφίσιν ὧν ἔχετε· καὶ τὸ μὲν ὅλον,

2 *Εναγχος) Πρὸ ὀλίγου. V.

SATURNUS DIVITIBUS SALUTEM.

LITERAS mihi nuper miserunt pauperes, quibus vos
accusant, qui de vestris opibus nihil sibi impertiatis. At-

ἡξίουں με κοινὰ πᾶσι ποιεῖν τὰγαθὰ, καὶ τὸ μέρος, ἕκαστον αὐτῶν ἔχειν· δίκαιον γὰρ εἶναι ἰσοτιμίαν καθεστηκέναι, καὶ μὴ τῷ μὲν πλεόν, τῷ δὲ μηδ' ὅλως μετεῖναι τῶν ἡδέων. ἐγὼ δὲ περὶ μὲν τούτων ἔφην ἄμεινον φέψασθαι τὸν Δία· περὶ δὲ τῶν παρόντων, καὶ ὧν ἀδικεῖσθαι ὥντο κατὰ τὴν ἐορτὴν, ἐώρων ἐπ' ἐμὲ καθήκουσαν τὴν κρίσιν, καὶ ὑπεσχόμην γραφεῖν πρὸς ὑμᾶς. ἔστι δὲ ἅπερ ἄξιόυσι ταῦτα μέτρια, ὥς ἐμοὶ ἔδοξε. πῶς γὰρ Φασί, ῥιγούντες τοσούτῳ κρύει, καὶ λιμῷ ἐχόμενοι, προσέτε· ἐορτάζοιμεν ἄν; εἰ τοίνυν ἐθέλοιμι κακκείνους μετέχειν τῆς ἐορτῆς, ἐκέλευόν με ἀναγκάσαι ὑμᾶς ἐσθῆτων τε, ὧν ἔχετε, μεταδούναι αὐτοῖς, εἴ τινες περιτταὶ, καὶ παχύτεραι ἢ καθ' ὑμᾶς· καὶ τοῦ χρυσοῦ ὀλίγον ἐπιπταλάξαι αὐτοῖς. εἰ γὰρ ταῦτα, Φασί, ποιήσετε, μήτε ἀμφισβητεῖν ὑμῖν ἔτι τῶν ἀγαθῶν ἐπὶ τοῦ Διός. εἰ δὲ μὴ, ἀπειλοῦσι προσκαλέσασθαι ἐπὶ τὸν

que in universum illud petiere, ut communia omnibus bona facerem, quorum *aequam* unusquisque partem haberet. Par enim esse, ut institueretur aequalitas, nec plus alius *quam opus est*, alius vero plane nihil suavitatis habeat. Respondi ego, de his Iovis potius inspectionem esse. De praesentibus autem, & iis iniuriis, quibus se per festos hosce dies affici a vobis putabant, ad me pertinere videbam iudicium, & scripturum me vobis recepi. Sunt autem ea, quae a vobis postulanti, ut mihi quidem videbatur, moderata. *Quomodo enim*, aiunt, *rigentes tanto gelu, & fame pressi festos insuper dies agamus?* Si igitur vellem, ipsos quoque in partem celebrationis venire, voluerunt uti vos cogerem, cum de vestimentis, quae habetis, sibi impertiri aliquid, si qua essent superflua, aut, quam vos deceat, crassiora; tum aliquantum auri ipsis instillare. Haec si faciatis, negant se de bonis litem vobis apud Iovem moturos amplius: fin

ἀναδασμόν, ἐπειδὴν τὸ πρῶτον δίκας ὁ Ζεὺς προθῆ-
 ταῦτά ἐστιν οὐ πάνυ χαλεπὰ ὑμῖν ἀπὸ τοσούτων, ἀ-
 καλῶς ποιῶντες ἔχετε. Νῆ Δία καὶ τῶν δείπνων περί, 32
 ὡς συνδειπνοῖεν ὑμῖν, καὶ τοῦτο προσθεῖναι ἡξίου τῇ
 ἐπιστολῇ, ὡς νῦν γε μόνους ὑμᾶς τρυφᾶν, ἐπικλεισα-
 μένους τὰς θύρας· εἰ δέ ποτε καὶ κείνων τινὰς ἐστῶν διὰ
 μακροῦ ἐθελήσετε, πλεον τοῦ εὐφραίνοντος ἐνεῖναι τὸ
 ἀνιαρὸν τῷ δείπνῳ καὶ τὰ πολλὰ ἐφ' ὕβρει αὐτῶν γί-
 γνεσθαι· οἷον ἐκεῖνο, τὸ μὴ τοῦ αὐτοῦ οἴνου συμπίνειν,
 Ἡράκλεις, ὡς ἀνελεύθερον, καὶ καταγυγνώσκειν αὐτῶν
 ἐκείνων ἄξιον, ὅτι μὴ μεταξὺ ἀναστάντες αἰχρονται, ὅλον
 ὑμῖν τὸ συμπόσιον καταλιπόντες. ἀλλ' οὐδὲς κόρον ὁμῶς
 Φασὶ πίνειν· τοὺς γὰρ οἰνοχόους ὑμῶν, ὥσπερ τοὺς Ὀ-
 δυσσεῶς ἐταίρους, κηρῶ βεβύσθαι τὰ ἅτα. τὰ μὲν γὰρ
 ἄλλα οὕτως αἰσχρά ἐστιν, ὥστε ὀκνῶ λέγειν ἀ περὶ

10 Καταγνώσκειν) Δοιδόρειν. V.

minus, ad divisionem se provocaturos minantur, ubi pri-
 mum Iuppiter iudicium proposuerit. Haec sunt non admo-
 dum difficilia vobis, de tantis, quas me non invidente ha-
 betis, opibus. Sane etiam de coenis, ut illas vobiscum ca-
 piant, etiam hoc epistolae addendum putarunt, vos nunc
 solos, clausis ianuis, delicate vivere: si vero quandoque
 etiam illorum quosdam convivio excipere post longum
 intervallum velletis, plus molestiarum quam hilaritatis coe-
 nae inesse, & pleraque ibi contumeliose in se fieri; ut il-
 lud, quod non de eodem vino bibant, Hercules! quam
 est hoc illiberale! atque reprehensione ipsi digni, qui non
 inter haec surgant, & discedentes vestrum vobis vos con-
 vivium habere iubeant. Sed ne vel sic quidem ad saturi-
 tatem se bibere aiunt. Vestros enim pocillatores, ut illos
 Ulyssis socios, cera obturatas habere aures. Reliqua adeo
 sunt turpia, uti dicere ea dubitem, quae de carniū divi-

τῆς νομῆς τῶν κρεῶν αἰτιῶνται, καὶ τῶν διακόνων, ὑμῶν
 μὲν παρεστώτων, ἔστ' ἂν ὑπερεμφορηθῆτε, ἐκείνους δὲ
 παραθεόντων· καὶ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα μικροπρεπῆ,
 καὶ ἥκιστα ἐλευβέροις πρέποντα. τὸ γοῦν ἥδιστον, καὶ
 συμποτικώτερον, ἢ ἰσοτιμία ἐστί. καὶ ὁ ἰσοδιαίτης τού-
 33 τοῦ ἕνεκα ἡγέται ὑμῖν τῶν συμποσίων, ὥς τὸ ἴσον ἅπαν-
 τες ἔχοιεν. Ὁρᾶτε οὖν ὅπως μηκέτι ὑμᾶς αἰτιάσωνται,
 ἀλλὰ τιμήσωσι, καὶ Φιλήσωσι, τῶν ὀλίγων τούτων με-
 ταλαμβάνοντες· ὧν ὑμῖν μὲν ἡ δαπάνη ἀνεπαίσθητος,
 ἐκείνοις δὲ ἐν καιρῷ τῆς χρείας ἡ δόσις αἰμύνηστος. ἄλ-
 λως τε, οὐδ' ἂν οἰκεῖν δύνησθε τὰς πάλεις, μὴ οὐχὶ καὶ
 πενήτων συμπολιτευομένων, καὶ μυρία πρὸς τὴν εὐδαι-
 μονίαν ὑμῖν συντελούντων. οὐδ' ἂν ἔχοιτε τοὺς θαυμά-
 ζοντας ὑμῶν τὸν πλεῦτον, ἣν μόνοι καὶ ἰδία καὶ ὑπὸ
 σκότῳ πλουτῆτε. ἰδέτωσαν οὖν πολλοὶ, καὶ θαυμασά-
 τωσαν ὑμῶν τὸν ἄργυρον, καὶ τὰς τραπέζας, καὶ προ-

fione & ministris dicunt, qui vobis adfient, dum ultra
 modum vos ingurgitetis, illos autem praetercurrant, &
 alia in hoc genere multa, ieiuna illa quidem, & minime
 digna liberis. Suavissimum enim & maxime convivale est
 illa aequalitas: & praeest hanc ob causam convivii ve-
 stris aequus ille dapium divisor *Bacchus*, ut aequum
 omnes habeant. Curate igitur, ut non amplius vos accu-
 sent, sed honorent potius amentque, minutorum istorum
 participes, quorum vos sumtum non sentiat; quae ta-
 men, ut munus, opportuno adeo ad usum tempore da-
 tum, perpetua ipsi memoria prosequantur. Et alioquin ne
 habitare quidem urbes possitis, nisi & pauperes in civi-
 tate habeatis, qui innumerabilia vobis ad felicitatem con-
 ferant: nec habeatis, qui divitias admirentur vestras, si soli
 & privatim, & in tenebris sitis divites. Videat igitur vul-
 gus, & admiretur argentum vestrum, & mensas, & ami-

πινόντων Φιλοτησίας, μεταξὺ πίνοντες περισκοπεῖταισαν
τὸ ἔκπωμα, καὶ τὸ βάρος ἴστωσαν αὐτοὶ διαβαστάσαν-
τες, καὶ τῆς ἱστορίας τὸ ἀκριβές, τὸν χρυσὸν ὅσος, ὃς
ἐπανθεῖ τῇ τέχνῃ. πρὸς γὰρ τῷ χρηστοῦς καὶ Φιλανθρώ-
πους ἀκούειν, καὶ τοῦ Φθονεῖσθαι ὑπ' αὐτῶν ἔξω γε-
νήσεσθε· τίς γὰρ ἂν Φθονήσῃ τῷ κοινωνῶντι, καὶ δι-
δόντι τῶν μετρίων; τίς δ' οὐκ ἂν εὖζαιτο εἰς τὸ μήκιστον
διαβιῶναι αὐτὸν, ἀπολαύοντα τῶν ἀγαθῶν; ὡς δὲ νῦν
ἔχετε, ἀμάρτυρος μὲν ἡ εὐδαιμονία, ἐπίφθονος δὲ ὁ
πλοῦτος, ἀηδὴς δὲ ὁ βίος. Οὐδὲ γὰρ οὐδὲ ὁμοίως ἡδῶ, 34
οἶμαι, μόνον ἐμπίπασθαι, ὥσπερ τοὺς λέοντάς Φασι,
καὶ τοὺς μογιούς τῶν λύκων, καὶ συνόντας δεξιῶς ἀνδρά-
σι, καὶ πάντα χαρίζεσθαι πειρωμένοις, οἱ πρῶτα μὲν
οὐ κωφὸν καὶ ἄφωγον τὸ συμπόσιον εἴσουσι εἶναι, ἀλλ'
ἐν μύθοις συμποτικαῖς, καὶ σκώμμασιν ἀνεπαχθεῖσι,

1 Φιλοτησίας) Φιλικάς δεξιώσεις. V.

citiae poculum (sibi invicem propinent; atque inter biben-
dum considerent poculum, cuius pondus ipsi manu libran-
do explorent, & argumentum quam accurate expressum
sit? & quantum auri in illo artificio niteat? Praeterquam
enim, quod mansueti & humani audietis, etiam invidiam
illorum evitaveritis. Quis enim invideat ei, qui impertiat
sibi, quod aequum est, atque donet? Quis vero non optet,
quam longissime illum extendere aevum & bonis frui? Ut
vero nunc habetis, teste caret vestra felicitas, invidiae
opportunae sunt vestrae divitiae, suavitatis vita vestra ex-
pers. Neque enim aequae iucundum, puto, est, impleri so-
lum, quod de leonibus aiunt & de genere luporum soli-
vago: atque in convivio hominum dextrorum, & gratiam
inire omnibus in rebus studentium: qui primo non patien-
tur convivium esse mutum & vocis expers, sed in fabu-
lis convivalibus, & iocis non molestis, & vario genere

καὶ ΦιλοΦροσύναις ποικίλαις συνέσονται, οἷαι ἥδιστα
 διατριβαί. Φίλαι μὲν Διονύσω, καὶ Ἀφροδίτῃ, Φίλαι
 δὲ Χάρσιν. ἔπειτα δὲ πρὸς ἅπαντας ἐς τὴν ὑστεραίαν
 διηγούμενοι, ὑμῶν τὴν δεξιότητα φιλεῖσθαι παρασκευά-
 35 ζουσι. ταῦτα πολλοῦ πρίασθαι καλῶς εἶχεν. Ἐπεὶ
 ἐρήσομαι ὑμᾶς, εἰ μύοντες οἱ πένητες βαδίζοιεν, (ὑπο-
 βώμεθα γὰρ οὕτως) οὐκ ἂν ὑμᾶς ἠίασεν οὐκ ἔχοντας
 οἷς ἐπιδείξασθε τὰς ἀλουργεῖς ἐσθῆτας, καὶ τῶν ἀκο-
 λαύτων τὸ πλήθος, ἢ τῶν δακτυλίων τὸ μέγεθος; εἰ
 λέγειν ὡς καὶ ἐπιβουλάς, καὶ μίση παρὰ τῶν πενήτων
 ἀναγκαῖον ἐγγίνεσθαι πρὸς ὑμᾶς, ἢ μόνοι τρυφᾶν ἐθέ-
 λητε. ἃ μὲν γὰρ εὔξεσθαι καθ' ὑμῶν ἀπειλοῦσιν, ἀπο-
 τρόπαια, μὴ δὲ γένοιτο εἰς ἀνάγκην αὐτοὺς καταστήναι
 τῆς εὐχῆς· ἐπεὶ οὔτε ἀλλάντων γεύσεσθε, οὔτε πλα-
 κούντος, ἢ εἴτι λείψανον τῆς κυνός· ἢ Φακῇ δὲ ὑμῖν

1 Φιλοφροσύναις) Δεξιόσιντι ἢ
 προσοντίαις. V.

6 Εἰ μύοντες) Καμμύοντες, τοῦτο
 ὅτιν ὀφθαλμοῖς κλείοντες. V.

comitatis una versabuntur: quod genus suavissimae con-
 fuerudinis Baccho amicum & Veneri, amicum Gratiis.
 Tum vero postridie narranda apud omnes dexteritate ve-
 stra amorem vobis conciliabunt. Haec vero vel magno redi-
 mere bonum fuerit. Namque interrogabo vos, si clausis
 oculis incederent pauperes, ponamus enim hoc; nonne
 vobis id molestum esset? non habentibus, quibus ostende-
 retis vestes purpureas, & pedissequorum turbam, aut spe-
 ciem anulorum. Omitto dicere, fieri non posse, quin in-
 fidias & odia contra vos concipiant pauperes, si vivere
 in deliciis soli velitis. Quae enim se vota contra vos fa-
 cturos minantur, abominanda sunt; & absit, ut in neces-
 sitatem eorum votorum deveniant. Nam neque farcimen
 gustabitis, neque placentam, nisi si quid forte canis reli-

πατέρῳ ἐντετηκότα ἔξει· ὅς δὲ καὶ ἑλαφὸς ὀπτῶμενοι
μεταξὺ δρασμῶν βαλεῦσαισιν ἐκ τοῦ ὀπτανείου εἰς τὰ
ἔρος· καὶ ὄρνις ψύτταν κατατείνασαι, ἅπτεροι καὶ αὐ-
ται, παρ' αὐτοὺς τοὺς πένητας ἐπτεθήσονται. τὸ δὲ μέ-
γιστον, οἱ ὠραιότατοι τῶν εἰνοχῶν Φαλακροὶ ἐν ἀκαρεῖ
τοῦ χρόνου ὑμῖν γενήσονται, ἐπὶ κατεαγότι καὶ ταῦτα
τῷ ἀμφορεῖ. πρὸς τὰδε βουλευέσθω, ἃ καὶ τῇ ἐορτῇ
πρέποντα γένοιτ' ἂν, καὶ ὑμῖν ἀσφαλέστατα, καὶ ἐπι-
κουφίζετε πολλὴν πενίαν αὐτοῖς, ἀπ' ὀλίγου τελέσμα-
τος Φίλους οὐ μεμπτοὺς ἔχοντες.

1 Σαπέρῳ) Ὅτι αἱ ἀφύλαι κα-
λάμοις διαπεπαρμέναι καὶ τεταρι-
χυμέναι σαπέρσαι λέγονται· ἢ τὰ
ὑδαί τιμάχη ἢ γόνυς Παφλαγί-
ναι φασί. V.
3 Ψύττα κατατείνασα) Ψύττα
ἐπὶ τοῦ ταχίως ἀποδραμῖν τάσσ-
ται. V.

querit: lenticula vobis faperdae tabem habebit: aper &
cervus, dum affantur, fugam de culina meditabuntur in
faltum: & gallinae, ilicet! contentis aliis etiam implumes
ad ipsos pauperes avolabunt: quod vero maximum, pin-
cernarum formosissimi, calvi vobis uno momento fient,
idque fracta insuper amphora. Ad haec, quae tum dies fe-
stos deceant, tum vobis sint tutissima, statuite, & mul-
tam illis paupertatem levate, quos parva pensione *interpo-*
mita amicos habebitis minime contemnendos.

ΟΙ ΠΛΟΥΣΙΟΙ ΤΩ ΚΡΩΝΩ ΧΑΙΡΕΙΝ.

ΠΡΟΣ γὰρ σε οἶμι μόνον ὑπὸ τῶν πενήτων ταῦτα 36
γεγραφῆναι, ὦ Κρόνε, οὐχὶ δὲ καὶ ὁ Ζεὺς ἤδη ἐκκεκώ-
φωται πρὸς αὐτῶν ἀναβοώντων καὶ αὐτὰ δὴ ταῦτα,

DIVITES SATURNO SALUTEM.

NIMIMUM ad te solum scripta esse a pauperibus ista,
Saturne, existimas? Nonne etiam Iuppiter diu est cum ab
istis obtunditur clamantibus, & divisionem fieri postulan-

τὸν ἀναδάσμον ἀξιούντων γενέσθαι, καὶ αἰτιωμένων τὴν
 τε εἰμαρμένην ὡς ἄνισον τὴν νομὴν πεπαιημένην, καὶ
 ἡμᾶς ὅτι μηδενὸς αὐτοῖς μεταδιδόναι ἀξιούμεν; ἀλλ'
 οἷδεν ἐκείνος ἅτε Ζεὺς ὢν, παρ' οἷς τιςιν ἡ αἰτία, καὶ
 διὰ τούτου παρακούει αὐτῶν τὰ πολλά· σοὶ δὲ ὅμως
 ἀπολογησόμεθα, ἐπεὶ περ ἄρχεις γε νῦν ἡμῶν. ἡμεῖς
 γὰρ ἅπαντα πρὸ ὀφθαλμῶν λαβόντες, ἃ γέγραφας,
 ὡς καλὸν ἐπικουρεῖν ἀπὸ πολλῶν τοῖς δεομένοις, καὶ ὡς
 ἥδιον συνεῖναι, καὶ σπινευωχεῖσθαι τοῖς πένησιν, αἰεὶ διε-
 τελοῦμεν οὕτω ποιοῦντες, ἰσοδιαίτητας καθεστῶτες, ὡς
 37 ἂν μηδὲ τὸν συνδιαίτητὴν αὐτῶν αἰτιάσασθαι τι. Οἱ δὲ
 ὀλίγων ἐν ἀρχῇ δεῖσθαι Φάσκοντες, ἐπειδὴ περ ἅπα-
 ῶς αὐτοῖς ἀνεπετάσαμεν τὰς θύρας, οὐκ ἀνέεσαν ἄλλα ἐπ'
 ἄλλοις αἰτοῦντες. εἰ δὲ μὴ πάντα εὐθύς, μηδὲ πρὸς ἔπος
 λαμβάνοιεν, ὀργή, καὶ μῖσος, καὶ πρόχειροι αἱ βλασ-
 φημίαι· καὶ εἴ τι ἐπιπνεύθοιντο ἡμῖν, ἀλλ' οἷ γε ἀκούον-

14 Πάντα εὐθύς) Ἦτοι παρ' εὐθύς, ἢ ὅσα ἤτησαν. V.

tibus, & fatum accusantibus, quod inaequalem illam divi-
 sionem fecerit, & nos, qui nihil impertiri illis dignemur? Verum novit ille, ut qui sit Iuppiter, penes utros culpa sit, & ob id ipsum preces illorum surda fero aure transmittit. Interim tamen causam apud te, qui nunc certe nobis imperes, dicemus. Nos enim, quibus, quae scripsisti, ante oculos versarentur omnia, tanquam pulchrum esset auxilium ferre de sua copia indigentibus, & suavius, versari eum pauperibus atque epulari, semper faciebamus ita, aequo ipsi victu utentes, adeo ut neque convivior eorum, quod accusaret, haberet. At isti, qui paucis initio opus se habere dixerant, cum semel fores iis aperuissimus, alia super alia petere non desierunt. Si vero non omnia statim neque in ipso verbo acciperent; ira, & odium, & maledicta in promptu. Ac si quid mendacio nobis affingerent,

τες ἐπίστευον ἂν, ὡς ἀκριβῶς εἰδόντιν ἐκ τοῦ συγγεγονέναι. ὥστε δυοῖν θάτερον, ἢ μὴ δίδόντα ἐχθρὸν εἶναι πάντως εἶδει, ἢ πάντα προΐεμένους, αὐτίκα μάλα πένεσθαι, καὶ τῶν αἰτούντων καὶ αὐτὸν εἶναι. Καὶ τὰ μὲν 38 ἄλλα μέτρια· ἐν δὲ τοῖς δείπνοις αὐτοῖς, ἀμελήσαντες τοῦ ἐμπίπλασθαι, καὶ γαστρίζεσθαι, καὶ αὐτοὶ ἐπειδὴν πλείω τοῦ ἱκανοῦ πίωνσιν, ἢ παιδὸς ὠραίου, μεταξὺ ἀναδόντος τὸ ἔκπωμα, ἔνυξαν τὴν χεῖρα, ἢ παλλακῇ, ἢ γαμετῇ γυναικὶ ἐπεχείρησαν· εἴτα κατεμέσαντες τοῦ συμποσίου, εἰς τὴν ὑστεραίαν λοιδοροῦνται ἡμῖν κατελθόντες, ὡς ἐδίψησαν, καὶ ὡς λιμῶ συνῆσαν διηγούμενοι. καὶ εἰ σοι ταῦτα καταψεύδεσθαι αὐτῶν δοκοῦμεν, τὸν ὑμέτερον παράσιτον ἀναμνήσθητι, τὸν Ἰξίωνα· ὃς ἀξιώθεις κοινῆς τραπέζης, ἀξίωμα ἶσον ἔχων ὑμῖν, τῇ Ἥρᾳ

6 Γαστρίζεσθαι) Γαστρίζεσθαι, λαυρότερον τρέφεισθαι, ἢ ὑπὲρ τὴν χρεῖαν, γαστριμαργεῖν. V.

credebant tamen, qui audirent, velut accurate ipso ex convictu scientibus. Itaque alterum de duobus, aut, si nihil dares, inimicum omnino esse oportebat; aut, si omnia illis *diripienda* permitteres, ipsum fieri statim pauperem, & unum eorum, qui ab aliis peterent. Ac reliqua tolerabilia; in ipsis vero coenis non satis habentes impleri, & ingurgitare se; etiam ipsi, ubi plus, quam satis esset, bibissent, vel formosi pueri, dum poculum praebet, manum stringebant, vel pellicem aut coniugem adeo tentare audebant. Deinde ubi vomitu opplevere triclinium, postridie maledictis nos perstringunt; quam sitierint, quam famis convictores fuerint, enarrant. Et si haec mentiri contra eos videamur, vestri illius parasiti recordare, Ixionis, qui communi dignatus mensa, dignationem aequalem vobis habens, ebrius cum esset, Iunonis pudorem tentavit

39 μεθυσθεὶς ἐπεχείρει ὁ γεναῖος. Ταῦτά ἐστι καὶ τὰ τοιαῦτα, ὑφ' ὧν ἡμεῖς ἐβουλευσάμεθα πρὸς τὸ λοιπὸν, ἀσφαλείας τῆς ἡμετέρας ἕνεκεν, μηκέτι ἐτίβατον ποιεῖν αὐτοῖς τὴν οἰκίαν. εἰ δὲ ἐπὶ σοῦ συνθοῖντο, μετρίων δέησεν εἶναι, ὥσπερ νῦν φασι, μηδὲν δὲ ὑβριστικὸν ἐν τοῖς συμποσίοις ἐργάσασθαι, κοινωνούντων ἡμῶν καὶ συνδειπνούντων τύχῃ τῇ ἀγαθῇ. καὶ τῶν ἱματίων, ὡς σὺ κελεύεις, πέμψομεν, καὶ τοῦ χρυσίου ὅπόσον οἶόν τε, καὶ προσδαπανήσομεν, καὶ ὅλως οὐδὲν ἐλλείψομεν· καὶ αὐτοὶ δὲ ἀφέμενοι τοῦ κατὰ τέχνην ὀμιλεῖν ἡμῶν, φίλοι ἀντὶ κολάκων καὶ παρασίτων ἑστῶσαν, ὡς ἡμᾶς γε οὐδὲν ἂν αἰτιάσαιτο, καὶ κείνων τὰ δεόντα ποιεῖν ἐβελόντων.

vir fortis. Haec sunt & talia, quibus induci decrevimus in posterum nostrae securitatis causa, non amplius accessum illis in nostras domus praebere. Si vero te arbitro ac vindice spondeant, moderata se, uti nunc aiunt, petituros, neque contumeliosum quidquam admitturos in conviviiis, in communionem veniunt, quod bene vertat, nobiscum epulantur. Etiam de vestibus, ut imperas, mittemus, ac de auro etiam, quantum aequum fuerit, insuper impendemus. Atque in universum nulla in parte deficiemus. Verum ipsi quoque ex arte nobiscum agere definunt, pro adulatoribus & parasitis amici sunt. Nos quidem, si & isti facere officium voluerint, nulla in re accusabis.

ΣΥΜΠΟΣΙΟΝ Η ΛΑΠΙΘΑΙ

ΦΙΛΩΝ ΚΑΙ ΛΥΚΙΝΟΣ.

ΦΙΛ. ΠΟΙΚΙΛΗΝ, ὦ Λυκίε, διατριβὴν Φασι γε-
γενῆσθαι ὑμῖν χθές ἐν Ἀρισταινέτου παρὰ τὸ δεῖπνον,
καί τινας Φιλοσόφους λόγους εἰρησθαι, καὶ ἔριν οὐ σμι-
κρὰν συστῆναι ἐπ' αὐτοῖς· εἰ δὲ μὴ ἐψεύδετο Χαρίνος,
καὶ ἄχρι τραυμάτων προχωρῆσαι τὸ πρᾶγμα, καὶ τέ-
λος αἵματι διαλυθῆναι τὴν συνουσίαν.

ΛΥΚ. Καὶ πόθεν, ὦ Φίλων, ἠπίστατο Χαρίνος ταῦ-
τα; οὐ γὰρ συνεδείπνει μεθ' ἡμῶν.

1 ΣΥΜΠ. Η ΛΑΠ.) Συμπόσιον
ἢ Λαπίδαι ἐπιγράφεται. ἀφα-
μοίεται γὰρ τοῖς ἐν τῷ γάμῳ τοῦ
Πειριδίου τετελεσμένοις· καὶ γὰρ
οἱ Κύνταυροι μεθυσθέντες, εἴτα ταῖς
τῶν Λαπίδων γυναῖξιν ὑβριστικῶς
ἐπιθέμενοι, μέχρι τραυμάτων καὶ
φόνων προὔχρυσαν, ἀφ' οὗ καὶ εἰς
πόλεμον προὔβησαν ἀποποδόν. τῶν
Λαπίδων γὰρ τις γάμος ἐπτελῶν,

ἐκάλεσέ τινες τῶν Λαπίδων, καὶ
τινας τῶν Κυνταύρων· εἰς δὲ τῶν
Κυνταύρων ὁ Εὐρυτίων μεθυσθεὶς,
τὴν νύμφην ὑβουλὴν βιάσασθαι.
κρατήσαντες οὖν αὐτὸν οἱ Λαπίδαι,
ἀπέτεμον αὐτοῦ τὴν ῥίνα, καὶ τὰ
ὦτα, καὶ ἐκ τούτου συνεκροτήθη
Λαπίδαις κατὰ τῶν Κυνταύρων ὁ
πόλεμος. V. (Maro in Georg.
C.)

CONVIVIVM SEU LAPITHAE.

PHILON ET LYCINUS.

Phil. **V**ARIA vos ratione tempus sefellisse aiunt heri in
coena apud Aristaeonem, & philosophos quosdam sermo-
nes habitos, & contentionem non parvam super iis or-
tam, ac, si non mentitus est Charinus, ad vulnera usque
rem processisse, ac sanguine dissolutam disputationem.

Lyc. Et unde, mi Philo, sciebat ista Charinus? neque
enim nobiscum coenavit.

ΦΙΛ. Διονίκου, ἔφη, τοῦ ἱατροῦ ἀκοῦσαι. Διόνικος δὲ, καὶ αὐτὸς, οἶμαι, τῶν συνδείπνων ἦν.

ΛΥΚ. Καὶ μάλα. οὐ μὴν ἐξ ἀρχῆς γε οὐδ' αὐτὸς ἅπασι παρέγενετο, ἀλλὰ ὅψε μεσοῦσης σχεδὸν ἤδη τῆς μάχης, ἐπέστη ὀλίγον πρὸ τῶν τραυμάτων. ὥστε θάυμαζω, εἴ τι σαφές εἰπεῖν ἐδύνατο, μὴ παρακολουθήσας ἐκείνοις, ἀφ' ὧν ἀρξαμένη ἐς τὸ αἶμα ἐτελεύτησεν αὐτοῖς ἡ Φιλονεικία.

2 ΦΙΛ. Τοιγαροῦν, ὦ Λυκίε, καὶ ὁ Χαρίνος αὐτὸς, εἰ βουλοίμεθα τάληθ' ἀκοῦσαι, καὶ ὅπως ἐπράχθη ἕκαστα, παρὰ σέ ἡμᾶς ἡκεῖν ἐκέλευε· καὶ τὸν Διόνικον γὰρ αὐτὸν εἰπεῖν, ὡς αὐτὸς μὲν οὐ παραγένετο ἅπασι, σὲ δὲ ἀκριβῶς, εἰδέναι τὰ γεγενημένα, καὶ τοὺς λόγους αὐτοὺς ἀπομνημονεύσαι, ἅτε μὴ παρέργως τῶν τοιούτων, ἀλλ' ἐν σπουδῇ ἀκροώμενον. ὥστε οὐκ ἂν φθάνοις ἐστιῶν ἡμᾶς ἡδίστην ταύτην ἐστίασιν, ἧς οὐκ οἶδ' ἂν τις ἡδίων ἔμοιγε· καὶ μάλιστα ὅσω νήφοντες ἐν εἰρήνῃ, καὶ

Phil. E Dionico se, dicebat, audisse Medico. Fuit autem, puto, ipse inter convivas Dionicus.

Lyc. Omnino: neque tamen ab initio inde omnibus ipse quoque interfuit: sed sero, media fere iam pugna, paulo ante vulnera ipse supervenit. Itaque miror, si quid satis certum dicere potuit, qui non interfuerit iis, a quibus coepta contentio in sanguinem illis exiit.

Phil. Itaque, Lycine, ipse quoque Charinus, si vera audire, & ut acta sint singula, vellemus, ad te nos ire iussit: Dionicum enim ipsum dixisse, se non interfuisse omnibus; te vero, quidquid actum sit, accurate scire, & ipsos sermones memoria complexum, quippe qui non obiter ralia, sed studiose audire soleas. Itaque non effugies, quin epulo nos iucundissimo excipias: mihi quidem certe nullum eo iucundius; idque eo magis, quod sobrii in pa-

ἀναιμῶντι ἔξω βέλους ἐστιασόμεθα· εἴτε γέροντες ἐμπαρώνησάν τι παρὰ τὸ δεῖπνον, εἴτε νέοι, εἰπέιν τε ὅσα ἥκιστα ἐχρῆν ὑπὲρ τοῦ ἀκράτου προαχθέντες, καὶ πράξαι.

ΛΤΚ. Νεανικώτερα ἡμᾶς, ὦ Φίλων, ἀξιοῖς ἐκφέρειν 3 ταῦτα πρὸς τοὺς πολλοὺς, καὶ ἐπεξιέναι διηγουμένους πράγματα, ἐν οἷνῳ καὶ μέθῃ γενόμενα, δέον λήθην ποιήσασθαι αὐτῶν, καὶ νομίζειν ἐκεῖνα πάντα θεοῦ ἔργα τοῦ Διόνυσου εἶναι, ὃς οὐκ οἶδα εἴ τινα τῶν αὐτοῦ ὀργίων αἰτέλεστον καὶ ἀβάκχευτον περιεῖδεν. ὅρα οὖν μὴ κακοῦτων τινῶν ἀνθρώπων ἢ τὸ ἀκριβῶς τὰ τοιαῦτα ἐξετάζειν, ἀ καλῶς ἔχει ἐν τῷ συμποσίῳ καταλιπόντας ἀπαλλάττεσθαι. μισῶ γάρ, Φησι καὶ ὁ ποιητικὸς λόγος, μνάμονα συμπόταν. καὶ οὐδὲ ὁ Διόνικος ὀρθῶς

1 Ἐξω βέλους) Διξιότατα κίχρηται τούτω, ἀπὸ τῶν πολέμων ἐπὶ τὴν προκειμένην ὑπόθεσιν μεταβαλόν. ἐπὶ μὲν γὰρ τῶν πολέμων ἔξω φασὶ βέλους τοὺς ἀποτίρω τυγχάνοντας βολῆς. ἐνταῦθα δὲ, ἐπειδὴ ἐν τῇ ἐστίασει πόλιμος μεθυόντων συν-

εἰράγει, εἴτα τὰ κεῖ γεγονημένα διμγεῖσθαι καθ' ἡσυχίαν προὔκειτο, παίζων φησὶ, ὅτι διηγοῦ ἡμῖν προθύμως ὑπ' οὐδενὸς ἄτε διηχλούμενος τῶν πεπραγμένων. ἔξω γὰρ τυγχάνομεν ὅντες τοῦ χθесινού πολέμου καὶ τῆς ἐκεῖ παροιρίας. V.

ce & sine sanguine, extra teli iactum epulabimur, sive senes vinolento furore turbarint convivium, sive iuvenes, inducti nempe a mero & dicere, quae minime opus erat, & facere.

Lyc. Nimis tu, Philo, acriter a nobis petis, ut in vulgus efferamus ista & persequamur, narrandis, quae per vinum atque ebrietatem facta sunt, cum oblivioni mandanda potius, & Dei, Bacchi, opera putanda sint omnia: qui nescio an quemquam suis orgiis non initiatum, neque operatum Bacchicis sacris, praetermittat. Vide igitur, ne malignorum hominum sit accurate exquirere talia, quibus in ipso convivio relictis decet discedere. Namque Odi, ut habet poëticum illud verbum, *convivam memorem*. Nec bene Dio-

ἔποίησε πρὸς τὸν Χαρίων, αὐτὰ ἐξαγορεύσας, καὶ πολλὴν τὴν ἑωλοκρασίαν κατασκευάσας ἀνδρῶν Φιλοσόφων· ἐγὼ δὲ, ἅπαγε, οὐκ ἂν τι τοιοῦτον εἴποιμι.

- 4 ΦΙΛ. Θρύπτῃ ταῦτα, ὦ Λυκῖνε. ἀλλ' οὔτι γε πρὸς ἐμὲ οὕτω ποιεῖν ἐχρῆν, ἀκριβῶς γιγνώσκων πολὺ πλεον ἐπιθυμοῦντά σε εἰπεῖν, ἢ ἐμὲ ἀκουῖσαι· καὶ μοι δοκεῖς εἰ ἀπορήσειας τῶν ἀκουσομένων, καὶ πρὸς κίονά τινα, ἢ πρὸς ἀνδριάντα ἡδέως ἂν προσελθὼν, ἐκχέαι, πάντα συνείρων ἀμυστί. εἰ γοῦν ἐβελήσω ἀπαλλάττεσθαι ὧν, οὐκ εἴσεις με ἀνήκοον ἀπελθεῖν, ἀλλ' ἔξεις, καὶ παρακολουθήσεις, καὶ δεήσῃ. καὶ γὰρ θρύψομαι πρὸς σὲ ἐν τῷ μέρει· καὶ εἴ γε δοκεῖ, ἀπίωμεν ἄλλου αὐτὰ πεισόμενοι, σὺ δὲ μὴ λέγε.

1 Καὶ πολλὴν τὴν ἑωλοκρασίαν) Ἦνίκα συνέπινον ἀλλήλοις παρ' Ἀθῆναις οἱ νέοι, ἐπὶ ἐκάστου κρατῆρ οἴνου ἐτίθετο· καὶ εἰ τις ἐκαθεύδουσε μὴ πινὼν τὸν ἴδιον κρατῆρα, πρῶτὶ κατὰ τῆς αὐτοῦ κεφαλῆς ἐξεχέετο,

καὶ ἐκαλεῖτο τοῦτο ἑωλοκρασία. ἑωλον γὰρ τὸ χθροῖνόν. εἰρηται οὖν ἐνταῦθα μεταφορικῶς, ἀντὶ τοῦ ὕβριν. V.

9. Ἀμυστί) Ἄνευ τοῦ μῦσαι, καὶ κλείσαι τὸ στόμα. V.

nicus, quod apud Charinum ista elocutus est, & hesternae coenae reliquiis perfudit viros philosophos. Ego vero, absit, ne quid dicam eiusmodi.

Phil. Delicias facis, Lycine. Sed apud me certe hoc agere non conveniebat, qui certo sciam, te multo malle narrare hoc mihi, quam me audire: ac videris mihi, si non habeas, qui audire velint, vel ad columnam statuatamve cupide accessurus, effususque uno spiritu connexa inter se omnia. Si proinde nunc discedere velim, non finas me, nondum auditis illis abire; sed venias, persequaris, roges. Hic ego vicissim faciam me delicatum apud te. Et, si videtur, abeamus percontatum ista ex aliis. At tu noli dicere.

ΛΥΚ. Μηδὲν πρὸς ὀργὴν, διηγῆσομαι γὰρ, ἐπεὶ περ
οὕτω προθυμῇ, ἀλλ' ὅπως μὴ πρὸς πολλοὺς ἐρεῖς.

ΦΙΛ. Εἰ μὴ παντάπασιν ἐγὼ ἐπιλέλησμαι Λυκίου,
αὐτὸς σὺ ἄμεινον ποιήσεις αὐτὸ, καὶ φθάσεις εἰπὼν
ἅπασιν, ὥστε οὐδὲν ἐμοῦ δεῖσθαι. Ἀλλ' ἐκεῖνό μοι πρῶ- 5
τον εἶπε, τῷ παιδί τῷ Ζήνωνι ὁ Ἀρισταίνετος ἀγόμενος
γυναῖκα, εἰστίς ὑμᾶς;

ΛΥΚ. Οὐκ, ἀλλὰ τὴν θυγατέρα ἐξεδίδου αὐτὸς τὴν
Κλεανθίδα τῷ Εὐκρίτου τοῦ δανειστικοῦ τῷ Φιλο-
σοφούντι.

ΦΙΛ. Παγκάλῳ, νῆ Δία, μεираκίῳ, ἀπαλῷ γε
μὴν ἔτι, καὶ αὐτὸ πάνυ κατ' ὥραν γάμων.

ΛΥΚ. Ἀλλ' οὐκ εἶχεν ἄλλον ἐπιτηδείότερον, οἶμαι.
τοῦτον οὖν κόσμον τε εἶναι δοκοῦντα, καὶ πρὸς Φιλοσο-

1 Μηδὲν πρὸς ὀργὴν) Τὸ μηδὲν κατ' ἴθος Ἀττικόν. τὸ μὴ πρῶτον,
πρὸς ὀργὴν, καὶ τὸ ἀλλ' ὅπως μὴ τὸ σχοίης ἐλλείπει. τὸ δὲ τὸ σκεῖ-
πρὸς πολλοὺς ἐρεῖς. τὰ δύο κῶλα πει. V. (ὡς πολλάκις παρεβήμεθα
ἐλλείπουσι τῶν αὐτοτελῶν ῥημάτων addunt C.)

Lyc. Bona verba! Narrabo enim, quando ita cupidus
es; sed ne multis dicas.

Phil. Nisi plane ego Lycini ingenium oblitus sum, ipse
tu hoc melius feceris, & occupabis dicere omnibus, ne
mea opera opus sit. Sed illud mihi dic prius, filione suo
Zenoni Aristænetus uxorem cum daret, convivio vos
excepit?

Lyc. Non: sed filiam ipse Cleanthidem Eucriti foenera-
toris filio collocavit, philosophanti.

Phil. Pulcherrimo, ita me Iuppiter! adolescentulo, sed
tenero adhuc & nondum nuptiis maturo.

Lyc. Sed non habuit, puto, alium magis idoneum. Hunc
igitur, qui & honestus esse videretur, & animum appli-

Lucian. Vol. IX.

D.

Φίαν ὠρμημένον, ἔτι δὲ μόνον ὄντα πλουσίῳ τῷ Εὐκρίτῳ, προείλετο νυμφίον ἐξ πάντων.

ΦΙΛ. Οὐ μικρὰν λέγεις αἰτίαν τὸ πλουτεῖν τὸν Εὐκρίτον. ἀτὰρ, ὦ Λυκίне, τίνες οἱ δειπνοῦντες ἦσαν;

- 6 ΛΥΚ. Τοὺς μὲν ἄλλους τί ἂν σοι λέγοιμι; οἱ δὲ ἀπὸ Φιλοσοφίας, καὶ λόγων, οὗσπερ ἐθέλεις, οἶμαι, ἀκούσαι μάλιστα, Ζηνοθέμις ἦν ὁ πρεσβύτερος, ὁ ἀπὸ τῆς στοᾶς, καὶ ξὺν αὐτῷ Δίφιλος ὁ Λαβύρινθος ἐπὶ κλην, διδάσκαλος ὡν οὗτος τοῦ Ἀρίσταίνετου, υἱὸς, τοῦ Ζήνωνος· τῶν δὲ ἀπὸ τοῦ περιπάτου Κλεόδημος, οἶσθα τὸν σταμύλον, τὸν ἐλεγκτικόν; Ξίφος αὐτὸν οἱ μαθηταὶ καὶ κοπίδα καλοῦσιν. ἀλλὰ καὶ ὁ Ἐπικούρειος Ἑρμῶν παρῆν, καὶ εἰσελθόντα γε αὐτὸν, εὐθὺς ὑπεβλέποντο οἱ Στωϊκοί, καὶ ἀπεστρέφοντο, καὶ δῆλοι ἦσαν ὥσπερ τινὰ πατραλοῖαν καὶ ἐναγῇ μυσταγγόμενοι. οὗτοι μὲν Ἀρίσταίνετου αὐτοῦ φίλοι, καὶ συνήθεις ὄντες, παρέ-

8 Ὁ Λαβύρινθος) Λαβύρινθος ἦν οἶκμα σχολιάτατος. καὶ ἐπειδὴ σχολιὸς ἦν ἐν ταῖς ἐκτάσεσι, διὰ τοῦτο ἐπεκλήθη λαβύρινθος. V.

11 Καὶ κοπίδα καλοῦσιν) Μάχαιραν. V.

15 Ἐναγῇ) Ἀπάθαρτον, μιανόν. G.

cuisse ad philosophiam, insuper vero unicum in domo Eucriti divitis, sponsum praeoptavit ex omnibus.

Phil. Non parvam mihi narras causam, Eucriti divitias. Sed convivae quidam erant, Lycine?

Lyc. Reliquos quid tibi dicam? de philosophis autem atque eruditis, quos, puto, audire cupis maxime, erat Zenothemis ille de porticu, & cum illo Diphilus cognomine Labyrinthus, Zenonis, Aristaeleti filii, magister. De Peripateticis autem Cleodemus. Nosti argutum illum & redarguendi peritum? Gladium & Falcem appellant discipuli. Verum Epicureus quoque Hermon aderat: quem statim, cum ingrederetur, torvum intuebantur Stoici atque averfabantur, manifeste velut parricidam & impiatum hominem abominati. Hi Aristaeleti ipsius amici & familia-

κέκληντο ἐπὶ δεῖπνον, καὶ ἔξιν αὐτοῖς ὁ γραμματικὸς
 Ἰστιάϊος, καὶ ὁ ῥήτωρ Διονυσόδωρος. Διὰ δὲ τὸν νυμφίον 7
 τὸν Χαιρέαν, Ἰων ὁ Πλατωνικὸς συνεισιτᾷτο, διδά-
 σκαλος αὐτοῦ ὢν, σεμνὸς τις ἰδεῖν, καὶ θεοπρεπῆς, καὶ
 πολὺ τὸ κόσμιον ἐπιφαίνων τῷ προσώπῳ. κανόνα γοῦν
 οἱ πολλοὶ ὀνομάζουσιν αὐτὸν, εἰς τὴν ὀρθότητα τῆς γνώ-
 μης ἀποβλέποντες. καὶ ἐπεὶ παρῆλθεν, ὑπεξανίσταντο
 πάντες αὐτῷ, καὶ ἐδεξιοῦντο ὡς τινα τῶν κρείττονων·
 καὶ ὅλως, θεοῦ ἐπιδημία τὸ πρᾶγμα ἦν, Ἰων ὁ θαν-
 μαστὸς συμπάρων. Δέον δὲ ἤδη κατακλίνεσθαι, ἀπάν- 8
 των σχεδὸν παρόντων, ἐν δεξιᾷ μὲν εἰσιόντων αἱ γυναῖ-
 kes ὅλον τὸν κλιντῆρα ἐκείνον ἐπέλαβον, οὐκ ὀλίγαι οὖ-
 σαι, καὶ ἐν αὐταῖς ἡ νύμφη, πάνυ ἀκριβῶς ἐγκεκα-
 λυμμένη, ὑπὸ τῶν γυναικῶν περιεχομένη· ἐς δὲ τὸ ἀν-
 τίθυρον ἢ ἄλλη πληθὺς, ὡς ἕκαστος ἀξίας εἶχε. Κατ' 9

11· Αἱ γυναῖκες) Σημειοῦ ὅτι ἐπὶ εἰσιτίαν, καὶ ἀντιπροσώπους αὐτὰς
 τῶν γάμων οἱ παλαιοὶ τὰς γυναῖκας ἐκάθιζον τῶν ἀνδρῶν, ὅπερ οὐ σεμνὸν
 ἐπὶ μιᾷ τραπέζῃ τοῖς ἀνδράσι συν- οἶμαι. V.

res invitati ad coenam fuerant, & cum illis Grammaticus
 Histiaeus & Dionysodorus Rhetor. Propter sponsum ve-
 ro Chaeream Platonius Ion una coenabat, illius magister,
 venerabilis adspectu atque augustus, ipso qui vultu mul-
 tum prae se ferret honestatis: quare Canonem illum vo-
 cant vulgo, ad mentem viri semper rectam, respicientes.
 Advenienti igitur assurgere omnes, & illum, tanquam
 Deum aliquem, salutare: & omnino Dei alicuius inter
 homines peregrinatio videbatur admirabilis illius Ionis prae-
 sentia. Cum vero iam accumbendum esset, praesentibus fe-
 re omnibus, ad dextram intrantium totum illum lectum
 mulieres occupabant, quae non paucae aderant; & inter
 eas sponsa, accurate velata, circumdata mulieribus: in le-
 cto vero ianuae opposito alia multitudo, pro sua quisque

ἀντικρὺ δὲ τῶν γυναικῶν, πρῶτος ὁ Εὐκρίτος, εἶτα ὁ Ἀρισταίνετος. εἶτα ἐνεδοιάζετο, πότερον χρὴ πρότερον Ζηνόθεμιν τὸν Στωϊκὸν, ἢ ἔρχοντα, ἢ Ἑρμῶνα τὸν Ἐπικούρειον, ἱερεὺς γὰρ ἦν τοῖν ἀνάκων, καὶ γένους τοῦ πρώτου ἐν τῇ πόλει· ἀλλὰ ὁ Ζηνόθεμις τὴν ἀπορίαν ἔλυσεν· εἰ γὰρ με, Φησὶν, ὦ Ἀρισταίνετ', δεύτερον ἄξεις Ἑρμῶνος, τουτοῦ τοῦ ἀνδρὸς, ἵνα μὴδὲν ἄλλο κακὸν εἴπω, Ἐπικουρείου, ἄπειμι, ὅλον σοι τὸ συμπόσιον καταλιπὼν, καὶ ἅμα τὸν παῖδα ἐκάλει, καὶ ἐξιόντι ἐώκει. καὶ ὁ Ἑρμῶν, Ἐχε μὲν, ὦ Ζηνόθεμι, τὰ πρῶτα, ἔφη, ἀτὰρ εἰ καὶ μὴδὲν τι ἕτερον, ἱερεῖ γε ὄντι ὑπεξίστασθαι καλῶς εἶχεν, εἰ καὶ τοῦ Ἐπικούρου πάνυ καταπεφρόνηκας. ἐγέλασα, ἥδ' ὅς ὁ Ζηνόθεμις, Ἐπικούρειον ἱερέα· καὶ ἅμα λέγων κατεκλίνετο, καὶ μετ' αὐτὸν ὁμῶς ὁ Ἑρμῶν, εἶτα Κλεόδημος ὁ Περιπατητικὸς, εἶτα ὁ Ἴων, καὶ ὑπ' ἐκείνων ὁ νυμφίος, εἴτ' ἐγὼ,

2 Ἐνεδοιάζετο) Ἠμφισβητεῖτο. V. Ἀνακας γὰρ ἱλεγον αὐτοὺς, καὶ 4 τοῖν ἀνάκων) τὸν Διοσκούρῳ. Ἀνάκειον τὸ ἱερὸν αὐτῶν. V.

dignitate, *accubuit*. E regione denique mulierum primus Eucritus, deinde Aristaenetus: deinde dubium erat, utrum prius deceret, Zenothemin Stoicum quippe senem, an Hermonem Epicureum? Sacerdos enim erat Castorum, & primi in civitate generis. Sed solvit dubitationem Zenothemis. Etenim, *Sí me*, inquit, *post Hermonem duces, virum istum, ne quid aliud sinistri dicam, Epicureum, discedo, solidum tibi relinquo convivium*: & cum dicto puerum vocat, exiturum se simulat. Et Hermon, *Habe tibi*, inquit, *locum primum, Zenothemi*. Verum, *si nihil aliud, sacerdoti certe decebat concedere, licet Epicureum omnino contemneres. Ridere lubet*, inquit Zenothemis, *sacerdotem Epicureum!* & cum dicto *accumbit*, & post ipsum tamen Hermon; tum Cleodemus Peripateticus, deinde Ion, & sub illo sponsus; tum ego, & iuxta

καὶ παρ' ἐμὲ ὁ Δίφιλος, καὶ ὑπ' αὐτῷ ὁ Ζήνων ὁ μαθητής, εἶτα ὁ ῥήτωρ Διονυσάδωρος, καὶ ὁ γραμματικὸς Ἰστιάριος.

ΦΙΛ. Βαβαί, ὦ Λυκίне, μουσεῖόν τι τὸ συμπόσιον 10
διηγῇ σοφῶν τῶν πλείστων ἀνδρῶν, καὶ ἔγωγε τὸν Ἀρισταίνετον ἐπαινῶ, ὅτι τὴν εὐκταισιτάτην ἑορτὴν ἁγῶν, τοὺς σοφωτάτους ἐστίαν πρὸ τῶν ἄλλων ἡξίωσεν, ὅτι περ τὸ κεφάλαιον ἐξ ἐκάστης αἵρέσεως ἀπανθισάμενος, οὐχὶ τοὺς μὲν, τοὺς δ' οὐ, ἀλλ' ἀναμίξ' ἅπαντας.

ΛΥΚ. Ἔστι γὰρ, ὦ ἑταῖρε, οὐχὶ τῶν πολλῶν τούτων 15
πλουσίαν, ἀλλὰ καὶ παιδείας μέλει αὐτῷ, καὶ τὸ πλεῖστον τοῦ βίου τοῖς τοιούτοις ξύνεστιν. Εἰστιάμεθα οὖν ἐν ἡσυχίᾳ τὸ πρῶτον, καὶ παρεσκεύαστο ποικίλα, πλὴν οὐδὲν οἶμαι χρὴ καὶ ταῦτα καταριθμῆσθαι, χυμοὺς, καὶ πέμματα, καὶ καρυκείας· ἅπαντα γὰρ ἄφθονα. ἐν τούτῳ δὲ ὁ Κλεόδημος ἐπικύψας ἐς τὸν Ἴωνα,

14 Χυμοὺς) Ζωμούς. V. 15 Καὶ πέμματα) Πλακοῦντας. V. (πλακοῦντια. C.) *ibid.* Καὶ καρυκείας) Ἀρτύματα. V.

me Diphilus, & sub illo Zeno discipulus; postea Dionysodorus Rhetor, & Histiaeus Grammaticus.

Phil. Vah, Lycine, Museum quoddam mihi pro convivio narras, sapientium plerorumque virorum. Laudo equidem Aristaeonem, qui in celebritate omnium exoptatissima, sapientissimos accipere prae reliquis voluerit, delectis, qui uniuscuiusque sectae flos sunt, non hinc quibusdam, reliquis non item, sed indiscretim omnibus.

Lyc. Est enim, sodalis, non de vulgo divitum, sed eruditionis amans, & maiorem vitae partem versatur cum talibus. Epulabamur ergo primum placide: parata fuerant varia. Sed non opus est, arbitror, ea recenseri, iuscula & panificia & condimenta: copiose enim aderant omnia. Inter haec vero Cleodemus ad Ionem se inclinans, *Viden*,

Ὅραϊς, ἔφη, τὸν γέροντα (Ζηνόθεμιν λέγων, ἐπήκουον γάρ) ὅπως ἐμφορεῖται τῶν ὄψων, καὶ ἀναπέπλησται ζωμοῦ τὸ ἱμάτιον, καὶ ὅσα τῷ παιδί κατόπιν ἐστῶτι ὀρέγῃ, λανθάνειν οἰόμενος τοὺς ἄλλους, οὐ μεμνημένος τῶν μεθ' αὐτόν; δεῖξον οὖν καὶ Λυκίνῳ ταῦτα, ὡς μάρτυς εἴη. ἐγὼ δὲ οὐδὲν ἐδεόμην δεῖξοντός μοι τοῦ Ἴωνος;
 12 πολὺ πρότερον αὐτὰ ἐκ περιωπῆς ἐωρακώς. Ἀμὰ δὲ ταῦτα ὁ Κλεόδημος εἰρήκει, καὶ ἐπεισέπεισεν ὁ Κυνικός Ἀλκιδάμας ἀκλῆτος, ἐκεῖνο τὸ κοινὸν ἐπιχαριεντισάμενος, τὸν Μενέλαον αὐτόματον ἦγοντα. τοῖς μὲν οὖν πολλοῖς ἀναίσχυντα ἐδόκει πεποιηκέναι, καὶ ὑπέκρουον τὰ προχειρότατα· ὁ μὲν τὸ, Ἀφραίνεις Μενέλαε· ὁ δ',

7 Ἐκ περιωπῆς) Ἀπὸ ὑφιλοτέρου τόπου. V. (e specula. C.)

9 Ἐπιχαριεντισάμενος) Εὐτραπιδυόμενος, σκόπτων. G.

10 Αὐτόματον) Ἀλκιδάμας αὐτόματος ἦλθεν. αὐτόκλητος. οἱ γὰρ οἰκέοι καὶ γνήσιοι. ἢν δέ τις μὴ τοιοῦτος παρεισέφερί σε τῷ συμποσίῳ διεβάλλετο. καθ' ἃ ὅλοι Ἀλεξίς ἐν τῷ, Ἀνθρώπος εἶναι μὴ δοχεῖς Κυρῆναος. καλεῖ γάρ τις ἂν ἐπὶ δειπνῶν ἕνα καλεῖ, παρῖσιν

ὀκτωκαίδεκα ἄλλοι καὶ δεχ' ἄρματα καὶ συναρίδες δεκαπέντε. τοῦτοις δὲ δει' σε τ' ἀπιτήδεια ἱμβαλεῖν. ἀλλ' ἢν κράτιστον μηδὲνα καλέσαι. 1148. παρ' Ὁμηρ. Eustath. Vide & reliqua illic. At . . . G. (Hos Alexidis versus emendatos a Casaubono, & suis numeris restitutos invenies ad Athen. p. 199. Solan.)

12 Ἀφραίνεις) Μαράνεις, παραφρονεῖς, παρανομεῖς. G.

inquit, *senem*, (Zenothemin designabat; audiebam enim) *ut ingurgitat se pulmentariis, quam oppleta iure illius vestis, & quantum stanti post se puero porrigat! dum non videri se putat a reliquis, immemor illorum, qui post sunt? Ostende ergo ista etiam Lycino, ut sit testis.* Ego vero nihil opus habebam ostensuro mihi Ione, qui multo prius illa tanquam e specula videram. Adhuc dicebat ista Cleodemus, cum invocatus irruit Cynicus Alcidas, communi illo venuste proverbio usus, *sponte venire Menelaum*. Plerisque ergo impudenter videbatur facere; itaque, quae in promptu erant, maxime mussitantes subiiciebant, alius illud, *Heus, Menelaë, furis!* alius,

Ἄλλ' οὐκ Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι ἦνδανε θυμῷ,
καὶ ἄλλα πρὸς τὸν καιρὸν εὖστοχα, καὶ χαρίεντα ὑπο-
τονβορῶντες. ἐς μέντοι τὸ Φανερόν οὐδεὶς ἐτόλμα λέ-
γειν· ἐδεδοίκεσαν γὰρ τὸν Ἀλκιδάμαντα, βόην ἀτεχνῶς
ὄντα, καὶ κρακτικώτατον Κυνικῶν ἀπάντων, παρ' ὃ
καὶ ἀμείνων ἐδόκει, καὶ Φοβερώτατος ἦν ἅπασιν. Ὁ 13
δὲ Ἀρισταίνετος ἐπαινέσας αὐτὸν ἐκέλευε θρόνον τινα
λαβόντα καθίζεσθαι παρὰ Ἰστιαῖόν τε καὶ Διονυσό-
δωρον. ὁ δὲ, ἀπαγέ, Φησι, γυναικεῖον λέγεις, καὶ μαλ-
θακόν, ἐπὶ θρόνου καθίζεσθαι ἢ σκίμποδος, ὥσπερ
ὑμεῖς ἐπὶ μαλακῆς ταύτης εὐνῆς μικροῦ δεῖν ὑπτίῳ κα-
τακείμενοι, ἐστίασθε, πορφυρίδας ὑποβεβλημένοι. ἐγὼ
δὲ, καὶ ὀρθοστάδην δειπνήσαιμι, ἐμπεριπατῶν ἅμα τῷ
συμποσίῳ· εἰ δὲ καὶ κάμοιμι, χαμαὶ καὶ τὸν τρίβωνα·

2 Ὑποτονβορῶντες) Ὑπογυ-
γύζοντες. V.

4 Τὸν Ἀλκιδάμαντα βόην) Ὁ
ποιητὴς ἐπὶ Μινελάου βοὴν τὴν μά-
χην εἶπεν· ὁ Λουκιανὸς δὲ παρώδη-
σεν αὐτὸν εὐπρεπῶς ἐπὶ τοῦ Ἀλκι-
δάμαντος, λέγων βοὴν τὴν κραυγὴν.

οὐ βοὴν δὲ ἐνταῦθα, ἀλλὰ βόην, ὅ-
τις κρακτικὸν καὶ φοβεράν. ὁ καὶ
διὰ τῶν ὑπομένων παρίστανει κρα-
κτικὴν ἐπινύχας. V.

10 Σκίμποδος) Κραββάτου.
σκάμνου. G.

Verum Agamemnoniae menti non ista placebant,
& alia tempori illi opportuna & venusta immurmurantes.
Verum aperte dicere nemo audebar: metuebant enim Al-
cidamantem, clamosum plane hominem & Cynicorum
omnium vocalissimum: quam ob causam etiam videbarur
superior ceteris, formidabilis quidem omnibus. At collau-
datum Aristaeus iussit sella capta affidere ad Histiaeum
atque Dionysodorum. Ille vero, *Apage*, inquit, muliebre
quiddam iubes ac molle, in sella affidere, aut lecto, ut vos, qui
molli isto cubili tantum non supini accumbentes epulamini, sub-
iecta veste purpurea. At ego vel erecto corpore coenaverim, inam-
bulans simul in coenatione; fessus autem humi subiecto pallio

ὑποβαλλόμενος, κείσομαι ἐπ' ἀγκῶνες, αἶον τὸν Ἡρακλέα γράφουσιν. οὕτως, ἔφη, γιγνέσθω, ὁ Ἀρισταίνετος, εἴ σοι ἥδιον. καὶ τὸ ἀπὸ τούτου, ἐν κύκλῳ περιῶν ὁ Ἀλκιδάμας, ἐδείπνει, ὥσπερ οἱ Σκύθαι πρὸς τὴν ἀφρονετέραν νομὴν μετέξανιστάμενος, καὶ τοῖς περιφέ-
 14 ρουσι τὰ ὄψα συμπερινοστών. Καὶ μέντοι καὶ σιτού-
 μενος ἐνέργχος ἦν, ἀρετῆς περὶ καὶ κακίας μεταξὺ διεξ-
 ῶν, καὶ ἐς τὸν χρυσὸν καὶ τὸν ἄργυρον ἀποσκήπτων.
 ἡρώτα γοῦν τὸν Ἀρισταίνετον, τί βούλονται αὐτῷ αἰ-
 τοσαῦται καὶ τηλικαῦται κύλικες, τῶν κεραμεῶν ἴσα
 δυναμένων; ἀλλ' ἐκείνον μὲν ἤδη διανοχλῶντα ἔπαυσεν
 ἐς τὸ παρὸν Ἀρισταίνετος, τῷ παιδί νεύσας εὐμεγέθῃ
 σκύφον ἀναδοῦναι αὐτῷ, ζωρότερον ἐγχείαντα. καὶ ἐδό-
 κει ἄριστα ἐπινενοσχεῖναι, οὐκ εἰδὼς ὅσων κακῶν ἀρχὴν
 ὁ σκύφος ἐκείνος ἐνεδεδώκει. λαβὼν δὲ ἅμα ὁ Ἀλκιδά-
 μας ἐσίγησε μικρὸν, καὶ ἐς ταῦταφος καταβαλὼν

13 Σκύφον ἀναδοῦναι αὐτῷ ζαρ. ἰλλ. G.

cubito nixus iacebo, qualem pingunt Herculem. Sic fiat, inquit
Aristaenetus, siquidem ita mavis. Ab eo tempore per or-
 bem circumiens Alcidas coenabat, castra subinde, ut
 Scythae solent, ad copiosiorems pastum transferens, & cir-
 cumferentes opsonia ministros prosequens. Verum dum
 pascitur, operosus tamen erat, qui de virtute & vicio in-
 terim disputaret, & aurum atque argentum sibi haberet
 derisui. Interrogabat enim Aristaenetus, quid sibi vellent
 tot ac tanti calices, cum figlinorum idem usus esset? Sed
 eum, cum iam molestus esse inciperet, ad quietem in prae-
 sentia redegit Aristaenetus, quod innueret puero, uti scy-
 phum illi daret bene magnum, infunderetque meracius.
 Ac videbatur sibi pulchrum quiddam excogitasse, nesciens,
 quantum scyphus iste malorum initium dedisset. Cete-
 rum sumpto illo tacuit paululum Alcidas, atque humi

ἑαυτὸν ἔκειτο ἡμίγυμνος, ὥσπερ ἠπειλήκει, πῆξας τὸν ἀγκῶνα ὀρθόν, ἔχων ἅμα τὸν σκύφον ἐν τῇ δεξιᾷ, οἷος ὁ παρὰ τῷ Φόλῳ Ἡρακλῆς ὑπὸ τῶν γραφῶν δέικνυται. Ἦδη δὲ καὶ ἐς τοὺς ἄλλους συνεχῶς περιεσοβεῖτο 15 ἢ κύλιξ, καὶ Φιλατησαίαι, καὶ ὀμιλῖαι, καὶ Φῶτα εἰσεκεχόμεστο. ἐν τούτῳ δ' ἐγὼ τὸν παρεστῶτα τῷ Κλεοδήμῳ παῖδα, οἰνοχόον ὄντα ὠραῖον, ἰδὼν ὑπομειδιῶντα (χρὴ γάρ, οἶμαι, καὶ ὅσα πάρεργα τῆς ἐστιάσεως, εἰπεῖν, καὶ μάλιστα εἴτι πρὸς τὸ γλαφυρώτατον ἐπράχθη) μάλα ἤδη παρεφύλαττον, ὅ, τι καὶ μειδιάσειε. καὶ μετὰ μικρὸν ὁ μὲν προσῆλθεν, ὡς ἀποληφόμενος παρὰ τοῦ Κλεοδήμου τὴν Φιάλην· ὁ δὲ τὸν τε δάκτυλον ἀπέβλιψεν αὐτοῦ, καὶ δραχμὰς δύο, οἶμαι, συνανέδωκε μετὰ τῆς Φιάλης· ὁ παῖς δὲ πρὸς μὲν τὸν

3 Τῷ Φόλῳ) Φόλος ἐγένετο τῶν Κενταύρων εἰς, παρ' ᾧ ἐξεποδοχῆθη Ἡρακλῆς. V.

4 Περιεσοβεῖτο ἢ κύλιξ) Ἐκινεῖτο, περιεφέρετο. V. (Προσφέρειτο C. grave.)

5 Φιλοτησαίαι) Φιλῖαι, φιλικαὶ δεξιᾶσαι. G.

6 Ἐν τούτῳ) Ἀντὶ τοῦ μεταξὺ τούτων, ἢ ἀντὶ τοῦ ὅς ὅτι ταῦτα ἐγένετο. V. (ἐν ᾧ ταῦτα ἐγένοντο. C.)

9 Γλαφυρώτατον) Ὁρῶν. G.
10 Ὁ, τι) Οὐκ αἰτιολογικὸς σύνδεσμος τὸ ὅτι, ἀλλ' ἀναφορικὸν ἄρθρον τὸ ὅ. τὸ τί παρέλκον ἀρίστον Ἀττικῶ ὄθει. V.

abiectus iacuit seminudus, ut minatus fuerat, erecto nixus cubito, tenens dextra scyphum, qualis ille apud Pholum Hercules a pictoribus ostenditur. Iam vero ad alios etiam frequenter commeare calix, iam amicitiae pocula, & confabulationes, iam inferri lumina. Inter haec ego adstantem Cleodemo puerum, pocillatorem formosum, subridere videns, (oportet enim, puto, etiam, si qua praeter ipsam quasi substantiam convivii acciderunt, ea dicere, imprimis si quid actum est venustius) diligenter iam observabam, quid demum rideret? Neque ita multo post ille quidem accessit velut recepturus a Cleodemo phialam. Hic vero & digitum illius strinxit, & drachmas puto duas dedit una cum phiala. Puer ad digitum quidem stricturn ride-

δάκτυλον θλιβόμενον αὐθις ἐμειδίασεν, οὐ μὴν συνοῖδεν, οἶμαι, τὸ νόμισμα, ὥστε μὴ δεξαμένου ψόφον αἱ δύο δραχμαὶ παρέσχον ἐκπεσοῦσαι, καὶ ἠρυθρίασαν ἄμφω μάλα σαφῶς. ἠπόρουν δὲ οἱ πλησίον, οὗ τις εἶη τὰ νομίσματα, τοῦ μὲν παιδὸς ἀρνούμενου μὴ ἀπαβεβληκέναι, τοῦ δὲ Κλεοδήμου καθ' ὃν ὁ ψόφος ἐγένετο, μὴ προσποιουμένου τὴν ἀπόρριψιν. ἡμελήθη δ' οὖν, καὶ παρώχθη τούτο, οὐ πάνυ πολλῶν ἰδόντων, πλὴν μόνου, ὡς ἐμοὶ ἔδοξε, τοῦ Ἀρισταινέτου· μετέστησε γὰρ τὸν παῖδα μικρὸν ὕστερον ἀφανῶς ὑπέξαγαγὼν, καὶ τῷ Κλεοδήμῳ τινὰ παραστήναι διένευσε τῶν ἐξώρων ἤδη, καὶ καρτερῶν, ὀρεωκόμον τινὰ, ἢ ἱπποκόμον· καὶ τούτο μὲν ὥδ' ὡς ἐκεχωρήκει, μεγάλης αἰσχύνης αἴτιον τῷ Κλεοδήμῳ γερόμενον, εἰ ἔφθη διαφοιτῆσαν εἰς ἅπαντας, ἀλλὰ μὴ κατέσβη αὐτίκα, δεξιῶς πάνυ τοῦ Ἀρισταινέτου τὴν παροιμίαν ἐνέγκαντος. Ὁ Κυνικὸς δὲ Ἀλ-

16

12 Ὀρεωκόμον) Τὸν ἐπιμελούμενον τῶν ἡμίων. V.

re denuo, sed pecuniam, puto, non observavit. Illo itaque non sumente, strepitum cadentes duae drachmae dederunt, utrisque, quod aperte observares, erubescitibus. Dubitabant proximi, utrius essent nummi, negante puero sibi excidisse, Cleodemo autem, apud quem fuerat strepitus, a se abiectos diffimulante. Neglectum itaque hoc & praetermissum, quod non multi vidissent, praeter solum, ut mihi videbatur, Aristagnetum. Transtulit enim puerum paulo post, quem nemine sentiente exire iuberet, & Cleodemo adstare nutu imperavit aliquem de exoletis iam & robustis, mulionem quendam aut equifonem. Et hoc quidem sic abiit, magnae sane ignominiae Cleodemo futurum, si prius inter omnes percubisset, neque extinctum statim fuisset, dextre Aristagnetu vinolentam libidinem accipiente. Cynicus autem Alcidas, qui iam abbibisset, per-

κιδάμας, ἐπεπώκει γὰρ ἤδη, πυθόμενος ἢ τις ἢ γα-
μουμένη παῖς καλοῖτο, σιωπὴν παραγγείλας μεγά-
λῃ τῇ Φωνῇ, ἀποβλέψας εἰς τὰς γυναῖκας, Προπίνω
σοι, ἔφη, ὦ Κλεανθί, Ἡρακλέους ἀρχηγέτου. ὡς δ'
ἐγέλασαν ἐπὶ τούτῳ ἅπαντες, Ἐγέλασατε, εἶπεν, ὦ
καθάρματα, εἰ τῇ νύμφῃ προῦπινον ἐπὶ τοῦ ἡμετέρου
θεοῦ τοῦ Ἡρακλέους; καὶ μὴν εὖ εἰδέναι χρὴ, ὥς ἦν
μὴ λάβῃ παρ' ἐμοῦ τὸν σκύφον, οὔποτε τοιοῦτος ἀν-
υῖος αὐτῇ γένοιτο, οἷος ἐγὼ, ἀτρεπτος μὲν ἀλκὴν, ἐλευ-
θερος δὲ τὴν γνώμην, τὸ σῶμα δὲ οὕτω καρτερός· καὶ
ἅμα παρεγύμνου ἐαυτὸν μάλλον, ἄχρι πρὸς τὸ αἰσχί-
στον. αὐθις ἐπὶ τούτοις ἐγέλασαν οἱ συμπόται, καὶ ὅς
ἀγανακτήσας ἐπανίστατο, ὀριμὸν καὶ παράφορον βλέ-
πων, καὶ δῆλος ἦν οὐκέτι εἰρήνην ἄξων. τάχα δ' ἂν τινος
καθίκετο τῇ βακτηρίᾳ, εἰ μὴ κατὰ καιρὸν εἰσεκεκόμι-

2 Παῖς ἐκαλεῖτο) Γράφεται καὶ
καλεῖτο. V.

3 Προπίνω σοι) Σχόπει τὴν σύν-
ταξιν, προπίνω σοι Ἡρακλέους ἀρ-
χηγέτου. δ' ὅτι ἄγροικ' ὥς φάμεν
εἰς τὴν προσβίαν τοῦδε, ἢ τὴν

ὕγιαν. δεῖ γὰρ λέγειν, προπίνω
σοι τῆς σῆς ὑγείας. ἢ προπίνω
βασίλειας μεγάλου, ἢ προπίνω σοι
Μαρίας τῆς Θεοτόκου, καὶ ἐπὶ τῶν
ἄλλων ὁμοίως. V.

contatus quomodo sponsa vocaretur, imperatoque silen-
tio, magna voce, directis in mulieres oculis, *Propino tibi*,
inquit, *Cleanthi, Herculis ducis atque principis poculum!* Ri-
dentibus autem ea de causâ omnibus, *Risistis*, inquit, *pur-*
gamenta, quod sponsae propinavi, advocato Deo nostro Hercu-
le? Quin bene poritis, nisi capiat a me scyphum, nunquam illi
talis nascatur filius, qualis ego, invictus viribus, liber animo,
corpore autem ita robustus! hic magis se, ad summam usque
turpitudinem, denudabat. Rursus propter haec ridere con-
vivae, & ille indignabundus surgere, atrox quiddam &
furiosum cernens, ut manifestum esset, illum quietem non
amplius acturum. Forte alicui impacturus erat clavam,

στο πλακοῦς εὐμεγέθης· πρὸς ὃν ἀποβλέψας ἡμερῶτε-
 ρος ἐγένετο, καὶ ἔληξε τοῦ θυμοῦ, καὶ ἐνεφορεῖτο συμ-
 17 περιῶν. Καὶ οἱ πλεῖστοι ἐμέθυον ἤδη, καὶ βαῆς μεστὸν
 ἦν τὸ συμπόσιον. ὁ μὲν γὰρ Διονυσόδωρος ὁ ῥήτωρ αὐτοῦ
 ῥήσεις τινὰς ἐν μέρει διεξήει, καὶ ἐπηνεῖτο ὑπὸ τῶν κατό-
 πιν ἐφροσώτων αἰκετῶν· ὁ δὲ Ἰστιᾶϊος ὁ γραμματικὸς
 ἐρραΐψωδει, ὕστερος κατακείμενος, καὶ συνέφερεν ἐς τὰ
 αὐτὰ τὰ Πινδάρου, καὶ Ἡσιόδου, καὶ Ἀνακρέοντος, ὥς
 ἐξ ἀπάντων μίαν ὥδην παγγέλοιον ἀποτελεῖσθαι· μά-
 λιστα δ' ἐκεῖνα ὥσπερ προμαντεύομενος τὰ μέλλοντα,
 Σὺν δ' ἔβαλον ῥινούς. καί,

Ἐνθα δ' ἄρ' οἰμωγή τε, καὶ εὐχολὴ πέλεν ἀνδρῶν.
 ὁ Ζηνόθεμις δ' ἀνεγίνωσκε, παρὰ τοῦ παιδὸς λαβῶν
 18 λεπτόγραμμὸν τι βιβλίον. Διαλιπόντων δὲ ὀλίγον,
 ὥσπερ εἰώθασι, τῶν παρακομιζόντων τὰ ὄψα, μηχαν-
 νώμενος Ἀρισταίνετος μὴδ' ἐκείνον ἀτερπῆ τὸν καιρὸν

11 Σὺν δ' ἔβαλον ῥινούς) Καὶ μὴ Ὀμήρου ταῦτα, ἀλλ' οὐ Πιν-
 δάρου ἢ Ἡσιόδου ἢ Ἀνακρέοντος. G.

nisi tempestive illata esset placenta bene magna: coniectis
 in hanc oculis fiebat mansuetior, ac, dimissa ira, prose-
 quens illam se ingurgitabat. Et iam plerique ebrii, iam cla-
 more plenum convivium. Dionysodorus enim rhetor ibi
 dictiones quasdam per vices recitabat, laudantibus ipsum,
 qui a tergo adstant, servis. At qui post ipsum accum-
 bebat Histiaeus Grammaticus, consuebat versiculos, col-
 latis in unum Pindari & Hesiodi & Anacreontis quibus-
 dam, ut unum ex omnibus illis carmen oppido ridiculum
 conficeretur. Inprimis autem ista, quasi futura praediceret:

Contulerunt clupeos: &

Hic vero gemitusque fuit clamorque virorum.

Zenothemis legebat captum a puero libellum, minutissimis
 scriptum literis. Intermittentibus vero paulum pro more,
 qui opsonia inferebant, curaverat Aristaeus, ne illud

εἶναι, μηδὲ κενὸν, ἐκέλευσε τὸν γελοιοποιὸν εἰσελθόν-
τα γε εἰπεῖν τι, ἢ πράξαι γελοῖον, ὥς ἔτι μᾶλλον οἱ
συμπόται διαχυθεῖεν. καὶ παρῆλθεν ἄμορφός τις ἐξυ-
ρημένος τὴν κεφαλὴν, ὀλίγας ἐπὶ τῇ κορυφῇ τρίχας
ὀρθὰς ἔχων· οὗτος ὠρχήσατό τε κατακλῶν ἑαυτὸν, καὶ
διαστρέφων, ὥς γελοιότερος Φανείῃ· καὶ ἀνάπαιστα
συγκροτῶν διεξῆλθεν, αἰγυπτιάζων τῇ φωνῇ, καὶ τέλος
ἐπέσκωπτεν ἐς τοὺς παρόντας. Οἱ μὲν οὖν ἄλλοι ἐγέ- 19
λων, ὁπότε σκωφθεῖεν· ἐπεὶ δὲ καὶ εἰς τὸν Ἀλκιδάμαν-
τα ὁμοίον τι ἀπερρίψε, Μελιταῖον κυνίδιον προσειπὼν
αὐτὸν, ἀγανακτήσας ἐκεῖνος, καὶ πάλαι δὲ δῆλος ἦν
φθονῶν αὐτῷ εὐδοκιμοῦντι, καὶ κατέχοντι τὸ συμπό-
σιον, ἀπορρίψας τὸν τρίβωνα, προῦκαλεῖτό οἱ παγκρα-
τιάξαι. εἰ δὲ μὴ, κατοίσειν αὐτοῦ, ἔφη, τὴν βακτηρίαν.

5 Οὗτος ὠρχήσατό τε κατακλ.)
Κοινῶς μὲν τὰ ἐν ταῖς παραβάσει
τῶν χορῶν ἄσματα· ὡς δὲ τῷ
ρυθμῷ, . . . λύσις χοροῦ σκηνικοῦ
τοῦ κυκλικῷ σχήματι, καὶ κατὰ
παράλληλον δίσκῳ στάσις τῶν χο-
ρευόντων, ὅπως ἂν καὶ εἰς τὸ δία-
τρον ἀποβλέποντες οἱ χορευταὶ ἴλε-

γον τινά. V.

6 Ἀνάπαιστα) Ἀνακλόουθα. G.

7 Συγκροτῶν) Διὰ τοῦ κροτεῖν
τὰς χεῖρας εὐρυθμίας ποιῶν. G.

10 Μελιταῖον) Τὸ ἐκ Μελί-
της, ὅστις δὲ τρυφερὸν καὶ μικρὸν,
καὶ λεῖον, οἷα παρ' ἡμῖν τὰ ταύ-
δε. V.

quoque delectationis expers tempus esset, aut vacuum;
iussu introire ridiculario scurra, dicereque aut facere quid-
dam ridiculum, ut magis etiam convivae exhilararentur.
Ac prodit deformis homuncio raso capite, paucis in capite
relictis erectisque pilis. Hic saltat fracto distortoque cor-
pore, ut magis videatur ridiculus, & anapaestos cum va-
ria gesticulatione, voce Aegyptium quid sonante, pronun-
tiat. Tandem etiam quaedam dicta iacit in praesentes. At-
que alii, cum peterentur, rident. Cum vero in Alcidaman-
tem etiam simile quid iastasset, quod Melirenses vocaret
catellum; indignatus ille, & olim apparebat illum invidere
scurrae, quod probaretur atque teneret convivium, pallio
abiecto istum ad pancratii certamen provocat; si negaret,

οὕτω δὴ ὁ κακοδαίμων Σατυρίων (τοῦτο γὰρ ὁ γελοιοποιὸς ἐκαλεῖτο) συστάς, ἐπαγκρατίζε. καὶ τὸ πρᾶγμα ὑπερήδιστον ἦν, Φιλόσοφος ἀνὴρ γελοιοποιῶνταὶ αἰροῦμενος, καὶ παίων, καὶ παϊόμενος ἐν τῷ μέρει, οἱ παρόντες δὲ, οἱ μὲν ἠδοῦντο, οἱ δὲ ἐγέλων, ἄχρι ἂν πηγόρευσε παϊόμενος ὁ Ἀλκιδάμας, ὑπὸ συγκεκριμένου ἀνθρωπίσκου καταγωνισθεὶς. γέλως οὖν πολὺς ἐξεχύθη ἐπ' αὐτοῖς. Ἐνταῦθα Διονίκος ἐπεισῆλθεν ὁ ἰατρός, οὐ πολὺ κατόπιν τοῦ ἀγῶνος. ἐβεβραδύκει δὲ, ὡς ἔφασκε, Φρενίτιδι ἐαλωκότα θεραπεύων Πολυπρέποντα τὸν αὐλητὴν. καί τι καὶ γελοῖον διηγήσατο. ἔφη μὲν γὰρ εἰσελθεῖν παρ' αὐτὸν, οὐκ εἰδῶς ἔχοντα ἤδη τῷ πάθει τὸν δὲ ταχέως ἀναστάντα, ἐπικλεῖσάι τε τὴν θύραν, καὶ Ξιφίδιον σπασάμενον, ἀναδόντα αὐτῷ τοὺς αὐλοὺς, κελεύειν αὐλεῖν. εἴτα, ἐπεὶ μὴ δύναίτο, παθεῖν, σκύτος ἔχοντα, ἐς ὑπτίας τὰς χεῖρας.

clavam se illi impacturum minatus. Ita ergo miser Satyrion, (id enim scurrae nominis erat) consistit, certat pancratio. Erat res iucundissima, philosophus vir compositus cum ridiculario, feriens, verbera vicissim excipiens. Qui vero praesentes erant, partim pudere, partim ridere, donec plagis fatigatus cederet Alcidamas, a compaeto atque exercitato homuncione victus. In risum ergo homines illorum causa effusi. Hic Dionicus supervenit medicus, paulo post illud certamen: retardatus fuerat, quod ipse dicebat, dum curat correptum phrenitide Polypreponentem tibi, cinem. Ac ridiculum quiddam de eo narrabat: ingressum se nempe ad illum, cum nesciret iam morbo illum teneri. Hunc vero surrexisse statim, & clausa ianua, strictoque pugione, tibias sibi porrexisset, iussisse canere. Deinde cum non posset, pulsasse scutica manus sibi supinas. Denique

τέλος οὖν ἐν τοσούτῳ κινδύνῳ ἐπινοῆσαι τοιόνδε· ἐς ἀγῶ-
να γὰρ προκαλέσασθαι αὐτὸν ἐπὶ ῥητῷ πληγῶν ἀριθ-
μῷ· καὶ πρῶτον μὲν αὐτὸς αὐλῆσαι πονήρως· μετὰ
δὲ, παραδόντα τοὺς αὐλοὺς ἐκείνῳ, δέξασθαι παρ' αὐ-
τοῦ τὸ σκύτος, καὶ τὸ ξιφίδιον ἐπιρρίψαι τάχιστα διὰ
τῆς Φωταγωγοῦ ἐς τὸ ὑπαιθρον τῆς αὐλῆς· καὶ τὸ ἀπὸ
τούτου, ἀσφαλέστερον ἢ δὴ προσπαλαίων αὐτῷ, ἐπι-
καλεῖσθαι τοὺς γειτνιῶντας, ὑφ' ὧν ἀνασπασάντων
τὸ θυρίον, σωθῆναι αὐτόν. ἐδείκνυε δὲ καὶ σημεῖα τῶν
πληγῶν, καὶ ἀμυχάς τινας ἐπὶ τοῦ προσώπου. καὶ ὁ
μὲν Διόνικος, οὐ μείον εὐδοκιμήσας τοῦ γελωτοποιοῦ
ἐπὶ τῇ διηγήσει, πλησίον τοῦ Ἰστιαίου παραβύσας
ἑαυτὸν, ἐδείκνυε ὅσα λοιπὰ, οὐκ ἄνευ θεοῦ τινος ἡμῶν
ἐπιπαρῶν, ἀλλὰ καὶ πάνυ χρήσιμος τοῖς μετὰ ταῦτα
γεγενημένοις. Παρελθὼν γάρ τις ἐς τὸ μέσον οἰκίτης, 21
παρ' Ἑτοιμοκλέους ἤκειν λέγων τοῦ Στωϊκοῦ, γραμ-

10 Ἀμυχάς) Ἀμυχὰ ἐπιπό-
λαιος ὄλκος. Cicatrix, puto, est.
G.

12 Παραβύσας ἑαυτὸν) Μετὰ
στανόσας κατακλίνας. βύσαι γὰρ
τὸ φράζει. V.

in tanto se periculo tale quid excogitasse: ad certamen se
illum, constituto plagarum numero, provocasse: ac pri-
mo quidem ipsum se male cecinisse: tum vero, traditis illi
tibiis, corium ab illo accepisse & lorum, pugionemque
quam celerrime per fenestram deiecit in impluvium; & ab
hoc inde tempore iam tutius cum illo colluctatum vicinos
advocasse, a quibus effracta ianua ipse servatus sit. Osten-
debat autem vestigia quaedam plagarum & unguium in
facie. Ac Dioniscus, qui non minorem narrationis plausum,
quam scurra, tulerat, iuxta Histiaeum se inferciens, coe-
nabat de reliquiis, non sine divino ille nutu nobis adve-
niens, sed opportunus plane his, quae postea facta sunt.
Ingressus enim aliquis in medium servus, ab Hetoemocle

ματίδιόν τι ἔχων, κελεύσαι οἱ ἔφη τὸν δεσπότην, ἐν τῷ κοινῷ ἀναγνόντα εἰς ἐπήκοον ἅπασιν, ὅπισω αὐθις ἀπαλλάττεσθαι. ἐφέντος οὖν τοῦ Ἀρισταινέτου, προσελθὼν πρὸς τὸν λύχον, ἀνεγίγνωσκεν.

ΦΙΛ. Ἦπου, ὦ Λυκῆ, τῆς νύμφης ἐγκώμιον, ἢ ἐπιθαλάμιον, οἷα πολλὰ ποιῶσιν;

ΛΥΚ. Ἀμέλει καὶ ἡμεῖς τοιοῦτόν τι ᾤθημεν· ἀλλ' οὐδ' ἐγγὺς ἦν τούτου· ἐνεγέγραπτο γάρ·

22

ΕΤΟΙΜΟΚΛΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ,

ΑΡΙΣΤΑΙΝΕΤΩ.

Ὅπως μὲν ἔχω πρὸς δεῖπνα, ὁ παρεληλυθὼς μου βίος ἅπας μαρτύριον ἂν γένοιτο· ὅς γε ὁσημέραι πολλῶν ἐνοχλοῦντων, παρὰ πολὺ σοῦ πλουσιωτέρων, ὅμως οὐδὲ πώποτε φέρων ἑμαυτὸν, ἐπέδωκα, εἰδὼς τοὺς ἐπὶ τοῖς συμποσίοις θορύβους, καὶ παροινίας. ἐπὶ σοῦ δὲ μόνου εἰκότως ἀγανακτῆσαί μοι δοκῶ, ὅς τοσούτον χρόνον ὑπ'

se Stoico venire dicens, cum libello, imperatum sibi ait, illum palam, unde exaudiri ab omnibus posset, recitare, eoque facto rursus discedere. Cum permisisset Aristasnetus, accedens ad candelabrum recitavit...

Phil. Numquid, Lycine, sponsae laudationem, aut nuptiale carmen, qualia multi faciunt?

Lyc. Scilicet nos etiam tale quid putaveramus. Sed neque affine quidquam horum fuit. Scriptum enim ita:

HETOE MOCLÉS PHILOSOPHUS

ARISTAENETO.

De coenis quomodo affectus sim, superior omnis vita mea perhibeat testimonium, qui multis quotidie flagitantibus multum te diutioribus, nunquam tamen illis me dederim, qui norim tumultus eiusmodi conviviorum & vinolentos furores. De solo autem te indigne merito ferre mihi videor, qui tanto tempore assiduo a

ἐμοῦ λιπαρῶς τεθεραπευμένος, οὐκ ἤξιώσας ἐναριθμῆ-
σαι καί με τοῖς ἄλλοις φίλοις, ἀλλὰ μόνος ἐγώ σοι
ἄμοιρος, καὶ ταῦτα, ἐν γειτόνων οἰκῶν. ἀνιᾶμαι οὖν
ἐπὶ σοὶ τὸ πλεόν, οὕτως ἀχαρίστῳ φανέντι· ἐμοὶ γὰρ
ἡ εὐδαιμονία οὐκ ἐν ὑὸς ἀγρίου μοίρα, ἢ λαγαοῦ, ἢ
πλακούντων, ἀ παρ' ἄλλοις ἀφθόνης ἀπολαύω τὰ
καθῆκοντα εἰδόςιν, ἐπεὶ καὶ τήμερον παρὰ τῷ μαθητῇ
Παμμένει δειπνήσαι πολυτελεῖς, ὥς Φασι, δεῖπνον δυ-
νάμενος, οὐκ ἐπένευσα ἱκετεύοντι, σοὶ ὁ ἀνόητος ἐμαυτὸν
Φυλάττων. Σὺ δὲ ἡμᾶς παραλιπὼν, ἄλλους εὐώχεῖς, 23
εἰκότως· οὔπω γὰρ δύνασαι διακρίνειν τὸ βέλτιον, οὐδὲ
τὴν καταληπτικὴν φαντασίαν ἔχεις. ἀλλὰ οἶδα ὅθεν
μοι ταῦτα, παρὰ τῶν θαυμαστῶν σου φιλοσόφων,
Ζηνοθέμιδος καὶ Λαβυρίνθου, ὧν (ἀπειρή δὲ καὶ ἡ Ἀδρά-
στεια) συλλογισμῶ ἐν ἀποφράξει ἂν μοι τάχιστα
δοκῶ τὰ στόματα. ἢ εἰπάτω τίς αὐτῶν, τί ἐστι φιλο-

14 Ἡ Ἀδράστεια) Ἀδράστειαν δαίμονά τινα λήγουσι τοῖς μέγα
καυχουμένοις ὑποτιμωσάν. V.

*me cultus, in aliis me amicis tuis connumerare non sis digna-
tus. Sed solus ego apud te exsors, idque habitans in vicinia.
Magis igitur tua causa aegre fero, qui ingratum adeo te iam
demonstres. Mihi enim non in apri portione, aut leporis, aut pla-
centiarum inest felicitas, quibus copiosissime fruor ab aliis officii
non ignaris. Alioqui vel hodie apud Pammenem discipulum coe-
nare cum liceret coenam, ut aiunt, sumtuosam, non annui,
multum licet supplicanti, tibi me servans homo inconsideratus.
At tu, relictis nobis, alios accipis. Neque id mirum: nondum enim
satis tibi animus valet ad comprehendendas veras rerum imagi-
nes. Verum unde haec mihi veniant, intelligo: ab admirabilibus
illis tuis philosophis Zenothemide ac Labyrintho: quorum ego
(absit dicto invidia) syllogismo uno ora obturare quam celerri-
me mihi posse videor. Aut dicat illorum aliquis, quid sit phi-
Lucian. Vol. IX.*

- σοφία; ἢ τὰ πρῶτα ταῦτα, τί διαφέρει σχέσις ἕξωσ; ἵνα μὴ τῶν ἀπόρων εἶπω τί, κερατίναν, ἢ σωρείτην, ἢ φερίζοντα λόγον. ἀλλὰ σὺ μὲν ὄναιο αὐτῶν. ἐγὼ δὲ ὡς ἂν μόνον τὸ καλὸν ἀγαθὸν ἡγούμενος εἶναι, οἶσω ραδίως
- 24 τὴν ἀτιμίαν. Καίτοι ὅπως μὴ ἐς ἐκείνην ἔχης κατα-
 Φεύγειν τὴν ἀπολογίαν ὕστερον, ἐπιλαδέσθαι λέγων
 ἐν τοσούτῳ θαυρίζω, καὶ πράγματι, δὴς σε τήμερον
 προσηγόρευκα, καὶ ἔωθεν ἐπὶ τῆς οἰκίας, καὶ ἐν τῷ ἀνα-
 κείῳ θύοντα ὕστερον. ταῦτα ἐγὼ τοῖς παρούσιν ἀπολε-
- 25 λόγημαι. Εἰ δὲ δείπνου ἕνεκα ὀργίζεσθαι σοι δοκῶ, τὰ
 κατὰ τὸν Οἰνέα ἐννόησον. ὅψει γὰρ καὶ τὴν Ἀρτεμιν
 ἀγανακτοῦσαν, ὅτι μόνην αὐτὴν οὐ παρέλαβεν ἐκεῖνος
 ἐπὶ τὴν θυσίαν, τοὺς ἄλλους θεοὺς ἐστιῶν. Φησὶ δὲ
 περὶ αὐτῶν Ὅμηρος ὧδέ πως

2 Ὁ μίντοι σωρείτης σοφιστικός
 ἐστὶ λόγος ἐκ τῆς κατὰ μικρὸν, ὃς
 φασιν, ἐρωτήσεως ἐπάγων, κατὰ τὴν
 ἔκλυσιν τῶν φαντασιῶν, ἐπ' ἄδελον
 ἢ ψεύδος προφανές. ἐρωτᾷσι γὰρ,
 πότερον ἢ πρῶτη ραγὶς ἴδρασι τι εἰς
 τὴν πέτραν, ἢ οὐ. εἰ γὰρ ἴδρασι,
 πῶς οὐκ ὁρατὸν τὸ πάθος; εἰ δὲ μὴ,
 οὐδὲ ἢ δευτέρα, οὐδὲ ἢ ἐσχάτη, πῶς
 ἢ κοιλότης ἐγένετο τῆς πέτρας; G.

3 Ὁναιο αὐτ.) Ἀπὸ κλαύσεως. V.
 8 Ἐν τῇ Ἀνακρίῳ) ἱερὸν τῶν
 Διοσκούρων. οὕτω δὲ λεγεται Ἀνά-
 κειον προπαροξυτόνως, ὅσα ἀπὸ κτη-
 τικῶν συμπέπτακιν, ἢ ἐπιθετικῶν
 ἔχοντων τὴν εἰ διφθογγον. καὶ ἐκεί-
 να προπαροξυτόνως, οἷον Ἡράκλειον,
 οὗ γὰρ Ἡράκλειος ἄδλος. Χαρά-
 κειον, Ἀνάκειον, Ἀνακτάρειον, Βα-
 σίλειον, καὶ Μαυσώλειον ἔργον. V.

Isophia? aut prima ista, quid differat habitudo ab habitu?
 Ne quid de difficilibus illis dicam, Cornutam, aut illam de
 Acervo, aut Metentem ratiocinationem. Sed tu illis fruaris
 licet. Ego, qui solum, quod honestum est, bonum ducam, facile
 feram ignominiam. Tamen ne deinde ad illam confugere excusa-
 tionem possis, uti dicas, in tanto te tumultu & occupatione obli-
 tum esse: bis te hodie salutavi, & mane domi, & deinde in Ca-
 storum, cum rem sacram faceres. Hanc ego apud praesentes cau-
 sam dixi. Si vero ob coenam iratus tibi videar, illud de Oeneo
 cogitabis. Videbis enim iratam Dianam, quod se solam non in-
 vitasset ille ad sacrificium, cum Deos reliquos epulis acciperet.
 Dicit autem sic fere de illa Homerus:

Ἡ λάθεται, ἣ οὐκ ἐνόησεν, ἀάσατο δὲ μέγα θυμῷ.

καὶ Εὐριπίδης·

Καλυδὼν μὲν ἦδε γαῖα, Πελοπίης χθονὸς

Ἐν ἀντιπόρθμοις, πεδί' ἔχουσα εὐδαίμονα.

καὶ Σοφοκλῆς·

Συὸς μέγιστον χρήμ' ἐπ' Οἰνέως γύαις,

Ἀνῆκε Λητοῦς παῖς ἐκηβόλος θεά.

Ταῦτά σοι ἀπὸ πολλῶν ὀλίγα παρεβέβην, ὅπως μά- 26

θης οἷον ἄνδρα παραλιπὼν, Δίφιλον ἐστίας, καὶ τὸν

υἱὸν αὐτῷ παραδεδῶκας, εἰκότως. ἥδ' οὖς γὰρ ἐστὶ τῷ

μειρακίῳ, καὶ πρὸς χάριν αὐτῷ σύνεστιν. εἰ δὲ μὴ αἰ-

σχρὸν ἦν ἐμὲ λέγειν τὰ τοιαῦτα, καὶ ἂν τι προσέβηκα,

ὅπερ σὺ, εἰ θέλεις, παρὰ Ζωπύρου τοῦ παιδαγωγοῦ

αὐτοῦ μάθοις ἂν, ἀληθές ὄν. ἀλλ' οὐ χρὴ ταραττεῖν ἐν

2 Εὐριπίδης) Quae hoc loco Lucianus ex Meleagro Euripidis adducit, *Aristoteles* III (ed. Ald. 559.) *Rhetoricorum* quibusdam visus est sub Sophoclis nomine adducere. Vide tamen *Victor.* locum defendentem; item apud *Aristophanis* Interpretem in *Ranis*,

ex Euripidis Meleagro haec & alia. G.

3 Πελοπίης χθονὸς) Τῆς Πελοποννήσου λέγει· αὐτὴ δὲ ἐστὶ Καλυδὼν, ἐν τοῖς ἀντικρὺ πορθμοῖς τῆς Πελοποννήσου, πεδιάδας καλλίστας ἔχουσα. V.

Immemor, imprudens; multum sibi mente nocebat.

Et Euripides:

Calydonis ista terra, Pelopii foli,

Obiecta fretis, arva habens felicia.

Et Sophocles:

Apri per agros Oenei vim maximam

Immifit arcubus potens Latorisla.

Haec tibi pauca de multis apposui, ut discas, quo viro neglecto Diphilum accipias, & tradideris illi filium. Recte illud quidem. Suavis enim est adolescentulo, & gratiam illius sua consuetudine aucupatur. Si turpe non esset, me dicere talia, aliquid praeterea aduicerem, quod verum esse, e Zopyro paedagogo illius poteris

γάμοις, οὐδὲ διαβάλλειν ἄλλους, καὶ μάλιστα ἐφ' οὕτως αἰσχροῖς αἰτίαις. καὶ γὰρ εἰ Δίφιλος ἄξιός, δύο ἤδη μαθητάς μου ἀποσπάσας, ἀλλ' ἔγωγε Φιλο-
 27 σοφίας αὐτῆς ἕνεκα σιωπήσομαι. Προέταξα δὲ τῷ οἰκέτῃ τούτῳ, ἣν διδῶς αὐτῷ μοῖραν τινα ἢ σὺς, ἢ ἐλά-
 Φου, ἢ σησαμούντος, ὥς ἐμοὶ διακομίσειε, καὶ ἀντὶ τοῦ δείπνου ἀπολογία γένοιτο, μὴ λαβεῖν, μὴ καὶ δό-
 28 ξωμέν ἐπὶ τούτῳ πεπομφέναι. Τούτων, ὦ ἑταῖρε, ἀνα-
 γινωσκομένων μεταξὺ, ἰδρῶς τέ μοι περιεχέϊτο ὑπ' αἰ-
 δούς· καὶ τοῦτο δὴ τὸ τοῦ λόγου, χανεῖν μοι τὴν γῆν ἠυχόμεν, ὁρῶν τοὺς παρόντας γελῶντας ἐφ' ἑκάστῳ, καὶ μάλιστα ὅσοι ἤδεισαν τὸν Ἑτοιμοκλέα, πολλὸν ἄνθρωπον, καὶ σεμνὸν εἶναι δοκοῦντα. ἐθαύμαζον οὖν οἷος ὢν διαλάβοι αὐτοὺς, ἐξαπατωμένους τῷ πῶγωνι, καὶ τῇ τοῦ προσώπου ἐντάσει. ὁ γοῦν Ἀρισταίνετος ἐδόκει μοι οὐκ ἀμελεῖα παριδεῖν αὐτὸν, ἀλλ' οὔ ποτ' ἂν ἐλπί-

2 Αἰσχροῖς αἰτίαις) *Ἡ καται-
 σχύνας, ἢ ἀποστερήσας. V.

3 Περισπάσας) *Ἡ καταισχύντας,
 ἢ ἀποστερήσας. V.

cognoscere. Verum nuptias turbare non decet, neque accusare alios, praesertim de turpibus adeo causis. Etsi enim Diphilus dignus est, qui duos iam a me discipulos abduxerit; at ego philosophiae causa tacebo. Imperavi autem huic puero, si dare ei velis aut apri partem, aut cervi, aut e sesamo placentae, mihi afferendam, ut ea sit coenae excusatio; ne accipiat, ne videamur hac illum causa misisse. Haec dum legerentur, amice, & sudore difflebam prae pudore, &, quod est in proverbio, hiscere optabam mihi terram, cum viderem ridentes ad unum-quodque verbum, qui aderant, praesertim quotquot eorum norant Hetoemoclem, canum hominem, quique vir gravis videretur. Mirabantur ergo, qualem virum adhuc parum cognovissent, barba ista atque vultus contentione decepti. Itaque mihi videbatur non negligentia illum quadam praetermisisse Aristaeetus, sed, quod non speraret

πας κληθέντα ἐπινεύσαι, οὐδ' ἂν ἐμπαράσχειν ἑαυτὸν
 ταιούτῳ τινί ὥστε οὐδὲ τὴν ἀρχὴν περᾶσθαι ἤξιον. Ἐπεὶ 29
 δ' οὖν ἐπαύσατό ποτε ὁ οἰκέτης ἀναγινώσκων, τὸ μὲν
 συμπόσιον ἅπαν εἰς τοὺς ἀμφὶ τὸν Ζήνωνα καὶ Δίφι-
 λον ἀπέβλεπε, δεδοικότας, καὶ ὠχρίωντας, καὶ τῇ
 ἀπορίᾳ τῶν προσώπων ἐπαληθεύοντας τὰ ὑπὸ τοῦ Ἑτοι-
 μοκλέους κατηγορηθέντα· ὁ Ἀρισταίνετος δὲ ἐτετάρακτο,
 καὶ Θορύβου μεστὸς ἦν. ἐκέλευε δ' ὅμως πίνειν ἡμᾶς,
 καὶ ἐπειρᾶτο εὖ διατίθεσθαι τὸ γεγονός, ὑπομειδιῶν
 ἅμα, καὶ τὸν οἰκέτην ἀπέπεμψεν, εἰπὼν ὅτι ἐπιμελή-
 σεται τούτων. μετ' ὀλίγον δὲ καὶ ὁ Ζήνων ὑπεξάνεστη
 ἀφανῶς, τοῦ παιδαγωγοῦ νεύσαντος ἀπαλλάττεσθαι,
 ὡς κελεύσαντος τοῦ πατρός. Ὁ Κλεόδημος δὲ, καὶ 30
 πάλαι τινὸς ἀφορμῆς δέόμενος, (ἐβούλετο γὰρ συμ-
 πλακῆναι τοῖς Στωϊκοῖς, καὶ διερρήγνυτο, οὐκ ἔχων
 ἀρχὴν εὐλόγον) τότε οὖν τὸ ἐνδοσίμον παρασχούσης τῆς
 16 Ἐνδοσίμον) Τὸ πρὸ τῆς ἀδῆς κιθάρισμα. καὶ ἐνδοσις τὸ αὐτό. G.

futurum, ut vocatus sibi condiceret, non voluisse in eum
 se casum committere: atque adeo ne tentare quidem fu-
 stinuit. Cum ergo legere tandem servus desisset, convi-
 vium totum in Zenonem atque Diphilum coniecit oculos,
 metuentes, patientes, vultus inconstantia fidem crimini-
 bus Hetoemoclis ipsi facientes. Aristænetus, perturbatus
 ipse quoque & commotior, iubet tamen nos bibere, &
 subridens bene vertere, quae facta erant, studet. Ac servum
 quidem remittit, his verbis usus, *sibi curae fore*. Paulo post
 surgit clanculum Zeno, discedere ipsum, patris imperio,
 iubente paedagogo. Cleodemus autem, qui olim require-
 bat occasionem, (volebat enim manus conferere cum Stoi-
 cis, & rumpebatur, quod rationale exordium eius rei
 non haberet) præbente tum initium epistola, *Talia*, in-

ἐπιστολῆς, Τοιαῦτα, ἔφη, ἐξεργάζεται ὁ καλὸς Χρύσιππος, καὶ Ζήνων ὁ Θουμαστός, καὶ Κλεάνθης, ῥημάτων δύσθητα, καὶ ἐρωτήσεις μόνον, καὶ σχήματα Φιλοσόφων, τὰ δ' ἄλλα, Ἐτοιμοκλεῖς οἱ πλεῖστοι· καὶ αἱ ἐπιστολαὶ ὁραῖτε ὅπως πρεσβυτικάι, καὶ τὸ τελευταῖον, Οἰνεὺς μὲν Ἀρισταίνετος, Ἐτοιμοκλῆς δὲ Ἄρτεμις. Ἡράκλεις, εὐφημα πάντα, καὶ ἰορτὴ πρέ-
 31 ποντα. Νῆ Δί', εἶπεν ὁ Ἑρμῶν ὑπερκατακείμενος· ἡκηκόει γὰρ, οἶμαι, ὅν τινα ἐσκευάσθαι Ἀρισταίνετῳ ἐς τὸ δεῖπνον, ὥστε οὐκ ἄκαιρον ἔστο μεμνηῖσθαι τοῦ Καλυδωνίου· ἀλλὰ πρὸς Ἑστίας, ὦ Ἀρισταίνετε, πέμπε ὡς τάχιστα τῶν ἀπαρχῶν, μὴ καὶ Φθάσῃ ὁ πρεσβύτης ὑπὲρ λιμοῦ, ὥσπερ ὁ Μελέαγρος, ἀπομαρανθεῖς·

6 Οἰνεὺς) Ὁ γὰρ Οἰνεὺς ἐπὶ τὴν θυσίαν τὴν Ἀρτεμιν οὐκ ἐκάλεσε, ὥσπερ οὐδὲ ὁ Ἀρισταίνετος τὴν Τιμοχλῆα ἐπὶ τὸ δεῖπνον. ὡς ἐν εἰρωνείᾳ οὖν ταῦτα λέγει ὁ Ἑρμῆς. V.

13 Ὁ Μελέαγρος) Σβροδείσης γὰρ τῆς λαμπάδος παρὰ τῆς μητρὸς, κατὰ μυχρὸν αὐτὸς ἔμαραινέτο. τῷ Μελέαγρῳ γὰρ συνεγενήθη λαμπὰς, περὶ ᾗς εἰλέχθη, ὅτι ἐφ' ὅσον ἄπτεται, ζῇ ὁ Μελέαγρος. ὅτε οὖν,

σχῶν τὴν Ἀταλάντην σύμμαχον· καὶ τοὺς ἀδελφοὺς τῆς ἰδίας μητρὸς, ἐφόνευσεν τὸν Καλυδωνίον κάπρον, ἐρῶν τῆς Ἀταλάντης, ἔδωκεν αὐτῇ τὰ πρῶτεια. ἀργίσθησαν ἐπὶ τούτῳ οἱ θεοί, καὶ γενομένης μάχης, ἀνείλιν αὐτούς. ἐπὶ τούτῳ εὐπνήθη ἡ Μελέαγρου μητὴρ Ἀλθαία κατ' αὐτοῦ, ὡς ὑπὲρ ἀδελφοὺς, καὶ ἀπὸ τοῦ ὅτι ἐσβίβει τὴν λαμπάδα. νῆ δὲ ὁ Μελέαγρος νῆος τοῦ Οἰνῆος. V.

quit, praeclarus ille Chrysippus efficit, & Zeno admirabilis, & Cleanthes, vocular quasdam ieiunas, & interrogationes solum, atque habitus philosophorum: ceterum plerique Hetoemocles; & epistolae videte quam seniles! ac tandem Oeneus est Aristaeonius, Hetoemocles autem Diana. Quam boni ominis omnia, Hercules! & solemni decora. Sic per Iovem, ait, qui super illum cubabat, Hermon; audierat enim, puto, aprum paratum Aristaeonius ad coenam: itaque non intempestivum ratus est Calydonii illius meminisse: sed per Vestam, Aristaeone, mitte quam ceterum de primitiis, ne ante tibi fame senex pereat, Meleagri id.

καίτοι οὐδέν ἂν πάθοι δεινόν· ἀδιάφορα γὰρ ὁ Χρύ-
σιππος τὰ τοιαῦτα ἡγεῖτο εἶναι. Χρυσίππου γὰρ μέ- 32
μνησθε ὑμεῖς, (ἔφη ὁ Ζηνόθεμις, ἐπεγείρας ἑαυτὸν,
καὶ φθεγγάμενος παμμέγεθες) ἢ ἀφ' ἐνὸς ἀνδρὸς οὐκ
ἐνόμως φιλοσοφούντος Ἑτοιμοκλέους τοῦ γόητος, με-
τρεῖτε τὸν Κλεάνθη, καὶ Ζήνων, σοφούς ἀνδρας; οἱ
τινες δὲ καὶ ὄντες, ὑμεῖς ἐρεῖτε ταῦτα; οὐ σὺ μὲν τῶν
Διοσκούρων ἤδη, ὦ Ἑρμῶν, τοὺς πλοκάμους περικέ-
παρκας, χρυσοὺς ὄντας; καὶ δώσεις δίκην, παραδοθεὶς
τῷ δημίῳ; σὺ δὲ τὴν Σωστράτου γυναῖκα τοῦ μαθητοῦ
ἐμοίχευες, ὦ Κλεόδημε, καὶ καταληφθεὶς τὰ αἰσχί-
στα ἔπαθες; οὐ σιωπήσεις· οὐν τοιαῦτα συνεπιστά-
μενοι αὐτοῖς; ἀλλ' οὐ μαστρῶπὸς ἐγὼ τῆς ἑμαυτοῦ
γυναικὸς, ἥδ' ὅς ὁ Κλεόδημος, ὥσπερ σύ· οὐδὲ τοῦ ξέ-
νου μαθητοῦ λαβὼν τοῦ Φόδιον παρακαταθήκας, ἔπειτα
ὤμοσα κατὰ τῆς Πολιάδος μὴ εἰληφέναι, οὐδ' ἐπὶ
τέτταρσι δραχμαῖς δανείζω, οὐδὲ ἄγχω τοὺς μαθητάς,

4 Φθεγγάμενος) Πίνδαρος, Παρναλίον παρὰ κρητῆρι φωνὰ γίνεται. G.
16 Πολιάδος) Ἀθηνᾶς. G.

*ius instar contabescens. Quamquam nihil ipse vehementer malum
sic accidat! Indifferentia enim talia esse putabat Chrysippus. Nempe
Chrysippi mentionem vos audetis facere, inquit Zenothemis,
erectus, & magna voce usus, & ab uno viro non legitime
philosophante Hetoemocle, impostore, Cleanthen meimini & Ze-
nonem, viros sapientes? Quales vero viri ipsi ista dicitis? Nonne
tu quidem Castorum capillos, Hermon, detondisti aureos, poenas
daturus tradendusque carnifici? Tu vero Sostrati uxorem audi-
toris tui adulterio, Cleodeme, corrupisti, ac deprehensus poenam
subisti foedissimam. Non ergo tacebitis, talium vobis conscii? Ve-
rum non meae ipse uxoris leno sum, Cleodemus inquit, quem-
admodum tu: neque peregrini auditoris viaticum apud me depo-
situm, interposito per Urbis custodem periurio, accepisse me ne-
gavi: neque quaternarum [in menslem] drachmarum foenus exero*

- ἢν μὴ κατὰ καιρὸν ἀποδῶσι τοὺς μισθοὺς. Ἄλλ' ἐκεῖ
 νο, ἔφη ὁ Ζηνόθεμις, οὐκ ἂν ἕξαρνος γένοιτο μὴ οὐχὶ
 33 Φάρμακον ἀποδεδόσθαι Κρίτωνι ἐπὶ τὸν πατέρα. Καὶ
 ἅμα, ἔτυχε γὰρ πίνων, ὅποσον ἔτι λοιπὸν ἐν τῇ κύλικι
 περὶ ἡμισυ σχεδόν, κατεσκέδασεν αὐτοῖν. ἀπέλαυσε
 δὲ καὶ ὁ Ἴων τῆς γειτονήσεως, οὐκ ἀνάξιος ὢν. ὁ μὲν
 οὖν Ἑρμῶν, ἀπεξέυετο ἐκ τῆς κεφαλῆς τὸν ἄκρατον,
 προνενευκῶς, καὶ τοὺς παρόντας ἐμαρτύρητο, οἷα ἐπε-
 πόνθει. ὁ Κλεόδημος δὲ (οὗ γὰρ εἶχε κύλικα) ἐπι-
 στραφεὶς, προσέπτυσέ τε τὸν Ζηνόθεμιν, καὶ τῇ ἀρι-
 στερεᾷ τοῦ πώγωνος λαβόμενος, ἔμελλε παίσειν κατὰ
 κόρης· καὶ ἀπέκτεινεν ἂν τὸν γέροντα, εἰ μὴ Ἀρισταί-
 νετος ἐπέσχε τὴν χεῖρα, καὶ ὑπερβὰς τὸν Ζηνόθεμιν,
 εἰς τὸ μέσον αὐτοῖν κατεκλίθη, ὥς διασταίην, ὑπὸ δια-
 34 τειχίσματι αὐτῶ εἰρήνην ἄγοντες. Ἐν ὅσῳ δὲ ταῦτα
 ἐγίνετο, ποικίλα, ὦ Φίλων, ἐγὼ κατ' ἑμαυτὸν ἐνενόουν,

5 Κατεσκέδασεν) Ἐπίχυσεν.

14 Ὡς διασταίην) Γράφεται
 διασταίωσιν. V.

seo, neque collum odio torqueo discipulis, nisi ad tempus solvant
 mercedem. Verum illud non negabis, ait Zenothemis, venenum
 patri propinandum Critoni te vendidisse. Commodum bibebat:
 ergo quod reliquum erat in poculo, dimidium fere, illis
 offundit: cuius rei aliquis fructus etiam ad Ionem ob vi-
 ciniam pervenit, non sane indignum. Hermon igitur deter-
 gebat de capite proclinato merum, praesentes testificatus,
 quam acceperisset iniuriam. Cleodemus autem, qui poculum
 non haberet, conversus conspuuit Zenothemin, &, prehen-
 sa sinistra manu illius barba, pugnum malae illius incus-
 surus erat. Atque interfecisset senem, nisi retinisset ma-
 num Aristaeetus, & transgressus super Zenothemin, me-
 dium se inter illos collocasset, ut separarentur, &, se tan-
 quam muro interposito, quietem agerent. Haec dum fie-
 rent, multa, mi Philo, ego apud animum meum cogita-

τὸ πρόχειρον ἐμείνο, ὥς οὐδὲν ὄφελος ἦν ἄρα ἐπίστασθαι τὰ μαθήματα, εἰ μὴ τις καὶ τὸν βίον ρυθμίζει πρὸς τὸ βέλτιον. ἐκείνους γοῦν περιττοὺς ὄντας ἐν τοῖς λόγοις, ἐώρων γέλωτα ἐπὶ τῶν πραγμάτων ὀφλισκάνοντας· ἔπειτα δὲ εἰσέη με, μὴ ἄρα τὸ ὑπὸ τῶν πολλῶν λεγόμενον ἀληθές ἦ, καὶ τὸ πεπαιδευθῆαι ἀπάγη τῶν ὀρθῶν λογισμῶν τοὺς ἐς μόνα τὰ βιβλία, καὶ τὰς ἐν ἐκείνοις Φροντίδας συνεχῆς ἀφορῶντας. τοσούτων γοῦν Φιλοσόφων παρόντων, οὐδὲ κατὰ τύχην ἓνα τινὰ ἔξω ἀμαρτήματος ἦν ἰδεῖν· ἀλλ' οἱ μὲν ἐποιοῦν αἰσχρὰ, οἷδ' ἔλεγον αἰσχίῳ. οὐδὲ γὰρ εἰς τὸν οἶνον ἔτι ἀναφέρειν ἔχον τὰ γινόμενα, λογιζόμενος οἷα ὁ Ἐτοιμοκλῆς ἄσιτος ἔτι καὶ ἄποτος ἐγεγράφει. Ἀνέστραπτο δ' οὖν τὸ 35 πρᾶγμα. καὶ οἱ μὲν ἰδιῶται κοσμίως πάνυ ἐστιάμενοι, οὔτε παροινούντες, οὔτε ἀσχημονούντες ἐφαίνοντο, ἀλλ'

2 Τὰ μαθήματα) Οὐ πάντως αὐτοῦ τῶν μαθημάτων ἐστὶν, ἀλλὰ τῶν μὴ κεκριμένων καὶ προσεχόντων φιλοσοφούντων· περὶ δὲ καὶ

Ἀριστοτέλης φησὶν, ὅτι τὸν μὲν δόραθεν τοῦν προσεκτῆσαντο, τὸν δὲ ἴδεν ἀπώλεσαν. V.

8 Ἀσπίς) Συμχίς. V.

bam, illud praesertim, quod cuivis in mentem venire necesse est, Quam parum ergo prodest scire literas, nisi quis etiam vitam componat in melius. Illos enim principes in literis videbam risum debere in ipsis actionibus. Deinde in mentem venit, verumne esset, quod vulgo dicitur, a recta ratione doctrinam abducere homines eos, qui ad solos libros, & quae illis continentur curas, perpetuo respiciunt. Tot enim praesentibus philosophis, neque forte quadam vacantem culpa unum erat videre, aliis facientibus turpiter, aliis turpius etiam dicentibus. Neque enim vino iam, quae fiebant, imputare poteram, cogitans, quae Heroemocles impransus impotusque scripserat. Conversa igitur res erat. Indoctos homines decenter epulari videres, neque per ebrietatem quidquam, neque quod alioquin parum decorum

ἐγέλων μόνον, καὶ κατεγίνωσκον αὐτῶν, οἶμαι, οὐ-
γε ἐθαύμαζον, οἰόμενός τινας εἶναι ἀπὸ τῶν σχημάτων·
οἱ σοφοὶ δὲ ἡσέλγαινον, καὶ ἐλοιδοροῦντο, καὶ ὑπερενε-
πίμπλαντο, καὶ ἐκεκράγεσαν, καὶ εἰς χεῖρας ἤεσαν.
ὁ Θαυμάσιος δὲ Ἀλκιδάμας, καὶ ἐνούρει ἐν τῷ μέσῳ,
οὐκ αἰδούμενος τὰς γυναῖκας. καὶ ἐμοὶ ἐδόκει ὡς ἀθ-
ᾶριστα τις εἰκάσειεν, ὁμοιώτατα εἶναι τὰ ἐν τῷ συμπο-
σίῳ, οἷς περὶ τῆς Ἐριδος οἱ ποιηταὶ λέγουσιν. οὐ γὰρ
κληθεῖσαν αὐτὴν ἐς τοῦ Πηλέως τὸν γάμον, ρίψαι τὸ
μῆλον εἰς τὸ σύνδειπνον, ἀφ' οὗ τοσοῦτον πόλεμον ἐπ'
Ἰλίῳ γεγενῆσθαι. καὶ ὁ Ἐτοιμοκλῆς τοίνυν ἐδόκει μοι
τὴν ἐπιστολὴν ἐμβαλὼν εἰς τὸ μέσον, ὥσπερ τι μῆλον,
36 οὐ μείω τῆς Ἰλιάδος κακὰ ἐξεργάσασθαι. Οὐ γὰρ
ἐπαύσαντο οἱ ἀμφὶ τὸν Ζηνόθεμιν καὶ Κλεόδημον Φι-

9 Ἐς τοῦ Πηλέως) Ἐν τῷ γάμῳ
τοῦ Πηλέως καὶ τῆς Θητίδος, ἢ
Ἐρὶς μὴ κληθεῖσα, ἔριψε μῆλον ἐν
τῷ ἀρίστῳ, ἐν ᾧ ἔγραψεν, ΤΗ
ΚΑΛῇ Τῷ ΜΗΛΟΝ. Ἡμφι-
σβήτησαι περὶ τοῦτου Ἀφροδίτη,

Ἡρα, καὶ Ἀθηᾶ. καὶ ἐκρίθησαν
παρὰ τῷ Πάριδι. Προκηθεῖσα ἢ
Ἀφροδίτη ἔχαρισατο τῷ Πάριδι
ἀντὶ τοῦτου τὴν Ἑλένην· δι' ἧς ὁ
Τρωϊκὸς γέγονε πόλεμος. V.

esset, designantes: sed ridebant modo, & damnabant illos;
puto, quos admirati ante fuerant, cum ex habitu, aliquid
illos esse, putarent. Sapientes vero lasciviebant, convicia-
bantur, supra modum se implebant, clamabant, ad ma-
nus veniebant. Admirabilis ille Alcidas etiam in medio
convivio mingeat, nihil mulieres reveritus. Ac mihi vide-
batur optime ille assimilare, si quis dicat, simillima esse
istius acta convivii iis, quae de Eride poëtae narrant: nem-
pe non vocatam illam ad Pelei nuptias pomum illud in
convivium proiecisse, e quo tantum ad Ilium bellum exor-
tum sit. Et videbatur sane mihi Hetoemocles, epistola il-
la, tanquam pomo, in medium proiecta, non minorum
Iliade malorum auctor exstitisse. Neque enim desinebant
rixari Zenothemis ac Cleodemus, cum medius inter illos

λονεϊκούντες, ἐπεὶ μέσος αὐτῶν ὁ Ἀρισταίνετος ἐγένετο. Ἀλλὰ νῦν μὲν, ἔφη ὁ Κλεόδημος, ἱκανὸν, εἰ ἐλεγχθεῖητε ἀμαθεῖς ὄντες· αὐρίον δὲ ἀμυνοῦμαι ὑμᾶς ὅν τινα καὶ χρὴ τρόπον ἀποκρίναί μοι οὖν, ὦ Ζηνόθεμι, ἢ σὺ, ἢ ὁ κοσμιώτατος Δίφιλος, καθ' ὅ, τι ἀδιάφορον εἶναι λέγοντες τῶν χρημάτων τὴν κτήσιν, οὐδὲν ἄλλ' ἢ τοῦτο ἐξ ἀπάντων σκοπεῖτε, ὥς πλείω κτήσησθε, καὶ διὰ τοῦτο ἀμφοὶ τοὺς πλουσίους αἰεὶ ἔχετε, καὶ δανείζετε, καὶ τοκογλυφεῖτε, καὶ ἐπὶ μισθῷ παιδεύετε. πάλιν αὖ τὴν ἡδονὴν μισοῦντες, καὶ τῶν Ἐπικουρείων κατηγοροῦντες, αὐτοὶ τὰ αἰσχιστα ἡδοῆς ἐνεκα ποιεῖτε, καὶ πάσχετε, ἀγανακτοῦντες εἴ τις μὴ καλέσῃεν ἐπὶ δεῖπνον· εἰ δὲ καὶ κληθεῖητε, τοσαῦτα μὲν ἐσθίωντες, τοσαῦτα δὲ τοῖς οἰκέταις ἐπιδιδόντες. καὶ ἅμα λέγων, τὴν ὀβόνην περισπᾶν ἐπεχείρει, ἣν ὁ παῖς εἶχε τοῦ Ζηνοθέμιδος, μεστὴν οὔσαν παντοδαπῶν κρεῶν, καὶ ἔμελλε λύσας ἀπορρίπτειν αὐτὰ ἐς τὸ ἔδαφος, ἀλλ' ὁ παῖς οὐκ ἀνῆκε,

esset Aristænetus. Sed, *Modo*, inquit Cleodemus, *satis fuerit, si ruditis convincamini; cras vero vos, uti par est, ulciscar.* Responde mihi, Zenothemi, aut tu, ornatissime Diphile, qua ratione, cum indifferentem esse dicatis pecuniarum possessionem, nihil aliud quam hoc unum spectetis ex omnibus, uti quamplurima possideatis, & hanc ob causam circa divites semper versemini, & fœnori detis pecuniam, & usurarum exsculpatis usuras, & mercede doceatis. Rursus odio cum habeatis voluptatem, & Epicureos hoc nomine damnetis, ipsi voluptatis causa turpissima quaeque faciatis ac patiamini, indigne ferentes, si quis ad coenam vos non invitaverit. Si vero vocemini, tantum edatis, tantum servis detis... Haec cum diceret, eripere mapulam tentabat, quam habebat puer Zenothemidis, plenam omnis generis carniū, soluta illa proiecturus in solum omnia. Sed non dimisit puer, firmiter eam retinens.

- 37 καρτερῶς ἀντεχόμενος. Καὶ ὁ Ἑρμων, Εὐγε, ἔφη, ὦ Κλεόδημε, εἰπάτωσαν οὐ τίνος ἕνεκα ἡδονῆς κατηγοροῦσιν, αὐτοὶ ἡδεσθαι ὑπὲρ τοὺς ἄλλους ἀξιούντες. Οὐκ, ἀλλὰ σὺ, ἢ δ' ὅς ὁ Ζηνόθεμις, εἰπὲ, ὦ Κλεόδημε, καθ' ὃ, τι οὐκ ἀδιάφορον ἡγῇ τὸν πλοῦτον. Οὐ μένουν, ἀλλὰ σύ, καὶ ἐπὶ πολὺ τὸ τοιοῦτον ἦν, ἄχρι δὴ ὁ Ἴων προκύψας εἰς τὸ ἐμφανεστέρον, Παύσασθε, ἔφη· ἐγὼ γάρ, εἰ δοκεῖ, λόγων ἀφορμὰς ὑμῖν ἀξίων τῆς παρούσης ἐορτῆς καταβήσω εἰς τὸ μέσον· ὑμεῖς δὲ ἀφιλονείκως ἐρεῖτε, καὶ ἀκούσεσθε ὥσπερ ἀμέλει καὶ παρὰ τῷ ἡμετέρῳ Πλάτῳ ἐν λόγοις ἡ πλείστη διατριβὴ ἐγένετο. πάντες ἐπήνεσαν οἱ παρόντες, καὶ μάλιστα οἱ ἀμφὶ τὸν Ἀρισταίνετον τε καὶ Εὐκρίτον, ἀπαλλάξασθαι τῆς ἀηδίας οὕτω γοῦν ἐλπίσαντες. καὶ μετῴθευ τε ὁ Ἀρισταίνετος ἐπὶ τὸν αὐτοῦ τόπον, εἰρήνην γεγενῆσθαι ἐλπίσας.
- 38 Καὶ ἅμα εἰσεκεκόμιστο ἡμῖν τὸ ἐντελὲς ὄνομαζόμενον δεῖπνον, μία ὄρνις ἐκάστῳ, καὶ κρέας ὑός, καὶ

Et Hermon, Euge, inquit Cleodeme, dicant cuius rei causa voluptatem accusent, in voluptate esse ipsi supra reliquos cum postulens. Non, inquit Zenothemis; sed tu dic, Cleodeme, qua ratione non indifferentes esse ducas divitias. Non sane, sed tu. Et diu talia erant, quae utrinque dicerent, donec Ion profrens se manifestius, Definite, ait; ego enim, si videtur, materiam ponam in medio disputationis hac solemnitate dignae. Vos autem sine contentione dicite & audite invicem, ut nimirum apud Platonem nostrum maior pars otii in disputatione consumpta est. Laudare, qui aderant, omnes hoc consilium, Aristaeonius praesertim atque Eucritus, qui sic liberari ab illa se iniquitate posse sperarent: transque in locum suum Aristaeonius, pacem sic factam arbitratus. Et simul infertur nobis ea, quae absoluta coena vocatur, gallina unicuique una, & offa aprugna, & leporina, & piscis de farragine,

λαγῶα, καὶ ἰχθὺς ἐκ ταγῆνου, καὶ σησαμοῦντες, καὶ ὅσα ἐντραγεῖν, καὶ ἐξῆν ἀποφέρεισθαι ταῦτα. προῦκει-
το δὲ οὐχ ἐν ἐκάστῳ πινάκιον, ἀλλ' Ἀρισταινέτῳ μὲν
καὶ Εὐκρίτῳ ἐπὶ μιᾷς τραπέζης κοινόν, καὶ τὰ παρ'
αὐτῷ ἐκάτερον ἐχρῆν λαβεῖν· Ζηνοθέμιδι δὲ τῷ Στωϊκῷ
καὶ Ἑρμῶνι τῷ Ἐπικουρείῳ, ὁμοίως κοινόν καὶ τούτοις·
εἶτα ἐξῆς Κλεοδήμῳ, καὶ Ἰωνί· μεθ' οὓς τῷ νυμφίῳ,
καὶ ἐμοί· τῷ Διφίλῳ δὲ τὰ ἁμφοῖν, ὃ γὰρ Ζήνων
ἀπεληλύθει. καὶ μέμνησό μοι τούτων, ὦ Φίλων, διότι
δή ἐστι καὶ ἐν αὐτοῖς χρήσιμον εἰς τὸν λόγον.

ΦΙΛ. Μεμνήσομαι δή.

ΛΥΚ. Ὁ τοίνυν Ἴων, Πρῶτος οὖν ἄρχομαι, ἔφη, 39
εἰ δοκεῖ. καὶ μικρὸν ἐπισχὼν, Ἐχρῆν μὲν ἴσως, ἔφη,
τοιούτων ἀνδρῶν παρόντων περὶ ιδεῶν τε καὶ ἀσωμάτων
εἰπεῖν, καὶ ψυχῆς ἀθανασίας· ἵνα δὲ μὴ ἀντιλέγωσί
μοι, ὅπόσοι μὴ κατὰ ταυτὰ Φιλοσοφῶσι, περὶ γὰ-

1 Ταγῆνου) Ταγῆνου. G. *ibid.* Σησαμοῦντες) Εἶδος πλακοῦντος. G.

& placenta e sesamo, & bellaria, licebatque ea domum
ferre. Neque vero sua unicuique lanx proponebatur, sed
Aristaeneto & Eucrito in mensa una communiter, oportebatque unumquemque, quod sibi proximum esset, sumere. Zenothemidi autem Stoico, & Epicureo Hermoni similiter in commune ipsis quoque *offerebatur*: deinde Cleodemo, & qui iuxta erat, Ioni; post quos sponso & mihi; Diphilo autem, quod Zeno discefferat, utriusque *admota portio*. Et memento mihi horum, Philo: est enim in his quoque aliquid narrationi nostrae utile.

Phil. Meminero sane.

Lyc. Ion igitur, *Primus* ergo, inquit, *si videatur, incipio*. Et paulum moratus, *Oportebat forte*, ait, *in talium praesentia virorum de ideis & incorporeis dicere, ac de immortalitate animae. Ne vero contra me dicant, qui non eadem in philosophia*

μων ἐρῶ τὰ εἰκότα. τὸ μὲν οὖν ἄριστον ἦν, μὴ δεῖσθαι γάμων, ἀλλὰ πειθομένους Πλάτωνι καὶ Σωκράτει, παιδεραστεῖν. μόνοι γὰρ οἱ τοιοῦτοι ἀποτελεσθεῖεν ἂν πρὸς ἀρετὴν· εἰ δὲ δεῖ καὶ γυναικεῖον γάμον, κατὰ τὰ Πλάτωνι δοκοῦντα κοινὰς εἶναι ἐκείνων τὰς γυναῖκας, 40 ὡς ἔξω ζήλου εἶμην. Γέλως ἐπὶ τούτοις ἐγένετο, ὡς οὐκ ἐν καιρῷ λεγομένοις. Διονυσόδωρος δὲ, Οὐ παύσῃ, ἔφη, βαρβαρικὰ ἡμῖν ἄδων; ποῦ γὰρ ἂν εὐρίσκοιμεν τὸν ζήλον ἐπὶ τούτου, καὶ παρὰ τίνι; καὶ σὺ γὰρ Φθέγγῃ, κάβαρμα; εἶπεν. οἶμαι, καὶ ὁ Διονυσόδωρος ἀντελοιδореῖτο τὰ εἰκότα· ἀλλ' ὁ γραμματικὸς Ἰστιάδης ὁ βέλτιστος, Παύσασθε, ἔφη· ἐγὼ γὰρ ὑμῖν ἐπιθαλά- 41 μιον ἀναγνώσομαι. καὶ ἀρξάμενος ἀνεγίνωσκεν. Ἦν γὰρ ταῦτα, εἶγε μέμνημαι, τὰ ἐλεγεία,

9 Τὸν ζήλον) Ποῦ κίται ὁ ζήλος ἐπὶ τοῦ γυναικεῖο ἔρῃ; ἐξήτησεν ὁ Διονυσόδωρος. λέγουσι γὰρ τίθεσθαι τὴν λέξιν ἐπὶ τοῦ μακαρίζειν καὶ ἐπὶ τοῦ φθονεῖν. οὕτω δ'

ἐπὶ τοῦ ζηλοτυπῆν, τοῦτίστι περὶ γυναικας μαίνεται, Λυσίας ἐν τῇ κατὰ Παντολέοντος. V.

14 Τὰ ἐλεγεία) Ὅλα τὰ ἐλεγεία χαλὰ. καὶ τούτου χάριν εἶπεν

sequuntur, de nuptiis ea; quae convenire videntur, dicam. Atque optimum quidem erat plane nuptiis opus non habere, sed, Platoni obsequentes & Socrati, amare pueros: soli enim, qui hoc fecerint, perfectam virtutem adipiscantur. Si vero etiam muliebribus nuptiis opus est; ex Platonis placitis, uxores illorum [philosophorum] esse communes, uti extra zelum situs. Super his risus exortus est, ut quae minime opportune dicerentur. Dionysodorus autem, Non desines, inquit, barbarica nobis nomina cantare? Ubi enim inveniamus Zelum de hac re, & apud quem? Nempe tu quoque vocem mittis, purgamentum! ille ait. Et, puto, Dionysodorus quoque vicissim, quae solent, maledicturus erat. Sed Histiaeus Grammaticus, bellus homo, Desinite, inquit. Ego enim epithalamium vobis recitabo; & recitare incepit. Erant vero elegeia, si quidem meminini, ista:

Ἡ οἷα πότ' ἄρ' ἤγε Ἀρισταίνετον ἐν μεγάροις,
 Δῖα Κλεανθὶς ἀνασσ' ἐτρέφετ' ἐνδυκείως,
 Προΰχουσα πασάων ἀλλάων παρθενικάων,
 Κρέσσων τῆς Κυβέρης, ἥδ' αὖ τῆς Σελήνης.
 Νυμφίε, καὶ σὺ δὲ χαῖρε, κρατερῶν κράτιστε ἐφ' ἡβων,
 Κρέσσων Νηρῆος, καὶ Θέτιδος παῖδος.

Ἄρμεες δ' αὖθ' ὑμῖν τοῦτον θαλαμῆϊον ὕμνον
 Ξυνὸν ἐπ' ἀμφοτέροις πολλάκις ἀσόμεθα.

Γέλως οὖν ἐπὶ τούτοις, ὡς τὸ εἶκος, γενομένου, ἀρέ- 42
 σθαι ἤδη τὰ παρακείμενα ἔδει, καὶ ἀνείλοντο οἱ ἀμφὶ
 τὸν Ἀρισταίνετον, καὶ Εὐκρίτον, τὰ πρὸ αὐτοῦ ἑκάτε-
 ρος, καὶ γὰρ τὰμὰ, καὶ ὁ Χαιρέας, ὅσα ἐκείνῳ ἔκειτο,
 καὶ Ἴων ὁμοίως, καὶ ὁ Κλεόδημος. ὁ δὲ Δίφιλος ἡξίου
 καὶ τὰ τῷ Ζήνωνι ἤδη ἀπιόντι παρατεθέντα φέρεσθαι,

ἀπ' αὐτοῖς κινηθῆναι γέλωτα. ἐξ-
 πίπτες καὶ τοῦτο Λευκιανοῦ ποιή-
 σαντος ἐς πλείονα ὕβριν τοῦ Συμ-
 ποσίου, καὶ λοιδορίαν καὶ χαμωδίαν
 τῶν ἱστυμένων. ὡς ὁ λόγος δεύ-
 λωκεν ἐκ τῶν παρ' αὐτῶν λεχθέν-
 των καὶ πραχθέντων. V.
 2 'Ενδυκείως) 'Επιμελῶς. G.
 9 'Ἀρίσθαι) Γραι. ἀνελίσθαι. G.
 14 'Ἀπιόντι) Γραι. ἀπίντι. V.

Unica tandem qualis Aristæneti in domibus

Diva Cleanthis hera sollicita est alita !

Omnium excellens aliarum Virginearum,

Et Venere melior, sive adeo Luna.

Salve tu quoque, sponse, bonorum optime iuvenum ;

Nereo præstans ac Thetidis nato.

Nos vero hunc vobis rursus thalameium hymnum,

Communem ambobus sæpe canemus olim.

Risu super his, qualem credere par est, exorto, auferen-
 di apposita iam tempus erat ; auferuntque Aristænetus &
 Eucritus quisque ; quod ante se erat : & ego mea, & Chae-
 rea, quae ipsi erant posita, atque Ion similiter & Cleo-
 demus. At Diphilus ea quoque auferre postulabat, quae
 egresso iam Zenoni fuerant posita, ac sibi soli posita esse

καὶ ἔλεγε μόνῳ παρατεθῆναί οἱ αὐτὰ, καὶ πρὸς τοὺς διακόνους ἐμάχετο, καὶ ἀντίσπῳν, τῆς ὄρνιθος ἀντεπειλημμένοι, ὥσπερ τὸν Πατρόκλου νεκρὸν ἀνθέλκοντες, καὶ τέλος, ἐνίκηθη, καὶ ἀφῆκε, πολὺν γέλῳτα παρὰ σκῶν τοῖς συμπόταις, καὶ μάλιστα ἐπεὶ ἠγανάκτει
 43 μετὰ τοῦτο, ὡς ἂν τὰ μέγιστα ἠδίκημένοι. Οἱ δὲ ἀμφὶ τὸν Ἑρμῶνα καὶ Ζηνόθεμιν, ἅμα κατέκειντο, ὥσπερ εἴρηται, ὁ μὲν ὑπεράνω, ὁ Ζηνόθεμις, ὁ δ' ὑπ' αὐτόν. παρέκειτο δ' αὐτοῖς τὰ μὲν ἄλλα πάντα ἴσα· καὶ ἀνείλοντο εἰρηνικῶς· ἡ δὲ ὄρνις ἡ πρὸ τοῦ Ἑρμῶνος, πιμελεστέρα, (οὕτως, οἶμαι, τυχόν) ἔδει δὲ καὶ ταύτας ἀναίρεισθαι, τὴν ἑαυτοῦ ἐκάτερον. ἐν τούτῳ τοῖνον ὁ Ζηνόθεμις (καὶ μοι, ὦ Φίλων, πάνυ πρόσεχε τὸν νοῦν, ὁμοῦ γάρ ἐσμεν ἤδη τῷ κεφαλαίῳ τῶν πραχθέντων) ὁ δὲ Ζηνόθεμις, Φημί, τὴν παρ' αὐτόν ἀφείς, τὴν πρὸ τοῦ Ἑρμῶνος ἀνείλετο, πιστέραν, ὡς ἔφην, οὕσαν. ὃ δ' ἀντ-

3 Τὸν Πατρόκλου νεκρὸν) Ὁ καὶ Τρώων, ἐπὶ τῇ τοῦ Πατρό-
 γὰρ Ὅμηρος μεγάλην λέγει κί- κλου σάματος. V.
 νηθῆναι μάχῃ μεταξὺ Ἑλλήνων 10 Πιμελεστέρα) Λιπαροτέρα. V.

dicebat, pugnabatque cum ministris: tendebantque adeo in diversa, gallina utrinque comprehensa, & huc illuc, ut Patrocli illius cadaver, tracta. Ac victus tandem dimisit, risu multo convivis praebito, praesertim cum post ista indignaretur, velut iniuria maxima affectus esset. Hermon & Zenothemis iuxta, ut supra dictum est, accumbabant: supra Zenothemis, alter infra. Apposita illis erant reliqua omnia aequalia, auferebantque ista pacate. Sed gallina ante Hermonem pinguior, forte id quidem fortuna, arbitror. Oportebat autem has etiam, & suam quemque tollere. Hic Zenothemis, & adverte mihi, Philo, animum; iam enim in ipso capite quasi rei gestae versamur. Zenothemis ergo, sua relicta, illam pinguiorem, ut modo dicebam, quae ante Hermonem erat, aufert. At hic ab al-

επελάβετο, καὶ οὐκ εἶα πλεονεκτεῖν. βοή τὸ ἐπὶ τούτοις,
καὶ συμπεσόντες ἔπαιον ἀλλήλους ταῖς ὀρνισιν αὐταῖς
εἰς τὰ πρόσωπα· καὶ τῶν παύγωνων ἐπειλημμένοι, ἐπε-
καλοῦντο βοηθεῖν· ὁ μὲν τὸν Κλεόδημον ὁ Ἑρμῶν· ὁ δὲ
Ζηνοθέμις Ἀλκιδάμαντα καὶ Δίφιλον. καὶ συνίσταν-
το οἱ μὲν ὡς τούτων, οἱ δὲ ὡς ἐκείνων, πλὴν μόνου τοῦ
Ἰωνος· ἐκείνος δὲ μέσον ἑαυτὸν ἐφύλαττεν. Οἶδ' ἐμά- 44
χοντο συμπλακέντες, καὶ ὁ μὲν Ζηνοθέμις, σκύφον
ἀράμενος ἀπὸ τῆς τραπέζης, κείμενον πρὸ τοῦ Ἀρισται-
νέτου, ῥίπτει ἐπὶ τὸν Ἑρμῶνα·

Καὶ κείνου μὲν ἄμαρτε, παραὶ δὲ οἱ ἐτράπετ' ἄλλῃ·
διεῖλε δὲ τοῦ νυμφίου τὸ κρανίον ἐς δύο, χρηστῶ μάλα
καὶ βαθεῖ τραύματι. βοή οὖν παρὰ τῶν γυναικῶν ἐγέ-
νετο, καὶ κατεπήδησαν ἐς τὸ μεταίχμιον αἱ πολλαί,
καὶ μάλιστα ἡ μήτηρ τοῦ μεираκίου, ἐπεὶ τὸ αἷμα εἶδε·
καὶ ἡ νύμφη δὲ ἀνεπήδησε, φοβηθεῖσα περὶ αὐτοῦ. ἐν

12 Χρηστῶ μάλα) Ἀγαθῶ, μεγάλη. V.

tera parteprehendit, nec patitur istum plus iusto sibi ar-
rogare. Hinc clamor, & irruentes in se invicem, ipsas
sibi gallinas in faciem impingunt, prehensisque invicem
barbis auxiliaturos advocant. Cleodemum Hermon, Ze-
nothemis autem Alcidadantem & Diphilum: coeuntque
adeo hi ad hunc, ad alterum alteri, solo excepto Ione;
hic enim se servabat medium. At illi confertis manibus
pugnant. Zenothemis sublatum de mensa scyphum, qui an-
te Aristtaenetum stabat, in Hermonem coniecit:

Ille sed inde alio temere conversus aberrat,

sponsisque frontem luculento sane ac profundo vulnere
diffundit. Clamor igitur oritur a mulieribus, profluit in-
ter utramque aciem pleraeque, mater praesertim sponsi,
cum videret sanguinem; exsilit etiam, quod illi metueret,

Lucian. Vol. IX.

F

- τοσούτῳ δὲ ὁ Ἀλκιδάμας ἠρίστευε, τῷ Ζηνοθέμειδι συμμαχῶν. καὶ πατάξας τῇ Βακτηρίᾳ, τοῦ Κλεοδήμου μὲν τὸ κρανίον, τοῦ Ἑρμῶνος δὲ τὴν σιαγόνα ἐπέτρειψε, καὶ τῶν οἰκετῶν ἐνίους βοηθεῖν αὐτοῖς ἐπιχειροῦντας, κατέτρωσεν· οὐ μὴν ἀπετράποντο ἐκεῖνοι. ἀλλ' ὁ μὲν Κλεοδήμος, ὀρθῶ τῷ δακτύλῳ τὸν ὀφθαλμὸν τοῦ Ζηνοθέμειδος ἐξώρυττε, καὶ τὴν ῥίνα προσφύς, ἀπέτραγεν. ὁ δὲ Ἑρμῶν τὸν Δίφιλον, ἐπὶ ξυμμαχίαν ἥκοντα τοῦ Ζηνοθέμειδος, ἀφῆκεν ἐπὶ κεφαλὴν ἀπὸ τοῦ κλιντήρος.
- 45 Ἐτρώθη δὲ καὶ Ἰστιαῖος ὁ γραμματικὸς, διαλύειν αὐτοὺς ἐπιχειρῶν, λαξ, οἶμαι, εἰς τοὺς ὀδόντας ὑπὸ τοῦ Κλεοδήμου, Δίφιλον εἶναι οἰηθέντος. ἐκεῖτο οὖν ὁ ἄβλιος κατὰ τὸν αὐτοῦ Ὅμηρον, αἶμι' ἐμέων. πλὴν ταραχῆς γε καὶ δακρύων μεστὰ ἦν πάντα. καὶ αἱ μὲν γυναῖκες ἐκώκυον, τῷ Χαίρεά περιχυθεῖσαι· οἱ δὲ ἄλλοι κατέπαυον. μέγιστον δὲ ἦν ἀπάντων κακῶν ὁ Ἀλκιδάμας, ἐπεὶ ἅπαξ τὸ καθ' ἑαυτὸν ἐτρέψατο, παίων τὸν προσ-

sponsa. Interim praeclare rem gerit Alcidas, auxiliator Zenothemidis, & clavae ictu Cleodemi cranium & malam Hermonis obterit, servorumque quosdam, qui auxilii ferendi causa accurrerant, vulnerat. Nondum tamen hi cedunt, sed Cleodemus erecto digito oculum Zenothemidi effodit, & morfu nasum aufert. Hermon vero auxilio venientem Zenothemidi Diphilum in caput de lecto dat praecipitem. Vulneratur etiam Histiaeus Grammaticus, dum conatur illos dirimere, calcibus dentes illius, ut arbitror, petente Cleodemo, quod putaret esse Diphilum. Iacuit ergo miser, vomuitque, Homeri sui verbo, cruorem. Ceterum tumultus & lacrimarum plena omnia. Plorant circumfusae circa Chaeream mulieres, reliqui sedare tumultum student. Maximum malorum omnium fuit Alcidas, qui, cum semel oppositam sibi aciem fugasset, pulsaret, in quoscunque

τυχόντα· καὶ πολλοὶ ἂν, εὖ ἴσθι, ἔπεισον, εἰ μὴ κατέα-
 ξε τὴν βακτηρίαν. ἐγὼ δὲ παρὰ τὸν τοῖχον ὀρθὸς ἐφε-
 στῶς, εἰρων ἕκαστα, οὐκ ἀναμιγνὺς ἐμαυτὸν, ὑπὸ
 τοῦ Ἰστιάου διδαχθεὶς, ὡς ἔστιν ἐπισφαλὲς διαλύειν
 τὰ τοιαῦτα. Λαπίθας οὖν καὶ Κενταύρους εἶδες ἂν,
 τραπέζας ἀνατετραμμένας, καὶ αἷμα ἐκκεχυμένον, καὶ
 σκύδους ριπτουμένους. Τέλος δὲ, ὁ Ἀλκιδάμας ἀνα- 46
 τρέψας τὸ λυχνίον, σκότος μέγα ἐποίησε· καὶ τὸ πρᾶγ-
 μα, ὡς τὸ εἰκὸς, μακρῷ χαλεπώτερον ἐγεγένητο· καὶ
 γὰρ οὐ ραδίως εὐπύρῃσαν Φωτὸς ἄλλου, ἀλλὰ πολλὰ
 ἐπράχθη, καὶ δεινὰ ἐν τῷ σκότῳ. καὶ ἐπεὶ παρὴν τις
 λύχνον ποτὲ κομίζων, κατελήφθη Ἀλκιδάμας μὲν τὴν
 αὐλητρίδα ἀπογυμνῶν, καὶ πρὸς βίαν συνενεχθῆναι αὐ-
 τῇ σπουδάζων. Διονυσόδωρος δὲ ἄλλο τι γελοῖον ἐφωράθη
 πεποιηκώς· σκύφος γὰρ ἐξέπεσεν ἐκ τοῦ κόλπου, ἐξ-
 αναστάντος αὐτοῦ· εἰτ' ἀπολογούμενος, Ἴωνα, ἔφη,

incidisset. Et multi, bene noris, perierant, nisi ille fregis-
 set clavam. Ego vero ad parietem stans erectus, videbam
 singula, non immiscens me, monitus nempe Histiaei exem-
 plo; quam periculosum esset talia dirimere. Quae cum ita
 essent, Lapithas videres Centaurosque, everti mentas, san-
 guinem effundi, volare scyphos. Tandem Alcidas can-
 delabro everso tenebras facit magnas. Ac res in multo iam
 periculosiorem adducta locum erat. Nec enim facile lu-
 minis alterius copia fieri poterat. In hisce tenebris multa,
 eaque turpia, perpetrata, & cum adesset tandem, qui lu-
 men inferret, deprehensa sunt. Alcidas tibicinae subla-
 ta veste vim inferre studens; Dionysodorus autem in ri-
 diculo alio facinore oppressus. Scyphus enim de sinu sur-
 gentis excidit. Deinde excusandi causa, Ionem, dixit, in

ἀνελόμενον ἐν τῇ ταραχῇ, δοῦναι αὐτῷ, ὅπως μὴ ἀπό-
λοιτο· καὶ ὁ Ἴων κηδεμονικῶς ἔλεγε τοῦτο πεποιηκέναι.

- 47 Ἐπὶ τούτοις διελύθη τὸ συμπόσιον, τελευτήσαν ἐκ τῶν
δακρύων αὐθις εἰς γέλωτα ἐπὶ τῷ Ἀλκιδάμαντι, καὶ
τῷ Διονυσοδώρῳ, καὶ Ἴωνι. καὶ οἱ τε τραυματίαι, Φο-
ράδην ἐξεκομίζοντο, πονήρως ἔχοντες· καὶ μάλιστα ὁ
πρεσβύτερος Ζηνόθεμις ἀμφοτέραις, τῇ μὲν τῆς ῥινός, τῇ
δὲ τοῦ ὀφθαλμοῦ ἐπιλημμένος, βοῶν ἀπόλλυσθαι
ὑπ' ἀλγυδόνων· ὥστε καὶ τὸν Ἑρμῶνα, καίπερ ἐν κα-
κοῖς ὄντα (δύο γὰρ ὀδόντας ἐξεκέκοπτο) ἀντιμαρτύρε-
σθαι λέγοντα, Μέννησο μέντοι, ὦ Ζηνόθεμι, ὥς οὐκ
ἀδιάφορον ἡγῇ τὸν πόνον. καὶ ὁ νυμφίος δὲ, ἀκесάμενον
τὸ τραῦμα τοῦ Διονίου, ἀπήγετο εἰς τὴν οἰκίαν, ται-
νίαις κατελιημένος τὴν κεφαλὴν, ἐπὶ τὸ ζεύγος ἀνατε-
θεῖς, ἐφ' οὗ τὴν νύμφην ἀπάξειν ἐμελλε, πικροὺς ὁ
ἄθλιος τοὺς γάμους ἐορτάσας. καὶ τῶν ἄλλων δὲ ὁ

1 Ὅπως μὴ ἀπόλοιτο) Κηδόν-
μος καὶ φροντίζειν ἵνα μὴ ἀπό-
ληται. V.

6 Πονήρως) Ἀπὸ τοῦ βαρέως. V.
13 Ταινίαις) Στοφάνοις ἢ τοῖς
φασκίαις. V.

turba sibi, ne periret, dedisse : Ion autem providentia qua-
dam hoc a se factum confirmavit. Sic dissolutum convi-
vium, quod post lacrimas in risum rursus exiit de Alcida-
mante, & Dionysodoro, atque Ione. Vulnerati iacentes
exportabantur, ita male se habebant : senex inprimis Ze-
nothemis utraque manu, altera nasum tenens, altera ocu-
lum, perire se doloribus clamitans : adeo ut etiam Hermon,
licet ipse quoque malo affectus, duobus quippe excussis
dentibus, antestaretur dicens, *Memento tamen, Zenothemi,*
te indifferentem iam non putare dolorem! Sponsus vero, alli-
gato Dionici opera vulnere, domum abductus est, taeniis
obvoluto capite, in currum impositus, quo vesturi spon-
sam fuerant, acerbis miset celebratis nuptiis. Reliquos etiam

Διόνικος ἐπεμελεῖτο δὴ τὰ δυνατὰ καὶ καθευδήσαντες ἀπήγοντο, ἐμοῦντες οἱ πολλοὶ ἐν ταῖς ὁδοῖς. ὁ μέντοι Ἀλκιδάμας, αὐτοῦ ἔμεινεν. οὐ γὰρ ἐδυηθήσαν ἐκβαλεῖν τὸν ἄνδρα, ἐπεὶ ἅπαξ καταβαλὼν ἑαυτὸν ἐπὶ τῆς κλίνης, πλαγίως ἐκάθευδε. Τούτῳ σοι τέλος, ὦ καλὲ 48 Φίλων, ἐγένετο τοῦ συμποσίου, ἢ ἄμεινον τὸ τραγικὸν ἐκεῖνο εἰπεῖν, τὸ,

Πολλὰ μορφὰ τῶν δαυμονίων

Πολλὰ δ' ἀέλπτως κραίνουσι θεοί

Καὶ τὰ δοκῆντ' οὐκ ἐτελέσθη.

ἄπροσδόκητα γὰρ ὡς ἀληθῶς ἀπέβη καὶ ταῦτα ἐμῆνὸ γε μεμάρηκα ἦδη, ὡς οὐκ ἀσφαλές, ἀπράγμονα ὄντα, συνεστῆσθαι τοιούτοις φιλοσόφοις.

6 Τὸ τραγικὸν) Εὐριπίδους τοῦτο ἐν τῇ τῆς Ἑλένης δράματι, κατὰ τὸ τέλος. G. 9 Ἀέλπτως κραίνουσι) Ἀνελπίστως τελοῦσι. G.

curabat, quantum poterat, Diomicus. Hi somno sopiti abducebantur, vomentes plerique in via. Verum mansit ibi Alcidas. Neque enim eicere virum poterant, cum semel in lecto, in quem obliquo se corpore abiecerat, dormire occiperet. Hic tibi finis, pulcher Philo, fuit convivii: quo melius est Tragicum illud dicere,

Multas habet fortuna vices:

Multa Dii insperata patrant:

Certa fides est irrita mansit.

Praeter opinionem enim re vera ista etiam evenere. Equidem illud iam didici, minime tutum esse, qui negotiis implicari nolit, cum eiusmodi philosophis agitare convivium.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΣΥΡΙΗΣ ΘΕΟΥ.

ἜΣΤΙΝ ἐν Συρίῃ πόλις, οὐ πολλὸν ἀπὸ τοῦ Εὐφρά-
 τει ποταμοῦ, καλεῖται δὲ Ἰρῇ, καὶ ἔστιν ἰρῇ τῆς Ἡρῆς
 τῆς Ἀσσυρίας. δοκέειν δέ μοι, τόδε τὸ ὄνομα οὐκ ἅμα
 τῇ πόλει οἰκηομένη ἐγένετο, ἀλλὰ τὸ μὲν ἀρχαῖον ἄλ-
 λοῦν μετὰ δὲ σφισι τῶν ἱρῶν μεγάλων γιγνομένων,
 ἐς τόδε ἡ ἐπωνυμία ἀπῖκετο. περὶ ταύτης ὧν τῆς πόλιος
 ἔρχομαι ἐρέων, ὅκωσα ἐν αὐτῇ ἐστι. ἐρέω δὲ καὶ νόμους
 τοῖσι ἐς τὰ ἱρὰ χρέονται, καὶ πανηγύριαι τὰς ἄγουσι,
 καὶ θυσίας τὰς ἐπιτελέουσι. ἐρέω δὲ ὅκωσα καὶ περὶ
 τῶν τὸ ἱρὸν εἰσαμένων μυθολογέουσι, καὶ τὸν νηὸν, ὅκως
 ἐγένετο. γράφω δὲ Ἀσσύριος ἐὼν καὶ τῶν ἀπηγέομαι,
 τὰ μὲν αὐτοψίῃ μαθὼν τὰ δὲ παρὰ τῶν ἱρέων ἐδάην.

DE DE A SYRIA.

EST in Syria urbs non procul ab Euphrate fluvio: vo-
 catur ea Hierapolis [*urbs sancta*], & est sacra Iunōni Assy-
 riae. Porro illud nomen non statim fuit, ut mihi videtur,
 urbi, ex quo primum habitari coepit; sed antiquum fuit
 aliud: postea vero, cum magna ibi sacra fierent, id cogno-
 minis adeptā est. De hac igitur urbe iam dicam, quae in
 ea sint: dicam vero leges etiam, quibus ad sacra sua utun-
 tur, & celebritates, quas agunt, & sacrificia, quae faciunt.
 Dicam vero etiam, quidquid de conditoribus sacri illius fa-
 bulantur, & templum quomodo exstructum sit. Scribo ipse
 Assyrius, qui ea, quae narro, partim ipse viderim; par-
 tim vero a sacerdotibus sum edoctus, quae, aetatem meam

ὁκόσα ἑόντα ἐμεῦ πρεσβύτερα, ἐγὼ ἱστορέω. Πρῶτοι 2
 μὲν ὦν ἀνθρώπων, τῶν ἡμεῖς ἴδμεν, Αἰγύπτιοι λέγον-
 ται θεῶν τε ἐννοίην λαβεῖν, καὶ ἱρὰ εἰσασθαι, καὶ
 τεμένεα, καὶ πανηγύριαι ἀποδέξαι· πρῶτοι δὲ καὶ οὐνό-
 ματα ἱρὰ ἐγνώσαν, καὶ λόγους ἱρὰς ἔλεξαν. μετὰ δὲ
 οὐ πολλοσὶ χρόνῳ παρ' Αἰγυπτίων λόγον Ἀσσύριοι
 ἐς θεοὺς ἤκουσαν, καὶ ἱρὰ καὶ νηοὺς ἤγειραν, ἐν τοῖσι
 καὶ ἀγάλματα ἔθεντο, καὶ ξόανα ἐστήσαντο. Τὸ δὲ 3
 παλαιὸν, καὶ παρ' Αἰγυπτίοισι ἀξόανοι νηοὶ ἔσαν. καὶ
 ἔστι ἱρὰ καὶ ἐν Συρίῃ, οὐ παραπολὺ τοῖς Αἰγυπτίοισι
 ἱσοχρονέοντα, τῶν ἐγὼ πλεῖστα ὅπωπα. τό γε τοῦ
 Ἡρακλέος τὸ ἐν Τύρῳ, οὐ τούτου τοῦ Ἡρακλέος, τὸν
 Ἕλληνας αἰεδοῦσι, ἀλλὰ τὸν ἐγὼ λέγω πολλὸν ἀρ-
 χαίτερος, καὶ Τύριος ἥρως ἐστί. Ἐνὶ δὲ καὶ ἄλλο ἱρὸν 4
 ἐν Φοινίκῃ μέγα, τὸ Σιδωνίοι ἔχουσι, ὡς μὲν αὐτοὶ λέ-
 γουσι, Ἀστάρτης ἐστί. Ἀστάρτην δ' ἐγὼ δοκέω Σε-

12 Ἡρακλῆος) Ἐξ Ἡροδότου
 τοῦτο λαβὼν ἔχει. M.

16 Ἀστάρτην) Ἡ παρὰ Σιδωνίοις Ἀστάρτη ἢ αὐτὴ ἐστὶ τῇ σε-

antecedentia, hic refero. Iam primi hominum, quos nos novimus, Aegyptii dicuntur Deorum cognitionem cepisse, & condidisse templa atque delubra, & coetus *sacrorum causa* instituisse. Primi etiam nomina novere sacra, & narrationes sacras tradiderunt. Non ita multo post autem ab Aegyptiis Assyrii illam de Dis doctrinam audierunt, & templa atque aedes excitarunt, in quibus simulacra quoque ponerent, & signa statuerent. Antiquitus vero apud Aegyptios sine sculpta imagine erant templa. Et sunt in Syria quoque templa, Aegyptiis illis non multum aetate inferiora, quorum ego plura vidi: ut Mercuris Tyrii, non illius, quem Graeci canunt, Herculis. Sed, quem ego ~~ἀπὸ~~ ^{ἀπὸ} multum antiquior, & Tyrius heros est. Est vero aliud quoque in Phoenice templum magnum, quod habent Sidonii. Prout ipsi dicunt, Astartae est. Astartem autem puto

ληναίην ἔμμεναι. ὥς δὲ μοί τις τῶν ἱρέων ἀπηγέετο,
 Εὐρώπης ἐστὶ τῆς Κάδμου ἀδελφεῆς. ταύτην δ' εὖσαν
 Ἀγήνορος τοῦ βασιλῆος θυγατέρα, ἐπειδὴ τε ἀφανὴς
 ἐγεγόνεε, οἱ Φοῖνικες τῷ νηῶ ἑτιμήσαντο, καὶ λόγον
 ἱρὸν ἐπ' αὐτῇ ἔλεξαν, ὅτι εὖσαν καλὴν Ζεὺς ἐπόθεε,
 καὶ τὸ εἶδος ἐς ταῦρον ἀμεψάμενος, ἤρπασε καὶ μιν
 ἐς Κρήτην φέρων, ἀπίκητο. τὰς δὲ μὲν καὶ τῶν ἄλλων
 Φοινίκων ἤκουον, καὶ τὸ νόμισμα τῷ Σιδώνιοι χρέον-
 ται, τὴν Εὐρώπην ἐφεζομένην ἔχει τῷ ταύρῳ τῷ Διὶ
 5 τὸν δὲ νηὸν οὐκ ὁμολογέουσι Εὐρώπης ἔμμεναι. Ἐχουσι
 δὲ καὶ ἄλλο Φοῖνικες ἱρὸν, οὐκ Ἀσσύριον, ἀλλ' Αἰγύ-
 πτιον, τὸ ἐξ Ἡλίου πόλιος ἐς τὴν Φοινίκην ἀπίκητο.
 ἐγὼ μὲν μιν οὐκ ὅπωπα, μέγα δὲ καὶ τότε καὶ ἀρ-
 6 χαῖόν ἐστι. Εἶδον δὲ καὶ ἐν Βύβλῳ μέγα ἱρὸν Ἀφροδί-
 της Βυβλῆς, ἐν τῷ καὶ τὰ ὄργια ἐς Ἀδωνν ἐπιτε-
 λέουσι. εἰδάν δὲ καὶ τὰ ὄργια. λέγουσι γὰρ δὴ ὦν τὸ

λήνη. Σιδώνιοι δὲ Εὐρώπην φασὶν
 ἀρπασθεῖσθαι μὲν ὑπὸ Διὸς, τὸν δὲ
 ἀφανισθῆναι αὐτὴν εἰς Θῶν κατε-
 φήμισαν. Μ.

8 Τὸ νόμισμα) Τὸ νόμισμα Σι-
 δώνιον βοῦν ἐπίσημον ἔχει τὴν Εὐ-
 ρώπην κατατετυγμισμένην. Μ.

ego Lunam esse. Ut vero sacerdotum mihi aliquis narra-
 vit, Europae est, sororis Cadmi. Hanc vero Agenoris re-
 gis filiam, cum discessisset ex oculis, templo honorarunt
 Phoenices, & historiam de ea sacram tradidere, eam, pul-
 chra cum esset, a Iove amatam, qui mutatus in tauri
 speciem eam rapuerit, & in Cretam detulerit. Haec etiam
 ex Phoenicibus aliis audivi, & nummus, quo utuntur Si-
 donii, Europam habet tauro insidentem, Iovi. Templum
 autem Europae esse, non consentiunt. Habent autem aliud
 etiam sacrum Phoenices, non Assyrium illud, sed Aegy-
 ptium, quod Heliopoli in Phoenicem venit. Equidem il-
 lud non vidi: magnum vero ipsum quoque & antiquum
 est. Vidi etiam Bybli magnum templum Bybliae Veneris,
 in quo etiam Adonidis orgia peragunt: didici illa orgia.

ἔργων τὸ ἐς Ἄδωνιν ὑπὸ τοῦ συὸς, ἐν τῇ χώρῃ τῇ σφε-
τέρῃ γενέσθαι, καὶ μνήμην τοῦ πάθεος τύπτονται τε
ἐκάστου ἔτεος, καὶ θρηνέουσι, καὶ τὰ ὄργια ἐπιτελέου-
σι, καὶ σφίσι μεγάλα πένθεα ἀνὰ τὴν χώραν ἴστανται.
ἐπεὰν δὲ ἀποτύψωνταί τε, καὶ ἀποκλαύσωνται, πρῶ-
τα μὲν καταγίζουσι τῷ Ἀδωνίδι, ὅπως ἔοντι νέκυϊ·
μετὰ δὲ τῇ ἐτέρῃ ἡμέρῃ, ζῶειν τέ μιν μυθολογέουσι, καὶ
ἐς τὸν ἡέρα πέμπουσι, καὶ τὰς κεφαλὰς ξυρέονται,
ὅπως Αἰγύπτιοι, ἀποθανόντος Ἄπιος. γυναικῶν δὲ ὁκά-
σαι οὐκ ἐβέλουσι ξυρέεσθαι, τοιήνδε ζημίην ἐκτελέουσι.
ἐν μιῇ ἡμέρῃ, ἐπὶ πρήσει τῆς ὥρης ἴστανται. ἡ δὲ ἀγορὴ
μόνοισι ξείνοις παρακέαται, καὶ ὁ μισθὸς ἐς τὴν
Ἀφροδίτῃν θυσίῃ γίγνεται. Εἰσὶ δὲ ἔνιοι Βυβλίων, αἱ 7
λέγουσι παρὰ σφίσι τεθάφθαι τὸν Ὅσιριν τὸν Αἰγύ-
πτιον, καὶ τὰ πένθεα, καὶ τὰ ὄργια, οὐκ ἐς τὸν Ἀδω-
νιν, ἀλλ' ἐς τὸν Ὅσιριν πάντα πρήσσεσθαι. ἐρέω δὲ

2 Μνήμην) Ἀντ', κατὰ μνήμην, ἢ εἰς μνήμην. M.

Dicunt nempe, illud de Adonide ac de apro in sua regione
factum, & in memoriam illius calamitatis plangunt singu-
lis annis & plorant, & peragunt orgia, magno per regio-
nem instituto luctu. Cum vero satis planctus & lacrima-
rum est, primo inferias Adonidi, tanquam mortuo, mit-
tunt: post vero, alio die vivere illum narrant, & coelo
illius imaginem exponunt. Eniam capita tondent instar Ae-
gyptiorum, cum mortuus est *his suus* Apis. Mulierum ve-
ro quotquot tonderi nolunt, multam solvunt eiusmodi.
Uno die venales stant, forma quaestum facturae. Forum
autem solis patet peregrinis: ex mercede sacrificium con-
fit Veneri. Sunt autem Byblierum quidam, qui sepultum
apud se dicunt Osirin Aegyptium, & luctus illos & orgia
non in Adonin, sed in Osirin peragi omnia. Dicam ve-

ὁκόθεν καὶ τάδε πιστὰ δοκέουσι. κεφαλὴ ἐκάστου ἔτεος
ἐξ Αἰγύπτου ἐς τὴν Βύβλον ἀπικνέεται, πλώουσα τὸν
μεταξὺ πλὸν ἑπτὰ ἡμερέων. καὶ μιν οἱ ἄνεμοι φορέου-
σι θείῃ ναυτιλίῃ. τρέπεται δὲ οὐδαμᾶ, ἀλλ' ἐς μούνην
τὴν Βύβλον ἀπικνέεται. καὶ ἔστι τὸ σύμπαν, θωῦμα.
καὶ τοῦτο ἐκάστου ἔτεος γίγνεται, τὸ καὶ ἐμεῦ παρεόν-
τος ἐν Βύβλῳ ἐγένετο· καὶ τὴν κεφαλὴν ἐθησάμην
8 Βυβλίην. Ἐνὶ δὲ καὶ ἄλλο θωῦμα ἐν τῇ χώρῃ τῇ Βυ-
βλίῃ, ποταμὸς ἐκ τοῦ Λιβάνου τοῦ οὖρεος, ἐς τὴν ἄλσιν
ἐκδίδοι οὐνομα τῷ ποταμῷ Ἀδωνίς ἐπικέεται· ὁ δὲ
ποταμὸς ἐκάστου ἔτεος αἰμάσσεται, καὶ τὴν χοροὴν
ὀλέσας, ἐσπίπτει ἐς τὴν θάλασσαν, καὶ Φοινίσσει τὸ
πολλὸν τοῦ πελάγεος, καὶ σημαίνει τοῖς Βυβλίοις τὰ
πένθεα. μυθεῖνται δὲ ὅτι ταυτησὶ τῇσι ἡμέρησι, ὃ Ἀδωνίς

Ι Κεφαλὴ) Τοῦτο καὶ ὁ ἡμί-
τερος θεὸς προφήτης Ἡσαΐας ἐπι-
κετομήει καὶ τῷ θάξει [ἐν] τῷ κα-
τὰ Δαμισκῷ ῥήματι, οἱ δὲ Φοῖ-
(XVIII, 1.) Οὐαὶ γῆς πλείων
πτέρυγες, ἐπικεῖνα ποταμῶν Αἰθιο-
πίας· ὁ ἀποστείλλων πρὸς πάντα τὰ
ἔθνη ὄμνηρα ἐν θαλάσῃ, καὶ ἐπιστο-

λὰς βυβλίνας, ἐπάνω τοῦ ὕδατος.
ἐπιστολὰς βυβλίνας τὴν ἐκκλησίαν τῆς
παρούσης κεφαλῆς πομπὴν ἐπιστολ-
λομένην ὑπὲρ τῶν πλανημένων ἀπο-
σημαίνων. ὡς καὶ τῶ ἐν ἁγίοις Κυ-
ρίλλῳ δοκεῖ ἐν τοῖς πρὸς τὸν ἅγιον
Ἡσαΐαν ὑπομνήμασιν αὐτοῦ. M.

ro, unde ista quoque fide digna videantur. Caput singulis
annis ex Aegypto Byblum pervenit, natans interiectum
spatium, quod septem diebus navigatur. Ac ferunt illud di-
vina quadam navigatione venti; declinat autem nusquam,
sed solam Byblum pervenit. Estque universum hoc mira-
culum: idque annis singulis contingit, quod me etiam prae-
sente Bybli factum est, ac vidi caput papyraceum. Est ve-
ro aliud quoque in Bybliorum regione miraculum. Flu-
men e Libano monte *ortum* exoneratur in mare: impossi-
tum nomen flumini Adonis. Illud flumen singulis annis
cruentatur, suoque amisso colore in mare effunditur, &
magnam maris partem inficiens, suos Bybliis luctus indi-
cit. Fabulantur autem, hisce ipsis diebus in Libano vulne-

νις ἀνὰ τὸν Λίβανον τιτρώσκεται, καὶ τὸ αἷμα ἐς τὸ
 ὕδωρ ἐρχόμενον ἀλλάσσει τὸν ποταμὸν, καὶ τῷ ῥόῳ τὴν
 ἐπωθυμίην διδοῖ. ταῦτα μὲν οἱ πολλοὶ λέγουσι. ἐμοὶ δὲ
 τις ἀνὴρ Βύβλιος, ἀληθῆα δοκέων λέγειν, ἑτέραν ἀπη-
 γέετο τοῦ πάθεος αἰτίην. ἔλεγε δὲ ὧδε· Ὁ Ἀδωνις ὁ
 ποταμὸς, ὃ ξεῖνε, διὰ τοῦ Λιβάνου ἔρχεται· ὁ δὲ Λί-
 βανος κάρτα ξανθόγεός ἐστι· ἀνεμοὶ ὧν τρηχέες ἐκεί-
 νησι τῆσι ἡμέρησι ἰστάμενοι τὴν γῆν τῷ ποταμῷ ἐπι-
 φέρουσι, ἰούσαν ἐς τὰ μάλιστα μιλιώδεα· ἡ δὲ γῆ
 μιν αἰμώδεια τίθησι· καὶ τοῦδε τοῦ πάθεος οὐ τὸ αἷμα,
 τὸ λέγουσι, ἀλλ' ἡ χώρα αἰτίη. ὁ μὲν μοι Βύβλιος
 τοσαῦτα ἀπηγέετο. εἰ δὲ ἀτρεκέως ταῦτα ἔλεγε, ἐμοὶ
 μὲν δοκεῖ κάρτα θεῖη καὶ τοῦ ἀνέμου ἡ συντυχία.
 Ἀνέβην δὲ καὶ ἐς τὸν Λίβανον ἐκ Βύβλου, ὁδὸν ἡμέρης, 9
 πυθόμενος αὐτόθι ἀρχαῖον ἱρὸν Ἀφροδίτης ἔμμεναι, τὸ
 Κινύρης εἶσατο· καὶ εἶδον τὸ ἱρὸν, καὶ ἀρχαῖον ἦν. τάδε

9 Μιλτιάδεια) Μίλτος· εἶδος χρώματος ἰσχυροῦ. G. 13 Συντυχία) Συντυχία ἢ ἵσως καὶ ἡ αἰφνίδιος μεταβολὴ τῶν πραγμάτων. G.

rari Adonin, delatoque in aquam illius sanguine immutari
 flumen, atque cognomen illi dare. Haec vulgus. Mihi ve-
 ro Byblius homo, qui vera videbatur dicere, aliam narra-
 vit mutationis illius causam. Dicebat autem ita: *Adonis*
flumen, hospes, venit per Libanum. At Libanus multum rubi-
cundae terrae habet. Venti erga vehementes, qui statos illis die-
bus flatus habent, terram flumini inferunt minio valde similem.
Haec illud terra reddit sanguineum: huiusque mutationis non san-
guis, quem dicunt, sed regio ipsa causam sustinet. Haec mihi
 narrabat Byblius. Si vero vera dixit, mihi tamen divi-
 na valde illa ipsa venti opportunitas videtur. Ascendi ve-
 ro etiam e Byblo Libanum, diei unius itinere, cum au-
 direm, antiquum ibi Veneris fanum esse constitutum a
 Cinyra. Ac vidi templum, sane antiquum. Atque haec illa

μέν ἐστι τὰ ἐν τῇ Συρίῃ ἀρχαῖα καὶ μεγάλα ἱερά.
 10 Τοσούτων δὲ ἑόντων, ἐμοὶ δοκεῖ, οὐδὲν τῶν ἐν τῇ ἱρῇ πό-
 λει μεῖζον ἔμμεναι, οὐδὲ νηὸς ἄλλος ἀγιώτερος, οὐδὲ
 χώρῃ ἄλλη ἰροτέρη. ἐνὶ δὲ καὶ ἔργα ἐν αὐτῷ πολυτε-
 λέα, καὶ ἀρχαῖα ἀναθήματα, καὶ πολλὰ θωύματα,
 καὶ ξόανα θεοπρεπέα, καὶ θεοὶ δὲ κάρτα αὐτοῖσι ἐμ-
 φανέες. ἰδρῶει γὰρ δὴ ὧν παρὰ σφίσι τὰ ξόανα, καὶ
 κινέεται καὶ χρησμηγορεῖ· καὶ βοὴ δὲ πολλάκις ἐγέ-
 νετο ἐν τῷ νηῷ, κλεισθέντος τοῦ ἱεροῦ, καὶ πολλοὶ ἤκου-
 σαν. ναὶ μὴν καὶ ὄλβου πέρι, ἐν τοῖσι ἐγὼ οἶδα, πρῶτόν
 ἐστι. πολλὰ γὰρ αὐτοῖσι ἀπικνέεται χρήματα, ἐκ τε
 Ἀραβίης, καὶ Φοινίκων, καὶ Βαβυλωνίων, καὶ ἄλλα
 ἐκ Καππαδοκίης, τὰ δὲ καὶ Κίλικες φέρουσι, τὰ δὲ
 Ἀσσύριοι. εἶδον δὲ ἐγὼ καὶ τὰ ἐν τῷ νηῷ λάβρῃ ἀπο-
 κέεται, ἐσθῆτα πολλήν, καὶ ἄλλα, ὅκοντα ἐς ἀργυρον
 ἢ ἐς χρυσὸν ἀποκέκριται· ἑορταὶ μὲν γὰρ καὶ πανηγύ-
 ριες οὐδαμοῖσι ἄλλοις ἀνθρώπων τοσαύτῃ ἀποδεδέχα-

vetera & magna per Syriam templa. Tot autem cum sint,
 nullum mihi videtur Hierapolitanis illis maius esse, nec ae-
 des alia augustior, neque sanctior regio. Sunt autem etiam
 opera in eo sumtuosa, & donaria antiqua, & spectanda
 multa, & signa augusta, praesentisque valde iis Dii. Sudant
 enim apud illos simulacra, & moventur, atque edunt ora-
 cula. Clamor etiam saepe in aede multis exaudientibus or-
 tus, cum clausum esset templum. Verum etiam divitiarum
 causa eorum, quae ego novi, primum est. Multae enim ad
 illos opes veniunt ex Arabia, & a Phoenicibus & Baby-
 loniis, & aliae e Cappadocia. Quaedam vero etiam Cili-
 ces afferunt, quaedam Assyrrii. Vidi ego, quae in templo
 occultis locis reposita sunt, vestem multam, & alia, quae
 in aurum & argentum discreta sunt. Festorum dierum qui-
 dem celebrationes & conventus nullis aliis hominibus tot

σαι. Ιστοροέοντι δέ μοι ἐτέων περί, ὅκόσα τῷ ἱρῷ ἐστι, 11
καὶ τὴν θεὸν αὐτοῖς ἦν τινα δοκέουσι, πολλοὶ λόγοι ἐλέ-
γοντο, τῶν οἱ μὲν ἱροὶ, οἱ δὲ ἐμφανέες, οἱ δὲ κάρτα μυ-
θώδεις· καὶ ἄλλοι βάρβαροι, οἱ μὲν τοῖσι Ἑλλησι ὁμο-
λογέοντες, τοὺς ἐγὼ πάντας μὲν ἐρέω, δέκομαι δὲ οὐ-
δαμᾶ. Οἱ μὲν ὦν πολλοὶ, Δευκαλίωνα τὸν Σκύθεα 12
τὸ ἱρὸν εἶσασθαι λέγουσι· τοῦτον Δευκαλίωνα, ἐπὶ τοῦ
τὸ πολλὸν ὕδωρ ἐγένετο. Δευκαλίωνος δὲ περί λόγον ἐν
Ἑλλησι ἤκουσα, τὸν Ἕλληνας ἐπ' αὐτῷ λέγουσι. ὁ δὲ
μῦθος ὥδε ἔχει· ἥδε ἡ γενεή, οἱ νῦν ἄνθρωποι, οὐ πρῶ-
τοι ἐγένοντο, ἀλλ' ἐκείνη μὲν ἡ γενεή, πάντες ὤλοντο.
οὔτοι δὲ γένεος τοῦ δευτέρου εἰσὶ τὸ αὖθις ἐκ Δευκα-
λίωνος ἐς πληθὺν ἀπίκητο. ἐκείνων δὲ περί τῶν ἀνθρώ-
πων τάδε μυθεῖνται. ὑβρισταὶ κάρτα ὄντες, ἀθέμιστα
ἔργα ἔπραττον· οὔτε γὰρ ὅρκια ἐφύλασσαν, οὔτε ξεί-

ac tanti in usum recepti sunt. Percontanti autem mihi de
annis, quot essent illi sacro? & quam ipsi Deam illam pu-
tarent? multae narrationes dictae sunt sacrae aliae, aliae
publicae; quaedam oppido fabulosae; aliae barbarae, aliae
Graecis consentientes, quas ego dicam omnes, neutiquam
vero recipio. Vulgus igitur, Deucalionem esse, Scytham,
aiunt, qui templum condiderit; eum, inquam, Deucalio-
nem, sub quo multa illa aqua fuerit. Iam de Deucalione
narrationem inter Graecos audiui equidem, quam Graeci
nempe de eo habent. Fabula autem ita habet. Hoc secu-
lum, qui nunc sunt homines, non illi primi fuere: sed
illud seculum periere omnes. At hi alterius sunt generis,
quod rursus a Deucalione inde in hanc multitudinem au-
ctum est. De istis vero prioribus hominibus haec narrant:
*Contumeliosi valde cum essent, nefarie multa faciebant. Neque
enim iuris iurandi religionem servabant, neque recipiebant hospi-*

- νοὺς ἐδέκοντο, οὔτε ἱκετέων ἠνείχοντο, ἀντ' ὧν σφίσι ἡ μεγάλη συμφορὴ ἀπίκετο. αὐτίκα ἡ γῆ πολλὸν ὕδωρ ἐκδιδοῖ, καὶ ὄμβροι μεγάλοι ἐγένοντο, καὶ οἱ ποταμοὶ κατέβησαν μέζονες, καὶ ἡ θάλασσα ἐπὶ πολλὸν ἀνέβη, ἔστε ὁ πάντα ὕδωρ ἐγένοντο, καὶ πάντες ὤλοντο· Δευκαλίων δὲ μῦθος ἀνθρώπων ἐλίπετο ἐς γενεὴν δευτέρην, εὐβουλῆς τε καὶ τοῦ εὐσεβέος εἵνεκα. ἡ δὲ οἱ σωτηρίῃ ἡδὲ ἐγένετο· λάρνακα μεγάλην, τὴν αὐτὸς ἔχε, ἐς ταύτην ἐσβιβάσας παῖδας τε καὶ γυναῖκας ἐωυτοῦ, ἔσέβη. ἐσβαίνοντι δὲ οἱ ἀπίκοντο σύες, καὶ ἵπποι, καὶ λεόντων γένεα, καὶ ὄφεις, καὶ ἄλλα, ὁκόσα ἐν γῇ νέμονται, πάντα ἐς ζεύγεα. ὁ δὲ πάντα ἐδέκετο· καὶ μὴν οὐκ ἐσίγοντο, ἀλλὰ σφίσι μεγάλη διόθεν Φιλίῃ ἐγένετο. καὶ ἐν μὴ λάρνακι πάντες ἐπλευσαν, ἔστε τὸ ὕδωρ ἐπεκράτεε. τὰ μὲν Δευκαλίωνος περὶ Ἑλλήνες ἱστορέουσιν.
- 13 Τὰ δὲ ἀπὸ τούτου, λέγεται λόγος ὑπὸ τῶν ἐν τῇ ἰρῇ πόλει μεγάλως ἄξιος θωυμάσαι, ὅτι ἐν τῇ σφετέρῃ χώρῃ, χάσμα μέγα ἐγένετο, καὶ τὸ σύμπαν ὕδωρ

tes, neque supplicibus parcebant. Pro quibus rebus magna illis venit calamitas. Statim multum aquae terra effundere, & pluviae fieri magnae, & amnes maiores descendere, mare autem multum ascendere, dum aqua fierent omnia, perirentque universi. Deucalion solus alteri seculo reservatus prudentiae & pietatis causa. Servari autem hoc ipsi modo contigit. In arcam, quam habebat magnam, liberos suos & uxores imposuit, & ipse quoque ingressus est. Cum autem ingrederetur, venerunt apri, & equi, & leonum genera, & serpentes, & reliqua, quae in terra pascuntur, bina. Recipit ille omnia. Nec illi nocent: sed magna inter ipsos amicitia, a Iove immissa, intercedit. Sic una omnes arca navigant, quamdiu aqua obtinuit. Haec de Deucalione narrant Graeci. Hinc vero narratio exstat Hierapolitanorum admiratione sane digna: in ipsorum regione hiatum factum esse

κατεδύζατο. Δευκαλίων δὲ, ἐπεὶ τὰδε ἐγένετο, βαμούς
 τε ἔθετο, καὶ νηὸν ἐπὶ τῷ χάσματι Ἑρῆς ἅγιον ἐστή-
 σατο. ἐγὼ δὲ καὶ τὸ χάσμα εἶδον, καὶ ἔστι ὑπὸ τῷ
 νηῷ κάρτα μικρόν. εἰ μὲν ὦν πάλαι καὶ μέγα εὖν, νῦν
 τοῖόνδε ἐγένετο, οὐκ οἶδα, τὸ δὲ ἐγὼ εἶδον, μικρόν ἐστι.
 πῆμα δὲ τῆς ἱστορίας τόδε πρήσσουσι· δις ἐκάστου ἔτους
 ἐκ θαλάσσης ὕδωρ ἐς τὸν νηὸν ἀπικνέεται. Φέρουσι δὲ
 οὐκ ἱρέες μόνον, ἀλλὰ πᾶσα Συρίη, καὶ Ἀραβίη, καὶ
 πέραθεν τοῦ Εὐφράτεω, πολλοὶ ἄνθρωποι ἐς θαλάσσαν
 ἔρχονται, καὶ πάντες ὕδωρ φέρουσι· τὸ πρῶτα μὲν ἐν τῷ
 νηῷ ἐκχέουσι, μετὰ δὲ ἐς τὸ χάσμα κατέρχεται, καὶ
 δέκεται τὸ χάσμα, μικρόν εὖν, ὕδατος χρῆμα πολλόν.
 τὰ δὲ ποιεόντες, Δευκαλίωνα ἐν τῷ ἱρῷ τόνδε νόμον θέ-
 σθαι λέγουσι, συμφορῆς τε καὶ εὐεργεσίας μνῆμα ἔμ-
 μιναι. ὁ μὲν ὦν ἀρχαῖος αὐτοῖσι λόγος ἀμφὶ τοῦ ἱεροῦ,
 τοῖός δὲ ἐστι. Ἄλλοι δὲ Σεμίραμιν τὴν Βαβυλωνίην, τῆς 14

magnum, qui aquam omnem receperit. Deucalionem ve-
 ro, cum haec facta essent, altaria constituisse, & sacram
 Iunoni aedem ad hiatum collocasse. Equidem hiatum vidi:
 & est sub templo sane parvus. An vero ex maiore olim
 tantillus iam factus sit, non novi: quem quidem ego vidi,
 ille parvus est. Signum huius narrationis est, quod hoc fa-
 ciunt. Bis unoquoque anno de mari aqua in templum ve-
 nit. Ferunt eam non sacerdotes solum; sed Syria omnis
 & Arabia, & trans-Euphrataei multi homines ad mare ac-
 cedunt, & aquam ferunt omnes: quam primum in tem-
 plo effundunt, deinde vero in hiatum ea descendit, capit-
 que ille hiatus, parvus licet, aquae vim maximam. Haec
 dum faciunt, a Deucalione hanc in eo templo legem la-
 tam esse dicunt, ut illud esset calamitatis pariter ac bene-
 ficii monumentum. Antiqua ergo de templo ista illis narra-
 tio est. Alii vero, a Babylonia Semitamide, cuius multa

ὃν πολλὰ ἔργα ἐν τῇ Ἀσίῃ ἐστὶ. ταύτην καὶ τόδε τὸ ἔδος εἰσασθαι νομίζουσι, οὐκ Ἡρῇ δὲ εἰσασθαι, ἀλλὰ μητρὶ ἑαυτῆς, τῆς Δερκετῶ οὖνομα. Δερκετοῦς δὲ εἶδος ἐν Φοινίκῃ ἐβησάμην, θέημα ξένον· ἡμισὴ μὲν γυνή· τὸ δὲ ὁκόσον ἐκ μηρῶν ἐς ἄκρους πόδας, ἰχθύος οὐρὴ ἀποτείνεται. ἡ δὲ ἐν τῇ ἰρῇ πόλει πᾶσα γυνή ἐστι. πίστιες δὲ τοῦ λόγου αὐτοῖσι οὐ κάρτα ἐμφανέες. ἰχθύας χρῆμα ἱρὸν νομίζουσι, καὶ οὐκοτε ἰχθύων ψαύουσι, καὶ ὄρνιθας τοὺς μὲν ἄλλους σιτέονται, περισσότερην δὲ μούνην οὐ σιτέονται, ἀλλὰ σφίσι ἥδε ἰρή. τὰ δὲ γιγνόμενα δοκέει αὐτοῖς ποιεῖσθαι Δερκετοῦς καὶ Σεμιράμιος εἶνεκα· τὸ μὲν, ὅτι Δερκετῶ μορφὴν ἰχθύος ἔχει· τὸ δὲ, ὅτι τὸ Σεμιράμιος τέλος ἐς περισσότερην ἀπίκητο· ἀλλ' ἐγὼ τὸν μὲν νῆον, ὅτι Σεμιράμιος ἔργον ἐστὶ, τάχα καὶ δέξομαι· Δερκετοῦς δὲ τὸ ἱρὸν ἔμμεναι, οὐδαμᾶ πείθομαι, ἐπεὶ καὶ παρ' Αἰγυπτίοισιν ἐνιοὶ εἰσι, αἱ ἰχθύας

per Asiam opera exstant, ab hac ergo Semiramide hanc quoque sedem constitutam esse, arbitrantur: nec vero Iunoni constituisse, sed suae matri, cuius nomen Derceto. Dercetus porro speciem vidi in Phoenice, mirum spectaculum. Dimidia est mulier: quod est autem a feminibus inde ad extremos pedes, piscis cauda extenditur. Sed Hierapolitana illa tota est mulier. Argumenta illis huius relationis non valde aperta. Pisces rem sacram arbitrantur, & nunquam pisces attingunt. Aves reliquas in cibo habent, columba sola non vescuntur, sed est ea illis sacra. Quae hic fiunt, videntur ab iis fieri Dercetus & Semiramidis causa: alterum, quod piscis formam habet Derceto; alterum, quod Semiramidis finis in columbam exiit. At ego aedem quidem illam Semiramidis opus esse, forte receperim; Dercetus autem esse delubrum, nequaquam vero mihi fit simile, quandoquidem etiam apud Aegyptios sunt,

οὐ σιτέονται, καὶ τὰδε οὐ Δερκετοῖ χαρίζονται. Ἔστι 15
 δὲ καὶ ἄλλος λόγος ἱρὸς, τὸν ἐγὼ σοφοῦ ἀνδρὸς ἤκου-
 σα· ὅτι ἡ μὲν Θεὴ Ῥέη ἐστὶ· τὸ δὲ ἱρὸν Ἄττει ποίημα.
 Ἄττης δὲ γένος Λυδοῦ μὲν ἦν, πρῶτος δὲ τὰ ὄργια τὰ
 ἐς Ῥέην ἐδιδάξατο. καὶ τὰ Φρυγες, καὶ Λυδοὶ, καὶ
 Σαμόθρακες ἐπιτελέουσι, Ἄττει πάντα ἔμαθον. ὥς
 γὰρ μιν ἡ Ῥέη ἔτεμε, βίου μὲν ἀνδρῆίου ἀπεπαύσατο,
 μορφὴν δὲ θηλέην ἡμίψατο, καὶ ἐσθῆτα γυναικῆιν
 ἐνεδύσατο, καὶ ἐς πᾶσαν γῆν Φοιτέων, ὄργιά τε ἐπετέ-
 λее, καὶ τὰ ἔπαθε, ἀπηγέετο, καὶ Ῥέην ἤειδε. ἐν τοῖσι
 καὶ ἐς Συρίην ἀπίκητο. ὥς δὲ οἱ πέρην Εὐφράττει ἀν-
 θρωποι οὔτε αὐτὸν, οὔτε ὄργια ἐδέκοντο, ἐν τῷ δὲ τῷ
 χώρῳ τὸ ἱρὸν ἐποίησατο. σημήϊα δὲ ἡ Θεὸς τὰ πολλὰ
 ἐς Ῥέην ἀπικέεται. λέοντες γὰρ μιν φέρουσι, καὶ τύμ-
 πανον ἔχει, καὶ ἐπὶ τῇ κεφαλῇ πυργοφορεῖ, ὁκαίην
 Ῥέην Λυδοὶ ποιεῖουσι. ἔλεγε δὲ καὶ Γάλλων πέρι, οἱ

qui piscibus in cibo non utantur, neque illud Dercetus
 gratia faciant. Est vero alia etiam sacra narratio, quam a
 sapienti viro accepi, Deam illam Rheam esse, delubrum
 vero opus Attis. Attes porro genere Lydus fuit, primus-
 que orgia Rheae docuit. Ac, quae Phryges, & Lydi, &
 Samothracae peragunt, ea ab Arte didicerunt omnia. A
 quo enim tempore castravit illum Rhea, virilem victum
 desuit, specieque permutavit feminea, & vestem induit mu-
 liebrem, & terras omnes pererrans, orgiaque peregit, &
 enarravit, quae passus esset, & Rheam cecinit. Inter haec
 pervenit etiam in Syriam. Cum autem Trans-Euphrataei
 neque ipsum reciperent, neque orgia, illo ipso loco hoc
 sibi delubrum fecit. Signis vero multis haec Dea ad Rheam
 accedit. Leones enim illam vehunt, & tympanum habet,
 & turrim gerit in capite, qualem Rheam Lydi faciunt.

εἰσι ἐν τῷ ἱρῷ, ὅτι Γάλλοι Ἥρῃ μὲν οὐδαμᾶ, Ῥέῃ δὲ
τέμνονται, καὶ Ἄττεα μιμέονται· τὰ δὲ μοι εὐπρεπέα
μὲν δοκέει ἔμμεναι, ἀληθέα δὲ οὐ. ἐπεὶ καὶ τῆς τομῆς
16 ἄλλην αἰτίην ἤκουσα πολλὸν πιστοτέραν. Ἀνδάνει δὲ
μοι· τὰ λέγουσι τοῦ ἱοῦ πέρι, τοῖσι Ἕλλησι τὰ πολλὰ
ὁμολογέοντες, τὴν μὲν θεὸν Ἥρην δοκέοντες, τὸ δ' ἔργον
Διονύσου τοῦ Σεμέλης ποίημα. καὶ γὰρ δὴ Διόνυσος
ἐς Συρίην ἀπίκητο, κείνην ὁδὸν τὴν ἦλθε ἐπ' Αἰθιοπίνην.
καὶ ἔστι πολλὰ ἐν τῷ ἱρῷ Διονύσου ποιητέω σήματα·
ἐν τοῖσι καὶ ἐσθῆτες βάρβαροι, καὶ λίθοι Ἰνδοὶ, καὶ
ἐλεφάντων κέραα, τὰ Διόνυσος ἐξ Αἰθιοπῶν ἤνεκε, καὶ
Φαλλοὶ δὲ ἐστᾶσι ἐν τοῖσι προπυλαίοισι δύο κάρτα με-
γάλοι. ἐπὶ τῶν ἐπίγραμμα τοῖόνδε ἐπιγέγραπται,

ΤΟΤΣΔΕ ΦΑΛΛΟΥΣ ΔΙΟΝΥΣΟΣ ΗΡΗ
ΜΗΤΡΙΗ ΑΝΕΘΗΚΑ.

ἐμοὶ μὲν ὦν καὶ τάδε ἀρκέει. ἐρέω δὲ καὶ ἄλλο, τί

Dicebat idem de Gallis, qui in templo sunt, Gallos Iuno-
ni nusquam, sed Rheae castrari, & imitari Atten. Haec
speciosa quidem mihi videntur esse, vera non item: quan-
doquidem etiam castrationis illius causam aliam audiui,
multum fide digniorem. Placent vero mihi, quae de tem-
plo dicunt ii, qui Graecis maiorem partem consentiunt,
qui nempe Deam Iunonem putant esse, opus vero a Bac-
cho Semeles filio factum. Nempe Bacchus in Syriam ve-
nit ea via, qua rediit ab Aethiopia. Ac sunt multa in tem-
plo Bacchi auctoris indicia: in his & vestes barbarae, &
gemmae Indicae, & Elephantorum cornua, quae ex Ae-
thiopibus Bacchus attulit; & stant phalli in vestibulo duo
maximi, in quibus talis est inscriptio:

HOSCE PHALLOS BACCHUS IUNONI
NOVERCAE POSUI.

Mihi quidem etiam haec satis sunt. Dicam vero etiam

ἔστι ἐν τῷ νηῷ Διονύσου ὄργιον. Φαλλοὺς Ἕλληνες Διονύσω ἐγείρουσι ἐπὶ τῶν καὶ τοιούδ' τι φέρουσι, ἄνδρας μικροὺς ἐκ ξύλου πεποιημένους, μεγάλα αἰδοῖα ἔχοντας. καλέονται δὲ τὰδε νευρόσπαστα. ἔστι δὲ καὶ τόδε ἐν τῷ ἱερῷ, ἐν δεξιᾷ τοῦ νηοῦ καθήται σμικρὸς ἀνὴρ χάλκεος, ἔχων αἰδοῖον μέγα. Τοσάδε μὲν ἀμφὶ τῶν 17 οἰκιστῶν τοῦ ἱεροῦ μυθολογέουσι. ἤδη δὲ ἔρω καὶ τοῦ νηοῦ πέρι, θῆσιός τε ὅπως ἐγένετο, καὶ ὅστις μιν ἐποίησατο. λέγουσι τὸν νηὸν τὸν νῦν ἑὸντα μὴ ἔμμεναι τὸν τὴν ἀρχὴν γεγενημένον, ἀλλ' ἐκείνον μὲν κατενεχθῆναι χρόνῳ ὕστερον τὸν δὲ νῦν ἑὸντα Στρατονίκης ἔμμεναι.

2 Τῷ Διονύσῳ) Τῷ Διονύσῳ ἑορτὰν ἀγόντες οἱ Ἕλληνες, φαλλοὺς ἐτίμωσιν αὐτόν. Φαλλοὶ δὲ ἰστὶν ἐκ δέρματος ἱερῶν σχῆμα αἰδοίου ἀνδρός. καὶ τοῦτο περιτίθενται αὐτοῖς, καὶ ἐν τοῖς τραχήλοις, καὶ ἐν ταῖς μίσοις μῆροις, καὶ ἔκωρχοντο τιμῶντες ἐκ τούτου τὸν Διόνυσον. τὴν δὲ τιμὴν ταύτην ἄγουσι τῷ Διονύσῳ διὰ τοιαύτην αἰτίαν. ἐκ Σιμέλης τῆς Κάλμου θυγατρὸς γινώσκει ὁ Διόνυσος. αὐτὴ δὲ κεραυνωθείσα ἐζητήτο ὑπὸ τοῦ Διονύσου. περιπλανομένη δὲ τούτῳ καὶ ζητοῦντι Πολύμνος παῖς οὗτος λεγόμενος περιέτυχεν τῷ Διονύσῳ, καὶ ὑπέσχετο δέξασθαι αὐτόν.

τὴν μητέρα εἰ παιδευασθῆναι αὐτόν. ὁ δὲ Διόνυσος ὑπέσχετο τοῦτο. λήγει αὐτῷ ὁ Πολύμνος, ὅτι ἐν Λέρνῃ ἰστὶν ἡ Σιμέλη· εἰτα, εἰσῆλθαι ὁ Διόνυσος ἐν τῇ θαλάσσῃ, ἵνα περάσῃ ἐν τῇ Λέρνῃ. σπηλαιώθησεν αὐτῷ καὶ ὁ Πολύμνος, καὶ τέθνηκε. λυπηθεὶς δὲ ὁ Διόνυσος, ὅτε ὁ ἐραστὴς αὐτοῦ ἔθνηκε, αἰδοῖται ξύλινον ἐκ συκίου ξύλου πελίκης, κατῴχον αὐτὸν πρὸς μνήμην τοῦ Πολύμνου. διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν τοῖς φαλλοῖς τιμῶσιν τὸν Διόνυσον. Φαλλοὶ δὲ εἰσιν οὗτοι πάντες. ἰθύφαλλοι δὲ εἰς τοὺς μῆρους ἐπ' εὐθείαν ἀποδεσμούμενοι. V.

aliud, quod est in templo Bacchi sacrum. Phallos Graeci Baccho erigunt, in quibus etiam tale quid usurpant: virgunculos parvos e ligno factos, pudenda magna habentes; vocantur autem haec neurospasta [q. d. nervis trasta]. Est hoc etiam in delubro. In dextra templi positus est vir parvus, cum magno veretro. Ista de conditiofibus sacri narant. Iam vero de ipsa aede dicam, & illius positione, quomodo sit facta, & quis eam aedificaverit. Aiunt, aedem, quae nunc sit, non esse illam ab initio statim struam, sed istam temporis iniuria collapsam: quae vero

ποίημα, γυναικὸς τοῦ Ἀσσυρίων βασιλῆος. δοκέει δέ μοι ἡ Στρατονίκη ἐκείνη ἔμμεναι, τῆς ὁ πρόγονος ἡρῆσατο, τὸν ἤλεγξε τοῦ ἱητροῦ ἐπινοίη. ὡς γάρ μιν ἡ συμφορὴ κατέλαβε, ἀμηχανέων τῷ κακῷ, αἰσχυρῶ δοκέοντι, κατ' ἡσυχίην ἐνόσее. ἔκειτο δὲ ἀλγέων οὐδέν· καὶ οἱ ἦτε χροὴ πᾶμπαν ἐτρέπετο, καὶ τὸ σῶμα δι' ἡμέρης ἐμαραίνεται. ὁ δὲ ἱητρὸς, ὡς εἶδε μιν ἐς οὐδέν ἐμφανὲς ἀρρώστееντα, ἔγνω τὴν νοῦσον ἔρωτα ἔμμεναι. ἔρωτος δὲ ἀφανέος πολλὰ σημεῖα, ὀφθαλμοὶ τε ἀσθενέες, καὶ Φωνή, καὶ χροὴ, καὶ δάκρυα. μαθὼν δὲ, ταῦτα ἐποίее, χειρὶ μὲν τῇ δεξιῇ ἔχε τοῦ νενήισκου τὴν καρδίην. ἐκάλее δὲ τοὺς ἀνὰ τὴν οἰκίην πάντας· ὁ δὲ τῶν μὲν ἄλλων ἐσιόντων πάντων, ἐν ἡρεμίᾳ μεγάλη ἦν. ὡς δὲ ἡ μητριὴ ἀπίκετο, τὴν τε χροὴν ἠλλάξατο, καὶ ἰδρώειν ἄρξατο, καὶ τρόμῳ ἔχετο, καὶ ἡ καρδίη ἀνεπάλλετο. τὰ δὲ γιγνόμενα, ἐμφανέα τῷ ἱητρῷ τὸν ἔρωτα ἐποίее.

nunc sit, eam Stratonices opus esse, quae uxor Assyriorum regis fuerit. Videtur autem mihi illa fuisse Stratonice, quam privignus suus amavit, quem medici deprehendit ingenium. Cum enim ille ipsum morbus invasisset, consilii expers in malo, quod turpe videretur, aegrotabat silentio. Iacebat autem sine dolore, sic tamen ut colorem plane mutaret, & corpus in dies magis illi marcesceret. At medicus, cum videret, illum manifesto nullo morbo laborare, amorem esse ipsius morbum, cognovit. Occultati enim amoris signa multa, oculi languidi, & vox, & color, & lacrimae. Hoc cognito, ita se instituit. Dextra manu cordi adolescentis imposita, domesticos vocabat omnes. Ille aliis omnibus intransibilibus tranquillus admodum erat: adveniente autem noverca, & colorem mutabat, & incipiebat sudare, & tremore corripiebatur, & cor ei palpitabat. Ista cum fierent, manifesto morbum medico prodī-

καί μιν ᾧδε ἰήσατο. Καλέσας τοῦ νεηνίσκου τὸν πατέ- 18
 ρα, κάρτα ὀρρώδοντα, ἥδε ἡ νοῦσος, ἔφη, τὴν ὁ παῖς
 ὅδε ἀρρώστέει, οὐ νοῦσός ἐστι, ἀλλὰ ἀδικίῃ ὅδε γάρτοι
 ἀλγέει μὲν οὐδέν, ἔρως δέ μιν καὶ Φρενοβλαβεῖν ἔχει.
 ἐπιθυμέει δέ, τῶν οὐδαμᾶ τεύξεται, Φιλέων γυναῖκα
 ἐμὴν, τὴν ἐγὼ οὔτι μετήσομαι. ὁ μὲν ὦν τοιαῦδε σοφίῃ
 εἰπεύδετο. ὁ δὲ αὐτίκα ἐλίσσετο, πρὸς τε σοφίης, καὶ
 ἡτρικῆς, μή μοι παῖδα ὀλέσης· οὐ γὰρ ἐθέλων ταύτη
 συμφορῇ ἔσχετο, ἀλλὰ οἱ ἡ νοῦσος ἀκουσίῃ. τῷ σὺ
 μηδαμᾶ ζηλοτυπέων, πένθος ἔγειρε πάσῃ βασιλῆϊ,
 μηδὲ ἡτρὸς εἶν, Φόνον προξενέεις ἡτρικῇ. ὁ μὲν ᾧδε
 ἀγνῶς εἶν, εἰδέτο. ὁ δέ μιν αὖθις ἀμείβετο, Ἀνόσια
 σπένδεις, γάμον ἐμὸν ἀπαιρέομενος, ἥδε ἡτρὸν ἄνδρα
 βιάμενος. σὺ δέ, κῶς ἂν αὐτὸς ἔπραξας, εἴ τοι σὴν γυ-
 ναῖκα ἐπόθεις, ἐμεῦ τὰδε δεόμενος; ὁ δὲ πρὸς τὰδε ἔλε-
 γε, ὡς οὐδ' αὐτὸς ἂν κοτε γυναικὸς ἐφείσατο, οὐδέ

dere. Atque ita illum sanavit. Vocato patre adolescentis
 vehementer anxio, *Iste morbus*, inquit, *non morbus est, sed*
iniuria. Nihil enim ipse dolet; sed amor illum tenet atque amen-
ia. Concupiscit enim, quae nunquam consequetur: meam quippe
uxorem amat, quam ego neutiquam dimittam. Haec ille astu
 quodam commentus est. At pater statim supplicare, *Per*,
 inquit, *tuam sapientiam & medicinae peritiam, noli pati perire*
michi filium: nec enim volens hoc tenetur malo, sed involunta-
rius ei morbus est: noli ergo tua zelotypia luctum excitare regno
universo; neque, medicus cum sis, mortis huius infamiam con-
ciliare medicinae. Sic ille imprudens orabat. At ita respondit
 medicus: *Nefarium est, quod studiose adeo petis, matrimonium*
michi meum auferre, vim adhibere parans viro medico. Tu vero
quid ipse facias, si tuae uxoris desiderio teneretur, qui me ista
depreceris? Ad haec ille, neque se uxori unquam parfurum,

- παιδί σωτηρίας ἐφθόνηε, εἰ καίτοι μητρύης ἐπεθύμει· αὐτὸς γὰρ ὁμοίην συμφορὴν ἔμμεναι, γαμετὴν, ἢ παῖδα ὀλέσσαι. ὡς δὲ τὰδε ὁ ἱητρὸς ἤκουσε, Τί τοι, ἔφη, ἐμὲ λίσσασθαι; καὶ γὰρ τοι σὴν γυναῖκα πεθέει· τὰ δὲ ἔλεγον ἐγὼ πάντα ἔην ψεύδεια. πείθεται μὲν τοιούτοις, καὶ τῷ μὲν παιδί λείπει καὶ γυναῖκα καὶ βασιλείην· αὐτὸς δὲ εἰς τὴν Βαβυλωνίην χώραν ἀπίκετο, καὶ πόλιν ἐπὶ τῷ Εὐφράτῃ ἐπ' αὐτὸν ἐποιήσατο, ἔνθα οἱ καὶ ἡ τελευταία ἐγένετο. ὥστε μὲν ὁ ἱητρὸς ἔρωτα ἔγνω τε καὶ ἰήσατο.
- 19 Ἦδε δὴ ὧν ἡ Στρατονίκη ἔτι τῷ προτέρῳ ἀνδρὶ συνοικέουσα, ὄναρ τοιῶνδε ἐβλήσατο, ὡς μιν ἡ Ἥρῃ ἐκέλευε ἐγγεῖραί· οἱ τὸν ἐν τῇ ἱρῇ πόλει νηόν· εἰ δὲ ἀπειθέοι, πολλὰ οἱ καὶ κακὰ ἀπειλείει. ἡ δὲ τὰ μὲν πρῶτα, οὐδεμίαν ἄρῃν ἐποιέετο· μετὰ δὲ, ὡς μιν μεγάλη νοῦστος ἔλαβε, τῷ τε ἀνδρὶ τὴν ὄψιν ἀπηγγέσατο, καὶ τὴν Ἥρην ἰλάσκετο, καὶ στήσεν τὸν νηὸν ὑπεδέξατο. καὶ αὐτίκα

neque invifurum filio salutem, etiamfi suam is nonvercam amaret; non enim aequalem esse calamitatem, conjugem amittere, & filium. Haec ubi audierat medicus, Quid ergo, inquit, me rogas? Tuam nempe uxorem amare. Quae vero modo dicebam, confilla erant omnia. His ille obsecutus, & uxorem & regnum relinquit filio, ipse autem in Babyloniae regionem discedit, & urbem sibi cognominem ad Euphraten condit: ubi etiam mortuus est. Sic ille medicus & deprehendit amorem, & sanavit. Haec ergo Stratonice, cum in prioris adhuc viri matrimonio esset, somnium vidit eiusmodi, quasi imperaret sibi Iuno, uti templum Hierapoli sibi excitaret; si non pareret, multa illi & mala interminans. Illa intio quidem nullam eius rationem habuit. At postea, cum magnus illam morbus invaderet, & viro enarravit visum, & Iunonem placavit, & fiatueret aedem recepit. Cumque statim convalesceret, misit

θυιέα γενομένην ὁ ἀνὴρ ἐς τὴν ἱρὴν πόλιν ἔπεμπε, σὺν
 δὲ οἱ καὶ χρήματα, καὶ στρατὴν πολλήν, τοὺς μὲν οἰ-
 κοδομεῖν, ταὺς δὲ καὶ τοῦ ἀσφαλούς ἐνέκα. καλέσας
 δὲ τινα τῶν ἑαυτοῦ Φίλων, νεηνίην κάρτα καλὸν, τῷ
 οὐνομα ἦν Κομβάβος, Ἐγὼ τοι, ἔφη, ὦ Κομβάβε,
 ἔσθλὸν ἔοντα, Φιλέω τε μάλιστα Φίλων ἐμῶν, καὶ
 πάμπαν ἐπαινέω σοφίης τε καὶ εὐνοίης τῆς ἐς ἡμέας,
 τὴν δὴ ἐπεδέξασθ' νῦν δέ μοι χρειῶ μεγάλης πίστιος, τῷ
 σε θέλω γυναικὶ ἐμῇ ἐσπόμενον, ἔργον τέ μοι ἐπιτελέ-
 σαι, καὶ ἱρὰ τελέσαι, καὶ στρατῆς ἐπικρατέειν· σοὶ δὲ
 ἀπικομένῳ ἐξ ἡμέων τιμὴ μεγάλη ἔσεται. πρὸς δὲ ταῦδε
 ὁ Κομβάβος αὐτίκα λίσσεται, πολλὰ λιπαρέων μὴ μιν
 ἐκπέμπειν, μῆδὲ πιστεύειν οἱ τὰ πολλὸν ἑαυτοῦ μέζονα
 χρήματα, καὶ γυναῖκα, καὶ ἔργον ἱρὸν. τὰ δὲ ὀρρώ-
 δεε, μὴ κατ' οἱ ζηλοτυπίῃ χρόκῳ ὑστέρῳ ἐς τὴν Στρα-
 τονίην γένοιστο, τὴν μούνος ἀπάξειν ἐμελλε. Ὡς δὲ 20

illam vir suus Hierapolin, & cum illa magnam vim pecuniae, & magnum exercitum, partim qui aedificarent, partim securitatis causa. Advocatum vero quendam amicorum suorum iuvenem pulcherrimum, Combabo nomen erat, Ego, inquit, Combabe, te tanquam bonum virum, amicorum meorum maxime amo, & vehementer te laudo sapientiae pariter & benevolentiae in nos causa, quam ostendisti. Iam vero magna mihi fide opus est: ideoque volo, te, uxorem comitatum meam, opus mihi perficere, & sacra facere, & exercitui cum imperio praesse. Ceterum tibi reduci magnus a nobis honor habebitur. Ad haec Combabus statim supplicare, & multum rogare, ne se mitteret, neque commendaret sibi res multum se maiores, pecunias, uxorem, opus sacrum. Partim vero metuebat, ne quando illi postea zelotypia de Stratonice oreretur, quam solus abducturus erat. Cum vero persua-

εὐδαμῶς ἐπειθέτο, ὁ δὲ ἰκεσίνης δευτέρης ἄπτεται, δοῦναί
οἱ χρόνον ἐπτά ἡμερέων· μετὰ δὲ ἀποστεῖλαί μιν, τε-
λέσαντά τι τῶν μάλιστα ἐδέετο. τυχὼν δὲ ῥηϊδίως, ἐς
τὸν ἑαυτοῦ οἶκον ἀπικνέεται, καὶ πεσὼν χαμάζε, τοῖά-
δε ὠδύρετο· ὦ δαίλαιος, τί μοι ταύτης τῆς πίστιος;
τί δέ μοι ὁδοῦ, τῆς τέλος ἤδη δέρκομαι; νέος μὲν ἐγώ,
καὶ γυναικὶ καλῇ εἶφομαι. τὸ δέ μοι μεγάλη συμφορὴ
ἔσsetαι, εἰ μὴ ἐγῶγε πᾶσαν αἰτίην κακοῦ ἀποθήσα-
μαι. τῷ με χρὴν μέγα ἔργον ἀποτελέσαι, τό μοι πάν-
τα φόβον ἰσῆsetαι. τάδε εἰπὼν ἀτελέα ἑαυτὸν ἐποίηε,
καὶ ταμῶν τὰ αἰδοῖα, ἐς ἀγγήιον μικρὸν κατέθετο,
σμύρνην τε ἅμα, καὶ μέλυτι, καὶ ἄλλοισι θυώμασι,
καὶ ἔπειτα, σφρηγίδι τὴν ἐφορέε σσημνάμενος, τὸ τρωῦ-
μα ἵητο. μετὰ δὲ ὥς μιν ὁδοιπορεῖν ἐδόκεε, ἀπικόμενος
ἐς τὸν βασιλῆα, πολλῶν παρόντων, διδοῖ τε ἅμα τὸ
ἀγγήιον, καὶ λέγει ὥδε· ὦ δέσποτα, τότε μοι μέγα

deri sibi rex non pateretur, ad novam ille supplicationem
conversus, septem sibi dierum tempus dari petit: postea
se mitteret, ubi perfecisset, quod maxime facto opus es-
set. Hoc facile cum impetrasset, domum suam abit, & hu-
mi procumbens, ita suam sortem deplorat: *Miserum me,*
quorsum ista mihi fides? quid mihi iter, cuius iam finem pro-
spicio? Iuvenis ego, pulchram comitabor mulierem. Hoc vero
magnae mihi eris calamitatis, nisi omnem ego mali causam atque
obientium removero. Itaque magnum mihi perficiendum opus est,
quod omnem mihi metum sanet. Haec ubi dixit, ipse se mu-
tilat, & resecta pudenda in vasculo parvo recondit cum
myrrha & melle, & aromatis aliis, ac deinde suo, quem
gestabat, anulo obsignat. Tum curat vulnus, & cum iter
facere posse sibi videretur, accedens ad regem multis prae-
sentibus, cum vasculum porrigit, tum ita loquitur: *Hoc*

κειμήλιον ἐν τοῖσι οἰκίοις ἀπεκέατο, τὸ ἐγὼ κάρτα
 ἐπόθεον. νῦν δὲ, ἐπεὶ μεγάλην ὁδὸν ἔρχομαι, παρὰ σοὶ
 τόδε θήσομαι· σὺ δέ μοι ἀσφαλῆως ἔχειν. τόδε γάρ
 μοι χρυσοῦ βέλτερον, τόδε μοι ψυχῆς ἐμῆς ἀντάξιον.
 εὖτ' ἂν δὲ ἀπικάωμαι, σῶον αὐτὶς ἀποίομαι. ὁ δὲ δε-
 ξάμενός ἐτέρῃ σφρηγίδι ἐσημαίνετο, καὶ τοῖσι ταμίησι
 Φρουρέειν ἐνετείλατο. Κομβάβος μὲν ὢν τὸ ἀπὸ τοῦδε 21
 ἀσφαλῆα ὁδὸν ἦν· ἀπικόμενοι δὲ εἰς τὴν ἱρὴν πόλιν,
 σπουδῇ τὸν νηὸν οἰκοδόμεον, καὶ σφίσι τρία ἔτεα ἐν τῷ
 ἔργῳ ἐξεγένετο. ἐν τοῖσι ἀπέβαινε τὰ περὶ ὁ Κομβάβος
 ὁρῶδее. ἡ Στρατονίκη γὰρ χρόνον ἐπὶ πολλὸν συνόντα
 μιν ποθέειν ἄρχετο· μετὰ δὲ οἱ καὶ κάρτα ἐπεμήνατο.
 καὶ λέγουσι οἱ ἐν τῇ ἱρῇ πόλει τὴν Ἑρην τουτέων αἰτίην
 ἐθέλουσάν γενέσθαι, Κομβάβον ἐσθλὸν μὲν εἶντα λα-
 θέειν μηδαμᾶ Στρατονίκην δὲ τίσασθαι, ὅτι οὐ ρηϊδίως
 τὸν νηὸν ὑπέσχετο. Ἡ δὲ τὰ μὲν πρῶτα ἐσωφρόνεια, καὶ 22

mihi, Domine, pretiosissimum pignus domi fuerat repositum, val-
de mihi carum. Iam vero cum magnam viam ingredior, apud te
illud deponam. Tu vero tutum mihi praesta: est enim auro mihi
carius, & non minus, quam vita, pretiosum. Cum rediero, saluum
rursus recipiam. Ille acceptum, alioque obsignatum anulo,
quaestoribus suis asservandum tradit. Combabus igitur ab
eo inde tempore securum iter peregit. Delati Hierapolin
diligenter aedem aedificant, tresque ipsis anni in hoc ne-
gotio effluxere. Interea acciderunt, quae Combabus me-
tuerat. Stratonice enim illum, qui longo tempore secum
versaretur, amare coepit: qui amor postea in furorem,
& magnum quidem exiit. Dicunt Hierapolitani, Iunonem
harum rerum causam volentem fuisse: non fugisse illam,
virum bonum esse Combabum; Stratonicen autem ulcisci
voluisse, quod non facile templum aedificandum suscepisset.

τὴν νοῦσον ἔκρυπτε· ὥς δέ οἱ τὸ κακὸν μέζον ἡσυχίης ἐγένετο, ἐς ἐμφανὲς ἐτρύχετο, κλαίεσκέ τε δι' ἡμέρης, καὶ Κομβάβον ἀνεκαλέετο, καὶ οἱ πάντα Κομβάβος ἦν. τέλος δέ, ἀμηχανέουσα τῇ συμφορῇ, εὐπρεπέα ἱκεσίην ἐδίξετο. ἀλλῶ μὲν ὦν τὸν ἔρωτα ὁμολογέειν ἐφύλασσετο, αὐτὴ δὲ ἐπιχειρέειν ᾗδέετο. ἐπινοεῖ ὦν τοιάδε· οἶνω ἑαυτὴν μεθύσασα, ἐς λόγους οἱ ἐλθεῖν· ἅμα δὲ οἶνω ἐσίοντι παρρησίῃ τε ἐσέρχεται, καὶ ἡ ἀποτυχίῃ οὐ κάρτα αἰσχρῇ, ἀλλὰ τῶν πρησσομένων ἕκαστα ἐς ἀγνοίην ἀναχωρεῖ. ὥς δέ οἱ ἐδόκεε, καὶ ἐποίεε ταῦτα. καὶ ἐπεὶ ἐκ δείπνου ἐγένοντο, ἀπικνεομένης ἐς τὰ οἰκίῃα ἐν τοῖσι Κομβάβος αὐλίζετο, λίσσετό τε, καὶ γούνων ἀπτέτο, καὶ τὸν ἔρωτα ὁμολόγει. ὃ δὲ τὸν τε λόγον ἀπηνέως ἀπεδέκετο, καὶ τὸ ἔργον ἀναίνετο, καὶ οἱ τὴν μέθην ἐνεκάλεε. ἀπειλούσης δὲ μέγα τι κακὸν ἑαυτὴν ἐργάσασθαι, δέισας, πάντα οἱ λόγον ἐξέφηνε, καὶ

Ac primo quidem modesta est, morbum occultat. Cum autem quietem non amplius illi malum indulgeret, manifeste afflictabat se, toto die plorabat, Comibabum revocabat, omnia illi Combabus. Tandem impotens illius mali, decentem supplicandi Combabo occasionem quaerit. Atque alii quidem fateri amorem cavet, ipsa autem rem aggredi pudore prohibetur. Excogitat ergo illud, ut vino inebriata cum illo agat. Quippe una cum vino audacia etiam ingreditur, nec admodum turpis repulsa, sed quidquid egeris, in ignorantiam confertur. Ut vero visum erat, sic agit: ac post coenam veniens in cubiculum, ubi commorabatur Combabus, supplicat illi, genua contingit, fatetur amorem. Ille averso animo sermonem illum accipit, rem recusat, ebrietatem illi obiicit. Cum autem illa minaretur, magnum se sibi malum illaturam, pertimescit, totam illi rationem suam indicat, quidquid sibi accidisset, enarrat,

πάσαν τὴν ἑαυτοῦ πάθην ἀπηγῆσατο, καὶ τὸ ἔργον ἐς ἐμφανὲς ἤνεκε. ἰδοῦσα δὲ ἡ Στρατονίκη τὰ αὐτοτε ἔλπετο, μανίης μὲν οὕτω ἐκείνης ἔσχετο, ἔρωτος δὲ οὐδαμᾶ ἐλήθετο, ἀλλὰ πάντα οἱ συνεοῦσα, ταύτην παραμυθίην ἐποιεῖτο ἔρωτος ἀπρήκτοιο. ἔστι ὁ ἔρως οὗτος ἐν τῇ ἱρῇ πόλει, καὶ ἔτι νῦν γίγνεται. γυναῖκες Γάλλων ἐπιθυμέουσι, καὶ γυναῖξί Γάλλοι ἐπιμαίνονται, ζηλοτυπεί δὲ οὐδεὶς, ἀλλὰ σφισι τὸ χρῆμα κάρτα ἱρὸν νομίζεται. Τὰ δ' ὧν ἐν τῇ ἱρῇ πόλει, ἀμφὶ τὴν Στρα- 23 τονίκην, οὐδαμᾶ τὸν βασιλῆα λέληθε, ἀλλὰ πολλοὶ ἀπικνεόμενοι κατηγόρεον, καὶ τὰ γιγνόμενα ἀπηγέοντο. ἐπὶ τοῖσι περιαλγέων, ἐξ ἀτελέος τοῦ ἔργου Κομβάβον μετεκάλεε. ἄλλοι δὲ λέγουσι λόγον οὔτι ἀληθεῖα, τὴν Στρατονίκην, ἐπεδὴ ἀπέτυχε τῶν ἐδέετο, αὐτὴν γράψασαν ἐς τὸν ἄνδρα, τοῦ Κομβάβου κατηγόρειν, πείρην οἱ ἐπικαλέουσιν. καὶ τὸ Ἑλληνες Σθε-

7 Γάλλοι) Οἱ πάντα ἀπόκοποι τὰ αἰδοῦσα, οὗς νῦν καρτζίμους καλοῦσιν. M.

rem ipsam aperte demonstrat. Ubi conspexit, quae nunquam speraverat, Stratonice, furor ille quidem constitit: amoris autem neutiquam obliviscitur, sed semper cum illo versata hoc habet irriti amoris solatium. Viget eiusmodi amor Hierapoli, & nunc adhuc ita fit. Amant feminae Gallos, furunt Galli in feminas, zelotypus nemo est, sed res ea valde sancta apud illos putatur. Quae igitur Hierapoli agebantur de Stratonice, ea neutiquam fugiebant regem, multis, qui inde venirent, deferentibus, & quid fieret narrantibus. His commotus rex, imperfecto adhuc opere, Combabum arcessit. Alii hic narrant rem minime veram: Stratonicen, cum repulsae essent illius preces, ipsam scripsisse marito, accusasse Combabum, tentatae ab illo pudicitiae suae reum fecisse. Et quod de Sthenoboea sua

νεβοίης πέρι λέγουσι, καὶ Φαίδρης τῆς Κνωστίνης, ταυ-
τὶ καὶ Ἀσσύριοι ἐς Στρατονίκην μυθολογέουσι. ἐγὼ μὲν
ᾧ οὐδὲ Σθενεβοίην πείθομαι, οὐδὲ Φαίδρην τοιάδε ἐπι-
τελέσαι, εἰ τὸν Ἱππόλυτον ἀτρεκέως ἐπόθῃ Φαίδρη.
24 ἀλλὰ τὰ μὲν ἐχέτω ὅπως καὶ ἐγένετο. Ὡς δὲ ἡ ἀγ-
γελίη ἐς τὴν ἱρὴν πόλιν ἀπίκετο, ἔγνω τε ὁ Κομβάβος
τὴν αἰτίην, θαρσύνων τε ἦε, ὅτι οἱ ἡ ἀπολογία οἴκοι ἐλί-
πετο. καὶ μιν ἐλθόντα ὁ βασιλεὺς αὐτίκα μὲν ἐδῆσέ τε
καὶ ἐν Φρουρᾷ ἔχε. μετὰ δὲ παρεόντων οἱ τῶν Φίλων,
τοὶ καὶ τότε πεμπομένῳ τῷ Κομβάβῳ παρεγέροντο,
παραγαγὼν ἐς μέσον, κατηγορεῖν ἄρχετο, καὶ οἱ μοι-
χίην τε, καὶ ἀκολασίην προὔφερε· κάρτα δὲ δεινοπα-
θένων, πίστιν τε καὶ Φιλίην ἀνεκαλέετο, λέγων τρισσὰ
Κομβάβον ἀδικεῖν, μοιχὸν τε εἶντα, καὶ ἐς πίστιν
ὑβρίσαντα, καὶ ἐς θεὸν ἀσεβέοντα, τῆς ἐν τῷ ἔργῳ
τοιάδε ἔπραξε. πολλοὶ δὲ παρεστῶτες ἤλεγχον, ὅτι
ἀναφανδὸν σφέας ἀλλήλοισι συνέοντας εἶδον. πᾶσι δὲ

Graeci dicunt, & Phaedra Gnoffia, idem de Stratonice fa-
bulantur Assyrii. Equidem neque Sthenoboeam credo, ne-
que Phaedram fecisse talia, si vere amavit Phaedra Hip-
polytum. Verum ea ita se, uti facta sunt, habeant. Ubi
vero Hierapolin nuntius venit, causamque cognovit Com-
babus, cum fiducia abiit, quod domi relicta sibi esset de-
fensio. Venientem rex statim in vincula coniectum tradit
custodibus. Deinde praesentibus amicis, qui etiam tum,
cum dimitteretur Combabus, aderant, productum in me-
dium accusare occipit, & adulterium illi atque malam li-
bidinem obiiicit: graviterque commotus fidem & amicitiam
memorat, triplici se scelere obstringere Combabum affir-
mans, qui & adulter esset, & in fidem sibi habitam con-
tumeliosus, & in Deam impius, cuius in opere commisisset
talia. Multi adstantes eum convincunt, quod aperte am-

τέλος ἔδωκε αὐτίκα θνήσκειν Κομβάβον, θανάτου
 ἄξια ἐργασμένον. Ὁ δὲ τέως μὲν ἐστήκει, λέγων οὐδέν. 25
 ἐπεὶ δὲ ἤδη ἐς τὸν Φόνον ἤγετο, φθέγγατό τε, καὶ τὸ
 κειμήλιον ἤτεε, λέγων, ὥς ἀναιρέει μιν οὐχ ὕβριος οὐδὲ
 γάμων εἵνεκα, ἀλλὰ ἐκείνων ἐπιθυμέων, τὰ οἱ ἀπίων
 παρεθήκατο. πρὸς τὰδε ὁ βασιλεὺς καλέσας τὸν τα-
 μῖν, ἐκέλευε ἐνεῖκαι τὰ οἱ Φρουρέειν ἔδωκε. ὥς δὲ ἐνει-
 κε, λύσας τὴν σφρηγίδα ὁ Κομβάβος, τὰ τε ἐνεόντα
 ἐπέδειξε, καὶ ἑαυτὸν ὅποῖα ἐπεπόνθει· ἔλεξέ τε, ὦ
 βασιλεῦ, τὰδε τοι ἐγὼ ὀρώδω, εὐτέ με ταύτην ὁδὸν
 ἐπεμπες, ἀέκων ἦεν. καὶ ἐπεὶ με ἀναγκαίη μεγάλη
 ἐκ σέο κατέλαβε, τοῖάδε ἐπετέλεσα, ἐσθλὰ μὲν ἐς δε-
 σπότεα, ἐμοὶ δὲ οὐκ εὐτυχέα· τοῖόςδε μέντοι ἔων, ἀν-
 δρὸς ἐπ' ἀδίκην ἐγκαλέομαι. ὁ δὲ πρὸς τὰδε θαμβώ-
 σας, περιέβαλέ τέ μιν, καὶ δακρύων ἅμα ἔλεγε, ὦ

plexantes vidissent. Tandem placet omnibus, mori statim
 Combabum, qui morte digna perpetrasset. At ille huc us-
 que steterat nihil dicens. Cum vero ad supplicium iam du-
 cendus esset, loquitur, pignus suum reposcit, interfici se
 dicens non contumeliae regi illatae aut matrimonii illius vio-
 lant causa, sed quod illorum cupiditate rex teneretur, quae
 discedens ipsi commendasset. Ad haec vocato quaeestore
 rex afferri iubet, quae custodienda illi tradiderat. Cum at-
 tulisset, detracto Combabus signo, quae inerant, demon-
 strat, seque ipsum adeo, quomodo affectus esset; dixitque,
Haec ipsa, Rex, ego metuens, cum hoc mihi ius mandares, &
ini invitus, & cum magna abs te mihi necessitas imposita esset,
hoc feci, commodum illud quidem domino, mihi vero minime se-
cundum. Talis tamen cum sum, facinoris, quod non nisi vir com-
mittere potest, reus sum. At ille obstupescens ad haec, com-
 plexus illum cum lacrimis dixit: *Quod tibi tantum, Comba-*

Κομβάβε, τί μέγα κακὸν εἰργάσασθαι; τί δὲ σεαυτὸν οὕτω ἀεικέλιον ἔργον μαῦνος ἀνδρῶν ἔπραξας; τὰ οὐ πάμπαν ἐπαινέω, ὦ σχέτλιε, ὃς τοιάδε ἔτλης, οἷα μήτε σὲ παθεῖν, μήτε ἐμὲ ιδέσθαι ὥφελε· οὐ γὰρ μοι ταύτης ἀπολογίης ἔδωκε. ἀλλ' ἐπεὶ δαίμων τοιάδε ἤθελε, πρῶτα μὲν σοι τίσις ἐξ ἡμέων ἔσται, αὐτέων συνοφαντέων ὁ θάνατος, μετὰ δὲ μεγάλη θωρὴ ἀπίξεται, χρυσός τε πολλός, καὶ ἄργυρος ἅπλετος, καὶ ἐσθῆτες Ἀσσύριαί, καὶ ἵπποι βασιλῆοι. ἀπίξεται δὲ παρ' ἡμέας ἄνευ ἐσαγγελέος, οὐδέ τις ἀπέρξει σε ἡμετέρης ὄψιος, οὐδ' ἦν γυναικὶ ἅμα εὐνάζωμαι. τάδε εἶπέ τε ἅμα, καὶ ἔποιεε. καὶ οἱ μὲν αὐτίκα ἐς Φόνων ἤγοντο· τῷ δὲ τὰ δῶρα ἐδέδοτο, καὶ ἡ Φιλίη μέζων ἐγεγόνεε. ἐδόκει δὲ οὐδεὶς ἔτι Ἀσσυρίων Κομβάβω σοφίην καὶ
 26 εὐδαιμονίην εἴκελος. Μετὰ δὲ, αἰτησάμενος ἐκτελέσαι τὰ λείποντα τῷ νηῶ, (ὅτε λέα γὰρ μιν ἀπολέλοιπε), αὐτὶς ἐπέμπετο, καὶ τὸν τε νηὸν ἐξετέλεσε, καὶ τὸ λοι-

be, malum intulisti? Quod in te tam incredibile facinus solus virorum designasti? Non omnino laudo ista, miser, qui ea sustinueris, quae utinam neque tu passus esses, neque ego vidissem! Hac enim defensione mihi opus non erat. Sed quandoquidem haec fortuna voluit, primo quidem hoc tibi a me ultionis causa dabitur, mors delatorum: postea donum veniet magnum, aurumque multum, & argentum immensum, & vestimenta Assyria, & equi regii. Intrabis ad nos, nemine intro nuntiante; neque quisquam a nostro te conspectu arcebit, neque si cum uxore iaceat. Haec dixit simul & fecit. Illi statim ducuntur ad supplicium; huic munera tribuuntur, & maior fit amicitia. Neque videtur Assyriorum quisquam sapientia par Combabo aut felicitate. Postea cum petisset, ut liceret sibi, quae deerant templo, perficere, (imperfectum enim reliquerat) deo dimittitur, perficit templum, & reliquo tempore ibi

πὸν αὐτοῦ ἔμενε. ἔδοκε δὲ οἱ ὁ βασιλεὺς ἀρετῆς τε καὶ
 εὐεργεσίας εἵνεκα, ἐν τῷ ἱρῷ εἰστάναι χάλκεον· καὶ ἔστη
 ἐς τιμὴν ἐν τῷ ἱρῷ Κομβάβος χάλκεος, Ἑρμοκλέους
 τοῦ Ροδίου ποίημα, μορφὴν μὲν ὁκοίη γυνή, ἐσθῆτα
 δὲ ἀνδρικήν ἔχει. λέγεται δὲ τῶν Φίλων τοὺς μάλιστα
 οἱ εὐνοέοντας, ἐς παραμυθίην τοῦ πάθους, κοινωνίην ἐλέ-
 σθαι τῆς συμφορῆς. ἔτεμον γὰρ ἑαυτοὺς, καὶ διάσταν
 τὴν αὐτὴν ἐκείνῳ διατέοντο. ἄλλοι δὲ ἱρολογέουσι ἐπὶ
 τῷ πρήγματι, λέγοντες, ὡς ἡ Ἥρη Φιλέουσα Κομ-
 βάβον, πολλοῖσι τὴν τομὴν ἐπὶ νόον ἔβαλλε, ὅπως μὴ
 μόνος ἐπὶ τῇ ἀνανδρήϊ λυπέοιτο. Τὸ δὲ ἔθος τοῦτο ἐπεὶ 27
 ὅτ' ἅπαξ ἐγένετο, ἔτι νῦν μένει, καὶ πολλοὶ ἐκάστου
 ἔτους ἐν τῷ ἱρῷ τάμνονται καὶ θηλύνονται, εἴτε Κομ-
 βάβον παραμυθεόμενοι, εἴτε καὶ Ἥρη χαριζέμενοι.
 τάμνονται δ' ὦν, ἐσθῆτα δὲ οὔδε οὐκ ἐτι ἀνδρικήν ἔχου-
 σι, ἀλλὰ καὶ εἴματα τε γυναικῆϊα φορέουσι, καὶ ἔργα

manet. Tribuit ipsi hoc etiam rex virtutis & bene factio-
 rum causa, uti aeneus in templo flaret. Stabat, *inquam*;
 honoris causa in templo Combabus aeneus, Hermoclis
 Rhodii opus, forma qualis mulier, vestitum autem habet
 virilem. Dicitur porro, amicorum benevolentissimos, con-
 solandi illius casus gratia, in communionem iacturae il-
 lius venisse. Exsecuerunt nempe se ipsi, & eandem, quam
 ille, vivendi rationem elegerunt. Alii Deos admiscant ne-
 gotio, ac dicunt, adamatum a Iunone Combabum: hanc
 multis illam castrandi se mentem inieciisse, ne solus adem-
 tam sibi virilitatem graviter ferret. Interim ille mos, post-
 quam semel susceptus est, etiam manet, multique singu-
 lis annis in templo exsecant se & effeminant, sive Com-
 babi consolandi causa, sive gratum Iunoni ut faciant. Ex-
 secant certe. Verum hi vestitum non amplius virilem ha-
 bent, sed & vestimenta gestant muliebria, & opera mu-

γυναικῶν ἐπιτελεύουσι. ὥς δὲ ἐγὼ ἤκουον, ἀνακέαται
καὶ τουτέων ἐς Κομβάβον ἡ αἰτίη. συνεείχθη γάρ οἱ
καὶ τάδε. ξείνη γυνὴ ἐς πανήγυριν ἀπικομένη, ἰδοῦσα
καλὸν τε ὄντα, καὶ ἐσθῆτα ἐτι ἀνδρῆϊν ἔχοντα, ἔρωτι
μεγάλῳ ἔσχετο. μετὰ δὲ μαθοῦσα ἀτελέα εἶοντα, ἐω-
τὴν διειργάσατο. ἐπὶ τοῖσι Κομβάβος ἀβυμέων, ὅτι οἱ
ἀτυχεῶς τὰ ἐς Ἀφροδίτην ἔχει, ἐσθῆτα γυναικῆϊν
ἐνεδύσατο, ὅπως μηκέτι ἑτέρη γυνὴ ἴσα ἐξαπατέοιτο.
ἥδε αἰτίη Γάλλοισι στολῆς θηλείης. Κομβάβου μὲν
μοι περὶ τοσαύτε εἰρήσθω. Γάλλων δὲ αὖθις ἐγὼ λόγῳ
ὑστέρω μεμνήσομαι, τομῆς τε αὐτέων, ὅπως τάμνον-
ται, καὶ ταφῆς, οὐκοῖν θάπτονται, καὶ ὅτε εἵνεκα ἐς
τὸ ἱρὸν οὐκ ἐσέρχονται· πρότερον δὲ μοι θυμὸς εἰπεῖν
θέσιός τε περὶ τοῦ νηῦ, καὶ μεγάρους, καὶ δῆτα ἐρέω.
28 Ὁ μὲν χώρος αὐτός, ἐν τῷ τὸ ἱρὸν ἰδρύται, λόφος ἐστὶ,
κέαται δὲ κατὰ μέσον μάλιστα τῆς πόλιος· καὶ οἱ

lierum faciunt. Quantum audiui, etiam horum origo ad
Combabum refertur. Nam usu illi venerunt & ista. Pere-
grina mulier, in conventum *sacrum* quae venisset, conspe-
cto homine ita pulchro & vestito viriliter, magno illius
amore exarsit: post cum comperisset mutilum esse, ipsa
se interemit. Ob haec graviter ferens Combabus, sibi in-
feliciter adeo succedere Venerem, muliebrem vestem sum-
sit, ne alia amplius mulier ea ratione deciperetur. Haec
causa Gallis vestitus feminei. Ac de Combabo ista mihi
dicta sunt. Gallorum autem deinde procedente sermone
mentionem faciam, & castrationis illorum, *hoc est*, quo-
modo castrantur, & sepulturae, qua sepeliantur, & cuius
rei causa in templum non ingrediantur. Prius autem cogi-
to de positione templi & magnitudine dicere; & iam dico.
Locus ipse, in quo sacrum constitutum est, collis est. Iac-
et autem in media urbe, & duplici muro est circumda-

τείχεα δοῖα περιέσται. τῶν δὲ τειχέων τὸ μὲν ἀρχαῖον, τὸ δὲ οὐ πολλὸν ἡμέων πρεσβύτερον. τὰ δὲ προπύλαια τοῦ ἱεροῦ, ἐς ἀνερὸν Βορέην ἀποκέκρινται, μέγας ὅσον τεῖκατον ὀργυέων. ἐν τούτοις τοῖς προπυλαίοις καὶ οἱ Φαλλοὶ ἐστᾶσι, τοὺς Διόνυσος ἐστήσατο, ἡλικίην καὶ οἶδε τρηκσῶν ὀργυέων. ἐς ταύτων τὸν ἕνα Φαλλον ἀπὸ ἐλάστου ἔτεος δις ἀνέρχεται, οἰκεί τε ἐν ἄκρῳ τῷ Φαλλῷ χρόνον ἑπτὰ ἡμερῶν. αἰτὴν δὲ οἱ τῆς ἀνόδου ἥδη λέγεται· οἱ μὲν πολλοὶ νομίζουσι ὅτι ὑψοῦ τοῖσι θεοῖσι ὀμιλεῖ, καὶ ἀγαθὰ πάσῃ Συρίῃ αἰτεῖ· οἱ δὲ τῶν εὐχολέων ἀγχιῶν ἐπαίουσι. ἄλλοις δὲ δοκεῖ καὶ τὰδε Δευκάλωνος εἴνεκα ποιέσθαι, ἐκείνης συμφορῆς μνήματα, ὅκοτε οἱ ἄνθρωποι ἐς τὰ οὐρεα καὶ ἐς τὰ περιμήκεια τῶν δεινῶν ἦεισαν, τὸ πολλὸν ὕδωρ ὀρρωδούντες. ἐμοὶ μὲν ὦν καὶ τὰδε ἐπιθᾶνα. δοκεῖ γὰρ μὲν Διονύσῳ σφέας καὶ τὰδε ποιέειν. συμβάλλομαι δὲ ταυτέοις. Φαλλοὺς ὅσοι Διονύσῳ ἐγγίρουσι, ἐν ταῖσι

tus. Murorum aliter antiquitas est, alter non multum aetate nostra superior. Vestibulum templi in Boream ventum porrectum est, centum circiter passuum magnitudine. In hoc vestibulo etiam stant phalli, quos Bacchus statuit, iique altitudine tricenorum passuum. In horum unum phallum vir singulis annis bis ascendit, moraturque in summo phallo tempus septem dierum. Causa illi huius ascensionis ista memoratur. Vulgus putat, in alto illo versari cum Diis, & bona petere toti Syriae, eosque sic e propinquo audire preces. Alii haec etiam Deucalionis causa fieri autumant, in memoriam illius calamitatis, cum homines in montes & arborum altissimas aquarum multarum metu ascenderunt. Mihi quidem ista quoque parum probabilia, ac puro, illos haec etiam Baccho facere. Comicio autem inde. Phallos quotquot Baccho erigunt, fidem ligneos in

Φαλλοῖσι καὶ ἄνδρας ξυλίνους κατίξουσι ὅτε μὲν εἴνε-
 κα, ἐγὼ οὐκ ἐρέω. δεκέει δ' ὧν μοι καὶ ὅδε ἐς ἐκείνου
 29 μίμησιν τοῦ ξυλίνου ἄνδρος ἀνέρχεσθαι. Ἡ δὲ οἱ ἄνοδος
 τοιαύδε σειρῇ μακρῇ ἑαυτὸν τε ἅμα, καὶ τὸν Φαλλὸν
 περιβάλλει· μετὰ δὲ ἐπιβαίνει ξύλων προσφυῶν τῶ
 Φαλλῶ, ὁκόσον ἐς χώρην ἄκρου ποδὸς ἀνίων δὲ ἅμα
 ἀναβάλλει τὴν σειρὴν ἀμφοτέρωθεν, ὅκωσπερ ἡνιοχέων.
 εἰ δὲ τις τὸδε μὲν οὐκ ὅπωπε, ὅπωπε δὲ Φονικοβα-
 τεύοντας, ἢ ἐν Ἀραβίῃ, ἢ ἐν Αἰγύπτῳ, ἢ ἄλλοθί κου,
 οἶδε τὸ λέγω. ἐπ' αὖν δὲ ἐς τέλος ἵκηται τῆς ὁδοῦ, σειρὴν
 ἑτέρην ἀφείς, τὴν αὐτὸς ἔχει, μακρὴν ταύτην, ἀνέλκει
 τῶν οἱ θυμὸς, ξύλα, καὶ εἴματα, καὶ σκευέα ἀπὸ
 τῶν ἑορῶν συνδέων, ὁκοίην καλὴν, ἰζάνει μίμνει τε χρό-
 νου, τῶν εἶπον ἡμερέων. πολλοὶ δὲ ἀπικνεόμενοι, χρυ-
 σῶν τε καὶ ἀργυροῦ, οἱ δὲ χαλκὸν κομίζουσι· εἴτ' ἀφέν-

2 Οὐκ ἴριον) Οὐδὲ γὰρ ὅσιον, κότες Κορύβου Διόνυσον ὑπόμνημα,
 ὅημα, τὴν αἰτίαν ἱερῶν, κιναι- μισθὸν τοῦτον ἀπὸ Διόνυσου ἐπ-
 δείαν Διονύσου κατάγοιεν. παρ' αἰνέσις, Σμύλῃς τῆς μητρὸς μή-
 ὅσον καὶ ὁ φαλλὸς τοῦ πεποριεν- νυτρα. M.

phallis viros collocant: cuius rei causa, non dixerim equi-
 dem. Videtur ergo mihi illius lignei viri imitatione hic
 ascendere. Porro ascensus est eiusmodi. Catena longa se
 pariter ac phallum circumdat. Postea inscendit ligna phal-
 lo affixa, ea magnitudine, quae extremum pedem recipiat.
 Quantum vero ascendit, tantum utrinque, aurigantis ge-
 stu, catenam in altum reiecit. Si quis vero hoc non vidit,
 vidit autem illos, qui palmas conscendunt in Arabia, aut
 in Aegypto, aut alio quocunque loco, idem, quod dico,
 intelligit. Cum autem ad finem viae pervenerit, fune demisso
 alio, quem secum habet, longo illo quidem, sursum trahit,
 quae vult, ligna, & vestes, & vasa: e quibus sede colli-
 gata, quasi nido quodam, ibi desidet, manetque tempore
 dierum, quos dixi. Advenientes autem multi aurum & ar-
 gentum, quidam vero aes afferunt: deinde in conspectu

τὲς ἐκείνου πρόσθε κείμενα, ἀπῖασι, λέγοντες τὰ αἰνό-
 ματα ἕκαστος. παρεστώς δὲ ἄλλος, ἄνω ἀγγέλλει
 ὁ δὲ δεξάμενος τοῦνομα, εὐχολῶν ἐς ἕκαστον ποιεῖται.
 ἅμα δὲ εὐχόμενος, κροτέει ποίημα χάλκεον, τὸ αἰδεῖ
 μέγα καὶ τρηχὺ, κινεῶμενον, εὐδεῖ δὲ οὐδαμᾶ. ἦν γάρ
 μιν ὕπνος ἔλη ποτὲ, σκορπίος ἀνιῶν ἀνεγείρει τε, καὶ
 ἀεικέα ἐργάζεται, καὶ οἱ ἥδε ἡ ζημὴ τοῦ ὕπνου ἐπικέε-
 ται. τὰ μὲν ὧν ἐς τὸν σκορπίον μυθεύονται, ἰρά τε καὶ
 θεοπρεπεία· εἰ δὲ ἀτρεκέα ἐστὶ, οὐκ ἔχω ἔρεειν. δοκέειν
 δέ μοι, μέγα ἐς ἀγρυπνίην συμβάλλεται καὶ τῆς πτώ-
 σιος ἢ ὀρρωδῆς. Φαλλοβατέων μὲν δὴ περί τοσαῦτα ἀρ-
 κέει. ὁ δὲ νῆος ὀρέει μὲν ἐς Ἥλιον ἀνιόντα. Εὐδὸς δὲ, 39
 καὶ ἐργασίην ἐστὶ, ὀκρίους νηοὺς ἐν Ἰωνίῃ ποιοῦσι. ἔδρη
 μεγάλη ἀνέχει ἐκ γῆς μέγας ὀργυιῶν δυοῖν, ἐπὶ τῆς
 ὁ νῆος ἐπικέεται. ἀνοδὸς ἐς αὐτὸν λίθου πεποιήται, οὐ
 κάρτα μακρὴ. ἀνελθόντι δὲ θωῦμα μὲν καὶ ὁ πρόνῆος

illius posita relinquunt, indicato suo quisque nomine. Ad-
 stans vero alius sursum nuntiat; ille vero, accepto nomine,
 precēs pro unoquoque nuncupat: inter precandū sonum
 edit instrumento aeneo, quod, ubi movetur, magnū
 quiddam canit & asperum. Dormit neutiquam. Si enim
 somnus illi aliquando obrepat, scorpius ascendens & ex-
 citat illum, & magnō malo afficit: haec ei poena somni
 proposita est. Quae igitur de scorpio narrant, ea sacra
 sunt & religiosa: utrum sint vera, dicere non habeo. Ut
 mihi videtur, multum etiam ad vigilandum confert ille me-
 tus cadendi. De illis phallorum conscensoribus haec suffi-
 ciant. Templum spectat in Solem orientem. Specie est at-
 que opere illo, qualia in Ionia templa aedificant. Eminet
 e solo crepido magna, passuum duorum altitudine, in qua
 aedes imposita est. Ascensus in illam e lapide factus non
 sane latus. Ascendenti spectaculum magnum etiam atrium

μέγα παρέχεται, θύρῃσί τε ἤσκηται χρυσέῃσιν· ἐνδοθε
 δὲ ὁ νῆος χρυσοῦ τε πολλοῦ ἀπολάμπεται, καὶ ἡ ὄροφῇ
 πᾶσα χρυσή. ἀπόζει δὲ αὐτοῦ ὁδμὴ ἀμβροσίη, ὁκοίη
 λέγεται τῆς χώρας τῆς Ἀραβίης. καὶ σοι τηλόθεν ἀνιόν-
 τι, προσβάλλει πνοιὴν κάρτα ἀγαθήν· καὶ ἦν αὐτίς
 ἀπίης, οὐδαμᾶ λείπεται, ἀλλὰ σὺ τὰ τε εἴματα ἐς
 πολλὸν ἔχει τὴν πνοιήν, καὶ σὺ ἐς πάμπαν αὐτῆς μνή-
 31 σται. Ἐνδοθεν δὲ ὁ νῆος οὐκ ἀπλὸς ἐστὶ, ἀλλὰ ἐν αὐτῷ
 θάλαμος ἄλλος πεποιήται. ἄνοδος καὶ ἐς τοῦτον ὀλί-
 γῃ θύρῃσι δὲ οὐκ ἤσκηται, ἀλλ' ἐς ἀντίον ἅπας ἀνα-
 πέπταται. ἐς μὲν ὦν τὸν μέγαν νῆον πάντες ἐσέρχον-
 ται· ἐς δὲ τὸν θάλαμον οἱ ἱερεῖς μῶνον. οὐ μέντοι πάν-
 τες ἱερεῖς, ἀλλὰ τοὶ μάλιστα ἀγχιθεοὶ τέ εἰσι, καὶ
 τοῖσι πᾶσα ἐς τὸ ἱερὸν μέλεται θεραπείη. ἐν δὲ τῷδε
 εἶται τὰ ἑδεᾶ, ἥτε Ἥρη, καὶ τὸν αὐτοὶ Δία εὐντα
 ἐτέρῳ οὐνόματι κληίζουσι. ἄμφω δὲ χρυσεοὶ τέ εἰσι,

templi praebebat: & valvis aureis excultum est. Intus autem
 aedes auroque multo relucet, & lacunar totum est au-
 reum. Sentitur autem hic divinus odor, qualis dicitur re-
 gionis Arabiae, qui e longinquo ascendenti spiritum in-
 halar optimum; & si inde discesseris, non deserit; quin &
 vestimenta tua diu servant odorem; & ipsi tibi semper
 obversabitur. Intus vero aedes non simplex est, sed tha-
 lamus in ea factus alius. Ascensus etiam in hunc parvus.
 Valvis non est ornatus, sed totus ex adverso venientibus
 apertus. In magnum ergo templum ingrediuntur omnes;
 in thalamum vero soli sacerdotes, ac ne sacerdotes qui-
 dem omnes; sed ii, qui proximi censentur Diis, & qui-
 bus omnis administratio sacrorum curae est. In hoc collo-
 cata sunt signa, tum Iuno, tum quem, Iuppiter cum sit,
 alio ipsi nomine appellant. Ambo aurei, ambo sedent. Ve-

καὶ ἄμφω ἔζονται· ἀλλὰ τὴν μὲν Ἥρην λέοντες Φο-
 ρέουσι· ὁ δὲ ταύροις ἐφέζεται. καὶ δῆτα τὸ μὲν τοῦ Διὸς
 ἄγαλμα, ἐς Δία πάντα ὄρῃ, καὶ κεφαλὴν, καὶ εἴ-
 ματα, καὶ ἔδρην· καὶ μὴ οὐδὲ ἐβέλων ἄλλως εἰκάσεις.
 Ἡ δὲ Ἥρην σκοπεῖν τοὶ πολυεῖδ᾽ ἀμορφὴν ἐκφανέει. 32
 καὶ τὰ μὲν ξύμπαντα ἀτρεκέει λόγῳ Ἥρῃ ἐστὶ· ἔχει
 δέ τι καὶ Ἀθηναίης, καὶ Ἀφροδίτης, καὶ Σεληναίης,
 καὶ Ῥέης, καὶ Ἀρτέμιδος, καὶ Νεμέσιος, καὶ Μοι-
 ρέων, χεῖρὶ δὲ τῇ μὲν ἐτέρῃ σκῆπτρον ἔχει, τῇ ἐτέρῃ δὲ
 ἀτρακτον, καὶ ἐπὶ τῇ κεφαλῇ ἀκτῖνάς τε Φορέει, καὶ
 πύργον, καὶ κέστρον, τῷ μύμνῃ τὴν Οὐρανίην κοσμέου-
 σι. ἐκτος δὲ οἱ χρυσός τε ἄλλος περικέεται, καὶ
 λίθοι κάρτα πολυτελεές, τῶν οἱ μὲν λευκοί, οἱ δὲ ὑδα-
 τώδεις, πολλοὶ δὲ πυρρῶδεις. ἔτι δὲ ὄνυχες οἱ Σαρδῶνι
 πολλοί, καὶ ὑάκινθοι, καὶ σμάραγδοι, τὰ Φορέουσιν
 Αἰγύπτιοι, καὶ Ἰνδοί, καὶ Αἰθίοπες, καὶ Μῆδοι, καὶ
 Ἀρμένιοι, καὶ Βαβυλώνιοι. τὸ δὲ δὴ μέζονος λόγου

rum Iunonem leones ferunt: alter tauris infidet. Nempe
 Iovis simulacrum Iovem refert per omnia, capite, vesti-
 bus, throno, nec, etiam si velis, alii ipsum assimules. Ve-
 rum Iuno multiplicem consideranti formam offert. Uni-
 versum, ut vere dicam, Iuno est. Sed habet aliquid etiam
 Minervae, & Veneris, & Lunae, & Rheae, & Dianae,
 & Nemesis, & Parcarum. Manu altera sceptrum tenet,
 colum altera: & in capite gerit radios & turrim; & ce-
 stum habet, quo solam Coelestem Venerem ornant. Extra
 vero & aliud aurum circumpositum est, & gemmae val-
 de pretiosae, quarum aliae albae, aquei coloris aliae, mul-
 tae etiam ignei. Insuper vero Sardae onyches multae, &
 Hyacinthi & Smaragdi, quas Aegyptii ferunt, & Indi, &
 Aethiopes, & Medi, & Armenii, & Babylonii. Quod au-

ἄξιον, τοῦτο ἀπηγγέσσομαι· λίθον ἐπὶ τῇ κεφαλῇ Φορέει
 λυχνὶς καλέεται, οὐνόμα δέ οἱ τοῦ ἔργου ἢ συντυχίη.
 ἀπὸ τούτου ἐν νυκτὶ σέλας πολλὸν ἀπολάμπεται, ὑπὸ
 δέ οἱ καὶ ὁ γῆος ἅπας, οἷον ὑπὸ λυχνοῖσι φαείνεται. ἐν
 ἡμέρῃ δέ τὸ μὲν Φέγγος ἀσθενεῖ. ἰδέην δέ ἔχει κάρτα
 πυράδεα. καὶ ἄλλο θαυμαστόν ἐστι ἐν τῷ ξοάνῳ. ἦν
 ἑστειὼς ἀντίος ἐσορέης, ἐς σέ ὀρῇ· καὶ μεταβαίνοντι τὸ
 βλέμμα ἀκολουθεῖ, καὶ ἦν ἄλλος ἐτέρωθεν ἱστορή,
 33 ἴσα καὶ ἐς ἐκείνον ἐκτελεῖ. Ἐν μέσῳ δέ ἀμφοτέρων,
 ἔσθηκε ξοάνον ἄλλο χρύσειον, οὐδαμᾶ τοῖσι ἄλλοις
 ξοάνοις εἴκελον. τὸ δέ μορφὴν μὲν ἰδίην οὐκ ἔχει, Φο-
 ρεῖ δὲ τῶν ἄλλων θεῶν εἶδεα. καλέεται δὲ σημῆιον καὶ
 ὑπ' αὐτῶν Ἀσσυρίων. οὐδέ τι οὐνόμα ἴδιον αὐτῷ ἔβεντο,
 ἀλλ' οὐδέ γενέσιος αὐτοῦ περὶ καὶ εἶδος λέγουσι. καί
 μιν οἱ μὲν ἐς Διόνυσον, ἄλλοι δὲ ἐς Δευκαλίωνα, οἱ δὲ
 ἐς Σεμίραμιν ἄγουσι. καὶ γὰρ δὴ ὦν ἐπὶ τῇ κορυφῇ
 αὐτοῦ, περιστερὴ χρυσὴ ἐφίστηκε. τοῦνεκα δὴ μυθεῖον-

tem magis commemoratu dignum est, illud enarrabo. Gem-
 mam in capite fert, quae Lychnis vocatur: nomen illi res
 ipsa dedit. Ab hac noctu splendor multus refulget, ut ab
 ea tanquam a lucernis aedes tota reluceat: interdum splen-
 dor ille imbecillior, ceterum speciem habet valde igneam.
 Etiam aliud est in illo simulacro admirabile. Si stans con-
 tra intueare, te respicit, transeuntem obrutus ille perse-
 quitur: & si ab alia parte alius hoc experiat, idem in
 illum perficit. Inter utrumque stat imago ex auro, alia
 nulla parte aliis imaginibus similis. Suam hoc formam non
 habet, gerit autem aliorum Deorum species: signum vo-
 catur ab ipsis Assyriis, nec nomen illi proprium posuere:
 sed neque de ortu illius aut forma dicunt; sed alii ad Bac-
 chum, alii ad Deucalionem, ad Semiramidem alii referunt.
 Etenim in vertice illius stat colubæ aurea: quam ob cau-

ται Σεμιράμιος ἔμμεναι τὸδε σημεῖον. ἀποδημᾷ δὲ δις
 ἑκάστου ἔτους ἐς θάλασσαν, ἐς κορινθὴν τοῦ εἰπον ὕδα-
 τος. Ἐν αὐτῷ δὲ τῷ νηῷ, ἐσιόντων ἐν ἀριστερῇ, κέσται 34
 πρῶτα μὲν θρόνος ἡλίου· αὐτοῦ δὲ εἶδος οὐκ ἔν, μόνου
 γὰρ Ἡελίου καὶ Σεληναίης ἑόανα οὐ δεικνύουσι. ὅτεν
 δὲ εἵνεκα ᾧδε νομίζουσι, ἐγὼ καὶ τὸδε ἔμαθον. λέγουσι
 τοῖσι μὲν ἄλλοισι θεοῖσι ὅσιον ἔμμεναι ἑόανα ποιέε-
 σθαι, οὐ γὰρ σφέων ἐμφανέα πάντεσι τὰ εἶδεα·
 Ἡέλιος δὲ, καὶ Σεληναίη, πάντοτε ἐναργεές, καὶ
 σφέας πάντες ὁρέουσι. κοίη ᾧν αἰτή ἑοανουργίης, τοῖσι
 ἐν τῷ ἡέρι φαινομένοισι; Μετὰ δὲ τὸν θρόνον τοῦτον κέα- 35
 ται ἑόανον Ἀπόλλωνος, οὐκ οἷον εἰς ἑοανουργίαν οἱ μὲν
 γὰρ ἄλλοι πάντες, Ἀπόλλωνα νέον τε ἤγηται, καὶ
 πρῶτῃ βῆσιν ποιέουσι. μῶνοι δὲ οὗτοι Ἀπόλλωνος γενεή-
 τεω ἑόανον δεικνύουσι· καὶ τάδε ποιέοντες, ἐαυτοὺς μὲν
 ἐπαινέουσι, Ἑλλήνων δὲ κατηγοροῦσι, καὶ ἄλλων,

Sam Semiramidis esse simulacrum illud fabulaatur. Abit
 [desertat] vero bis quotannis ad afferendam, quam dixi,
 aquam. In ipsa porro aede ad sinistram intraneum Solis
 primum thronus positus est: ipsius vero simulacrum non
 inest. Solius enim Solis ac Lunae simulacra non ostendunt.
 Cuius autem rei causa hoc instituerint, id ipsum quoque
 didici. Aiunt, reliquis Diis simulacra facere fas esse: illo-
 rum enim species non esse notas omnibus. At Sol & Lu-
 na plane conspicui, & vident illos universi. Quae igitur
 causa simulacrorum illis faciendorum, qui in aethere se
 conspiciendos praebeant? Post illum thronum Apollinis si-
 gnum positum est, non quale fieri consuevit. Nam reliqui
 omnes iuvenem putant Apollinem, & prima florentem
 pubertate faciunt. Hi soli vero barbari Apollinis signum
 ostendunt. Haec dum faciunt, sibi placent, reprehendunt

ἄκοσοι Ἀπόλλωνα παῖδα θέρμενοι ἰλάσκονται· αἰτὴν δὲ ἡδὲ δοκέει αὐτέοισι, ἀσφαλίη μεγάλη ἔμμεναι, ἀτελέα ποιεῖσθαι τοῖσι θεοῖσι τὰ εἶδα, τὸ δὲ νέον ἀτελεῖς ἔτι νομίζουσι. ἐν δὲ καὶ ἄλλο τῷ σφετέρῳ Ἀπόλλωνα καινουργέουσι, μαῦνοι Ἀπόλλωνα εἴμασι κοσμέουσι.

36 Ἔργων δὲ αὐτοῦ περὶ, πολλὰ μὲν ἔχω εἰπεῖν. ἐρεῶ δὲ τὸ μάλιστα θαυμάζειν ἄξιον, πρῶτα δὲ τοῦ μαντήιου ἐπιμνήσομαι. μαντήϊα πολλὰ μὲν παρ' Ἑλλήσι, πολλὰ δὲ καὶ παρ' Αἰγυπτίοισι. τὰ δὲ καὶ ἐν τῇ Λιβύῃ, καὶ ἐν τῇδε Ἀσίῃ πολλά ἐστί. ἀλλὰ τὰ μὲν οὔτε ἱρέων ἄνευ οὔτε προφητέων φθέγγονται, ὁδὲ δὲ αὐτὸς τε κινέται, καὶ τὴν μαντήϊαν ἐς τέλος αὐτουργεῖ, τρόπος δὲ αὐτῆς τοιούδε. εὐτ' ἂν ἐβέλῃσι χρησμηγορέειν, ἐν τῇ εὐρῇ πρῶτα κινέται. οἱ δὲ μιν ἱρέες αὐτίκα αἰείρουσι. ἦν δὲ μὴ αἰείρωσι, ὁ δὲ ἰδράει, καὶ ἐς μέσσην ἔτι κινέται. εὐτ' ἂν δὲ ὑποδύντες φέρωσι, ἄγει σφέας, πάντα περιδιύνει,

Graecos, aliosque, qui Apollinem placant, quem ponunt puerum. Causa haec illis videtur, quod magna sit insipientia, imperfectas Dis formas tribuere: adolescentiam autem adhuc imperfectam existimant. Verum unum etiam in alio suo Apolline novant. Soli vestibus ornant Apollinem. De operibus ipsius multa habeo dicere. Dicam vero, quod maxime admiratione dignum est. Primo autem oraculi mentionem faciam. Oracula apud Graecos multa, multa apud Aegyptios. Verum etiam in Libya & in Asia multa sunt. Sed alia non sine sacerdotibus vel prophetis respondent: at hic movetur ipse, & divinationem ad finem usque solus perducit. Modus hic est. Cum vult reddere oraculum, in sede primum sua movetur. Sacerdotes vero ipsum continuo tollunt. Si vero non tollant, ille sudat, & versus medium adhuc movetur. Cum vero subeuntes onus ipsum ferunt, agit illos usque quaque in orbem,

καὶ ἐς ἄλλον ἐξ ἑτέρου μεταπηδῶν. τέλος ὁ ἀρχιεὺς
 ἀντιτάσας, ἐπερέταί μιν περὶ πάντων πρηγμάτων· ὁ
 δὲ ἦν τι μὴ θέλη ποιέεσθαι, ὀπίσω ἀναχωρεῖ. ἦν δέ τι
 ἐπαυρή, ἔρχει ἐς τὸ πρόσω τοὺς προσφέροντας, ὁκωσ-
 περ ἡνιοχέων, αὐτῶ μὲν συναγείρουσι τὰ θέσφατα, καὶ
 οὔτε ἴφην πρηγμα οὐδέν, οὔτε ἴδιον τούτου ἄντι ποιέουσι.
 λέγει δὲ καὶ τοῦ ἔτεος περί, καὶ τῶν ὥρεων αὐτοῦ πα-
 σέων, καὶ ὁκάτε οὐκ ἔσονται. λέγει δὲ καὶ τοῦ σημήϊου
 περί, κότε χρή μιν ἀποδημέειν, τὴν εἶπον ἀποδημῆν.
 Ἐρῶ δὲ καὶ ἄλλο, τὸ ἐμεῦ παρεόντος ἔπρηξε. οἱ μὲν 37
 μιν ἱεῖες ἀείροντες ἔφερον, ὁ δὲ τοὺς μὲν ἐν γῇ κάτω ἔλι-
 πε, αὐτὸς δὲ ἐν τῷ ἡέρι μοῦνος ἐφορέετο. Μετὰ δὲ τὸν 38
 Ἀπόλλωνα, Ἰόανόν ἐστιν Ἀτλαντος, μετὰ δὲ Ἑρμῆω
 καὶ Εἰλειθυίᾳς. Τὰ μὲν ὧν ἐντὸς τοῦ νηοῦ, ὥδε κεκο- 39
 σμέαται· ἔξω δὲ βωμός τε κέεται μέγας, χάλκεος· ἐν
 δὲ καὶ ἄλλα Ἰόανα μορία χάλκεα, βασιλέων τε καὶ
 ἱερέων. καταλέξω δὲ τῶν μάλιστα ἄξιον μῆσαισθαι,

& in alium ex alio transfilit. Tandem obfistens sacerdotum
 princeps interrogat illum de rebus omnibus. Isque, si no-
 lit fieri, retrocedit; si vero probet, antrorsum agit suos
 baiulos, tanquam habentis auriga. Ita colligunt oracula,
 & neque sacram rem ullam neque privatam sine hoc fa-
 ciunt. Praedicit etiam de anno, omnibusque illius tempe-
 statibus, & quando non futurae sint: item praedicit de Si-
 gno, quando eam, quam dicebam modo, profectiorem sus-
 cipiat. Narrabo etiam aliud, quod me praesente egit. Sa-
 cerdotes sublatum ferebant. At ipse illos humi reliquit,
 sublimis ipse solus ferebatur. Post Apollinem Atlantis si-
 gnum est, post Mercurii, & Ilithyiae. Interiora igitur ae-
 dis sic ornata sunt. Extra vero altare positum magnum ex
 aere: adsunt & alia signa sexcenta aenea regum & sacer-
 dotum: recensebo autem, quae memoratu prae ceteris di-

ἐν ἀριστερῇ τοῦ νεῶ Σαμιράμιος ἑόρταν ἔστηκε, ἐν δεξιᾷ
 τὸν κτὸν ἐπιδεικνύουσης. ἀνέστη δὲ δι' αἰτίην τοιήδε' ἀν-
 θρώποισι, ὅκοσοι Συρίην οἰέουσι, νόμον ἐποιέετο, ἑω-
 τὴν μὲν ὅκως θεὸν ἱλάσκεσθαι, θεῶν δὲ τῶν ἄλλων,
 καὶ αὐτῆς Ἥρης ἀλογεῖν καὶ ᾧδε ἐποίεον. μετὰ δὲ ὡς
 οἱ θεοὶ ἀπίκοντο νοῦσοι τε καὶ συμφορὰ, καὶ ἄλγεα
 μανίης μὲν ἐκείνης ἀπεπαύσατο, καὶ θνητὴν ἑωτὴν
 ὁμολόγεε, καὶ τοῖσι ὑπηκόοισι αὖθις ἐκέλευεν εἰς Ἥρην
 τρέπεσθαι. τούνεκα δὴ ἔτι τοιήδε' ἀνέστηκε, τοῖσι ἀπι-
 κνεομένοισι τὴν Ἥρην ἱλάσκεσθαι δεικνύουσα, καὶ θεὸν
 40 οὐκ ἔτι ἑωτὴν, ἀλλ' ἐκείνην ὁμολογέουσα. Εἶδον δὲ καὶ
 Ἑλένης αὐτοῦ ἄγαλμα, καὶ Ἑκάβης, καὶ Ἀδρυμά-
 χης, καὶ Πάριδος, καὶ Ἑκτορος, καὶ Ἀχιλλέως. εἶ-
 δον δὲ καὶ Νιρέως εἶδος τοῦ Ἀγλαΐης, καὶ Φιλομή-
 λην, καὶ Πράκην, ἔτι γυναῖκας, καὶ αὐτὸν Τηρέα ὄρ-
 νιθα, καὶ ἄλλο ἄγαλμα Σαμιράμιος, καὶ Κομβάβου,

gna sunt. Ad sinistram aedis signum stat Semiramidis, dex-
 tra aedem ostendentis. Stat per causam eiusmodi. Homini-
 bus, qui Syriam habitant, legem tulerat, se pro Dea pla-
 carent, Deos autem reliquos, ipsamque adeo Iunonem,
 negligenter: idque illi fecere. Postea vero cum divinitus
 illi immitterentur morbi, & calamitas, & dolores; a fu-
 rore illo resipuit, & mortalem se confessa est, & suis ci-
 vibus, ut ad Iunonem iterum se converterrent, imperavit.
 Hanc ob causam hoc adhuc habitu adstat, advenientibus
 placandam Iunonem demonstrans, & Deam non iam se,
 sed illam confessa. Vidi etiam Helenae ibi signum, & He-
 cubae, & Andromachae, & Paridis, & Hectoris, & Achil-
 lis. Vidi etiam Nirei simulacrum Aglaiae filii, & Phi-
 lomelam, & Procnem, adhuc mulieres, & ipsum Tereum
 volucrem: & aliud signum Semiramidis, & Combabi illud,

τὸ κατέλειξα, καὶ Στρατονίκης, κάρτα καλὸν, καὶ
 Ἀλεξάνδρου, αὐτῷ ἐκείνῳ εἰκελον. παρὰ δὲ οἱ Σαρδα-
 κάπαλος ἔσθηκε, ἄλλη μορφῇ, καὶ ἄλλη στολῇ. Ἐν 41
 δὲ τῇ αὐλῇ ἄφεται νέμονται βόες μεγάλοι, καὶ ἵπποι,
 καὶ αἰετοί, καὶ ἄρκτοι, καὶ λέοντες, καὶ ἀνθρώπους οὐ-
 δαμῶ σίνονται, ἀλλὰ πάντες ἱροὶ τέ εἰσι, καὶ χειροή-
 θεες. Ἰρῆες δὲ αὐτοῖσι πολλοὶ ἀποδεδεχатаὶ τῶν οἱ μὲν 42
 τὰ ἱρήια σφάζουσι, οἱ δὲ σπονδὴν φορέουσι, ἄλλοι δὲ
 πυρφόροι καλέονται, καὶ ἄλλοι παραβώμιοι. ἐπ' ἐμεῦ
 δὲ πλείονες καὶ τρηκοσίαν ἔς τὴν θυσίην ἀπικνέοντο.
 ἐσθῆς δὲ αὐτέοισι πᾶσι λευκὴ καὶ πῖλον ἐπὶ τῇ κε-
 φαλῇ ἔχουσι. ἀρχιεὺς δὲ ἄλλος ἐκάστου ἔτεος ἐπιγί-
 γνεται. παρ' αὐτὴν δὲ μῦνος οὗτος φορεῖ, καὶ τιάρῃ
 χρυσῇ ἀναδέεται. Ἔστι δὲ καὶ ἄλλο πλῆθος ἀνθρώ- 43
 πων ἱρῶν, αὐλητῶν τε, καὶ συριατῶν, καὶ Γάλλων,
 καὶ γυναῖκες ἐπιμανέες τε, καὶ φρενοβλαβέες. Θυσίῃ 44
 δὲ δις ἐκάστης ἡμέρης ἐπιτελεέται, ἐς τὴν πάντες ἀπι-

quod memoravi, & Stratonicae valde pulchrum, & Alex-
 andri ipsi illi simile. Adstat illi Sardanapalus, forma alia
 & vestitu. In aula soluti pascuntur boves magni & equi,
 & aquilae, & ursi, & leones, qui nequaquam nocent ho-
 minibus, sed sacri omnes sunt & mansueti. Sacerdotes au-
 tem illis multi recepti sunt, quorum alii mactant hostias,
 alii ferunt libamina, igniferi vocantur alii, & alii altarium
 affeculae. Me quidem praesente trecentis plures ad sacrifi-
 candum accedebant. Vestimenta illis omnia candida; pileum
 gestant in capite; sacerdos summus singulis annis novus
 succedit: purpura hic solus indutus est, tiara redimitus
 aurea. Est autem alia quoque multitudo sanctorum homi-
 num, tibicinum, fistulatorum, Gallorum; & mulieres fu-
 riosae ac fanaticae. Sacrificium his unoquoque die peragi-

κνέονται. Διὶ μὲν ὦν κατ' ἡσυχίην θύουσι, οὔτε αἰδόν-
 τες, οὔτε αὐλέοντες. οὐτ' ἂν δὲ τῇ Ἥρῃ κατάρχωνται,
 αἰδουσί τε, καὶ αὐλέουσι, καὶ κρέατα ἐπικρατέουσι.
 45 καὶ μαι τάντου πέρι, σαφές εἶδ' ἐπιπνέειν ἰδύναντα. Ἔστι
 δὲ καὶ λίμνη αὐτόθι, ἐν πολλὸν ἐκὰς τοῦ ἱεροῦ, ἐν τῇ
 ἰχθύας ἱερὸν τρέφονται πολλοὶ, καὶ πολυειδέες. γίγνον-
 ται δὲ αὐτῶν ἔνιοι κάρτα μεγάλοι· οὗτοι δὲ καὶ οὐνό-
 ματα ἔχουσι, καὶ ἔρχονται καλεόμενοι ἐπ' ἐμεῦ δὲ τις
 εἴην ἐν αὐτοῖσι χρυσοφορέων· ἐν τῇ πτέρυγι δὲ ποίημα
 χρύσειον αὐτῶν ἀνεκέατο. καὶ μιν ἐγὼ πολλάκις ἐβη-
 46 σάμην, καὶ ἔχε τὸ ποίημα. Βάθος δὲ τῆς λίμνης πολ-
 λὸν ἐγὼ μὲν οὐκ ἐπειρήθην· λέγουσι δ' ὦν καὶ διηκο-
 σίων ὀργυιέων πλέον ἔμμεναι. κατὰ μέσον δὲ αὐτῆς
 βῶμος λίθου ἀνέστηκε. δοκέεις ἂν ἄφνω ἰδὼν, πλώειν
 τέ μιν, καὶ τῷ ὕδατι ἐποχέεσθαι, καὶ πολλοὶ ὧδε νο-
 μίζουσι· ἐμὰ δὲ δοκέει στύλος ἐφεστὼς μέγας, ἀνε-
 χεῖν τὸν βῶμόν. ἔσπεπται δὲ αἰὲ, καὶ θυώματα ἔχει.

tur, ad quod omnes veniunt. Iovi quidem silentio sacrifi-
 cant, neque sua voce canentes, neque tibiis. Cum vero
 Iunoni immolant, cantant, tibiis canunt, crotalis crepi-
 tant. Ac de isto nihil mihi certi dicere poterant. Est etiam
 lacus ibidem non procul a templo, in quo pisces facti nu-
 triuntur multi, & varia specie. Fiumt quidam illorum opi-
 pido magni. Hi & nomina habent, & vocati accedunt. Mo-
 spectante erat inter eos etiam aliquis ornatus auro, in cu-
 ius pinna aureum opus florum suspensum erat. Illum ego
 saepe vidi, cum illud opus haberet. Profunditas lacus ma-
 gna. Equidem non sum expertus: dicunt vero ducento-
 rum amplius passuum esse. In medio stat altare lapideum.
 Putes ad primum conspectum, natare illud, & in aqua
 fluitare; ac multi ita esse arbitrantur. Mihi vero videtur
 columna subiecta ingens sustinere altare. Virtus illud sem-

πολλοὶ δὲ καὶ ἐκάστης ἡμέρης κατ' εὐχὴν ἐς αὐτὸν νη-
χόμενοι, στεφανηφορέουσι. Γίνονται δὲ αὐτάθι καὶ 47
πανηγυρίαι τε μέγισται· καλέονται δὲ ἐς τὴν λίμνην
καταβάσεις, ὅτι ἐν αὐτῇσι ἐς τὴν λίμνην τὰ ἰρὰ πάντα
κατέρχεται· ἐν τοῖσι ἡ Ἥρῃ πρώτη ἀπικνέεται τῶν
ἐχθρῶν εἴδεα, μὴ σφέας ὁ Ζεὺς πρῶτος ἰδεῖν. ἢ γὰρ
τόδε γένηται, λέγουσι ὅτι πάντες ἀπόλλυνται. καὶ θῆ-
τα ὁ μὲν ἔρχεται ὀφόμενος, ἡ δὲ πρόσω ἰσταμένη ἀπει-
γυεῖ τε μιν, καὶ πολλὰ λιπαρέουσα ἀποπέμπει. Μὲν 48
γινώσκει δὲ αὐτοῖσι πανηγυρίαι, καὶ ἐς θάλασσαν νο-
μίζονται. ἀλλ' ἐγὼ ταυτέων περὶ σαφεῖς οὐδὲν ἔχω εἰ-
παι· οὐ γὰρ ἦλθον αὐτὸς, οὐδὲ ἐπειρήθην ταύτης τῆς
ὁδοιπορίας. τὰ δὲ ἐλθόντες ποιεῖουσιν, εἶδον, καὶ ἀπηγή-
σομαι. ἀγγήιον ἕκαστος ὕδατι σεσαγμένον φέρουσι·
κρητὴ δὲ τάδε σεσήμανται· καὶ μιν οὐκ αὐτοὶ λυσάμενοι
χέονται, ἀλλ' ἔστι ἀλεκτρυὼν ἱρὸς, οἰκεῖ δὲ ἐπὶ τῇ

16 Ἀλεκτρυὼν) Πότερον ὄρνις· οὗτος ἢ πῶς ἐν τῇ λίμνῃ, καὶ
ἢ ἀνὴρ οὕτω καλούμενος; ὄρνις ποῖα μηχανὴ ὄρνις οὐκ ἀμφίβιος
γὰρ τί συντελεσθεῖ μισθὸς καὶ τὰς οἰκίσαι; V.

per ornatum est, & suffitum habet. Multi quotidie pre-
candi causa eo natare coronati. Fiunt ibi conventus ma-
ximi, vocanturque descensiones in lacum, quoniam illis
numina omnia ad lacum descendunt, inter quas Iuno pri-
ma advenit piscium causa, ne primus illos Iuppiter con-
spiciat. Hoc enim si fiat, perire aiunt universos. Ac venit
ille quidem visurus: at illa adversum consistens illum ar-
cet, & multum supplicans remittit. Sed maximae illis ce-
lebritates habentur, quae instituuntur ad mare. Verum de
his nihil certi, quod dicam, habeo. Neque enim ipse accef-
si, neque illam profectioem expertus sum. Quae autem in
reditu faciunt, ea vidi, & iam enarrabo. Vas aqua ple-
num pro se quisque afferunt: illa obsignata sunt cera: nec
vero ipsi eam solvunt, & aquam deinde effundunt. Sed

λίμνῃ, ὃς ἐπεὶ σφέων δέξεται τὰ ἀγγήια, τήν τε σφρη-
γίδα ὀρῇ, καὶ μισθὸν ἀνύμενος, ἀνά τε λύει τὸν δεσ-
μὸν, καὶ τὸν κηρὸν ἀπαρτέεται, καὶ πολλὰς μνέας ἐκ
τούτου τοῦ ἔργου τῷ ἀλεκτρυόνι ἀγείρονται. ἔνθεν δὲ ἐς
τὸν νηὸν αὐτοὶ ἐνείκοντες, σπένδουσί τε, καὶ θύσαντες,
49 ὁπίσω ἀπονοστέουσι. Ἑορτέων δὲ πάσῃαν, τῶν οἶδα,
μεγίστην τοῦ εἵκρος ἀρχομένου ἐπιτελέουσι. καὶ μὲν αἱ
μὲν πυρὴν, οἱ δὲ λαμπάδα καλέουσι. θυσίην δὲ ἐν αὐ-
τῇ τοιήνδε ποιέουσι. δένδρεα μεγάλα ἐκκόψαντες, ἐν τῇ
αὐλῇ ἐστᾷσι, μετὰ δὲ ἀγινέοντες αἰγὰς τε, καὶ οἴας,
καὶ ἄλλα κτήνεα ζωᾷ, ἐκ τῶν δένδρεων ἀπαρτέουσι·
ἐν δὲ καὶ ὄρνιθες, καὶ εἴματα, καὶ χρύσεια, καὶ ἀρ-
γύρεα ποιήματα, ἐπεὶ δὲ ἐντελέα πάντα ποιήσωνταὶ
περιενείκοντες τὰ ἱρὰ περὶ τὰ δένδρεα, πυρὴν ἐνιάσι,
τὰ δὲ αὐτὰ πάντα καίονται. ἐς ταύτην τὴν ἑορτὴν
πολλοὶ ἄνθρωποι ἀπικνέονται ἔκ τε Συρίας καὶ τῶν
πέριξ χωρέων πάσῃαν. φέρουσί τε τὰ ἑωυτῶν ἱρὰ ἕκα-

est sacer quidam Gallus, qui ad lacum habitat. Hic ubi
illorum vasa recepit, sigillumque inspexit, accepta eius
rei mercede, solvit vinculum, ceram aufert: ac minae
multae hoc ex opere ad Gallum redeunt. Hinc in tem-
plum ipsi illaram aquam fundunt, & sacrificio facto retro
abeunt. Dierum festorum, quos novi, omnium maximum
ineunte vere celebrant. Pyram, h. e. rogum, vocant alii;
alii Lampadem. Sacrificium eo peragunt eiusmodi. Arbo-
res excisas ingentes in aula statuunt: tum adductas capras,
& oves, & pecora alia, viventia ex arboribus suspen-
dunt: addunt aves, vestes, aurea & argentea opera. Per-
fectis iam omnibus, circumlaris circa arbores Diis, ignem
subiiciunt: illa vero subito ardent omnia. Ad hoc solemne
multi homines conveniunt e Syria, & regionibus circa
omnibus, feruntque suos omnes Deos, & quae signa ha-

ὅτῳ, καὶ τὰ σημεῖα ἕκαστοι ἔχουσι ἐς τὰδε μεμνη-
 μένα. Ἐν ῥητῇσι δὲ ἡμέρησι τὸ μὲν πλῆθος ἐς τὸ ἱρὸν 50
 ἀγείρονται· Γάλλοι δὲ πολλοὶ, καὶ τοὺς ἑλέξα, οἱ ἱροὶ
 ἄνθρωποι τελέουσι τὰ ὄργια, τάμνονταί τε τοὺς πῆ-
 χεας, καὶ τοῖσι νώτοισι πρὸς ἀλλήλους τύπτονται.
 πολλοὶ δὲ σφισι παρεστῶτες, ἐπαυλεύουσι, παλλοὶ δὲ
 τύμπανα παταγέουσι, ἄλλοι δὲ αἰδούσι ἔνθεα καὶ ἱρὰ
 ᾠσματα. τὸ δὲ ἔργον ἐκτὸς τοῦ νηοῦ τόδε γίνεταί. οὐδὲ
 ἐσέρχονται ἐς τὸν νηὸν, οὐκόσσι τὰδε ποιεῖουσι. Ἐν ταύ- 51
 τησι τῇσι ἡμέρησι, καὶ Γάλλοι γίνονται. ἑπεὶ γὰρ οἱ
 ἄλλοι αὐλέουσιν τε καὶ ὄργια ποιεῶνται, ἐς πολλοὺς
 ἤδη ἡ μανίη ἀπικνέεται, καὶ πολλοὶ οἱ ἐς θῆην ἀπικό-
 μενοι, μετὰ δὲ τοιαύτῃ ἐπρηξάν. καταλέξω δὲ καὶ τὰ
 ποιεῖουσι. ὁ νεμῆης, ὅτῳ τὰδε ἀποκέαται, ῥίψας τὰ εἰ-
 ματα, μεγάλη βοῇ ἐς μέσον ἔρχεται, καὶ ἕξιφος ἀναι-
 ρέεται, τὰ δὲ πολλὰ ἔτια ἐμοὶ δοκέει, διὰ τοῦτο ἔστη-
 κε· λαβὼν δὲ αὐτίκα τάρμπε ἑαυτὸν, θῆει τε διὰ τῆς

bent ab illis expressa. Statis diebus in templum confluit
 multitudo. Galli muki, & sacri, quos dixi, homines, cae-
 rimonias obeunt, vulnerant sibi brachia, & terga invicem
 caedenda praebeant. Multi adstantes tibiis accinunt, multi
 perstrepunt tympanis, canunt alii divina & sacra cantica.
 Hoc vero opus extra aedem peragitur, neque illam intrant,
 quicunque faciunt talia. Per hunc dies sunt etiam Galli.
 Reliqui enim dum tibiis concinnant, & celebrant orgia; ad
 plures iam pervasit furor, multique, qui spectatum modo
 venerant, postea perpetrarunt talia. Enarrabo autem, quid
 agant. Qui ista de se statuit juvenis, vestibis abiectis ma-
 gno clamore in medium prodit; tollit gladium, quales a
 multis inde annis, ob id ipsum puto, praesto sunt. Hoc
 igitur accepto statim se castrat, ac per urbem currit, ma-

πόλιος, καὶ τῇσι χερσὶ φέρει τὰ ἔταμε. ἐς οἰκίην δὲ δα-
 κίην τάδε ἀπορρίψει, ἐκ ταύτης ἐσθῆτά τε θηλέην,
 καὶ κόσμον τὸν γυναικῆϊον λαμβάνει. τάδε μὲν ἐν τῇσι
 52 τομῇσι ποιεοῦσι. Ἀποθανόντες δὲ Γάλλοι οὐκ ὁμοίην
 ταύτην τοῖσι ἄλλοις θάπτονται, ἀλλ' ἐὰν ἀποθάνῃ
 Γάλλος, οἱ ἑταῖροί μιν αἰείροντες, ἐς τὰ προαύστεια φέ-
 ρουσι. φέμενοι δὲ αὐτὸν καὶ τὸ φέρετρον, τῷ ἐκόμισαν,
 ὑπερθε λίθοις βάλλουσι, καὶ τάδε πρήξαντες, ὅπισθα
 1 ἀπονοστέουσι. Φυλάξαντες δὲ ἑπτὰ ἡμερέων ἀριθμὸν,
 οὕτω ἐς τὸ ἱρὸν ἐσέρχονται. πρὸ δὲ τούτων, ἣν ἐσέλθωσι
 53 οὐκ ὅσια ποιεοῦσι. Νόμοισι δὲ ἐς ταῦτα χρεώνται του-
 τέοις· ἣν μὲν τις αὐτέων νέκυν ἴδῃται, ἐκείνην τὴν ἡμέρην
 ἐς τὸ ἱρὸν οὐκ ἀπικνεύεται· τῇ ἑτέρῃ δὲ, καθήρας ἐκυτὸν,
 ἐσέρχεται. αὐτέων δὲ τῶν οἰκηίων τοῦ νέκυνος. ἑορᾶστοι
 Φυλάξαντες ἀριθμὸν ἡμερέων τριήκοντα, καὶ τὰς κεφα-
 λὰς ξυράμενοι, ἐσέρχονται. πρὶν δὲ τάδε ποιῆσαι, οὐ
 54 σφίσι ἐσμέναι ὅσιον. Θύουσιν δὲ βόας ἄρσενάς τε, καὶ

nibus ferens, quae abscidit. In quaecunque vero domum
 ista abiecerit, ex ea vestem muliebrem & mundum acci-
 pit. Haec in castrationibus agunt. Mortui vero Galli non
 simili aliis sepultura sepeliuntur: sed ubi mortuus est Gal-
 lus, sodales illum sublatum ferunt in suburbia: depositum
 una cum feretro, quo portaverant, obruant lapidibus,
 eoque facto domum retro abeunt. Servato deinde septem
 dierum numero, sic in templum intrant. Ante hos si in-
 trent, piaculum committunt. Legibus ad haec utuntur hisce.
 Si quis illorum mortuum viderit, illo die non venit in
 templum: postridie autem, ubi lustravit se, intrat. Sed qui
 domestici fuere mortui, triginta dierum observato numero
 singuli, & rasos capitibus, intrant: ante vero quam istuc
 fecerint, intrare illis nefas. Sacrificant boves mares pariter

θήλας, καὶ αἰγας, καὶ οἷας. σύας δὲ μόνον ἐναγέας νομίζοντες, οὔτε θύουσι, οὔτε σιτέονται. ἄλλοι δ' οὐ σφάας ἐναγέας, ἀλλὰ ἱρούς νομίζουσι. ὀρνίθων τε αὐτέοισι περιστερὴ δοκέει χρῆμα ἱρώτατον, καὶ οὐδὲ ψαύειν αὐτέων δικαιοῦσι· καὶ ἦν ἀέκοντες ἀψωνται, ἐναγέες ἐκείνην τὴν ἡμέρην εἰσὶ. τούνεκα δὴ αὐτέοισι σύννομοί τε εἰσι, καὶ ἐς τὰ οἰκῆια ἐσέρχονται, καὶ τὰ πολλὰ ἐν γῇ νέμονται. Λέξω δὲ καὶ τῶν πανηγυριστέων πέρι, τὰ 55 ἐκεῖνοι ποιέουσι. ἀνὴρ εὖτ' ἂν ἐς τὴν ἱρὴν πόλιν πρῶτον ἀπικνέεται, κεφαλὴν μὲν ὅδε καὶ ὀφρύας ἐξύρατο· μετὰ δὲ ἱρεύσας οἶν, τὰ μὲν ἄλλα κρεουργεῖ τε καὶ εὖωχέεται, τὸ δὲ νάκος χαμαὶ θέμενος, ἐπὶ τούτου ἐς γόνου ἔζεται, πόδας δὲ καὶ κεφαλὴν τοῦ κτήνεος ἐπὶ τὴν ἐαυτοῦ κεφαλὴν ἀναλαμβάνει· ἅμα δὲ εὐχόμενος αἰτέει, τὴν μὲν παροῦσαν θυσίην δέκεσθαι· μέζω δὲ ἐσαυθὺς ὑπὸσχέεται. τελέσας δὲ ταῦτα, τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ τε στέφεται, καὶ τῶν ἄλλων, ὅσοι τὴν αὐτὴν ὁδὸν ἀπι-

ac feminas, & capras, & oves. Porcos solos, quos abominantur, neque immolant, neque iis vescuntur. Alii non abominabiles putant, sed sacros. Inter aves columba res illis sanctissima videtur, nec attingere eas fas putant: & si inviti attigerint, impiati sunt illo die. Itaque cum illis habitant, cubicula ingrediuntur, & plerumque pascuntur humi. Dicam autem de his etiam, qui ad conventus hosce veniunt. Vir ubi Hierapolin primum venit, caput radit ac supercilia. Post sacrificata ove, reliquas carnes concisas epulatur. Pelle autem humi strata, genu in ea ponit, pedes & caput pecudis suo capite suscipit: simul autem precibus petit, praesentem victimam recipiant, maiorem pollicetur in posterum. His perfectis, & suum caput coronat & reliquorum, qui eandem professionem suscepere. Tum abla-

- κνέονται. ἄρας δὲ ἀπὸ τῆς ἑωυτοῦ ὁδοπορέει, ὕδασι τε
 ψυχροῖσι χρεώμενος, λουτρῶν τε καὶ πόσιος εἵνεκα, καὶ
 ἐς πάμπαν χαμοκοιτέων. οὐ γάρ οἱ εὐνῆς ἐπιβῆναι
 ὅσιον, πρὶν τὴν τε ὁδὸν ἐκτελέσαι, καὶ ἐς τὴν ἑωυτοῦ
 56 αὐτὶς ἀπικέσθαι. Ἐν δὲ τῇ ἱρῇ πόλει ἐκδέκεταιί μιν
 ἀνὴρ ξεινοδόκος ἀγνοέοντα. ῥητοὶ γὰρ δὴ ὦν ἐκάστης πό-
 λιος αὐτόθι ξεινοδοκοὶ εἰσὶ καὶ τόδε πατρόθεν οἴκοι δέκον-
 ται. καλέονται δὲ ὑπὸ Ἀσσυρίων οἷδε διδάσκαλοι, ὅτι
 57 σοφίσι πάντα ὑπηγέονται. Θύουσι δὲ οὐκ ἐν αὐτῷ τῷ
 ἱρῷ· ἀλλ' ἐπεὶ παραστήσῃ τῷ βωμῷ τὸ ἱρήϊον, ἐπι-
 σπείσας, αὐτὶς ἄγει ζῶν ἐς τὰ οἰκήϊα· ἐλθὼν δὲ κατ'
 58 ἑωυτὸν θύει τε, καὶ εὐχεται. Ἔστι δὲ καὶ ἄλλης θυ-
 σίης τρόπος τοιόσδε· στέφαντες τὰ ἱρήϊα ζῶα, ἐκ τῶν
 προφυλαίων ἀπιᾶσι, τὰ δὲ κατενειχθέντα θνήσκουσι·
 ἔνιοι δὲ καὶ παῖδας ἑωυτῶν ἐντέϋθεν ἀπιᾶσι, οὐκ ὁμοίως
 τοῖς κτήνεσι, ἀλλ' ἐς πῆρην ἐνθέμενοι, χειρὶ κατάγουσι,
 ἅμα δὲ αὐτέοις ἐπικερτομέοντες, λέγουσι ὅτι οὐ παῖ-

ta iterum suo de capite, in viam se dat, usus ad balnea pariter & potum aqua frigida, humi semper decumbens: nec enim lectum ante conscendere illi fas est, quam ubi perfectio itinere domum rediit. In ipsa Hierapoli excipit illum publicus hospes ignotum: certi enim uniuscuiusque civitatis ibi sunt hospites, & pro patria quemque sua domi recipiunt. Vocantur hi ab Assyriis Doctores, quod omnia illos *solemnia* docent. Maestant vero non in ipso templo, sed cum statuit ad altare victimam, ac libavit, viventem reducit domum, atque apud se maestat, ac preces fundit. Est autem alius quoque sacrificii modus, *nimirum* iste: Vittatas hostias vivas de vestibulo praecipitant, quae deiectae ipso casu moriuntur. Quidam suos ipsorum liberos inde deiiciunt, non similiter ut pecudes, sed intrusos in culeum manu deturbant, simul maledicta in eos inge-

θες ἀλλὰ βόες εἰσί. Στίζονται δὲ πάντες οἱ μὲν ἐς καρ- 59
 πούς, οἱ δὲ ἐς αὐχένας. καὶ ἀπὸ τοῦδε ἅπαντες Ἀσσύ-
 ριοι στιγματηθεύουσι. Ποιέουσι δὲ καὶ ἄλλο, μούνοι- 60
 σι Ἑλλήνων Τροϊζηνίοισι ὁμολογέοντες. λέξω δὲ καὶ τὰ
 κείνοι ποιέουσι. Τροϊζηνιοὶ τῆσι παρθένοισι, καὶ τοῖσι
 ἡβέοισι νόμον ἐποίησαντο, μὴ μιν ἄλλως γάμον ἰέναι,
 πρὶν Ἰππολύτῳ κόμας κείρασθαι καὶ ὧδε ποιέουσι.
 τοῦτο καὶ ἐν τῇ ἱρῇ πόλει γίγνεται. οἱ μὲν νηνίαι τῶν
 γενεῶν ἀπάρχονται τοῖσι δὲ νέοισι πλοκάμους ἱρούς
 ἐκ γενετῆς ἀπιάσι τοὺς ἐπεὶ ἐν τῷ ἱρῷ γένωνται,
 τάμνουσί τε, καὶ ἐς ἄγγεα καταθέντες, οἱ μὲν ἀργύ-
 ρεα, πολλοὶ δὲ χρύσεια ἐν τῷ νηῷ, προσηλώσαντες
 ἀπιάσι, ἐπιγράψαντες ἕκαστοι τὰ οὐνόματα. τοῦτο καὶ
 ἐγὼ ἐτι νέος ὢν, ἐπετέλεσα. καὶ ἐτι μεῦ ἐν τῷ ἱρῷ καὶ
 ὁ πλόκαμος, καὶ τὸ οὐνομα.

runt, cum dicant, non suos esse liberos, sed boves. Pun-
 cturis se notant omnes, alii in manibus, in cervicibus alii,
 atque hinc est, quod Assyrii omnes ferunt stigmata. Fa-
 ciunt etiam aliud quiddam, solis inter Graecos consentien-
 tes hac parte Troezeniis. Quid autem illi faciant, explica-
 bo. Troezenii virginibus adolescentibusque legem posuere,
 ne aliter contrahant nuptias, quam comas Hippolyto po-
 fuerint. Idque ita faciunt. Hoc etiam fit Hierapoli. Iuven-
 es mentorum ibi primitias ponunt. Submittunt autem
 adolescentibus sacros a nativitate inde cincinnos: quos in
 templo ipso defectos in vasculis deponunt alii quidem ar-
 genteis, multi vero aureis; iisque in templo fixis, inscrip-
 to suo quisque nomine, discedunt. Hoc ego etiam ado-
 lescens feci, estque adhuc in templo cincinnus pariter meus
 atque nomen.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ ΕΓΚΩΜΙΟΝ.

ΛΥΚΙΝΟΣ ΚΑΙ ΘΕΡΣΑΓΟΡΑΣ.

Ι ΒΑΔΙΖΟΝΤΙ μοι κατὰ τὴν στοᾶν, τὴν ἐντεῦθεν ἐξιόντων ἐν ἀριστερᾷ, τῆς ἑκτῆς ἐπὶ δέκα, σμικρὸν πρὸ μεσημβρίας, Θερσαγόρας περιτυγχάνει. τάχα τινες αὐτὸν ὑμῶν ἐπίσταντο· σμικρὸς τίς ἐστι, γρυπὸς, ὑπόλευκος, ἀνδρικός τὴν Φύσιν. ἰδὼν οὖν αὐτὸν ἔτι προσιόντα, Θερσαγόρας, ἔφην, ὁ ποιητής, ποῦ δὴ, καὶ πόθεν;

ΘΕΡΣ. Οἴκοθεν, ἧδ' ὅς, ἐνταῦθα.

ΛΥΚ. Πότερον δ', ἦν δ' ἐγὼ, διαβαδίσων;

ΘΕΡΣ. Ἀμέλει μὲν, ἔφη, καὶ τούτου δέόμενος· ἄωρὶ γάρ τοι τῶν νυκτῶν ἐξαναστάς, ἔδοξε μοι χρῆναι τοῖς Ὀμήρου γενεβλίοις τῆς ποιητικῆς ἀπάρξασθαι.

Ι ΔΗΜΟΣΘΕΝ.) Οὗτος ὁ λόγος ἐνδεῖ τῆς τοῦ Λουκιανοῦ ἰδέας καὶ ἀγχνιοῖας. G. II Ἀμέλαι μὲν) Ἀντὶ τοῦ πάτος. V.

DEMOSTHENIS LAUDATIO.

LYCINUS ET THERSAGORAS.

Ι ΝΑΜΒΟΥΛΑΝΤΙ mihi in porticu, in sinistro exeuntium inde latere, sexto decimo, paulo ante meridiem, obviam fit Thersagoras. Forte quidam vestrum hominem noverint. Parvus est, vulturino naso, subalbidus, habitu virili. Igitur accedentem adhuc conspicatus, Heus, inquam, Thersagora poëta, quorsum ergo, & unde?

Thersf. Domo, inquit, huc.

Lyc. Utrum, inquam, ambulaturus?

Thersf. Scilicet, inquit, & illo opus habeo. Cum enim intempesta nocte surrexissem, visum est natalem Homeri poëtices quibusdam primitiis honorare.

ΛΥΚ. Καλῶς γε σὺ ποιῶν, ἔφην, καὶ τὰ τραφεῖα τῆς παιδεύσεως ἐκείνῳ τίνων.

ΘΕΡΣ. Ἐκεῖθεν οὖν ἀρξάμενος, ἥδ' ὅς, ἔλαθον ἑμαυτὸν, εἰς τοῦτο τῆς μεσημβρίας ἐκπεσών. ὅπερ οὖν ἔφην, θεῖ μὲν μοι καὶ τοῦ περιπάτου. Πολὺ μόντοι πρότερον, 2 ἔφη, προσειπεῖν τουτονὶ δεόμενος ἦκω, τῇ χειρὶ τὸν Ὀμηρον ἐπιδείξας. ἴστε δήπου τὸν ἐν δεξιᾷ τοῦ τῶν Πτολεμαίων νεώ, τὸν καθειμένον τὰς κόμας. προσερῶν τε οὖν αὐτὸν ἀφικόμην, ἔφη, καὶ προσευξόμενος ἀφθόνων μεταδίδοναι τῶν ἔπων.

ΛΥΚ. Εἰ γάρ, ἔφην, ἐν εὐχαῖς τὰ πράγματα εἶη. πάλαι γάρ τοι καὶ αὐτὸς ἐνοχλεῖν μοι δεκά: τὸν Δημοσθένην, ἐπικουρῆσαι τι πρὸς τὴν αὐτοῦ γενέθλιον. εἰ οὖν ἡμῖν ἐπαρκέσαι τὸ εὐχεσθαι, συμβουλοίμην ἄν σοι. κοινὸν γὰρ ἡμῖν τὸ Ἑρμαῖον.

5 Πολὺ μόντοι πρότερον) Ἡ ὅπερ πολλὰ παρὰ Πλάτωνα τῷ φιλοσόφῳ ἐστὶν εὐρεῖν. V.
Ἁττικοῖς, καὶ ποτὶ μὲν, ὡς ἀπὸ 15 Ἑρμαῖον) Ἑρμαῖον λέγεται
πρώτου προσώπου δραματικῶς, ποτὶ τὸ εὔρημα. παράγεται δὲ ἀπὸ τοῦ
οἱ, ὡς ἀπὸ τρίτου ἀφηγηματικῶς, Ἑρμῆς, Ἑρμαῖον καὶ Ἑρμαῖον. οἱ

Lyc. Praeclare tu quidem, inquam, qui ista educationis nutritionisque illi praemia solvas.

Thers. Inde igitur, inquit, cum incepissem, imprudens ad hoc meridiei usque delapsus sum. Quod ergo dixi, opus mihi est ambulato. Verum multo prius, ait, precibus adoraturus istum venio, manu autem monstrabat Homerum: nempe noslis illum ad dextram aedis Ptolemaeorum, illum demissis comis. Hunc ergo adoraturus veni, inquit, & rogaturus, ut copiosa mihi carmina impertiat.

Lyc. Si quidem, inquam, in precibus ipsae res inessent, olim sane Demostheni negotium facessiturus mihi videor, ut ad suum mihi natalem obeundum opis aliquid conferat. Quare si precari satis esset, socium me tibi adiungerem: commune nobis munus contingeret.

ΘΕΡΣ. Ἐγὼ μὲν, ἔφη, καὶ τῶν νύκτωρ τε καὶ τῆμερον πεπονημένων, δοκῶ μοι τῆς εὐροίας τὸν Ὅμηρον ἐπιγράψασθαι· θείως γάρ πως καὶ μαντικῶς εἰς τὴν ποίησιν ἐξεβακχεύθην· κρινεῖς δ' αὐτός. ἐπίτηδες γάρ τοι τοῦτ' ἐγὼ γραμματεῖον περιηγόμην, εἰ ἄρα τῷ σχολῇ ἄγοντι τῶν ἐταίρων περιτύχοιμι. δοκεῖς οὖν μοι ἐν καλῇ σὺ τῆς σχολῆς εἶναι.

- 3 ΛΥΚ. Μακάριος γὰρ εἶ, ἦν δ' ἐγὼ, καὶ πέπονθας τὸ τοῦ τὸν δόλιχον νεικηκός, ὃς ἤδη λελουμένος τὴν κόνιν, καὶ τὸ λοιπὸν τῆς θέας ψυχαγωγούμενος μυθο-

γὰρ παλαιοὶ τὸν Ἑρμῆν ὡς ἄφρον τῶν ὁδῶν παρὰ τὰς ὁδοὺς ἔγραφον. ὅτε καὶ εἰ τι εὐρισκόν τινες ἐν ταῖς ὁδοῖς, τὰς αἰτίας τῷ Ἑρμῇ ἀντιθέου, καὶ ἀπὸ τοῦ Ἑρμοῦ παρωμάζον Ἑρμαῖον καὶ Ἑρμαῖον. V.

9 Τοῦ τὸν δόλιχον) Δύναται καὶ, τοῦ τὸν δόλιχον νεικηκός, καὶ τὸ τὸν δόλιχον νεικηκός. ἀλλ' ἐπεὶ τὰν περιττότητα τῶν ἄρθρων ὑποστήλλεισθαι εἰώθασιν Ἀττικοί, δι' τῶν δύο ἀνάγκη παρελίσθαι, συνεπακούεται γὰρ τὸ λοιπόν. εἰ μὲν γὰρ τὸ τοῦ εἶναι, λείπει τὸ τὸν, καὶ ἔσται οὕτως, καὶ πέπονθας τὸ τοῦ νεικηκός τὸν δόλιχον, συνεπακούεται γὰρ τὸ τὸ, ὃ καὶ φαιδρότερον. εἰ δὲ τὸ τὸν δόλιχον εἶναι, ἄλλοι φε-

τὸ τῆς γενικῆς ἄρθρον συνεπακούμενον εὔτως, καὶ πέπονθας τὸ τοῦ νεικηκός τὸν δόλιχον. ἐγκριτότερον δὲ ἔσται τοῦτο τοῦ προτέρου, καθότι φίλος Ἀθηναῖος τῶν ἄρθρων ἑλλειπσιτίρας τὰς πτάσεις προφέρεισθαι, αὐτοὶ γὰρ ἀφικόμενοι φασὶ πρὸς βασιλείαν, καὶ προσῆλθε βασιλεῖ. V.

ibid. Δόλιχον) Δόλιχος ὄνομα δρόμου ὅσπερ ἐστὶν ὀκτὰ στάδια. ἔνταυθ' Ὅμηρος συγκρίνει Δημοσθέν. καὶ δεικνύσιν μεγίστην εἰς ῥήτορα χάριν, καὶ τὸν ῥήτορα δὲ σημειώνει Δημοσθένους, ἐν διαφέξει τοὺς ἐπαινοὺς εἰσφέρων. V.

10 Ψυχαγωγούμενος) Παραμυζούμενος, τέρπων. V.

Therf. Equidem, inquit, eorum, quas vel nocte vel interdiu feci, affluentem facile ubertatem ad Homerum auctorem iure referre mihi videor. Divinitus enim quodammodo, & vatis instar velut Bacchico instinctu ad carmen incitatus sum. Iudicabis ipse. Consulto enim hunc libellum mecum detuli, si forte in sodalium aliquem otiosum inciderem. Videris ergo mihi pulchre otium habere.

Lyc. Nempe tu beatus es, inquam, idemque tibi usu venit, quod ei, qui curriculo vicerat, qui iam pulvere abluto, & reliquo se spectaculo oblectans, fabellas habere cum

λογεῖν πρὸς τὸν παλαιστὴν διανοεῖτο, ἐπίδοξον κληθήσε-
σθαι τῆς πάλης οὔσης. ὃ δ', Ἀλλ' ἐπὶ τῆς βαλβίδος
οὐκ ἂν ἐμυθολόγεις, ἔφη· καὶ σὺ δὴ μοι δοκεῖς νενικη-
κὼς τὸν δόλιχον τῶν ἐπῶν, ἐντροφᾶν ἀνδρὶ μάλα δὴ
καταρρωδῶντι τὴν τοῦ σταδίου τύχην.

ΘΕΡΣ. Καὶ ὅς γελάσας, Ὡς δὴ σοι τὶ τῶν ἀπόρων
εἶπεν, ἐργασόμενος.

ΛΥΚ. Ἰσως γὰρ, ἔφην, ὁ Δημοσθένης ἐλάττονος ἢ 4
καθ' Ὅμηρον εἶναι σοι λόγου καταφαίνεται· καὶ σὺ
μὲν μέγα Φρανεῖς, Ὅμηρον ἐπαινέσας· ἐμοὶ δὲ ὁ Δη-
μοσθένης σμικρὸν, καὶ τὰ μηδέν;

ΘΕΡΣ. Συκοφαντεῖς, ἔφη. διαστασιάσαιμι δ' οὐκ
ἂν τοὺς ἥρωες, εἰ καὶ πλείων εἰμὶ τὴν γνώμην πρὸς Ὁ-
μήρου τετάχθαι.

ΛΥΚ. Εὐγε, εἶπον· ἐμὲ δ' οὐκ ἂν νομίζοις πρὸς τοῦ

5 Καταρρωδῶντι) Φοβουμένη. V. ex Demosthene addita in Urba-
13 Πρὸς Ὅμηρου) Πρὸς προ no. Πρὸς Ὅμηρου. πρὸς τοῦ Δη-
ὑπὲρ antiqui utuntur. Exempla μοσθένους τετάχθαι. G.

palaestrita cogitabat, quo tempore iam iam vocandi ad cer-
tamen luctatores videbantur: at ille, *Verum*, inquit, in car-
ceribus non haberes fabulas. Sic tu mihi videris poetici cur-
riculi victor, illudere homini fortunam arenae vehemen-
ter extimescenti.

Thers. *Iste ridens*, Nempe, inquit, tanquam difficile quid-
dam acturo.

Lyc. Forte enim, inquam, minoris tibi Demosthenes;
quam ut comparari cum Homero possit, esse orationis ar-
gumentum videtur. Itaque multum tibi places Homero lau-
dato: mihi vero Demosthenes laudandus parvum quiddam
& nihil est.

Thers. Calumniaris, inquit: nolim ego in contentionem
vocare heroas, etsi magis fert animus ab Homero stare.

Lyc. Euge, inquam: me vero non putas stare malle a De-

5 Δημοσθένους; Ἄλλ' ἐπεὶ γε μὴ ταύτη τὸν λόγον ἀτιμάξεις κατὰ τὴν ὑπόθεσιν, ὁδὸν ὡς τὴν ποιητικὴν ἔργον ἡγῇ μόνον, τοὺς δὲ ρητορικοὺς λόγους καταφρονεῖς ἀτεχνῶς, οἷον ἵππεὺς παρὰ πεζοὺς ἐλαύνων.

ΘΕΡΣ. Μὴ μανέihn, ἔφη, ταῦτά γε, καὶ εἰ πολλῆς δεῖ τῆς μανίας ἐπὶ τὰς ποιητικὰς ἰοῦσι θύρας.

ΛΥΚ. Δεῖ γάρ τοι καὶ τοῖς καταλογάδην, ἔφη, ἐνθέου τινὸς ἐπιπνοίας, εἰ μέλλουσι μὴ ταπεινοὶ φανεῖσθαι, καὶ Φαύλης φροντίδος.

ΘΕΡΣ. Οἶδά τοι, ἔφη, ὧ ἐταῖρε, καὶ χαίρω πολ-
λάκις, ἄλλων τε δὴ λογοποιῶν, καὶ τὰ Δημοσθένους
ἐγγὺς τῶν Ὀμήρου τιθεῖς. οἷον λέγω τὴν σφοδρότητα,
καὶ πικρίαν, καὶ τὸν ἐνθουσιασμόν. καὶ τὸ μὲν οἰνοβα-
ρὲς, πρὸς τὰς Φιλίππου μέβας, καὶ κορδακισμοὺς, καὶ

10 Καὶ χαίρω) Ἐνταῦθ' Ὀμήρου
συγκρίνει Δημοσθένην, καὶ δείκνυσι
μεγίστην εἰς ῥήτορα χάριν, καὶ τὸν
εἶον δὲ σιμνύει Δημοσθένους, ἐν
διαλέξει τοὺς ἱππαίους εἰσφέρειν. V.

13 Ἐνθουσιασμόν) Ἐνθουσιασμός
λέγεται, ὅταν ἡ ψυχὴ ἐλλάμπεται
ὑπὸ τοῦ θεοῦ. V.

14 Κορδακισμοὺς) Κορδακισμός
ἡ αἰσχρὸς τῶν μίμων φόφος. V.

mosthene? Sed quando non hac parte orationem nostram spernis, ob argumentum; apparet nimirum, solam te poëticen opus putare, oratoria vero opera contemnere simpliciter, equitis instar pedites praetervehentis.

Therf. Absit, ut eo usque, *inquit*, infaniam; licet multo fane furore opus est ad poëticas fores accedentibus.

Lyc. Quippe solutae etiam orationis scriptoribus, *inquam*, divino quodam afflatu opus est, si velint non humiles videri, & cura exili.

Therf. Novi fane, *inquit*, & saepe iuvat, cum scriptorum solutae orationis aliorum, tum Demosthenis, vehementiam verbi causa, amaritudinem, & divinum illum instinctum, cum *usdem* Homeri virtutibus contendere; & illud *Victe me-ro*... conferre cum ebrietatibus Philippi & saltationibus & lascii-

τὴν ἀσέλγειαν τὸ δ', Εἰς οἰωνὸς ἄριστος, πρὸς τὸ, Δεῖ
γὰρ τοὺς ἀγαθοὺς ἄνδρας, τὰς ἀγαθὰς ὑποθεμένους,
ἐλπίδας καὶ τό

Ἦκὲ μὲγ' οἰμῶζειε γέρων ἱππηλάτα Πηλεὺς,
πρὸς τό

Πηλίκον ποτὲ στενάχαιεν ἂν οἱ ἄνδρες ἐκεῖνοι, οἱ ὑπὲρ
δόξης καὶ ἐλευθερίας τελευτήσαντες. παραβάλλω δὲ
καὶ τὸν ῥέοντα Πύθωνα, πρὸς τὰς Ὀδυσσεύως νιφάδας
τῶν λόγων, καὶ τό

Εἰ μὲν μέλλοιμεν ἀγῆρωτ' ἀθανάτω τε
Ἔσσεσθαι, πρὸς τό

Πέρας μὲν γὰρ ἅπασιν ἀνθρώποις τοῦ βίου θάνατος,
καὶ ἐν οἰκίσκῳ τις αὐτὸν καθείρξας τηρῇ. καὶ μυρίαί
γεγόνασιν αὐθις αὐτοῖς ἐπὶ ταυτὸν τῆς διανοίας ἐπιδρο-
μαί. Ἦδομαι δὲ καὶ πάθῃ, καὶ διαθέσεις, καὶ τροπὰς 6
λέξεως καταμανθάνων, καὶ τὰς ἀφαιρούσας τὸν κόρον
μεταβολὰς, καὶ τὰς ἐκ τῶν παρατροπῶν ἐπανόδους,
καὶ τὰς τῶν παραβολῶν σὺν τῷ καιρῷ γλαφυρότητας,

via: istud vero, Auspicium felix unum... cum illo, Opor-
et enim bonos viros spe bona subnixos... & illud:

Heu multum ploret Peleus, agitator equorum, cum isto:
Quantos tandem gemitus edant illi viri, qui pro gloria & liber-
tate mortem appetivere? Confero autem etiam profluentem illum
Pythone, cum Ulyssis verborum nivibus; atque illud:

Si liceat, senio procul, immortalibus esse, ad illud:
Extremum enim omnibus hominibus vitae mors est, etiamsi in
cavea quis conclusum se servet: & sexcenties illis contigit, ut
in eadem cogitata incurrerent. Delector vero etiam, cum
affectiones, & figuras, & immutationes dictionis observo,
& illas satietati medentes variationes, & illos e diverticu-
lis reductus, & suavitates illas comparisonum ad vim ea-

- 7 καὶ τὸ τοῦ τρόπου μισοβάρβαρον πανταχοῦ. Καί μοι πολλάκις ἔδοξεν (οὐ γὰρ ἂν τάληθες ἀποκρυφαίμην) εὐπρεπέστερον μὲν ῥαθυμίας Ἀττικῆς καθάπτεσθαι Δημοσθένους, ὃ τὴν παρρησίαν, ὥς Φασιν, ἀνειμένος, τοῦ τοῦς Ἀχαιοὺς Ἀχαιΐδας προσειπόντος· διαρκεστέρω δὲ τόνω πνεύματος τὰς Ἑλληνικάς ἀποπληροῦν τραγῳδίας, τοῦ μεταξὺ τῆς ἀκμαιοτάτης μάχης διαλόγου ἀναπλάττοντος, καὶ μύθους τὴν Φορὰν σκεδανύντος.
- 8 Πολλάκις δὲ μετὰ τοῦ Δημοσθένους καὶ μέτρα κώλων, καὶ ῥυθμοὶ καὶ βάσεις, οὐκ ἔξω τῆς ποιητικῆς ἡδονῆς ἐμβιβάζουσιν, ὥσπερ οὐδ' Ὅμηρος ἑλλιπῆς ἀντιθέσεων, ἢ παρισώσεων, ἢ σχημάτων τραχύτητος, ἢ καθαρότητος. ἀλλ' εἴκει φύσει πως ὑπάρχειν, ταῖς δυνάμεσι τὰς ἀρετὰς ἐπιπεπλέχθαι. πόθεν γὰρ δὴ περι-

4 Ἀνειμένος) Ἐκκελυμένος, παρ-
ειμένος. V.

5 Διαρκεστέρω δὲ τόνω) Ὅτι
κατὰ τοῦτο κρείττων Ὅμηρου Δι-
μοσθένους. V.

7 Τοῦ μεταξὺ) Ὅμηρος γὰρ
περιέειπε τὸν Διομήδην τῷ Γλαύ-
κῳ, ὁργάσας αὐτὸν τῆς μάχης διει-
δικότερον ἀναγνωρίζεσθαι τῷ λό-
γῳ. V.

rum penetrabilem adiunctas, & illud in moribus ubique elucens barbariei odium. Et mihi saepe visus est (neque enim verum dissimulaverim) decentius reprehendere so-
cordiam Atticam Demosthenes ille, qui frena, ut aiunt, dicendi libertati laxaverat, quam is, qui Achæidum nomi-
ne Achæos compellavit: ac pleniore spiritu Graecas ex-
plere tragoedias eo, qui in summo pugnae discrimine col-
loquia fingit, fabulisque dispergit pugnantium impetum. Sae-
pe vero cum Demosthene etiam dimensiones membrorum,
& numeri ac pedes, non absque poetica suavitate ingre-
diuntur, quemadmodum neque Homero sua defunt an-
titheta, aut exaequationes, aut asperitas figurarum, aut
mundities. Sed videtur natura quodammodo ita compara-
tum, ut suae utrique facultati virtutes velut *mutuo* imple-

Φρονοίην ἂν τὴν σὴν Καλλιόπην, ταύτην δὲ γιγνώσκων;
 Ἄλλ' οὐδὲν ἤττον τοῦμόν ἀγώνισμα τῶν εἰς Ὅμηρον 9
 ἐγκωμίων διπλάσιον ἔργον, ἢ τοὺς σοὺς εἰς Δημοσθέ-
 νην ἐπαίνους τίθῃμι, οὐ τοῖς μέτροις, ἀλλὰ τῇ ὑποθέσει,
 Φημί τῷ τοῦμόν μὲν οὐκ ἔχειν ἐδραΐαν τινὰ κρηπίδα ὑπο-
 βαλέσθαι τῶν ἐπαίνων, πλὴν γε τῆς ποιητικῆς αὐτῆς
 τὰ δ' ἄλλα, τὰ μὲν ἀσαφῆ, πατρίς, καὶ γένος, καὶ
 χρόνος. εἰ γοῦν τι σαφές αὐτῶν ἦν, οὐκ ἦν ἂν ἀμφί-
 λεκτος ἀνθρώποις ἔρις, πατρίδα μὲν διδόντων αὐτῷ,
 Ἰωνικὴν Κολοφῶνα, ἢ Κύμην, ἢ Χίον, ἢ Σμύρναν, ἢ
 Θήβας τὰς Αἰγυπτίας, ἢ μυρίας ἄλλας· πατέρα δὲ
 Μαίονα τὸν Λυδόν, ἢ ποταμόν, καὶ μητέρα Μελανώ-
 πην, Φασίν, ἢ κύμῳ τῶν Δρυάδων, ἀνδρωπίνου γέ-
 νους ἀπορία· χρόνον δὲ, τὸν ἡρωϊκὸν ἢ τὸν Ἰωνικόν. καὶ

9 Πατρίδα) Lège Gellium: (III, 11.) Septem urbes certant de pa-
 tria insignis Homeri: Smyrna, Rhodos, Colophon, Salamin, Ios, Argos,
 Athenae. G. Graece sic: Ἐπὶ πόλεις διερίζουσι περὶ ρίζαν Ὀμήρου,
 Σμύρνα, Ῥόδος, Κολοφῶν, Σαλαμῖν, Ἴος, Ἄργος, Ἀθῆναι.

xae sint. Unde igitur tuam ego Calliopen contemniam, ta-
 lem qui norim? Sed nihilo secius illud opus, in quo mihi
 decertandum est, laudum Homeri, altero tanto maius tuis
 in Demosthenem praeconiis pono, non quod carmina sunt,
 sed ob argumentum, aio: quoniam meum opus non habet
 firmam, quae subiici laudibus possit, crepidinem, extra
 ipsam poëticen: reliqua universa obscura partim, ut pa-
 tria, genus, tempus, *quo floruit*. Quod si enim certum quid-
 quam horum esset, certamen anceps haud foret mortali-
 bus, patriam assignantibus illi Ionicam Colophonem, aut
 Cumas, aut Chium, aut Smyrnam, aut Aegyptias The-
 bas, aut sexcentas alias; patrem vero Maeonem Lydum,
 aut fluvium adeo, & matrem Melanopen aiunt, aut Nym-
 pham ex Dryadum genere, hominum defectu scilicet. Tem-
 pus porro vel heroicum ei assignant, vel Ionicum. Ac tan-

μηδ' ὅπως πρὸς τὸν Ἡσίοδον εἶχεν ἡλικίας σαφῶς εἰ-
 δέναι, ὅπου γε καὶ τοῦνομα πρὸ τοῦ γνωρίμου, τὸ Με-
 λησιγενῇ προκρίνουσι· τύχην δὲ, πενίαν, ἢ πάθος ὁμμά-
 των, ἀλλὰ μὴν βέλτιον εἶη καὶ ταῦτα εἶναι ἐν ἀσαφεῖ
 κείμενα. περιστενὸν δὴ μοι κομιδῇ τὸ ἐγκώμιον, ποιήσιν
 ἄπρακτον ἐπαινέσαι, καὶ σοφίαν ἐκ τῶν ἐπῶν εἰκαζο-
 10 μένην συλλέγειν. Τὸ δὲ σὸν, ἔφη, κατὰ χεῖρας, ἐπί-
 δρομόν τε, καὶ λεῖον, ἐφ' ὠρισμένοις τε καὶ γνωρίμοις
 μόνον ὀνομάτων, οἷον ὅψον ἔτοιμον ἡδυσμάτων παρὰ σοῦ
 δεόμενον. τί γὰρ οὐ μέγα, καὶ λαμπρὸν ἡ τύχη τῷ Δη-
 μοσθένει προσῆψε; τί δ' οὐ γνώριμον; οὐκ Ἀθῆναι μὲν
 αὐτῷ πατρίς, αἱ λιπαραὶ, καὶ αἰοίδιμοι, καὶ τῆς Ἑλ-
 λάδος ἔρεισμα; καίτοι λαβόμενος ἂν ἐγὼ τῶν Ἀθηναίων,
 ἐπὶ τῆς ποιητικῆς ἐξουσίας ἐπεισῆγον ἂν ἔρωτας θεῶν,
 καὶ κρίσεις, καὶ κατοικήσεις, καὶ δωρεάς, καὶ τῆν

tum abest, uti clare sciant, qua comparatione aetatis ad
 Hesiodum fuerit, *prione an aequalis, an posterior*, ut etiam
 nomen noto illi praeferant, Melesigenem. Fortunam de-
 nique *ei tribuunt* paupertatis, aut caecitatis. Sed nonne me-
 lius fuerit & haec pati in obscuro iacere? Ergo in angusto
 fane mihi *versatur* praedicatio, in laudanda poësi ab actu
 rerum abhorrente, & sapientia, quam versibus expressit,
 colligenda. Tuum autem *opus, ita pergebat*, ad manum,
 percursu facile, & laeve, intra nomina solum definita &
 cognita, tanquam paratum quoddam pulmentarium, con-
 dimentis modo a te *adiuendis* indigens. Quid enim non
 magnum & clarum adiunxit fortuna Demostheni? quid
 non celebre? Non Athenae illi patria, nitidae illae & tot
 celebratae carminibus, columen illud Graeciae? Ego fane
 Athenas nactus, pro poëtica illa licentia inducerem amo-
 res Deorum & iudicia, & inhabitationes, & munera, &

Ἐλευσίνα. νόμων δέ, καὶ δικαστηρίων, καὶ πανηγύρεων,
 καὶ Πειραιῶς, καὶ ἀποικιῶν, καὶ τροπαίων θαλατ-
 τίων τε καὶ χερσαίων ἐπεισηγμένων, οὐδ' ἂν εἷς ἐπ'
 ἴσης ἀξίας ἐφικέσθαι δύναίτο τῷ λόγῳ, Φησὶν ὁ Δη-
 μοσθένης. ἀφθονία μὲν ἦν ἂν μοι περιττὴ πάντως. τὸ
 δ' ἐγκώμιον οὐκ ἂν ἀπαρτῶν ἐνομιζόμεν, ἐν νόμῳ τοῖς
 ἐπαίνοις ὄν, ἐκ τῶν πατρίδων ἐπικοσμεῖν τοὺς ἐπαινου-
 μένους. Ἰσοκράτης δὲ παρεμπόρευμα τῆς Ἑλένης φέρων
 ἐνέθηκε τὸν Θησεά. τὸ μὲν δὴ ποιητικὸν Φῦλον, ἐλεύ-
 θερον· σοὶ δ' ἴσως εὐλάβεια τὸ τῆς παροιμίας σκῶμμα
 ἐπὶ τῇ ἀσυμμετρίᾳ ἐπαγαγέσθαι, μὴ σοι μεῖζον προσ-
 κέοιτο τοῦ πύγμα τῷ θυλάκῳ. Παρέντι δὲ τὰς 11
 Ἀθήνας, ἐκδέχεται τὸν λόγον πατρὸς τριήραρχος, χρυ-
 σέα κρητὶς, κατὰ Πίνδαρον. οὐ γὰρ ἦν Ἀθήνησι λαμ-
 πρότερον τιμῆματος τριηραρχικοῦ. εἰ δὲ τοῦ Δημοσθέ-
 νους ἔτι κομιδῇ παιδὸς ὄντος, ἐτελεύτα, τὴν ὀρφανίαν

Eleusinem. Si vero insuper leges, iudicia, conventus so-
 lemnes, Piraeus, coloniae, & reportata terra marique tro-
 paea, inducantur; ne unus quidem pro dignitate assequi
 oratione possit, ut ait Demosthenes. Maxima igitur omni-
 no mihi esset dicendorum copia. Neque vero sic seponere
 laudationem mihi videar, cum in lege & formula laudandi
 sit illud ipsum, a patriis ornare, quos praedicandos sumi-
 mus. Isocrates autem corollarium *laudum* Helenae inferuit
 Thesea. Ac poetarum quidem natio libera. Sed tu fortasse
 metuis, ne illum e proverbio iocum contra proportionem
 violatam tibi arcessas, maioremque ipso facco tabellam at-
 que inscriptionem dicaris apposuisse. Dimissis Athenis ora-
 tionem excipit Trierarchus pater, *aurea*, ut Pindari verbo
 utar, *crepido*. Nec enim ordo ac census maior tum Athe-
 nis Trierarchico. Si vero is, Demosthene adhuc puero
 admodum, fatis functus est, non calamitas putanda illa

οὐ συμφορὰν ὑποληπτέον ἀλλὰ δοξῆς ὑπόθεσιν, τὸ τῆς
 12 φύσεως γενναῖον ἀποκαλυπτούσης. Ὀμήρου μὲν οὖν
 οὔτε παιδεύσιν, οὔτ' ἄσκησιν μνήμη καθ' ἱστορίαν παρ-
 ειλήφαμεν, ἀλλ' εὐθὺς ἀνάγκη τῶν ἐπαίνων ἀπτεσθαι
 τῶν ὑπ' αὐτοῦ δεδημιουργημένων, ὕλην ἐκ τροφῆς, καὶ
 μελέτης, καὶ διδασκαλίας οὐκ ἔχοντα· μὴδ' οὖν ἐπὶ
 τὴν Ἡσιόδου δάφνην καταφυγόντα, τὴν ραθύμως καὶ
 τοῖς ποιμέσι τῶν ἐπῶν ἐπιπνέουσαν. σοὶ δὲ ἐνταῦθα δῆ-
 που πολὺς μὲν ὁ Καλλίστρατος, λαμπρὸς δ' ὁ κατὰ-
 λογος, Ἀλκιδάμας, Ἰσοκράτης, Ἰσαῖος, Εὐβουλίδης·
 μυρίων μὲν ἐφελκομένων Ἀθήνησι τῶν ἡδονῶν καὶ τοὺς
 πατρονομίας ἀνάγκαις ὑποκειμένους, ταχεῖας δ' οὔσης
 τοῖς μειρακίοις τῆς ἡλικίας εἰς τὰς τέρψεις ἀπολισθαί-
 νειν, παρὸν δ' αὐτῷ κατ' ἐξουσίαν κομᾶν, ἐκ τῆς τῶν
 ἐπιτρόπων ὀλιγωρίας, ὃ τῆς φιλοσοφίας καὶ τῆς πολι-
 τικῆς ἀρετῆς κατεῖχε πόθος, ὃς αὐτὸν ἤγεν οὐκ ἐπὶ τὰς

14 Κομᾶν) Κόμην τρίφειν. V.

orbitas est, sed gloriae argumentum, cum generosam il-
 lam naturam aperiret. At Homeri neque institutionem ne-
 que exercitationem historiarum monumentis accepimus:
 sed statim necesse est illas attingere laudes, quas ipse sibi
 architectatus est, cum ex educatione, & exercitatione, at-
 que disciplina materiae nihil habeas, neque ad illam He-
 siodi laurum liceat confugere, quae nulla opera pastoribus
 etiam carmina adspiret. Tibi vero, quando ad hunc locum
 ventum est, multus est Callistratus, & splendorum no-
 minum catalogus, Alcidas, Isocrates, Isaeus, Eubuli-
 des. Cum vero sexcentae in Athenarum urbe voluptates
 illos etiam alliciant, qui patriae potestatis necessitati subie-
 cti sunt; facilisque sit illi adolescentulorum aetati ad vo-
 luptates prolapsio; liceret autem illi per tutorum negli-
 gentiam suo arbitrio luxuriari: philosophiae tamen civilis-
 que virtutis amor praevaluit, qui illum non ad Phrynae,

Φρύνης, ἀλλ' ἐπὶ τὰς Ἀριστοτέλους, καὶ Θεοφράστου,
 καὶ Ξενοκράτους, καὶ Πλάτωνος θύρας. Καὶ ταῦτα, 13
 ὦ βέλτιστε, φιλοσοφοίης τῷ λόγῳ, διττὰς ἐπ' ἀνθρώ-
 ποις ἐρώτων ἀγωγὰς, τὴν μὲν θαλαττίου τινὸς ἔρωτος
 παράφορον τε, καὶ ἀγρίαν, καὶ κυμαίνουσαν ἐν ψυχῇ,
 Ἀφροδίτης πανδήμου κλύδωνα, φλεγμαινούσαις νέων
 ὀρμαῖς, αὐτόχρημα θαλάττιον, τὴν δ' οὐρανοῦ χρυσῆς
 τινος σειρᾶς ἔλξιν, οὐ πυρὶ καὶ τόξοις ἐντιθεῖσαν δυσάλ-
 θεῖς νότους τραυμάτων, ἀλλ' ἐπὶ τὴν αὐτοῦ τοῦ κάλ-
 λους ἄχραντόν τε καὶ καθαρὰν ἰδέαν ἐξορμῶσαν, μα-
 νία σῶφρονι τῶν ψυχῶν, ὅσαι Ζηνὸς ἐγγυς, καὶ θεῶν
 ἀγχισποροί, φησὶν ὁ τραγικός. Ἐρωτὶ δὴ πάντα πόρι- 14
 μα, κουρά, σπήλαιον, κάτοπτρον, ξίφος, γλῶτταν
 διαρβρῶσαι, μετελθεῖν ὅψ' ἐκ τῆς ἡλικίας ὑπόκρισιν, μνή-
 μην ἀκριβῶσαι, θορύβου καταφρονῆσαι, συνάψαι νύ-

1 Φρύνης) Πέρην. V. An πόρην, vel πόρην; Reitz. 14 Μετελθεῖν)
 Ἀσκήν. V.

sed ad Aristotelis, & Theophrasti, & Xenocratis, & Plato-
 nis fores egit. In hac orationis parte philosophari quoque,
 vir optime, possis, duplices esse amorum in hominibus
 agendi rationes; alteram marini cuiusdam amoris vagam,
 feram, & fluctus in mente excitantem, popularis Vene-
 ris procellam, aestuante adolescentium impetu revera ma-
 rinam: alteram autem coelestis aureae cuiusdam catenae
 tractionem, quae non igne aut sagittis insanas vulne-
 rum morbos infligat, sed ad non marcescentem ipsius pul-
 chritudinis puramque formam contendat, fano quodam il-
 larum mentium furore, quae Iovis propinquae, & proximi
 comites Deum Tragici verbo dicuntur. Amori nempe per-
 via sunt omnia: tonsura, specus, speculum, gladius, ar-
 ticulare linguam, iam provecta aetate, actioni dare ope-
 ram, memoriam acuere, contemnere tumultum, noctes

πτας ἐπιπόνους ἡμέραις. ἐξ ὧν τίς οὐκ οἶδεν ὁποῖος ὁ
 Δημοσθένης, ἔφη, σοι τὴν ῥητορικὴν ἐγένετο, ταῖς μὲν
 ἐννοίαις, καὶ τοῖς ὀνόμασι, καταπυκνῶν τὸν λόγον, ταῖς
 δὲ διαθέσειν ἐξακριβῶν τὰς πιθανότητας; λαμπρὸς
 μὲν τῷ μεγέθει, σφοδρὸς δὲ τῷ πνεύματι, σωφρονέστα-
 τος δὲ τὴν τῶν ὀνομάτων καὶ νοημάτων ἐγκράτειαν,
 ποικιλώτατος δ' ἐναλλαγαῖς σχημάτων. μόνος γέ τοι
 τῶν ῥητόρων, ὡς ὁ Λεωσθένης ἐτόλμησεν εἰπεῖν, ἔμφυ-
 15 χον, οὐ σφυρήλατον παρῆιχε τὸν λόγον. Οὐ γὰρ ὡς
 τὸν Αἰσχύλον ὁ Καλλισθένης ἔφη που λέγων, τὰς
 τραγωδίας ἐν οἴνῳ γράφειν, ἐξορμῶντα, καὶ ἀναθερ-
 μαίνοντα τὴν ψυχὴν, οὐχ οὕτως ὁ Δημοσθένης συνετίθει
 πρὸς μέθην τοὺς λόγους, ἀλλ' ὕδωρ πίνων ἢ καὶ τὸν
 Δημάδην παῖξαί φασιν εἰς ταύτην αὐτοῦ τὴν ὑδροπο-
 σίαν, ὡς οἱ μὲν ἄλλοι πρὸς ὕδωρ λέγοιεν, τὸν Δημο-

continuare diebus laboriosis: e quibus omnibus quis igno-
 rat, *inquit*, qualis tibi Demosthenes in dicendi facultate ex-
 stiterit, sententiis & verbis cum densaret orationem, tum
 moribus atque affectionibus animorum exprimendis pro-
 babilitatem pararet, magnitudine splendidus, contentione
 ac spiritu vehemens, idemque verborum pariter ac sen-
 tentiarum moderatione saluberrimus, & maxime varius in
 permutatione figurarum? Solus ille quidem oratorum, ut
 dicere ausus est Leosthenes, vivam ac spirantem, consoli-
 datamque orationem protulit. Non enim, ut de Aeschilo
 Callisthenes narrat, alicubi memorans tragoedias ab illo in
 vino scriptas, quo instigaret incenderetque animum; eodem
 modo per ebrietatem composuit orationem Demosthe-
 nes, sed aquam interim potans: unde etiam luisse dicitur
 in hanc ipsius aquae bibendae consuetudinem Demades,
 alios dicere ad aquam, Demosthenem autem ad aquam

σθένην δὲ πρὸς ὕδωρ γράφειν. Πυθέα δὲ ὁ κρότος τῶν Δημοσθενικῶν λόγων ἀπόζειν ἐφαίνετο τοῦ νυκτερινοῦ λύχρου· καὶ τοῦτ' ἐμὲν, ἔφη, σοι τὸ χωρίον τοῦ λόγου, κοινὸν πρὸς τὴν ἐμὴν ὑπόθεσιν· οὐ γὰρ τοι μείων ὁ περὶ τὴν Ὀμήρου ποιήσιν ὑπῆρχε καὶ μοι λόγος. Ἄλλ' εἰ 16 μετείοις ἐπὶ τὰς Φιλανθρωπίας, καὶ τὴν ἐν τοῖς χρήμασι Φιλοτιμίαν, καὶ τῆς πολιτείας τὴν ὅλην λαμπρότητα. καὶ ὁ μὲν ἦει συνεύρων, ὡς τὰ λοιπὰ προσθήσων· ἐγὼ δὲ γελάσας·

ΛΥΚ. Ἡ πού γε; ἔφη, διανοῇ καταχεῖν μου τῶν ὥτων, ὥσπερ βαλανεὺς καταντλήσας τὸν λοιπὸν λόγον;

ΘΕΡΣ. Νῆ Δία γε, εἶπε, δημοθοινίας τε, καὶ χορηγίας ἐφελουσίους, καὶ τριηραρχίας, καὶ τεῖχος, καὶ τάφρον, καὶ λύσεις αἰχμαλώτων, καὶ παρθένων ἐκδόσεις, ἀρίστην πολιτείαν, καὶ πρέσβεις, καὶ νομοθεσίας, καὶ μέγεθος πολιτευμάτων ἐμπεσὼν, γελῶν ἐπεισὶ

8 Συνείρων) Συμπλήκων. V.

scribere. Pythaeae vero lucernam nocturnam olere videbatur illa Demosthenicarum orationum concinnitas. Et iste quidem locus, *inquit*, cum meo tibi argumento communis est: neque enim minor de Homeri poësi mihi quoque oratio suppeditat. Sed si ad humanissima illius opera venias, & honestissimum pecuniarum usum, & illum in republica administranda splendorem... *Atque ille sic continuans orationem incedebat, tanquam additurus reliqua. Ego vero ridens:*

Lyc. Numquid, *inquam*, perfundere aures meas cogitas, ut balneator aliquis, exhausturus orationem reliquam?

Thers. Sic est per Iovem, *inquit*, Epulas illas publicas, & voluntarias ludorum erogationes, & trierarchias, & moenia, & fossam, & captivorum liberationes, & elocationes virginum, quae optima gerendae reipublicae ratio est; & obitas legationes, & leges perlatas. Ac quoties illarum publice gestarum magnitudo in mentem venit, ri-

μοι, τοῦ τὰς ὁφρῦς συνάγοντος, καὶ δεδιότος μὴ λόγος τῶν Δημοσθένους αὐτὸν ἔργων ἐπιλίποιεν·

17. ΛΥΚ. Ἴσως γὰρ, ἔΦην, ὦ γαθε, νομίζεις, ἐμὲ δὴ μόνον τῶν ἐν ῥητορικῇ βεβιωκότων, μὴ διατεθρυλλῆσθαι τὰ ὦτα ταῖς Δημοσθένους πράξεσιν;

ΘΕΡΣ. Εἶγε, ἔΦη, περὶ τὸν λόγον ἐπικουρίας τινός, ὡς σὺ Φῆς, δεόμεθα· πλὴν εἰ μὴ σε τούναντίον κατέχει πάθος, οἷον αὐγῆς περιλαμπούσης, οὐκ ἔχοις πρὸς λαμπρὰν τὴν Δημοσθένους δόξαν τὴν ὅψιν ἀπερεῖσαι. καὶ γὰρ αὐτός τι τοιοῦτον ἐφ' Ὀμήρῳ κατὰ τὰς ἀρχὰς πέπονθα. κατέβαλον γοῦν μικροῦ δεῖν, ὥς οὐκ ἀντιβλεπτέον ὃν μοι πρὸς τὴν ὑπόθεσιν· εἴτ' ἐγὼ μὲν, οὐκ οἶδ' ὅπως, ἀνῆνεγκα, δοκῶ μοι κατὰ σμικρὸν προσθεζόμενος ἀντίον ὄρᾶν. καὶ μηδ' ἀποτρέπων, ὥσπερ ἡλίου τὰς ὅψεις, νόθος τοῦ τῶν Ὀμηριδῶν γένους ἐλέγχεσθαι.

- 18 Σοὶ δέ μοι φαίνεται καὶ τοῦτο, ἔΦη, πολὺ ῥᾶον, ἢ

dere subit hominem contrahentem supercilia, ne oratio se de factis Demosthenis deficiat.

Lyc. Namque tu forte putas, *inquam*, solum me eorum; qui in oratoria arte aetatem contrivimus, non habere aures frequentatas Demosthenis actionibus?

Thers. Si quidem, *inquit*, auxilio quodam ad illam orationem, ut tu ais, opus habeamus: nisi forte contra ea illud tibi accidit, ut veluti splendore quodam circumfulgente, defigere obtutum in claro adeo Demosthenis fulgore nequeas. Etenim ipsi mihi simile quiddam in Homero ab initio usu venit. Parum enim abfuit, quin abiicerem, quod obtutum defigere in argumento mihi non posse viderer. Deinde nescio quomodo me recepi, ac videor mihi paulatim ad contra intuendum assuefactus esse, nec amplius avertendis velut a Sole oculis, nothus & *insitius* Homeridarum generis deprehendi. Tibi vero etiam hoc multo esse

κατ' ἐμὲ εἶναι. τῆς μὲν γὰρ Ὀμήρου δόξης, οἷον ἐπὶ
 μιᾷ ὁρμῶσῃ τῆς ποιητικῆς δυνάμεως, ἀβρόως ἐξ
 ἀνάγκης ἢ ἀπάσης λαβέσθαι· σὺ δ' εἰ μὲν ἐπὶ τὸν
 Δημοσθένην ὅλον ἐφάπαξ τῇ γνώμῃ τράποιο, καὶ μά-
 λα ἂν ἔπαροιῃς περὶ τὸν λόγον ἄττων, οὐκ ἔχων ὅτον
 πρώτου τὴν γνώμην λάβοις, καθάπερ οἱ λίγχοι πά-
 σχουσι περὶ τὰς Συρακουσίους τραπέζας, ἢ οἱ Φιλήκοι,
 καὶ Φιλοθεάμονες, εἰς μυρίας ἀκουσμάτων καὶ θεα-
 μάτων ἡδονὰς ἐμπεσόντες· οὐκ ἔχουσι γὰρ ἐφ' ἣν ἔλ-
 θωσιν, αἰεὶ τὴν ἐπιθυμίαν μετατιθέντες. οἶμαι δὲ καὶ σὲ
 μεταπηδᾶν, οὐκ ἔχοντα ἐφ' ὃ, τι σταίης, ἐν κύκλῳ σε
 περιελκόντων, Φύσεως μεγαλοπρεποῦς, ὁρμῆς διαπύ-
 ρου, βίου σώφρονος, λόγου δεινότητος, τῆς ἐν ταῖς πρά-
 ξεσιν ἀνδρίας, λημμάτων πολλῶν καὶ μεγάλων ὑπερ-
 οψίας, δικαιοσύνης, Φιλανθρωπίας, πίστεως, Φρονή-
 ματος, συνέσεως, ἐκάστου τῶν πολλῶν καὶ μεγάλων

facilius, mihi videtur, quam meum mihi negotium. Etenim
 Homeri gloria, ad unam poëticam facultatem cum refera-
 tur, confertim necessario tota arripienda fuit. Tu vero si
 ad totum simul Demosthenem advertas animum, omnino
 dubites trepidans circa orationem, nec habens, quid pri-
 mum cogitatione arripias; quale quid gulosis accidit ad Sy-
 racufanas mensas, aut cupidis audiendi videndique homi-
 nibus, si in sexcentas auditionum spectaculorumque vo-
 luptates incidant; nec enim quo se vertant habent, trans-
 ferentes perpetuo cupiditatem. Puto autem, te quoque huc
 illuc salire, nec habere, ubi consistas, orbe quodam te huc
 illuc trahentibus ingenio magnifico, inflammato impetu,
 vita temperanti, vi dicendi, fortitudine in rebus gerendis,
 multorum magnorumque quaestuum contemptu, iustitia,
 humanitate, fide, sensu, prudentia, unoquoque de mul-
 tis illis & magnis facinoribus reipublicae causa susceptis.

πολιτευμάτων. ἴσως οὖν ὁρᾶν ἔνθεν μὲν ψηφίσματα, πρέσβεις, δημηγορίας, νόμους, ἐκεῖθεν ἀποστόλους, Εὐβοίαν, Μέγαρα, τὴν Βοιωτίαν, Χίον, Ῥόδον, τὸν Ἑλλήσποντον, Βυζάντιον, οὐκ ἔχεις ὅποι τὴν γνώμην ἀπο-
 19 κλίνης, συμπεριφερόμενος τοῖς πλεονεκτήμασθ. Ὡς-
 περ οὖν ὁ Πίνδαρος, ἐπὶ πολλὰ τῷ νῶ τραπόμενος,
 οὕτω πως ἠπόρηκεν,

Ἴσμηνόν, ἢ χρυσηλάκατον Μελίαν,

ἢ Κάδμον, ἢ σπαρτῶν ἱερὸν γένος,

ἢ τὰν κυανάμπυκα Θήβαν,

ἢ τὸ πάντολμον σθένος Ἡρακλέος,

ἢ τὰν Διονύσου πουλυγαβέα τιμὰν,

ἢ γάμον λευκωλένου Ἀρμονίας ὑμῆσομεν;

οὕτως δὲ καὶ σύγε ταῦτ' ὅσας ἀπορεῖν, λόγον, ἢ βίον, ἢ ῥητορικὴν, ἢ φιλοσοφίαν, ἢ δημαγωγίαν, ἢ τὸν

8 Ἴσμηνὸν καὶ χρυσάλακα) Ἄρ-
 καὶ ταῦτα τῶν Πινδάρου τοῦ μι-
 λοποιεῖ ὕμνον. V.

14 Οὕτως δὲ καὶ σύγε) Γραι.
 οὕτως οἶδεν. καὶ εὖ ταυτὸν ὅσας
 ἀπορεῖν. G.

Fortasse igitur videns hinc decreta, legationes, conciones, leges, hinc classes, Euboeam, Megara, Boeotiam, Chion, Rhodum, Hellepontum, Byzantium, non habes, quo mentem deflectas, quem tot praeclara velut auferant. Quem admodum ergo Pindarus, ad multa animum circumferens, ita fere dubitat,

Ismenon utrum, aureo an Melian colo,

Cadmumne, spartos an genus inclytum,

An caerula flammea Thebes,

Vimne conantem omnia Herculeam,

Bacchine patris laetos canemus honores?

Candidae connubiane Harmonies?

ita tu quoque simili ratione videris ambigere, orationemne an vitam, oratoriam an philosophiam, populi regendi ar-

θάνατον τάνδρὸς ὑμνητέον. Ἔστι δ' οὐδέν ἔργον ἐκφυ- 20
 γεῖν, ἔφη, τὴν πλάνην, ἀλλ' ἐνὰς ὅτου δὴ λαβόμενος, ἢ
 τῆς ῥητορικῆς καθ' αὐτήν, εἰς ταύτην κατάθου τοῦτον τὸν
 λόγον. ἰκανὴ γ' ἂν σοι οὐδ' ἡ Περικλέους. ἐκείνου μὲν
 γε τὰς ἀστραπὰς, καὶ βροντὰς, καὶ πειθοῦς τι κέν-
 τρον δόξῃ παραλαβόντες, ἀλλ' αὐτὴν γε οὐχ ὁρῶμεν,
 δῆλον ὡς ὑπὲρ τὴν φαντασίαν οὐδέν ἔμμονον ἔχουσιν,
 οὐδ' οἷον ἐξαρκέσαι πρὸς τῆς τοῦ χρόνου βάσανον, καὶ
 κρίσιν. τὰ δὲ τοῦ Δημοσθένους ἄλλα σοὶ καταδελεΐσθαι
 λέγειν, εἰ ταύτῃ τράποιαι. Πρόσγε μὲν τὰς τῆς ψυχῆς 21
 ἀρετὰς, ἢ τὰς πολιτείας αὐτοῦ τραπομένῳ, καλὸν μίαν
 ἡντιναοῦν ἀποτέμνεσθαι τὴν διατριβήν· εἰ δὲ βούλοιο
 δαψιλῶς, δύο καὶ σύντρεῖς ἐλόμενον, ἔχειν ἀποχρῶσαν
 λόγων ὑποβολήν. πολλὴ γὰρ ἐν ἅπασιν ἡ λαμπρότης.
 εἰ δ' οὐκ ἐκ τοῦ παντός, ἀλλ' ἐκ μέρους ἐπαινεσόμεθα·

tem an mortem viri, praedicare oporteat. Nullo vero la-
 bore, *inquirit*, oberrationem effugeris: sed quamcunque par-
 tem arripiens, aut eloquentiam per se *spectatam*, in eam
 hanc orationem conferto. Apti tibi *hic* fuerit, *eloquentia* Pe-
 riclis. Illius nos quidem fulgura ac tonitrua, ac Suadae il-
 lum aculeum, fama accepimus; sed ipsam non videmus
eloquentiam: scilicet praeter formam qualemcunque animo
 conceptam stabile & solidum nihil habentem, neque quod
 temporis illud examen iudiciumque possit sustinere.... Re-
 liqua vero Demosthenis praetermittenda tibi, huc si ver-
 teris, fuerint. Ad animi autem virtutes aut praeclare in re-
 publica facta converso decens fuerit, quodcunque inde de-
 cerpere dicendi argumentum, aut si largiter facere volue-
 ris, duobus, summum tribus delectis, habere satis mate-
 riae ad dicendum subiectae, tantum est claritatis in singu-
 lis. Si vero non in universum, sed ex parte laudare velis

νόμος μὲν γὰρ Ὀμηρικὸς, ἡρώων ἐπαίνους ἐκ μερῶν διατίθεσθαι, ποδῶν, ἢ κεφαλῆς, ἢ κόμης, ἤδη δὲ καὶ τῶν Φερμαμάτων, ἢ ἀσπίδων, μεμπτὸν δ' οὐδὲ τοῖς θεοῖς ἐγένετο, ὑμνεῖσθαι πρὸς τῶν ποιητῶν, ἐξ ἡλακότης, ἢ τόξων, ἢ τῆς αἰγίδος, μήτι γε δὴ μέρους σώματος, ἢ τῆς ψυχῆς τῶν εὐεργεσιῶν δὲ οὐδὲ δυνατόν ἐφάπαξ ἐλθεῖν. οὐκ οὐδ' ὁ Δημοσθένης αἰτιάσεται, καθ' ἐν τῶν αὐτοῦ καλῶν ἐπαινούμενος· ἐπεὶ τό γε σύμπαν οὐδ' αὐτὸς ἂν αὐτὸν ἐξαρκέσειεν ἐπαινέσαι.

22 Ταῦτα τοῦ Θερσαγόρου διελθόντος,

ΛΥΚ. Οἶμαί σε, ἔφην, ἐν ἐπιδεδείχθαί μοι βουλόμενον, τὸ μὴ μόνον ποιητὴν ἀγαθὸν εἶναι, τῶν λόγων παρεμπόρευμα πεποιῆσθαι τὸν Δημοσθένην, τὰ περὶ αὐτοῖς ἐμμέτροις προστιθέντα.

ΘΕΡΣ. Σοὶ μὲν οὖν, ἔφη, τὴν ῥαστώνην ὑποτιθεῖς,

mus, praesto quidem Homérica lex est, Heroum laudes instituere e partibus, pedibus, aut capite, aut coma; iam vero etiam ex gestaminibus, aut scutis, cum indignum Dis non fuerit cantari a poëtis ob colum, aut sagittas, aut aegidem, nedum ob corporis partem aut mentis adeo; per beneficia autem ire singula nemini datum sit. Ergo neque aegre feret Demosthenes, se ab uno eorum, quae pulchra in ipso sunt, laudari: quandoquidem universitati suarum laudum ne ipse quidem par esse videatur.

Haec ita percurrente Thersagora,

Lyc. Puto ego, inquam, te, cum illud unum demonstratum mihi cuperes, non solum poëtam te bonum esse, illud quasi corollarium fecisse Demosthenem, soluta oratione adiuncta carminibus.

Thersf. Ille, Facilitatem tibi, inquit, negotii tui ob oculos positurus eo provectus sum, orationem ut percurrere

προήχθην ἐπιδραμεῖν τὸν λόγον, εἴ τι τῆς Φροντίδος ἀνείς, ἀκροατῆς ἡμῖν γένοιο.

ΛΤΚ. Προὔργου τοίνυν, ἔφη, σοι γέγονεν οὐδέν, εὖ ἴσθι. σκόπει δὲ μὴ καὶ πλέον ἢ γεγονὸς θάτερον.

ΘΕΡΣ. Καλὸν ἂν λέγοις, ἔφη, τὸ ἴαμα.

ΛΤΚ. Σὺ γὰρ, ἔφη, ἀγνοεῖς, οἶμαι, τὸ παρὸν ἄπορον, εἴτα ἱατροῦ δίκην τὸ τοῦ νοσοῦντος σαθρὸν ἀγνοήσαντος ἄλλο θεραπεύεις.

ΘΕΡΣ. Ὅτι τί δή;

ΛΤΚ. Σὺ μὲν, ἃ ταραξείεν ἂν τὸν πρῶτον ἰόντα πρὸς τὸν λόγον, ἐπεχείρησας ἰᾶσθαι, τὰ δ' ἤδη κατηνά-
λωται παλαιαῖς ἐτῶν περιόδοις. ὥστε ταύτης τῆς ἀπο-
ρίας ἔωλά σοι τὰ ἰάματα.

ΘΕΡΣ. Τοῦτο δ' οὖν, ἔφη, σοι τόγε ἴαμα. χρή μὲν-

³ Προὔργου) Προέργου πλέον. Ἰσοκράτης φησὶ, ἵνα προὔργον τοι γένηται, ἀντὶ τοῦ πλέον. V.

rem, & levius tibi illius vestigia signarem, si quid de cura tua remittens, operam dare mihi recitanti velles.

Lyc. Noris, inquam, nihil te quidquam profecisse. Ac vide, ne illud alterum [illa difficultas, quae me angit] etiam auctum sit.

Therf. Praeclaram, inquit, mihi medicinam narras.

Lyc. Nempe, inquam, difficultatem praesentem ignoras, deinde medici instar laborantem partem ignorantis, aliam curas.

Therf. Quid ita?

Lyc. Tu quidem iis, quae turbare forte eum queant, si quis primum ad eiusmodi orationem aggrediatur, mederi conatus es: at illa olim consumpta sunt antiquis annorum anfractibus. Igitur difficultatis huius obsoletae sunt tuae medicinae.

Therf. Haec ipsa ergo, inquit, medicina tibi suppeditat.

τοι καθάπερ ὁδοῦ, θαρραλεωτάτην εἶναι τὴν συνηθε-
στάτην.

- 23 ΛΥΚ. Τὴν ἐναντίαν γὰρ, εἶπον, προὔθεμην, ἢ Φασὶν
Ἀννίκεριν τὸν Κυρηναῖον Φιλοτιμηθῆναι πρὸς Πλάτωνά
τε, καὶ τοὺς ἐταίρους. τὸν μὲν γὰρ Κυρηναῖον ἀρματη-
λασίαν ἐπιδεικνύντα, πολλοὺς περὶ τὴν Ἀκαδημίαν
ἐξελαύνειν δρόμους, ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἀρματοτροχίας ἀπαν-
τας, μηδὲν παραβάντα, ὥσθ' ἐνὸς δρόμου σημεῖα κατὰ
τῆς γῆς ὑπολείπεσθαι· τοῦμὸν δέ γε, τοῦναντίον σπεύ-
δει, τὰς ἀρματοτροχίας ἀλεείνειν· οὐ μάλα ῥάδιον δ',
οἶμαι, καινουργεῖν ὁδοὺς, τῶν τετριμμένων ἐκτρεπόμενον.

ΘΕΡΣ. Ἀλλὰ τοι τὸ Παύσωτος, ἔφη, σοφόν.

ΛΥΚ. Πεῖσιν; ἔφη· οὐ γὰρ ἀκήκοα.

- 24 ΘΕΡΣ. Παύσωνι τῷ ζωγράφῳ Φασὶν ἐκδοθῆναι
γράψαι ἵππον καλινδούμενον· τὸν δὲ γράψαι τρέχον-

Nempe velut viam, tutissimam oportet esse eam, quae tri-
tissima est.

Lyc. Male narras. Nam contrariam, inquam, ego mihi
proposui illi, in qua gloriam appetuisse dicitur Cyrenacus
Anniceris apud Platonem eiusque sodales. Cyrenaeum enim
aiunt, cum aurigandi peritiam ostentaret, multa circum
Academiam egisse curricula, per eandem omnia orbitam,
quam nusquam egrederetur, ita ut curriculi non nisi unius
in solo vestigia relinquerentur. Mea vero contraria scilicet
est ratio, qui evitare orbitam studeam. Non nimis autem
facile arbitror, novas comminisci vias, declinatis his, quae
tritae sunt.

Thers. Verum enimvero sapiens, inquit, Pausonius com-
mentum est.

Lyc. Quodnam? inquam: nec enim audiui.

Thers. Pausoni pictori pingendum locatum aiunt equum
volutantem se: at illum pinxisse currentem, multumque

τα, καὶ πολὺν κονιορτὸν περὶ τὸν ἵππον ὡς δ' ἔτι γρά-
 φοντος, ἐπιστῆναι τὸν ἐκδόντα, μέμφεσθαι, μὴ γὰρ
 τοῦτο προστάξαι τὸν οὖν Παύσωνα τοῦ πίνακος τὰ
 μετέωρα κάτω περιαγαγόντα, τῷ παιδί τὴν γραφὴν
 ἐπιθεῖναι κελεύσαι, καὶ τὸν ἵππον ἔμπαλιν κείμενον
 ὀφθῆναι καλινδούμενον.

ΛΥΚ. Ἡδὺς εἶ, ἔφη, Θερσαγόρα, ἀν μίαν οἷ μὲ
 στροφὴν μεμηχανῆσθαι τοσούτων ἐτῶν, ἀλλ' οὐχὶ πά-
 σας στροφάς, καὶ περιαγωγὰς ἐναλλάττοντα, καὶ
 μετατιθέντα, δεδιέναι μὴ τὸ τελευταῖον πάθοιμι τὸ ταῦ
 Πρωτέως.

ΘΕΡΣ. Ποῖον, ἔφη, πάθος;

ΛΥΚ. Τὸ γενόμενον, ὃ φασιν αὐτὸν γενέσθαι, δρα-
 σμὸν ἐξευρίσκοντα τῆς ἀνθρωπίνης ὀψέως, ἐπεὶ κατηνα-
 λώκει πάσας ιδέας ἀν θηρίων, καὶ φυτῶν, καὶ στοι-
 χείων, αὐθις αὖ πενία μορφῆς ἐπεισάκτου, Πρωτέα
 γενέσθαι.

circa equum sublatum pulverem. Pingenti supervenisse qui
 locaverat, questumque: neque enim hoc se iussisse. Pauso-
 nem itaque imperasse puero, ut summis tabulae versus
 ima conversis, picturam ostenderet, sicque equum in-
 versum volutari visum esse.

Lyc. Suavis homo es, *inquam*, Therfagora, si putas,
 unam me tot annorum *hominum* conversionem machina-
 ri, non potius conversiones omnes & circumductiones
 mutare, ac transponere, ac sic quoque metuere, ne idem
 mihi denique, quod Proteo, usu veniat.

Therf. Quid illud est, *inquit*?

Lyc. Ne fiam, *inquam*, quod ille factus est, cum huma-
 nam speciem studeret effugere: quando consumtis formis
 omnibus animantium, plantarum, elementorum, rursus
 denique adscititiae formae inopia, Proteus factus est.

25 ΘΕΡΣ. Σὺ μὲν, εἶπεν, ὑπὲρ τὸν Πρωτέα μηχανᾷ
τὴν ἐμὴν ἀκρόασιν ἀποδιδράσκειν.

ΛΥΚ. Οὐκ, ὦ γὰρ, ἔφη, τοῦτο. παρέξω γοῦν
ἐμαυτὸν ἀκροᾶσθαι, παρέις τὴν ἐπηρτημένην Φροντίδα.
τάχα γὰρ ἂν τι περὶ τοῦ σοῦ κήματος ἄφροντις γε-
νόμενος, καὶ τῆς ἐμῆς ὠδίνος συμΦροντίσαις. Ὡς οὖν ἐδό-
κει ταῦτα αὐτῷ, καθίσαντες ἐπὶ τῆς πλησίον κρηπίδος,
ἐγὼ μὲν ἠκροώμην, ὅδ' ἀνελέγετο μάλα γενναῖα ποιή-
ματα. μεταξὺ δ' ὥσπερ ἔνθους γενόμενος, ἐπιπτύξας
τὸ γραμματεῖον.

ΘΕΡΣ. Κομίζου τὸν ἀκροατικὸν, ἔφη, μισθὸν,
καθάπερ Ἀθήνησιν ἐκκλησιαστικὸν, ἢ δικαστικόν·
ἀλλ' ὅπως εἴσῃ μοι χάριν.

ΛΥΚ. Χάριν μὲν, ἔφη, εἶσομαι, καὶ πρὶν ὅ, τι καὶ
26 λέγεις εἰδέναι. Τί δ' ἐστὶν ὅ, τι καὶ λέγεις;

ΘΕΡΣ. Μακεδονικοῖς, εἶπεν, ἐντοχὰν τῆς βασιλικῆς

Thers. Tu quidem supra illum Protea, *inquit*, meae re-
citationis effugiendae rationes comminisceris.

Lyc. Non hoc, *inquam*, vir optime. Dabo enim tibi hanc
audiendi operam, omissa parumper, quae incumbit mihi, cu-
ra. Forte enim parte curarum de tuo foetu liberatus, etiam
meae parturitionis curam una suscipies. Cum igitur ita illi
quoque videretur, in proximo aggere assidentes, audiebam ego,
ipse recitabat generosa sane carmina. Inter recitandum vero fa-
natico velut impetu correptus, complicatis tabellis suis,

Thers. Cape tibi, *inquit*, auditionis tuae mercedem, ut
Athenis concionis obitae, aut iudicii. Sed ut gratiam mihi,
inquit, habeas.

Lyc. Habebo equidem, *inquam*, prius etiam, quam,
quid sit, quod dicis, norim. Sed quid est, de quo dicis?

Thers. In Macedonicos, *inquit*, regiae domus commen-

οικίας ὑπομνήμασι, καὶ τότε ὑπερῷοις, τὸ βιβλίον οὐ κατὰ πάρεργον ἐκτησάμην· καὶ νῦν ὑπεμνήσθην ἔχων οἴκαδε. γέγραπται δ' ἄλλα τε τῶν Ἀντιπάτρου πραχθέντων ἐπὶ τῆς οἰκίας, καὶ περὶ Δημοσθένους· ἃ μοι δοκεῖς οὐκ ἂν παρέργως ἀκούσαι.

ΛΥΚ. Καὶ μὴν, εἶπον, ἥδη γέ σοι τῶν εὐαγγελίων χάρις, καὶ τὰ λοιπὰ τῶν ἐπαῶν. ἐγὼ μὲν οὖν οὐκ ἀπολείβομαι σου πρὶν ἢ τὴν ὑπόσχεσιν ἔργον σοι γενέσθαι· σὺ δ' εἰστιάκας μὲν με λαμπρῶς τὴν Ὀμήρου γενέθλιον, ἔοικας δ' εἰστιάσειν αὐτὸς καὶ τὴν Δημοσθένους. Ὡς οὖν ἀνέγνω τὰ λοιπὰ τοῦ γραμματείου, διατρί- 27 ψαντες ὀλίγον, ὅσον ἀποδοῦναι τῷ ποιήματι τοὺς δικαίους ἐπαίνους, ἤειμεν εἰς τοῦ Θερσαγόρου. καὶ μόλις μὲν, ἐπιτυχάνει δὲ τῷ βιβλίῳ, καὶ γὰρ λαβὼν τότε μὲν ἀπηλλαττόμην, ἐντυχὼν δ' οὕτω τὴν γνώμην διετέθην, ὥς οὐδὲν τι περιτρέψας, ἀλλ' ἐπ' αὐτῶν ὀνομάτων

tarios incidi, ac tum mirifice delectatus, non perfunctorie libellum emi. Et modo domi me habere recordatus sum. Scripta ibi sunt cum alia de rebus ab Antipatro domi gestis, tum de Demosthene, quae mihi non obiter auditurus esse videris.

Lyc. Et nunc, inquam, pro istoc nuntio eam tibi gratiam persolvo, ut reliquos etiam versus tuos audiam: neque vero te relinquam ante, quam fides promissis tuis constiterit. Magnificis tu me epulis Homeri nataliciis accepisti, ac Demosthenis quoque similibus videris accepturus. Cum igitur reliqua ex tabellis recitasset, commorati paulum, dum dignae poemati laudes tribuerentur, Thersagorae domum ivimus; & vix quidem, sed invenit tamen libellum. Quo ego accepto tum discedebam. Lecto autem in eam veni sententiam, ut nihil immutatum, sed ipsis totidem nominibus & verbis illum

- τε καὶ ῥημάτων ὑμῖν ἀναλέξομαι. οὐδὲ γὰρ τῷ Ἀσκληπιῷ μείον τι γίγνεται τῆς τιμῆς, εἰ, μὴ τῶν προσιόντων αὐτῷ ποιησάντων ἄσματα, τὰ Ἀλυσόδημου τοῦ Τροϊζηνίου, καὶ Σοφοκλέους, ᾄδεται, καὶ τῷ Διονύσῳ, τῷ μὲν ποίησιν καὶνὴν ποιεῖν, κωμωδίας, ἢ τραγωδίας, ἐκλέλειπται· τὰ δ' ἑτέροις συντεθέντα, τοῖς νῦν εἰς μέσον ἐν καιρῷ καμίζουσι χάριν οὐκ ἐλάττω φέρεי, τῷ τὰν
- 28 θεῶν δοκεῖν τιμηκέσθαι. Τὸ μὲν οὖν βιβλίον, τοῦτα. (ἐστὶ δὲ τῶν ὑπομνημάτων τὸ προσῆκον ἡμῖν μέρος τὸδε δράμα) τὰ βιβλίον φησὶν, Ἀντιπάτρῳ μεμνύσθαι παρόντι τὸν Ἀρχίαν. ὁ δ' Ἀρχίας, εἴ τις ἄρα τῶν νεωτέρων ἀγνοεῖ, τοὺς Φυγάδας ἐτέτακτο συλλαμβάνειν. ἐπέσταλτο δ' αὐτῷ καὶ Δημοσθένην ἀπὸ τῆς Καλαυρίας πείσαι μᾶλλον, ἢ βιάσασθαι πρὸς τὸν Ἀντίπατρον ἥκειν. καὶ δὴ καὶ μετέωρος ὁ Ἀντίπατρος ἐπὶ ταύτης ἦν τῆς ἐλπίδος, τὸν Δημοσθένην αἰεὶ προσδοκῶν. ὥς οὖν ἤκουσεν ἀπὸ τῆς Καλαυρίας ἤκοντα τὸν Ἀρχίαν,

vobis praelegam. Neque enim minus honoris habetur Aesculapio, si, cum nemo saluantium fecit cantica, Alisodemi Troezenii & Sophoclis carmina canuntur: & Baccho novum carmen scribere, Comoedias, Tragoediasve, desitum est; sed quae ab aliis composita sunt, ea hos, qui in medium opportune profertur, non minus commendant, quod sic honorem habuisse Diis videntur. Liber itaque hic, (est autem commentariorum Macedonicorum ea pars, quae ad nostram rem pertinet, colloquium) liber ergo refert, Antipatro indicatum esse, adesse Archiam. Porro hic Archias, si quis iuniorum forte ignorat, comprehendendis exsulibus fuerat praefectus, ac mandata acceperat, Demosthenem persuasionibus potius, quam vi, eo adducendi, ut a Calauria veniret ad Antipatrum. Ac fuerat spe ista suspensus Antipater, in dies expectans Demosthenem. Cum igitur audisset, e Calauria venire Ar-

εὐθὺς ὥς εἶχεν ἐκέλευσεν εἰσω καλεῖν. Ἐπεὶ δ' εἰσῆλ- 29
θεν, αὐτὸ φράσει τὰ λοιπὰ τὸ βιβλίον.

APX. Χαῖρε, ὦ Ἀντίπατρε.

ANT. Τί δ' οὐ μέλλω χαίρειν, εἰ Δημοσθένην
ἤγαγες;

APX. Ἥγαγον ὥς ἐδυνάμην· ὑδρίαν γὰρ κομίζω
τῶν Δημοσθένους λειψάνων.

ANT. Ἀπ' ἐλπίδος γε μὴν ἔσφηλας, ὦ Ἀρχία.
τί γὰρ τῶν ὀστέων, καὶ τῆς ὑδρίας, Δημοσθένην οὐκ
ἔχοντι;

APX. Τὴν γὰρ ψυχὴν αὐτοῦ, ὦ βασιλεῦ, πρὸς
βίαν κατέχειν ἀδύνατον.

ANT. Τί δ' οὐ ζῶντα κατεilhέφατε;

APX. Κατεilhέφωμεν.

ANT. Κατὰ τὴν ὁδὸν οὖν τέθνηκεν;

APX. Οὐκ, ἀλλ' οὐπερ ἦν, ἐν Καλαυρία.

*chiam, statim, ut erat, intro eum iussit vocari. Ingressus ille...
Sed ipse libellus dicet reliqua.*

Arch. Salve, Antipater.

Ant. Quidni salvus sim, si adduxisti Demosthenem?

Arch. Adduxi, ut potui. Urnam enim reliquiarum Demosthenis affero.

*Ant. A spe deiecisti me, Archia. Quo enim mihi ossa
& urna, Demosthenem ipsum non habenti?*

*Arch. Nempe per vim, o Rex, retineri anima viri non
poterat.*

Ant. Cur vero vivum non comprehendistis?

Arch. Comprehendimus.

Ant. Ergo in via periit?

Arch. Non, sed ubi erat, in Calauria.

ANT. Τάχα τῆς ὑμετέρας γέγονεν ἔργον δλιγνείας, οὐ θεραπευόντων τὸν ἄνθρωπον;

APX. Ἀλλ' οὐδ' ἐφ' ἡμῖν ἐγένετο.

ANT. Τί Φῆς; αἰνίγματα λέγεις, ὦ Ἀρχία, ζῶντα λαβόντες οὐκ ἔχετε.

30 APX. Οὐ γὰρ ἐκέλευες τὴν τε πρώτην μὴ βιάζεσθαι; καίτοι πλέον ἂν οὐδὲ βιασαμένοις οὐδὲν ἦν· καὶ γὰρ οὖν ἐμελήσαμεν.

ANT. Οὐκ εὖγε ὑμεῖς οὐδὲ μελήσαντες· ἴσως οὖν ἐκ τῆς ὑμετέρας τέθνηκε βίας.

APX. Ἡμεῖς μὲν αὐτὸν οὐκ ἀπεκτεῖναιμεν, βιάζεσθαι δὲ αὐτὸν μὴ πείθουσιν ἀναγκαῖον ἦν. σοὶ δ' ὦ βασιλεῦ, τί τὸ πλέον, εἰ ζῶν ἀφίκετο; πάντως οὐδὲν ἂν αὐτὸν, ἢ ἀπέκτεινας.

31 ANT. Εὐφήμει, ὦ Ἀρχία· δοκεῖς μοι μὴ συννενοηκέναι, μήθ' ὅστις ὁ Δημοσθένης, μήτε τὴν ἐμὴν γνώ-

Ant. Forte vestrae negligentiae culpa fuit, qui non factis hominem curaveritis.

Arch. Sed neque hoc in nostra potestate fuit.

Ant. Quid ais? Aenigmata loqueris, Archia. Vivum cepistis, & non habetis.

Arch. Nonne enim iusseras, primo vim illi non adhiberi? Quamquam neque profecturi quidquam eramus vi admota: etenim iam parabamus.

Ant. Neque illud bene, quod parabatis: forte enim a vestra iniuria mortuus est.

Arch. Nos quidem non interfecimus illum, sed vim admove-
re, cum persuadere non possemus, necesse erat. Tibi vero, Rex, quid lucri accessisset, si vivus advenisset? Neque enim fane aliud, quam interfecturus illum eras.

Ant. Bona verba, Archia. Videris mihi non cogitare, neque quis fuerit Demosthenes, neque meum consilium,

μὴν ἄλλὰ νομίζειν ὅμοιον εἶναι Δημοσθένην εὐρεῖν, καὶ
 τούτους ζητεῖν τοὺς κακῶς ἀπολωλότας, Ἱμεραῖον τὸν
 Φαληρέα, καὶ τὸν Μαραθῶνιον Ἀριστόνικον, καὶ τὸν
 ἐκ Πειραιῶς Εὐκράτην, τῶν ραγδαίων ρευμάτων οὐδὲν
 διαφέροντας, ἀνθρώπους ταπεινοὺς, ἀφορμῇ προσκαί-
 ρων θορύβων ἐπιπολάσαντας, καὶ πρὸς μικρὰν ταρα-
 χῆς ἐλπίδα θρασείως ἐξαναστάντας, εἴτα πτήξαντας
 οὐκ εἰς μακρὰν, δίκην τῶν δειλινῶν πνευμάτων· καὶ τὸν
 ἄπιστον Ὑπερίδην, καὶ τὸν ἄφιλον δημοκόλακα, τὸν
 οὐδὲν αἰσχρὸν νομίσαντα κολακίᾳ τοῦ πλήθους συκο-
 Φαντῆσαι Δημοσθένην, οὐδ' αὐτὸν εἰς ταῦτα παρα-
 σχεῖν διάκονον, ἐφ' οἷς αὐτοὶ μετενόησαν, οἷς ἐχαρίζετο.
 μετ' οὐ πολὺ γοῦν τῆς συκοφαντίας λαμπροτέραν ἢ
 κατ' Ἀλκιβιάδην αὐτῶ τὴν κάθοδον ἀκηκόαμεν γενέ-
 σθαι. τῷ δὲ αὖκ ἔμελεν, οὐδ' ἐπὶσχύνετο κατὰ τῶν

sed putare simile & eiusdem felicitatis esse, invenisse De-
 mosthenem, & illos conquirere homines male perditos,
 Himeraeum Phalereum, & Marathonium Aristonicum, &
 illum ex Piraeo Eucraten, torrentibus rivis nihil dissimiles,
 humiles homunciones, tumultuum temporariorum occasio-
 nibus *velut* innatantes, & ad parvam spem turbarum feroci-
 ter exsurgentes, deinde paulo post, ventorum vespertinorum
 more, residentes; & infidelem illum Hyperidem, alienum
 ab amicitia adulatorem populi, qui turpe non duxerit adu-
 latione plebis calumniari Demosthenem, seque ad ea prae-
 bere ministrum, quorum mox illos ipsos, quibus gratifi-
 carus fuerat, poenituit: quandoquidem non multo post il-
 lam calumniam splendidiorem viro, quam olim Alcibiadi,
 reditum *ab exilio* contigisse accepimus. Verum hic [*Hy-
 perides*] penſi nihil habuit, neque puduit ipsum contra

ποτε Σιλτάτων τῇ γλώττῃ χρώμενος, ἣν ἐχρῆν δήπου τῆς ἀγνωμοσύνης ἐκτεμεῖν.

32 APX. Τί δ' οὐκ ἐχθρῶν ἡμῖν ἐχθιστός ὁ Δημοσθένης;

ANT. Οὐχ ὅτῳ μέλοι τρόπου πίστεως, Φίλον πᾶν ἄδολον, καὶ βέβαιον ἦθος ἡγουμένῳ· τὰ γάρ τοι καλὰ, καὶ παρ' ἐχθροῖς καλὰ, καὶ τὸ τῆς ἀρετῆς, πανταχοῦ τίμιον. οὐδὲ κακίων ἐγὼ Ξέρξου, τοῦ Βούλιν καὶ Σπέρχιν τοὺς Λακεδαιμονίους θαυμάσας, καὶ κτεῖναι παρὸν ἀφέντος. ἀλλ' εἰ δὴ τινα πάντων, καὶ Δημοσθένην, αὐτός τε δις Ἀθήνησιν, εἰ καὶ μὴ κατὰ πολλὴν σχολὴν συγγενόμενος, καὶ παρὰ τῶν ἄλλων ἀναπυνθανόμενος, ἐκ τε τῶν πολιτευμάτων αὐτῶν εἶχον θαυμάσας, οὐχ ὥς ἂν νομίσαιε τις τῆς τῶν λόγων δεινότητος· εἰ καὶ μηδὲν μὲν ὁ Πύθων πρὸς αὐτὸν, οἱ δ' Ἀττικοὶ ῥήτορες παιδιὰ, παραβάλλειν τῷ τούτου κρό-

9 Ἀλλ' εἰ δὴ τινα πάντων) μοσθένην εἶχον. ἀπὸ κοινοῦ γὰρ τὸ Ἀλλ' εἰ δὴ τινα θαυμάσας Δη- θαυμάσας. V.

eos, qui olim fuerant amicissimi, lingua uti, quam oportebat nempe improbitatis illius causa excindi.

Arch. Quid vero? nonne inter inimicos nostros inimicissimus Demosthenes?

Ant. Non fane, si quis moris ac fidei rationem habeat, amicumque sibi, quidquid est in moribus incorruptum ac stabile, iudicet. Nam honesta profecto apud hostes etiam honesta sunt: virtus, ubicunque fuerit, pretiosa est. Neque Xerxe deterior ego, qui Bulin Sperchinque Lacedaemonios admiratus, cum interficiendorum potestas esset, dimisit. Verum si quem unquam omnium, etiam Demosthenem, quem bis Athenis, quamquam non satis otiose, con- venerim, & ab aliis requirendo pariter atque ex ipsis in republica factis cognoverim, in admiratione habui, non, ut existimare aliquis posset, ex dicendi viribus: etsi nihil ad illum Python, Attici autem oratores ludus sunt, com-

τῷ, καὶ τόνῳ, καὶ λέξεων εὐρυθμία, καὶ ταῖς τῶν
 διανοιῶν περιγραφαῖς, καὶ συνεχείαις ἀποδείξεων, καὶ
 τῷ συνακτικῷ γε, καὶ πρυστικῷ, μετενοοῦμεν γοῦν ὅτε
 τοὺς Ἕλληνας Ἀθήναζε συνηγάγομεν, ὡς ἐλέγξοντες
 Ἀθηναίους, Πύθωνι, καὶ τοῖς Πύθωνος ἐπαγγέλμασι
 πεπιστευκότες, εἶτα Δημοσθένει, καὶ τοῖς Δημοσθέ-
 νους ἐλέγχους περιπεσόντες. ἀλλ' ἡμῖν ἀπρόσιτος ἡ δύ-
 ναμις αὐτῷ τοῦ λόγου. Ἐγὼ δὲ ταύτην μὲν δευτέραν 33
 ἔταττον, ἐν χώρᾳ τιθεὶς ὄργανον· Δημοσθένην δ' αὐτὸν
 ὑπερηγάμην τοῦ τε Φρονήματος, καὶ τῆς συνέσεως,
 ἀκλινῇ τὴν ψυχὴν ἐπ' ὀρθῆς ἐν ἀπάσαις φυλάττοντα
 τρικυμείαις τῆς τύχης, καὶ πρὸς μηδὲν τῶν δεινῶν ἐνδι-
 δόντα. καὶ Φίλιππον δὲ τὴν ἐμὴν γνώμην ἔχοντα περὶ
 τάνδρὸς ἡπιστάμην. οὗτος μέν γε δημηγορίας ἐξαγγελ-
 βίσσης Ἀθήνηθεν ποτε, καταπτομένης τοῦ Φιλίππου,

parati ad huius clamores, & contentionem, & verborum
 compositionem, & circumscriptam sententiarum concin-
 nitatem, & demonstrationum continuationem, & illam
 cogendi pariter atque impellendi vehementiam. Itaque poe-
 nituit nos convocasse Graecos Athenas; cum refutare
 Athenienses vellemus, a Pythone & promissis Pythonis
 induciti, ac deinde in Demosthenem & argumenta De-
 mosthenis incurreremus: in illo autem esset vis dicendi,
 quae nullum nobis aditum praeberet. Verum hanc ipsam
 secundam numerabam, quam in instrumenti loco pone-
 rem. Ipsum quidem Demosthenem admirabar super omnia
 sensus illius causa & prudentiae, qua animam recto velut
 clavo in decumanis fortunae fluctibus nusquam declinan-
 tem servaret, & malo nulli concederet. Ac Philippo ean-
 dem, quam mihi, de viro sententiam fuisse noram. Ille qui-
 dem, nuntiata aliquando Athenis concione, qua iste in Phi-

καὶ Παρμενίωνος ἡγανακτηκός, καὶ τι καὶ σκωπτὴ-
κὸν εἰς τὸν Δημοσθένην ἐπειπόντος, ὦ Παρμενίων,
ἔφη, δίκαιος ὁ Δημοσθένης παρρησίας τυγχάνειν· μό-
νος γέτοί τῶν ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος δημαγωγῶν οὐδαμοῦ
τοῖς ἀπολογισμοῖς ἐγγέγραπται τῶν ἐμῶν ἀναλωμά-
των. καίτοι μᾶλλον ἡβουλόμην, ἢ γραμματεῦσι τμη-
ρίταις ἐμαυτὸν πεπιστευκέναι. νῦν δ' ἐκείνων μὲν ἕκα-
στος ἀπογέγραπται, χρυσίον, ξύλα, πόρους, θρέμ-
ματα, γῆν οὐ Βοιωτίας, οὐ δ' ἔνθα τι παρ' ἐμοῦ λα-
βόντες. ἡμεῖς δὲ θάττον ἂν τὸ Βυζαντίων τεῖχος ἔλοι-
34 μεν μηχαναῖς, ἢ Δημοσθένην χρυσίῳ. Ἐγὼ δὲ, ὦ
Παρμενίων, ἔφη, εἰ μὲν τις Ἀθηναῖος ὢν ἐν Ἀθήναις
λέγων, ἐμὲ τῆς πατρίδος προτιμᾷ, τούτῳ ἀργύριον μὲν
προείμην ἂν, Φιλίαν δ' οὐκ ἂν· εἰ δὲ τις ὑπὲρ τῆς πα-
τρίδος ἐμὲ μισεῖ, τούτῳ προσπολεμῶ μὲν, ὡς ἀκροπό-

9 Οὐ Βοιωτίας) Scilicet, τὴν non est in Codice D. Marci. G.
ψυχὴν. Vel Βοιωτίας accusativi 11 Μηχαναῖς) Κριοὺς ἢ κατα-
casus: sunt enim duae. Lege πίλτας, arietes, τοιχομαχικὰ ὄρ-
Stephanum. Sed illud ἀδύνατον, γανα. G.

lippum invehus fuerat, & indignante Parmenione, atque
ioci etiam aliquid in Demosthenem adiiciente, *Iure suo*, in-
quit, o Parmenio, libertatem dicendi sibi sumit Demosthenes.
Solus certe ille oratorum Graeciae nusquam expensarum mearum
rationibus inscriptus est, cum tamen mallet ipsi, quam scribis
triremium, me committere. Iam vero illorum unicuique aurum,
ligna, redditus annuos, armenta, praedia, partim Boeotiae, par-
tim etiam hic quiddam, expensa a me lata video. At celerius ma-
chinis capiamus Byzantiorum moenia, quam auro Demosthenem.
Atque ego, inquit, Parmenio, si quis Atheniensis Athenis di-
cens patriae me suae praefert, huic argentum quidem obiecerim,
non autem amicitiam. Si quis autem patriae causa odio me ha-
beat, hunc ego oppugno non secus atque arcem, & moenia, &

λαι, καὶ τείχει, καὶ νεωρίοις, καὶ τάφρῳ, θαυμάζω
 δὲ τῆς ἀρετῆς, καὶ μακαρίζω γε τοῦ κτήματος τὴν πό-
 λιν· καὶ τοὺς μὲν, ἔξω τῆς χρείας γενόμενος, ἥδιστ' ἂν
 προσάπολέσαιμι· τὸν δὲ βουλοίμην ἂν ἐνταυθοῖ παρ'
 ἡμῖν τυχεῖν γενόμενον μᾶλλον, ἢ τὴν Ἰλλυριῶν ἔπκον,
 καὶ Τριβαλλῶν, καὶ πᾶν τὸ μισθοφορικόν, τῆς ὅπλων
 βίας τὴν τοῦ λόγου πειθῶ, καὶ τὸ τῆς γνώμης ἐμβριθές
 οὐδαμῇ τιθεῖς δεύτερον. Πρὸς Παρμενίωνα μὲν ταῦτα. 35
 τοιοῦτους δὲ τινὰς καὶ πρὸς ἐμὲ λόγους ἐποίησατο. τῶν
 γὰρ μετὰ Διοπίθους Ἀθήνηθεν ἀπεσταλμένων, ἐγὼ
 μὲν εἶχον διὰ Φροντίδος. ὃδ' εὖ μάλα γελάσας, ἔφη·
 Σὺ δ' Ἀττικὸν στρατηγόν, ἢ στρατικὴν δέδοικας ἡμῖν;
 αἱ μὲν τριήρεις, καὶ ὁ Πειραιεύς, καὶ τὰ νεώρια, λήρος
 ἔμοι γε, καὶ Φλήναφος. τίδ' ἂν ἄνθρωποι πράξαιεν
 διονυσιάζοντες, ἐν κρεανομίαις καταζῶντες καὶ χοροῖς;
 εἰ δὲ μὴ Δημόσθενος εἰς ἐν Ἀθηναίοις ἐγένετο, ῥᾶον ἂν
 ἔχομεν τὴν πόλιν, ἢ Θηβαίους καὶ Θετταλοὺς ἀπα-

navalia, & fossam: sed virtutem eius admiror, beatam civita-
tem tali possessione praedico. Atque istos quidem extra usum con-
stitutus lubens una, cum ipsis hostibus, perdam: hunc autem
malim hic apud nos esse, quam Illyriorum equitatum, & Tri-
ballorum, & quidquid est militis mercenarii: qui armorum viri-
bis vim oratione persuadendi, & consilii gravitatem postponam
minime. Haec ad Parmenionem. Tales vero etiam apud me
sermones habuit. Misso enim Athenis Diopithe cum suis, sol-
licitudinem ea mihi res afferebat. Ille vero in risum solutus dice-
bat: Tu autem ducem Atticum aut militem nobis metuis? Tri-
remes quidem, & Piraeus, & navalia, nugae mihi & ludibria:
ecquid vero homines faciant bacchanalia celebrantes, viventes in
viscerationibus, & choris? Si unus Demosthenes Athenis non es-
set, facilius urbem haberemus, quam Thebanos & Thessalos frau-

τῶντες, βιαζόμενοι, φθάνοντες, ὠνούμενοι· νῦν δὲ εἰς
 ἐκεῖνες ἐγρήγορε, καὶ πᾶσι τοῖς καιροῖς ἐφέστηκε, καὶ
 ταῖς ἡμετέραις ὁρμαῖς ἐπακολουθεῖ, καὶ τοῖς στρατηγή-
 μασιν ἀντιπαρατάσσεται. λαμβάνομεν δὲ αὐτὸν οὐ τε-
 χνάζοντες, οὐκ ἐπιχειροῦντες, οὐ βουλευόμενοι, καὶ
 καθάπαξ κώλυμά τι, καὶ πρόβολος ἡμῖν ἀνδρωπός
 ἐστὶ, μὴ πᾶντ' ἔχειν ἐξ ἐπιδρομῆς. τὸ γέ τοι κατ' αὐ-
 τὸν, οὐκ Ἀμφίπολιν εἴλομεν, οὐκ Ὀlynθον, οὐ Φω-
 κίας, καὶ Πύλας ἔσχομεν· οὐχὶ Χερρόνησου, καὶ τῶν
 36 περὶ τὸν Ἑλλήσποντον κεκρατήκαμεν. Ἄλλ' ἀνίστησε
 μὲν ἄκοιτας, οἷον ἐκ μανθραγόρου καθεύδοντας τοὺς αὐ-
 τοῦ πολίτας, ὥσπερ τομῇ τι καὶ καύσει τῆς ραθυμίας
 τῇ παρήσῃα χρώμενος, ὀλίγοι τῶν πρὸς ἡδονὴν φροντί-
 σας. μετατίθησι δὲ τῶν χρημάτων τοὺς πόρους ἀπὸ τῶν
 θεάτρων ἐπὶ τὰ στρατόπεδα, συντίθησι δὲ τὸ ναυτικὸν
 νόμοις τριηραρχικοῖς, ὑπὸ τῆς ἀταξίας μονοῦ τελέως
 διεφθαρμένον, ἐγείρει δ' ἐρριμμένον ἤδη χρόνου πρὸς τὴν

de, vi, occupando, emendo. Nunc unus ille vigilat, temporibus omnibus imminet, & nostros impetus subsequitur, ad nostra se imperatoria consilia velut in acie opponit. Illum non fugimus, cum machinamur aliquid, cum conamur, cum deliberamus: uno verbo, ille nobis homo impedimentum est & propugnaculum, quo minus una omnia impressione habeamus. Certe per illum si steteret, non Amphipolim cepissemus, non Olynthum, non Phocenses haberemus & Pylas, nec Chersonesiam, & quorum circa Hellepontum potius sumus. Sed ille invito etiam cives suos, & velut a mandragora dormientes excitat, libertate dicendi velut urens & secans illorum socordiam, parum, quid iucundum illis fit, sollicitus. Transfert idem pecuniae redditus a theatris ad exercitus, trierarchicis legibus constituit rem nauticam perturbatione rerum tantum non plane corruptam. Abieciam satis longo iam

δραχμὴν καὶ τὸ τριάβολον τὸ τῆς πόλεως ἀξίωμα, πά-
 λαι τούτους κατακεκλιμένους εἰς ταὺς προγόνους ἐπαμά-
 γων, καὶ τὸν ζῆλον τῶν Μαραθῶν καὶ Σαλαμῖνι
 κατεργασμένων, συνίστησι δ' ἐπὶ συμμαχίας, καὶ
 συντάξεις Ἑλληνικάς. τοῦτον αὖ λαβεῖν ἔστιν, οὐ φενα-
 χίσαι, οὐ πρίασθαι δ' οὐ μάλλον, ἢ τὸν Ἀριστείδην
 ἐκείνον ὁ Περσῶν βασιλεὺς ἐπρίατο. Τοῦτον οὖν, ὦ Ἄν- 37
 τίπατρε, χρὴ δεδιέναι μάλλον, ἢ πάσας τριήρεις, καὶ
 πάντας ἀποστόλους. ὁ γὰρ Ἀθηναίοις τοῖς πάλαι Θε-
 μιστοκλῆς, καὶ Περικλῆς ἐγένετο, τοῦτο τοῖς νῦν ὁ Δη-
 μοσθένης, ἐφάμιλλος Θεμιστοκλεῖ μὲν τὴν σύνεσιν,
 Περικλεῖ δὲ τὸ φρόνημα. ἐκτέσσετο γὰρ αὐτοῖς ἀκούειν,
 Εὐβοίαν, Μέγαρα, τὰ περὶ τὸν Ἑλλήσποντον, τὴν
 Βοιωτίαν. Καὶ καλῶς γε, ἔφη, ποιοῦσιν Ἀθηναῖοι,
 Χάρητα μὲν καὶ Διοπίθην, καὶ Πρόξενον, καὶ τοιού-
 τους τινὰς ἀποδεικνύντες στρατηγεῖν, Δημοσθένην δὲ
 εἶσω κατέχοντες ἐπὶ τοῦ βήματος. ὥς εἰ τοῦτον τὸν ἄν-

*tempore ad drachmam & triobolum civitatis dignitatem excitat:
 hosque olim inclinatos ad maiores suos revocat, atque ad aemul-
 ationem eorum, quae Marathone ac Salaminē gestū sunt: mutua-
 que auxilli foedera, & conventiones inter Graecos constituit. Hunc
 celare non est, non decipere, non emere, non magis, quam Ari-
 stidem illum Persarum rex emere potuit. Hunc ergo, Antipater,
 magis est quod timeamus, quam triremes omnes & classes. Quod
 enim antiquis illis Atheniensibus Themistocles fuerunt & Peri-
 cles, his nunc Demosthenes est; prudentiae nomine comparandus
 eum Themistocli, cum Pericle autem ob sensum in republica. Di-
 o igitur audientes illis praestitis Euboeam, Megara, quae circa
 Hellepontum sunt, Boeotiam. Et praecclare e re mea faciunt
 Athenienses, cum Chareta, & Diopithen, & Proxenum, & horum
 similes quosdam imperatores constituunt, Demosthenem vero domi
 in tribunali retinent. Quod si hunc hominem armorum faciant &*

ὄπλων ἅπερ ἦσαν καὶ νεῶν, καὶ στρατοπέδων,
 καὶ καιρῶν, καὶ χρημάτων κύριον, ἔκνω, μὴ περὶ τῆς
 Μακεδονίας ἂν κατέστησέ μοι τὸν λόγον, ὃς καὶ νῦν
 ἀπὸ ψηφισμάτων ἀνταγωνιζόμενος ἡμῖν, πανταχοῦ
 συμπεριτρέχει, καταλαμβάνει, πόρους εὕρισκει, δύ-
 ναμιν συλλέγει· ὃ δὲ ἐπιμήκεις στόλους ἀποπέμπει,
 38 συντάττει δυνάμεις, ἀντιμεθίσταται. Τοιαῦτα καὶ τότε
 καὶ πολλάκις πρὸς με Φίλιππος περὶ τάνδρος ἔλεγεν,
 ἐν τῶν παρὰ τῆς τύχης χρηστῶν τιθέμενος, τὸ μὴ
 στρατηγεῖν τὸν Δημοσθένην· οὐ γὰρ καὶ τοὺς λόγους ὥς-
 περ κριοὺς ἢ καταπέλτας Ἀθήνηθεν ὠρμωμένους, δια-
 σείειν αὐτοῦ καὶ καταράττειν τὰ βουλευόμενα. περὶ μὲν
 γὰρ Χαιρωνείας, οὐδὲ μετὰ τὴν νίκην ἐπαύετο πρὸς
 ἡμᾶς λέγων, εἰς ὅσον ἄνθρωπος ἡμᾶς κινδύνου κατέ-
 στησε. μὴ γὰρ εἰ παρ' ἐλπίδα, καὶ κακία στρατηγῶν,
 καὶ στρατιωτῶν ἀταξία, καὶ τῇ παραδόξῳ ῥοπῇ τῆς
 τύχης, τῇ πολλὰ πολλάκις ἡμῖν συνειργασμένη, κα-

pavium, & exercituum, & temporum, & pecuniarum dominum;
vereor, ne de ipsa me Macedonia in disceptationem vocet: qui
vel sic suis me decretis oppugnet, circumquaque concurrat, de-
prehendat, reditus inveniat, copias contrahat, amplissimas clas-
ses dimittat, copias in aciem mittat, huc illuc transiens obsidet,
Talia & tum & saepe alias ad me Philippus de viro dice-
bat, inter fortunae munera illud referens, quod exercituum
non duceret Demosthenes: cuius quidem etiam concio-
nes, tanquam arietes, quidam & catapultae ab Athenis in-
de ruentes sua convellerent, disturbarentque consilia. Nam
de Chaeroneae neque post victoriam commemorare apud
nos defuit, in quantum nos periculum vir ille adduxisset,
Esse enim praeter spem, & viro ducum, & milium immodestia,
& nec ordinata fortunae inclinatione, quae in multis saepe perfe-

κρατήκαμεν, ἀλλ' ἐπὶ μιᾷς γε ταύτης ἡμέρας, τὸν
 περὶ τῆς ἀρχῆς καὶ τῆς ψυχῆς κίνδυνον ἐπέστησέ μοι,
 τὰς ἀρίστας πόλεις εἰς ἓν συναγαγὼν, καὶ πᾶσαν τὴν
 Ἑλληνικὴν δύναμιν ἀβροίσας, Ἀθηναίους ἅμα καὶ Θη-
 βαίους, Βοιωτοὺς τε τοὺς ἄλλους, καὶ Κορινθίους, Εὐ-
 βοέας τε, καὶ Μεγαρέας, καὶ τὰ κράτιστά τῆς Ἑλ-
 λάδος διακινδυνεύειν καταναγκάσας, καὶ μὴδ' εἶσω
 με τῆς Ἀττικῆς ἐπιτρέψας παρελθεῖν. Τοιοῦτοί τινες 39
 ἦσαν αὐτῷ συνεχεῖς περὶ Δημοσθένους οἱ λόγοι. καὶ
 πρόσγε τοὺς λέγοντας, ὡς μέγαν ἔχοι τὸν Ἀθηναίων
 δῆμον ἀνταγωνιστὴν, Ἐμοὶ Δημοσθένης μόνος, εἶπεν,
 ἀνταγωνιστής. Ἀθηναῖοι δέ, Δημοσθένην οὐκ ἔχοντες,
 Αἰνιανῆς εἰσι, καὶ Θετταλοί. καὶ πρέσβεις ὅποτε πρὸς
 τὰς πόλεις πέμποι, τῶν μὲν ἄλλων ῥητόρων εἴ τινας ἢ
 τῶν Ἀθηναίων πόλις ἀνταποστέλλοι, τῇ πρεσβείᾳ ῥᾶ-
 στα ἦν. κεκρατηκώς τοῦ Δημοσθένους δ' ἐπιστάντος,
 Μάτην, εἶπεν, ἂν ἐπρεσβεύσαμεν. Οὐ γὰρ ἐστὶ κατὰ 40

*ciendis nos adiuvit, vicinus; tamen uno illo die & imperii & vi-
 tae adeo in periculo me constituit, conductis in unum praestanti-
 ssimis civitatibus, Graecis copiis omnibus collectis; Athenien-
 sibus simul, & Thebanis, Boeotisque reliquis, & Corinthiis, Eu-
 boënsibusque, & Megarensibus, & praestantissimis Graeciae, in
 periculi societatem coactis, meque ad interiora Atticae penetrare
 prohibito. Tales habebat ille perpetuo de Demosthene ser-
 mones: & his, qui dicerent, gravem ipsi esse adversarium
 populum Atheniensem, respondebat, Mihi adversarius solus
 Demosthenes: Athenienses vero, Demosthene destituti, Aenianes
 sunt & Thessali. Et si quando legatos ad civitates mitteret,
 atque aliorum oratorum quosdam contra ipsum civitas
 Atheniensium ablegaret, legatione facile ipse vicerat. Quo-
 ties vero instaret Demosthenes, Frustra, inquit, legationem*

τῶν Δημοσθένους λόγων ἐγείραι τρόπαιον. ταῦτα ὁ Φίλιππος. καὶ μέντοι καὶ πάντως ἔλαττον ἂν ἔχοντες, εἰ λάβοιμεν τοιοῦτον ἄνδρα, πρὸς Διὸς, Ἀρχία, τί ποτε νομίζεις; βούν ἂν ἐπὶ σφαγὴν ἤγομεν, ἢ πολὺ μᾶλλον ἂν σύμβουλον περὶ τῶν Ἑλληνικῶν πραγμάτων, καὶ τῆς ἀρχῆς πάσης ἐποιούμεθα; φύσει μὲν γὰρ αὐτῷ, καὶ κατ' ἀρχὰς προσεπεπόνθειν ἐξ αὐτῶν τῶν πολιτευμάτων ἔτι δὲ μᾶλλον Ἀριστοτέλει μάρτυρι. πρὸς τ' οὖν τὸν Ἀλέξανδρον, καὶ πρὸς ἡμᾶς γε λέγων, οὐδὲν ἐπαύετο τοσούτων ὄντων αὐτῷ τῶν προσπεφοιτηκότων, μηδένα οὕτω πώποτε θαυμάσαι, μεγέθους τε φύσεως, καὶ τῆς περὶ τὴν ἀσκήσιν ἐγκρατείας, καὶ βάρους, καὶ
 41 τάχους, καὶ παρρησίας, καὶ καρτερίας. Ὑμεῖς δὲ, ἔφη, διανοεῖσθε ὡς ὑπὲρ Εὐβούλου, καὶ Φρύωνος, καὶ Φιλοκράτους, καὶ πειρᾶσθε δάροις καὶ τοῦτον ἀναπείθειν ἄνθρωπον, καὶ τὴν πατρίαν οὐσίαν εἰς Ἀθη-

missus. Neque enim contra Demosthenis orationes tropæum licet erigere. Haec Philippus. Et profecto omnibus modis inferiores [nos Philippo] talem virum si cepissemus; per Iovem, Archia, quid tandem putas? bovemne ad macellum acturi eramus, an consiliarium potius de rebus Græcis, totoque imperio nostro adhibitori? Natura enim illi me etiam ab initio conciliari sentiebam ex ipsis in republica gestis, magis vero testimonio Aristotelis. Is enim cum apud Alexandrum & nos ageret, ac tot haberet, qui suam domum audiendi causa frequentaverant, nunquam defuit præter omnes hunc admirari ob magnitudinem ingenii, & illam circa exercitationes continentiam, & gravitatem, & celeritatem, & libertatem dicendi, & constantiam. Vos autem, inquit, de illo cogitatis, ut de Eubulo quodam, & Phrynone, & Philocrate, & hunc donis conamini in partes traducere hominem,

ναίους, ἰδίᾳ τε τοῖς δεσφείοσι, καὶ δημοσίᾳ τῇ πόλει
 κατηναλωκότα. διαμαρτάνοντες δὲ, φοβήσιν εἶσθε,
 πάλαι βεβουλευμένον τὴν ψυχὴν ὑποθεῖναι ταῖς τῆς
 πατρίδος ἀδήλαις τύχαις· καὶ καθάπτομένου τῶν πρατ-
 τομένων ὑμῖν, ἀγανακτεῖτε. ὅδ' οὐδὲ τὸν Ἀθηναίων δῆ-
 μον ὑποστέλλεται. Λέληθεν ὑμᾶς, ἔφη, τῇ μὲν τῆς
 πατρίδος εὐνοίᾳ πολιτευόμενος, αὐτῷ δὲ τὴν πολιτείαν
 γυμνάσιον φιλοσοφίας προδόμενος. Τὰ τοιαῦτα, ὧ 42
 Ἀρχία, ὑπερεπεθύμουν αὐτῷ συγγενόμενος, τὴν τε
 γνώμην, ἣν ἔχει περὶ τῶν παρόντων, ἀκοῦσαι λέγοντος,
 καὶ τῶν αἰὲ παραπεπτωκότων ἡμῖν κολάκων, εἰ ἐδεό-
 μην, ἀποστὰς, ἀπλοῦ τινος ἐξ ἐλευθέρας γνώμης ἀκοῦ-
 σαι λόγου, καὶ φιλαλήθους συμβουλῆς μεταλαβεῖν·
 καὶ τι καὶ νουθεῖσθαι δίκαιον, ὑπὲρ οἷων ἄντων Ἀθηναίων
 τὴν ἀχαριστίαν, πάντα παραβαλοῖτο τὸν αὐτοῦ βίον,
 ἐξόν εὐγνωμονεστέροις καὶ βεβαιότεροις κεχρηῆσθαι
 φίλοις.

*qui patrimonium quoque in Athenienses, privatim in egeates, pu-
 blice in civitatem impenderit ; & ubi hac spe excidistis, terrere il-
 lum vos posse arbitramini, cui olim deliberatum sit animam sub-
 iicere incertis patriae fortunis? & in facta illo vestra invehente,
 indignamini? qui nec populo Atheniensium se submittat. Nesci-
 tis, inquit; patriae illum amore tractare rempublicam, sibi au-
 tem eam philosophiae gymnasium constituisse. Talia, Archia,
 supra modum cupiebam consuetudine illius utens ex illo
 audire, & quae ipsius de rebus praesentibus esset senten-
 tia: atque, quoties opus esset, relictis, qui semper in nos
 irruunt, adulatoribus, simplicem e libera mente orationem
 percipere, & veracis consilii copiam nancisci. Etiam fas
 putarem illum admonere, pro quam ingratis Atheniensibus
 vitam omnem in discrimen dedisset, cum liceret gra-
 tos magis & firmiores amicos habere.*

APX. ὦ βασιλεῦ, τῶν μὲν ἄλλων ἴσως ἂν ἔτυχες· ταυτὶ δὲ μάτην ἂν ἔλεγες· οὕτω μανικῶς Φιλῶθῆναιος ἦν.

ANT. Ταῦτα, ὦ Ἀρχία· τί γὰρ ἂν λέγοιμεν; ἀλλὰ πῶς ἀπέθανεν;

- 43 APX. Ἐοικας ἔτι μᾶλλον, ὦ βασιλεῦ, θαυμάσειν, καὶ γὰρ ἡμεῖς οἱ τεθεαμένοι διεφέρομεν οὐδὲν ἐκπλήξει τε καὶ ἀπιστίᾳ τῶν ὁρώντων. ἔοικε γὰρ δὴ πάλαι ὦν ὧδε βεβουλευμένος περὶ τῆς ὑστάτης ἡμέρας· δηλοῖ δὲ ἡ παρασκευή. καθῆστο μὲν γὰρ ἔνδον ἐν τῷ νεῷ, μάτην δὲ τῶν πρόσθεν ἡμερῶν λόγους ἦμεν ἀναλακότες.

ANT. Τίνες γὰρ ἦσαν οἱ παρ' ὑμῶν λόγοι;

APX. Πολλὰ καὶ Φιλάνθρωπα προτεινόμεν, ἑλεόντινα παρὰ σοῦ καθυπισχνούμενος, οὐ μάλα μὲν προσδοκῶν· οὐ γὰρ ἠπιστάμην, ἀλλὰ σὲ ὥμην δι' ὀργῆς ἔχειν

(Πῶς ἀπέθανεν;) De Demosthenis interitu Pausanias in Corinth. G.

Arch. Reliqua, Rex, forte confecturus esses: sed ista frustra fuisses dicturus, adeo ad furorem usque ille amabat Athenas.

Ant. Ita res habet, Archia, quid enim dicamus? Sed quomodo mortuus est?

Arch. Videris magis etiam, Rex, admiraturus esse. Etenim nos, qui vidimus, non minus obstupescēbamus, & fidem negabamus oculis, quam qui non viderunt. Videbatur enim olim deliberatum de ultimo die habuisse, id quod apparatus indicat. Confederat nimirum intus in templo. Frustra superiorum dierum sermones consumseramus.

Ant. Quinam erant vestri sermones?

Arch. Multa de tua humanitate illi ostendebam, misericordiam a te pollicitus, non valde quidem illam ipse expectans; neque enim sciebam, sed iratum te viro puta-

τὸν ἄνθρωπον, χρήσιμον δ' αὖν πρὸς τὸ πείθειν καμίζων.

ANT. Ὁ δὲ πῶς προσίετο τοὺς λόγους; καὶ μηδὲν ἀποκρύψῃ· μάλιστα μὲν γὰρ αὐτήκοος ἂν ἐβουλόμην παρὼν εἶναι νῦν, ἀλλὰ σὺγε μὴ παραλίπῃς μηδέν· οὐ γάρ τοι σμικρὸν ἔργον, ἥθος ἀνδρὸς γενναίου πρὸς αὐτῷ τῷ τέλει τοῦ βίου καταμαθεῖν, πότερον αἰτονος καὶ νωθρὸς ἦν, ἢ παντάπασιν ἀκλινὲς τὸ τῆς ψυχῆς ὄρθιον ἐφύλαττεν.

APX. Οὐδὲν ὑπέσταλθεν ἐκεῖνός γε. πῶς γάρ; ὅς ἡδὺ 44 γελᾶσας, καὶ μὲ δὴ σκώπτων ἐς τὸν πρότερον βίον, Ἀπίθανον, ἔφη, με ὑποκριτὴν εἶναι τῶν σῶν ψευσμάτων.

ANT. Ἀπιστήσας ἄρα τοῖς ἐπαγγέλμασι, προεῖτο τὴν ψυχὴν;

APX. Οὐκ· εἴγε τῶν λοιπῶν ἀκούσαις, οὐ δόξει σοι μόνον ἀπιστεῖν, ἀλλ' ἐπεὶ κελεύεις, ὦ βασιλεῦ, λέ-

4. Παρὼν εἶναι νῦν) Παρέλκει ἀπαγορεύσας τάττεται, οἷον οὐ τὸ εἶναι, ἐπισκοπεῖται δὲ εἰ ὅμοιον ποτ' αὖ ἐγὼ ἔχων εἶναι πεί-
τεθ' ἔχων εἶναι, ἔχει μὲν γὰρ σθεῖναι. V.

bam: verum quod putarem id ipsum utile esse ad persuadendum.

Ant. Ille vero quomodo accipiebat istos sermones? Et noli me celare quidquam. Vellem enim vel maxime affuisse, & meis auribus accepisse singula. Sed tu ne quid praetermiseris. Neque enim sane parvum quid est, ingenium viri generosi sub ipsum vitae finem cognoscere. Utrum languidus erat & ignavus, an nusquam inclinatum illam mentis altitudinem servavit?

Arch. Nihil ille sane remisit. Quis enim? qui suaviter ridens, & in superiorem vitam meam ludens, improbabilem me mendaciorum tuorum histriionem diceret.

Ant. Ergo quod diffideret promissis, ideo vitam abiecit?

Arch. Non: si quidem audire reliqua volueris, non videbitur tibi solum diffusus esse. Sed, quando iubes, Rex,

γεῖν. Μακεδόσι μὲν, εἶπεν, οὐδὲν ἀπάμωτον, οὐδὲ παράδοξον, εἰ Δημοσθένην οὕτω λαμβάνουσιν, ὡς Ἀμφίπολιν, ὡς Ὀlynθον, ὡς Ὠρωπόν. ταῦτα πολλὰ ἔλεγε· καὶ γὰρ οὖν ὑπογραφέας παρεστησάμην, ἵνα σοι τὰ λεχθέντα σώζοιτο. Ἐγὼ μὲν τοι, ἔφη, ὦ Ἀρχία, βασάνων, ἢ θανάτου φόβῳ κατ' ὄψιν οὐκ ἂν Ἀντιπάτρῳ γενοίμην. ἀλλ' εἰ ταῦτ' ἀληθεύετε, πολὺ μοι μᾶλλον ἔτι φυλακτέον, μὴ τὴν ψυχὴν αὐτὴν παρ' Ἀντιπάτρου δωροδοκηκέαι, μηδ' ἦν ἑμαυτὸν ἑταῖρα, τάξω λιπὼν τὴν Ἑλληνικὴν, εἰς τὴν Μακεδο-
 45 νικὴν μεταβαλέσθαι. Καλὸν γὰρ, ὦ Ἀρχία, εἰ τὸ ζῆν ἔμοι Πειραεὺς αὐτὸς παρέχοι, καὶ τριήρης, ἣν ἐπιδέδωκα, καὶ τεῖχος, καὶ τάφος τοῖς ἔμοις τέλεσιν ἐξεργασμένα, καὶ φυλὴ Πανδίωνις, εἰς ἣν ἐθελοντὴς ἐχορήγουν ἐγὼ, καὶ Σόλων, καὶ Δράκων, καὶ παρρησία βήματος, καὶ δῆμος ἐλεύθερος, καὶ ψηφίσματα στρατιωτικὰ, καὶ νόμοι τριηραρχικοὶ, καὶ πραγόνων ἀρεταί, καὶ τρόπαια, καὶ πολιτῶν εὐνοια, τῶν ἔμε

dicere, de Macedonibus, inquit, nihil non sceleris credibile est: neque mirum fuerit, si Demosthenem ita capiunt, ut Amphipolim, ut Olynthum, ut Oropum. Talia dixit multa. Etenim notarios constitui, ut dicta tibi servarentur. Tametsi ego, inquit, tormentorum aut mortis metu in conspectum venire Antipatri nolo; sed si vere ista praedicatis, multo magis etiam mihi cavendum est, ne vita ipsa ab Antipatro mihi donata corrumpar, neque relicta acie, in qua ipse me locavi, Graecanica, in Macedonicam me coniciam. Praeclarum enim esset, Archia, si vitam mihi Piraeus ipse praestaret, & triremis, quam dedi, & moenia & fossa meis impensis effecta, & Pandionis tribus, in qua mea sponte sumtus in pompam sacrorum feci, & Solon, & Dracon, & illa tribunalis fiducia, & liber populus, & militaria decreta, & leges trierarchicae, & maiorum virtutes, & tro-

πελλάκις ἴστε Φανωκότων, καὶ δύναμις Ἑλλήνων, τῶν
 ὑπ' ἐμοῦ μέχρι νῦν τετηρημένων· εἰ δὲ καὶ βιωτὸν ἔλε-
 βέντι, ταπεινὸν μὲν, ἀνεκτὸς δ' οὖν ὁ ἔλεος παρὰ τοῖς
 οἰκείοις, ὃν ἑλυσάμην αἰχμαλώτους, ἢ τοῖς πατράσιν,
 ὃν συνεξέδωκα τὰς θυγατέρας, ἢ οἷς τοὺς ἐράνους συν-
 διελυσάμην. Εἰ δὲ με μὴ σώζοι νήσων ἀρχή, καὶ θά- 46
 λαττα, παρὰ γε τούτου· Ποσειδῶνος αἰτῶ τὸ σώζεσθαι,
 καὶ τοῦδε τοῦ βωμοῦ, καὶ τῶν ἱερῶν νόμων. εἰ δὲ Ποσει-
 δῶν, ἔφη, μὴ δύναται φυλάττειν τὴν ἀσυλίαν τοῦ νεώ,
 μὴδ' ἐπαισχύνεται προδοῦναι Δημοσθένην Ἀρχία, τε-
 θναίνην, οὐδὲ Ἀντίπατρος ἡμῖν ἀντὶ τοῦ Θεοῦ κολακευ-
 τέος. ἔξῃν μοι Φιλτέρους ἔχειν Ἀθηναίων Μακεδόνας,
 καὶ νῦν μετέχειν τῆς ὑμετέρας τύχης, εἰ μετὰ Καλλι-
 μέδοντος, καὶ Πυθίου, καὶ Δημάδου συνεταττόμην. ἔξῃν
 γὰρ καὶ ὅψε τῆς ψυχῆς μεθαρμόσασθαι, εἰ μὴ τὰς
 Ἐρεχθέως θυγατέρας καὶ τὸν Κόδρον ἐπησχυνόμην·
 οὐκ οὐν ἡρούμην αὐτομολοῦντι τῷ δαίμονι συμμεταβάλλ-

praea, & benevolentia civium, qui saepe me coronarunt, & Graecorum potentia, qui huc usque a me servati sunt. Si vero etiam misericordia athena vivendum, humile id quidem est, sed tolerabilis tamen misericordia a necessariis, quorum redemi captivos, aut patribus, quorum una elocavi filias, aut quos in dissolvendis eranis adiuvni. Si vero servare me non potest insularum imperium & mare, at certe ab hoc Neptuno salutem peto, & ab hoc altari, & sanctis legibus. Si vero nec Neptunus, inquit, praestare potest templo suo sanctitatem, neque pudet illum Archiae prodere Demosthenem, moriar potius, neque Antipatro nos pro Deo adulemur. Licebat mihi amiciores Atheniensibus habere Macedonas, & nunc in fortunae vestrae partem venire, si cum Callimedonte, & Pythea, & Demade coniungere me voluissem. Licebat enim vel sero aliter instituire animum, nisi Erechthei filias vereretur & Codrum. Non igitur velim cum fortuna transfu-

λεσθαι. καλὸν γὰρ κρησφύγετον θάνατος ἐν ἀκινδύνῳ
παντὸς αἰσχροῦ γενέσθαι. καὶ νῦν, Ἀρχία, τὸ κατ'
ἑμαυτὸν οὐ κατασυχνῶ τὰς Ἀθήνας ἐκὼν δουλείαν
ἐλόμενος, ἐντάφιον δὲ τὸ κάλλιστον τὴν ἐλευθερίαν
47 προέμενος. Ἀλλὰ, δίκαιον γὰρ, ἔφη, σοι τῶν τραγα-
διῶν μνημονεύειν, οὐ σεμνὸν τὸ λεχθέν,

Ἡ δὲ καὶ θνήσκουσ' ὁμῶς,

Πολλὴν πρόνοιαν εἶχεν εὐσχήμως πεσεῖν
κὴρ καὶ ταῦτα Δημοσθένους δὲ εὐσχήμονος θανάτου
βίον προκρινεῖ ἀσχήμονα, τῶν Ξενοκράτους καὶ Πλά-
τωνος ὑπὲρ ἀθανασίας λόγων ἐκλαβόμενος; καὶ τινα
πικρότερον ἔλεγε, προαχθεὶς εἰς τοὺς ταῖς τύχαις ἐξυ-
βρίζοντας. ἀλλὰ τί δεῖ λέγειν νῦν ἐμέ; τέλος δ' ἐμοῦ,
τὰ μὲν δεομένου, τὰ δ' ἀπειλοῦντος, ἀπαλὴν μοῦσαν
στερρᾷ κεραννύντος, Ἐπείσθην ἂν, ἔφη, τούτοις Ἀρ-
χίας ὧν ἐπεὶ δὲ Δημοσθένης εἰμὶ, συγγίγνωσκέ μοι,

6 Λεχθὲν) Εὐριπίδου τοῦτο περὶ Πολυξίτης. G.

ga & ipse mutare castra. Honestum enim perfugium mors est, ut
ab omnis turpitudinis periculo sumus liberi. Et nunc, Archia,
quantum in me est, non afficiam turpitudine Athenas, servitute
ultra eligenda, abiiciendaque libertate, pulcherrimo ferali amicu-
lo. Verum, inquit, fas enim est Tragœdiarum apud te meminif-
se, nonne praeclarum est illud dictum:

At illa dum moritur, tamen

Multa cavet cura, decenter ut cadat.

Haec puella: & Demosthenes honesta morte vitam turpem potio-
rem habebit, Xenocratis & Platonis de immortalitate librorum
oblitus? Et proventus ultra, amarius quaedam dixit in eos,
qui a fortuna insolescunt. Sed quid ea nunc dicere opus
est? Tandem vero me precēs partim, partim minas adhi-
bente, & mollem Musam illa rigida miscente, Moverer, in-
quit, hīfer, Archias si essem. Quandoquidem vero sum Demo-

ὦ δαιμόνιε, μὴ πεφυκότι κακῷ γενέσθαι. Τότε δὴ 48
 τότε πρὸς βίαν αὐτὸν ἀποσπᾶν διανοούμην· ὃδ' ὡς ἦσθε-
 το, δῆλος ἦν καταγελῶν, καὶ τὸν θεὸν προσβλέψας,
 Ἔοικεν Ἀρχίας, εἶπεν, ὅπλα μόνα, καὶ τριήρεις, καὶ
 τεῖχη, καὶ στρατόπεδα, δυνάμεις εἶναι καὶ κρησφύγε-
 τα ταῖς ἀνθρωπίναις ψυχαῖς ὑπολαμβάνειν· τῆς δ'
 ἐμῆς παρασκευῆς καταφρονεῖν, ἣν οὐκ ἂν ἐλέγξειαν
 Ἰλλυριοὶ, καὶ Τριβαλλοὶ, καὶ Μακεδόνες, ὀχυρωτέραν
 ἢ ξύλινόν ποτε τεῖχος ἡμῖν, ὃ θεὸς ἀνείλεν ἀπόρθητον
 εἶναι· μεθ' ἧς ἂν τῆς προνοίας, ἀδεῶς μὲν ἐπολιτευσά-
 μην, ἀδελφοὶ δέ μοι τὸ κατὰ Μακεδόνων θάρσος· ἐμέλη-
 σε δ' οὐδέν οὐκ Εὐκτήμενος, οὐκ Ἀριστογείτονος, οὐ
 Πυθέου, καὶ Καλλιμέδοντος, οὐ Φιλίππου τότε, οὐ
 τὰ νῦν Ἀρχίου. Ταῦτ' εἰπὼν, μὴ προσάγαγέ μοι τὴν 49
 χεῖρα, ἔφη· τὸ κατ' ἐμὲ γάρ, οὐδέν παράνομον ὁ νεὼς
 πείσεται· τὸν δὲ θεὸν προσειπὼν, ἐκὼν εἶπομαι. καὶ γὰρ

*sthenes, ignosce mihi, o noster, quem natura non fingit ad igna-
 viam. Tum sane tum vi illum detrahare ab altari cogitabam.
 At ille cum sentiret, aperte ridebat, & Deum adspiciens,
 Videtur, inquit, putare Archias, arma sola, & triremes, & moe-
 nia, & exercitus, copias esse, & refugia humanis animis; meum
 autem apparatus contemnere: quem tamen non redarguant Illyrii,
 & Triballi, & Macedones, ipso illo muro ligneo firmiorem, quem
 respondit quondam Deus vastari non posse; qua quidem provi-
 dentia sine metu versatus sum in republica, metusque omnis ex-
 pers mihi fuit contra Macedonas audacia, neque movit me Eu-
 elemon, neque Aristogiton, nec Pytheas & Callimedon, nec Phi-
 lippus tum, neque nunc Archias. Haec ubi dixerat, Noli, in-
 quit, manum mihi iniicere; quantum enim in me est, nulla fiet
 huic sacro iniuria: sed Deo adorato sponte sequar. Atque ego*

μὲν ἦν ἐπὶ τῆς ἐλπίδος ταύτης· καὶ τὴν χεῖρα τῷ στόματι προσαγαγόντος, οὐδὲν ἄλλ' ἢ προσκυνεῖν ὑπελάμβανον.

ANT. Τὸ δὲ τί δὴ ποτε ἦν;

APX. Ὑστερον βασάνοις θεραπαίης ἐφωράσαμεν, πάλαι Φάρμακον αὐτῷ τεταμιεῦσθαι, λύσει ψυχῆς ἀπὸ σώματος ἐλευθερίαν κτώμενον. οὐ γὰρ οὖν ἐφθασεν ὑπερβάς τὸν οὐδὸν τοῦ νεώ· καὶ πρὸς ἐμὲ βλέψας, Ἄγε δὴ τοῦτον, ἔφη, πρὸς Ἀντίπατρον· Δημοσθένην δὲ οὐκ ἄξεις, οὐ, μὰ τοὺς. . . καί μοι μὲν ἐφαίνετο
50 προσθήσειν τοὺς ἐν Μαραθῶνι πεπτωκότας. Ὁ δὲ χαίρειν εἰπὼν, ἀπέπη. ταῦτό σοι τὸ τέλος, ὦ βασιλεῦ, τῆς Δημοσθένους πολιτορχίας κομίζειν ἔχω.

ANT. Δημοσθένους γε καὶ ταῦτα, ὦ Ἀρχία. Βαβαὶ τῆς ἀηττήτου ψυχῆς, καὶ μακαρίας, ὡς ἀνδρεῖον μὲν αὐτοῦ τὸ λῆμα, πολιτικὴ δὲ πρόνοια, μετὰ χεῖρα

in spe hac eram, illoque manum ori admovente nihil aliud, quam adorare virum, putabam.

Ant. Quid ergo illud erat?

Arch. Postea tormentis ab ancilla expressimus, olim repositum illi fuisse venenum, quod absolvenda a corpore anima libertatem ipsi pararet. Vix enim limen templi egressus fuerat, cum, *Duc sane hoc*, inquit, *ad Antipatrum*; *Demosthenem vero non duces. Per ego illos*. . . Et videbatur mihi adiecturus, qui Marathone ceciderunt. At *Valete!* cum dixisset, evolavit. Hunc tibi, Rex, finem obfessi expugnatique Demosthenis possum referre.

Ant. Demosthenis & ista, Archia. Hem invictam animam & beatam! quam forte viri propositum, quam civilis providentia, in manu semper pignus certissimum li-

τὸ πιστὸν τῆς ἐλευθερίας ἔχειν· ἀλλ' ὁ μὲν οἷχεται,
βίον ἔξων τὸν ἐν Μακάρων νήσοις ἡρώων λεγόμενον, ἢ
τὰς εἰς οὐρανὸν ψυχῶν νομιζόμενας ὁδοὺς, ὁπαδὸς τις
δαίμων ἐσόμενος Ἐλευθερίου Διός· τὸ σῶμα δ' ἡμεῖς
εἰς Ἀθήνας ἀποπέμψομεν, κάλλιον ἀνάθημα τῇ γῇ
τῶν ἐν Μαραθῶνι πεπτωκότων.

6 Ναίονται) Ἀρχίας. V.

bertatis habere. At ille quidem discessit, vitam habiturus
in beatorum insulis, quae Heroum dicitur, vel vias, quae
putantur animarum in coelum, sectator Daemon Libera-
toris Iovis. Corpus vero nos Athenas mitemus, dona-
rium regioni illi, iis ipsis, qui ad Marathonem cecidere,
praestantius.

Θ Ε Ω Ν Ε Κ Κ Λ Η Σ Ι Α .

ΖΗΝ, ΕΡΜΗΣ, ΚΑΙ ΜΩΜΟΣ.

Ι ΖΕΥΣ. ΜΗΚΕΤΙ τονθορίζετε, ὦ Θεοί, μηδὲ κατὰ γυνίαις συστρεφόμενοι, πρὸς οὓς ἀλλήλοις κοινολογεῖσθε, ἀγανακτοῦντες, εἰ πολλοὶ ἀνάξιοι μετέχουσιν ἡμῶν τοῦ συμποσίου. ἀλλ' ἐπεὶ περ ἀποδέδοται περὶ τούτων ἐκκλησία, λεγέτω ἕκαστος ἐς τὸ φανερὸν τὰ δοκούντά οἱ, καὶ κατηγορεῖτω. σὺ δὲ κήρυττε, ὦ Ἑρμῆ, τὸ κήρυγμα τὸ ἐκ τοῦ νόμου.

ΕΡΜ. Ἄκουε, σίγα, τίς ἀγορεύειν βούλεται τῶν τελειῶν Θεῶν, οἷς ἔξεστιν; ἡ δὲ σκέψις περὶ τῶν μετοίκων καὶ ξένων.

3 Μήκετι τονθορίζετε) Ἀπὸ τοῦ ὑπ' ὀδόντας γογγύζει. τονθορίζειν γὰρ τὸ γογγύζειν. V.

II Οἷς ἔξεστιν) Τὸ, οἷς ἐφείνται, διὰ τὰς θηλείας καὶ τὸν ἥρωτα. οὐ γὰρ ἔξην θηλείας ἀμνηγορεῖν. V.

D E O R U M C O M I T I A .

IUPPITER, MERCURIUS, ET MOMUS.

Iup. **N**OLITE amplius miffare, Dij, neque collecti in angulos ad aurem alter alterius miffere sermones, & aegre ferre, fi indigni multū convivio nostro interfunt: fed quandoquidem concio de his data eft, aperte dicat unusquisque, quid fibi videatur, & accuset. Tu vero, Mercuri, legitimum praeconium peragito.

Merc. Audi: tace. Quis vult concionari clafficorum Deorum, quibus ius eft? Quaestio de Inquilinis & Peregrinis.

ΜΩΜ. Ἐγὼ ὁ Μῶμος, ὦ Ζεῦ, εἴ μοι ἐπιτρέψεις
εἰπεῖν.

ΖΕΥΣ. Τὸ κήρυγμα ἤδη ἐφίησιν ὥστε οὐδὲν ἐμοῦ
δέησιν.

ΜΩΜ. Φημὶ τοίνυν δεῖνὰ ποιεῖν ἐνίοις ἡμῶν, οἷς οὐκ ἀπόχρη θεοὺς ἐξ ἀνθρώπων αὐτοὺς γεγενῆσθαι, ἀλλ', εἰ μὴ καὶ τοὺς ἀκολούθους, καὶ θεράποντας αὐτῶν ἰσοτίμους ἡμῖν ἀποφανοῦσιν, οὐδὲν μέγα, οὐδὲ νεανικὸν οἶνται ἐργάσασθαι. ἀξιώ δέ, ὦ Ζεῦ, μετὰ παρρησίας μοι δοῦναι εἰπεῖν· οὐδὲ γὰρ ἂν ἄλλως θναίμην· ἀλλὰ πάντες με ἴσασιν ὡς ἐλεύθερός εἰμι τὴν γλῶτταν, καὶ οὐδὲν ἂν κατασιωπήσαιμι τῶν οὐ καλῶς γιγνομένων. διελέγχω γὰρ ἅπαντα, καὶ λέγω τὰ δοκούντά μοι ἐς τὸ Φανερόν, οὔτε δειδιῶς τινα, οὔτε ὑπ' αἰδοῦς ἐπικαλύπτων τὴν γνώμην· ὥστε καὶ ἐπαχθῆς δοκῶ τοῖς πολλοῖς, καὶ συκοφαντικὸς τὴν φύσιν, δημό-

Mom. Ego Momus, si mihi permiseris, Iuppiter, volo dicere.

Iup. Praeconitum tibi hoc iam permittit: itaque me [*meo permissu*] nihil opus habebis.

Mom. Aio igitur, intolerabiliter se gerere quosdam nostrum, quibus non satis est Deos ex hominibus ipsos esse factos; sed nisi suos etiam pedissequos atque famulos in aequo nobiscum fastigio constituerint, nihil sibi magnifice, nihil fortiter fecisse videntur. Peto autem a te, Iuppiter, ut libere mihi dicere per te liceat. Neque enim alia lege possim, cum sciant omnes, quam liber sim lingua, quam nihil eorum, quae contra quam decet fiunt, reticere soleam. Redarguo enim omnia, quaeque mihi videntur aperte profero, neque metuens quemquam, neque meam prae pudore sententiam occultans, adeo quidem, ut etiam molestus plerisque videar, & calumniatorio ingenio; pu-

σίος τις κατήγορος ὑπ' αὐτῶν ἐπονομαζόμενος. πλὴν ἀλλ' ἐπείπερ ἔξεστι, καὶ κεκήρυκται, καὶ σὺ, ὦ Ζεῦ, δίδως μετ' ἐξουσίας εἰπεῖν, οὐδὲν ὑποστειλάμενος ἐρῶ.

- 3 Πολλοὶ γὰρ, Φημί, οὐκ ἀγαπῶντες ὅτι αὐτοὶ μετέχουσι τῶν αὐτῶν ἡμῖν ξυνεδρίων, καὶ εὐωχοῦνται ἐπίσης, καὶ ταῦτα θνητοὶ ἐξ ἡμισείας ὄντες, ἔτι καὶ τοὺς ὑπηρέτας, καὶ διασώτας τοὺς αὐτῶν ἀνήγαγον ἐς τὸν οὐρανὸν, καὶ παρενέγραψαν. καὶ νῦν ἐπίσης διανομάς τε νέμονται, καὶ θυσιῶν μετέχουσιν, οὐδὲ καταβαλόντες ἡμῖν τὸ μετοίκιον.

ΖΕΥΣ. Μηδὲν αἰνιγματωδῶς, ὦ Μῶμε, ἀλλὰ σαφῶς καὶ διαρρήδην λέγε, προστιθεὶς καὶ τοῦνομα. νῦν γὰρ ἐς τὸ μέσον ἀπέρριπταί σοι ὁ λόγος, ὥς πολλοὺς εἰκάζειν καὶ ἐφαρμόζειν ἄλλοτε ἄλλον τοῖς λεγομένοις. χρὴ δὲ παρρησιαστὴν ὄντα, μηδὲν ὀκνεῖν λέγειν.

blicus quidam accusator ab iis propterea dictus. Verumtamen, quandoquidem licet, & praeconio editum est, & tu das, Iuppiter, orandi cum auctoritate facultatem, sine metu dicam. Multi nimirum, *inquam*, non contenti, nostri se confessus factos esse participes, & aequo nobiscum iure epulari, idque cum ex altera parte mortales sint, suos insuper ministros & sui chori sodales eduxere in coelum, & furtim in album retulerunt, qui nunc aequaliter & de viscerationibus partem & de sacrificiis accipiunt, ne tributum quidem incolatus nobis solventes.

Iup. Noli quidquam obscura significatione, Mome, dicere: sed diserte, & verbis propriis eloquere, adiecto etiam nomine. Nunc enim in medium tibi proiecta oratio est, ut coniciant multi, & alias alium tuis dictis accommodent. Oportet autem te, qui libertatem in dicendo profitearis, nihil dubitare dicere.

ΜΩΜ. Εὖγε, ὦ Ζεῦ, ὅτι καὶ παροτρύνεις με πρὸς 4
τὴν παρρησίαν, ποιεῖς γὰρ τοῦτο βασιλικόν, ὡς ἀλη-
θῆς, καὶ μεγαλόφρον, ὥστε ἐρῶ καὶ τούνομα. ὁ γάρτοι
γενναϊότατος Διόνυσος, ἡμιάνθρωπος ὢν, οὐδὲ Ἕλληνα
μητρόθεν, ἀλλὰ ΣυροΦοίνικός τινος ἐμπορίου, τοῦ Κάδ-
μου, θυγατρὶδῶς, ἐπέπερ ἡξιώθη τῆς ἀθανασίας, οἷος
μὲν αὐτός ἐστιν, οὐ λέγω, οὔτε τὴν μίτραν, οὔτε τὴν
μέθην, οὔτε τὸ βάδισμα. πάντες γὰρ, οἶμαι, ὁρᾶτε
ὡς θῆλυς καὶ γυναικεῖος τὴν φύσιν, ἡμιμάνης, ἀκρά-
του ἔωθεν ἀποπνέων. ὁ δὲ καὶ ὅλην Φρατρίαν εἰσεποίη-
σεν ἡμῖν, καὶ τὸν χορὸν ἐπαγόμενος πάρεστι, καὶ θεοὺς
ἀπέφηνε, τὸν Πᾶνα, καὶ τὸν Σειληνόν, καὶ Σατύ-
ρους, ἀγροίκους τινας, καὶ αἰπόλους τοὺς πολλοὺς,
σκιρτήτικους ἀνθρώπους, καὶ τὰς μορφὰς ἀλλοκότους·
ὢν ὁ μὲν κέρατα ἔχων, καὶ ὅσον ἐξ ἡμισείας ἐς τὸ κάτω
αἰγὶ ἐοικώς, καὶ γένειον βαθὺ καθεμμένος, ὀλίγον

7 Οὔτε τὴν μίτραν) Μίτρα ὁ δίδε τις ὕπλωσις ἀλυσίδωτῃ, τῶν
γυναικεῖος τῆς κεφαλῆς ἀναδεσμῆς· πρὸ τοῦ ἥ-ρου φυλακὴ τις καὶ
λίγεται δι' μίτρα καὶ προγαστρί- ἀσφάλεια. V.

Mom. Praeclare sane, Iuppiter, facis, cum ad dicendi
me libertatem incitas: regie istuc profecto facis & magno
animo. Itaque nomen etiam dicam. Nempe praeclarus ille
Bacchus, semihomo, ne Graecus quidem materno gene-
re, sed vectoris Syrophoenicis, Cadmi, ex filia nepos,
postquam immortalitate dignatus est, qualis ipse sit, non
dico, neque ob mitram, neque ebrietatis causa, neque ob
incessum. Omnes enim, puto, videtis, quam muliebris fit
& effeminatus natura, semifuriosus, merum a summo in-
de mane redolens. At ille tota nos tribu auxit, & suum
secum chorum adducens adest, Deosque fecit Pana & Si-
lenum, & Satyros, rusticos & caprarios plerosque, lasciv-
os, aliena figura, homines: quorum unus corniger, &
ex dimidia inferiori parte capro similis, barbam demittens

τράγου διαφέρων ἐστίν· ὁ δὲ Φαλακρὸς γέρων, σιμὸς
την ρίνα, ἐπὶ ὄνου τὰ πολλὰ ἔχουμενος, Λυδὸς οὗτος·
οἱ δὲ Σάτυροι, ὅξεῖς τὰ ὦτα, καὶ αὐτοὶ Φαλακροὶ, κε-
ράσται, οἷα τοῖς ἄρτι γεννηθεῖσιν ἐρίφοις τὰ κέρατα
ὑποφύεται, Φρύγες τινὲς ὄντες. ἔχουσι δὲ καὶ οὐράς
5 ἅπαντες. ὁρᾶτε οἷους ἡμῖν θεοὺς ποιεῖ ὁ γεννάδας; Εἴ-
τα θαυμάζομεν, εἰ καταφρονοῦσιν ἡμῶν οἱ ἄνθρωποι,
ὁρῶντες οὕτω γελοιούς θεοὺς καὶ τεραστίους; εἰ γὰρ
λέγειν, ὅτι καὶ δύο γυνᾶμας ἀνήγαγε; τὴν μὲν ἐρω-
μένην οὔσαν αὐτοῦ, τὴν Ἀριάδην, ἧς καὶ τὸν στέφανον
ἐγκατέλεξε τῷ τῶν ἀστέρων χορῷ· τὴν δὲ Ἰκαρίου τοῦ

1 Ὁ δὲ φαλακρὸς) Τὸν Σιλπὸν
λύει. V.

11 Τὴν δὲ Ἰκαρίου τοῦ γεωργοῦ)
Ὁ Ἰκάριος οὗτος Ἀθηναῖος ἐγε-
γνη γεωργός· τούτῳ φασὶν τὸν
Διόνυσον δεῦναι τὸ κλῆμα πρῶτον,
ἀφ' οὗ Ἰκαρία ἢ πρώτη ἄμπικλος
ἀνομάσθη, καὶ ἡ χώρα ἢ ἐνεγκύσα
τὸ φυτόν. οὗτος ὁ Ἰκάριος εἰδὼς
ποιμῖσι τοῦ καρποῦ πιεῖν Ἀττι-
κίς, οὗ πίνοντες νομίσαντας τοὺς
λοιποὺς, ὅτι τεθνήσκουσιν οἱ βαθεῖ τῷ
ὑπὲρ διὰ τὴν αἰνότησιν κατασχε-
θῆναι, ἀποκτείνει τὸν Ἰκάριον, νο-
μίσαντας θανάσιμον φάρμακον δι-
δοσκαίναι οὐ μόνον τοῖς καθέξουσιν,
ἀλλὰ δὴ καὶ τοῖς ἐγρηγοροῦσι καὶ
τῇ μέθῃ βακχύνουσι ματίας ἔμποιν-

τικόν· οὕτω μὲν οὖν τὸν Ἰκάριον
ἀποβαλὼν. ἐπεὶ δὲ κατίστησαν ἀπὸ
τῆς μέθης, τὸν Διόνυσον χόλῳ αὐ-
τοῖς ἐμβάλειν τοιούτῳ. ἔλθων γὰρ
πρὸς αὐτοὺς ἐν σχηματὶ ἀραῖου παι-
δος, ἐξέμηνεν αὐτοὺς πρὸς ὁρμὴν μί-
ξεως. καὶ δὴ ἐπιβουλεύειν αὐτὸν
διαφθεῖραι. ἀλλ' ὁ μὲν εὐθὺς ἀφα-
γὴς ἐγενόνη. οἱ δὲ, ἅτε δὴ ἐκείνῳ
ὑποσχομένου τὸ καθ' ὁρμὴν αὐτοῖς
εἶναι ἐκτελέσαι, ὁρμήκισαν ἄχρι κι-
νήσεως. καὶ δὴ μεμνημένοι οὕτως
αἰεὶ ἐκ τῆς ὀργῆς Διονύσου, ἀκατά-
παυστον τὴν ὀργὴν ἔχοντες. ἐφ' οἷς
ἐξιδιαιτέμνουν τὸν θεόν, τοιαῦτα
κατὰ χρησμόν πεποινηκότες πᾶσι
σχήματα, καὶ ἀπὸ ἑαυτῶν ἀναβί-
ναι ἐπαύσαντο τῆς ματίας. V.

longam, parum a capro differt; alter calvus senex, fimis
naribus, afino plerumque vectus: iste Lydus est. Satyri
autem acutis auribus, calvi ipsi quoque, cornibus prae-
diti, qualia haedis recens natis subnascuntur: hi Phryges.
Caudas habent univerfi. Vide, quales nobis praeclarus iste
Deos faciat? Deinde admiramur, si contemnunt nos ho-
mines, cum videant ridiculos adeo Deos ac portentosos.
Mitto dicere, quod duas etiam mulieres huc eduxit, ama-
siam alteram suam Ariadnen, cuius etiam coronam sive

παιργοῦ θυγατέρα, καὶ ὁ πάντων γελοϊότατον, ὧ θεοί, καὶ τὸν κύνα τῆς Ἑριγόνης, καὶ τοῦτον ἀνήγαγεν, ὡς μὴ ἀνιῶτο ἡ παῖς, εἰ μὴ ἔξει ἐν τῷ οὐρανῷ τὸ ξύνθηδες ἐκεῖνα, καὶ ὅπερ ἡγάπα κυνίδιον. ταῦτα οὐχ ὕβρις ὑμῖν δοκεῖ, καὶ παροιμία, καὶ γέλως; ἀκούσατε δ' οὐκ καὶ ἄλλους.

ΖΕΥΣ. Μηδὲν, ὦ Μῶμε, εἴπης, μήτε περὶ Ἀσκληπιοῦ, μήτε περὶ Ἡρακλέους· ὁρῶ γὰρ εἴ φέρῃ τῷ λόγῳ. οὗτοι γάρ, ὁ μὲν αὐτῶν ἰᾶται, καὶ ἀνίστησιν ἐκ τῶν νόσων, καὶ ἔστι πολλῶν ἀντάξιός ἄλλων· ὃ δ' Ἡρακλῆς, υἱὸς ὧν ἐμὸς, οὐκ ὀλίγων πόνων ἐπρίατο τὴν ἀθανασίαν, ὥστε μὴ κατηγάροι αὐτῶν.

ΜΩΜ. Σιωπήσομαι διὰ σέ, ὦ Ζεῦ, πολλὰ εἰπέειν ἔχων. καίτοι εἰ μηδὲν ἄλλο, ἔτι τὰ σημεῖα ἔχουσι τοῦ πυρός. εἰ δὲ ἐξῆν καὶ πρὸς αὐτόν σε τῇ παρρησίᾳ χρῆσθαι, πολλὰ αὖ εἶχον εἰπεῖν.

rum choro inseruit, alteram Icarii rustici filiam : & quod omnium maxime, Dii, ridiculum est, etiam canem huius Erigones ipsum huc eduxit, ne desiderio maceretur puella, si non habeat in coelo, familiarem sibi illam dilectamque caniculam. Haec nonne contumelia vobis videtur, & ebriosa infania, & risus? Audite vero etiam alios.

Iup. Ne quid dixeris, Mome, neque de Aesculapio, neque de Hercule: video enim, quorsum ferat te orationis impetus. Hi etenim, alter sanat, & ex morbis excitat, eompluresque unus dignitate exaequat: hic vero meus filius Hercules laboribus non paucis immortalitatem sibi paravit. Hos igitur accusare noli.

Mom. Tua, Iuppiter, causa tacebo, multa dicere cum habeam. Certe si nihil aliud, ignis adhuc habent vestigia. Si vero liceat adversus ipsum te libere loqui, multa sunt, quae dicam.

ΖΕΥΣ. Καὶ μὴν πρὸς ἐμὲ ἔξεστι μάλιστα. μῶν δ' οὖν καὶ με ξενίας διώκεις;

ΜΩΜ. Ἐν Κρήτῃ μὲν οὐ μόνον τοῦτο ἀκοῦσαί ἐστιν, ἀλλὰ καὶ ἄλλο τι περὶ σοῦ λέγουσι, καὶ τάφον ἐπι-
δεικνύουσιν· ἐγὼ δὲ οὔτε ἐκείνοις πείθομαι, οὔτε Ἀχαιῶν
Ζ Αἰγυῖουσιν, ὑποβαλισταίον σε εἶπαι Φάσκουσιν. Ἄ δε μάλ-
ιστα ἐλεγχθῆναι δεῖν ἡγοῦμαι, ταῦτα ἐρῶ. τὴν γάρ-
τοι ἀρχὴν τῶν τοιούτων παρανομημάτων, καὶ τὴν αἰτίαν
τοῦ νοθευθῆναι ἡμῶν τὸ ξυνέδριον, σὺ, ὦ Ζεῦ, παρέσχες.
Θνηταῖς ἐπιμιγνύμενος, καὶ κατῶν παρ' αὐτάς, ἐν ἄλ-
λοτε ἄλλῳ σχήματι· ὥστε ἡμᾶς δεδιέναι, μή σε κα-
ταθύσῃ τις ξυλλαβὼν, ὅπῃ τ' ὦν ταῦρος ἦς, ἢ τῶν χρυ-
σοχῶν τις κατεργάσῃται χρυσὸν ὄντα, καὶ ἀντὶ Διὸς,

5 Οὐτε Ἀχαιῶν Αἰγυῖουσιν)
Αἴγιοι καὶ Ἑλίκαι καὶ Βούρα καὶ
Ῥόκαι καὶ Πάτραι πόλεις εἰσὶ Πε-
λοποννήσου. Πάτραι μὲν μικρὸν πρὸ
τοῦ Κρισαίου κόλπου καταστικτὴ
σὺν Ἐχινάδων εἴσαν, ὅς πρὸς τὴν

εἰς αἱ δὲ λοιπαὶ παραθαλάσσιοι,
τῆς ἐπὶ Κόρινθον φερούσης Ἑλίκης
δὲ καὶ τὰ εἰρηπιά ἐστιν ἰδίῃ παρὰ
τὸν αἰγιαλὸν· αὕτη δὲ πᾶσα ἡ πόλις
ὑποβρύχιός ἐστι τῇ θαλάσσῃ, σεί-
σμη δὲ πάλαι τοῦτο παθεῖσα, V.

Iup. Quin adversus me vel maxime licet: num igitur
me quoque peragrinitatis postulas?

Mom. In Creta quidem non hoc solum audire est, sed
aliud etiam quiddam de te dicunt, & sepulcrum osten-
dunt. Ego vero neque illis fidem habeo, neque Achivis
Aegiensibus, suppositicium te dicentibus. Ceterum quas
maxime arguenda arbitror, ea dicam. Etenim principium
violatarum hoc modo legum, & causam, quod tot spu-
rios hic noster confessus habet, tute, Iuppiter, prae-
bui-
sti, mortalibus te feminis miscens, atque ad illas nunc
hac, nunc alia forma descendens, adeo ut metueremus, ne
quis te comprehensum, taurus cum esses, mactaret, aut
auri flatorum aliquis, cum esses aurum, elaboraret, & pro

ἢ ὄρμιος, ἢ ψέλλιον, ἢ ἐλλόβιον ἡμῖν γένη. πλὴν ἀλλὰ
ἐμπέπληκάς γε τὸν οὐρανὸν τῶν ἡμιθέων τούτων· οὐ
γὰρ ἂν ἄλλως εἴποιμι. καὶ τὸ πρᾶγμα γελοιοτάτον
ἐστίν, ὅπότ' ἂν τις ἄφνω ἀκούσῃ ὅτι ὁ Ἡρακλῆς μὲν
θεὸς ἀπεδείχθη· ὁ δὲ Εὐρύσθευς, ὃς ἐπέταττεν αὐτῷ,
τέθνηκε, καὶ πλησίον Ἡρακλέους νεῶς, οἰκέτου ὄντος,
καὶ Εὐρύσθεως τάφος, τοῦ δεσπότου αὐτοῦ, καὶ πάλιν
ἐν Θήβαις Διόνυσος μὲν θεός· οἶδ' ἀνεψιοὶ αὐτοῦ, ὁ
Πενθεύς, καὶ ὁ Ἀκταίων, καὶ ὁ Λέαρχος, ἀνθρώπων
ἀπάντων κακοδαιμονέστατοι, Ἄφ' οὗ δὲ ἅπαξ σὺ, ὦ 8
Ζεῦ, ἀνέωξας τοῖς τοιούτοις τὰς θύρας, καὶ ἐπὶ τὰς
θνητὰς ἐτράπον, ἅπαντες μεμίμηνταί σε· καὶ οὐχὶ
ἄρρενες μόνον, ἀλλ', ὅπερ αἰσχιστον, καὶ αἱ θήλειαι
θεαί. τίς γὰρ οὐκ οἶδε τὸν Ἀγχίσην, καὶ τὸν Τιθωνόν,
καὶ τὸν Ἐνδυμῖωνα, καὶ τὸν Ἰασίωνα, καὶ τοὺς ἄλλους;

1 Ἡ ἐλλέβιον ἡμῖν γένη) Ἑλλέβιον, τὸ ἐκώτιον παρὰ τὸ εὐρύσθευς
τίς τῶν ἀπάντων λαβῶν. V.

Iove aut monile nobis, aut armilla, aut inauris fieres. In-
super vero coelum nobis semideis istis opplevisti: neque
enim aliter possum dicere. Et ridicula res est, si quis sub-
ito audiat, Herculem Deum esse factum; Eurysthea vero,
qui sub imperio illum habuit, esse mortuum: & propin-
qua sibi esse aedem Herculis, qui servus fuerat, & Eu-
rysthei sepulcrum, qui fuerat illius dominus. Et rursus
Thebis Bacchus Deus est: at consobrini illius Pentheus,
& Actaeon, & Learchus, hominum omnium infelicitissimi,
Ex quo vero tempore semel tu, Iuppiter, fores aperuisti
talibus, conversus ad mortales feminas, imitari te sunt
universi, idque non mares solum, sed, quod turpissimum
est, etiam Deae feminae. Quis enim ignorat Anchisen,
& Tithonum, & Endymionem, & Iasionem, & reliquos?

ἵστω ταῦτα μὲν ἑάσειν μοι δοκῶ· μακρὸν γὰρ ἂν τὸ διελέγχειν γένοιτο.

ΖΕΥΣ. Μηδὲν περὶ τοῦ Γανυμήδους, ὦ Μῶμε, εἴ-
πης· χαλεπανῶ γὰρ, εἰ λυπήσεις τὸ μεράκιον, ὄνει-
δίσας ἐς τὸ γένος.

ΜΩΜ. Οὐκοῦν μηδὲ περὶ τοῦ αἵτου εἶπα, ὅτι καὶ
οὗτος ἐν τῷ οὐρανῷ ἐστίν, ἐπὶ τοῦ βασιλείου σκήπτρου
καθεζόμενος, καὶ μονονουχὶ ἐπὶ τὴν κεφαλὴν σου νεοτ-
9 τεύων, θεὸς εἶναι δοκῶν; Ἡ καὶ τοῦτον τοῦ Γανυμή-
δους ἕνεκα ἑάσομεν; ἀλλ' ὁ Ἄττις γε, ὦ Ζεῦ, καὶ ὁ
Κορύβας, καὶ ὁ Σαβάζιος, πόθεν ἡμῖν ἐπεισεκυκλή-
θησαν οὗτοι, ἢ ὁ Μίθρης ἐκεῖνος ὁ Μῆδος, ὁ τὸν κάλυδιν,
καὶ τὴν τιάραν, αὐτὸς ἐλληνίζων τῇ Φωνῇ ὥστε οὐδ' ἦν
προπῆ τις, ξυνήσις; τοιγαροῦν οἱ Σκύθαι καὶ οἱ Γέται
ταῦτα ὀρώντες αὐτῶν, μακρὰ ἡμῖν χαίρειν εἰπόντες,
αὐτοὶ ἀπαθανατίζουσι, καὶ θεοὺς χειροτονοῦσιν, οὓς ἀν-
ἐθέλῃσιν, τὸν αὐτὸν τρόπον, ὥπερ καὶ Ζάμολξις,

*Itaque haec missurus mihi videor: longum enim fuerit
omnia reprehendere.*

Iup. Ne quid de Ganymede dicas, Mome: irate enim
feram, si dolore adolescentulum affeceris in genus illius
aliquid dicens.

Mom. Ergo neque de aquila dicam, quod & ipsa in coe-
lo est, in regio sceptro sedens, & tantum non tuo in ca-
pite nidum sibi faciens, ut Deus videatur. An hanc etiam
Ganymedis causa missam faciemus? Verum Attis sane,
Iuppiter, & Corybas, & Sabazius, unde hi nobis intro
vocati sunt? aut Medus ille Mithres cum candye & tiara,
qui neque sonare Graeca possit: ita neque si quis illi pro-
pinet, intelligit. Proinde Scythae ac Getae haec illorum
videntes, longum nobis valere iussis, immortalitate ipsi do-
nant, & Deos, quoscunque voluerint, suis suffragiis con-

δοῦλος ὢν, παρενεγράφη, οὐκ οἶδ' ὅπως διαλαθών.
 Καίτοι ταῦτα πάντα, ὦ θεοὶ, μέτρια· σὺ δὲ, ὦ κυνο- 10
 πρόσωπε, καὶ σινδόσιν ἐσταλμένε Αἰγύπτιε, τίς εἶ, ὦ
 βέλτιστε, ἢ πῶς ἀξιοῖς θεὸς εἶναι ὑλακτῶν; τί δὲ βου-
 λόμενος καὶ ὁ Μεμφίτης οὗτος ταῦρος, ὁ ποικίλος,
 προσκυνεῖται, καὶ χρᾶ, καὶ προφήτας ἔχει; αἰσχύνο-
 μαι δὲ ἱβίδας καὶ πιθήκους εἰπεῖν, καὶ τράγους, καὶ
 ἄλλα πολλῶ γελοιότερα, οὐκ οἶδ' ὅπως ἐξ Αἰγύπτου
 παραβυσθέντα ἐς τὸν οὐρανὸν, ἃ ὑμεῖς, ὦ θεοὶ, πῶς
 ἀνέχεσθε ὁρῶντες ἐπίσης, ἢ καὶ μᾶλλον ὑμῶν προσ-
 κυνούμενα; ἢ σὺ, ὦ Ζεῦ, πῶς φέρεις, ἐπειδὴν κριοῦ
 κέρατα φύσωσί σοι;

ΖΕΥΣ. Αἰσχρὰ ὡς ἀληθῶς ταῦτα φῆς τὰ περὶ τῶν Αἰ- 11
 γυπτίων· ὅμως δ' οὖν, ὦ Μῶμε, τὰ πολλὰ αὐτῶν αἰνίγ-
 ματά ἐστι, καὶ οὐ πάνυ χρὴ καταγελᾶν ἀμύητων ὄντα.

ΜΩΜ. Πάνυ γοῦν μυστηρίων, ὦ Ζεῦ, δεῖ ἡμῖν,

fituunt, eodem modo, quo Zamolxis etiam, servus cum
 esset, in album, nescio quomodo, delirescens irrepsit. Quam-
 quam, Dii, modica sunt ista omnia. Tu vero iste cum ca-
 nino rostro; involute sindonibus Aegyptie, quis es, vir
 bone, aut quomodo, latrator, Deus esse postulas? Quid
 vero sibi vult Memphiticus iste taurus, ille maculosus,
 quod adoratur, & oracula fundit, & habet prophetas? Pu-
 det vero ibides & simias dicere, & capros, & alia magis
 etiam ridicula, in coelum, nescio quomodo, intrusa ex Ae-
 gypto, quae quomodò, Dii, sustinetis, cum aequaliter,
 vel magis etiam, quam vos, coli videatis? Aut tu quemad-
 modum fers, Iuppiter, cum arietis tibi cornua producant?

Iup. Turpissima fane ista nobis narras de Aegyptiis. At-
 tamen pleraque illorum, Mome, sunt aenigmata, neque
 omnino deridenda a non initiato.

Mom. Omnino ergo mysteriis nobis, Iuppiter, opus est,

ὡς εἰδέναι θεοὺς μὲν τοὺς θεοὺς· κυνοκεφάλους δὲ τοὺς κυνοκεφάλους.

ΖΕΥΣ. Ἐα, φημί, τὰ περὶ τῶν Αἰγυπτίων· ἄλλοτε γὰρ περὶ τούτων ἐπισκεψόμεθα ἐπὶ σχολῆς. σὺ δὲ τοὺς ἄλλους λέγε.

- 12 ΜΩΜ. Τὸν Τροφώνιον, ὦ Ζεῦ, καὶ ὁ μάλιστα με ἀποπνίγει τὸν Ἀμφίλοχον, ὃς ἐναγοὺς ἀνθρώπου καὶ μητραλοῖου υἱὸς ὢν, θεοπιδεῖ ὁ γενναῖος ἐν Κιλικίᾳ, ψευδόμενος τὰ πολλὰ, καὶ γοητεύων τοῖν δυὼν ἀβολοῖν ἕνεκα. τοιγαροῦν οὐκ ἔτι σὺ, ὦ Ἀπολλον, εὐδοκιμεῖς, ἀλλὰ ἤδη πᾶς λίθος καὶ πᾶς βωμὸς χρησιμεύει, ὃς ἂν ἐλαίῳ περιχυθῇ, καὶ στεφάνους ἔχη, καὶ γόητος ἀνδρὸς εὐπορήσῃ, οἷοι πολλοὶ εἰσιν. ἤδη καὶ ὁ Πολυδά-

7 Καὶ μητρολάου υἱὸς ὢν) Ἀλκμαίωνος γὰρ ἦν υἱὸς τοῦ Ἀμφιαράου, δὲ Ἀλκμαίων τὴν μητέρα ἀπεικτονὸς ἐπλανᾶτο κατὰ πάσης γῆς, μηδὲν αὐτὸν διὰ τὸ ἄγος τῆς μητρὸς καταδεχομένου. Χρήστας δὲ αὐτῷ Ἀπόλλωνος ἑντεῖν γῶν εἰς κατοικῆσιν, ὅτις οὐκ ἦν, τῆς μητρὸς ὑπ' αὐτοῦ κτεινομένης, σκίλλασθαι μὴ ἂν ἀλλαχοῦ εὐρεθῆναι, ἥτις πρὸς ταῖς ἐκβολαῖς τοῦ Ἀχιλῆους. Σο-

λὲρὸς γὰρ οὗτος αἰετὶς, καὶ ταῖς Ἐχινάσις κῆσις εἰς θάλασσαν ἐκιδίδους, ὑποπτεύθη αὐτῷ πρόσχυσιν οὗτος ἐν τοσοῦτῳ ἐργάσασθαι, καὶ γῆν ἀναδιῆξαι, ὅτις ἱκανὸν σῶμα ἀνθρώπου ὑποδίζασθαι, μὴ πρότερον οὖσα τοῦ τῆς μητρὸς φόρου. καὶ δὲ κορυβθῆναι φασί, καὶ κατεκλῆσαι τὴν Κατοινιάδα γῆν. Καὶ εἴς ἐνός τῶν υἱῶν Ἀκαρναντος, Ἀκαρναντιαν τὸν τόπον ὀνομάσαι. V.

ut sciamus, Deos esse, qui Dii sunt; qui autem canicipites sunt, illos esse canicipites.

Iup. Mitte, inquam, de Aegyptiis dicere. Alias enim de his considerabimus otiose. Nunc dic alios.

Mom. Trophonium, Iuppiter, & quod maxime angit me, Amphiloichum, qui, facerrimi hominis & matricidae filius, oracula fundit beatus ille in Cilicia, mentiens plerumque, & praestigiis, duorum obolorum causa, fallens. Itaque non amplius tu celebraris, Apollo, sed lapis omnis, & altare quodque edit oracula, quicumque lapis oleo perfusus fuerit, & coronas habeat, & praestigiatorem hominem, quod genus multi sunt, nactus fuerit. Iam etiam

μαντος τοῦ ἀθλητοῦ ἀνδρίας ἰαῖται τοὺς πυρέττοντας ἐν Ὀλυμπίᾳ, καὶ ὁ Θεαγένους ἐν Θάσῳ, καὶ Ἑκτορὶ θύουσιν ἐν Ἰλίῳ, καὶ Πρωτεσιλάῳ καταντικρὺ ἐν Χερρόνησῳ. ἀφ' οὗ δ' οὖν τοσούτοι γεγόναμεν, ἐπιδέδωκε μᾶλλον ἢ ἐπιτορκία, καὶ ἱεροσυλία, καὶ ὅλως καταπεφρονήκασιν ἡμῶν, εὖ ποιοῦντες. Καὶ ταῦτα μὲν 13
περὶ τῶν νόθων, καὶ παρεγγράπτων. ἐγὼ δὲ καὶ ξένα ὀνόματα πολλὰ ἤδη ἀκούων, οὔτε ὄντων τινῶν παρ' ἡμῖν, οὔτε συστήναι ὅλως δυναμένων, πάντῃ, ὦ Ζεῦ, καὶ ἐπὶ τούτοις γελῶ. ἢ ποῦ γάρ ἐστιν ἡ πολυβρύλλητος ἀρετὴ, καὶ φύσις, καὶ εἰμαρμένη, καὶ τύχη, ἀπύπιστα, καὶ κενὰ πραγμάτων ὀνόματα, ὑπὸ βλακῶν ἀνθρώπων τῶν φιλοσόφων ἐπινοηθέντα; καὶ ὅμως αὐτοσχέδια ὄντα, οὕτω τοὺς ἀνοήτους πέπεικεν, ὥστε οὐδεὶς ἡμῖν οὐδὲ θύειν βούλεται, εἰδὼς ὅτι καὶ μυρίας ἑκατόμβας παραστήσῃ, ὅμως τὴν τύχην πράξουσιν

Polydamantis athletae statua febricitantes sanat Olympiae, & Theagenis in Thaso; & Hectori sacrificant in Ilio, & Protefilao e regione in Chersoneso. Ex quo igitur tot numero facti sumus, magis periuria invaluerunt & sacrilegia, & plane nos contemnunt: nec iniuria. Atque haec de spurciis & fraude relatis in tabulas censorias. Ego vero etiam nova nomina iam multa audiens rerum, quae neque sunt inter nos, neque omnino possunt consistere, haec etiam, Iuppiter, bona fide rideo. Aut ubinam sunt trita illa omnium ore nomina *Virtus*, & *Natura*, & *Fatum*, & *Fortuna*, pugnantia sibi & cassa rerum nomina, a stupidis hominibus philosophis excogitata? Et tamen, licet temere ficta, sic imprudentes ceperunt, ut nemo nobis sacrificare iam velit, cum norit, si vel decies mille hecatombas offerat, perfecturam tamen esse Fortunam, quae in fatis

τὰ μεμοιραμένα, καὶ ἂ ἐξ ἀρχῆς ἐκάστω ἐπεκλώσθη. ἡδέως ἂν οὖν ἐροίμην σε, ὦ Ζεῦ, εἴ που εἶδες ἢ ἀρετὴν, ἢ Φύσιν, ἢ εἰμαρμένην; ὅτι μὲν γὰρ καὶ σὺ ἀκούεις ἐν ταῖς τῶν Φιλοσόφων διατριβαῖς, οἶδα, εἰ μὴ καὶ κωφός τις εἶ, ὡς βοώντων αὐτῶν, μὴ ἐπαίειν. πολλὰ ἔτι ἔχων εἰπεῖν, καταπαύσω τὸν λόγον. ὁρῶ γοῦν τοὺς πολλοὺς ἀχθομένους μοι λέγοντι, καὶ συρίττοντας ἐκείνους μάλιστα, ὧν καθήψατο ἡ παρρησία
 14 τῶν λόγων. Πέρας γοῦν εἰ ἐθέλεις, ὦ Ζεῦ, φήθισμά τι περὶ τούτων ἀναγνώσομαι ἥδη ξυγγεγραμμένον.

ZETΣ. Ἀνάγνωθι· οὐ πάντα γὰρ ἀλόγως ἠτιάσω· καὶ δεῖ τὰ πολλὰ αὐτῶν ἐπισχεῖν, ὡς μὴ ἐπὶ πλεῖον ἂν γίγηται.

funt, & quæ ab initio inde unicuique *Patrum* filis sunt destinata. Lubens ergo ex te quaeram, Iuppiter, viderisne unquam Virtutem, aut Naturam, aut Fatum? Nam te quoque audire *ista nomina* in philosophorum disputationibus, novi, nisi adeo surdus es, ut neque clamantes illos exaudias. Cum habeam multa adhuc, quæ dicam, definam orationem. Video enim, gravari plerosque dictis meis, & exhibilare illa, eos præsertim, quos tetigit mea in dicendo libertas. In fine ergo si vis, Iuppiter, decretum quoddam de his recitabo, quod scriptum iam habeo.

Iup. Recita; non omnia enim absurde reprehendisti: & oportet multa illorum inhibere, ne nimium quantum excrescant.

Ψ Η Φ Ι Σ Μ Α.

ΑΓΑΘΗ ΤΥΧΗ.

Ἐκκλησίας ἐννόμου ἀγομένης, ἐβδόμη ἱσταμένου, ὁ Ζεὺς ἐπρυτάνευε, καὶ προήδρευε Ποσειδῶν, ἐπεστάτει Ἀπόλλων, ἐγραμμάτευε Μῶμος τῆς νυκτὸς, καὶ ὁ Ὑπνος τὴν γνώμην εἶπεν. Ἐπειδὴ πολλοὶ τῶν ξένων, οὐ μόνον Ἕλληνες, ἀλλὰ καὶ βάρβαροι, οὐδαμῶς ἄξιοι ὄντες κοινωνεῖν ἡμῖν τῆς πολιτείας παρεγγραφέντες, οὐκ οἶδ' ὅπως, καὶ θεοὶ δοξάντες, ἐμπεπλήκασι μὲν τὸν οὐρανὸν, ὡς μεστὸν εἶναι τὸ συμπόσιον ὄχλου παραχώδους, πολυγλώσφων τινῶν καὶ ξυγκλύδων ἐπιλέλοιπε δὲ ἡ ἀμβροσία, καὶ τὸ νέκταρ, ὥστε μνᾶς ἤδη τὴν κοτύλην εἶναι, διὰ τὸ πλῆθος τῶν πινόντων· οἱ δὲ ὑπὸ αὐθαδείας παρωσάμενοι τοὺς παλαιούς τε καὶ ἀληθεῖς

D E C R E T U M.

BONA FORTUNA.

Q U O D felix faustumque sit! Comitii legitime habitis, septimo die ineuntis *mensis*, Comitii Iuppiter habuit, retulit Neptunus, in suffragia misit Apollo, scribae munere functus est nocte Momus, sententiam Somnus dixit. Quod peregrinorum multi, non Graeci modo, sed etiam Barbari, nequaquam digni, qui civitate nostra nobiscum fruantur, in censuales tabulas nescio quomodo clam relati, & Deorum opinionem adepti, coelum impleverunt, adeo ut plenum turbulenta multitudo sit convivium, diversarum linguarum & colluviei cuiusdam hominum, deficiatque ambrosia & nectar, ita ut mina iam illius hemina constet propter bibentium multitudinem: ipsique contumaci quadam superbia depulsis veteribus & veris Diis, priorem sibi

15 Θεούς, προεδρίας ἡξιώκασιν ἑαυτοὺς παρὰ πάντα τὰ
 πατέρα, καὶ ἐν τῇ γῇ προτιμᾶσθαι θέλουσι· Δεδόχθαι
 τῇ βουλῇ, καὶ τῷ δήμῳ, συλλεγῆναι μὲν ἐκκλησίαν ἐν
 τῷ Ὀλύμπῳ περὶ τροπὰς χειμερινὰς, ἐλεῖσθαι δὲ
 ἐπιγνώμονας τελείους Θεοὺς ἑπτὰ, τρεῖς μὲν ἐκ τῆς
 παλαιᾶς βουλῆς τῆς ἐπὶ Κρόνου, τέτταρας δὲ ἐκ τῶν
 δώδεκα, καὶ ἐν αὐτοῖς τὸν Δία. τούτους δὲ τοὺς ἐπι-
 γνώμονας αὐτοὺς μὲν καθέξεσθαι ὁμόσαντας τὸν νό-
 μιμον ὄρκον, τὴν Στύγα· τὸν Ἑρμῆν δὲ κηρύξαντα ξυ-
 αγαγεῖν ἅπαντας, ὅσοι ἀξιούσι ξυντελεῖν εἰς τὸ συνέ-
 δριον· τοὺς δὲ ἡκεῖν μάρτυρας ἐπαγομένους ἐνωμότους,
 καὶ ἀποδείξει τοῦ γένους. τούτεῦθεν δὲ οἱ μὲν παρί-
 τωσαν καθ' ἓνα, οἱ δὲ ἐπιγνώμονες ἐξετάζοντες, ἢ
 Θεοὺς εἶναι ἀποφασίσκονται, ἢ καταπέμψουσιν ἐπὶ τὰ
 σφέτερα ἡρία, καὶ τὰς θήκας τὰς προγονικάς. ἦν δὲ
 τις αὐτῶ τῶν ἀδοκίμων, καὶ ἅπαξ ὑπὸ τῶν ἐπιγνώμό-
 νων ἐκκριθέντων, ἐπιβαίνων τοῦ οὐρανοῦ, εἰς τὸν Τάρτα-

accubitus praeter patrium morem arrogant, & in terra
 quoque honore praeferrī illis velint: *Earum rerum causa*
placeat senatui & populo, haberi comitia in Olympo cir-
ca brumam, & eligi Quaesitores de classicorum Deorum
numero septem, tres de maiorum gentium senatu sub Sa-
turno, quatuor vero de duodecim, & in his Iovem. Quaes-
itores autem illos sedere iuratos prius legitimū iusiuran-
dum, Stygem. Mercurium porro praeconio cogere omnes,
qui concilio Deorum interesse postulant: hos porro ve-
nire adductis iuratis testibus, & generis sui argumentis.
Deinceps hi singulatim prodeant in medium; Quaesitores
vero, re explorata, vel Deos esse pronuntiabunt, vel ad
sua sepulcra & monumenta maiorum illos demittent. Si
quis vero reprobatorum, & semel eiektorū a Quaesi-
toribus, deprehendatur coelum ingressus, hic praecipitur

ραν ἐμπεσεῖν τοῦτον. Ἐργάζεσθαι δὲ τὰ αὐτοῦ ἕκα- 16
 στον. καὶ μήτε τὴν Ἀθηναίαν ἰασθαι, μήτε τὸν Ἀσκλη-
 πιδὸν χρησµωδεῖν, μήτε τὸν Ἀπόλλω τσαῦτα µόνον
 ποιεῖν, ἀλλ' ἐν τι ἐπιλεξάµενον, µάντιν, ἢ κιθαρῳδόν,
 ἢ ἱατρὸν εἶναι. Τοῖς δὲ φιλοσόφοις προειπεῖν, µὴ ἀνα- 17
 πλάττειν κανὼν ὀνόµατα, µηδὲ ληρεῖν περὶ ὧν οὐκ ἴσα-
 σιν. Ὅπόσοι δὲ ἤδη ναῶν ἢ θυσιαῶν ἡξιώθησαν, ἐκείνων 18
 µὲν καθαιρεθῆναι τὰ ἀγάλµατα, ἐντεθῆναι δὲ ἢ Διὸς,
 ἢ Ἑρας, ἢ Ἀπόλλωνος, ἢ τῶν ἄλλων τινός· ἐκείνοις
 δὲ τάφον χῶσαι τὴν πόλιν, καὶ στήλην ἐπιστήσαι ἀντὶ
 βωμοῦ. ἣν δὲ τις παρακώσῃ τοῦ κηρύγµατος, καὶ µὴ
 ἐθελήσῃ ἐπὶ τοὺς ἐπιγνώµονας ἔλθειν, ἐρήµην αὐτοῦ
 καταδαιτησάντων. Τοῦτο µὲν ἡµῖν τὸ ψήφισµα. 19

ΖΕΥΣ. Δικαιότατον, ὦ Μῦρæ, καὶ ὅτω δοκεῖ, ἀνα-
 τεινάτω τὴν χεῖρα· µᾶλλον δὲ οὕτω γιγνέσθω. πλείους

in Tartarum. Porro placeat, suum quemque Deorum opus
 facere, & neque morbos curare Minervam, neque Aescu-
 lapium oracula edere, neque tot res unum agere Apolli-
 nem, sed electo uno, aut vatem, aut citharoedum esse,
 aut medicum. Philosophis porro edicendum, ne nova fin-
 gere nomina velint, neque nugas agere de his, quae igno-
 rant. Quotquot autem reprobatorum iam templis aut altari-
 bus sunt culti, illorum sublati simulacris, imponi placeat
 aut Iovis signum, aut Iunonis, aut Apollinis, aut cetero-
 rum alicuius: istis vero tumulum strui a civitate, & cip-
 pum poni pro altari. Si quis vero praeconio non obediat,
 & ad Quaesitores adire recuset, eum deserta lite damnan-
 to etiam inauditum. Hoc nobis decretum est.

Iup. Aequissimum, o Mome; & cui ita videtur, manum
 protendat. Vel potius, sic fiat! Plures enim, novi, erunt,
 Lucian. Vol. IX. N

γὰρ οἶδ' ὅτι ἔσονται οἱ μὴ χειροτονήσοντες. ἀλλὰ νῦν
 μὲν ἄπιτε· ὁπόταν δὲ κηρύξῃ ὁ Ἑρμῆς, ἤκετε, κομίζον-
 τες ἕκαστος ἐναργῇ τὰ γνωρίσματα, καὶ σαφεῖς τὰς
 ἀποδείξεις, πατὴρ ὄνομα, καὶ μητὴρ, καὶ ὅθεν καὶ
 ὅπως θεὸς ἐγένετο, καὶ Φυλὴν, καὶ Φράτορας. ὥς
 ὅστις ἂν μὴ παράσχηται, οὐδὲν μελήσει τοῖς ἐπιγνώ-
 μοσιν, εἰ νεῶν τις μέγαν ἐπὶ γῆς ἔχει, καὶ εἰ οἱ ἄν-
 θρωποι θεὸν αὐτὸν εἶναι νομίζουσιν.

qui manum non protendant. Sed nunc discedite. Cum ve-
 ro praeconium faciet Mercurius, venite, manifesta quis-
 que argumenta afferentes, patris nomen, & matris, &
 unde sit, & quomodo Deus sit factus, & tribum, & cu-
 riales. Quisquis enim haec non exhibebit, non curabunt
 Quaestitores, si magnum quis in terra templum habeat, &
 homines Deum illum esse arbitrentur.

Κ Υ Ν Ι Κ Ο Σ.

ΚΥΝΙΚΟΣ ΚΑΙ ΛΥΚΙΝΟΣ.

ΛΥΚ. **Τ**Ι ποτε, ὦ οὗτος, πάγωνά μὲν ἔχεις καὶ ἰ
κόμην, χιτῶνά δὲ οὐκ ἔχεις, καὶ γυμνοδερχῇ, καὶ
ἀνυποδητεῖς, τὸν ἀλήτην, καὶ ἀπάνθρωπον βίον, καὶ
θρηώδη ἐπιλεξάμενος, καὶ αἰεὶ τοῖς ἐναντίοις τὸ ἴδιον
δέμας οὐχ ὡς οἱ πολλοὶ διαχρησάμενος, περινοστεῖς
ἄλλοτε ἀλλαχοῦ, καὶ εὐναζόμενος ἐπὶ ξηροῦ δαπέδου,
ὡς ἄσπην ἀμπολλον τοῦτ' τὸ τριβώνιον φέρειν' οὐ μέντοι
καὶ τοῦτο λεπτὸν, οὐδὲ μαλακόν, οὐδὲ ἀνθρόν;

ΚΥΝ. Οὐδὲ γὰρ δεομαί τοιοῦτον δὲ ὅποιον ἂν πορι-
σθῇ ῥᾶστα, καὶ τῷ κτησαμένῳ πράγματα ὡς ἐλά-

1 ΚΥΝΙΚΟΣ) Titulus hic
fuit in C. G. Πῶς δ' αὖ Κυνικὸν
εἶναι φιλόσοφον. (Deinde) Κυν-
δυνεύει οὗτος ὁ λόγος ἄλλου τοῦ
νομισθῆναι, καὶ οὐ Λουκιανοῦ. C.

9 Τριβώνιον) Τὸ τριβώνιον ἐν-

ταῦθα τὸ παλαιὸν καὶ διεφθαρμένον
ἱμάτιον. τριβῶν δὲ τριβῶνος τὸ τῶν
φιλοσόφων ἔνδυμα εὐτελής. Erat
autem usque ad pedes, καὶ χει-
ρίδας ἔχων ἡλικίας καὶ κρηολη-
μίνας. G.

C Y N I C U S.

CYNICUS ET LYCINUS.

Lyk. **H** E U S tu, quid tandem barbā alis & comam,
tunicam vero non habes, & nuda cute incedis, & sine
soleis, vagam & immanem vitam atque belluinam secu-
tus, & contrariis semper rebus tuum corpus, non ut ce-
teri, tractans, huc illuc oberras, in dura humo cubans,
ut multum inde sordium habeat istud palliolum, nec ipsum
tenue, neque molle, neque floridum?

Cyn. Neque enim opus habeo: tale vero, quod & fa-
cillime paretur, & possessori quam minimum faceffat mo-

2 χίστα παρέχον· τριοῦτον γὰρ ἀρκεῖ μοι. Σὺ δὲ πρὸς θεῶν, εἰπέ μοι, τῇ πολυτελείᾳ οὐ νομίζεις κακίαν προσεῖναι;

ΛΥΚ. Καὶ μάλα.

ΚΥΝ. Τῇ δ' εὐτελείᾳ ἀρετήν;

ΛΥΚ. Καὶ μάλα.

ΚΥΝ. Τί ποτ' οὖν ὁρῶν ἐμὲ τῶν πολλῶν εὐτελέστερον διαιτῶμενον, τοὺς δὲ πολυτελέστερον, ἐμὲ αἰτιά, καὶ οὐκ ἐκείνους;

ΛΥΚ. Ὅτι οὐκ εὐτελέστερόν μοι, μὰ Δία, τῶν πολλῶν διαιτᾶσθαι δοκεῖς, ἀλλ' ἐνδέστερον, μᾶλλον δὲ τελέως ἐνδεῶς, καὶ ἀπόρων. διαφέρεις γὰρ οὐδὲν σὺ τῶν πτωχῶν, οἱ τὴν ἐφήμερον τροφὴν μεταιτοῦσι.

3 ΚΥΝ. Βούλει οὖν εἰδῶμεν, ἐπεὶ προελήλυθεν ἐνταῦθα ὁ λόγος, τί τὸ ἐνδεές, καὶ τί τὸ ἱκανόν ἐστιν;

ΛΥΚ. Εἴ σοι δοκεῖ.

lestiae, tale, inquam, mihi fatis est. Tu vero, per Deos, mihi dic, sumtuosae vitae vitium inesse non arbitraris?

Lyc. Omnino.

Cyn. Parsimoniae autem virtutem?

Lyc. Ita fane est.

Cyn. Quare ergo, cum vides, me viliori, quam plerisque, victu & cultu utentem, illos vero sumtuoso magis, me, accusas, non illos?

Lyc. Quod non viliori, per Iovem, cultu victuque, quam vulgus, videris uti, sed indigentiori, aut potius in summa vivere indigentia atque inopia. Neque enim quidquam a mendicis differs, cibum in diem rogantibus.

Cyn. Visne ergo dispiciamus, quando huc sermo nobis progressus est, quid sit, quod deficiat, quid sit fatis?

Lyc. Si ita tibi videtur.

ΚΥΝ. Ἄρ' οὖν ἰκανὸν μὲν ἐκάστω, ὅπερ ἂν ἐξικνῆται πρὸς τὴν ἐκείνου χρείαν, ἢ ἄλλο τι λέγεις;

ΛΥΚ. Ἐστω τοῦτο.

ΚΥΝ. Ἐνδεὲς δέ, ὅπερ ἂν ἐνδεέστερον ἢ τῆς χρείας, καὶ μὴ ἐξικνῆται πρὸς τὸ δεόν;

ΛΥΚ. Ναί.

ΚΥΝ. Οὐδὲν ἄρα τῶν ἐμῶν ἐνδεές ἐστιν. οὐδὲν γὰρ αὐτῶν ὅ, τι οὐ τὴν χρείαν ἐκπληροῖ τὴν ἐμήν.

ΛΥΚ. Πῶς τοῦτο λέγεις;

ΚΥΝ. Ἐὰν σκοπῇς πρὸς ὅ, τι γέγονεν ἕκαστον, ὧν διόμεθα, οἷαν οἰκία, ἃρ' οὐχὶ σκέπης;

ΛΥΚ. Ναί.

ΚΥΝ. Τί δέ ἐσθῆς, τοῦ χάριν; ἄρα οὐχὶ καὶ αὐτὴ τῆς σκέπης;

ΛΥΚ. Ναί.

Cyn. Numquid igitur satis unicuique illud esse dicis, quod aequè late, atque usus & necessitas illius, pateat; an aliud quid dicis?

Lyc. Sit istud.

Cyn. Deficere autem illud, quod in usu deficiat, & non aequè late, atque opus erat, patet?

Lyc. Nempe.

Cyn. Nihil ergo mihi deficit: nihil enim est mearum rerum, quod non usum meum expleat.

Lyc. Quomodo hoc intelligis?

Cyn. Si consideres, ad quid factum sit unumquodque illorum, quibus opus habemus, verbi causa, domus, nonne ut tecti simus?

Lyc. Sane.

Cyn. Quid vero, vestis? cuius rei gratia? Nonne etiā haec, ut tecti simus?

Lyc. Nempe.

KYN. Τῆς δὲ σκέπης αὐτῆς πρὸς Θεῶν, τίνος ἐδεήθημεν εἵνεκα, οὐχ ὥστε ἄμεινόν ἔχειν τὸν σκεπόμενον;

ΛΥΚ. Δοκεῖ μοι.

KYN. Πότερ' οὖν, τῷ πόδε-κάκιον ἔχειν δοκεῖ σοι;

ΛΥΚ. Οὐκ οἶδα.

KYN. Ἄλλ' οὕτως ἂν μάθοις· τί ποδῶν ἔστ' ἔργον;

ΛΥΚ. Πορεύεσθαι.

KYN. Κάκιον οὖν πορεύεσθαι σοι δοκοῦσιν οἱ ἐμαὶ πόδες, ἢ οἱ τῶν πολλῶν;

ΛΥΚ. Τοῦτο μὲν οὐκ ἴσως.

KYN. Οὐ τοίνυν οὐδὲν χεῖρον ἔχουσιν, ἢ μὴ χεῖρον τὸ ἐαυτῶν ἔργον ἀποδιδάσιν.

ΛΥΚ. Ἰσως.

KYN. Τοὺς μὲν δὴ πόδας οὐδὲν φαίνομαι χεῖρον διακείμενος τῶν πολλῶν ἔχειν.

Cyn. Ipsum vero illud, ut testi effemus, per Deos, cuius rei causa opus fuit, nonne ut melius habeat id ipsum, quod tegitur?

Lyc. Mihi ita videtur.

Cyn. Utrum igitur hi mei pedes peius habere tibi videntur aliorum pedibus calceatorum?

Lyc. Non novi.

Cyn. Sed ita discas. Quod opus est pedum?

Lyc. Incedere.

Cyn. Peius ergo tibi incedere mei pedes videntur, quam ceterorum?

Lyc. Hoc fortasse non ita est.

Cyn. Neque ergo peius habent, si non deterius opus suum peragunt.

Lyc. Fortasse.

Cyn. Ergo pedes quidem quod attinet, non videor deteriore, quam plerique, conditione esse.

ΛΥΚ. Οὐκ ἔοικας.

ΚΥΝ. Τί δέ; τοῦμὸν σῶμα τῶν λοιπῶν ἄρα κάκιον;
εἰ γὰρ κάκιον, καὶ ἄσθενέστερον ἀρετὴ γὰρ σώματος
ἰσχύς. ἄρ' οὖν τὸ ἐμὸν ἀσθενέστερον;

ΛΥΚ. Οὐ φαίνεται.

ΚΥΝ. Οὐ τοίνυν οὐθ' αἱ πόδες φαίνονται μοι σκέπης
ἐνδεῶς ἔχειν, οὔτε τὰ λοιπὰν σῶμα. εἰ γὰρ ἐνδεῶς εἶ-
χον, κακῶς ἂν εἶχον. ἢ γὰρ ἐνδεῖα πανταχοῦ κακὸν,
καὶ χεῖρον ἔχειν ποιεῖ ταῦτα, οἷς ἂν προσῇ. ἀλλὰ μὴν
οὐδὲ τρέφεσθαι γε φαίνεται χεῖρον τὸ σῶμα τοῦμὸν.
ὅτι ἀπὸ τῶν τυχόντων τρέφεται.

ΛΥΚ. Δῆλον γάρ.

ΚΥΝ. Οὐδὲ εὐρωστον, εἰ κακῶς ἐτρέφεται. λυμαίνον-
ται γὰρ αἱ πανηραὶ τροφὰς τὰ σώματα.

ΛΥΚ. Ἔστι ταῦτα.

ΚΥΝ. Πᾶς οὖν, εἰπέ μοι, τούτων οὕτως ἔχόντων. §

Lyc. Non videris.

*Cyn. Quid vero? Meumne corpus reliquorum corporibus
deterius est? si enim deterius, etiam infirmius. Virtus enim
corporis robur est. Numquid ergo meum infirmius?*

Lyc. Non apparet.

*Cyn. Ergo neque pedes meos, neque reliquum corpus
defici tegumento apparet. Si enim deficerentur, male ha-
berent. Defectus enim & indigentia semper malum, & fa-
cit, ut deteriore conditione sint ea, quibus adest. Sed ne-
que deterius ali corpus meum apparet, quia vulgaribus
cibis alitur.*

Lyc. Nempe manifestum est.

*Cyn. Neque validum esset, si male aleretur: vitiantur
enim a malis alimoniis corpora.*

Lyc. Sunt ista.

Cyn. Quomodo igitur, dic mihi, haec cum ita se ha-

αἰτία μου, καὶ Φαυλίζεις τὸν βίον, καὶ Φῆς ἄβλιον;

ΛΥΚ. Ὅτι, νῆ Δία, τῆς φύσεως, ἣν σὺ τιμᾷς, καὶ τῶν θεῶν γῆν ἐν μέσῳ κατατεθεικότων, ἐκ δ' αὐτῆς ἀναδεδωκότων πολλὰ καὶ γαθὰ, ὥστ' ἔχειν ἡμᾶς πάντα ἄφθονα, μὴ πρὸς τὴν χρεῖαν μόνον, ἀλλὰ καὶ πρὸς ἡδονὴν, σὺ πάντων τούτων ἢ τῶν γε πλείστων ἄμοιρος εἶ, καὶ οὐδενὸς μετέχεις αὐτῶν, οὐδὲν μᾶλλον ἢ τὰ θηρία· πίνεις μὲν γὰρ ὕδωρ, ὅπερ καὶ τὰ θηρία, σιτῇ δὲ ὅπερ ἂν εὐρίσκης, ὥσπερ οἱ κύνες, εὐνῇ δὲ οὐδὲν κρείττω τῶν κυνῶν ἔχεις· χόρτος γὰρ παραρκεῖ σοι, καθάπερ ἐκείνοις. ἔτι δὲ ἱμάτιον φορεῖς, οὐδὲν ἐπιεικέστερον ἀκλήρου. καίτοι εἰ σὺ τούτοις ἀρκούμενος ὀρθῶς Φρονήσεις, ὁ θεὸς οὐκ ὀρθῶς ἐποίησε, τοῦτο μὲν πρόβατα ποιήσας ἔμμελλα· τοῦτο δ' ἀμπέλους ἡδυσαίνους, τοῦτο δὲ τὴν ἄλλην παρασκευὴν θαυμαστῶς ποικίλην, καὶ ἔλαιον, καὶ μέλι, καὶ τὰ ἄλλα, ὥς ἔχειν μὲν ἡμᾶς σιτία παν-

beant, reprehendis me, & vitae meae rationem nimis contemnis, & miseram esse confirmas?

Lyc. Ideo equidem, quod cum natura, quam tu magni facis, & Dii tellurem hanc in medio posuerint, & ex illa bona exoriantur multa, ut omnium rerum habeamus beatam copiam, non ad necessitatem modo, sed etiam ad voluptatem: tu horum omnium, aut plerorumque certe, expers es, nec ullo illorum frueris, non magis quam bestiae. Aquam enim bibis, quam etiam bestiae: edis, quidquid inveneris, uti canes: neque cubile canibus habes melius, foenum cum tibi sicut illis sufficiat: porro pallium gestas nihilo tolerabilius plane inopi. Atqui si tu his rebus contentus recte sapis, non recte Deus, qui hinc oves illis velleribus instruxerit, hinc suavi vino vites; reliquumque apparatus admirabiliter varium produxerit, & oleum, & mel, & reliqua; ut cibum habeamus omnige-

τοδαπὰ, ἔχειν δὲ ποτὸν ἡδύ, ἔχειν δὲ χρήματα, ἔχειν δ' εὐνὴν μαλακὴν, ἔχειν δὲ οἰκίας καλὰς, καὶ τὰ ἄλλα πάντα θαυμαστῶς κατεσκευασμένα. καὶ γὰρ αὐτὰ τῶν τεχνῶν ἔργα, δῶρα τῶν θεῶν ἐστὶ. τὸ δὲ πάντων τούτων ζῆν ἀπεστερημένον, ἄβλιον μὲν, εἰ καὶ ὑπ' ἄλλου τινὸς ἀπεστέρητο, καθάπερ οἱ ἐν τοῖς δεσμοτηρίοις· παλὺ δὲ ἀβλιώτερον, εἴ τις αὐτὸς ἑαυτὸν ἀποστεροῖ πάντων τῶν καλῶν. μανία τε ἤδη τοῦτό γε σαφές.

ΚΥΝ. Ἄλλ' ἴσως ὀρθῶς λέγεις. ἐκεῖνο δέ μοι εἶπε, 6
εἴ τις ἀνδρὸς πλουσίου προθύμως καὶ Φιλανθρώπως, εἴτε Φιλοφρόνως ἐστιῶντος, καὶ ξενίζοντος πολλοὺς ἅμα καὶ παντοδαπούς, τοὺς μὲν ἀσθενεῖς, τοὺς δὲ ἔρρωμένους, καὶ περὶ παραθέντος πολλὰ καὶ παντοδαπὰ, πάντα ἀρπάξοι, καὶ πάντα ἐσθίει, μὴ τὰ πλησίον μόνον, ἀλλὰ καὶ τὰ πόρρω, τὰ τοῖς ἀσθενούσι παρεσκευασμένα, ὑγιαίνων αὐτὸς, καὶ ταῦτα μίαν μὲν

num, & potum suavem habeamus, habeamusque pecunias, & cubile habeamus molle, & habeamus domus pulchras, & instructa admirabiliter reliqua omnia. Etenim opera artium quoque Deorum munera sunt. Hisce autem omnibus privatum vivere miserum est, etsi ab alio quis privetur, ut ii, qui tenentur in vinculis; multo autem miserius, si quis ipse bonis se omnibus abiudicet, ac profectus iam furor.

Cyn. At tu fortasse recte istoc. Verum illud mihi dic, si quis, viro divite prolixè, & humaniter, & benigne adeo accipiente epulis & hospitio multos simul & omni ex genere homines, infirmos partim, partim robustos, ac multa deinde omnigenaque apponente; omnia ipse rapiat, voret omnia, non quae prope sint solum, sed etiam remota, parata infirmis ipse robustus, idque unam ipse alvum

κοιλίαν ἔχων, ὀλίγων δὲ ὥστε τραφῆναι δεόμενος, ὑπὸ
τῶν πολλῶν ἐπιτριβήσεσθαι μέλλων· οὗτος ὁ αἰνὴρ,
ποῖός τις δοκεῖ σοι εἶναι; ἄρά γε Φρόνιμος;

ΛΥΚ. Οὐκ ἔμοιγε.

ΚΥΝ. Τί δὲ σῶφρων;

ΛΥΚ. Οὐδὲ τοῦτο.

7 ΚΥΝ. Τί δὲ, εἴ τις μετέχων τῆς αὐτῆς ταύτης τρα-
πέζης, τῶν μὲν πολλῶν καὶ ποικίλων ἀμελεῖ, ἐν δὲ τῶν
ἑγγύστα κειμένων ἐπιλεξάμενος, ἱκανῶς ἔχων πρὸς τὴν
ἑαυτοῦ χρεῖαν, τοῦτο ἐσθίει κοσμίως, καὶ τούτῳ μόνῳ
χρῶτο, ταῖς δὲ ἄλλοις οὐδὲ προσβλέποι, τοῦτον οὐχ
ἡγῇ σωφρονέστερον, καὶ ἀμείναι ἄνδρα ἐκείνου;

ΛΥΚ. Ἐγὼ γε.

ΚΥΝ. Πότερον οὖν, συνίης, ἢ ἐμὲ δεῖ λέγειν;

ΛΥΚ. Τὸ ποῖον;

ΚΥΝ. Ὅτι ὁ μὲν θεὸς τῷ ξενίζοντι καλῶς ἐκείνῳ.

qui habeat, paucisque, quibus alatur, indigeat, a multis
illis perdendus ipse: ille vir qualis tibi videatur? numquid
prudens?

Lyc. Non ille mihi.

Cyn. Quid vero? numquid sanus?

Lyc. Neque hoc.

Cyn. Quid vero? si quis eidem huic mensae adhibitus,
multa illa atque varia negligat, unum vero eorum, quae
proxime apposita sunt, sibi delectum, idque suae necessi-
tati sufficiens, decenter edat, & hoc utatur solo, reliqua
ne quidem adsipiat, hunc nonne iudicas saniozem, & me-
liorem isto virum?

Lyc. Equidem.

Cyn. Utrum ergo intelligis, an me oportet dicere?

Lyc. Quid?

Cyn. Deus illi praeclaro hospitio excipienti similis est,

ἔοικε, παρατιθεῖς πολλὰ, καὶ ποικίλα, καὶ παντοδα-
 πὰ, ὅπως ἔχωσιν ἀρμόζοντα· τὰ μὲν ὑγιαίνουσιν, τὰ δὲ
 νοσοῦσι καὶ τὰ μὲν ἰσχυροῖς, τὰ δὲ ἀσθενεῦσιν· οὐχ
 ἵνα χρώμεθα ἅπασιν πάντες, ἀλλ' ἵνα τοῖς καθ' ἑαυτὸν
 ἕκαστος, καὶ τῶν καθ' ἑαυτὰν, ὅτουπερ ἂν τύχοι μά-
 λιστα δεόμενος. Ὑμεῖς δὲ τῷ δι' ἀπληστίαν τε καὶ 8
 ἀκρασίαν ἀρπάζοντι πάντα τούτῳ μάλιστα εἰοίκατε,
 πᾶσι χρῆσθαι ἀξιοῦντες, καὶ τοῖς ἀπανταχοῦ, μὴ τοῖς
 παρ' ὑμῖν μόνον, οὐ γῆν, οὐ θάλασσαν τὴν καθ' αὐ-
 τοὺς αὐτάρκη νομίζοντες, ἀλλ' ἀπὸ περάτων γῆς ἐμπο-
 ρεύομενοι τὰς ἡδονὰς, καὶ τὰ ξενικὰ τῶν ἐπιχωρίων ἀεὶ
 προτιμῶντες, καὶ τὰ πολυτελῆ τῶν εὐτελεῶν, καὶ τὰ
 δυσπόριστα τῶν εὐπορίστων· καθόλου δὲ πράγματα,
 καὶ κακὰ ἔχειν μᾶλλον ἐβέλοντες, ἢ δίχα πραγμά-
 των ζῆν. τὰ γὰρ θὴ πολλὰ, καὶ τίμια, καὶ εὐδαιμονι-
 κα παρασκευάσματα, ἐφ' οἷς ἀγάλλεσθε, διὰ πολ-
 λῆς ὑμῖν ταῦτα κακοδαιμονίας καὶ ταλαιπωρίας πα-

apponens multa, & varia, & omnigena, ut, quod cuique
 convenit, habeant, quaedam valentibus, alia aegrotantibus,
 & quaedam robustis, imbecillis alia, non ut omnes uta-
 mur omnibus, sed ut iis quisque, quae sibi proxima sunt,
 & inter haec, quo ipse tum maxime indigeat. Vos vero
 illi per inexplebilem intemperantiam rapienti omnia maxi-
 me similes estis, uti postulantes omnibus, & quae usquam
 sunt, non iis modo, quae prope vos sunt; non terram,
 non mare vestrum sufficere vobis arbitrati, sed ab extre-
 mis inde terrarum oris mercati voluptates, & peregrina
 semper praeferentes domesticis, & pretiosa vilibus, &
 quae difficillime parantur iis, quorum facilis copia est: qui
 in universum molestias & mala habere, quam sine iis ae-
 tatem agere, malitis. Multi enim illi, & pretiosi, & beati
 apparatus, quibus gauderis, per multam demum vobis mi-

ραγίγνεται. σκόπει γὰρ, εἰ βούλει, τὸν πολύευκτον χρυσὸν, καὶ τὸν ἄργυρον, σκόπει τὰς οἰκίας τὰς πολυτελεῖς, σκόπει τὰς ἐσθῆτας τὰς ἐσπουδασμένας, σκόπει τὰ τούτοις ἀκόλουθα πάντα· πόσων πραγμάτων ἐστὶν ὥνια, πόσων πόνων, πόσων κινδύνων, μᾶλλον δὲ αἵματος, καὶ θανάτου, καὶ διαφθορᾶς ἀνθρώπων πόσης; οὐ μόνον ὅτι πλέοντες ἀπόλλυνται διὰ ταῦτα πολλοὶ, καὶ ζητοῦντες καὶ δημιουργοῦντες δεινὰ πάσχουσιν· ἀλλ' ὅτι καὶ πολυμάχητά ἐστι, καὶ ἐπιβουλεύονται ἀλλήλοις διὰ ταῦτα φίλοις φίλοι, καὶ πατράσι παῖδες, καὶ γυναῖκες ἀνδράσιν. οὕτως οἶμαι καὶ τὴν Ἐριφύλην, διὰ τὸν χρυσὸν προδοῦναι τὸν ἄνδρα. Καὶ ταῦτα μέντοι πάντα γίγνεται, τῶν μὲν ποικίλων ἱματίων οὐδὲν τι μᾶλλον θάλλπειν δυναμένων· τῶν δὲ χρυσοφόρων οἰκιῶν οὐδὲν τι μᾶλλον σκεπεουσῶν· τῶν δὲ ἐκπομάτων τῶν ἀργυρῶν οὐκ ὠφελούντων τὸν πότον, οὐδὲ τῶν χρυσῶν, οὐδὲ τῶν ἐλεφαντίνων αὖ κλινῶν τὸν ὕπνον ἡδία

feriam aerumnamque contingunt. Considera enim, sis, optabile illud aurum, & argentum, domus sumtuosas considera, vestes considera summa industria factas, considera, quae istaec consequuntur, omnia, quot sint venalia negotiis, quot laboribus, quot periculis, quin sanguine potius, & morte, & quanta strage mortalium? non modo quod navigantes propter ista multi pereunt, & dum quae-runt, dum aedificant, mala multa patiuntur; sed quod toties de illis pugnatur, quod insidias sibi propter ista struunt amicis amici, & liberi parentibus, & maritis suis coniuges. Ita puto auri causa proditum ab Eriphyle virum. Atque ista fiunt omnia, cum tamen pictae vestes nihilo magis foveant, & fastigii aurei domus nihilo tegant magis, & potum nihil iuvent nec argentea pocula, neque aurea, neque somnum suaviorem eburnei lecti praebeant: sed iae-

παρέχομένων· ἀλλ' ὅψει πολλάκις ἐπὶ τῆς ἐλεφαντίνης κλίνης, καὶ τῶν πολυτελῶν στρωμάτων, τοὺς εὐδαίμονας ὕπνου λαχεῖν οὐ δυναμένους. ἔτι δὲ καὶ αἱ παντοδαπαὶ περὶ τὰ βρώματα πραγματεῖαι, τρέφουσι μὲν οὐδὲν μᾶλλον, λυμαίνονται δὲ τὰ σώματα, καὶ τοῖς σώμασι νόσους ἐμποιοῦσι. Τί δὲ δεῖ λέγειν ὅσα τῶν 10 ἀφροδισίων ἕνεκα πράγματα ποιοῦσί τε καὶ πάσχουσιν οἱ ἄνθρωποι; καίτοι ῥᾶδιον θεραπεύειν ταύτην τὴν ἐπιθυμίαν, εἰ μὴ τις ἐθέλοι τρυφᾶν. καὶ οὐδ' εἰς ταύτην ἡ μανία καὶ διαφθορά φαίνεται τοῖς ἀνθρώποις ἀρκεῖν, ἀλλ' ἤδη καὶ τῶν ὄντων τὴν χρῆσιν ἀναστρέφουσιν, ἐκαστῷ χρώμενοι, πρὸς ὃ μὴ πέφυκεν, ὥσπερ εἰ τις ἀνθρώπου ἀμάξης ἐθέλοι τῇ κλίνῃ χρήσασθαι, καθάπερ ἀμάξη.

ΛΥΚ. Καὶ τίς οὗτος;

ΚΥΝ. Ὑμεῖς, οἱ τοῖς ἀνθρώποις ἅτε ὑποζυγίοις χρῆσθε, κελεύετε δὲ αὐτοὺς, ὥσπερ ἀμάξας, τὰς κλίνας τοῖς τραχήλοις ἄγειν, αὐτοὶ δ' ἄνω κατάκεισθε τρυ-

pe videas eburneo super lecto, & pretiosis in stragulis, beatos illos fomnum capere non posse. Porro omnigeni illi circa cibum labores, nihilo magis illi quidem alunt, sed corrumpunt corpora, & morbos illis inferunt. Quid vero dicam, quot negotia Veneris causa homines & facessant alii, & ipsi sustineant? cum ita facile sit illam curare cupiditatem, nisi quis delicatus nimis esse velit: neque in illam ipsam furor suus & corruptela sufficere hominibus videtur. Sed iam etiam usum rerum pervertunt, utentes unaquaque, ad quod natura sua apta non est, ut si quis plaustrum loco uti tanquam plauastro velit lectulo.

Lyc. Et quis est ille?

Cyn. Vos, qui hominibus utimini pro iumentis, iubetisque illos velut plaustra sic lecticas agere cervicibus. Ipsi

Φῶντες, καὶ ἐκεῖθεν ὥσπερ ὄνους ἡνιοχεῖτε τοὺς ἀνθρώ-
πους, ταύτην ἀλλὰ μὴ ταύτην τρέπεσθαι κελεύοντες.
καὶ οἱ ταῦτα μάλιστα ποιῶντες, μάλιστα μακαρί-
11 ζεσθε. Οἱ δὲ τοῖς κρέασι, μὴ τροφῇ χρώμενοι μόνον,
ἀλλὰ καὶ βαφὰς μηχανώμενοι δι' αὐτῶν, οἷοί γέ εἰ-
σιν οἱ τὴν πορφύραν βάπτοντες, οὐχὶ καὶ αὐτοὶ παρὰ
Φύσιν χρῶνται τοῖς τοῦ Θεοῦ κατασκευάσμασι;

ΛΥΚ. Νῆ Δία. δύναται γὰρ βάπτειν, οὐκ ἐσθίε-
σθαι μόνον τὸ τῆς πορφύρας κρέας.

ΚΥΝ. Ἄλλ' οὐ πρὸς τοῦτο γέγονεν' ἐπεὶ καὶ τῷ
κρατῆρι δύναιτ' ἂν τις βιαζόμενος ὥσπερ χίτρα χρῆσα-
σθαι, πλὴν οὐ πρὸς τοῦτο γέγονεν. ἀλλὰ γὰρ πῶς
ἅπασαν τὴν τούτων τις κακοδαιμονίαν διελθεῖν δύναιτ'
ἂν; τοσαύτη τις ἐστί. σὺ δὲ μοι, διότι μὴ βούλομαι
ταύτης μετέχειν, ἐγκαλεῖς. ζῶ δὲ καθάπερ ὁ κόσμος
ἐκεῖνος, εὐωχούμενος τοῖς κατ' ἑμαυτὸν, καὶ τοῖς εὐτε-

vero supra iacetis delicati, & inde velut asinos habenis re-
gitis homines, hac non illac vertere se iussos. Quique
haec maxime facitis, ii maxime felices praedicamini. Tum
illi, qui carnibus non tantum in cibo utuntur, sed tinctu-
ras machinantur per illas, quales sunt, qui purpuram infi-
ciunt: nonne hi quoque praeter naturam his, quae para-
vit Deus, utuntur?

Lyc. Recte sane. Potest enim inficere, non edi modo
caro purpurae.

Cyn. Sed non ad hoc nata est. Alloqui etiam cratere
possit aliquis per vim pro olla uti: sed ad hoc factus non
est. Verum enimvero quomodo possit aliquis omnem ho-
rum enarrare miseriam? tanta est. Tu vero me, quod in
partem illius venire nolim, eo nomine accusas? Ceterum
vivo, ut ille, quem ante describebam, modestus, epulor illa,
quae ante me posita sunt, &, quae minimo parari pos-

λευτάτοις χρώμενος, τῶν δὲ ποικίλων καὶ παντοδαπῶν
 οὐκ ἐφείμενος. Καὶ πεῖτα θηρίου βίον, βραχέων δεόμε- 12
 νος, καὶ ὀλίγοις χρώμενος, δοκῶ σοι ζῆν, κινδυνεύουσιν
 οἱ θεοὶ καὶ τῶν θηρίων εἶναι χείρονες, κατὰ γε τὸν σὸν
 λόγον, οὐδενὸς γὰρ δεόνται. ἵνα δὲ καταμάθῃς ἀκριβέ-
 στερον τό, τε ὀλίγων καὶ τὸ πολλῶν δεῖσθαι, ποῖόν τι
 ἑκάτερόν ἐστιν, ἐνόησον· ὅτι δεόνται πλείονων οἱ μὲν
 παῖδες τῶν τελείων, αἱ δὲ γυναῖκες τῶν ἀνδρῶν, οἱ δὲ
 ἰσχυροὶ τῶν ὑγαινότων· καθόλου δὲ πανταχοῦ τὸ
 χεῖρον τοῦ κρείττονος πλείονων δεῖται. διὰ τοῦτο θεοὶ
 μὲν οὐδενὸς, οἱ δ' ἔγγιστα θεῶν ἐλαχίστων δεόνται.
 Ἡ νομίζεις τὸν Ἡρακλέα, τὸν πάντων ἀνθρώπων ἄρι- 13
 στον, θεῖον δὲ ἄνδρα, καὶ θεὸν ὁρθῶς νομισθέντα, διὰ
 κακοδαίμονίαν περινοστέειν γυμνὸν, δέρμα μόνον ἔχον-
 τα, καὶ μηδενὸς τῶν αὐτῶν ὑμῖν δεόμενον; ἀλλ' οὐ κα-
 κοδαίμων ἦν ἐκεῖνος, ὃς καὶ τῶν ἄλλων ἀπήμυνε τὰ

sunt, illis utor, varia illa & omnigena ne quidem deside-
 rans. Deinde bestiarum vitam, qui minutis rebus indigeam,
 & paucis utar, vivere tibi videor? Secundum tuam quidem
 rationem etiam deteriores bestiis Dii fuerint. Nulla enim re
 indigent. Ut vero accuratius comprehendas, quale utrum-
 que sit, tum paucis indigere, tum multis; cogita, pluribus
 indigere pueros, quam adultos, mulieres, quam viros, ae-
 grotos, quam sanos: in universum vero, quod ubique dete-
 rius est, illud pluribus indigere eo, quod est praestantius.
 Propterea Dii quidem re nulla, qui autem proxime ad Deos
 accedunt, indigent paucissimis. Aut putasne, Herculem,
 illum hominum omnium fortissimum, divinum virum, &
 pro Deo recte habitum, propter infelicitatem oberrasse
 nudum, pelle sola instructum, nullaque earum rerum,
 quibus vos, indigentem? Verum infelix ille non fuit, qui
 & aliorum defenderet mala; neque pauper, qui terrae &

κακά· οὐδ' αὖ πένης, ὃς γῆς καὶ θαλάττης ἦρχεν,
 ἐφ' ὃ, τι γὰρ ὀρμήσειεν, ἀπανταχοῦ πάντων ἐκράτει,
 καὶ οὐδενὶ τῶν τότε ἐνέτυχεν ὁμοίῳ, οὐδὲ κρείττονι ἑαυ-
 τοῦ, μέχρι περ ἐξ ἀνθρώπων ἀπῆλθεν. ἢ σὺ δοκεῖς
 στρωμάτων καὶ ὑποδημάτων ἀπόρων ἔχειν, καὶ διὰ
 τοῦτο περιμέναι τοιοῦτον; οὐκ ἔστιν εἰπεῖν, ἀλλ' ἐγκρα-
 τῆς, καὶ καρτερικὸς ἦν, καὶ κρατεῖν ἤθελε, καὶ τρυφᾶν
 οὐκ ἐβούλετο. ὁ δὲ Θησεὺς ὁ τούτου μαθητῆς, οὐ βασι-
 λεὺς μὲν ἦν· πάντων Ἀθηναίων, υἱὸς δὲ Ποσειδῶνος, ὥς
 14 Φασιν, ἄριστος δὲ τῶν καθ' αὐτόν; Ἀλλ' ὁμῶς καὶ κεί-
 νος ἤθελεν ἀνυπόδητος εἶναι, καὶ γυμνὸς βαδίζειν, καὶ
 πώγωνα καὶ κόμην ἔχειν ἤρεσκεν αὐτῷ, καὶ οὐκ ἐκείνῳ
 μόνον, ἀλλὰ καὶ πᾶσι τοῖς παλαιοῖς ἤρεσκεν. ἀμείνους
 γὰρ ἦσαν ὑμῶν καὶ οὐκ ἂν ὑπέμεινεν οὐδὲ εἰς αὐτῶν
 οὐδὲν μᾶλλον, ἢ τῶν λεόντων τῆς, ξυρώμενος. ὑγρότητα
 γὰρ, καὶ λειότητα σαρκὸς, γυναῖξί πρέπειν ἡγοῦντο·
 αὐτοὶ δ' ὥσπερ ἦσαν, καὶ φαίνεσθαι ἄνδρες ἤβελον,

maris haberet imperium. Quocunque enim illum raperet
 impetus, ubique vincebat omnes, in neminem illius aeta-
 tis vel similem se vel meliorem incidit, donec ab homi-
 nibus discessit. An tu putas, stragula illum veste & calceis
 indignuisse, & propterea sic oberrasse? Non est, quod il-
 lud dicamus. Sed continens erat & tolerans; & volebat
 vincere, & deliciis frangi nolebat. Illius vero Theseus di-
 scipulus nonne rex erat Atheniensium omnium, filius ve-
 ro Neptuni, ut aiunt, vir suae aetatis omnium fortissimus?
 Sed tamen is quoque voluit sine calceis esse, & incedere
 nudus, & barbam & comam alere ipsi, placuit: & non
 ipsi solum, sed antiquis placuit omnibus. Nempe vobis
 meliores erant: nec magis illorum quisquam tonderi se
 passus esset, quam leonum. Mollitiem enim & laevitatem
 carnis feminis putabant decoram: at ipsi, ut erant viri, ita

καὶ τὸν πύγωνα κόσμον ἀνδρὸς ἐνόμιζεν, ὥσπερ καὶ ἔπων χαίτην, καὶ λεόντων γένεια, οἷς ὁ Θεὸς ἀγλαΐας καὶ κόσμου χάριν προσέθηκε τινα· οὕτως δὲ καὶ τοῖς ἀνδράσι τὸν πύγωνα προσέθηκεν. ἐκείνους οὖν ἐγὼ ζηλῶ τοὺς παλαιούς, καὶ ἐκείνους μιμεῖσθαι βούλομαι, τοὺς δὲ νῦν οὐ ζηλῶ τῆς θαυμαστῆς ταύτης εὐδαιμονίας, ἣν ἔχουσι, καὶ περὶ τραπέζας, καὶ ἐσθῆτας, καὶ λεαίνοντες καὶ ψιλούμενοι πᾶν τοῦ σώματος μέρος, καὶ μηδὲ τῶν ἀπορρήτων οὐδέν, ἧ πέφυκεν, ἔχειν ἐῶντες. Εὐχο- 15
μαι δὲ μοι τοὺς μὲν πόδας ὀπλῶν ἱππεύων οὐδέν διαφέρειν, ὥσπερ Φασὶ Χείρωνος· αὐτὸς δὲ μὴ δεῖσθαι στρωμάτων, ὥσπερ οἱ λέοντες· οὔτε τροφῆς δεῖσθαι πολυτελοῦς μᾶλλον ἢ οἱ κύνες. εἴη δὲ μοι γῆν μὲν ἀπασαν εὐνὴν αὐτάρκη ἔχειν, οἶκον δὲ τὸν κόσμον νομίζειν, τροφὴν δὲ αἰρεῖσθαι τὴν ῥάστην πορισθῆναι. χουσοῦ δὲ καὶ ἀργύρου μὴ δεηθεῖν μήτ' οὖν ἐγὼ, μήτε τῶν ἐμῶν

etiam volebant videri: & decus viri barbam putabant, ut equorum iubam, & barbam leonum, quibus *animantibus* pulchritudinis & ornatus causa Deus quaedam addidit. Ita vero etiam barbam apposuit viris. Illos ego antiquos aemulor, illos imitari cupio. Qui vero nunc sunt, illis non equidem invideo admirabili felicitate, qua fruuntur circa mensas & vestimenta, laevigantes, depilantes unamquamque partem corporis, neque occultorum quodquam *membrorum* ita, uti natum est, relinquentes. At ego opto, pedes mihi equinis ungulis nihil differre, ut Chironis aiunt; me autem stragulis non indigere, velut leones; nec cibo magis pretioso opus habere, quam canes. Contingat vero mihi, terram quidem pro cubili habere sufficiente, domum autem putare hoc universum, & cibum capere, qui facillime suppeditari mihi possit. Auro autem atque argento opus habeam neque ego, neque amicorum meorum quis-

Φίλων μηδεὶς. πάντα γὰρ τὰ κακὰ τοῖς ἀνθρώποις ἐκ
 τῆς τούτων ἐπιθυμίας φύονται, καὶ στάσεις, καὶ πό-
 λεμοι, καὶ ἐπιβουλαὶ, καὶ σφαγαί. ταυτὶ πάντα πη-
 γὴν ἔχει τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ πλείονος· ἀλλ' ἡμῶν αὕτη
 ἀπείη, καὶ πλεονεξίας μήποτε ὀρεχθεῖν· μειονεκτῶν
 16 δ' ἀνέχεσθαι δυναίμην. Τοιαῦτά σοι τάγε ἡμέτερα,
 πολὺ δῆπου διάφωνα τοῖς τῶν πολλῶν βουλήμασι. καὶ
 θαυμαστὸν οὐδέν, εἰ τῷ σχήματι διαφέρομεν αὐτῶν,
 ὅποτε καὶ τῇ προαιρέσει τοσοῦτον διαφέρομεν. θαυμάζω
 δέ σου, πῶς ποτε κιθαρωδοῦ μὲν τινα νομίζεις στολὴν,
 καὶ σχῆμα, καὶ αὐλητοῦ, ἢ Δία, σχῆμα, καὶ στο-
 λὴν τραγωδοῦ, ἀνδρὸς δὲ ἀγαθοῦ σχῆμα καὶ στολὴν
 οὐκ ἔτι νομίζεις, ἀλλὰ τὴν αὐτὴν αὐτὸν οἶε δεῖν ἔχειν
 τοῖς πολλοῖς, καὶ ταῦτα τῶν πολλῶν κακῶν ὄντων. εἰ
 μὲν δεῖ ἐνὸς ἰδίου σχήματος τοῖς ἀγαθοῖς, τί πρέποι ἂν
 μᾶλλον, ἢ τοῦθ', ὅπερ ἀναιδέστατον μᾶλλον τοῖς ἀκο-

quam: quandoquidem mala omnia hominibus ex horum
 cupiditate nascuntur, & seditiones, & bella, & insidiae,
 & caedes. Haec omnia fontem habent plus habendi cupi-
 dinem. At a nobis illa absit, & plus aequo habere nunquam
 ego concupiscam, minus contra me habere possim tole-
 rare! Habes rationem nostram, multum sane diversam a
 vulgi voluntatibus: nec mirum, si habitu ab illis differi-
 mus, qui tam diverso sumus instituto. Te porro miror,
 quomodo tandem citharoedi quendam vestitum putes &
 habitum esse, & tibicinis habitum, & longam vestem Trag-
 oedi: viri autem boni habitum & vestem non iam putes,
 sed eundem illum habere arbitraris oportere, quem vul-
 gus, idque cum vulgus malum sit? Si quidem unus &
 suus habitus bonis convenit, quis magis deceat, quam il-
 le, qui minime omnium delectet luxuriosos homines,

λάστοις ἐστὶ, καὶ ὅπερ ἀπεύξαιντ' ἂν οὗτοι μάλιστα,
 ἔχειν; Οὐκοῦν τό γε ἐμὸν σχῆμα τοιοῦτόν ἐστιν, αὐχ- 17
 μὴρὸν εἶναι, λᾶσιον εἶναι, τρίβωνα ἔχειν, κομᾶν, ἀνυ-
 ποδήτεῖν· τὸ δ' ὑμέτερον ὅμοιον τῷ τῶν κιναιίδων, καὶ
 διακρίνειν οὐδὲ εἰς ἂν ἔχοι, οὐ τῇ χροιά τῶν ἱματίων,
 οὐ τῇ μαλακότητι, οὐ τῷ πλήθει τῶν χιτωνίσκων, οὐ
 τοῖς ἀμφιάσμασιν, οὐχ ὑποδήμασιν, οὐ κατασκευῇ
 τριχῶν, οὐκ ὁδμῇ. καὶ γὰρ ἀπόζετε ἤδη παραπλήσιον
 ἐκείνοις, οἱ εὐδαιμονέστατοι οὗτοι μάλιστα. καίτοι τί
 ἂν δῶῃ τις ἀνδρὸς τὴν αὐτὴν τοῖς κιναιίδοις ὁδμὴν ἔχον-
 τος; τοιγαροῦν τοὺς μὲν πόνους οὐδὲν ἐκείνων μᾶλλον
 ἀνέχεσθε, τὰς δὲ ἡδονὰς οὐδὲν ἐκείνων ἥττον. καὶ τρέ-
 φεσθε τοῖς αὐτοῖς, καὶ κοιμᾶσθε ὁμοίως, καὶ βαδί-
 ζετε· μᾶλλον δὲ βαδίζειν οὐκ ἐθέλετε, φέρεσθε δὲ ὥσ-
 περ τὰ φορτία, οἱ μὲν ὑπ' ἀνθρώπων, οἱ δὲ ὑπὸ κτη-
 νῶν, ἐμὲ δὲ οἱ πόδες φέρουσιν ὅποιπερ ἂν δέωμαι. καί-
 γὰρ μὲν ἱκανὸς καὶ ῥίγους ἀνέχεσθαι, καὶ θάλπος

quemque habere hi maxime detestentur? Iam vero is est
 meus habitus, quod squalidus sum, quod hirsutus, quod
 detritam gesto penulam, quod comatus, quod sine calceis.
 Vester autem ille cinaedico similis est, quem discernere ne-
 mo possit, nec colore vestimentorum, neque mollitie, ne-
 que runicarum multitudine, neque amiculis, neque cal-
 ceis, neque capillorum paratu, nec odore. Etenim idem
 quoque iam oletis, quod isti, vos, qui beatissimi estis, ma-
 xime. Quanti vero quis emat virum, idem, quod cinaedi,
 olentem? Itaque labores non magis, quam isti, sustinetis,
 voluptatibus vero servitis non minus: & iisdem rebus ali-
 mini, & somnum similiter capitis, & inceditis; quin ince-
 dere non vultis, sed onerum instar gestamini ab hominibus
 partim, partim a iumentis. At me pedes ferunt, quocun-
 que opus est. Idem ego & frigus ferre possum, & sustine-

- Φέρειν, καὶ τοῖς τῶν θεῶν ἔργοις μὴ δυσχεραίνειν, διότι ἄθλιός εἰμι· ὑμεῖς δὲ διὰ τὴν εὐδαιμονίαν οὐδενὶ τῶν γιγνομένων ἀρέσκεισθε, καὶ πάντα μέμψεσθε, καὶ τὰ μὲν παρόντα Φέρειν οὐκ ἐθέλετε, τῶν δὲ ἀπόντων ἐφίεσθε· χειμῶνος μὲν εὐχόμενοι θέρους, θέρους δὲ χειμῶνα, καὶ καύματος μὲν ρίγος, ρίγους δὲ καῦμα, καθάπερ οἱ νοσοῦντες δυσάρεστοι, καὶ μεμψίμοιροι ὄντες· αἰτία δὲ ἐκείνοις μὲν ἡ νόσος, ὑμῖν δὲ ὁ τρόπος.
- 18 Κἀπειτα δὲ ἡμᾶς μετατίθεσθαι καὶ ἐπανορθοῦν τὰ ἡμέτερα ἀλλήλοις ἐπιτιμῶμεν, κακῶς βουλευομένοις πολλάκις περὶ ὧν πράττουσι, αὐτοὶ ἄσκειπτοι ὄντες περὶ τῶν ιδίων, καὶ μηδὲν αὐτῶν κρίσει καὶ λογισμῷ ποιοῦντες, ἀλλ' ἔθει, καὶ ἐπιθυμίᾳ. τοιγαροῦν οὐδὲν ὑμεῖς διδεφέρετε τῶν ὑπὸ χειμάρρου φερομένων. ἐκείνοί τε γὰρ, ὅπου ἂν ᾖ τὸ ρεῦμα, ἐκεῖ φέρονται, καὶ ὑμεῖς, ὅπου ἂν αἱ ἐπιθυμίαι. πάσχετε δὲ παραπλήσιόν τι, ὃ

re aestum, & Deorum his operibus non offendi, quia aerumnosus sum: vos vero vestram propter felicitatem nulla re earum, quae fiunt, contenti estis, & reprehenditis omnia, & praesentia ferre recusatis, absentia autem concupiscitis; hieme optatis aestatem, aestate hiemem; in aestu frigus, in frigore aestum, aegrorum instar nauseabundi, & vestra de sorte queruli: causa vero istis morbus, vobis vestri mores. Ac deinde nos retractare & corrigere nostram rationem postulatis, ut qui male saepius de actionibus nostris consulamus: cum ipsi vestris in rebus inconsiderati sitis, neque quidquam illarum iudicio & ratione administretis, sed consuetudine *omnia* & cupiditate. Itaque nihil diverſi estis ab his, qui a torrente auferuntur. Nam cum illi, quocunque fluctus ierit, eo ferantur, tum vos, quo cupiditates. Idem autem vobis accidit, quod evenisse

Φασι παθεῖν τινα ἐφ' ἵππον ἀναβάντα μαινόμενον· ἀρπάσας γὰρ αὐτὸν ἔφερον ἄρα ὁ ἵππος· ὃδ' οὐκ ἔτι καταβῆναι, τοῦ ἵππου θεόντος ἐδύνατο. καὶ τις ἀπαγέσας ἠρώτησεν αὐτὸν, ποίαν ἄπεισιν; ὃ δὲ εἶπεν, ὅπου ἂν τούτῳ δοκεῖ, δεικνὺς τὸν ἵππον. καὶ ὑμᾶς ἂν τις ἐρωτᾷ ποῖ φέρεσθε; τὰ ληθῇ ἐθέλοντες λέγειν, ἐρεῖτε ἀπλῶς μὲν, ὅπουπερ ἂν ταῖς ἐπιθυμίαις δοκῇ· κατὰ μέρος δὲ, ὅπουπερ ἂν τῇ ἡδονῇ· ποτὲ δὲ, ὅπου τῇ δοξῇ· ποτὲ δὲ αὖ, τῇ φιλακερδείᾳ· ποτὲ δὲ ὁ θυμὸς, ποτὲ δὲ ὁ φόβος, ποτὲ δὲ ἄλλο τι τοιοῦτον ὑμᾶς ἐκφέρειν φαίνεται. οὐ γὰρ ἐφ' ἑνὸς, ἀλλ' ἐπὶ πολλῶν ὑμεῖς γε ἵππων βεβηκότες, ἄλλοτε ἄλλων, καὶ μαινομένων πάντων, φέρεσθε. ταιγαροῦν ἐκφέρουσιν ὑμᾶς εἰς βάραθρα, καὶ κρημνοὺς. ὥστε δ' οὐδαμῶς πρὶν πεσεῖν, ὅτι πτωεῖσθαι μέλλετε. Ὁ δὲ τρίβων οὗτος, οὗ καταγε-

19

aiunt cuidam, cum equum conscendisset furiosum: nempe raptum auferebat equus. Ille, qui non iam descendere ab equo currente posset, interrogatus ab eo, qui obviam forte fuerat, *Quorsum abiret?* respondit, *Quorsum huic;* equum monstrabat, *visum fuerit.* Sic vos interroganti, *Quorsum feramini?* si quidem verum respondere velitis, dicatis simpliciter quidem, *Quorsumcunque lubebit cupiditatibus:* per partes autem, *Quocunque lubuerit voluptati;* interdum, *Quo gloriae studio;* interdum, *Quo lucri cupiditati.* Interdum vero iracundia, interdum metus, interdum aliud quiddam ex eo genere auferre vos videtur. Non enim uno vos, verum pluribus conscensis equis, alias aliis, furentibus quidem universis, abripimini. Igitur in barathra vos & praecepitia auferunt: adeo ante factum, quid sitis facturi, nequaquam scitis. At istaec detrita, quam ridetis, penula-

- λάτε, καὶ ἡ κόμη, καὶ τὸ σχῆμα τοῦμὸν, τηλικαύτην ἔχει δύναμιν, ὥστε παρέχειν μοι ζῆν ἐφ' ἡσυχίας, καὶ πράττοντι ὅ, τι βούλομαι, καὶ συνόντι οἷς βούλομαι. τῶν γὰρ ἀμαθῶν ἀνθρώπων, καὶ ἀπαιδευτῶν, οὐδεὶς ἂν ἐβέλοι μοι προσίεναι διὰ τὸ σχῆμα. οἱ δὲ μαλακοὶ καὶ πάνυ πόρρωθεν ἐκτρέπονται. προσίασι δὲ οἱ κομψότατοι, καὶ ἐπιεικέστατοι, καὶ ἀρετῆς ἐπιθυμῶντες. οὗτοι μάλιστα μοι προσίασι. τοῖς γὰρ τοιούτοις ἐγὼ χαίρω συνών. θύρας δὲ τῶν καλουμένων ἀνθρώπων οὐ θεραπεύω, τοὺς δὲ χρυσοὺς στεφάνους, καὶ τὴν πορφύραν, τύφον νομίζω, καὶ τῶν ἀνθρώπων καταγελαῶ.
- 20 Ἵνα δὲ μάθῃς περὶ τοῦ σχήματος, ὥς οὐκ ἀνδράσι μόνον ἀγαθοῖς, ἀλλὰ καὶ θεοῖς πρέποντος, ἔπειτα καταγελαῖς αὐτοῦ, σκέψαι τὰ ἀγάλματα τῶν θεῶν, πότερά σοι δοκοῦσιν ὁμοίως ἔχειν ὑμῶν, ἢ ἐμαί; καὶ μὴ μόνον γε τῶν Ἑλλήνων, ἀλλὰ καὶ τῶν βαρβάρων τοὺς

& coma, & habitus ille meus, eam vim habet, ut quiete vivendi copiam mihi praestet, & faciendi, quod volo, & cum his versandi, quibuscum volo. Inficitorum enim hominum indoctorumque nemo quisquam accedere ad me ob istum habitum voluerit: molles autem vel e longinquo devitant: accedunt commodissimi homines, & aequissimi, & virtutis cupidi. Hi maxime ad me accedunt: cum his enim versari maxime ego gaudeo. Ianuas vero illorum, qui homines vocantur, non colo equidem. Aureas coronas, & purpuram fumum arbitror, hominesque derideo. Ut autem de habitu discas, quam illum non viros modo bonos, sed ipsos etiam Deos decentem, tu deinde derideas, simulacra Deorum adspice, utris similia videantur, vobisne, an mihi? Neque Graecorum modo, sed bar-

ἡσούς ἐπισκόπει περιήων, πότερον αὐτοὶ οἱ θεοὶ κομῶσι,
καὶ γενειῶσιν, ὡς ἐγὼ, ἢ καθάπερ ὑμεῖς, ἐξυρημένοι
πλάττονται, καὶ γράφονται; καὶ μέντοι καὶ ἀχίτωνας
ᾄψι τοὺς παλλοὺς, ὥσπερ ἡμέ. τί ἂν οὖν ἔτι τολμῶς
περὶ τούτου τοῦ σχήματος λέγειν ὡς Φαύλου, ὁπότε
καὶ θεοῖς φαίνεται πρέπον;

barorum etiam templa circumiens inspice, utrum capillati
sint Dii & barbati, velut ego, aut sicut vos tonsi fingan-
tur pinganturque. Verum etiam sine tunicis plerisque,
uti me, videbis. Quid igitur adhuc de hoc habitu, tan-
quam contemtibili, dicere audeas, cum ipsos illum Deos
decere appareat?

Ψ Ε Υ Δ Ο Σ Ο Φ Ι Σ Τ Η Σ

Η Σ Ο Λ Ο Ι Κ Ι Σ Τ Η Σ.

ΛΥΚΙΝΟΥ ΚΑΙ ΣΟΛΟΙΚΙΣΤΟΥ.

Ι ΛΥΚ. **Α**ΡΑΓΕ ὁ γινῶναι τὸν σολαικίζοντα δεινός, οὕτως καὶ φυλάσσεται μὴ σολαικίζειν δυνατός;

ΣΟΛ. Ἐμοὶ μὲν δοκεῖ.

ΛΥΚ. Ὁ δέ γε μὴ φυλάσσεται, οὐδὲ γινῶναι τὸν οὕτως ἔχοντα;

ΣΟΛ. Ἀληθῆ λέγεις.

ΛΥΚ. Σὺ δὲ αὐτὸς φῆς οὐ σολαικίζειν, ἢ πῶς λέγομεν περὶ σοῦ;

⁴ Ἀράγε) Βουλόμενος ἅπαντα
εἶδεται τὰ σόλοιχα. ὁ οὖν Λουκίανός
βουλόμενος — εἰσάγει σολοι-
κίζοντα, καὶ διὰ τοῦτο ψευδοσοφι-

στὴν αὐτὴν ἀνόμαστον. ἱππιτιδὲς οὖν
ὁ Λευκίανός σολοικίζον, ἵνα δείξῃ
τὸν σοφιστὴν μὴ δυτάμενον ἐλέγχει
τὸν σολαικίζοντα. V.

P S E U D O S O P H I S T A
S E U S O L O E C I S T A.

LYCINI ET SOLOECISTAE.

Lyc. **N**UMQUID, si quis deprehendere perverse iungentem voces possit, idem etiam sibi cavere, ne male iungat, potest?

Sol. Mihi quidem videtur.

Lyc. Et qui cavere nequeat, ille neque deprehendere sic habentem [*loquentem*]??

Sol. Vera dicis.

Lyc. Tu vero ipse stribligine te labi negas, aut quid de te dicimus?

ΣΟΛ. Ἀπαίδευτος γὰρ ἂν εἴην, εἰ σολοικίζοιμι τη-
λικούτος ὢν.

ΛΥΚ. Οὐκοῦν καὶ ἕτερον Φωράσαι δυνήσῃ τοῦτο
δρῶντα, καὶ ἐλέγξαι τὸν ἀρνούμενον;

ΣΟΛ. Παντάπασι γε.

ΛΥΚ. Ἴθι νῦν, ἐμοῦ λαβοῦ σολοικίζοντος, ἄρτι δὲ
σολοικιῶ.

ΣΟΛ. Οὐκοῦν εἰπέ.

ΛΥΚ. Ἀλλ' ἐγώ γε ἤδη τὸ δεινὸν εἰργασμαι, σὺ δὲ
οὐκ ἐπέγνων.

ΣΟΛ. Παίξεις ἔχων.

ΛΥΚ. Μὰ τοὺς θεούς. ἐπεὶ σολοικίσας, ἔλαβόν σε
ὥς οὐκ ἐπιστάμενον. αὐθις δὲ σκόπει, οὐ γὰρ σέ Φη-
μι δύνασθαι κατανοῆσαι· ἐπεὶ ἂ μὲν οἶσθ', ἂ δ' οὐκ
οἶσθ'.

6 Ἄρτι δὲ σολοικιῶ) Τὸ ἄρτι 14 Ἄ μὲν οἶσθ', 2 δ' οὐ)
μίλλοντι οὐ συνάπτεται. οὐκ ἄρα ἔχον εἰπεῖν τὰ μὲν, τὰ δέ. V,
λέγομεν ἄρτι σολοικιῶ. V.

Sol. Nempe indoctus valde fuerim, si a stribligine hoc
aetatis cavere nequeam.

Lyc. Igitur alterum quoque deprehendere hoc agentem
possis, & negantem convincere?

Sol. Omnino equidem.

Lyc. Age ergo, me deprehendito stribligine utentem.
Modo autem utar.

Sol. Dic ergo.

Lyc. Quin iam terribile illud opus, te non observante,
peregi.

Sol. Ludis tu homo.

Lyc. Non, ita me Dii ament. Quandoquidem solos-
cismo prolato te effugi, qui illum non intelligeres. Rur-
sus vero considera. Nego enim, te posse intelligere. Quan-
doquidem [*sunt*] quae scis, [*sunt*] quae nescis.

ΣΟΛ. Εἰπὲ μόνον.

ΛΥΚ. Ἀλλὰ καὶ νῦν σεσολοικίσταί μοι, σὺ δ' οὐκ ἔγνων.

ΣΟΛ. Πῶς γὰρ, σοῦ μηδὲν λέγοντος;

ΛΥΚ. Ἐγὼ μὲν λέγω, καὶ σολοικίζω, σὺ δ' οὐκ ἔπη τοῦτο θρῶντι· ἐπεὶ ὄφελον καὶ νῦν ἀκολουθεῖσαι δυνήσῃ.

2 ΣΟΛ. Θαυμαστὰ λέγεις, εἰ μὴ δυνήσομαι καταμαθεῖν σολοικισμόν.

ΛΥΚ. Καὶ πῶς ἂν δύναιο τὸν ἓνα μαθεῖν, τοὺς τρεῖς ἀγνοήσας;

ΣΟΛ. Τίνας τρεῖς;

ΛΥΚ. Ὅλους ἀρτιγενεῖους.

ΣΟΛ. Ἐγὼ μὲν σε παίζω δεκά.

6 Ὅφελον) Τὸ ὄφελον οὐδέποτε μέλλοντος συντάσσεται ἀπαρμιφάτω, ἢ ὑποτακτικῶ, ἀλλ' ἐπιστάτος ὀριστικῶ, ἢ ἀπαρμιφάτω ἢ εὐκτικῶ, ὁσαύτως καὶ παρωχημένω. ἴδου οὖν εἰπεῖν, ὄφελον ἀκολουθεῖν

δυνήσῃται. καὶ μάλιστα ὅτι καὶ τὸ νῦν πρόκειται, ὃ οὐδέποτε οὐδὲ αὐτὸ μέλλοντι συντάσσεται. Διττῶς οὖν ἐν τῷ ἐνὶ σεσολοικίσταί. διὸ καὶ λέγει ὅτι τρεῖς σεσολοικίσταί. Υ.

Sol. Dic modo.

Lyc. Sed nunc quoque perverse voces iunxi, tu vero non agnovisti.

Sol. Quomodo enim agnoscerem, te nihil dicere?

Lyc. At ego dico, & soloecismos facio: tu autem facientem non persequeris. Alioqui utinam vel nunc persequi possis!

Sol. Mira narras, si soloecismum ego observare non potero.

Lyc. Et qui possis unum observare, qui tres ipsos ignoraveris?

Sol. Quosnam tres?

Lyc. Universos prima lanugine florentes.

Sol. Ludere te puto equidem.

ΛΥΚ. Ἐγὼ δέ σε ἀγνοεῖν τὸν ἀμαρτάνοντα ἐν τοῖς λόγοις.

ΣΟΛ. Καὶ πῶς ἂν τις μάθοι, μηδενὸς εἰρημένου;

ΛΥΚ. Δέλεκται, καὶ σεσολοίκισται τετραπλῇ, σὺ δ' οὐκ ἔγνωνς. μέγα οὖν ἄθλον κατέπραξας ἂν, εἴπερ ἔγνωνς.

ΣΟΛ. Οὐ μέγα μὲν, ἀναγκαῖον δὲ τῷ ὁμολογῆσαντι.

ΛΥΚ. Ἄλλ' οὐδὲ νῦν ἔγνωνς.

ΣΟΛ. Πότε νῦν;

ΛΥΚ. Ὅτε τὸ ἄθλον ἔβην σε καταπραΐσαι.

ΣΟΛ. Οὐκ οἶδα ὅ, τι λέγεις.

ΛΥΚ. Ὅρθῶς ἔφης. οὐ γὰρ οἶσθα. καὶ πρόβι γε ἐς τὸ ἔμπροσθεν· οὐ γὰρ ἐθέλεις ἐπισθαι, συνήσω ἂν, εἴπερ θελήσεις.

ἡ Μίγα οὖν ἄθλον) Ἐπὶ τοῦ προσέθικεν. οὐ γὰρ λέγεται τοῦ ἔγνωνς οὐ λέγεται τὸ ἄθλον. V. προβαίνοντός τε ἔμπροσθεν ἄλλο. 12 Καὶ πρόβι γε ἐς τὸ ἔμπροσθεν) κακῶς οὖν καὶ εἰς τὸ ἔμπροσθεν, εἰς τὸ πρόβι φησι. V.

Lyc. At ego te ignorare, si quis peccet in dicendo.

Sol. Et quomodo quis percipiat, si nihil eiusmodi dictum sit.

Lyc. Dictum, & sribligine peccatum quadruplici: tu vero non intellexisti. Magnum praemium [certamen] ergo confeceras, si intellexisses.

Sol. Non magnum illud quidem, sed mihi iam professio necessarium.

Lyc. Sed ne nunc quidem intellexisti.

Sol. Quando nunc?

Lyc. Cum praemium te dicebam confecisse.

Sol. Quid dicas, nescio.

Lyc. Recte istuc dicis. Nescis enim. Et praecede saltem ad anteriora: neque enim sequi vis. Intellexero enim, si quidem volueris.

3 ΣΟΛ. Ἄλλ' ἐγὼ βούλομαι· σὺ δὲ οὐδὲν εἶπας ὡς ἄνθρωποι σολοικίζοντες λέγουσι.

ΛΥΚ. Τὸ γὰρ νῦν ῥηθὲν, μικρόν τί σοι φαίνεται κακὸν εἶναι; ὅμως δὲ ἀκολούθησον αὐθις, ἐπεὶ οὐκ ἔμαθες ἐκδραμόντα.

ΣΟΛ. Μὰ τοὺς θεοὺς, οὐκ ἔγωγε.

ΛΥΚ. Ἀλλὰ μὴν μεβῆκα θεῶν λαγὼ ταχέως. ἄρα παρῆξεν; ἀλλὰ καὶ νῦν ἔξεστιν ἰδεῖν τὸν λαγὼ· εἰ δὲ μὴ, πολλοὶ γενόμενοι λαγὼ λήσουσί σε ἐν σολοικισμῶ πεσόντες.

ΣΟΛ. Οὐ λήσουσι.

ΛΥΚ. Καὶ μὴν ἔλαβόν γε.

ΣΟΛ. Θαυμαστὰ λέγεις.

ΛΥΚ. Σὺ δὲ ὑπὸ τῆς ἄγαν παιδείας διέφθορας.

7 Μεβῆκα θεῶν λαγὼ) Καὶ τοῦτο σόλοιχοι γυνικῇ χρῆσθαι ἀντὶ αἰτιατικῆς, ὁ λαγὼς, τοῦ λαγὼ ἢ

γυνικῇ, ἡ δ' αἰτιατικὴ τὸν λαγὼν μετὰ τοῦ νῦ, ἀλλ' οὐ χωρὶς τοῦ νῦ. V.

Sol. Sed volo ego. At tu nihil eorum dixisti, quae dicere soloeci homines solent.

Lyc. Nempe quod modo dictum est, minutum tibi malum videtur? Verumtamen sequere rursus, quia excurrentem non observasti.

Sol. Per omnes Deos nihil equidem.

Lyc. Verum dimissi currere leporem celeriter. Numquid praeteriisti? sed nunc etiam videre licet leporem. Si vero minus, multiplicati lepores clam te in stribligine iacebunt.

Sol. Non clam me.

Lyc. Quin iam factum est.

Sol. Miram narras,

Lyc. Tu vero prae nimia eruditione corrupisti [*corruptus*]

ὥστε μὴδ' αὐτὸ τοῦτο σολοικίζοντας καταναῶσαι. οὐ γὰρ πρόσεστιν αὐτῷ τὸ τινά.

ΣΟΛ. Ταῦτα μὲν οὐκ οἶδα πῶς λέγεις· ἐγὼ δὲ 4 πολλοὺς ἤδη σολοικίζοντας κατενόησα.

ΛΥΚ. Καί με τοίνυν εἴσῃ τότε, ὅταν τι τῶν παιδίων γένη, τῶν τὰς τίθας θηλαζόντων. ἢ εἰ οὐ νῦν ἔγνωσ σολοικίζοντά με, οὐδὲ αὐξάνοντα παιδία σολοικισμὸν ποιήσει τῷ μὴδὲν εἰδότη.

ΣΟΛ. Ἀληθῆ λέγεις.

ΛΥΚ. Καὶ μὴν εἰ ταῦτα ἀγνοήσομεν, οὐδὲν γνωσόμεθα τῶν ἐαυτῶν, ἐπεὶ καὶ τόδε σολοικισθῆν ἀπέφυγε

1 Οὐ γὰρ πρόσεστιν) Ἐπειδὴ φησι οὐ πρόσεστι τῷ σολοικισμῷ ὡς τινα ἰσολοικισμῷ. τούτου χάριν οὐκ ἔγνωσ τὴν σολοικίζοντα. V.

6 Τῶν τὰς τίθας θηλαζόντων) Ἡ τίθῃ θηλάζει, ὃ δὲ ἀντιστρέφας ἴφῃ, τὰ παιδία θηλάζει. V.

7 Οὐδὲ αὐξάνοντα παιδία) Αὐξάνομενα γὰρ εἶδει εἰπεῖν παθητικῶς, ἀλλ' οὐκ ἐνεργητικῶς. V.

10 Οὐδὲν γνωσόμεθα) Ὄφειλε γὰρ καὶ τὸν δυνατικὸν προσθεῖναι σύνδεσμον τὸν ἄν. οἷον εἰ ταῦτα ἀγνοήσομεν, οὐδὲν ἂν γινώσκον οὐδὲ

γνωσόμεθα. τὴν δὲ διπλῇ σολοικισται, καὶ τῇ ἑλλείψει τοῦ ἂν, καὶ τῇ τοῦ μέλλοντος χρήσει, τοῦ γνωσόμεθα οὐδέποτε γὰρ τοῖς δυνατικοῖς μέλλοντες συντάσσονται. V.

In altero Vossiano sic: [ἂν] ἴστίον ὅτι μέλλοντες οὐδέποτε μετὰ τοῦ ἂν ἐκφέρονται. οὐ γὰρ εὐρηται ἔξω ἂν, καὶ ἐρῶ ἂν. διὰ τοῦτο γὰρ τὸ ἂν ἔν τε τῷ ἐπιστάτῃ καὶ παρακειμένῳ, ἵνα μέλλοντα δηλώσομεν. μέλλοντος δὲ ὄντος, τίς χρεία τοῦ ἂν; σολοικισμὸς τὸ μὲν ὄνομα ἐνικόν, τὸ δὲ ῥῆμα πληθυντικόν. V.

ptus es], ut neque in hoc ipso [verbo corruptiſſi] male loquentes deprehendas.

Sol. Quomodo ista dicas, non intelligo equidem. Verum imparitates multorum iam deprehendi.

Lyc. Igitur me quoque tunc deprehendes, cum puerulorum aliquis fies eorum, qui nutrices suas lactant [Lactant]. Aut si ne nunc quidem me sribligine turbare orationem intelligis, neque augentes [crescentes] pueri solocismum facient apud non intelligentem.

Sol. Verum dicis.

Lyc. Atqui hæc si ignorabimus, nihil intelligemus nostrorum, quando etiam hoc male iunctum te effugit. No-

σε. μὴ τοῖνον ἔτι λέγειν, ὥς ἱκανὸς εἶ κατιδεῖν τὸν σο-
λοικίζοντα, καὶ αὐτὸς μὴ σολοικίζειν. καὶ γὰρ μὲν οὕτω.
§ Σωκράτης δὲ ὁ ἀπὸ Μόψου, ᾧ συνεγενόμην ἐν Αἰγύ-
πτῳ, τὰ τοιαῦτα ἔλεγεν ἀνεπαχθῶς, καὶ οὐκ ἤλεγχε
τὸν ἀμαρτάνοντα. πρὸς μέντοι γε τὸν ἐρωτήσαντα πηνί-
κα ἔξεις, Τίς γὰρ ἂν, ἔφη, ἀποκριθῇ σοι περὶ τῆς
τῆμερον ὥς ἔξιόν; ἐτέρου δὲ φήσαντος, ἱκανὰ ἔχω τὰ
πατρῶα, πῶς φῆς, εἶπε' τέθηκε γὰρ ὁ πατήρ σου;
ἄλλου δὲ αὖθις λέγοντος, συμπατριώτης ἐστί μοι
ἐλάνθανες ἄρα ἡμᾶς, ἔφη, βάρβαρος ὢν. ἄλλου δὲ εἰ-
πόντος, ὁ δεῖνὰ ἐστὶ μεθύσης, μητρὸς εἶπεν, ἢ πῶς λέ-
γεις; ἐτέρου δὲ ἐκλελοχότας, διπλασιάζεις, ἔφη, τοὺς

4 Τὰ τοιαῦτα ἔλεγεν) Πόσους
παῖδας ἔτεκες. V.

5 Πηνίκα ἔξεις) Τὸ ἔξεις δηλοῖ
τὸ ἡμερον, ἐπιστάτος γὰρ. τί οὖν
φῆσι ἐρωτᾶς τὸ πότε ἔρχεται; ἢ
αὐτόθεν; V.

7 Τὰ πατρῶα) Πατρικὰ ὅταν
εἴπωμεν, τὰ τοῦ πατρὸς λέγομεν,
ζῶντος τοῦ πατρὸς. ὅταν δὲ τὰ
πατρῶα, τεθνηκότος. V.

9 Πατριώτης) Ὁμοήθης γὰρ ἴδιαι
εἰπὼν, ὁμόγλωσσος, ὁμόνομος. τὸ

δὲ πατριώτης, ἐπὶ βαρβάρων· οἱ
βάρβαροι γὰρ οὕτως ἀλλήλους φη-
σὶ, ἀντὶ τοῦ πολίτης· καὶ ἴσως ὅτι
μὴ κατὰ πόλεις οἰκοῦσι. Πλάτων
μὲντοι καὶ ἐπὶ Ἑλλήνων ἐν τοῖς
νόμοις, τὸ πατρίῳ ἐχρήσατο. V.

In altero Voss. Cod. sic: Ὡς-
περ Σικελὸς ὁ αὐτόχθων· Σικελιώ-
της δὲ ὁ ἐν Σικελίᾳ οἰκῶν ξένος. οὗ-
τω πατριός, καὶ πατριώτης.

11 Μεθύσης) Μεθύσος γὰρ, ἀλλ'
οὐ μεθύσης. V.

li ergo amplius dicere, te aprum esse ad deprehendendum
soloecum, ipsumque te soloecum negare. Atque ego ita
tibi confulo. Socrates autem ille a Mopso, quicum fui in
Aegypto, talia dicebat sine asperitate & molestia, nec
peccantem redarguebat: verum interroganti, Qua hora
[quando] exiret? Quis enim, inquit, responderet tibi de ho-
dierno die, quasi exiturus? Alio autem dicente, Luculentum
habeo patrimonium; Quid ais? inquit: Pater ergo tuus mor-
tuus est? Alio rursus dicente, Concivis meus est; Nescieba-
mus ergo, inquit, te barbarum esse. Alio dicente, iste est ebrio-
sae [ebriosus]; Matris, inquit, aut quomodo intelligis? Alio
ἐκλελοχότας dicente, Duplicas, inquit, ἐξειλοχότας. Di-

ἐξειλοχότας. εἰπόντος δὲ τινος λῆμμα παρέστιν αὐτῷ, διὰ τῶν δύο μμ, οὐκοῦν, ἔφη, λήψεται, εἰ λῆμμα αὐτῷ παρέστιν. ἑτέρου δὲ εἰπόντος, πρόσσεισιν ὁ μείραξ οὐμός Φίλος, ἔπειτα, ἔφη, λοιδορεῖς Φίλον ὄντα; πρὸς δὲ τὸν εἰπόντα, δεδίττομαι τὸν ἄνδρα, καὶ Φεύγω· σὺ, ἔφη, καὶ ὅταν τινὰ εὐλαβηθῇς, διώξῃ. ἄλλου δὲ εἰπόντος, τῶν Φίλων ὁ κορυφαϊότατος, χάριέν γε, ἔφη, τὸ τῆς κορυφῆς ποιεῖν τι ἐπάνω. καὶ ἐξορμῶ δὲ τινος εἰπόντος, καὶ τίς ἐστιν, εἶπεν, ὃν ἐξορμᾷς; ἐξεπιπολῆς δὲ τινος εἰπόντος, ἐκ τῆς ἐπιπολῆς εἶπεν, ὥς ἐκ τῆς πιθάκνης. λέγοντος δὲ τινος, συνετάξατό μοι, καὶ λόχον, ἔφη, Ξενοφῶν συνετάξατο. ἄλλου δὲ εἰπόντος,

2 Λῆμμα παρέστιν) Λῆμα γὰρ ἡ ἀνδρία δι' ἑνός. M. V.

Idem Schol. in altero V. [Λῆμα] Διὰ δύο μ τὸ λαμβανόμενον· Λῆμα διὰ ἑνός τὸ φρόνημα.

3 Ὁ μείραξ) Τὸ μείραξ οὐ φαίνεται ἐπὶ ἀνδρὸς λέγεσθαι, ἀλλ' ἐπὶ γυναικὶς ἡβώσεως· ἐπὶ δὲ ἀνδρὸς μείραχιον λέγουσιν. V.

5 Δεδίττομαι) Τοῦτο ἐνέργειαν οὐ πάθος σημαίνει. V.

7 Κορυφαϊότατος) Κορυφὴ ἡ κεφαλὴ. τὸ οὖν κορυφαῖον οὐ δέχεται ὑπερθετικὴν τὴν κορυφαϊότατον. V.

8 Ἐξορμῶ) Σημαίνει τὸ παρακινῶ ὑπεροχὴν καὶ ὁρμηθῆναι ποιῶ· ὁρμῶμαι δὲ ἐγὼ αὐτός. V.

11 Συνετάξατό μοι) Ἐπὶ στρατοπέδου γὰρ τοῦτο διαβίβασαι. V.

cente quodam, Λῆμμα [acceptio] in illo est, per geminum μμ (cum vellet λῆμα, generosum impetum); Ergo, inquit, accipiet. Alio dicente, Accedit ille adolescentula [adolescentulus] amicus meus; Tum tu, inquit, maledicis amico? Ad eum, qui dixerat, Terreo [timeo] virum & fugio; Tu, inquit, etiam cum timebis aliquem, illum persequeris. Alio dicente, Amicorum summissus; Lepidum, inquit, summo facere aliquid altius. Dicente quodam, Expello [exire volo]; Quem, inquit, expellis? Dicente quodam, Exsuperne [superne]; Ex superne, inquit, tanquam ex dolio? Dicente quodam, Coniunxit [iniunxit] mihi; Etiam manipulum, inquit, Xenophon. Alio dicente, Circumfleti [subterfugi] illum, ut deliscerem;

περίεστην αὐτὸν ὥστε λαβεῖν, θαυμαστὸν, ἔφη, εἰ ἐξ
 ὧν, περιέστης τὸν ἕνα. ἐτέρου δὲ λέγοντος συνεκρίνετο
 6 αὐτῷ, καὶ διεκρίνετο πάντως, εἶπεν. Εἰώθει δὲ καὶ πρὸς
 τοὺς σολοικίζοντας Ἀττικῶς, παίζειν ἀνεπαχθῶς. πρὸς
 γοῦν τὸν εἰπόντα, νῶϊ τοῦτο δοκεῖ, σὺ, ἔφη, καὶ νῶϊν
 ἑρεῖς, ὡς ἀμαρτάνομεν. ἐτέρου δὲ σπουδῇ διηγούμενου
 τί τῶν ἐπιχωρίων, καὶ εἰπόντος, ἡ δὲ τῷ Ἡρακλεῖ
 μιχθεῖσα, οὐκ ἄρα, ἔφη, ὁ Ἡρακλῆς ἐμίχθη αὐτῇ.
 καρῆναι δὲ τινὸς εἰπόντος ὡς δεοίτο, τί γὰρ, ἔφη, σοι
 δεῖνόν ἐργασται, καὶ ἄξιον ἀτιμίας; καὶ ζυγομαχεῖν

1 Περιέστην αὐτὸν) Ὑπεργά-
 μιν γὰρ ἴδει εἰπεῖν, ἢ μετὰλλογ
 αὐτόν. τὸ γὰρ περιέστηται ἐπὶ τοῦ
 κύκλου λέγεται τινα περιελθεῖν. V.

Idem Schol. in Vossiano maiore
 ita habet: Περιέστη) Τὸ περιέστη
 ὁμοῖο τὸ περίεξ αὐτοῦ. πῶς οὖν εἰς
 ὃν περίεξ αὐτοῦ ἔστησε;

2 Συνεκρίνετο αὐτῷ) Συνεδικά-
 ζετο γὰρ ἴδει εἰπεῖν, ἢ ἡμφισβή-
 τει, ἀλλ' οὐ συνεκρίνετο. τὸ γὰρ
 συγκρίνεσθαι, ἐπὶ τοῦ συγκρούεσθαι
 ἢ δοκίμη χρῆσις τῶν Ἑλλήνων οἶ-
 δον. V.

In Voss. maiore sic: Σύγκρισιν
 καὶ διάκρισιν φασι οἱ φιλόσοφοι
 τὴν ἰσῶσιν καὶ διάλυσιν, οὐχ ὡς φα-
 σιν ἐν τῇ συνθεσίᾳ τὴν ἀντίταξιν.
 οὖν συνεδικάζετο ἴδει εἰπεῖν, ἢ

ἡμφισβήτει.

3 Νῶϊ τοῦτο δοκεῖ) Τὸ γὰρ νῶϊ
 εὐθεία καὶ αἰτιατικῇ. ἀλλ' οὕτω
 καὶ δοτικῇ. τὸ δὲ δοκεῖ δοτικὴν
 ἀπαιτεῖ. καλῶς οὖν παίζειν αὐτὸν
 ἔρκειν ὡς σὺ καὶ νῶϊν ἑρεῖς ὡς
 ἀμαρτάνομεν, ἴδει γὰρ εἰπεῖν καὶ
 νῶϊν ἀμαρτάνομεν ἑρεῖς, τουτέστιν
 ἡμᾶς, ἀλλ' οὐχ ἡμῖν. V.

8 Μιχθεῖσα) Ἐμίχθη γὰρ ἀνὴρ
 φαιὴν γυναικί, οὐχὶ γυνὴ ἀνδρί. V.

9 Καρῆναι) Τὸ κείρασθαι ἐπὶ
 τοῦ κοσμίως· τὸ δὲ καρῆναι ἐπὶ τοῦ
 ἀτίμως, καὶ μετὰ ὕβρεως. V.

10 Ζυγομαχεῖν) Ἐπὶ γὰρ τῶν
 φιλικῶς διαλεγόμενων ἐρισχελεῖν λί-
 γεται, ἢ ἡμφισβητεῖν, ἢ φιλονει-
 κεῖν· ἐπὶ δὲ τῶν ἐχθρῶς, ζυγομα-
 χεῖν ἢ διαδικάζεσθαι. V.

Mirum, inquit, si unus ipse unum circumfletisti. Alio dicente, Commiscebatur [comparabatur] illi; Omnino etiam separabatur, inquit. Solebat vero etiam illis, qui Attico more soloeci essent, lepide illudere. Ad dicentem enim, Nos [nobis] hoc videtur; Tu, inquit, etiam Nos [nobis] dices, nos peccare. Alio serio narrante rerum patriarum quiddam, ac dicente, Illa vero Herculi mixta; Non igitur, inquit, mixtus illi Hercules? Quodam dicente, Se tondendum esse; Quid enim, inquit, malum fecisti, & dignum ignominia? Et, decer-

δὲ τίνος λέγοντος, πρὸς τὸν ἐχθρὸν, εἶπε, ζυγομαχεῖς; ἑτέρου δὲ εἰπόντος βασιανίζεσθαι τὸν παῖδα αὐτῷ νοσοῦντα, ἐπὶ τῷ, ἔφη, ἢ τί βουλομένου τοῦ βασιανίζοντος; προκόπτει δὲ τίνος εἰπόντος ἐν τοῖς μαθήμασιν, ὃ δὲ Πλάτων, ἔφη, τοῦτο ἐπιδιδόναι καλεῖ. ἐρομένου δὲ τίνος εἰ μελετήσῃ ὁ δεῖνα, πῶς οὖν, ἔφη, ἐμὲ ἐρωτῶν εἰ μελετήσομαι, λέγεις ὅτι ὁ δεῖνα; Ἀττικίζοντος δὲ 7 τίνος, καὶ τεθνήξει εἰπόντος ἐπὶ τοῦ τρίτου, Βέλτιον, ἔφη, καὶ ἐνταῦθα μὴ Ἀττικίζειν καταράμενον. καὶ πρὸς τὸν εἰπόντα δὲ, στοχάζομαι αὐτοῦ, ἐπὶ τοῦ Φείδομαι αὐτοῦ, μὴ τι, ἔφη, διήμαρτες βαλόν; ἀφιστᾶν δὲ τίνος εἰπόντος, καὶ ἑτέρου ἀφιστάνειν, ἄμφω μὲν, ἔφη, οὐκ οἶδα. πρὸς δὲ τὸν λέγοντα, πλην εἰ μὴ ταῦτα, ἔφη,

2 Βασιανίζεσθαι) Βάσανος γὰρ ἐπὶ τῆς δοκιμασίας λέγεται καὶ ἐπὶ καταζομένων διὰ τιμωρητικῶν ἐργῶν. V.

6 Εἰ μελετήσῃ) Οὐ γὰρ ἀξιοῦσιν Ἀττικοὶ ἐπὶ τοῦ ῥήματος τούτου ἐπικτητικῶς ἐκφέρειν, ἀλλὰ παθητικῶς τὴν μέλλουσα. οὐ γὰρ φασὶ

μελετήσω, ἀλλὰ μελετήσομαι. V.

8 Τεθνήξει) Τεθνήξεται γὰρ ἔχον λέγειν ἐπὶ τοῦ τρίτου, ἀλλ' οὐ τεθνήξῃ ἐπὶ δευτέρῳ. V.

10 Στοχάζομαι) Τὴν γὰρ στοχάζεσθαι ἐπὶ τοῦ ἀκριβοῦς τάττεται τὴν βολὴν, ἢ τοῦ τιμωρίζεσθαι. V.

late quodam dicente [*de amica disputatione*]; Cum hoste, inquit, decertas? Alio dicente, Torqueri filium suum aegrotantem; Quam ob rem, inquit, aut quid quaerit, qui torquet? Cum diceret aliquis, Proficiscitur in disciplinis; ille, Plato, inquit, hoc vocat progressionis facere. Interrogante aliquo, Num declamabis [*declamabis*] iste? Quomodo igitur, inquit, me interrogans declamaturusne sum, dicis iste? Atticorum imitatione dicente quodam de tertio, Mox morieris [*morietur*]; Melius, inquit, erat etiam hic non affectare sermonem Atticum & male ominari. Ad eum, qui dixerat, Collineo in illam, pro parco illi; Numquid, ait, iaculando aberrasti? Cum ἀφιστᾶν aliquis diceret, & alter ἀφιστάνειν (pro ἀφιστάναι, sollicitare ad defectionem); Ambo quidem, inquit, non novi. Ad eum, qui dixerat, Praeterquam nisi; Haec geminata, inquit, nobis lar-

διπλᾶ χαρίζοι. καὶ χρᾶσθαι δὲ τινος εἰπόντος, ψευδ-
 ᾠπτικόν, ἔφη, τὸ ῥῆμα. τῷ δὲ λέγοντι ἔκτοτε, καλόν,
 ἔφη, τὸ εἰπεῖν ἐκπέρυσιν, ὃ γὰρ Πλάτων εἰς τότε λέ-
 γει. τῷ δὲ ἰδοῦ, ἐπὶ τοῦ ἰδε χρωμένου τινός, ἕτερα ἀνδ'
 ἐτέρων, ἔφη, σημαίνεις. ἀντιλαμβάνομαι δὲ, ἐπὶ τοῦ
 συνήμῃ λέγοντός τινος, θαυμάζειν, ἔφη, πῶς ἀντι-
 ποιούμενος τοῦ λέγοντος, φησὶν ἀντιποιεῖσθαι. βράδιον
 δὲ τινος εἰπόντος, οὐκ ἔστιν, ἔφη, ὅμοιον τῷ τάχιον. βα-
 ρεῖν δὲ τινος εἰπόντος, οὐκ ἔστιν, ἔφη, τὸ βαρύνειν, ἢ
 νερόμικας. λέλογχα δὲ, τὸ εἴληχα λέγοντος, ὀλίγον,
 ἔφη, καὶ παρ' οἷς ἀμαρτάνεται. ἵπτασθαι δὲ ἐπὶ τοῦ
 πέτεσθαι πολλῶν λεγόντων, ὅτι μὲν ἀπὸ τῆς πτήσεως
 τὸ ὄνομα, σαφῶς ἴσμεν. περισσότερον δὲ τινος εἰπόντος,

1 Χρᾶσθαι) Χρῆσθαι γὰρ λί-
 γουσι. Ἀθηναῖοι. V.

2 Ἐκτοτε) Ἐξότου γὰρ τὸ δό-
 κημον. V.

3 Ἀντιλαμβάνομαι) Τὸ ἀντι-
 λαμβάνεσθαι Ἀπτική ἐπὶ τοῦ κω-
 λύνειν ἢ ἀντίχεσθαι τάττουσι. μά-

λιστα ὁ Πλάτων. V.

7 Βράδιον) Παρὰ ποιηταῖς. βρα-
 δύτερον παρ' Ἑλλήσι. V.

10 Τὸ λέλογχα) Τὸ λέλογχα
 Ἀπτικοὶ εἴληχα φασὶ, καὶ τὸ λί-
 λειφα, εἴληφα. V.

giris [gratis & frustra adeo ponis]. Et χρᾶσθαι [pro χρῆσθαι,
 ui] dicente quodam; Verbum, inquit, Pseudatticum. Di-
 centi ex tunc, † Pulchrum, inquit, dicere ex superiori an-
 no, Plato enim in tunc ait †. Ei, qui ecce pro vide ute-
 batur, Alia, inquit, pro aliis significas. Dicente quodam
 accipio pro intelligo, Mirari se dicebat, quomodo † qui vin-
 dicet sibi dicendi partes, dicat, se vindicare †. Βράδιον dicente
 aliquo; Nonne est, inquit, simile [aeque vitiosum] alteri, τά-
 χιον; Βαρεῖν [gravare] cum dixisset aliquis; Non est, in-
 quit, βαρύνειν quia putasti [ita insolitum, ac putasti.] Cum
 λέλογχα aliquis, quod est εἴληχα [sortitus sum], dixisset,
 † Parum, inquit, etiam apud quos peccatur †. Cum multi
 ἵπτασθαι pro πέτεσθαι [volare] dicerent; Verbum hoc esse
 α πτήσις [volatus] plane scimus. Columbum [pro columba]

ὡς δὴ Ἀττικὸν, καὶ τὸν Φάπτον ἐρούμεν, ἔφη. Φακὸν δὲ
τινος εἰπόντος ἐδηδοκέναι· καὶ πῶς ἂν, ἔφη, Φακὸν τις
Φάγη; ταῦτα μὲν τὰ Σωκράτεια. Ἐπανίαμεν δὲ, εἰ 8
δοκεῖ, ἐπὶ τὴν ἀμίλλαν τῶν προτέρων λόγων. καὶ γὰρ
μὲν καλῶ τοὺς βελτίστους εἶναι ὅλους, σὺ δὲ γνώρισον.
οἶμαι γὰρ σε καὶ νῦν δυνήσεσθαι, τοσούτων γε ἐπα-
κούσαντα τῶν ἐξῆς λεγομένων.

ΣΟΛ. Ἰσως μὲν οὐδὲ νῦν δυνήσομαι σου λέγοντος·
ὁμως εἶπε.

ΛΥΚ. Καὶ πῶς Φῆς οὐ δυνήσεσθαι; ἡ γὰρ θύρα
σχεδὸν ἀνέωγέ σοι τῆς γνωρίσεως αὐτῶν.

ΣΟΛ. Εἰπέ τῶν.

ΛΥΚ. Ἀλλὰ εἶπον.

1 Φακόν) Ὁ γὰρ φακὸς ἐπὶ ἐνδὲς
εἴρηται καὶ ὁμοῦ, ἐπὶ δὲ τοῦ ἐφη-
τοῦ φακὸς λέγεται. V.

6 Δυνήσεσθαι) Βούλεται τὸ νῦν
μίλλον τιμῶσάντα. ἐπὶ δὲ τὸ δυνή-
σεσθαι μίλλοντος, ἐπιλαμβάνεται
αὐτοῦ, ὡς μὴ συνιόντος σέλοισι
σάντα. V.

11 Τὰ ἐξῆς) Βούλονται μὴ
λαμβάνεσθαι ἐπὶ παθητικῆς διαθή-
σεως, ἀλλ' οὐκ ἀκριβῶς τοῦτο. χρῆ-
ται γὰρ μετὰ καὶ ἄλλων πολλῶν
ὁ Πλάτων παθητικῶς ἐν Φαίδωνι
ἀνέωγτο λέγων ἡ θύρα σου πάνυ
κραι. V.

dicente quodam, tanquam Atticum; *Etiā hunc anatem*
vocabimus, inquit. Cum diceret aliquis, *Lentiginem* [*pro*
lente] *se edisse*; *Quomodo tandem, Lentiginem quis edat?* in-
quit. Atque ista Socratea sunt. Redeamus iam, si vide-
tur ad certamen priorum sermonum. Et ego quidem ci-
tabo optimos, ut sint universi: tu autem *qui sint* agnosci-
to, indicato. Puto enim futurum, ut nunc certe *illud* pos-
sis, qui tot deinceps proferri audieris.

Sol. Forte ne nunc quidem, te dicente, potero. Sed dic
tamen.

Lyc. Et quomodo te posse negas? Ianua enim prope
tibi se cognoscendorum illorum aperuit.

Sol. Ergo dic.

Lyc. Dixi equidem.

ΣΟΛ. Οὐδέν γε, ὥστε ἐμὲ μαθεῖν.

ΛΥΚ. Οὐ γὰρ ἔμαθες τὸ ἀνέωγεν;

ΣΟΛ. Οὐκ ἔμαθον.

ΛΥΚ. Τί οὖν πεισόμεθα, εἰ μὴδὲ νῦν ἀκολουθήσεις τοῖς λεγομένοις; καίτοι πρόσγε τὰ κατ' ἀρχὰς ρηθέντα ὑπὸ σοῦ, ἐγὼ μὲν ὦμην ἵππεῖς εἰς πεδῖον καλεῖν, σὺ δὲ τοὺς ἵππεῖς κατενόησας; ἀλλὰ ἔοικας οὐ φροντίζειν τῶν λόγων, μάλιστα οὓς νῦν κατὰ σφᾶς αὐτοὺς διήλθομεν.

ΣΟΛ. Ἐγὼ μὲν φροντίζω· σὺ δὲ ἀδήλως αὐτοὺς διεξέρχῃ.

9 ΛΥΚ. Πάνυ γοῦν ἀδηλὸν ἔστι, τὸ κατὰ σφᾶς αὐτοὺς ἐφ' ἡμῶν λεγόμενον; ἀλλὰ τοῦτο μὲν δῆλον· σὲ δὲ οὐδεὶς ἂν θεῶν ἀγνοοῦντα παύσειε, πλὴν γε ὁ Ἀπόλ-

6 Ἰππεῖς εἰς πεδῖον καλεῖν) Καὶ εἰς πεδῖον φαμὲν καλεῖν, ἀλλ' οὐχ τοῦτο παρὰ συνήθειαν. ἵπποι γὰρ ἵππεῖς. V.

Sol. Nihil certe, quod ego assequer.

Lyc. Non ergo illud aperuit se affecutus es?

Sol. Non.

Lyc. Quid igitur nobis fiet, si ne nunc quidem, quae dicuntur, assequeris. Atqui *respicens* ad ea, quae initio abs te dicta sunt, putabam *Equites* me in campum vocare. Tu vero [*in Graeca voce*] *Equites* [*soloecismum esse*] agnovisti?... Sed videris non curare literas, maxime quas modo *inter se* [*nós*] *ipsos* agitabamus.

Sol. Equidem hoc ago: tu vero obscure nimis tractas.

Lyc. Nempe valde obscurum est illud *inter se ipsos*, de nobis dictum. Sed hoc quidem apertum: at te Deorum nemo ab ignorantia illa liberaverit, praeterquam Apollo.

λων. μαντεύεται γοῦν ἐκείνος πᾶσι τοῖς ἐρωτῶσι, σὺ δὲ οὐδὲ τὸ μαντευόμενον κατενόησας.

ΣΟΛ. Μὰ τοὺς θεοὺς, οὐ γὰρ ἔμαθον.

ΛΥΚ. Εἰ ἄρα καθ' εἰς λαμβάνει σε περιϋών;

ΣΟΛ. Ἐόικαςί γε.

ΛΥΚ. Ὁ δὲ καθ' εἰς, πῶς παρήλθεν;

ΣΟΛ. Οὐδὲ τοῦτο ἔμαθον.

ΛΥΚ. Οἷά τοι δὲ τινὰ μνηστευόμενον αὐτῷ γάμος;

ΣΟΛ. Τί οὖν τοῦτο;

ΛΥΚ. Ὅτι σολοικίζειν ἀνάγκη τὸν μνηστευόμενον αὐτῷ.

ΣΟΛ. Τί οὖν πρὸς τοῦμὸν πρᾶγμα, εἰ σολοικίζει τις μνηστευόμενος;

ΛΥΚ. Ὅτι ἀγνοεῖς ὁ φάσκων εἶδέναι, καὶ τοῦτο μὲν

¹ Μαντεύεται γοῦν ἢ Χρᾶ μὲν ὁ Ἀπόλλων, μαντεύεται δὲ ὁ προσ-
ιών. V.

⁴ Εἰ ἄρα καθ' εἰς) Οὐ γὰρ καθ' εἰς, ἀλλὰ καθ' ἑκάστος δέ τι λέγειν.
V.

⁸ Τὸν μνηστευόμενον αὐτῷ) Ἐπὶ γυναικὸς τὸ μνηστεύεσθαι ἐπὶ δὲ ἀνδρῶν τῷ μιᾶσθαι. μνᾶται μὲν γὰρ ἀνὴρ γυναῖκα, μνηστεύεται δὲ γυνὴ. V.

Deliberat [respondet] enim ille consulentibus universis. Tu vero neque illud deliberatam intellexisti.

Sol. Non, per omnes Deos: neque enim percepi.

Lyc. An ergo *ad unus* [ad unum] fugit te obertans *soloeicifmus?*

Sol. Videntur certe.

Lyc. Sed illud *ad unus* quomodo te praeterit?

Sol. Neque hoc percepi.

Lyc. Sed nostine aliquem *sibi conciliantem* nuptias?

Sol. Quid ergo istuc?

Lyc. Soloecifmum committat necesse est, qui *sibi conciliet* nuptias.

Sol. Quid ergo *ad meam rem*, si quis *nubens* soloecifmum faciat?

Lyc. Illud, quod ignorat is, qui se scire dixerat. Et hoc

οὕτως ἔχει. εἰ δέ τις λέγει σοι παρελθὼν, ὡς ἀπολεί-
ποι τὴν γυναῖκα, ἅρ' ἂν ἐπιτρέποις αὐτῷ;

ΣΟΛ. Τί γὰρ οὐκ ἂν ἐπιτρέποιμι, εἰ φαίνοιτο ἀδι-
κούμενος;

ΛΥΚ. Εἰ δὲ σολακίζων φαίνοιτο, ἐπιτρέποις ἂν αὐ-
τῷ τοῦτο;

ΣΟΛ. Οὐκ ἔγωγε.

ΛΥΚ. Ὅρθως γὰρ λέγεις· οὐ γὰρ ἐπιτρεπτέον σο-
λοικίζοντι τῷ φίλῳ, ἀλλὰ διδασκτέον, ὅπως τοῦτο μὴ
πείσεται. καὶ εἴ τις γε νῦν φοβοίη τὴν θύραν εἰσιῶν, ἢ
ἐξιῶν κόπτοι, τί φήσομεν σε πεπονθέναι;

ΣΟΛ. Ἐμὲ μὲν οὐδέν, ἐκείνων δὲ ἐπεισελθεῖν βαύλε-
σθαι, ἢ ἐξιέναι.

ΛΥΚ. Σὲ δὲ ἀγνοοῦντα τὸν κόπτοντα, ἢ τὸν φοβοῦν-
τα, οὐδέν ὅλως πεπονθέναι δοξομεν ἀπαίδευτον ὄντα;

1 Ἀπολείποι τὴν γυναῖκα) Ἀπο-
λείπει γὰρ γυνὴ τὸν ἄνδρα ἑρῆ.
ἀνδρὶ δὲ γυναῖκα οὐκ, ἀλλ' ἐκβάλλει.
V.

10 Nῦν φοβοῖν τὴν θύραν) Κό-
πτει μὴ γὰρ τὴν θύραν ἔξω τις
ἰσθῆς, φοβεῖ δὲ ὁ ἔσω. V.

*quidem ita se habet. Sed si quis in transitu tibi dicat, se
discedere ab uxore, num illi permittas?*

*Sol. Quidni: vero permittam, si is iniuria affectus vi-
deatur?*

*Lyc. Si vero pateat, soloecismum ab illo committi, num
hoc ei permittas?*

Sol. Non equidem.

*Lyc. Recte sane dicis. Non enim indulgendum amico
sribligine peccanti: sed docendus est, ne hoc illi accidat.
Et si quis nunc crepare faciat ostium intrans, aut exiens
pulsset, quid tibi animi fuisse dicemus?*

Sol. De me nihil: sed illum intrare voluisse, vel exire.

*Lyc. Te vero, qui vel pulsantem vel crepitum excitantem
ignores, plane nihil sensisse putabimus, indoctum adeo
hominem?*

ΣΟΛ. Ὑβριστὴς εἶ.

ΛΥΚ. Τί λέγεις; ὑβριστὴς ἐγὼ νῦν δὴ γενήσομαι σοι διαλεγόμενος; ἔοικε δὲ σολοικίσαι τὸ νῦν δὴ γενήσομαι, σύ δ' οὐκ ἔγνως.

ΣΟΛ. Παῦσαι, πρὸς τῆς Ἀθηναῖς ἀλλ' εἰπὲ τὶ τοιοῦτον, ὥστε καὶ με μαθεῖν.

ΛΥΚ. Καὶ πῶς ἂν μάθῃς;

ΣΟΛ. Εἴ μοι πάντα ἐπέλθοις, ὅσα Φῆς σολοικίσας, ἐμὲ λαθεῖν, καὶ παρ' ἃ, τι ἕκαστον σεσολοικίσται.

ΛΥΚ. Μηδαμῶς, ὦ ἄριστε. μακρὸν γὰρ ἂν ποιήσαιμεν τὸν διάλογον. ἀλλὰ περὶ μὲν τούτων ἔξεστί σοι καθ' ἕκαστον αὐτῶν πυνθάνεσθαι· νῦν δ' ἕτερόν τι ἀττα ἐπέλθωμεν, εἰ δοκεῖ, καὶ πρῶτόν γε αὐτὸ τοῦτο τὸ ἀττα

2 Νῦν δὲ) Πλατωνικόν, σημαῖνον τὸ ἀρτίως. ὡς περ οὖν τὸ ἀρτε διὰ τὸ ἀκαριαῖον τῆς σημασίας τοῦ ἐπιστάτος, μέλλοντος ἀνεπίδεκτον σημασίας, οὕτω καὶ τὸ νῦν δὲ εἰς τὸ γενησόμενον ἀσυνάρτητον, ἵνα μὴ

σολοικίζοι ὁ χρώμενος οὕτως. V.

13 Ἄττα) Τὸ ἄττα δασινοῦμενον δηλοῖ τὸ ἄτινα, φιλοῦμενοι δὲ τὸ τινά. λεγόμενοι δὲ μετὰ τοῦ ἵτερά φιλοῦται, ἵνα δηλοῖ τὸ τινά. V.

Sol. Contumeliosus es.

Lyc. Quid ais? modo ego contumeliosus fiam, dum tecum disputo? Videtur autem male iunctum illud modo fiam, quod tu non agnovisti.

Sol. Define, per Minervam, & dic eiusmodi quiddam, quod ego quoque possim assequi.

Lyc. Et quomodo assequaris?

Sol. Si percurras omnia, in quibus stribligine sermonis, me non observante, te ais ultro peccasse, & in quo quidque peccatum sit, doceas.

Lyc. Nequaquam, bone vir: sic enim longum nimis faceremus hoc colloquium. Sed de his singulis me interrogare si velis, integrum tibi facio. Iam vero alia quaedam [ἄττα] si videtur, percurramus. Ac primo ipsum illud

μὴ δασέως, ἀλλὰ ψιλῶς ἐξενεγκεῖν, [ὀρθῶς φαίνεται ῥηθὲν μετὰ τοῦ ἕτερα συντιθέμενον.] μὴ γὰρ οὕτως ἄλογον ἦν ἄν. ἔπειτα τὸ τῆς ὕβρεως, ἣν με Φῆς ὕβρισαι, εἰ μὴ οὕτω λέγοιμι, ἀλλ' εἰς σέ, Φαίην ἴδιον.

ΣΟΛ. Ἐγὼ μὲν οὐκ ἔχω εἰπεῖν.

ΛΥΚ. Ὅτι τὸ μὲν σε ὕβριζειν, τὸ σῶμά ἐστι τὸ σὸν. ἤτοι πληγαῖς, ἢ δεσμοῖς, ἢ καὶ ἄλλῳ τρόπῳ. τὸ δὲ εἰς σέ, ὅταν εἰς τι τῶν σῶν γίγνηται ἡ ὕβρις. καὶ γὰρ ὅστις γυναῖκα ὕβριζει τὴν σὴν, εἰς σέ ὕβριζει, καὶ ὅστις παῖδα, καὶ φίλον, καὶ ὅστις γε οἰκέτην, πλὴν γὰρ περὶ τῶν πραγμάτων οὕτως ἔχει σοι ἐπεὶ τὸ εἰς πράγμα ὕβριζειν λέλεκται, οἷον εἰς τὴν παροιμίαν, ὥς ἔ Πλάτων Φησὶν ἐν τῷ συμποσίῳ.

ΣΟΛ. Κατανοῶ τὰ διάφορον.

ἅττα non denso spiritu, sed leni efferte *opartes*. [Recte dictum apparet post nomen ἕτερα compositum.] Sic enim minus absurdum fuerit. Deinde illud de contumelia videamus, qua te affectum a me dicis. Si non ita dicerem, sed *in te contumeliosus fuisse*; proprie loquerer.

Sol. Ego non habeo dicere.

Lyc. Nam te contumeliose tractare, significat corpus tuum aut plagis, aut vinculis, aut alio modo *male mulcare*. Sed *in te* contumeliosum esse dicitur, cum in tuorum aliquid exercetur contumelia. Etenim qui uxorem tuam contumeliose tractat, ille in te contumeliosus est; & qui filium tuum, & amicum, & qui servum; quin etiam de rebus ita tibi res habet. Nam etiam *in rem contumeliosus* aliquis esse dictus est, verbi gratia *in proverbium*, ut Plato ait in *Symposio*.

Sol. Comprehendo differentiam.

ΛΥΚ. Ἄρ' οὖν καὶ τοῦτο κατανοεῖς, ὅτι τὸ ταῦτα ὑπαλλάττειν, σολοικίζειν καλοῦσιν;

ΣΟΛ. Ἀλλὰ νῦν εἶσομαι.

ΛΥΚ. Αὐτὸ δὲ τὸ ὑπαλλάττειν;

ΣΟΛ. Ἐμοὶ μὲν ταῦτον λέγειν δοξεῖ.

ΛΥΚ. Καὶ πῶς ἂν εἴη ταῦτον τῷ ὑπαλλάττειν τὰ ἐναλλάττειν; εἴπερ τὸ μὲν ἑτέρου πρὸς ἕτερον γίνεται, τοῦ μὴ ὀρθοῦ πρὸς τὸ ὀρθόν, τὸ δὲ τοῦ μὴ ὄντος πρὸς τὸ ὄν;

ΣΟΛ. Κατέμαθον ὅτι τὸ μὲν ὑπαλλάττειν, τὸ μὴ κύριον ἀντὶ τοῦ κυρίου λέγειν ἐστί. τὸ δ' ἐναλλάττειν, ποτὲ μὲν τῷ κυρίῳ, ποτὲ δὲ τῷ μὴ κυρίῳ χρῆσθαι.

ΛΥΚ. Ἐχει τινὰ καὶ ταῦτα κατανόησιν οὐκ ἄχαριν. τὸ δὲ σπουδάζειν πρὸς τινὰ, τὴν οἰκείαν ὠφέλειαν τοῦ σπουδάζοντος ἐμφαίνει. τὰ δὲ περὶ τινὰ, τὴν ἐκείνου περὶ ὃν σπουδάζει, καὶ ταῦτα ἴσως μὲν ὑποσυγκέχυ-

Lyc. Numquid ergo hoc etiam comprehendis, qui permutet ista, illi sribliginem orationis obici?

Sol. Certe nunc [*a te monitus*] sciam.

Lyc. Sed ipsum *immutare*?

Sol. Idem mihi dicere videtur.

Lyc. Sed quomodo idem sit *permutare* & *immutare*, cum hoc sit [*positio*] unius pro altero, vitiosi pro recto; illud vero eius, quod plane non est, pro eo, quod est [*falsi pro vero*]?

Sol. Iam assequor: *permutare* est improprium dicere pro proprio: *immutare*, interdum proprio uti, interdum improprio.

Lyc. Habent ista quoque contemplationem non inutuncam: *Studiose appetere* aliquem, propriam appetentis utilitatem significat: *studere alicui*, utilitatem eius, cui studeamus. Et haec fortasse aliquantum miscentur, fortasse au-

ται, ἴσως δὲ καὶ ἀκριβοῦνται παρά τισι βέλτιον δὲ τὸ ἀκριβοῦν ἐκάστω.

ΣΟΛ. Ὁρθῶς γὰρ λέγεις.

ΛΥΚ. Τόγε μὴν καθέζεσθαι, τοῦ καθίζειν, καὶ τὸ κάθισον, τοῦ κάθησο, ἃρ' οἶσθ' ὅτι διενήνοχεν;

ΣΟΛ. Οὐκ οἶδα, τὸ καθέσθαι ἤκουόν σου λέγοντος, ὡς ἔστιν ἐκφυλον.

ΛΥΚ. Καὶ ὀρθῶς γε ἤκουσας, ἀλλὰ τὸ κάθισον, τοῦ κάθησο διαφέρειν φημί.

ΣΟΛ. Καὶ τῷ ποτ' ἂν εἴη διαφέρειν;

ΛΥΚ. Τῷ, τὸ μὲν πρὸς τὸν ἐστῶτα λέγεσθαι, τὰ κάθισαν· τὰ δὲ πρὸς τὸν καθεζόμενον.

Ἦσο ξεῖν, ἡμεῖς δὲ καὶ ἄλλοθι δήμεν ἔδρην. ἀντὶ τοῦ μένε καθεζόμενος. πάλιν οὖν εἰρήσσω ὅτι τὰ ταῦτα παραλλάττειν, ἀμαρτάνειν ἐστί· τὰ δὲ καθίζω, τοῦ καθεζομαι ἄρά σοι δοκεῖ μικρῷ τινι διαφέρειν; εἴ-

tem accurate quibusdam observantur. Melior autem uni-
cuique accurata observatio.

Sol. Nempe.

Lyc. Verum *confidere* & *sedere*, itemque *affide* & *sede*, numquid nosti, quid differant?

Sol. Non novi, sed hoc dicere te audivi, *confeditur* esse peregrinum.

Lyc. Recte tu quidem audisti. Sed ego *affide* & *sede* differre aio.

Sol. Et quī tandem differrent?

Lyc. Quod ad stantem dicitur *Affide*! alterum autem ad sedentem. V. g. *Quin, peregrine, sedes, sedem inveniemus & ipsi: sedes*, pro *manes sedens*. Quare iterum dictum sit, mutare talia, peccare est. Colloco autem a *sedeo* numquid parvo tibi discrimine abesse videtur? cum alterum faciamus

περὶ τὸ μὲν ἕτερον δρῶμεν, τὸ καθίξιν λέγω· τὸ δὲ μόνους ἡμᾶς αὐτοὺς, τὸ καθέξουσθαι.

ΣΟΛ. Καὶ ταῦτα ἱκανῶς διελήλυθας, καὶ δὴ λέγε, 12 αὐτῷ γὰρ σε δεῖ προδιδάσκειν.

ΛΥΚ. Ἐτέρως γὰρ λέγοντος οὐ κατανοεῖς. οὐκ οἶσθα εἰὼν ἐστὶ ξυγγραφεὺς ἀνὴρ;

ΣΟΛ. Πάνυ οἶδα νῦν γέ σου ἀκούσας ταῦτα λέγοντος.

ΛΥΚ. Ἐπεὶ καὶ τὸ καταδουλοῦν σὺ μὲν ἴσως ταυτὸν τῷ καταδουλοῦσθαι νενομίκας, ἐγὼ δὲ οἶδα διαφέρειν οὐκ ὀλίγην ἔχον.

ΣΟΛ. Τίνα ταύτην;

ΛΥΚ. Ὅτι τὸ μὲν ἐτέρω, τὸ καταδουλοῦν δ' ἑαυτῷ γίγνεται.

ΣΟΛ. Καλῶς λέγεις.

10 Καταδουλοῦσθαι) Ἰσοκρά- λασεν. οὐκ ἀσφαλὲς οὖν τὸ ταῦ
σις ἐν τῷ Εὐαγόρᾳ· καὶ τὴν νῆσαν Λουκιανοῦ. V,
ἴλην βασιλεῖ τῷ μεγάλῳ κατεδού-

in aliis, collocare dico; alterum vero in nobis solis, federe.

Sol. Haec etiam satis enarraſti: & dic fane *ultra*: ita enim oportet te docendo praeire.

Lyc. Nempe aliter dicente me, non intelligis. Non noſti, quid sit *vir ſcriptor*?

Sol. Omnino novi nunc quidem, postquam te ista dicentem audivi.

Lyc. Quandoquidem etiam καταδουλοῦν tu forte idem, quod καταδουλοῦσθαι, putaſti. Ego vero differentiam ea non parvam habere, novi.

Sol. Quam?

Lyc. Quod alterum ſignificat alterius potestati ſubiicere; καταδουλοῦν vero ſibi.

Sol. Recte dicis.

236 LUCIANI PSEUDOSOPHISTA.

ΛΥΚ. Καὶ ἄλλα δέ σοι πολλὰ ὑπάρχει μαγνάνειν,
εἵπερ μὴ αὐτὸς εἰδέναι οὐκ εἰδώς δάξεις.

ΣΟΛ. Οὐκ ἂν δόξαιμι.

ΛΥΚ. Οὐκοῦν τὰ λοιπὰ εἰσαῦθις ἀναβαλόμεθα
νῦν δὲ διαλύσωμεν τὸν διάλογον.

Lyc. Superfunt alia quoque multa tibi discenda: nisi
tamen ipse scire tibi videris, cum nescias.

Sol. Non videri possum.

Lyc. Ergo in aliam occasionem differamus reliqua, nunc
autem solvamus collocutionem.

ΦΙΛΟΠΑΤΡΙΣ Η ΔΙΔΑΣΚΟΜΕΝΟΣ.

ΤΡΙΕΦΩΝ, ΚΡΙΤΙΑΣ, ΚΑΙ ΚΛΕΟΛΑΟΣ.

ΤΡΙΕΦ. **Τ**Ι τοῦτο, ὦ Κριτία; ὅλον σεαυτὸν ἡλλοίω-
 σας, καὶ τὰς ὀφρῦς κάτω συνένευκας, μύχιον δὲ
 βυσσοδομεύεις, ἄνω καὶ κάτω περιπαλῶν, κερδαλέ-
 φρονι εἰκῶς, κατὰ τὸν ποιητὴν, ὥχρος τέ σευ εἴλε
 παρειάς. μή που τρικάρηνον τεθέασαι; ἢ Ἑκάτην ἐξ
 αἵθου ἐληλυθυῖαν; ἢ καί τινι θεῶν ἐκ προνοίας συνήντη-
 κας; οὐδέπω γάρ σε τοιαῦτα εἰκὸς παθεῖν, εἰ καὶ αὐ-
 τὸν ἡκηκόεις, οἶμαι, τὸν κόσμον κλυοθῆναι, ὥσπερ ἐπὶ
 τοῦ Δευκαλίωνος. σοὶ λέγω, ὦ καλὲ Κριτία, οὐκ αἰεὶς
 ἐμοῦ ἐπιβωμένου τὰ πολλὰ, καὶ ἐς βραχὺ γεγνῆα-

1 ΦΙΛΟΠ.) Καὶ οὗτος ὁ λόγος ἄλλου του, καὶ οὐ Λουκιανοῦ δοκεῖ
 εἶναι. καὶ τὰ λοιπὰ οὐ δέῃ ἐπιφέρειν. V. 5 Βυσσοδομεύεις) Ἐκ βά-
 θους σκέπτη. V. 7 Τρικάρηνον) Κέρβερον. V.

PHILOPATRIS SEU QUI DOCETUR.

TRIEPHON, CRITIAS, ET CLEOLAUS.

Trieph. **Q**UID hoc rei est, Critia? totum te mutaſti. Su-
 perciliis deorſum contractis profundas volvis ſub pec-
 curas, ſurſumque & deorſum vagatus animos ſub vulpe la-
 tentes, ut eſt in poëta, videris circumferre, oraſque pallor
 occupat. Num Cerberum vidifti, aut Hecaten ex inferis
 aſcendentem, an conſilio cum Deorum aliquo una fuiſti?
 Neque enim adeo te affici par, puto, erat, ſi vel mun-
 dum, ut quondam ſub Deucalione, eluvie totum peritu-
 rum audiviſſes. Tecum loquor, o pulcher Critia, non au-
 diſ multum tibi inclamantem, & prope iam te conſisten-

σαντος; δυσχεραίνεις καθ' ἡμῶν, ἢ ἐκκεκώφωσαι, ἢ καὶ τῆς χειρὸς παλαιστήσοντα ἐπιμένεις;

ΚΡΙΤ. ὦ Τριεφῶν, μέγαν τινὰ καὶ ἠπορημένον λόγον ἀκήκοα, καὶ πολλαῖς ὁδοῖς διενειλημμένον, καὶ ἔτι ἀναπεμπάζω τοὺς ὕβλους, καὶ τὰς ἀκοὰς ἀποφράττω, μὴ που ἔτι ἀκούσαιο ταῦτα, καὶ ἀποψύξω ἑκμανεῖς, καὶ μῦθος τοῖς ποιηταῖς γενήσομαι, ὥς καὶ Νιόβη τὸ πρῖν. ἀλλὰ κατὰ κρημνὸν ὠθούμην ἂν ἐπὶ κεφαλῇ σκοτοδιήσας, εἰ μὴ ἐπέκραξάς μοι, ὦ τῶν, καὶ τὸ τοῦ Κλεομβρότου πῆδημα τοῦ Ἀμβρακιάτου ἐμυθεύθῃ ἐπ' ἐμοί.

- 2 ΤΡΙΕΦ. Ἡράκλεις, τῶν θαυμασίων ἐκείνων φασμάτων, ἢ ἀκουσμάτων, ἅπερ Κριτίαν ἐξέπληξαν. πόσοι γὰρ ἐμβρόντητοι ποιηταί, καὶ τερατολογίαι φιλοσόφων, οὐκ ἐξέπληξαν σου τὴν διάνοιαν, ἀλλὰ λῆρος πάντα γέγονεν ἐπὶ σοί;

· 6 Ἀποψύξω) Ἀποθανοῦμαι, ξηρανθήσομαι. V.

tem? Irasne aliquas adversum nos geris? obmutuisti? an exspectas, dum iniecta te manu impellam?

Crit. O mi Triepho! audivi orationem magnam atque difficilem, & multis implexam implicatamque nodis: iamque mecum retracto nugas, & aures obturo, ne si forte iterum illae audiendae sint, dirigeam prae furore, ut illa oia Niobe, & fabula poetis fiam. Sed profecto, nisi tu mihi iam inclamasses, de praecipiti loco in caput vertigo me impulisset, & Cleombroti de me saltus, Ambracioten illum dico, narrari quam scitissime potuisset.

Trieph. Mirabilia, Hercle, visa vel audita, quae quidem Critian adeo potuere percellere. Quot enim attoniti poetae, quot philosophorum portentosi sermones, tantum abest ut tuam dimovere mentem potuerint, ut potius meae nugae fuerint.

ΚΡΙΤ. Πέπαυσο ἐς μικρὸν, καὶ μηκέτι παρενοχλήσης, ὦ Τριεφῶν· οὐ γὰρ παροπτέος ἢ ἀμελητέος γενήσῃ παρ' ἐμοῦ.

ΤΡΙΕΦ. Οἶδ' ὅτι σὺ μικρὸν οὐδὲ εὐκαταφρόνητος πρᾶγμα ἀνακυκλεῖς, ἀλλὰ καὶ λίαν τῶν ἀπορρήτων. ὁ γὰρ χρῶς, καὶ τὸ ταυρηδὸν ἐπιβλέπειν, καὶ τὸ ἄστατον τῆς βάσεως, τὸ ἄνω τε καὶ κάτω περιπολεῖν, ἀρίγνωτόν σε καθίστησιν. ἀλλ' ἄμπνευσον τοῦ δεινοῦ, ἐξέμεσον τοὺς ὕθλους, μή τι κακὸν παθέης.

ΚΡΙΤ. Σὺ μὲν, ὦ Τριεφῶν, ὅσον πέλεθρον ἀνάδραμε ἀπ' ἐμοῦ, ἵνα μὴ τὸ πνεῦμα ἐξάρῃ σε, καὶ πεδάρσιος τοῖς πολλοῖς ἀναφανῆς· καὶ που καταπεσὼν, Τριεφώντειον πέλαγος κατονομάσης, ὡς καὶ Ἴκαρος τὸ πρίν. ἃ γὰρ ἀκήκοα τήμερον παρὰ τῶν τρισκαταράτων ἐκείνων σοφιστῶν, μεγάλως ἐξώγκωσέ μου τὴν νηδύν.

8 Ἀρίγνωτον) Εὐδιάγνωστον. V.

Crit. Quiesce paulum, Triepho, & noli molestus esse amplius. Neque enim a me insuper habendus es, aut negligendus.

Trieph. Novi, te haud parvam rem, neque spernendam facile, quin valde etiam abstrusam, volutare animo. Color enim ille tuus, illa in vultu torvitas, in ingressu illa inconstantia, illa sursum deorsumque conversio, valde te conspiciendum atque notabilem faciunt. Sed respira ab illo malo, & nugas evome, ne quid inde morbi nanciscaris.

Crit. Sed heus tu, Triepho, quantum est unum iugerum, curriculo te hinc aufer, ne spiritu in sublime sublatum, spectaculum multitudini fias, & delapsus alicubi, ut quondam Icarus, Triephonteum pelagus nomine tuo signes. Insigniter enim, quae hodie ex facerrimis sophistis audiui, ventrem mihi inflarunt.

ΤΡΙΕΦ. Ἐγὼ μὲν ἀναδραμοῦμαι ὅπόσον καὶ βούλει, σὺ δὲ ἄμπνευσον τοῦ δεινοῦ.

ΚΡΙΤ. Φῦ, Φῦ, Φῦ, Φῦ, τῶν ὕβλων ἐκείνων. ἰοῦ, ἰοῦ, ἰοῦ, τῶν δεινῶν βουλευμάτων. αἰ, αἰ, αἰ, αἰ, τῶν κενῶν ἐλπίδων.

3 ΤΡΙΕΦ. Βαβαὶ τοῦ ἀναφυσήματος, ὡς τὰς νεφέλας διέστρεψε. ζεφύρου γὰρ ἐπιπλέοντος λάβρου, καὶ τοῖς κύμασιν ἐπωθίζοντος, Βορέην ἄρτι ἀνα τὴν Προποντίδα κεκίνηκας, ὡς διὰ κάλων αἱ ὀλκάδες τὸν Εὐξείνιον πόντον οἰχίσσονται, τῶν κυμάτων ἐπικυλινδούντων ἐκ τοῦ Φυσήματος. ὅσον οἶδημα τοῖς ἐγκάτοις ἐνέκειτο πόσος κορκορυγμός, καὶ κλόνος τὴν γαστέρα σου συνετάρασσε! πολύωτον σεαυτὸν ἀναπέφηνας, τασαῦτα ἀκηκώς. ὡς καὶ, κατὰ τὸ τερατῶδες, καὶ διὰ τῶν ὀνύχων ἤκηκόςεις.

ΚΡΙΤ. Οὐ παράδοξόν τι, ὦ Τριεφῶν, ἀκηκέναι

Trieph. Ego vero, quantum voles, retro curram. Igitur respira a malo.

Crit. Phy, phy, phy, phy, nugas illas! hem, hem; hem, hem, nefanda consilia! heu, heu, heu, heu, spes vanissimas!

Trieph. Deum immortalem! quantus erat ille flatus, quam nubes ipsas convertit! Cum enim antea vehementi Zephyrus flatu in undas impingeret, Boream iam super Propontide excitasti, adeo ut funibus naves ingredi Euxinum Pontum cogantur, fluctibus ex tuo spiritu magna se vi volventibus. Hem quantus tumor tuis inesse debuit intestinis, quantus strepitus, quae conquassatio ventrem tibi conturbavit! auritissimum te esse demonstraisti, qui tot ac tanta audieris, adeo ut, ingenti portento, unguibus etiam audisse videaris.

Crit. Sed non debebat tibi paradoxum videri, Triepho,

καὶ ἐξ ὀνύχων· καὶ γὰρ κνήμην γαστέρα τεθέασται,
καὶ κεφαλὴν κύουσιν, καὶ ἀνδρείαν φύσιν ἐς γυναι-
κίαν ἐνεργοβατοῦσαν, καὶ ἐκ γυναικῶν ὄρνεα μετα-
βαλλόμενα· καὶ ὅλος τερατώδης ὁ βίος, εἰ βούλεις
πιστεύειν τοῖς ποιηταῖς. ἀλλ' ἐπεὶ σε πρῶτον κιχάνω
τῷ δ' ἐνὶ χώρῳ, ἀπίωμεν ἔνθα αἱ πλάτανοι τὸν ἥλιον
ἐργουσιν, ἀηδόνες δὲ καὶ χελιδόνες εὐήχα κελαδοῦσιν,
ἢ ἡ μελωδία τῶν ὀρνέων τὰς ἀκοὰς ἐνηδύνουσα, τό, τε
ὑδὼρ ἡρέμα κελαρύζον, τὰς ψυχὰς καταβέλξειε.

ΤΡΙΕΦ. Ἰωμεν, ὦ Κριτία· ἀλλὰ δέδια μὴ που 4
ἐπαθῇ τὸ ἡκουσμένον ἐστὶ, καὶ με ὑπερον, ἢ θύρετρον,
ἢ ἄλλο τι τῶν αἰψύχων ἀπεργάσεται ἡ θαυμασία σου
αὐτῇ κατάπληξις.

ΚΡΙΤ. Νῆ τὸν Δία τὸν αἰθέριον, οὐ τοῦτο γενήσε-
ται ἐπὶ σοί.

ΤΡΙΕΦ. Ἐτι με ἐξεφόβησας, τὸν Δία ἐπομοσά-
μενος. τί γὰρ αὖν δυνήσεται ἀμυνόμεναί σε, εἰ παρα-

si quis etiam unguibus audiat; siquidem femur uterum vi-
disti, & caput praegnans, maris vero naturam in feminam
divina vi transeuntem, mutataeque in aves feminas. Et tota
adeo vita, si poëtis credas, portentorum plena est. Sed cum
te primum his possum complectier oris, age, abeamus eo,
ubi solem platani arcent, luscinaeque & hirundines dul-
cisonis aethera cantibus implent, ut avium aures permul-
cens cantus, & aqua leni decurrens surro, animam ipsam
tranquillet.

Trieph. Eamus fane, Critia: sed timeo, ne forte incantatio
sit, quod tu audivisti, & pistillum, aut ianuam, aut aliud quid
rerum inanimarum, ex me faciat mirabilis illa tua percussio.

Crit. Per ego aetherium tibi Iovem iuro, non ita futurum.

Trieph. Amplius etiam terres, cum Iovem deierasti. Quam
enim ille iurisiurandi religionem violanti poenam inflige-

Lucian. Vol. IX.

Q

βαίης τὸν ὄρκον; οἶδα γὰρ καὶ σὲ μὴ ἀγνοεῖν περὶ τοῦ Διὸς σου.

ΚΡΙΤ. Τί λέγεις; οὐ δυνήσεται ὁ Ζεὺς ἐς Τάρταρον ἀποπέμψαι; ἢ ἀγνοεῖς ὡς τοὺς θεοὺς πάντας ἀπέρριψεν ἀπὸ τοῦ θεοπέσιου βηλοῦ, καὶ τὸν Σαλμωνα ἀντιβροντῶντα πρόην κατεκεραύνωσε, καὶ τοὺς ἀσελγεστάτους ἔτι καὶ νῦν· παρὰ δὲ τῶν ποιητῶν Τιτανοκράτωρ καὶ Γιγαντολέτης ἀνυμνεῖται, ὡς καὶ παρ' Ὀμηρῳ;

ΤΡΙΕΦ. Σὺ μὲν, ὦ Κριτία, πάντα παρέδραμες τὰ τοῦ Διὸς, ἀλλ', εἴ σοι Φίλον, ἄκουε. οὐχὶ κύκνος οὗτος ἐγένετο, καὶ σάτυρος δι' ἀσέλγειαν, ἀλλὰ καὶ ταῦρος; καὶ εἰ μὴ τὸ πορνίδιον ἐκείνος ταχέως ἐπωμίσατο, καὶ διέφυγε διὰ τοῦ πελάγους, τάχ' ἂν ἤροτρία, ἐντυχὼν γεγρόνῳ, ὁ βροντοποιὸς, καὶ κεραυνοβόλος σου Ζεὺς, καὶ ἀντὶ τοῦ κεραυνοβολεῖν, τῇ βου-

re possit! novi enim, te non ignorare, ut tui Iovis res se habeant.

Crit. Ain' tu? non posse autem Iovem in tartarum aliquem mittere? nescisne tu homo, ut Deos omnes de coelesti illo pavimento deiecerit, ut Salmonea contra tonantem fulmine olim prostraverit, & hodiernum, prout quisque est petulantissimus, prosternat: inde est, quod apud poëtas ut Titanum victor, debellatorque gigantum, imprimis apud Homerum decantatur.

Trieph. Omnia tu quidem, Critia, Iovis percurristi, sed, nisi grave est, invicem audi. Nonne idem cygnus factus est satyrusque libidinis causa, quin taurus etiam? & nisi celeriter suscepto in humeros scortillo per pelagus aufugisset, forte iam, ab agricola aliquo interceptus araret tuus ille tonitruum effector, fulminumque iaculator Iuppiter, & pro eo, quod fulmina dicitur iacere, stimulos

πλήγῃ κατεκεντάννυτο. τὸ δὲ καὶ Αἰθίοψι συνευωχῆσθαι, ἀνδράσι μελαντέροις, καὶ τὴν ὄψιν ἐξοφωμένοις, καὶ ἐς δώδεχ' ἡλίους μὴ ἀφίστασθαι, ἀλλ' ὑποβεβρεγμένος καθεδεῖσθαι παρ' αὐτοῖς, πᾶν γὰρ τηλικούτον ἔχων, οὐκ αἰσχύνῃς ἄξια; τὰ δὲ τοῦ αἰετοῦ, καὶ τῆς Ἰδῆς, καὶ τὸ κυοφορεῖν καθ' ὅλου τοῦ σώματος, αἰσχύνονται καὶ λέγειν.

ΚΡΙΤ. Μῶν τὸν Ἀπόλλωνα γ' ἐπομοσόμεθα, ὃς 5
προφήτης ἄριστος, καὶ ἱητὴρ, ὦ γαθε;

ΤΡΙΕΦ. Τὸν ψευδόμαντιν λέγεις, τὸν Κροῖσον πρῶτον διολωλεκότα, καὶ μετ' αὐτὸν Σαλαμινίους, καὶ ἐτέροισι μυρίους, ἀμφίλοξα πᾶσι μαντευόμενος;

ΚΡΙΤ. Τὸν Ποσειδῶνα δὲ τί; ὃς τρίαῖναν ἐν ταῖν 6
χεροῖν κρατῶν, καὶ διάτορον τι, καὶ καταπληκτικὸν βοᾷ ἐν τῷ πολέμῳ, ὅσον ἐννεάχιλοι ἄνδρες, ἢ δεκάχιλοι, ἀλλὰ καὶ σειςίχθων, ὦ Τριεφῶν, ἐπονομάζεται;

sentiret & scuticam. Illud verò non rubore dignum censes, egregie barbatum senem cum Aethiopibus epulas celebrare, *Nigra viris facie & vultibus obtenebratis*, & duodecim totis solibus apud eos, vino madentem desiderare? Illa enim de aquila, & de Ida, & quod impraegnari per totum corpus solet, dicere etiam pudor est.

Crit. Numquid igitur, o bone, per Apollinem iurabimus, medicum pariter atque vatem optimum?

Trieph. Mendacem illum Prophetam dicis, qui nuper Croesum, & post illum Salaminios, aliosque sexcentos, vaticiniorum ambiguitate pessumdedit?

Crit. Quid si per Neptunum, qui trifidum manibus scptrum tenens, penetrabili voce terribilique tantum in bello clamat, quantum vix novem decemve virorum millia? qui praeterea terrae quassator, o Triepho, appellatur.

ΤΡΙΕΦ. Τὸν μοιχὸν λέγεις; ὃς τὴν τοῦ Σαλμωνέως παῖδα, τὴν Τυρᾶν, πρῶτῃν διέφθειρε, καὶ ἔτι ἐπιμοιχεύει, καὶ ῥύστης καὶ δημαγωγὸς τῶν τοιούτων ἐστί; τὸν γὰρ Ἄρην ὑπὸ τοῦ δεσμοῦ πιεζόμενον, καὶ δεσμοῖς ἀλύτοις μετὰ τῆς Ἀφροδίτης στενούμενον, πάντων τῶν θεῶν διὰ τὴν μοιχίαν ὑπ' αἰσχύνης σιωπῶντων, ὃ ἵππειος Ποσειδῶν ἐκλαυσε δακρυρροῶν, ὥσπερ τὰ βρεφύλλια, τοὺς διδασκάλους δεδιότα, ἢ ὥσπερ αἱ γρᾶες, κόρας ἐξαπατῶσαι. ἐπέκειτο δὲ τῷ Ἡφαίστῳ λῦσαι τὸν Ἄρεα· τὸ δὲ ἀμφίχωλον τοῦτο δαιμόνιον, οἰκτεῖραν τὸν πρεσβύτην θεόν, τὸν Ἄρην ἀπηλευθέρωσεν ὥστε καὶ μοιχὸς ἐστίν, ὡς μοιχοὺς διασώζων.

7 ΚΡΙΤ. Ἑρμείαν δὲ τί;

ΤΡΙΕΦ. Μὴ μοι τὸν κακόδουλον, τοῦ ἀσελγεστάτου Διὸς, καὶ τὸν ἀσελγομανοῦντα ἐπὶ τοῖς μοιχικοῖς.

8 ΚΡΙΤ. Ἄρεα δὲ καὶ Ἀφροδίτην οἶδα μὴ παραδέχε-

Trieph. Scilicet per moechum illum, qui Tyro, Salmoni filiam, olim corrupit, & insuper adulteria committit, taliumque, & sibi similium liberator ac patronus est. Martem enim reti caprum, & vinculis cum Venere sua indissolubilibus confectum, omnibus Diis prae pudore tacentibus, equestris ille Neptunus, lacrimis, quales puerorum sunt magistros timentium, aut vetularum puellas decipientium, effusus, deflevit. Instabat autem Vulcanus, ut Martem solveret; claudumque illud daemonium misericordia senis Dei Martem dimisit. Moechus itaque ipse est, ut qui saluti moechis fuit.

Crit. Quid si per Mercurium?

Trieph. Apage vero pessimum illum libidinosissimi Iovis administrum, ipsumque stuprorum cupiditate ac pruritu infanientem.

Crit. Martem Veneremque te non accepturum iam prae-

σφαί σε, διὰ τὸ προδιαβληθῆναι πρώην παρὰ σοῦ.
ὥστε ἑάσωμεν τούτους. τῆς Ἀθηνᾶς ἐτι ἐπιμνησθήσο-
μαι, τῆς παρθένου, τῆς ἐνόπλου, καὶ καταπληκτικῆς
θεᾶς, ἥ καὶ τὴν τῆς Γοργόνης κεφαλὴν ἐν τῷ στήθει
περιάπτεται, τὴν Γίγανταλέτην θεόν. οὐ γὰρ ἔχεις τι
λεγεῖν περὶ αὐτῆς.

ΤΡΙΕΦ. Ἐρῶ σοι καὶ περὶ ταύτης, ἣν μοι ἀποκρίνη.

ΚΡΙΤ. Λέγε ὅ, τι γε βούλει.

ΤΡΙΕΦ. Εἰπέ μοι, ὦ Κριτία, τί τὸ χρήσιμον τῆς
Γοργόνης, καὶ τί τῷ στήθει τοῦτο ἡ θεὰ ἐπιφέρειται;

ΚΡΙΤ. Ὡς φοβερόν τι θέαμα, καὶ ἀποτρεπτικὸν
τῶν δεινῶν. ἀλλὰ καὶ καταπλήσσει τοὺς πολεμίους,
καὶ ἑτεροαλκέα τὴν νίκην ποιεῖ ὅπου γε βούλεται.

ΤΡΙΕΦ. Μῶν καὶ διὰ ταῦτα ἡ Γλαυκῶπις ἀκατα-
μάχητος;

ΚΡΙΤ. Καὶ μάλα.

video, cum modo eos contumelia affeceris. Igitur mittra-
mus hos. Sed Minervae adhuc mentionem faciam, virgi-
nis armatae, terribilisque Deae, quae Gorgonis caput pe-
ctori praefixum gerit, Gigantesque olim confecit. Contra
hanc enim dicere nihil habes.

Trieph. Quin contra hanc etiam nonnihil dicam, si re-
spondere voles.

Crit. Cedo, quidquid placuerit.

Trieph. Dic mihi igitur, Critia, quae est Gorgonis utili-
tas, & cui bono pectus ea munit Pallas?

Crit. Ut terribili quodam spectaculo, malisque averrun-
candis apto. Quin terret etiam hostes, victoriamque, ut
lubitum fuerit, ab una parte inclinat ad alteram.

Trieph. Num hac etiam causa invicta est Pallas?

Crit. Utique.

ΤΡΙΕΦ. Καὶ διὰ τί οὐ τοῖς σώζειν δυναμένοις, ἀλλὰ τοῖς σωζομένοις, μηρία καίομεν ταύρων, ἢ δ' αἰγῶν, ὡς ἡμᾶς ἀκαταμαχῆτους ἐργάσωνται, ὥσπερ τὴν Ἀθηνᾶν;

ΚΡΙΤ. Ἀλλ' οὐ οἱ δυνάμεις γε πόρρωθεν ἐπιβοηθεῖν, ὥσπερ τοῖς θεοῖς, ἀλλ' εἴ τις αὐτὴν ἐπιφέρειται.

9 ΤΡΙΕΦ. Καὶ τί τόδ' ἐστίν; ἐθέλω γὰρ παρὰ σοῦ εἰδέναι, ὡς ἐξευρημένοι τὰ τοιαῦτα, καὶ ἐς μάλιστα κατωρθωκότος. ἀγνοῶ γὰρ πάντα τὰ κατ' αὐτὴν, πλὴν γε τοῦ ὀνόματος.

ΚΡΙΤ. Αὕτη κόρη ἐγένετο εὐπρεπὴς, καὶ ἐπέραστος Περσέως δὲ ταύτην δόλῳ ἀποδειροτομήσαντος, ἀνδρὸς γενναίου, καὶ ἐς μαγικὴν εὐφημουμένου, ἐπαοιδίαις ταύτην περιωδήσαντος, ἄλλαρ οἱ θεοὶ ταύτην ἐσχήκασιν.

ΤΡΙΕΦ. Τοῦτί μ' ἐλάνθανέ ποτε τὸ καλόν, ὡς ἀνθρώπων θεοὶ ἐνδεεῖς εἰσι. ζώσης δὲ τί τὸ χρήσιμον;

Trieph. Cur autem non iis, qui servare possunt, potius, quam qui ipsi servantur, taurorum eremamus aut caprarum femora, ut nos etiam invictos, quemadmodum Palлада, praestent?

Crit. Sed non habet Gorgo vim illam eminus adiuvandi, quam habent Dii, sed si quis eam praeferat, tum vero prodest,

Trieph. Sed quid tandem rei est Gorgo? vellem enim ex te audire, qui invenisti talia & exquisitissime pertractasti: ego vero praeter nomen omnia eius ignoro.

Crit. Virgo igitur erat decenti forma, & amabilis: sed postquam Perseus, vir fortis, & ob magicæ artis peritiam celebris, incantationibus victæ caput abstulisset, praesidii causa Dii eam habuere.

Trieph. Fugit me igitur tam egregia res, quod hominibus Dii opus habent: sed cum viveret, quam utilitatem

προσπταιρίζετο ἐς πανδοχεῖον, ἢ κρυφίως συνεφθείρετο,
καὶ κόρη αὐτὴν ἐπωνόμαζε;

ΚΡΙΤ. Νῆ τὸν Ἄγνωστον ἐν Ἀθήναις, παρθένος διέ-
μεινε μέχρι τῆς ἀποτομῆς.

ΤΡΙΕΦ. Καὶ εἴ τις παρθένον κατατομήσει, ταῦτό
γένοιτο Φόβητρον τοῖς πολλοῖς; οἶδα γὰρ μυρίας δια-
μελειῶσι τμηθείσας Νήσω ἐν ἀμφιτῦτῃ, Κρήτην δέ τέ
μιν καλέουσι. καὶ εἰ τοῦτο ἐγίνωσκον, ὦ καλὲ Κριτία,
πόσας Γοργόνας σοι ἀνήγαγον ἐκ Κρήτης; καὶ σε
στρατηγέτην ἀκαταμάχητον ἀποκατέστησα· ποιηταὶ
δὲ, καὶ ῥήτορες, κατὰ πολὺ με Περσέως διέκριναν, ὡς
πλείονας Γοργόνας ἐΦευρηκότα. Ἄλλ' ἐτι ἀνεμνή- 10
σθην τὰ τῶν Κρητῶν, οἱ τάφον ἐπεδείκνυντό μοι τοῦ
Διὸς σου, καὶ τὰ τὴν μητέρα θρέψαντα λόχμια, ὡς
αἰεθαλεῖς αἱ λόχμαι αὗται διαμένουσιν.

1. Προσπταιρίζετο) Ἑταίρου προσέλαβη. V.

praestitit? numquid in stabulis meretriciam fecit, an vero
clam imminui se passa est, ac virginem tamen sese no-
minavit?

Crit. Per ignotum, qui colitur Athenis, Deum, virgo
usque ad capitis percussione[m] permansit.

Trieph. Et, si quis caput virgini abscindat, fietne tum
terriculamentum eiusmodi etiam ex vulgo cuilibet? Novi
enim vel decies mille virgines, membratim omnes disse-
ctas in insula, quam Cretam dixere, ambit circumfluus hu-
mor. Hoc ego si novissem, quot tibi Gorgonas attulissem
ex Creta? quamque invidium ex te imperatorem fecis-
sem? Poëtae autem & Rhetores me, tanquam plurimarum
inventorem Gorgonum, longe Perseo superiorem iudica-
sent. Sed quoniam in Cretenses incidimus, memini adhuc,
illos mihi ostendere sepulcrum tui illius Iovis, & quae
ipsius matrem sustentarunt obliqua vallium, lucosque per-
petuam conservantes viriditatem.

ΚΡΙΤ. Ἄλλ' οὐκ ἐγίνωσκες τὴν ἐπαίδην, καὶ τὰ ὄργια.

ΤΡΙΕΦ. Εἰ ταῦτα, ᾧ Κριτία, ἐξ ἐπαίδης ἐγίνετο, τάχ' ἂν καὶ ἐκ νεκάδων ἐξηνεγκεν ἂν, καὶ ἐς τὸ γλυκύτατον Φάος ἀνήγαγεν· ἀλλὰ λῆρος, παίγνιά τε καὶ μῦθοι, παρὰ τῶν ποιητῶν τερατολογούμενα. ὥστε ἔασον καὶ ταύτην.

11 ΚΡΙΤ. Ἦσαν δὲ τὴν Διὸς γαμετὴν, καὶ κασίγνητον, οὐ παραδέχη;

ΤΡΙΕΦ. Σίγα τῆς ἀσελγεστάτης ἕνεκα μίξεως, καὶ τὴν ἐκ ποδῶν καὶ χερῶν ἐκτεταμένην, παράδραμε.

12 ΚΡΙΤ. Καὶ τίνα ἐπομόσομαί, γε;

ΤΡΙΕΦ. Ὑψιμέδοντα θεὸν, μέγαν, ἄμβροτον, οὐρανίωνα,

Τῖον πατρός, πνεῦμα ἐκ πατρός ἐκπορευόμενον,

Ἐν ἐκ τριῶν, καὶ ἐξ ἐνὸς τρία,

Ταῦτα νόμιζε Ζῆνα, τόνδ' ἡγοῦ θεόν.

3 Ἐκ νεκάδων) Νεκρῶν. V.

Crit. Sed ignorabas tu quidem incantationem & caerimonias.

Trieph. Si haec possent, mi Critia, incantationibus peragi, possent illae forte etiam ex inferis ereptos in dulcissimam hanc lucem reducere. Sed nugae sunt scilicet, naeniaeque, & fabulae a poetis portentose confictae. Itaque & hanc omitte.

Crit. Iunonem autem, Iovis uxorem pariter ac sororem, non accipies?

Trieph. Tace ob lascivissimum illum concubitus, manibusque ac pedibus extensam ocus praetercurre.

Crit. Per quem igitur tandem tibi vis ut iurem?

Trieph. Per magnum regem, coelestia regna tenentem, Morte carentem omni, natum patris, inde profectum Ex patre flamen, tria de uno, atque ex tribus unum. Iuppiter haec tibi sint, solum hoc pro numine habeto.

ΚΡΙΤ. Ἀριθμέειν με διδάσκεις, καὶ ὄρκος ἡ ἀριθμητική. καὶ γὰρ ἀριθμέεις ὡς Νικόμαχος ὁ Γερασσηνός. οὐκ οἶδα γὰρ τί λέγεις, ἐν τρία, τρία ἐν. μὴ τὴν τετρακτὺν Φῆς τὴν Πυθαγόρου, ἢ τὴν ὀγδοάδα, καὶ τριακάδα;

ΤΡΙΕΦ. Σίγα τὰ νέρθε, καὶ τὰ σιγῆς ἄξια, οὐκ ἔσθ' ὥθε μετρεῖν τὰ ψυλλῶν ἵχνη. ἐγὼ γὰρ σε διδάξω τί τὸ πᾶν, καὶ τίς ὁ πρῶν πάντων, καὶ τί τὸ σύστημα τοῦ παντός. καὶ γὰρ πρῶν καὶ γὰρ ταῦτα ἔπασχον, ἅπερ σύ' ἡνίκα δέ μοι Γαλιλαῖος ἐνέτυχεν, ἀναφαλάντίας, ἐπὶ ῥίγος, ἐς τρίτον οὐρανὸν ἀεροβατήσας, καὶ τὰ κάλλιστα ἐκμεμαθηκώς, δι' ὕδατος ἡμᾶς ἀνεκαίνισεν, ἐς τὰ τῶν μακάρων ἵχνια παρεισώδευσε, καὶ ἐκ τῶν ἀσεβῶν χώρων ἡμᾶς ἐλυτρώσατο. καὶ σε ποιήσω, ἣν μου ἀκούης, ἐπ' ἀληθείας ἄνθρωπον.

II Ἀναφαλάντίας) Φαλακρός. V.

Crit. Computare tu quidem me doces, & iusiurandum tibi est arithmetica. Computas enim, ut Nicomachus Gerasenus. Nescio enim, quid tibi velis, unum tria, tria unum. Numquid de quaternario dicis Pythagorae, aut octonario, aut tricenario?

Trieph. Quin tu taces terrena, digna silentio. Non hic agitur de dimetiendis pulicum vestigiis. Ego enim te docebo, quid sit hoc universum, & quis sit ante omnia, & quae universi sit combinatio atque constructio. Antea enim mihi, quae iam tibi, usu venerunt. Sed postquam in Galilaeum incidi, recalvastum, nasonem, qui per aëra incedens, in tertium usque coelum se penetraverat, resque omnium pulcherrimas ibi didicerat; is per aquam nos renovavit, impiorumque ereptos regionibus in beatarum animarum vestigiis collocavit. Etiam ex te faciam, si auscultare mihi velis, vere hominem.

13 ΚΡΙΤ. Λέγε, ὦ πολυμαθέστατε Τριεφῶν, διὰ φό-
βου γὰρ ἔρχομαι.

ΤΡΙΕΦ. Ἀνέγνωκας ποτε τὰ τοῦ Ἀριστοφάνους τοῦ
δραματοποιοῦ ὀρνίθας ποιημάτια;

ΚΡΙΤ. Καὶ μάλα.

ΤΡΙΕΦ. Ἐυκεχάρακται παρ' αὐτοῦ τοῖονδε·

Χάος ἦν, καὶ νῦξ, ἑρεβός τε μέλαν πρῶτον, καὶ
Τάρταρος εὐρύς.

Γῆ δ', οὐδ' αἶθρ, οὐδ' οὐρανὸς ἦν.

ΚΡΙΤ. Εὖ λέγεις. εἴτα τί ἦν;

ΤΡΙΕΦ. Ἦν Φῶς ἄφθιτον, ἀόρατον, ἀκατανόητον,
ὃ λύει τὸ σκότος, καὶ τὴν ἀκοσμίαν ταύτην ἀπῆλασε,
λόγῳ μόνῳ ρηθέντι ὑπ' αὐτοῦ, ὡς ὁ βραδύγλωσσος
ἀπεγράψατο· γῆν ἔπηξεν ἐφ' ὕδασιν, οὐρανὸν ἐτάνυσεν,
ἀστέρας ἐμόρφωσεν ἀπλανεῖς, δρόμον διετάξατο, οὓς
σὺ σέβῃ θεούς, γῆν δὲ τοῖς ἀνθεσιν ἐκαλλώπισεν, ἄν-

11 Φῶς) Θεός. V.

13 Ὁ βραδύγλωσσος) Μουσῆς. V.

Crit. Cedo, peritissime Triepho: horror enim me incessit.
Trieph. Legistine unquam Aristophanis Comici poëma-
tia, quae ille Aves inscripsit?

Crit. Legi utique.

Trieph. In illis ita ab eo scriptum est:

*Chaos olim & noct erebusque fuit nigrum, tum Tartarus
ingens:*

Non terra, aër, nec olympus erat.

Crit. Praeclare ista: sed quid tum?

Trieph. Lux erat incorrupta, invisa, incomprehensa,
quae solvit tenebras, squalorem numine abegit. Verbo tantum
a se prolato, ut tardilinguis ille scriptum reliquit, terram
aquis impositam condensavit, coelum expandit, stellas for-
mavit fixas, cursumque illis constituit, quas tu pro Diis
venerare. Terram autem floribus exornavit, homines ex

ἄνθρωπον ἐκ μὴ ἄντων ἐς τὸ εἶναι παρήγαγε· καὶ ἔστιν ἐν οὐρανῷ βλέπων δικαίους τε καὶ δίκους, καὶ ἐν βίβλοις τὰς πράξεις ἀπογραφόμενος· ἀνταποδώσει δὲ πᾶσιν ἡν ἡμέραν αὐτὸς ἐνετείλατο.

ΚΡΙΤ. Τὰ δὲ τῶν Μοιρῶν ἐπινενησμένα ἐς ἅπαν- 14
τας, ἐγχαράττουσί γε καὶ ταῦτα;

ΤΡΙΕΦ. Τὰ ποῖα;

ΚΡΙΤ. Τὰ τῆς εἰμαρμένης.

ΤΡΙΕΦ. Λέγε, ὦ καλὲ Κριτία, περὶ τῶν Μοιρῶν,
ἐγὼ δὲ μαθητιῶν ἀκούσαιμι παρὰ σοῦ.

ΚΡΙΤ. Οὐχ' Ὅμηρος ὁ αἰοίδιμος ποιητὴς εἶρηκε,

Μοῖραν δ' οὐ τινά Φημι πεφυγμένον ἔμμενας
ἀνδρῶν.

ἐπὶ δὲ τοῦ μεγάλου Ἡρακλέους,

Οὐδὲ γὰρ οὐδὲ βίη Ἡρακλεΐη Φύγε κῆρα,

Ὅσπερ Φίλτατος ἔσκε Διὶ Κρονίωνι ἀνακτι,

11 Ἀοίδιμος) Ἐνδοξος. V.

illis, quae plane non erant, ut essent, produxit. Iamque observat de coelo iustos pariter atque iniustos, in librisque singulorum actiones describit; omnibus autem, qua praefinivit die, iusta retribuet.

Crit. Quae vero Parcae glomerarunt omnibus, num & ea describuntur?

Trieph. Quid ais?

Crit. De fato loquor.

Trieph. Quin tu dicis, o pulcher Critia, de Parcis: ego vero discendi cupidus auscultabo.

Crit. Nonne Homerus, celebris poeta, dixit:

Fatum equidem nullum dico effugisse virorum.

De magno autem Hercule ira:

Nec potuit fugisse Atropon vis Herculis atram,

Qui Iove natus erat, patri carissimus idem;

Ἀλλά ἐ Μοῖρ' ἐδάμασσε, καὶ ἀργαλέος χόλος
Ἦρης.

ἀλλὰ καὶ ἅλον τὸν βίον καθειμάρθαι, καὶ τὰς ἐν
τούτῳ μεταβολάς·

—— ἐνθα δ' ἔπειτα

Πείσεται ἄσσα οἱ αἴσα κατακλῶθές τε βαρεῖαι.

Γιγνομένῳ νήσαντο λίνῳ, ὅτε μιν τέκε μήτηρ.

καὶ τὰς ἐν ξένῃ ἐποχὰς ἀπ' ἐκείνης γίνεσθαι.

Ἦδ' ὡς Αἰόλον ἰκόμεθ, ὅς με πρόφρων ὑπέδεκτο.

Καὶ πέμψ', οὐδέπῳ αἴσα Φίλην ἐς πατρίδ'
ικέσθαι.

ὥστε πάντα ὑπὸ τῶν Μοιρῶν γίνεσθαι ὁ ποιητὴς με-
μαρτύρηκε. τὸν δὲ Δία μὴ θελῆσαι τὸν υἱὸν

—— θανάτοιο δυσηχέος ἐξαναλῦσαι,

ἀλλὰ μᾶλλον

Αἵματοέσσας δὲ ψιάδας κατέχευεν ἔραζε,

1 'Ε) Αὐτόν. V. 7 Γιγνομένῳ) Ἀνθρώπῳ. V. 13 Τὸν υἱόν.
Σαρπηδόνα. V.

Sed fors dira virum, Iunonisque ira subegit.

Quin vitam omnem, omnesque in illa mutationes fato esse
constitutas atque ordinatas, idem docet:

—— *Hinc ordine cuncta*

Suscipiet, quae vis fati Parcaeque verendae

Nascenti nevere, utero cum prodiit infans.

Moras etiam, quae in peregrino solo sunt sufferendae, a
fato constitui, illa monent:

Aeolus & placide venientem excepit, euntemque

In patriam iuvit. Sed nondum fata sinebant.

Ut adeo omnia a Parcis fieri poëtae testimonio constet. Io-
vem ipsum non velle a gnato

—— *diram defendere mortem,*

qui potius

Sanguinis in terram guttas demisit Olympo

Παῖδα Οἶλον τιμῶν, τόν οἱ Πάτροκλος ἔμελλε
Φθίσειν ἐν Τροίῃ.

ὥστε, ὦ Τριεφῶν, διὰ τοῦτο μηδὲν προσθεῖναι περὶ
τῶν Μειρῶν ἐβελήσης, εἰ καὶ τάχα πεδάρσιος ἐγγεγό-
νεις μετὰ τοῦ διδασκάλου, καὶ τὰ ἀπόρρητα ἐμυθήης.

ΤΡΙΕΦ. Καὶ πῶς ὁ αὐτὸς ποιητῆς, ὦ καλὲ Κριτία, 15
διττὴν ἐπιλέγει τὴν εἰμαρμένην, καὶ ἀμφίβολον; ὥς
τόδε μὲν τι πράξαντι, τοιῷδὲ τέλει συγκυρῆσαι· τοῖον δὲ
ποιήσαντι, ἐτέρῳ τέλει ἐντυχεῖν; ὥς ἐπ' Ἀχιλλέως,

Διχθαδίας κῆρας Φερέμεν θανάτοιο τέλοσδε,

Εἰ μὲν κ' αὖθι μένων Τρώων πόλιν ἀμφιμάχωμαι,

᾽Ωλετο μὲν μοι νόστος, ἀτὰρ κλέος ἄφθιτον ἔσται.

Εἰ δέκεν οἶκαδ' ἵκωμαι,

᾽Ωλετό μοι κλέος ἐσθλὸν, ἐπὶ δὴρὸν δέ μοι αἰὼν,

Ἔσσεται.

ἀλλὰ καὶ ἐπὶ Εὐχύνωρος,

Deplorans gnatum, qui mox mucrone Patrocli

Ad Troiam periturus erat.

Quae cum ita sint, verbum de Parcis addere unum non
voles, quamvis forte cum illo magistro tuo sublimis in
coelum raptus, arcanisque initiatus esses.

Triepl. Sed quid illud sibi vult, quod idem poeta du-
plex nobis comminiscitur ancepsque fatum? ita ut istud
quidem facientem certus rerum exitus maneat; sed si aliud
agat, alium etiam finem res nanciscatur, ut de Achille,
qui de se dicit:

Bina Thetis mihi fata tulit, mortemque bififormi:

Si maneam, Teucrorumque adversus moenia pugnem;

Non redeo in patriam, sed erit mihi fama superstes:

Sin patriam placeat, carosque videre penates,

Fama perit, sed longa venit sine laude senectus.

Sed & de Euchenore ita:

Ὅς ῥ' εὖ εἰδὼς κῆρ' ὅλοῦν, ἐπὶ νηὸς ἔβαινε.
 Πολλάκι γάρ οἱ ἔειπε γέρον ἀγαθὸς Πολύιδας,
 Νούσω ὑπ' ἀργαλέῃ Φθίσθαι οἷς ἐν μεγάροισιν;
 Ἡ μετ' Ἀχαιῶν νηυσὶν ὑπὸ Τρώεσσι δαμῆναι.

16 Οὐχὶ παρ' Ὀμήρῳ ταῦτα γέγραπται; ἢ ἀμφίβολος αὕτη, καὶ ἀμφίερημος ἀπάτη; εἰ δὲ βούλει, καὶ τοῦ Διὸς ἐπιθήσω σοι τὸν λόγον. οὐχὶ τῷ Αἰγίσθῳ εἶρηκεν ὡς ἀποσχομένῳ μὲν τῆς μοιχείας, καὶ τῆς Ἀγαμέμνονος ἐπιβουλῆς, ζῆν καθεύμαρται πολὺν χρόνον; ἐπιβαλλομένῳ δὲ ταῦτα πράττειν, οὐ καθυστερεῖν θανάτου; τοῦτο καὶ γὰρ πολλάκις προὔμαντευσάμην· εἴαν κτάνης τὸν πλησίον, θανατωθήσῃ παρὰ τῆς δίκης· εἰ δέ γε μὴ τοῦτο πράξῃς, βιώσῃ καλῶς,

Οὐδέ σ' ὥκα θέμις τέλος θανάτοιο κηχεῖν.
 οὐχ ὁρᾷς ὡς ἀδιόρθωτα τὰ τῶν ποιητῶν, καὶ ἀμφί-
 λοξα, καὶ μηδέπω ἡδραιωμένα; ὥστε ἕασον ἅπαντα,

Qui fati gnarus, naves classemque petebat.

Saepe etenim, Polyide senex, haec fata canebas:

Aut morbo in patria peritulum, aut inter Achivum

Nigras Troiano casurum vulnere naves.

Negabisne haec ab Homero scripta? aut ambiguum potius, & utrinque praeruptam fraudem agnosces? Sed Iovis etiam, si vis, orationem adiiciam. Nonne Aegistho dixit, si vellet se abstinere ab adulterio, insidiisque Agamemnoni struendis, ut diu viveret, esse in fati? sin ista facere aggredieretur, acceleratam mortem non effugiturum. Ad eum modum & ego vaticinatus saepe sum, si occideris alium, ab ipsa Nemese mortem expecta: si hoc non feceris, bene vives,

Nec tibi fas subito fatum finemque venire.

Non vides, quam sint minime castigata, quae poëtae fingunt, quam ambigua, nullisque subnixa fundamentis?

ὡς καὶ σὲ ἐν ταῖς ἐπουρανίοις βίβλοις τῶν ἀγαθῶν ἀπογράφονται.

ΚΡΙΤ. Εὖ πάντα ἀνακυκλεῖς, ὦ Τριεφῶν· ἀλλὰ 17
μοι τόδε εἶπε, εἰ καὶ τὰ τῶν Σκυθῶν ἐν τῷ οὐρανῷ
ἐγχαράττουσι;

ΤΡΙΕΦ. Πάντα, εἰ τύχοι γε Χρηστὸς καὶ ἐν ἔθνεσι.

ΚΡΙΤ. Πολλοὺς γε γραφείας Φῆς ἐν τῷ οὐρανῷ, ὡς
ἅπαντα ἀπογράφεισθαι.

ΤΡΙΕΦ. Εὐστόμει, καὶ μηδὲν εἵπης Φλαῦρον Θεοῦ
δεξιῶν, ἀλλὰ κατηχούμενος, πείθου παρ' ἐμοῦ, εἴπερ
ζῆν χρήσεις εἰς τὸν αἰῶνα. εἰ οὐρανὸν ὡς δέρριν ἐξήπλω-
σε, γῆν δὲ ἐφ' ὕδατος ἔπηξεν, ἀστέρας ἐμόρφωσεν,
ἄνθρωπον ἐκ μὲν ὄντος παρήγαγε, τί παράδοξον, καὶ
τὰς πράξεις πάντων ἐναπογράφεισθαι; καὶ γὰρ σοὶ
οἰκίδιον κατασκευάσαντι, οἰκέτιδας δὲ καὶ οἰκέτας ἐν

9 Φλαῦρον) Φαῦλον ἢ κοῦφον, ἢ φλαῦρον ἀπὸ δὲ, δύσφημον, λυ-
κατόν. Διαφέρει γὰρ φλαῦρον καὶ φαῦλον. V.
φαῦλον. φλαῦρον μὲν γὰρ ἵστί τὸ
μικρὸν κακόν, φαῦλον δὲ τὸ μέγα. 11 Δίφριν) Δίρμα. V.

Omnia igitur, si sapias, omitte, ut te etiam in coelestibus
bonorum libris inscribant.

Crit. Bene revolveris ad id, unde discefferamus. Sed il-
lud mihi dic, Scytharumne etiam res in coelo describuntur?

Trieph. Et omnes quidem, si modo bonum aliquem esse
inter gentes contingat.

Crit. Multos in coelo scribas esse dicis, qui quidem de-
scribant omnia.

Trieph. Bona verba, ne quid in sapientem Deum dicas
petulantius. Sed tanquam unus catechumenus mihi auscul-
ta, si modo vivere aeternum desideras. Si enim ut pellem
explicavit coelum, terramque super aquis constabilivit,
& stellas formavit, tum hominem, cum nihil eius ante
adesset, produxit; quid adeo mirum est, omnium etiam
describi actiones? Te vero, cum forte domuncula aliqua

αὐτῷ συναγαγόντι, οὐδέποτε σε διέλαβε τούτων πρᾶξις ἀπόβλητος· πόσω μᾶλλον τὸν πάντα πεποιηκότα θεὸν οὐχ ἅπαντα ἐν εὐκολίᾳ διαδραμεῖν ἐκάστου πρᾶξιν, καὶ ἐννοίαν; οἱ γὰρ σου θεοὶ κότταβος τοῖς εὖ φρονοῦσιν ἐγένοντο.

- 18 ΚΡΙΤ. Πάνυ εὖ λέγεις, καὶ με ἀντιστρόφως τῆς Νιόβης παθεῖν· ἐκ στήλης γὰρ ἄνθρωπος ἀναπέφθη. ὥστε τοῦτον τὸν θεὸν προστιθῶ σοι, μὴ κακόν τι παθεῖν παρ' ἐμοῦ.

ΤΡΙΕΦ. Εἴπερ ἐκ καρδίας μ' ὄντως φιλεῖς, μὴ ἐτερεῖόν τι ποιήσης ἐν ἐμοῖ,

Καὶ ἕτερον κεύσης μὲν ἐνὶ φρεσίν, ἄλλο δὲ εἴπης. ἀλλ' ἄγε δὴ τὸ θαυμάσιον ἐκεῖνο ἀκουσμάτιον ἄεισον, ὅπως καὶ γὰρ κατωχριάσω, καὶ ὅλως ἀλλοικωθῶ, καὶ οὐχ ὡς ἡ Νιόβη ἀπαυδῆσω, ἀλλ' ὡς ἀηδὼν ὄρνειον

4 Κότταβος) Παιδιά. V. 15 Ἀπαυδῆσαι) Ἀπαγορεύειν. ἀπολίγομαι. V.

extructa, fervulos ancillasque eo conduxisti, ne vilissima eorum actio fugiat: Deus autem, qui omnia fecit, non multo magis percurrat omnia facile, omnesque omnium & actiones & cogitationes! Tui enim Dii cottabus illis, qui rectum sapiunt, olim facti sunt.

Crit. Rectissime dicis, facisque, ut quemadmodum ex homine lapis Niobe, ita conversa ratione ego ex lapide homo iam factus sim. Hunc igitur Deum iuriurando adiicio, te nihil a me mali accepturum.

Trieph. Si quidem ex animo atque vere me diligis, cave committas in me fraudem aliquam,

Atque aliud dicas, aliudque in pectore celes.

Sed agedum, mirabilem illam audituanculam mihi occine, ut & ego pallefcam, immuterque penitus. Nolim tamen, ut quondam Niobe, especari penitus: sed avicula, ut Philo-

γενήσομαι, καὶ τὴν θάυμασίαν σου ἐκπλήξιν κατ' ἀν-
θρώποι λειμῶνα ἐκτραγωδήσω.

ΚΡΙΤ. Νῆ τὸν υἱὸν τὸν ἐκ πατρὸς, οὐ τοῦτο γενήσεται.

ΤΡΙΕΦ. Λέγε, παρὰ τοῦ πνεύματος δύναμιν τοῦ
λόγου λαβών. ἐγὼ δὲ καθεδοῦμαι,

Δέγμενος Αἰακίδην ὅποτε λήξειεν αἰείδων.

ΚΡΙΤ. Ἀπῆειν ἐπὶ τὴν λεωφόρον, ὠησόμενός γε τὰ 19
χρειωδέστατα, καὶ δὴ ὅρῳ πλήθος πάμπολυ ἐς τὸ οὐς
ψυθυρίζοντας, ἐπὶ δὲ τῇ ἀκοῇ ἐφῦντο τοῖς χείλεσιν· ἐγὼ
δὲ παπτήνας ἐς ἅπαντας, καὶ τὴν χεῖρα τοῖς βλεφά-
ροις περικάμψας, ἐσκοπίαζον ὀξυδερκέστατα, εἴ που
γέ τινα τῶν Φίλων θεάσωμαι. ὅρῳ δὲ Κράτωνα τὸν
πολιτικόν, παιδόμεν Φίλον ὄντα, καὶ συμποτικόν.

ΤΡΙΕΦ. Αἰσθάνομαι τούτον. τὸν ἐξισωτὴν γὰρ εἰρη-
κας· εἶτα τί;

10 Παπτήνας) Σκοπίσας. V.

*mela olim, fiam, & per viridantia prata tuam illam obstu-
pescendam confarnationem tristi vocola referam.*

Crit. Ita me filius, qui ex Patre est, amet, ut istuc
non fiet.

Trieph. Dic igitur, accepta a Spiritu sermonis virtute.
Ego vero hic confidebo,

Cantare, exspectans, donec cessarit Achilles.

Crit. In publicam viam, necessaria quaedam emiturus,
prodieram: tum video ibi ingentem multitudinem, qui in
aures alter alteri infufurrabant, adeo quidem ut labia hae-
rerent auribus. Ibi ego omnes circumspiciens, manuque
incurva superciliis circumposita, quam possum acutissime
cernens exploro, sicubi amicorum aliquem videre possim.
Video autem Cratonem Politicum, a pueris amicum atque
computorem.

Trieph. Sentio, quem dicas. Nempe peraequatorem illum:
Sed quid inde?

Lucian. Vol. IX.

R

- ΚΡΙΤ. Καὶ δὴ πολλοὺς παραγκωνισάμενος ἦκον ἐς
τὰ πρόσω, καὶ τὸ ἐωθινόν, χαῖρε, εἰπὼν, ἐχώρουν ὡς
20 αὐτόν. Ἀνθρωπίσκος δέ τις, τοῦνομα Χαρίκενος, σε-
σημμένον γερόντιον, ῥέγγχον τῇ ρινί, ὑπέβηττε μύχιον,
ἐχρέμπτετο ἐπισεσυρμένον· ὁ δὲ πτύελος κυανώτερος.
Θανάτου· εἴτα ἤρξατο ἐπιφθέγγεσθαι κατισχυμένον·
οὗτος, ὡς προεῖπον, τοὺς τῶν ἐξισωτῶν καταλείπει ἐλει-
πασμούς, καὶ τὰ χρέα τοῖς δανεισταῖς ἀποδώσει, καὶ
τά τε ἐνοίκια πάντα, καὶ τὰ δημόσια· καὶ τὰς εἰρα-
μάγγας δέξεται, μὴ ἐξετάζων τῆς τέχνης· καὶ κατε-
φλυάρει ἔτι πικρότερα. οἱ περὶ αὐτόν δὲ ἤδοντο τοῖς
λόγοις, καὶ τῷ καινῷ τῶν ἀκουσμάτων προστέκοντο.
21 Ἄλλος δὲ τοῦνομα Χλευόχαρμος, τριβώνιον ἔχων πο-
λύσαβρον, ἀνυπόδετός τε, καὶ ἄσκεπος, μετέειπε, τοῖς
ὁδοῦσιν ἐπικροτῶν, ὡς ἐπεδείξατό μοι τις κακοσίμων,
ἐξ ὁρέων παραγενόμενος, κεκαρμένος τὴν κόμην, ἐν τῷ
15 Κακοσίμων) Κατὰ τὰ εἰμάρτια ἔχων. V.

Crit. Multis igitur cubito amotis ad anteriora perveni;
& ave matutino dicto, ad hominem accessi. Homuncio
autem aliquis Charicenus nomine, putridus feniculus, in-
ter ingentes ronchos, tussimque imis ductam pulmonibus,
enixe screat. Erat vero spurum ipsa morte lividius.
Tum exili vocē ita infit: *Hic, quemadmodum ante dicebam,*
Peraequatorum indulgebis omiffa, debitaque reddet creditoribus,
privatasque impensas aequae ac publicas solvet. Recipiet
etiam vandos futuri coniectores, non aestimans illos ex arte.
Quin amariora etiam homo nugabatur. Qui autem
circa erant, delectabantur sermonibus, novisque audien-
dis rebus attendebant. Alius vero, Chlevocharmo nomen
erat, lacinia, quam caries consumserat, indutus, excal-
ceatus praeterea, & aperto capite, dentibus simul con-
crepans ita interlocutus est: *Ostendit mihi male vestitus ali-*
quis, e montibus huc adveniens, comam detonsus, insculptum

θεῶν ἀναγεγραμμένον ὄνομα ἱερογλυφικοῖς γράμ-
 μασιν, ὡς οὗτος τῷ χρυσῷ ἐπικλύσει τὴν λεωφόρον. ἦν
 δ' ἐγὼ, κατὰ μὲν τὰ Ἀριστάνδρου καὶ Ἀρτεμιδώρου,
 οὐ καλῶς ἀποβήσονται ταῦτά γε τὰ ἐνύπνια ἐν ὑμῖν·
 ἀλλὰ σοὶ μὲν τὰ χρεῖα πληθυνθήσεται ἀναλόγως τῆς
 ἀποδόσεως· οὗτος δὲ ἐπιπολὺ τοῦ ὀβολοῦ γε στερηθήσε-
 ται, ὡς πολλοῦ χρυσίου εὐπορηκώς. καὶ ἔμοιγε δοκεῖτε
 ἐπὶ λευκάδα πέτρην, καὶ δῆμον ὀνείρων καταδαρθέντες,
 τσαῦτα ὀνειροπολεῖν ἐν ἀκαρεῖ τῆς νυκτὸς οὔσης. Οἱ 22
 δὲ ἀνεκάρχησαν ἅπαντες, ὡς ἀποπνιγέστες ὑπὸ τοῦ
 γέλωτος, καὶ τῆς ἀμαθίας μου κατεγίνωσκον. ἦν δ'
 ἐγὼ πρὸς Κράτωνα, Μῶν κακῶς πάντα ἐξερρίνισα, ἵν'
 εἴπω τι καμικευσάμενος, καὶ οὐ κατὰ Ἀριστάνδρον τὸν
 Τελμισέα, καὶ Ἀρτεμίδωρον τὸν Ἐφέσιον, ἐξίχνευσα
 τοῖς ὀνείρασιν; ἦ δ' ὅς, Σίγα, ὦ Κριτία, εἰ ἐχεμυθεῖς,
 μυσταγωγῇσω σε τὰ κάλλιστα, καὶ τὰ νῦν γενησό-
 μενα. οὐ γὰρ ὀνειροὶ τὰδ' εἰσιν, ἀλλ' ἀληθῆ· ἐκβήσον-
 15 ἦ δ' ὅς) Ἐφ' ἐκείνους. V.

*in theatro hieroglyphicis literis illius nomen; hunc auro viam
 inundaturum. Tum ego, secundum Aristandri, inquam, Ar-
 temidorique praeceptiones, non bene haec vestra vobis somnia eve-
 nient: sed tibi quidem augebuntur debita, pro portione, qua so-
 lutionem somniasisti; hic vero vel obolo, quem habet, privabitur,
 prout multo abundavit auro. Videmini autem mihi super alba
 rupe, somniorumque indormiisse populo, cum tantum contrastis-
 simis hisce noctibus somniatis. Hi vero immanibus cachin-
 nis, adeo ut praefocari illos prae nimio risu metus esset,
 imperitiam meam condemnant. Tum ad Cratonem, Male-
 ne omnia olfeci, inquam, ut ex comoedia loquar, neque se-
 cundum Aristandrum Telmessium, Ephesiumque Artemidorum,
 probe investigavi ista somnia? Ille vero, Tace, inquit, Critia:
 si enim potis es, ut sileas, pulcherrima te mysteria edocebo, atque
 iam iam eventura. Cave enim somnia illa putes: verissima sunt,*

ται δὲ εἰς μῆνα Μεσορί. ταῦτα ἀκηκοὺς παρὰ τοῦ Κράτωνος, καὶ τὸ ὀλισθηρὸν τῆς διανοίας αὐτῶν κατε-
γνωκὺς, ἤρυθρίασα, καὶ σκυθρωπάζων ἐπορεύεμην,
πολλὰ τὸν Κράτωνα ἐπιμεμφόμενος. εἰς δὲ ὄριμν καὶ
Τιτανῶδες ἐνιδὼν, δραξάμενός μου τοῦ λώτους, ἐσπά-
ρασσε, ρήτην ποιήσασθαι πειθόμενός τε, καὶ παρανυ-
τόμενός παρὰ τοῦ πεπαλαιωμένου ἐκείνου δαίμονιου.

- 23 Εἰς λόγους δὲ ταῦτα παρεκτείναντες, πείθει με τὸν
κακοδαίμονα εἰς γόητας ἀνθρώπους παραγενέσθαι, καὶ
ἀποφράδι τὸ δὴ λεγόμενον ἡμέρα, συγκυρῆσαι. ἔφα-
σκε γὰρ πάντα ἐξ αὐτῶν μυσταγωγῆθῆναι. καὶ δὴ
διήλθομεν σιδηρέας τε πύλας, καὶ χαλκέους οὐδούς.
ἀναβάβρας δὲ πλείστας περικυκλωσάμενοι, ἐς χρυσό-
ροφον οἶκον ἀνήλθομεν, οἷον Ὅμηρος τὸν Μενελάου Φη-
σί. καὶ δὴ ἅπαντα ἐσκοπιάζον, ὅσα ὁ νησιώτης ἐκείνος

1 Μεσορί) Αὐγουστόν. V.

5 Λοπὲς) Ἐνδύματος. V.

6 Ράτρην) Ράτραι, συνθήκαι,

λόγοι, νόμοι, ὁμολογίαι, ψαί-
σματα, συγγράμματα. V.

15 Ὁ νησιώτης) Πρωτεσίλαος. V.

& intra Mesori mensem habitura exitum. Haec cum ex Cra-
tone audissem, damnata ipsorum animi levitate erubui,
vultuque tristitiam praeferens, & multis Cratonem incre-
pans, abii. Sed me aliquis torvum & tanquam Titanicum
intuens, lacinia prehensum retraxit, a vetusto illo daemo-
nio hominis, ut audientem sibi concionem praeberet, in-
ductus instigatorisque. Sermone autem longius producto, per-
suadet tandem misero mihi, ut ad praestigiatores homines
accederem, & in infaustum, quod aiunt, diem inciderem:
dixerat enim, omnia mysteria ab illis se esse edoctum.
Transimus igitur portasque ferreas, pavimentaue aenea, mul-
tisque per orbem superatis scalis, in aurea tecta ascendi-
mus, qualia Menelai quondam fuisse, Homero credimus.
Ibi ego oculis lustro omnia, quae ille ex insula iuvenis:

νεανίσκος. ὁρῶ δὲ οὐχ Ἑλένην, μὰ Δί', ἀλλ' ἄνδρας
ἐπικεκυφότας, καὶ κατωχρωμένους· οἱ δὲ ἰδόντες, γή-
θησαν, καὶ ἐξαναντίας παρεγένοντο· ἔφασκον γὰρ, ὡς
εἴ τινα λυγρὰν ἀγγελίαν ἀγάγαμεν. ἔφαινοντο γὰρ
οὔτοι ὡς τὰ κάκιστα εὐχόμενοι, καὶ ἔχαιρον ἐπὶ τοῖς
λυγροῖς, ὥσπερ αἱ ποικιλοὶ ἐπὶ θέατρα, τὰς κεφα-
λὰς δ' ἄγχι σχόντες, ἐψιθύριζον. μετὰ δὲ τὰ ἡρατό με,

Τίς, πόθεν εἰς ἀνδρῶν, πόθι τοι πόλις, ἡδὲ τοκῆς;
χρηστὸς γὰρ ἂν εἴης, ἀπὸ γε τοῦ σχήματος. ἦν δ' ἐγὼ,
Ὀλίγοι γε χρηστοὶ, ὥσπερ βλέπω πανταχοῦ Κριτίας
δὲ τοῦτομα, πάλις δέ μοι ἔθεν, ὅθεν καὶ ὑμῖν. Ὡς δ' 24
ἀεροβατοῦντες ἐπυνθάνοντο, πῶς τὰ τῆς πόλεως, καὶ
τὰ τοῦ κόσμου; ἦν δ' ἐγὼ, Χαίρουσί γε πάντες, καὶ
ἔτι γε χαιρήσονται. οἱ δὲ ἀνένευον ταῖς ὀφρύσιν, Οὐχ
οὕτω δυστοκεῖ γὰρ ἡ πόλις. ἦν δ' ἐγὼ κατὰ τὴν αὐτῶν

video autem non Helenam ego quidem, sed homines vul-
tibus in terram pronis pallidisque. Illi vero, cum nos vi-
derent, gaudere, obviamque procedere: dicebant enim,
numquid forte tristis nuntii ferremus? quippe qui mani-
festo pessima quaeque optarent, atque, ut in theatris so-
lent furiae, hucuosius rebus gauderent. Tum vero capita
invicem conferentes in aures quaedam insusurrant, ac de-
nique me interrogant:

Tu quis es, unde venis, quaeque urbs tibi; quique parentes?
Videris enim, quantum quidem habitus tuus indicat, homo mi-
nime malus. At ego, Pauci quidem, inquam, ubique gentium,
quantum video, boni sunt: nomen mihi est Critiae: urbs eadem,
quae vestra. Ut vero inaniter elati homines interrogarunt,
Quid rerum in urbe atque adeo in mundo ageretur? egoque,
gaudent, gaudebuntque amplius, respondi: illi, superciliorum
gestu abnuentes, Minime vero ita est, inquiunt; clades enim
perniciemque civitas parturit. Tunc ego ex ipsorum sententia,

γνώμην· Ὑμεῖς πεδάρσιοι ὄντες, καὶ ὡς ἀπὸ ὑψηλοῦ
 ἅπαντα καθορῶντες, ὀξυδερκέστατα καὶ τάδε νενόηκα-
 τε, πῶς δὲ τὰ τοῦ αἰθέρος; μῶν ἐκλείψει ὁ ἥλιος, ἡ δὲ
 σελήνη κατὰ κάβητον γενήσεται; ὁ Ἄρης εἰ τετραγωνή-
 σει τὸν Δία, καὶ ὁ Κρόνος διαμετρήσει τὸν ἥλιον; ἡ
 Ἀφροδίτη εἰ μετὰ τοῦ Ἑρμοῦ συνοδεύσει, καὶ Ἑρμα-
 Φροδίτους ἀποκυήσουσιν, ἐφ' οἷς ὑμεῖς ἤδοσθε; εἰ ραγ-
 δαίους ὑέτους ἐκπέμψουσιν; εἰ νεφετὸν πολλὸν ἐπι-
 στραυνύσουσι τῇ γῇ, χάλαζαν δὲ καὶ ἐρυσίβην εἰ
 κατὰξουσι, λοιμὸν καὶ λιμὸν εἰ ἐπιπέμψουσιν, εἰ τὸ
 κεραυνοβόλον ἀγγεῖον ἀπεγεμίσθῃ, καὶ τὸ βροντο-
 25 ποῖον δοχεῖον ἀνεμεστῶθῃ; Οἱ δὲ ὡς ἅπαντα κατωρρω-
 κότες, κατεφλυάρουν τὰ αὐτῶν ἐράσματα, ὡς μεταλ-
 λαγῶσι τὰ πράγματα, ἀταξίαι δὲ καὶ ταραχαὶ τὴν
 πόλιν καταλήψονται, τὰ στρατόπεδα ἥττονα τῶν ἐναν-
 τίων γενήσονται. ταῦτα ἐκταραχθεῖς, καὶ ὥσπερ πρῖνος

*Nimirum vos, inquam, cum supra humum sublassi, tanquam
 de specula omnia prospiciatis, etiam ista quam acutissime olim
 perspexistis. Sed in aethere quid agitur? num eclipsin Sol pa-
 rietur, Luna ad perpendicularum ipsi subiecta? num Mars ex qua-
 drante Iovem respiciet, Saturnus autem ex diametro opponetur
 Soli? Venusne cum Mercurio congregietur, novosque adeo edola-
 bunt nobis Hermaphroditos, quibus vos delectamini? Numquid
 impetuosos imbres demittent super? an copiosa nive terram con-
 sternent, grandinemque aut rubiginem devolvent, pestemne ac fa-
 mem immittent? An fulminatrix cistula plena est, tonitruumque
 conceptaculum repletum? Illi vero, quasi re praeclare gesta,
 de suis illis nugabamur deliciis, fore scilicet, ut rerum fa-
 cies mutetur, atque turbae colluviesque civitatem intha-
 dant, tum exercitus ab hostibus vincantur. Hic ego vehe-
 menter commotus, atque ardentis instar ilicis intumescens,*

καόμενος οἰδηθεὶς, διάτορον ἀνεβόησα, ὦ δαιμόνιοι ἀνδρῶν, μὴ μεγάλα λίαν λέγετε, θήγοντες ὀδόντας κατ' ἀνδρῶν θυμολέοντων, πνειόντων δόρυ καὶ λόγχας, καὶ λευκολόφους τριφαλείας· ἀλλὰ ταῦθ' ὑμῖν ἐπὶ κεφαλὴν καταβήσεται, ὡς τὴν πατρίδα ὑμῶν κατατρύχετε. οὐ γὰρ αἰθεροβατοῦντες, ταῦτα ἠκηκόητε, οὐ τὴν πολυάσχολον μαθηματικὴν κατωρρώκατε. εἰ δέ γε μαντεῖαι καὶ γοητεῖαι ὑμᾶς παρέπεισαν, διπλοῦν τὸ τῆς ἀμαθίας. γυναικῶν γὰρ εὐρέματα ταῦτα χραϊδίων, καὶ παίγνια. ἐπιπολὺ γὰρ τὰ τοιαῦτα αἱ τῶν γυναικῶν ἐπίνοιαι μετέρχονται.

ΤΡΙΕΦ. Τί δέ πρὸς ταῦτα ἔφησαν, ὦ καλὲ Κριτία, 26 οἱ κεκαρμένοι τὴν γνώμην, καὶ τὴν διάνοιαν;

ΚΡΙΤ. Ἄπαντα ταῦτα παρέδραμον, εἰς ἐπίνοιαν τε τεχνασμένην καταπεφυγότες. ἔλεγον γὰρ, ἡλίους δέκα ἄστροι διαμενοῦμεν, καὶ ἐπὶ παντύχους ὑμνωδίας ἐπαγρυπνοῦντες, ὀνειρώττομεν τὰ τοιαῦτα.

contentissime exclamavi: *Nolite, miseri homines, nimis loqui magnifice*, Stringentes dentes in vivos corde leones, Spicula spirantes, crista nitentes galeas triplicique. *Verum ista in vos ipsos vestraque capita expetent, qui patriae vestrae male adeo ominamini. Neque enim aut consensu aethere ista audivistis, aut male sedulam mathematicorum artem edidicistis. Si autem vanicia & praestigiae in hanc vos fraudem impulerunt, dupla maior vestra est stupiditas. Quandoquidem vetularum ista mulierum sunt commenta atque ludibria. Siquidem muliebria fere ingenia eiusmodi confectari solent naenias.*

Trieph. Quid vero ad ista, o pulcher Critia, detonsis mentibus animisque homines?

Crit. Nimirum his omnibus praetermissis, ad commentum oppido elegans confugientes dixerunt, *Post decem dierum ieiunia, quibus pervigiles cantibus noctes ducimus, talia somniamus.*

ΤΡΙΕΦ. Σὺ δὲ τί πρὸς αὐτοὺς εἴρηκας; μέγα γὰρ ἔφησαν, καὶ διηπορημένον.

ΚΡΙΤ. Θάρσει, οὐκ ἀγεννὲς, ἀντεῖπον γὰρ τὰ κάλλιστα. τὰ γὰρ παρὰ τῶν ἀστικῶν θρυλούμενα, ἔφην, περὶ ὑμῶν, ὅποταν ὀνειροπολεῖτε, τὰ τοιαῦτά που παρισάγονται. οἱ δὲ σεσηρὸς ὑπομειδιῶντες, ἔξω που παρέρχονται τοῦ κλινιδίου. ἦν δ' ἐγὼ, εἰ ἀληθῆ εἰσι ταῦτα, ὦ αἰθέριοι, οὐκ ἂν ποτε ἀσφαλῶς τὰ μέλλοντα ἐξιχνεύσητε· ἀλλὰ καταπεισθέντες ὑπ' αὐτῶν, ληρήσετε τὰ μὴ ὄντα, μηδὲ γενησόμενα. ἀλλὰ ταῦτα μὲν οὐκ οἶδ' ὅπως ληρεῖτε, ὀνείροις πιστεύοντες, καὶ τὰ κάλλιστα βδελύττεσθε, τοῖς δὲ πονηροῖς ἠδῆσθε, μηδὲν ὀνούμενοι τοῦ βδελύγματος. ὥστε εἴσατε τὰς ἀλλοκότους ταύτας φαντασίας, καὶ τὰ πονηρὰ βουλευμάτα, καὶ μαντεύματα, μή που θεὸς ὑμᾶς ἐς κόρακας βάλοι, διὰ τὸ τῇ πατρίδι ἐπαρᾶσθαι, καὶ

Trieph. Sed tu quid ad illa? magnum enim quiddam dixerunt, quodque multam quaestionem habeat.

Crit. Bono es animo: nihil ignavum dixi, sed pulcherrime equidem causam ita peregi: Etenim vera sunt, quae urbani homines saepe de vobis dicunt, somniantibus vobis talia obrepunt. Illi vero canino risu subridentes, Extra tamen lectulum, inquit, nobis obveniunt. Tum ego, Sine vera, inquam, ista, o sublimes animae, nunquam tamen tuto, quae futura sunt, investigaveritis, sed vestris ipsi somniis induti, quae neque sunt, neque futura unquam sunt, nugarimini. Nescio vero, quomodo somniis fidem habentes ista deblateretis, honestissima quae sunt avertemini, malis autem delectemini, idque cum nullum ex iam detestabili facinore bonum consequamini. Omitte igitur absurda illa emotae mentis ludibria, malaque consilia ac praedictiones, ne quando Deus, eo quod pessime patriae precamini, satelacesque vestros sermones ad ipsum refertis auctorem, in malam

λόγους κισθήλους ἐπιφημίζειν. Οὗτοι δὲ ἅπαντες ἓνα 27
 θυμὸν ἔχοντες, ἐμοὶ πολλὰ κατεμέμφοτο. καὶ εἰ βού-
 λει, καὶ τὰ γε προστιθῶ σοι, ἃ τινά με καὶ ὡς στήλην
 ἀναυδὸν ἔθηκαν, μέχρις ἂν ἡ χρηστὴ σου λαλία λιθού-
 μενον ἀνέλυσε, καὶ ἄνθρωπον ἀπεκατέστησε.

ΤΡΙΕΦ. Σίγα, ὦ Κριτία, καὶ μὴ ὑπερεκτείνης τοὺς
 ὕθλους. ὁρᾷς γὰρ ὡς ἐξώγκωταί μου ἡ νηδὺς, καὶ ὥς
 περ κυοφορῶ ἑδήχθην γὰρ τοῖς παρὰ σοῦ λόγοις, ὡς
 ὑπὸ κυνὸς λυττῶντος. καὶ εἰ μὴ Φάρμακον ληθεδανὸν
 ἐμπιῶν ἡρεμήσω, αὕτη ἡ μνήμη οἰκουροῦσα ἐν ἐμοί,
 μέγα κακὸν ἐργάσεται, ὥστε ἕασον τούτους, τὴν εὐχὴν
 ἀπὸ πατρὸς ἀρξάμενος, καὶ τὴν πολυώνυμον ὥδην ἐς
 τέλος ἐπιθείς. Ἀλλὰ τί τοῦτο; οὐχὶ Κλεόλαος οὗτός 28
 ἐστίν, ὃ τοῖς περὶ μακρὰ βιβλίας, σπουδῇ δὲ ἥκει καὶ
 κατέρχεται; μῶν ἐπιφωνήσομεν αὐτῷ;

ΚΡΙΤ. Καὶ μάλα.

*tem vos proiciatis. Hic vero uno omnes animo multis me
 obiurgare; &, si vis, iam ea adiiciam, quae quasi co-
 lumnarum elinguem me fecere, donec salutaris illa tua allo-
 cutio iam saxea membra resolvit, hominique me restituit.*

*Trieph. Quin tace, Critia, neque nugae extende amplius.
 Vides enim, ut mihi venter intumuerit, & tanquam ute-
 rum gestem. Tuis quippe sermonibus ut a rabido cane
 morsus sum. Atque nisi summa procurandae oblivioni me-
 dicina conquiescam, ipsa rei recordatio in me permanens,
 metuo, ne magnum mihi malum conciliet. Hos igitur omit-
 te, precationemque a patre incipiens, multisque refertum
 nominibus carmen ad finem superaddens. Sed quid istuc?
 Non iste Cleolaus est, qui magnis adeo citatisque gressi-
 bus huc descendit? Inclamabimusne hominem, Critia?*

Crit. Omnino.

ΤΡΙΕΦ. Κλεόλαι, μή τι παραδράμῃς γε ποσὶ, μὴ δὲ
παρέλθῃς, ἀλλ' ἔλθε χαίρων, εἵ γε που μῦθον φέρεις.

ΚΛΕΟΛ. Χαίρετ' ἄμφω, ὦ καλὰ ξυνωρίς.

ΤΡΙΕΦ. Τίς ἡ σπουδή; ἀσθμαίνεις γὰρ ἐπιπολύ-
μῶν τι καινὸν πέπρακται;

ΚΛΕΟΛ. Πέπτωκεν ὁ Φρῦς ἡ πάλαι βαωμένη Περσῶν.

Καὶ Σοῦσα κλεικὸν ἄστυ.

Πέσει δ' ἔτι γε πᾶσα χθὼν Ἀραβίας,

Χεῖρὶ κρατοῦντος εὐσθενωτάτῳ κράτει.

29. ΚΡΙΤ. Τοῦτ' ἐκείνο, ὡς

Ἄε τὸ θεῖον οὐκ ἀμελεῖ τῶν ἀγαθῶν,

Ἄλλ' αὖξει, ἄγον ἐπὶ τὰ κρείττονα.

ἡμεῖς δὲ, ὦ Τριεφῶν, τὰ κάλλιστα εὐρηκότες ἴσμεν.
ἐδυσχέραινον γὰρ ἐν τῇ ἀποβιώσει τί τοῖς τέχνοις κατα-
λιπεῖν ἐπὶ ταῖς διαθήκαις. οἶδας γὰρ τὴν ἐμὴν πενίαν.

Trieph. Cleolaë,

Ne praetercurras pedibus nos, praeterasque:

Accede, salve, si quid apportas novi.

Cleol. Vos vero salvete ambo, nobile amicorum par,

Trieph. Quænam est ista tua festinatio? multum enim
anhelas. Ecquid forte novi factum est?

Cleol. Cecidit supercilium celebre Persicum:

Cadetque Susa mox, urbs inclita:

Arabumque tellus tota mox cadet

Valida manu victoris atque robore.

Crit. Hoc est illud,

Nunquam bonos pioſque negligit Deus,

Sed auget, ornat, ipſi bonisque collocat.

Nos vero, Triepho, in optima incidimus tempora. Ange-
bar enim, quid, cum moriendum esset, liberis meis testa-
mento relinquerem. (Noſti enim mendicitatem meam, ut

ὡς ἐγὼ τὰ σά. τοῦτο ἀρκεῖ τοῖς παισίν, αἱ ἡμέραι τοῦ αὐτοκράτορος· πλοῦτος γὰρ ἡμᾶς οὐκ ἐκλείψει, καὶ ἔθνος ἡμᾶς οὐ καταπτόσκει.

ΤΡΙΕΦ. Καὶ γὰρ, ὦ Κριτία, ταῦτα καταλείπω τοῖς τέκνοις, ὡς ἴδωσι Βαβυλῶνα ὀλλυμένην, Αἴγυπτον δουλουμένην, τὰ τῶν Περσῶν τέκνα δούλειον ἡμῶν ἄγοντα, τὰς ἐκδρομὰς τῶν Σκυθῶν παυμένας, εἴτ' οὖν καὶ ἀνακοπτομένας. ἡμεῖς δὲ τὸν ἐν Ἀθήναις Ἀγναστον ἐΦευρόντες, καὶ προσκυνήσαντες, χεῖρας εἰς οὐρανὸν ἐκτείναντες, τούτῳ εὐχαριστήσομεν, ὡς καταξιώθεντες τοιοῦτου κράτους ὑπῆκοοι γενέσθαι· τοὺς δὲ λοιποὺς, ληρεῖν εἰσώμεν, ἄρκεσθέντες ὑπὲρ αὐτῶν εἰπεῖν, τὸ, Οὐ Φραντὶς Ἰπποκλείδῃ, κατὰ τὴν παροιμίαν.

[Οὗτος ὁ λόγος αὐτοῖς μοι δοκεῖ εἶναι τοῦ Λουκιανοῦ.]

ego tua.) Iam vero hoc satis est liberis, vita Imperatoris: ita enim nec divitiae nobis deerunt, neque gens ulla ad terrorem nobis incuriendum valebit.

Trieph. Et ego, Critia, haec relinquo liberis, ut videant Babylona perditam, Aegyptum sub iugum redactam,

Persarum gnatos servili pondere pressos, excursiones Scytharum repressas, utinam omnino praecifas. Nos vero, ignotum, qui est Athenis, Deum, a nobis inventum, adorantes, manibus in coelum sublatis eidem gratias agemus, cum, tam excellenti potestati ut subiecti essemus, digni sumus ab ipso habiti. Reliquos autem nugari sinamus, satisque habeamus illud de iis dicere, quod est in proverbio: non est curae Hippocliidi.

Χ Α Ρ Ι Δ Η Μ Ο Σ

Η ΠΕΡΙ ΚΑΛΛΟΥΤΣ.

ΕΡΜΙΠΠΟΤ ΚΑΙ ΧΑΡΙΔΗΜΟΤ.

† ΕΡΜ. ΠΕΡΙΠΑΤΟΥΤΣ ἔτυχον χθες, ὦ Χαρίδημε, ποιούμενος ἐν τῷ προαστείῳ, ἅμα μὲν καὶ τῆς παρὰ τῶν ἀγρῶν χάριν ραστώνης, ἅμα δὲ (ἔτυχον γάρ τι μελετῶν) καὶ δεόμενος ἡσυχίας. ἐντυγχάνω δὴ Προξένῳ τῷ Ἐπικράτους. προσειπὼν δὲ ὥσπερ εἰώθειν, ἡρώτων ὅθεν τε πορεύοιτο, καὶ ὅποι βαδίζοι. ὁ δὲ ἤκει μὲν ἔφη καὶ αὐτὸς ἐκεῖ παραμυθίας χάριν, ἥπερ εἰώθει πρὸς τὴν ὄψιν γίνεσθαι τῶν ἀγρῶν, ἀπολαύσων δὲ καὶ τῆς τούτους ἐπιπνεούσης εὐκράτου καὶ κούφης αὔρας, ἀπὸ συμποσίου μέντοι καλλίστου γεγονότος ἐν Πει-

C H A R I D E M U S

SIVE DE PULCHRITUDINE

HERMIPPI ET CHARIDEMI.

Herm. **F**ORTE evenit heri, Charideme, ut inambularem in suburbano, partim animi in agro reficiendi causa, partim quod quietis (commentabar enim aliquid) indigerem. Incido autem in Proxenum Epicratis filium, eumque pro more salutatum interrogo, unde veniat? quorsum eat? Ille venire se ait ipsum quoque voluptatis causa, quae ad agrorum conspectum solet exsistere, fruique velle temperata illa levique, quae illis adspiret, aura, venire autem e convivio praeclarissimo, quod celebratum dicebat in Pi-

ραιϊ, ἐν Ἀνδρακλέους τοῦ Ἐπιχάρους, τὰ ἐπινίκια τεθυκότος Ἑρμῇ ὅτι δὲ βιβλίον ἀναγνοὺς ἐνίκησεν ἐν Διασίοις. Ἐφασκε δὴ ἄλλα τε πολλὰ γεγενῆσθαι ἀστείαι, καὶ χαρίεντα, καὶ δὴ καὶ κάλλους ἐγκώμια εἰρῆσθαι τοῖς ἀνδράσιν, ἃ ἐκείνων μὲν μὴ δύνασθαι εἰπεῖν ὑπὸ τε γῆρας ἐπιλελησμένον, ἄλλως τε δὲ, καὶ οὐκ ἐπιπολὺ λόγων μετεσχηκότα· σὲ δ' αὖ ῥαδίως εἰπεῖν, ἃ τε καὶ αὐτὸν ἐγκεκωμιακότα, καὶ τοῖς ἄλλοις παρ' ὅλον τὸ συμπόσιον προσεσχηκότα τὸν νοῦν.

ΧΑΡ. Γέγονε ταῦτα, ὦ Ἑρμιππε. οὐ μέντοι γε οὐδ' ἐμοὶ ῥάδιον ἐπ' ἀκριβείας ἅπαντα διεξιέναι. οὐ γὰρ οἷόν τε ἦν πάντων ἀκούειν, Θορύβου πολλοῦ γινόμενου, τῶν τε διακονουμένων, τῶν τε ἐστιωμένων, ἄλλως τε καὶ τῶν δυσχερεστέρων ὃν μεμνήσθαι λόγους ἐν συμποσίῳ γενομένους. οἶσθα γὰρ ὡς ἐπιλήσμονας ποιεῖ καὶ τοὺς λίαν μνημονικωτάτους. πλὴν ἄλλα σὴν χά-

raeo, apud Androclem Epicharis filium, qui rem sacram fecerit Mercurio victoriae causa, quam libro praelegendo Iovialibus ludis retulerit. Hic dicebat tum alia multa urbane facta esse & venuste, tum *illud*, quod pulchritudinis laudes a viris dictae sint: eas se referre non posse, cum senectutis vitio oblitus esset, qui praesertim non diu sermonibus illis interfuerit; te vero relaturum facile, qui & ipse dixisses laudationem, & toto convivio animum aliis attendisses.

Char. Facta sunt ista, Hermippe. Verum nec mihi facile est persequi accurate omnia. Neque enim audire licebat omnia, quod strepitus ingens esset a ministris pariter atque a convivis; cum alioquin inter res sit difficillimas, meminisse sermonum in convivio habitorum: scis enim, quam obliviosos *ea res* faciat illos etiam, qui praestantissima memoria sunt praediti. Verumtamen tua causa, ut potero,

ριν, ὡς ἂν οἷός τε ᾧ, τὴν διήγησιν πειράσομαι ποιῆσαι, μηδὲν παραλείπων ὧν ἂν ἐνθυμηθῶ.

- 3 ERM. Τούτων μὲν δὴ ἕνεκα, οἶδά σοι χάριν. ἀλλ' εἴ μοι τὸν πάντα λόγον ἐξ ἀρχῆς ἀποδῆς, ὅ, τι τε ἦν ὅπερ ἀνέγνω βιβλίον Ἀνδροκλῆς, τίνα τε νενίκηκε, καὶ τίνας ὑμᾶς εἰς τὸ συμπόσιον κέκληκεν, οὕτως ἂν ἱκανῇ καταβοῶ τὴν χάριν.

XAP. Τὸ μὲν δὴ βιβλίον ἦν ἐγκώμιον Ἡρακλέους ἐκ τινὸς οὐείρατος, ὡς ἔλεγε, πεποιημένον αὐτῷ νενίκηκε δὲ Διότιμον τὸν Μεγαρόθεν, ἀνταγωνισάμενον αὐτῷ περὶ τῶν ἀσταχύων, μᾶλλον δὲ περὶ τῆς δόξης.

ERM. Τί δ' ἦν ὁ ἐκείνος ἀνέγνω βιβλίον;

- XAP. Ἐγκώμιον τοῖν Διοσκούροι. ἔφασκε δὲ καὶ αὐτὸς ἐκ μεγάλων κινδύνων ὑπ' ἐκείνων σεσωσμένος, ταύτην αὐτοῖς καταθεῖναι τὴν χάριν ἄλλως τε καὶ ὑπ' ἐκείνων παρακεκλημένος, ἐπ' ἄκροις ἰστίοις ἐν τοῖς
4 ἐσχάτοις κινδύνοις Φανέντων. Παρῆσαν μέντοι τῷ συμ-

narrare conabor, nihil omiffurus eorum, quae in mentem mihi venerint.

Herm. Equidem iam horum causa, quae promittis, gratiam tibi habeo. Sed si totam mihi ab initio inde rationem reddas, quis liber fuerit, quem recitavit Androcles, quem vicerit, qui fueritis, quos ad coenam vocavit; sic demum solidam a me gratiam inieris.

Char. Liber fuit laudatio Herculis, insomnii monitu, ut dicebat, ab illo scripta. Vicit Diotimum Megarensē, qui cum illo de adorea vel de gloria potius contendit.

Herm. Quid ille recitavit?

Char. Castorum laudationem: dicebat autem, se quoque magnis ipforum beneficio periculis liberatum, hanc ipsis gratiam referre; invitatum praefertim ab ipsis, cum in fastigio malorum extremo periculo apparerent. Verum ade-

προσίω καὶ ἄλλοι πολλοὶ, οἱ μὲν συγγενεῖς αὐτῶ, οἱ δὲ καὶ ἄλλως συνήθει· οἱ δὲ λόγου τε ἄξιοι, τό, τε συμπόσιον ὅλον κεκοσμηκότες, καὶ κάλλους ἐγκώμια διελθόντες, Φίλων τε ἦν ὁ Δεινίου, καὶ Ἀρίστιππος ὁ Ἀγασθένους, καὶ τρίτος αὐτός· συγκατέλεκτο δὲ ἡμῖν καὶ Κλεώνυμος ὁ καλὸς, ὁ τοῦ Ἀνδρακλέους ἀδελφιδούς, μεираκιον ἀπαλόν τε καὶ τεθρυμμένον· νοῦν μέντοι γε ἐδόκει ἔχειν. πάνυ γὰρ προθύμως ἠκροᾶτο τῶν λόγων. πρῶτος δὲ ὁ Φίλων περὶ τοῦ κάλλους ἤρξατο λέγειν, προοιμιασάμενος οὕτω.

ΕΡΜ. Μηδαμῶς, ὦ ἑταῖρε, μὴ πρὶν τῶν ἐγκωμίων ἄρξῃ, πρὶν ἂν μοι καὶ τὴν αἰτίαν ἀποδῶς, ὅφ' ἥς εἰς τούτους προήχθητε τοὺς λόγους.

ΧΑΡ. Εἰκὴ διατρίβεις ἡμᾶς, ὦ γαθε, πάλαι θναμένους τὸν ἅπαντα λόγον διελθόντας ἀπαλλαγῆναι. πλὴν ἀλλὰ τί τις ἂν χρῆσαιο, ὅποτε Φίλος τις ὦν

rant in coena alii quoque multi, vel cognati eius vel alioquin familiares. Commemoratione autem digni praeter ceteros, quique totum exornarent convivium, atque laudes dicerent pulchritudinis, hi erant, Philo Diniae filius, & Aristippus Agasthenis, & tertius ego. Accubuerat nobiscum Cleonymus ille pulcher Androclis fratris filius, adolescentulus tener ac delicatus, sed qui mentem habere videretur, quippe qui cupide admodum orationes audiret. Primus vero agere de pulchritudine coepit Philo, hoc prooemio usus.

Herm. Noli, sodalis, noli laudes prius incipere, quam & causam mihi indicaveris, a qua ad hos sermones propositi estis.

Char. Frustra nos, vir bone, moraris, qui iam toto sermone enarrato poteramus discedere. Verum quid agas, si quis amicus vim tibi faciat? scilicet, quidquid sit, subeun-

5 βιάζοιτο; ἀνάγκη γὰρ ὑφίστασθαι πᾶν ὁτιοῦν. Ἦν δὲ
 ζητεῖς αἰτίαν τῶν λόγων, αὐτὸς ἦν Κλεώνυμος ὁ καλός.
 καθημένον γὰρ αὐτοῦ μεταξὺ ἐμοῦ τε, καὶ Ἀνδρο-
 κλέους τοῦ θείου, πόλῳς ἐγένετο λόγος τοῖς ιδιώταις
 περὶ αὐτοῦ, ἀποβλέπουσί τε εἰς αὐτὸν, καὶ ὑπερεκπε-
 πληγμένοις τὸ κάλλος. σχεδὸν οὖν πάντων ὀλιγωρή-
 σαντες, κάθητο διεξιόντες ἐγκώμια τοῦ μεираκίου.
 ἀγασθέντες δὲ ἡμεῖς τῶν ἀνδρῶν τὴν φιλοκαλίαν, καὶ
 ἅμα ἐπαινέσαντες αὐτοὺς, ἀργίας τε πολλῆς εἶναι
 ὑπολαβόντες, λόγοις ἀπολείπεσθαι τῶν ιδιωτῶν περὶ
 τῶν καλλίστων, ὧ μόνῳ τούτων οἰόμεθα προέχειν, καὶ
 δὴ ἡπτόμεθα τῶν περὶ κάλλους λόγων. ἔδοξεν οὖν ἡμῖν,
 οὐκ ὀνομαστὶ λέγειν τὸν ἔπαινον τοῦ παιδός, (οὐ γὰρ ἂν
 ἔχεν καλῶς, ἐμβαλεῖν γὰρ ἂν αὐτὸν εἰς πλείῳ τρυ-
 φῇ) ἀλλ' οὐδὲ μὴν ὥσπερ ἐκείνους οὕτως ἀτάκτως,
 ὅπερ ἕκαστος τύχοι, λέγειν, ἀλλ' ἕκαστον εἰπεῖν ἰδίᾳ,

dum est. Quam vero requiris sermonum occasionem, ea ipse fuit formosus Cleonymus. Cum inter me & Andro-
 clem patrum affideret, multus de illo sermo inter indoctos homines, adspicientes adolescentulum, & forma ipsius supra modum perculsos. Igitur obliti fere reliquorum omnium affidebant laudes illius enatrantes: quorum nos *iudicium atque* amorem pulchri cum probaremus laudare-
 musque, ignaviae multae esse rati, si de pulcherrimis rebus indocti homines dicendo nos superarent, quo solo illis nos praestare putaremus, dicere de pulchritudine ipsi quoque aggressi sumus. Decrevimus ergo non nominatim laudes dicere pueri; quippe quod parum consultum sit, cum magis illum frangat deliciis: sed neque ita sine ordine, ut isti, quidquid in buccam cuique venerit proferre; verum singulatim dicere unumquemque, quae de argumen-

ὅς' ἂν ἀπομνημονεύοι περὶ τοῦ πρακτιμένου. Καὶ δὴ ὁ
 ἀρχόμενος ὁ Φίλων πρῶτος, αὐτῶσι τὸν λόγον ἐποιεῖ-
 το, Ὡς ἔστι δεινόν, εἰ πάνθ' ὅσα πράττομεν ἐκάστης
 ἡμέρας, ὡς περὶ καλῶν ποιούμεθα τὴν σπουδὴν, αὐτοῦ
 δὴ τοῦ κάλλους οὐδένα ποιησόμεθα λόγον, ἀλλ' οὕτω
 καθεδόμεθα σιγῇ, ὥσπερ δεδουκότες, μὴ λάθωμεν
 ἡμᾶς αὐτοὺς, ὑπὲρ οὗ σπουδάζομεν τὸν ἅπαντα χρό-
 νον, εἰπόντες. καίτοι ποῦ τις ἂν χρῆσαιτο πρεπόντως
 τοῖς λόγοις, εἰ περὶ τῶν μηδενὸς ἀξίων σπουδάζων, περὶ
 τοῦ καλλίστου σιγῇ τῶν ὄντων; ἢ πῶς ἂν τὸ ἐν λό-
 γοις καλὸν σώζοιτο κάλλιον μᾶλλον, ἢ πάντα τᾶλλα
 παρέντας περὶ αὐτοῦ λέγειν τοῦ τέλους ἡμᾶς τῶν ἐκά-
 στοτε πραττομένων; ἀλλ' ἵνα μὴ δοξῶ λέγειν μὲν ὡς
 χρὴ περὶ τοῦτο διακεῖσθαι εἰδέναι, εἰπεῖν δὲ μηδὲν ἐπί-
 στασθαι περὶ αὐτοῦ, ὡς οἷόν τε βραχέα περὶ τούτου
 πειράσομαι διελθεῖν. κάλλους γὰρ δὴ πάντες μὲν ἐπε-
 θύμησαν τυχεῖν· πάνυ δ' ἡξιώθησαν ὀλίγοι τινές. οἱ δὲ

to proposito memoria subiiceret. Atque primas sibi dicen-
 di partes sumens Philo, sic verba fecit: *Quam indignum est,
 si, quidquid agimus quotidie, in eo sic tanquam de rebus pul-
 chris laboremus; pulchritudinis autem ipsius nullam habeamus
 rationem, sed ita silentio defideamus, quasi vereamur, ne forte
 imprudentes dicamus illud, pro quo omni tempore laboramus.
 Atqui ubi tandem prout decet oratione utatur aliquis, si, in tan-
 to circa res nihili studio, de eo, quod omnium rerum pulcherri-
 mum est, taceat? Aut quomodo, quod in oratione pulchrum est,
 pulchrius servetur, quam si, relictis aliis omnibus, de ipso illo fine
 eorum, quae agimus, omnium dicatur? Verum ne videar dicere
 quidem posse, quomodo affecti circa illam esse debeamus, de re ipsa
 autem dicere nescire; quam potest pauca ea de re conabor expo-
 nere. Pulchritudinis nimirum participes fieri omnes concupiscunt:
 digni autem illa habitii sunt omnino pauci. Quicunque autem mu-*

ταύτης ἔτυχον τῆς δωρεᾶς, εὐδαιμονέστατοι πάντων
 ἔδοξαν γεγενῆσθαι, καὶ πρὸς θεῶν, καὶ πρὸς ἀνθρώ-
 πων τὰ εἰκότα τετιμημένοι. τεκμήριον δὲ τῶν γούν θεῶν
 ἐξ ἡρώων γενομένων, Ἡρακλῆς τὸ ἐστὶν ὁ Διὸς, καὶ
 Διόσκουροι, καὶ Ἑλένη, ὣν ὁ μὲν ἀνδρίας ἕνεκα, ταύ-
 τῃς λέγεται τυχεῖν τῆς τιμῆς; Ἑλένη δὲ τοῦ κάλλους
 χάριν, αὐτὴν τε μεταβαλεῖν εἰς θεὸν, καὶ τοῖς Διοσ-
 κούροις αἰτία γενέσθαι, πρὶν αὐτὴν εἰς οὐρανὸν ἀνελθεῖν
 7 τοῖς ὑπὸ γῆν συνεζητασμένοις. Ἀλλὰ μὴν ὅστις ἀν-
 θρώπων ἡξιώθη τοῖς θεοῖς ὁμιλεῖν, οὐκ ἔστιν εὐρεῖν,
 πλὴν ὅσοι μετεσχῆκασι κάλλους. Πέλοψ τε γὰρ τού-
 του χάριν τοῖς θεοῖς ἀμβροσίας μετέσχε, καὶ Γανυ-
 μήδης ὁ τοῦ Δαρδάνου οὕτω κεκρατηκέναι λέγεται τοῦ
 πάντων ὑπάτου θεῶν, ὥστ' αὐτὸν οὐκ ἀνασχέσθαι
 συμμετασχεῖν αὐτῷ τινα τῶν ἄλλων θεῶν τῆς θήρας
 τῶν παιδικῶν, ἀλλ' αὐτῷ μόνῳ πρέπουσαν ἡγούμενον
 εἶναι, εἰς Γάργαρον καταπτάντα τῆς Ἰδῆς, ἀναγα-

nus hocce sunt consecui, beaſſimi omnium facti videntur, ho-
 nore, quo par est, a Diis pariter atque hominibus affecti. Argu-
 mentum huius rei hoc esto. In numero enim Deorum, qui ex He-
 roibus facti sunt, Hercules est Iovis filius, & Castores, & He-
 lena; quorum iste virtutis ergo illum dicitur honorem esse conse-
 cutus. Helena autem pulchritudinis gratia, cum ipsa se in Deam
 mutasse, tum fratribus suis eius rei causa fuisse, qui ante illius
 in coelum ascensum, mortuis annumerati fuerant. Verum etiam
 qui homo dignus sit consuetudine Deorum habitus, non est in-
 venire, praeterquam qui pulchri essent. Certe enim Pelops huius
 gratia Ambrosiae Deorum particeps factus est; & Ganymedes
 Dardani filius sic vicisse summum Deorum dicitur, ut pati non
 posset, quemquam aliorum Deorum secum ad venandum ama-
 tum venire, sed sibi soli decorum esse duceret, devolare in Gar-

γενέσθαι τὰ παῖδικα, ὅπου συνέσεσθαι τὸν ἅπαντα
ἔμελλε χρόνον. τῆσαύτην δ' ἐπιμέλειαν αἰεὶ πεποιήται
τῶν καλῶν, ὥστ' οὐ μόνον αὐτοὺς ἡξίωσε τῶν οὐρανίων
ἀναγαγὼν ἐκείσε, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἐπὶ γῆς ὅ, τι τύ-
χαι γινόμενος, συνῆν ἐκάστοτε τοῖς ἑταίμοις. καὶ τοῦτο
μὲν γενόμενος κύωνες, συνεγένετο Λήδῃ, τοῦτο δ' ἐν
εἶδει ταύρου τὴν Εὐρώπην ὠρπάξει· εἰσασθεῖς δ' Ἀμ-
φιτρώνι, γεννᾷ τὸν Ἡρακλέα. καὶ πολλά τις ἂν ἔχοι
λέγειν τεχνάσματα τοῦ Διὸς, ὅπως ἂν οἷς ἐπεθύμει
συγγένετο, μηχανωμένου. Τὸ δὲ δὴ μέγιστον, καὶ εἶον 8
ἂν τις θαυμάσαι, ὁμιλῶν γὰρ τοῖς θεοῖς (οὐ γὰρ ἀν-
θρώπων γε οὐδέσι, πλὴν εἰ μὴ τοῖς καλοῖς) ἐν δ' οὖν
ταῦτοις δημηγῶν, οὕτω πεποιήται σοβαρὸς τῷ κοινῷ
τῶν Ἑλλήνων ποιητῇ, καὶ θρασὺς, καὶ κατὰ πληκτι-
κὸς, ὥστ' ἐν μὲν τῇ προτέρᾳ δημηγορίᾳ τὴν Ἥραν, καὶ
τοὶ πρότερον πάντ' ἐωθυῖσιν ἐπιτιμᾷν αὐτῷ, ὅμως δ'
αὐτὴν οὕτως ἐφόβησεν, ὥστ' ἤρκεσεν αὐτῇ τὸ μηδὲν πα-

garum Idae verticem, & eo puerum educere, ubi toto deinde tem-
pore secum esset futurus. Tanti vero semper fecit pulchros, non
tantum ut coelesti illos sede eo deductos dignatus sit, sed ipse
quoque, quoties in terra esset, suis semper cum amoribus versan-
tus, nunc in cyncum versus cum Leda iuserit, nunc tauri spe-
cie rapuerit Europam, nunc Amphitruonis summa forma Hercu-
lem genuerit. Ac multa commemorare aliquis possit Iovis com-
menta, ut, quibuscum cuperet, una esset machinantis. Quæ in re
illud maximum est, & quod merito miretur aliquis, quod agens
inter Deos, (neque enim ad alios se homines, præterquam ad pul-
chros, applicare solet) inter Deos igitur dum concionatur, adeo
turbidus a communi Graecorum poeta, & audax terribisque in-
ducitur, ut in prima concione Iunonem, quæ quidem olim ex-
probrare illi soleret omnia, ipsam tamen adeo perterrituerit, ut sa-

θεῖν, ἀλλὰ μέχρι λόγων στήναι τὴν ὀργὴν τῷ Δίῃ· τοὺς
 δ' ἅπαντας θεοὺς ἐν τῇ ὑστέρᾳ πάλιν οὐχ ἦττον κατέ-
 στηκε φοβηθῆναι, γῆν ἀνασπάσειν αὐτοῖς ἀνδράσι καὶ
 θάλασσαν ἀπειλήσας. μέλλων δὲ συνέσεσθαι κα-
 δοῖς, οὕτω γίγνεται πρᾶος, καὶ ἡμερος, καὶ τοῖς πᾶσιν
 ἐπιεικής, ὥστε πρὸς ἅπασιν τοῖς ἄλλοις, καὶ αὐτὸ τὸ
 Ζεὺς εἶναι καταλιπὼν, ὅπως μὴ φαίνοιτο τοῖς παιδι-
 κοῖς ἀηδῆς, ἐτέρου τινὸς ὑποκρίνεται σχῆμα, καὶ τού-
 του καλλίστου, καὶ οἷου τὸν ὀρώμεναι προσαγαγέσθαι·
 9 τούτων αἰδοῦς καὶ τιμῆς παρέχεται τῷ κάλλει. Καὶ
 οὐχ ὁ μὲν Ζεὺς οὕτω μόνος ἐάλω τοῦ κάλλους, τῶν δ'
 ἄλλων οὐδεὶς θεῶν, ἵνα μᾶλλον ἔχεν δοκῇ ταῦτα
 κατηγορίαν Διὸς, οὐχ ὑπὲρ τοῦ κάλλους εἰρῆσθαι·
 ἀλλ' εἴ τις ἀκριβῶς ἐβελήσῃ σκοπεῖν, πάντας ἂν εὖ-
 ρι θεοὺς ταυτὰ πεπονθότας δῇ, οἷον τὸν μὲν Ποσειδῶν
 τοῦ Πέλοπος ἠττημένον, Ὑακίνθου δὲ τὸν Ἀπόλλω,
 10 τὸν Ἑρμῆν δὲ τοῦ Κάδμου. Καὶ θεαὶ δ' ἐλάττους οὐκ

im haberet nihil aliud sibi evenire, sed intra verba Iovis iram consistere: in posteriori autem concione in non minore Deos omnes terrore constituerit, terram se ipsis cum hominibus suspensurum & mare minatus. Cum vero ad pulchros accedit, ita fit mitis, & mansuetus, & aequius omnibus, ut super reliqua omnia, ipsa Iovis persona deposita, ne insuavis amoribus suis videatur, formam sumat alterius, eamque pulcherrimam, quae illicere adspicientem possit: tantum reverentiae & honoris habet pulchritudini! Neque vero solus ita luppiter pulchritudine captus est, reliquorum autem Deorum nullus, ut potius ista criminosè in Iovem, quam pro pulchritudine, dicta videri possint. Sed si quis curate rem vellet considerare, Deos omnes eodem modo affectos invenerit, Neptunum verbi causa Pelopis forma victum, Hyacinthi Apollinem, Mercurium Cadmi. Neque Deas aperte illi succu-

αἰσχύνονται Φαινόμεναι τούτου· ἀλλ' ὥσπερ Φιλατι-
 μίαν αὐταῖς ἔχειν δοκεῖ, τὸ τῷ δέῃ συγγενομένην κα-
 λῶ διηγείσθαι, παρεσχῆσθαι τοῖς ἀνθρώποις. ἔτι δὲ
 τῶν μὲν ἄλλων ἀπάντων, ἐκάστη πρὸς τῆς αὐτῆς
 οὐχ ἑτέρ' ἀμφοισθητῇ, περὶ ὧν ἄρχει, ἀλλ' Ἀθηναῖ μὲν
 τοῖς ἀνθρώποις ἡγαυμένη τὰ ἐς πολέμους, πρὸς Ἀρτεμιν
 οὐ διαμάχεται περὶ θήρας· ὡς δ' αὐτῶς Ἀθηναῖ καὶ κεί-
 η παραχωρεῖ τῶν πολεμικῶν· τῶν δὲ γάμων, Ἡρῇ
 Ἀφροδίτῃ, οὐδ' αὐτὴ πρὸς αὐτῆς ἐνοχλουμένη περὶ ὧν
 ἐφορεύει· ἐκάστη δ' ἐπὶ κάλλει τοσοῦτον φρονεῖ, καὶ
 πάσας ὑπερβάλλεσθαι δοκεῖ, ὥστε καὶ ἡ Ἐρις αὐ-
 τὰς ἀλλήλαις ἐκπλεμῶσαι βουλομένη, οὐδὲν ἄλλο
 προὔβαλεν αὐταῖς ἢ κάλλος, οὕτως οἰομένη ῥαδίως,
 ἢ περ ἤθελε, καταστήσειν ὀρθῶς καὶ φρονίμως τοῦτο
 λογιζομένη. σκέψαιτο δ' ἂν τις ἐντεῦθεν τὴν τοῦ κάλ-
 λους περιουσίαν· ὡς γὰρ ἐλάβοντα τοῦ μῆλου, καὶ τὴν
 ἐπιγραφὴν ἀνελέξαντο, ἐκάστης αὐτῆς ὑπολαβούσης.

*fuisse pudet, sed velut honoris aemulatione de se praedicari amant,
 cum hoc vel illo fuisse formoso, hominibusque praebuisse. Ad haec
 cum aliarum rerum omnium unaquaeque praesidium susceperit,
 non movet altera controversiam alteri, quibus imperet; sed Mi-
 nerva, quae praestit quoque bellica hominibus, non contendit cum
 Diana de venatu, similiterque Minervae haec concedit de bellicis,
 de nuptiis autem Iuno Veneri, neque ipsa turbatur ab illa in his,
 quorum curam gerit: de pulchritudine autem sua adeo magnifice
 sentiunt, & superare illa universas sibi videntur singulae, ut Eris
 Dea, quae mutuis illas viribus superare vellet, nihil iis aliud,
 quam pulchritudinem obiceret, sic nempe rata facillime se, quod
 voluisset, effecturam: recte illa quidem & prudenter subductis ra-
 tionibus. Ceterum excellentiam pulchritudinis inde mihi aliquis
 perspiciat. Accepit enim pomeum, lectoque illius titulo, cum una-*

εἶναι τὸ μῆλον, μηδεμίᾳς δὲ τολμῶσης τὴν ψῆφον καθ' αὐτῆς ἐνεγκεῖν, ὥς ἂρ' αἰσχροτέρα τῆς ἐτέρας εἴη τὴν ὄψιν, ἀνέρχονται παρὰ τὸν τῶν μὲν πατέρα, τῆς δ' ἀδελφόν τε καὶ σύνοικον, Δία, ἐπιτρέψουσαι τὴν δίκην αὐτῶ. ἔχων δὲ καὶ αὐτὸς ἢ τίς ἐστὶν ἀποφήνασθαι καλλίστη, καὶ πολλῶν ἀνδρείων ὄντων, καὶ σοφῶν, καὶ Φρονίμων ἔν τε Ἑλλάδι καὶ τῇ βαρβάρῳ, ὃδ' ἐπιτρέπει τὴν κρίσιν Πάριδι τῷ Πριάμου, ψῆφον ἐναργῆ καὶ καθαράν ἐξενεγκών, ὅτι καὶ Φρονήσεως, καὶ σοφίας, καὶ ρώμης ὑπερέχει τὸ κάλλος. Τοσαύτην δ' ἐπιμέλειαν αἰεὶ πεποιήνται, καὶ σπουδὴν, ἀκούειν εἶναι καλαί, ὥστε καὶ τὸν ἡρώων τε κοσμητόρα, καὶ θεῶν ποιητὴν, οὐκ ἄλλοθεν ποθεῖν, ἢ παρὰ τοῦ κάλλους πεπείκασιν ὀνομάζειν, ἥδιον ἂν οὖν ἀκοῦσαι λευκώλενος ἢ Ἥρα, ἢ πρέσβα θεῶν, θυγάτηρ μεγάλου Κρόνου· Ἀθηναῖ δ' οὐκ ἂν βουλευθείη Τριτογένεια πρὸ τοῦ Γλαυκῶπτος καλεῖσθαι· Ἀφροδίτῃ τε τιμήσαιντ' ἂν τοῦ παν-

quaeque suum illud esse putaret, sustineret autem nulla contra se ipsam ferre suffragium, quasi deteriori altera esset facie, accedunt ad patrem reliquarum, unius autem fratrem, eundemque maritum, Iovem, arbitrium illi permittentes. Cum autem ipse potestatem haberet pronuntiandi, quae esset formosissima, essentque sortes multi, & sapientes prudentesque viri in Graecia pariter & apud barbaros; arbitrium ipse Paridi permittit Priami filio, eaque re luculentum tulit liquidumque suffragium, prudentia, & sapientia, & fortitudine maiorem esse pulchritudinem. Tantam porro curam, studium adhibuere videntur, ut pulchrae audirent, ut illi Heroum laudatori Deorumque poetae persuaferint, ne aliunde se, quam a pulchritudine, nominaret. Iucundius ergo audiat Iuno candida brachia sua celebrari, quam dici Veneranda Dea, aut ingentis nata Saturni. Minerva nobis Tritogenia potius, quam Caesia vocari. Venus autem quatenus aestimatur appellari aurea:

τὸς καλεῖσθαι χρυσῇ. ἅπερ ἅπαντ' εἰς κάλλος τείνει.
 Καίτοι ταῦτ' οὐ μόνον ἀπόδειξιν ἔχει πῶς οἱ κρείττους 12
 ἔχουσι περὶ τοῦτο, ἀλλὰ καὶ μαρτύριόν ἐστιν αἰφευδές,
 τοῦ κρείττονος εἶναι πάντων τῶν ἄλλων. οὐκοῦν Ἀθηναῖ
 μὲν ἀνδρίας ἅμα καὶ Φρονήσεως προέχειν ἐπιψηφίζει.
 ἀμφοτέρων γὰρ προῖστατο τούτων Ἡρα δ' ἀπάσης
 ἀρχῆς καὶ δυναστείας αἰρετώτερον ἀποφαίνει, σωτηγο-
 ροῦντ' αὐτῇ καὶ τὸν Δία παραλαβοῦσα. εἰ τοῦν οὕτω
 μὲν θεῖον καὶ σεμνὸν τὸ κάλλος ἐστίν, οὕτω δὲ περι-
 απούδαστον τοῖς θεοῖς· πῶς ἂν ἡμῶν ἔχοι καλῶς, μὴ
 καὶ αὐτοὺς μιμουμένους τοὺς θεοὺς, ἔργῳ τε καὶ λό-
 γῳ πᾶν ὅ, τι ἔχομεν συναίρεσθαι τῷ κάλλει; Ταῦτα 13
 μὲν ὁ Φίλων περὶ τοῦ κάλλους εἶπεν, ἐπιθείς τοῦτο. τῇ
 τελευτῇ, ὡς καὶ πλείω δ' ἂν τούτων εἰρήκει, εἰ μὴ τὸ
 μακρολογεῖν ἡπίστατο τῶν ἀδοκίμων ἐν συμποσίῳ.
 μετ' ἐμείνον δ' εὐθύς Ἀρίστιππος ἥπτετο τῶν λόγων,
 πολλὰ πρότερον παρακληθεὶς ὑπ' Ἀνδροκλέους· οὐ γὰρ

quae quidem ad pulchritudinem tendunt omnia. Atque haec non
 illud modo ostendunt, quid Dii de illa sentiant, sed testimonium
 sunt minime fallax, reliquis illam rebus omnibus esse praestantio-
 rem. Igitur Pallas fortitudine simul & prudentia potiore esse
 decernit, cuius utriusque rei praeses est: Inno autem imperio omni
 & potestati praefereendam pronuntiat, suffragatorem sibi nata Io-
 vem. Si vero ista divinum, ista augustum quiddam pulchritudo est,
 de quo tanto studio ipsi Dii laborent, quomodo nos deceat non
 ipsos quoque Deorum imitatione, opere pariter & verbis, quida-
 quid habemus, pulchritudini patrocinari? Haec Philo de pul-
 chritudine: qui illud in fine adiecit, se plura hisce dictu-
 rum fuisse, nisi sciret, non convenire convivio longam
 orationem. Post illum statim dicere coepit Aristippus, mul-
 tum incitatus ante ab Androcle. Nolebat epim dicere, di-

ἐβούλετο λέγειν, τὸ μετὰ Φίλωνα εὐλαβούμενος λέγειν.
 14 ἤρξατο δὲ ἐντεῦθεν. Πολλοὶ πολλάκις ἄνθρωποι τὸ περὶ
 τῶν βελτίστων, καὶ ἡμῶν συμφερόντων, ἀφέντες λέ-
 γειν, ἐφ' ἑτέρας τιὰς ὥρμησαν ὑποθέσεις, ἀφ' ὧν αὐ-
 τοῖς μὲν δοκοῦσι δόξαν προσάγειν τοῖς δ' ἀκροαταῖς τοὺς
 λόγους οὐδὲν λυσιτελοῦντας ποιοῦνται. καὶ διεληλύθα-
 σιν οἱ μὲν περὶ τῶν αὐτῶν ἐρίζοντες ἀλλήλοις, οἱ δὲ διη-
 γούμενοι τὰ οὐκ ὄντα ἕτεροι δὲ περὶ τῶν οὐδαμῶς ἀναγ-
 καίων λογοποιοῦντες, οὓς ἐχρῆν ταῦτα πάντα καταλι-
 πόντας, ὅπως τι βέλτιον τύχῃσιν εἰπόντες σκοπεῖν οὓς
 νῦν ἐγὼ περὶ τῶν ὄντων οὐδὲν ὕγιες ἐγνωκέναι νομίζων,
 ἄλλως τε, καὶ τὸ τινῶν ἀγνοίας τῶν βελτίστων κατη-
 γοραῶντα τοῖς αὐτοῖς περιπέπτειν, τῶν ἐνηθεστέρων οἰό-
 μενος εἶναι παντὴ, τὴν αὐτὴν λυσιτελεστάτην καὶ καλ-
 λίστην τοῖς ἀκούουσιν ὑπόθεσιν ποιήσομαι τῶν λόγων,
 καὶ ἦν πᾶς ὅστις οὖν ἂν Θαίῃ κάλλιστ' ἂν ἔχειν ἀκού-
 15 εἰν καλλίστην. Εἰ μὲν οὖν περὶ τινὸς ἑτέρου τοὺς λόγους

cere post Philonem veritus. Ita vero exorsus est: Multi
 saepe mortales, dimissa de rebus optimis nobisque utilibus dicen-
 di materia, ad alia se contulere argumenta, quibus sibi quidem
 conciliare gloriam videntur, sed verba interim faciunt nihil pro-
 futura auditoribus: atque imprudentes partim de iisdem rebus [ea-
 dem cum dicant] inter se contendunt; partim, quae nusquam
 sunt, ea enarrant; partim de rebus minime necessariis verba fa-
 ciunt. Quos oportebat, his relictis omnibus, ut melius quidquam
 dicere possint, videre. Quos iam ego de rebus nihil sani statuisse
 ratus, & alioquin stupidiorem omnino esse putans, post accusa-
 tas quorundam optimarum rerum ignorantias in eadem vitia in-
 cidere; eandem inutilissimam auditoribus & pulcherrimam dicendi
 materiem mihi sumam, quamque unusquisque optime se habere
 dicat, vocari pulcherrimam. Si quidem igitur de alia quacunque

ἐποιούμεθα νῦν, ἀλλὰ μὴ περὶ κάλλους, ἥρκεσεν ἂν ἡμῶν, ἀκούσασιν ἐνὸς εἰπόντος, ἀπηλλάχθαι περὶ αὐτοῦ· τοῦτο δ' ἄρα τῷ αὐτῇ ἀφθονίαν παρέχεται τοῖς βουλομένοις ἀπτεσθαι τῶν περὶ τούτου λόγων, ὥστ' οὐκ εἰ μὴ κατ' ἀξίαν τις ἐφίκοιτο τῷ λόγῳ, νομίζειν δυστυχεῖν, ἀλλ' ἦν πρὸς πολλοῖς ἄλλοις καὶ κεινός τι δυνήθῃ συμβαλέσθαι πρὸς τοὺς ἐπαινούς, τῆς ἀμείνονος οἴεσθαι πειρᾶσθαι τύχης. τὸ γὰρ οὕτω μὲν περιφανῶς ὑπὸ τῶν κρείττονων τετιμημένον, οὕτω δὲ τοῖς ἀνθρώποις θεῖον, καὶ περισπούδαστον, πᾶσι δὲ τοῖς οὖσιν οἰκειότατον κόσμον, καὶ οἷς μὲν ἂν παρῇ παρὰ πάντων σπουδαζομένον, ὧν δ' ἀφίσταται μισουμένων, καὶ οὐδὲ προσβλέπειν ἀξιουμένων, τίς ἂν εἴη τοσοῦτον λόγων μετεσχηκώς, ὥστ' ἐπαινέσαι πρὸς ἀξίαν ἀρκέσαι; οὐ μὲν ἀλλ' ἐπειδὴ περ οὕτω πολλῶν αὐτῷ δεῖ τῶν ἐπαινεσόντων, ὥστε μόλις ἂν τῆς ἀξίας τυχεῖν, οὐδὲν ἀπεικός καὶ ἡμᾶς ἐγχειρεῖν τι λέγειν περὶ αὐτοῦ, μέλλοντάς

re verba nunc faceremus, non de pulchritudine, sufficeret nobis, apud, qui diceret de illa, audito, discedere: haec vero tantam dicendi copiam subministrat attingere volentibus, non ut infelix sit putandus, si quis non pro dignitate oratione assequatur; verum si ad multa alia ipse quoque conferre quidquam ad laudes illius possit, optima fortuna uti sit existimandus. Quae enim res manifeste adeo a Diis honorata est, ita vero apud homines divina & studio omni digna; omnibus porro, quae ubique sunt, familiarissimum decus est, adeo ut, quibus ea adsit, illi colantur ab omnibus, a quibus vero absit, illi exosi & ne adspectu quidem digni censeantur; quis fuerit ita disertus, ut eam rem laudare pro dignitate possit? Verum enimvero cum multis adeo ei rei laudatoribus opus sit, ut vel sic suam vix dignitatem consequatur, non absurdum fuerit, etiam nos conari aliquid de ea dicere, licet possit

γε μετὰ Φίλωνα ποιῆσθαι τοὺς λόγους. οὕτω δὲ σε-
 μνότατον καὶ θειότατον τῶν ὄντων ἐστίν, ὥστε ὡς ὅσα
 16 θεοὶ καλοὺς τετιμήκασι, παραλείπω. Ἄλλ' οὖν ἐν τοῖς
 ἄνω χρόνοις ἐκ Διὸς Ἑλένη γενομένη, οὕτως ἐθαυμά-
 σθη παρὰ πᾶσιν ἀνθρώποις, ὥστ' ἔτι τῆς ἡλικίας οὐ-
 σαν ἐντός, κατὰ τινα χρεῖαν ἐν Πελοποννήσῳ γενό-
 μενος ὁ Θησεύς, οὕτω τῆς ὥρας ἰδὼν ἠγάσθη, ὥστ'
 οὔσης αὐτῷ καὶ βασιλείας ἀσφαλεστάτης, καὶ δόξης
 οὐ τῆς τυχοῦσης, ἔμῳς οὐκ ᾤετο βιωτὸν αὐτῷ, ταύτης
 ἐστερημένῳ, παρελθεῖν δὲ πάντας εὐδαιμονίας, ἐι ταύ-
 την αὐτῷ γένοιτο συνοικεῖν. οὕτω δὲ διανοηθεὶς, τὸ μὲν
 παρὰ τοῦ πατρὸς λαβεῖν ἀπειπὼν, μὴ γὰρ αὖ αὐτὴν
 αὐτὸν ἐκδοῦναι μήπω ἡλικίας ἡμμένην, τὴν δ' ἀρχὴν
 ὑπερφρονήσας ἐκείνου, καὶ παριδὼν, ὀλιγαυρήσας δὲ καὶ
 τῶν ἐν Πελοποννήσῳ πάντων δεινῶν, κοινωνοῦντ' αὐτῷ
 τῆς ἀρπαγῆς καὶ Πειρίβουον παραλαβὼν, βίᾳ λαβὼν
 αὐτὴν τοῦ πατρὸς, εἰς Ἀφίδναν ἐκόμισε τῆς Ἀττικῆς.

*Philonem verba sint facienda. Adeo vero augustissima & maxi-
 me divina rerum est, ut — — (praetermissa enim, quantum &
 quoties pulchros Dii honoraverint:) Verum ut superioribus tem-
 poribus nata Iove Helena tantae apud omnes homines admira-
 tionis fuerit, ut intra maturae aetatis tempus constitutam, nego-
 tii alicuius causa agens in Peloponneso Theseus, ita ad conspe-
 ctum formae illius exarserit, ut in regno firmissima, & gloria
 non vulgari, tamen non vivendum sibi putaret, hac se carendum
 esset; felicitate se praeterire universas, si haec sibi uxor contin-
 geret. Haec cum animo agitaret, nec spem haberet illius a pa-
 tre impetrandae, nec enim elocaturum sperabat, quae iustam ae-
 tatem nondum attigisset; contempto illius imperio ac neglecto, par-
 vi faciens, quidquid in Peloponneso formidandum erat, assumpta
 rapinae admiore Pirithoo, vi a patre abductam Aphidnam At-*

καὶ τὸσαύτην ἔσχε χάριν αὐτῷ τῆς συμμαχίας ταυτη-
 σὶ, ὥστ' οὕτως ἐφίλησε τὸν ἅπαντα χρόνον, ὥστε καὶ
 τοῖς ἐπιγενομένοις παραδείγμα γενέσθαι τὴν Θησέως
 καὶ Πειρίθου Φιλίαν. ἐπεὶ δὲ ἔδει καί κεινον ἐν Ἄδου
 γενέσθαι, τὴν Δήμητρος μνηστευσόμενον κόρην, ἐπεὶ δὲ
 πολλὰ παραινῶν, οὐκ ἠδυνήθη ταύτης αὐτὸν τῆς πείρας
 ἀποσχέσθαι καταπείσαι, συνηκολούθησεν αὐτῷ, ταύ-
 την πρέπουσαν οἴόμενος αὐτῷ καταθέσειν τὴν χάριν,
 περὶ τῆς ψυχῆς ὑπὲρ αὐτοῦ κινδυνεύσαι. Ἐπανελθού- 17
 σαν δ' εἰς Ἄργος, αὖθις ἀποδημοῦντος αὐτοῦ, ἐπεὶ δὲ
 καθ' ὥραν ἦν γάμων, καί τοιγε ἔχοντες καλὰς τε καὶ
 εὖ γεγευίας ἐκ τῆς Ἑλλάδος σφίσιν αὐτοῖς ἄγεσθαι
 γυναῖκας οἱ τῆς Ἑλλάδος βασιλεῖς, οἱ δὲ συνελθόντες,
 ἐμνηστεύοντο ταύτην, τὰς ἄλλας ἀπάσας ὑπεριδόντες
 ὡς Φαυλοτέρας. γινόντες δ' ὅτι περιμάχητος ἔσται, καὶ
 δεισάντες μὴ πόλεμος γένηται τῇ Ἑλλάδι, μαχομέ-
 νων πρὸς ἀλλήλους, ὁμωμόκασιν ὄρκον τουτοῖν ψήΦα

*icae oppidum asportavit: tantamque illi habuit huius auxilii no-
 mine gratiam, ut ita illum reliquo tempore amaverit, exemplum
 posteris uti esset Thesei & Pirithoi amicitia. Cum autem ille co-
 geretur ad inferos descendere, ad nuptias ambiendas Eiberae Ce-
 retis, postquam multa hortatus non potuit illi persuadere, ut ab
 eo conatu se abstineret, illum comitatus est, hanc decentem ab
 illo gratiam initurus, ut vitae pro illo periculum subiret. Rever-
 sam vera Argos, (rursus peregre absente Theseo) cum iam ma-
 tura esset nuptiis, licet haberent pulchras & generosas mulieres,
 quas e Graecia sibi ducerent, reges Graeciae; at illi convenien-
 tes hanc sibi expetebant, contemtiis tanquam deterioribus reliquis
 omnibus. Cum autem viderent de ipsa certatum iri, perterriti,
 ne bellum in Graecia exoriretur illis inter se depugnantibus, com-
 muni suffragio iusiurandum dedere eiusmodi, se adiutores fore*

κοινῇ, ἢ μὴν ἐπικουρήσειν τῷ ταύτης ἀξιοθέντι, μηδ' ἐπιτρέψειν ἢν τις ἀδικεῖν ἐγχειρῇ, ἕκαστος οἴομενος ταύτην αὐτῷ τὴν συμμαχίαν παρασκευάζειν. τῆς μὲν οὖν ιδίας γνώμης ἀπέτυχον πάντες, πλὴν Μενελάου, τῆς κοινῆς δ' ἐπειράθησαν αὐτίκα. οὐ πολλῷ γὰρ ὕστερον ἔριδος γενομένης ταῖς θεαῖς περὶ κάλλους, ἐπιτρέπουσι τὴν κρίσιν Πάριδι τῷ Πριάμου· ὁ δὲ τῶν μὲν σωμάτων τῶν θεῶν ἡττηθεὶς, τῶν δωρεῶν δ' ἀναγκασθεὶς γενέσθαι κριτῆς, καὶ διδούσης Ἥρας μὲν τὴν τῆς Ἀσίας ἀρχὴν, τόδ' ἐν πολέμοις Ἀθηναῖς κράτος, Ἀφροδίτης δὲ τὸν τῆς Ἑλένης γάμον· καὶ Φαίλοις μὲν ἀνθρώποις γενέσθαι ἂν ποτε νομίσας οὐκ ἐλάττω βασιλείαν, Ἑλένης δ' οὐδένα τῶν ἐπιγιγνομένων ἀξιοθῆ-
 18 και, προέiletο τὸν ταύτης γάμον. Γενομένης δὲ τῆς ὕμνουμένης ἐκείνης στρατείας κατὰ τῶν Τρώων, καὶ τῆς Εὐρώπης τότε πρῶτον κατὰ τῆς Ἀσίας ἐλθούσης, ἔχοντες οἱ τε Τρῶες, ἀποδόντες τὴν Ἑλένην, ἀδεῶς οἶ-

ei, qui ipsa dignus esset habitus, neque permissuros, si quis iniuriam vellet facere; cum nempe putaret unusquisque, se hoc sibi parare auxilium. Ac privata quidem illa uniuscuiusque sententia fefellit omnes praeter Menelaum: communem autem illam veram esse, statim experti sunt. Cum enim non ita multo post lis inter Deas de forma exorta esset, arbitrium permittunt Paridi Priami filio. Hic corporibus Dearum & forma victus, muntrumque esse coactus arbiter, offerente Iunone imperium Asiae, bellicam victoriam Pallade, Venere autem Helenae nuptias; etiam vilibus hominibus contingere interdum putans non minus imperium, Helena autem potiri posse posterorum neminem, huius nuptias praeoptavit. Cum autem decantata illa contra Troiam expeditio fieret, & Europa tunc primum veniret contra Asiam, liceretque Troianis, reddita Helena, sine metu suam incolere patriam,

καὶν τὴν αὐτῶν, οἷδ' Ἕλληνες ταύτην αὐτοὺς ἑάσαντες ἔχειν, ἀπαλλάττεσθαι τῶν ἐκ πολέμου καὶ στρατείας δυσχερῶν, οἱ δ' οὐκ ἠβουλήθησαν ἀμφοτέροι, οὐκ ἂν ποτε νομίσαντες εὐρεῖν ἀφορμὴν καλλίῳ πολέμῳ, περὶ ἧς ἀποθανοῦνται. καὶ θεοὶ δὲ τοὺς αὐτῶν παῖδας σαφῶς εἰδότες ἀπαλαυμένους ἐν τῷ πολέμῳ, οὐκ ἀπέτρεψαν μάλλον, ἀλλ' ἐνήγαγον εἰς τοῦτο, οὐκ ἐλάττω δόξαν αὐτοῖς οἰόμενοι φέρειν, τοῦ θεῶν παῖδας γενέσθαι, τὸ μαχομένους ὑπὲρ Ἑλένης ἀποθανεῖν. καὶ τί λέγω τοὺς αὐτῶν παῖδας; αὐτοὶ πρὸς αὐτοὺς μείζω καὶ δεινότερον ἐνεστήσαντο τοῦ πρὸς Γίγαντας αὐτοῖς γενομένου πολέμου. ἐν ἐκείνῳ μὲν γὰρ μετ' ἀλλήλων ἐνταῦθα δὲ ἐμάχοντο πρὸς ἀλλήλους. οὐ τί γένοιτ' ἂν ἐναργέστερον δεῖγμα, ὅσω τῶν ἀνθρωπίνων ἀπάντων ὑπερέχει τὸ κάλλος παρ' ἀθανάτοις κριταῖς; ὅταν γὰρ ὑπὲρ μὲν τῶν ἄλλων οὐδενὸς ἀπάντων οὐδαμοῦ τὸ παρὰπαν φαίνονται διενεχθέντες, ὑπὲρ δὲ κάλλους οὐ μόνον τοὺς υἱοὺς ἐπιθεδωκότες, ἀλλ' ἤδη καὶ ἀλλήλοις

Graecis vero hac illis permessa, difficultatibus belli atque expeditionis liberari: neutri voluere, qui putarent, nunquam se belli causam, pro qua morerentur, habituros iustiores: ipsique Dii suos filios, quos aperte scirent in illo bello perituros, non potius prohibuere, sed induxerunt, non minori ipsis gloriae futurum arbitrati, pugnando mori pro Helena, quam quod Deorum filii essent. Et quid dico filios suos? Ipsi inter se maius & terribilius iniere bellum eo, quod adversus gigantes ab illis gestum est. Etenim in illo coniuncti pugnabant, hic vero contra se invicem: quo acquod maius esse potest documentum, quantum humanis rebus omnibus praestet immortalium Deorum iudiciis pulchritudo? Quando enim de aliarum in universum rerum nulla nunquam omnino dissidisse illos constat, pro pulchritudine autem non filios tantum suos dedidisse, sed iam contra se invicem pugnassee, quidam

ἐναντία πεπολεμηκότες; ἔνιοι δὲ καὶ τραφόντες, πῶς
 οὐχ ἀπάσαις ψήφοις προτιμῶσιν ἀπάντων τὸ κάλλος;
 19 Ἀλλ' ἵνα μὴ δέξωμεν ἀπόρρῃα τῶν περὶ κάλλους λό-
 γων περὶ ταῦτα διατρίβειν αἰεὶ, ἐφ' ἑτέρον βούλομαι
 μεταβῆναι, οὐδαμῶς ἑλαττον ὄν; ὥστε δεῖξαι τὴν τοῦ
 κάλλους ἀξίαν, τῶν πρότερον εἰρημένων, τὴν Ἀρκάδος
 Ἱπποδάμειαν Οἰνομάου. ὅσους τοῦ ταύτης κάλλους
 ἀλόγτις, μᾶλλον αἰρουμένους ἀπέφηνεν ἀποδνήσκειν,
 ἢ ταύτης διωκισμένους, τὸν ἥλιον προσορᾶν. ὥς γὰρ
 ἐλάβετο τῆς ἡλικίας ἢ παῖς, καὶ τὰς ἄλλας ὁ πατὴρ
 οὐ πολλῶ τῷ μέσῳ παρένέγκουσιν ἑώρα, τῆς μὲν ὥρας
 αὐτῆς ἀλούς, (τοσοῦτον γὰρ αὐτῇ περιῆν, ὥστε καὶ τὸν
 γεγεννηκόθ' ὑπηγάγετο παρὰ φύσιν) καὶ διὰ τοῦτ'
 ἀξίων αὐτὴν ἔχειν παρ' εαυτῷ, βούλεσθαι δ' ἐκδιδόναι
 πλαττόμενός αὐτὴν τῷ ταύτης ἀξίῳ, τὰς παρ' ἀνθρώ-
 πων φεύγων αἰτίας, μηχανὴν τινα μηχανᾶται τῆς ἐπι-
 θυμίας ἀδικωτέρα, καὶ ἦν ὥτεο ραδίως, ὅπερ ἐβούλε-

*eiam vulnerati esse: quomodo, non sententiis omnibus, rebus
 omnibus pulchritudinem praeponunt? Ne vero videamur inopia
 eorum, quae de ipsa pulchritudine dici possunt, circa ista sem-
 per morari, ad aliud transibo nullo modo inferius ad demonst-
 randam pulchritudinis dignitatem his, quae prius dicta sunt, ad
 Hippodamiam nempe Arcadis Oenomai filiam. Quot iuvenes, hu-
 ius forma captos, apparuit mori praeoptare, quam ab hac dis-
 clusos hanc lucem iniueri? Cum enim maturitatem attigisset puel-
 la, videretque illam pater non mediocri intervallo alias relinque-
 re, forma illius captus, (cuius nimirum tantam illa vim haberet,
 ipsum ut parentem praeter naturam subigeret) eamque ob causam
 secum illam habere cupiens, fungens interim suspicionis vitandae
 causa, elocare se ipsam velle ei, qui dignus ipsa esset, commen-
 tum comminiscitur ipsa cupiditate iniustus, quod putabat facile*

το, καταστήσειν. ὑπὸ γὰρ ἄρματι, ὡς οἶόν τε μάλιστα ἦν εἰς τάχος ὑπὸ τῆς τέχνης ἐξεργασμένῳ, τοὺς ἐν Ἀρκαδίᾳ ζεύξας ἐν τῷ τότε ταχίστους ἵππους, ἡμιλλᾶτο πρὸς τοὺς μνηστῆρας τῆς κόρης, ἄθλον τῆς νίκης παρελθόντας αὐτοῖς αὐτὴν προτίβεις, ἢ στέρεσθαι τῆς κεφαλῆς ἡττηθέντας. καὶ ἡξίου δ' αὐτὴν αὐτοῖς συναναβαίνειν τὸ ἄρμα, ὅπως ἀποσχολούμενοι περὶ ταύτην, ἀμελοῖεν τῆς ἱππικῆς. οἱ δ', ἀποτυχόντος τοῦ πρώτως ἀΐσμενου τοῦ δρόμου, καὶ τῆς κόρης ἐκπεσόντος μετὰ τοῦ ζῆν, τὸ μὲν ἀποκνήσαι πρὸς τὸν ἀγῶνα, ἢ μεταβεῖναι τι τῶν βεβούλευμένων, μεираκιῶδες εἶναι ὑπολαβόντες, τὴν δ' ὠμότητα μισήσαντες Οἰνομάου, ἄλλος ἄλλον ἔφθανεν ἀποθνήσκων, ὥσπερ δεδοικῶς μὴ τοῦ τεθνάναι περὶ τῆς κόρης ἀμάρτη. καὶ προῆλθέ γε μέχρι τρισκαίδεκα νέων ὁ Φόνος· θεοὶ δ' ἐκείνον τῆς πονηρίας μισήσαντες ταυτησὶ, τοὺς τε τεθνεῶτας ἅμα, καὶ τὴν κόρην ἐλεοῦντες· τοὺς μὲν ὅτι κτήματος ἀπεστέρηται τοιοῦτου· τὴν κόρην δ' ὅτι τῆς ὥρας οὐ κατὰ καιρὸν ἀπολαύοι·

sibi, quod vellet, confecturum. Curru enim, quanta maxima arte potest, ad celeritatem elaborato, equos cum iunxisset, qui tum erant in Arcadia, velocissimos, certabat cum procis puellae, praetereuntibus proposito praemio ipsa puella, devictis poena capitis: postulabatque, ipsam currum cum illis conscendere, ut in illa occupati & defixi, equestris rei curam omitterent. Illi, cum fortuna adversa usus fuisset, qui primus cursum ingressus fuerat, & virgine una cum vita excidisset, detrectare certamen, aut mutare consilium puerile arbitrati, crudelitatemque Oenomai exosi, alius alium morte praevenierunt, quasi metuentes, ne morte pro puella exiderent. Ac progressa est caedes ad adolescentes tredecim. Diu autem pravitatem hanc istius exosi, mortuosque simul & virginem miserati, illos, qui tali possessione privati essent, hanc, quod forma illa atque aetate non frueretur, cura adolescentis suscepta,

κηδόμεναι τε τοῦ νέου, ὅστις ἔμελλε (Πέλοψ δ' ἦν οὗτος) ἀγωνιεῖσθαι, ἄρμα τε χαρίζονται τούτῳ κάλλιον τέχνης πεπονημένον, ἵππους τε ἀθανάτους, δι' ὧν ἔμελλε τῆς κόρης κύριος εἶναι. καὶ γέγονέ γε τὸν κηδεστὴν
 20 ἐπὶ τέρμασι τῆς νίκης ἀπεκτονάς. Οὕτω τὸ τοῦ κάλλους χρῆμα ἀνθρώποις τε θεῖον εἶναι δοκεῖ, καὶ τιμώμενον τῶν πάντων, καὶ θεοῖς ἐσπούδασται πολλαχόσε. διὸ δὴ καὶ ἡμῖν οὐκ ἂν ἔχοι τις μέμφεσθαι δικαίως, προύργου λογισαμένοις τὸ ταῦτα περὶ κάλλους διεξελθεῖν. Οὕτω μὲν δὴ καὶ Ἀρίστιππος διῆλθε τὸν λόγον.

21 EPM. Σὺ δὲ λοιπὸς εἰ, Χαρίδημε, ὅπως δ' ὥσπερ κορωνίδα τῶν τοῦ κάλλους καλῶν ἐπιθήσῃ τὸν λόγον.

XAP. Μηδαμῶς, ὦ πρὸς θεῶν, περαιτέρω πρόελθεῖν με βιάσῃ. ἱκανὰ γὰρ δηλώσαι τὴν συνουσίαν καὶ τὰ νῦν εἰρημμένα· ἄλλως τ' οὐδ' ὅσαπερ εἶπον ἀπομνη-

qui erat decertaturus, (hic Pelops fuit) & currum illi donant pulchrius ab arte elaboratum, equosque immortales, quorum opera virgine potiretur. Et potius est, interfecto in metis victoriæ socero. Adeo pulchritudo divina res hominibus visa est, & honorata inter omnes, & Dis sæpe magno studio expetita. Propterea neque nobis est quod quis iure succenscat, qui operæ præitium putaverimus ista de pulchritudine enarrare. Sic & Aristippus orationem suam absolvit.

Herm. Tu superes, Charideme, qui velut coronidem eorum, quæ in pulchritudine pulchra sunt, imponas, tuam orationem.

Char. Ne, per ego te Deos rogo, ultra progredi me coge. Satis enim fuerint ad declarandam disputationem etiam declarasse, quæ modo dicta sunt, qui præfertim non, quaecunque dixi, depromere ex memoria possim;

μενούοντα. ῥᾶν γὰρ ἂν τις μνημονεύοι τῶν ἑτέροις εἰρη-
μένων, ἢ τῶν αὐτῶ.

ΕΡΜ. Ταῦτα μὲν δὴ ἐστίν, ὧν ἐξ ἀρχῆς ἐπεθυμοῦ-
μεν ἐπιτυχεῖν. σὺ γὰρ δὴ τοσούτον ἡμῖν τῶν λόγων ἐκεί-
νων, ὅσον ἐμέλησε τῶν σῶν ἀκοῦσαι. ὥστ', ἦν τούτων
ἀποστερήσης, καὶ κέῖνα μάτην ἔση πεπονηκώς. ἀλλὰ,
πρὸς Ἑρμοῦ, τὸν ἅπαντα λόγον ὥσπερ ὑπέστης ἐξ ἀρ-
χῆς, ἀπόδος.

ΧΑΡ. Βέλτιον μὲν ἦν τούτοις ἀπαλλάττειν με τῶν
δυσχερῶν ἀγαπῶντα· ἐπεὶ δ' οὕτω προθυμῇ καὶ τῶν
ἡμετέρων ἀκοῦσαι λόγων, καὶ τοῦθ' ὑπηρετεῖν ἀνάγκη,
ᾧδε τοίνυν καὶ αὐτὸς ἐποιησάμην τὸν λόγον. Εἰ μὲν 22
πρῶτος αὐτὸς ἤρχον περὶ τοῦ κάλλους λέγειν, προσιμίων
ἂν ἐδόμην συχνῶν· ἐπεὶ δ' ἐπὶ πολλοῖς ἔρχομαι. τοῖς
πρότερον εἰρηκόσιν ἑρῶν, οὐδὲν ἀπεικὸς τοῖς ἐκείνων κε-
χρημένον ὡς προσιμίοις ἐπιφέρειν ἐξῆς τὸν λόγον· ἄλλως

Quippe facilius aliquis retineat dicta ab aliis, quam sua:

Herm. Quin haec sunt, quorum ab initio cupiebamur
fieri compotes. Neque enim tantum illas audire orationes
curabamus, quam tuam. Itaque hac si nos privaveris, sci-
to, etiam in illis frustra te elaborasse. Verum, per Mer-
curium, universam orationem, quemadmodum ab initio
promiferas, nobis redde.

Char. Melius fuerat, te istis contentum difficultatem mi-
hi remittere. Quandoquidem vero ita cupidus es oratio-
nis meae audiendae, etaque in re tibi oportet obsequi; hunc
in modum ergo ipse quoque verba feci: Si primus ego de
pulchritudine dicere inciperem, multis opus haberem exordiis;
quando autem post plures, qui ante me dixerunt, oraturus ve-
nio; haud absurdum fuerit, illorum me orationibus pro exordiis
usum, ipsam statim meam orationem adiungere: cum praesertim

Lucian. Vol. IX.

T

τ' οὐδ' ἐτέρωσε τῶν λόγων γινομένων, ἀλλ' ἐνταῦθα καὶ τῆς αὐτῆς ἡμέρας, ὥστ' ἐκείναι καὶ τοὺς παρόντας λαβεῖν, ὡς ἄρ' εὐχ' ἕκαστος ἰδία λογοποιούσιν, ἀλλὰ τὸν αὐτὸν ἕκαστος ἐπὶ μέρους διεξέρχονται λόγον. ἐτέρω μὲν οὖν ἤρκει γ' ἂν εἰς εὐφημίαν, ἅπερ ὑμῶν ἕκαστος ἔτυχεν εἰπὼν περὶ τοῦ κάλλους ἰδία. τούτῳ δὲ τοσούτον περίεστιν, ὥστε καὶ τοῖς ἐπιγιγνομένοις, ἔξω τῶν νῦν εἰρημένων, οὐ δεῖν ἐπαίνων τῶν εἰς αὐτό. πλείστα γὰρ πολλαχόθεν αὐτὰ πρῶτα δεῖν λέγειν ἕκαστα δόξαν παρίστησιν, ὥσπερ ἀνθέων εὐτυχοῦντι λειμῶνι, αἰεὶ τῶν Φαινομένων ἄρτι προσαγομένων τοὺς δρεπομένους. ἐγὼ δ' ἐκ πάντων ἐκλέξας, ὅσα μοι δοκῶ μὴ βέλτιον εἶναι παραλυπεῖν, λέξω διὰ βραχείων, ὅπως τῷ τε κάλλει τὰ γιγνόμενα ἀποδώσω, ὑμῖν τε τὸ μακρολογεῖν πα-
 23 ραλιπῶν, δράσω κεχαρισμένα. Τοῖς μὲν οὖν ἢ δι' ἀνδρίαν ἢ καδ' ἐτέραν τιὰ τῶν ἀρετῶν ἡμῶν προέχειν δοκεῖσιν, ἢ μὴ, τῷ καδ' ἡμέραν ποιεῖν εὖ, ἀναγκάζωσιν

non alias habitae sint illae orationes, sed hic, & eodem die, ut possit etiam praesentibus fucus fieri, quasi non suam sibi quisque orationem habeat, sed unam eandemque pro parte quisque sua exsequatur. Atque alii rei satis essent ad colligendam famam, quae unusquisque vestrum singulatim pro pulchritudine dixit. Huic vero tantum superest, ut etiam his, qui post futuri sunt, praeter ea, quae iam sunt dicta, non defuturae sint eiusdem laudes. Plurima enim pluribus ex locis praebet, quorum unumquodque primum dicendum esse videatur, velut floribus in felici prato semper his, qui iam conspiciuntur, decerpentes allicientibus. Ego vero diligens ex omnibus, quaecumque non recte omitti putabo, paucis dicam, ut & pulchritudini iusta tribuam, & vobis, omiffa longiori oratione, gratificer. Igitur qui vel fortitudine, vel quacunque virtute alia excellere nobis videntur, illis, nisi per quo-

ἡμᾶς εὖ αὐτοῖς διακείσθαι, βασκαίνομεν μᾶλλον, ἐξ
 ὧν τ' ἂν οὐ καλῶς αὐτοῖς τὰ πράγματα πραττόμενα
 σχοίη. καλοὺς δ' οὐ μόνον οὐ φθονῶμεν τῆς ὥρας, ἀλλ'
 εὐθύς τε ἰδόντες ἀλίσκόμεθα, ὑπεραγαπῶμεν τε, οὐδ'
 ἀποκνοῦμεν ὥσπερ κρείττοσιν, ὅσον ἂν ἡμῖν ἐξῇ δουλεύον-
 τες αὐτοῖς. ἥδιον ἂν οὖν ὑπακούσαι τις ὥρας εὐτυχηκό-
 τι, ἢ προστάξειν τῷ μὴ τοιούτῳ, καὶ πλείω χάριν ἂν
 εἰδείη τῷ πολλὰ προστάττοντι μᾶλλον, ἢ τῷ μηδ'
 ὀτιοῦν ἐπαγγέλλοιτι. Καὶ τῶν μὲν ἄλλων ἀγαθῶν, ὧν 24
 ἂν ἐνδεεῖς ὦμεν, οὐ περαιτέρω σπουδάζομεν, τοῦ τυχεῖν
 κάλλους δ' ἡμῖν οὐδεὶς οὐδὲ πώποτε γέγονε κόρος, ἀλλ'
 εἴαν τε τὸν Ἀγλαΐης, τὸν εἰς Ἴλιον ποτὲ συναναβάντα
 τοῖς Ἀχαιοῖς, εἴαν θ' Ὑάκινθον τὸν καλὸν, ἢ τὸν Λα-
 κεδαιμόνιον Νάρκισσον κάλλει νικῶμεν, οὐκ ἀρκεῖν
 ἡμῖν δοκοῦμεν, ἀλλὰ δεδοίκαμεν μὴ λάβωμεν τοῖς ἐπι-
 γιγνόμενοις ἂν καταλιπόντες ὑπερβολήν. Σχεδὸν δ', 25
 ὡς εἰπεῖν, πάντων τῶν ἐν ἀνθρώποις πραγμάτων ὥσπερ

idiana beneficia nos, ut bene erga illos affecti simus, veluti cogant, potius invidemus, unde non bene illis res successerit. Pulchris vero non tantum non invidemus formam, sed ad primum conspectum capimur, supra modum illos amamus, neque fatigamur illis tanquam Diis quibusdam, quantum nobis licuerit, serviendo. Ergo iucundius aliquis paruerit formae felici homini, quam non tali imperaverit, & gratiam habuerit maiorem iniungenti multa, quam nihil praecipienti. Et reliqua bona, quorum indigemus, non ultra appetimus, cum sumus consecuti; pulchritudinis autem nulla unquam est satietas: verum si & illum Aglaiae filium, qui cum Achivis venit contra Ilium, sique Hyacinthum illum pulchrum, aut Lacedaemonium Narcissum vincamus pulchritudine; non putamus satis nobis esse, sed metuimus, ne ignari a posteris forte superemur. Fere omnibus autem, ut ita dicam, rebus humanis commune quasi, ad quod componantur,

κοινὸν παράδειγμα τὸ κάλλος ἐστὶ καὶ οὔτε στρατηγοῖς εἰς κάλλος ἡμέλῃται τὰ στρατεύματα συντάσσειν, οὔτε ῥήτορι τοὺς λόγους συντιθέναι, οὔτε μὲν γράφειν τὰς εἰκόνας γεγραφέναι. ἀλλὰ τί ταῦτα λέγω; ὦν τὸ κάλλος τέλος ἐστὶν ὦν γὰρ εἰς χρεῖαν ἤκομεν ἀναγκαίως, οὐκ ἐλλείπομεν οὐδὲν σπουδῆς εἰς ὅσον ἔξεστι κάλλιστα κατασκευάζειν. τῷ τε γὰρ Μενέλεω οὐ τοσούτον ἐμέλησε τῆς χρεῖας τῶν οἰκῶν, ἢ ὅσον τοὺς εἰσερχομένους ἐκπλήττειν καὶ διὰ τοῦθ' οὕτω πολυτελεστάτους ἅμα κατεσκεύασε, καὶ καλλίστους, καὶ τῆς γνώμης οὐχ ἤμαρτεν ὁ γὰρ Ὀδυσσεύς οὕτως ἀγασθῆναι λέγεται τούτους, κατὰ πύστιν τοῦ πατρὸς εἰς αὐτὸν ἀφιγμένος, ὥστ' εἰπεῖν Πεισιστράτῳ τῷ Νεστορίδῃ,

Ζηνός, που τοιῆδε γ' Ὀλυμπίου ἔνδοθεν αὐλή.

αὐτός θ' ὁ τοῦ μεираκίου πατρὸς οὐκ ἄλλου του χάριν
μυλτοπαρήους ἦγε τὰς ναῦς, συστρατευόμενος τοῖς Ἑλ-

exemplum pulchritudo est: & neque imperatores non curant ad pulchritudinem struere aciem; neque oratores componere orationem; neque pictores imagines suas pinxisse. Sed quid haec dico, quorum pulchritudo finis est? Quorum ad usum necessitate quadam venimus, in his nihil studii intermittimus, quo ea, quam potest, paremus pulcherrima. Neque enim Menelaus tam curabat usum aedium, quam ut ingredientibus admiratione percelleret: atque ea causa & sumtuosissimas simul paravit & pulcherrimas. Neque aberravit ab suo consilio: Ulyssis enim filius ita illas admiratus esse dicitur, requirendi patris causa in eas cum pervenisset, ut Pisistrato diceret Nestoris filio,

Talis num fuerit Iovis aula introversus Olympi?

Ipse autem pater adolescentuli [Telemachi] non alia causa splendentes minio naves, Graecorum expeditionem iuvans ad Tro-

λησιν ἐπὶ Τροίαν, ἢ ὅπως τοὺς ὀρώοντας ἐκπλήττειν
 ἔχη. καὶ σχεδὸν εἰ τις ἐκάστην ἐξετάζειν βούλεται
 τῶν τεχνῶν, εὐρήσει πάσας ἐς τὸ κάλλος ἀρώσας, καὶ
 τούτου τυγχάνειν τοῦ παντός τιθεμένηας. Τοσούτον δὲ 26
 τὸ κάλλος τῶν ἄλλων ἀπάντων ὑπερέχειν δοκεῖ, ὥστε
 τῶν μὲν ἡ δικαιοσύνης, ἡ σοφίας, ἡ ἀνδρείας μετεχόν-
 των, πολλά τις ἂν εὖροι τιμώμενα μᾶλλον· τῶν δὲ
 ταύτης τῆς ιδέας κεκοινωνηκότων βέλτιστόν ἐστιν εὐρεῖν
 οὐδέν, ὥσπερ δὴ καὶ τῶν μὴ μετεσχηκότων ὀτιμότερον
 οὐδέν. μόνους γοῦν τοὺς μὴ καλοὺς ὀνομάζομεν αἰσχροὺς,
 ὡς αὐδὲν ὄν, εἰ τι τις ἔχων τύχοι πλεονέκτημα τῶν ἄλ-
 λων, κάλλους ἐστερημένος. Τοὺς μὲν οὖν ἡ δημοκρα- 27
 τουμένοις τὰ κοινὰ διοικούντας, ἡ τυράννοις ὑποτεταγ-
 μένους, τοὺς μὲν δημαγωγούς, τοὺς δὲ κάλακας κα-
 λῶμεν· μόνους δὲ τοὺς ὑπὸ ταύτῃ τῇ δυνάμει γενομέ-
 νους θαυμάζομεν τε, φιλοπόνους τε καὶ φιλοκάλους
 ἀντιμάζομεν, καὶ κοινούς νομίζομεν εὐεργέτας τοὺς τῶν

iam, duxit, quam ut haberet, quo videntes percelleret. Et artes
 prope omnes si examinare aliquis velit, inveniet, ad pulchritudi-
 nem eas collineare, & in illa consequenda ponere omnia. Tantum
 vero eminere in reliquis omnibus pulchritudo [honestas] vide-
 tur, ut multa observare liceat, ut, quae vel iustitiam, vel sapient-
 iam, vel fortitudinem sibi adiunctam habent, honoratiora: his
 vero, quae huius qualitatis partem habent, melius invenire nihil
 est; quemadmodum nimirum istis, qui nihil eius habent, nihil
 contentius. Quippe solos, qui pulchri non sunt, turpes vocamus:
 quasi nihil sit, si quis aliquam ceterarum praerogativarum ha-
 beat, pulchritudine idem privatus. Atque illos, qui vel in popu-
 lari imperio rem publicam administrans, vel tyrannis subiecti sunt,
 demagogos illos, hos adulatores vocamus: solos, qui sub hac
 Pulchri & Honesti potestate sunt, admiramur, laborisque & hon-
 nestatis amantes vocamus, & communes benefactores habemus il-

καλῶν ἐπιμελητάς. ὅτε τοίνυν οὕτω μὲν σεμνὸν τὸ κάλλος ἐστίν, οὕτω δὲ τοῖς πᾶσιν ἐν εὐχῆς μέρει τυχεῖν, κέρδος τε νεμίζουσι τὸ τούτῳ τι διακονῆσαι δυνήθῃναι, πῶς ἡμᾶς εἰκέτως οὐκ ἂν τις ἐμέμιψατο, εἰ τοσούτων ἔχοντες κέρδος κερδαίνειν, ἔπειθ' ἔκοντ' ἐκ προῖεμεθα, μὴδ' αὐτὸ τοῦτο αἰσθῆσθαι δυνήθέντες, ὅτι ζημούμεθα;

28 Τοσούτον μὲν δὴ καὶ γὰρ τὸν λόγον ἐποιησάμην, πολλὰ τῶν ἐνόντων μοι περὶ κάλλους εἰπεῖν ἀφελὼν, ἐπειδὴ τὴν συνουσίαν ἐπιπολὺ παρατεινομένην ἑώραν.

ΕΡΜ. Εὐδαίμονές γε, οἱ τοιαύτης ἀπολελαύκατε τῆς συνουσίας· σχεδὸν δ' ἤδη καὶ γὰρ οὐδὲν ἔλαττον ὑμῶν ἔσχηκα διὰ σέ.

[Οὐδ' οὗτος δοκεῖ τοῦ Λουκιανοῦ.]

los, qui pulchrorum [honestorum] curam suscipiunt. Cum igitur adeo augustum quiddam sit pulchritudo, adeoque in parte votorum sit omnibus illam consequi, ut in lucro ponant, illi si qua servire possint: quomodo non merito nos vituperaverit aliquis, si tantum cum liceat lucrum facere, ultro deinde illud abiciamus, ac ne hoc ipsum quidem sentire queamus, damnum nos facere? Tantum & ego verborum feci, multis, quae in promptu mihi erat de pulchritudine dicere, abscessis, cum longius extrahi colloquium viderem.

Herm. Felices vos quidem, qui tali colloquio fruii sitis! Sed tuo beneficio fere non deteriori ego quoque conditione fui.

N E P Ω N

H ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΟΡΥΧΗΣ ΤΟΥ ΙΣΘΜΟΥ, ΕΙ ΓΙΝΗΣΙΟΣ.

MENEKRATOUS KAI MOTSONIOY.

MEN. **Η** ΟΡΥΧΗ τοῦ Ἰσθμοῦ καὶ σοὶ, Μουσώνιε, ἔ
 δια χειρὸς, ὥς Φασι, γεγονυῖα τῷ τυράνῳ, νοῦν εἶ-
 χεν Ἑλληνα.

ΜΟΥΣ. Ἰσθί, ὦ Μενέκρατες, καὶ βελτίῳ ἐντεθυ-
 μῆσθαι Νέρωνα. τὰς γὰρ περιβολὰς τῆς Πελοποννή-
 σου, τὰς ὑπὲρ Μαλέαν, ξυνήρει τοῖς θαλαττουμένοις,
 εἴκοσι σταδίων τοῦ Ἰσθμοῦ ῥήγματι.

MEN. Τοῦτο δ' ἂν καὶ τὰς ἐμπορίας ὤνησε, καὶ τὰς
 ἐπὶ θαλάττῃ πόλεις, καὶ τὰς ἐν τῇ μεσογείᾳ. καὶ γὰρ
 δὴ καὶ κείναις ἀποχρῶν ὁ οἶκος καρπὸς, ἦν τὰ ἐπιβαλάτ-
 τια εὖ πράττη. ταῦτα δὴ διέξελθε, Μουσώνιε, βουλο-

N E R O

SIVE DE ISTHMO PERFODIENDO.

MENEKRATIS ET MUSONII.

Men. **Α**Τ Isthmum certe perfodere, Musoni, quod prae
 manu, ut aiunt, habuit tyrannus, Graeci res consilii tuo
 etiam iudicio fuit.

Mus. Scito, Menecrates, etiam meliora in animo habuif-
 se Neronem. Circuitus enim illos Peloponnesi supra Ma-
 leam navigantibus compendifaciebat, perrumpendo vigin-
 ti stadiorum Isthmo.

Men. Hoc vero & commerciis utile fuisset, & maritimis
 urbibus pariter atque mediterraneis. Nam his quoque fru-
 ctus domestici sufficiant, si res maritima bene habeat. Haec

μένοις ἡμῖν ἀκροάσασθαι πᾶσιν, εἰ μή τι σπουδᾶσαι διανοῇ ἕτερον.

ΜΟΥΣ. Δίειμι βουλομένοις. εὖ γὰρ οἶδ' ὅτι χαρίζοιμην ἂν μᾶλλον τοῖς γε ἀδύγμένοις ἐς ἀηδὲς αὐτῶ 2
 Ὀροντιστήριον ἐπὶ τῷ σπουδάζειν. Νέρωνα ταῖνυν ἐς Ἀχαιᾶν ὥδαι ἤγον, καὶ τὸ σφόδρα αὐτὸν πεπεικέναι, μὴδ' ἂν τὰς Μούσας ἀναβάλλεσθαι ἥδιον. ἐβούλετο δὲ καὶ τὰ Ὀλύμπια (τὸν γυμνικώτατον τῶν ἀγώνων) στεφανοῦσθαι ἄδων. τὰ γὰρ Πύθια, τούτων μὲν ἐαυτῷ μετεῖναι μᾶλλον, ἢ τῷ Ἀπόλλωνι. μὴ γὰρ ἂν μὴδ' ἐκείνον ἐναντίαν αὐτῷ κιθάραν τε καὶ ὥδην θέσθαι. ὁ δὲ Ἰσθμὸς, οὐ τῶν ἀποθεν αὐτῷ βεβουλευμένων· ἀλλ' ἐκτυχῶν τῇ φύσει τοῦ τόπου, μεγαλουργίας ἠράσθη, τὸν τε βασιλέα τῶν ἐπὶ τὴν Τροίαν ποτὲ Ἀχαιῶν ἐνθυμηθεῖς, ὡς τὴν Εὐβοίαν τῆς Βοιωτίας ἀπέτεμεν Εὐρύπῳ τῷ περὶ τὴν Χαλκίδα· ἔτι γε μὴν καὶ τὸν Δα-

ergo, Musoni, enarra nobis audire cupientibus universis, nisi quid aliud serius agere cogitas.

Mus. Faciam ac lubens. Nec enim scio, in quo potius gratum facere vobis possim, qui studendi causa insuave adeo auditorium ingressi sitis. Neronem igitur in Achaiam egerunt carmina, & quod firmiter sibi persuaferat, nec Musas canere suavius. Volebat autem etiam Olympia, certaminum omnium maxime gymnicum, ob cantum coronari. Quantum enim ad Pythia, haec magis ad se pertinere, quam ad Apollinem: qui nec ipse citharam cantumque opponere sibi audeat. Verum Isthmus non inter ea, quae e longinquo cogitaverat: sed cum in naturam loci incidisset, magnificentiae quodam amore correptus, & regem illum Achivorum quondam ad Troiam profectum cogitans, ut is Euboeam a Boeotia absciderit illo circa Chalcida Euripo; atque insuper Darium, ut Bosporo pons

ρεῖαν, ὡς ὁ Βόσπορος ἐγεφυρώθη αὐτῶ ἐπὶ τοὺς Σκύ-
θας· τὰ δὲ Ξέρξου καὶ πρὸ τούτων ἴσως ἐνενόησε, μέ-
γιστα τῶν μεγαλουργιῶν ὅττα· καὶ πρὸς τούτοις, τὸ δὲ
ὀλίγου ἀλλήλοις ἐπιμῖξαι πάντας, εἴσαιτο τὴν Ἑλλά-
δα λαμπρῶς ἐστιάσθαι τοῖς ἔξωθεν· αἱ γὰρ τύραννοι
Φύσεις μεθύουσι μὲν, ψαύουσι δὲ πῃ καὶ ἀκοῦσαι τοῦ-
το φθέγμα. Προελθὼν δὲ τῆς σκηνῆς ὕμνον μὲν Ἀμ- 3
Φιτρίτης τε καὶ Ποσειδῶνος ἦσε, καὶ ᾠσμα οὐ μέγα
Μελικέρτῃ δὲ καὶ Λευκοθέᾳ. ὀρέξαντος δ' αὐτῶ χρυσῇ
δίκελλαν τοῦ τὴν Ἑλλάδα ἐπιτροπεύσαντος, ἐπὶ τὴν
ὄρυχὴν ἦξε, κροτούμενός τε καὶ αἰδόμενος, καὶ καθικό-
μενός τῆς γῆς, τρίς, οἶμαι· τοῖς τε τὴν ἀρχὴν πεπιστευ-
μένοις παρακελευσάμενος συμπόνως ἀπτεσθαι τοῦ ἔρ-
γου, ἀνῆει εἰς τὴν Κόρινθον, τὰ Ἡρακλέους δοκῶν ὑπερ-
βεβλήσθαι πάντα. οἱ μὲν δὲ ἐκ τοῦ δεσμωτηρίου, τὰ
πετρώδη τε καὶ δύσεργα ἐξεπόνουν, ἡ στρατιὰ δὲ τὰ

contra Scythas ab illo impositus sit; Xerxis autem opera
forte ante haec ipsa cogitavit, magnificorum operum ma-
xima. Ad haec videri sibi poterat, se permiscendis tam
parvo intervallo omnibus, splendido Graeciam munere &
velut epulis excipere. Ingenia enim tyrannorum, ebria illa
quidem, tamen interdum etiam eiusmodi vocem audire
gestiunt. Progressus autem de tentorio, hymnum canebat
Amphitrites ac Neptuni, & carmen non magnum Meli-
certae & Leucotheae. Cum vero rastellum illi aureum por-
rexisset praefes Graeciae, ad fossam accessit inter plausus
atque cantus, humoque ter, puto, percussa, hortatusque
eos, quibus cura operis permissa erat, ut studiose illud ag-
grederentur, Corinthum rediit, omnes a se Herculis su-
peratos labores, existimans. Atque ergastulorum vincti sa-
xosa & difficilia elaborabant, terrana autem ac plana exer-

4 γαίῳ τε καὶ ἐπίπεδα. Ἐβδόμην δὲ πού καὶ πέμπτην
 ἡμέραν προσεζευγμένων ἡμῶν τῷ Ἴσθμῳ, κατέβη τις
 ἐκ Κορίνθου λόγος οὕτω σαφής, ὡς δὴ τοῦ Νέρωνος
 μετεγνώκωτος τὴν τομὴν. ἔφασαν δὲ τοὺς Αἰγυπτίους
 γεωμετροῦντας τῆς ἐκατέρας θαλάττης τὰς φύσεις,
 οὐκ ἰσοπέδοις αὐταῖς συντυχεῖν, ἀλλ' ὑψηλοτέραν ἡγου-
 μένους τὴν ἐκ τοῦ Λεχαιίου περὶ τῇ Αἰγίνῃ δεδοικέναι.
 πελάγους γὰρ τοσούτου νήσω ἐπιχυθέντος, καὶ ὑπο-
 βρύχιον ἀπενεχθῆναι τὴν Αἰγίαν. Νέρωνα δὲ τῆς μὲν
 τοῦ Ἴσθμοῦ τομῆς οὐδ' ἂν Θαλῆς μετέστησεν ὁ σοφώ-
 τατός τε καὶ φυσικώτατος. τῷ γὰρ τερμῶν αὐτὸν ἦρα
 5 μᾶλλον, ἢ τοῦ δημοσίου ἄδειν. Ἡ δὲ τῶν Ἑσπερίων
 ἐθνῶν κίνησις, καὶ ὀξύτατος, ὡς τῶν ἐκείνης νῦν ἀπτό-
 μενος, ὄνομα δὲ αὐτῷ Βίνδαξ, ἀπήγαγεν Ἑλλάδος τε
 καὶ Ἴσθμοῦ Νέρωνα, ψυχρῶς γεωμετρήσαντα. τὰς
 γὰρ θαλάσσας ἰσογαίους τε καὶ ἰσοπέδους οἶδα. φασὶ

citus. Septimo vel quinto adeo die, cum Isthmo velut af-
 fixi haereremus, ingruit aliquis e Corintho nondum ta-
 men certus rumor, de mutato a Nerone abscindendi con-
 silio. Dicebant autem, Aegyptios, dimenso utriusque ma-
 ris fastigio, non eiusdem illa libramenti deprehendisse, sed
 alius arbitrari illud, quod ex Lechaeo *silu* *allabitur*, atque
 Aeginae proinde metuere, ne, tanto mari ad insulam illam
 appellente, plane submersa Aegina auferatur. Verum Ne-
 ronem quidem a secando Isthmo neque Thales ille sapien-
 tissimus, & consultissimus naturae, demovisset: magis enim
 secare illum iam cupiebat, quam *ipsum* publice canere. At
 Occidentis populorum motus, & acerrimus ille vir, qui
 rempublicam ibi capeffiverat, nomen ei Vindex, a Grae-
 cia & Isthmo abduxit Neronem, frigida quaedam de Geo-
 metria causantem: maria enim pari undique fastigio libra-

δ' αὐτῶ καὶ τὰ ὑπὸ τῆς Ῥώμης ὀλισθαίνειν ἤδη, καὶ ὑποδιδόναι. τοῦτ' αὐτοὶ χθές ἠκούσατε τοῦ προπταίσαντος χιλιάρχου.

MEN. Ἡ φωνὴ δέ, Μουσώνιε, δι' ἣν μουσομανεῖ, ὁ καὶ τῶν Ὀλυμπιάδων τε καὶ Πυθιάδων ἐρᾷ, πῶς ἔχει τῷ τυράννῳ; τῶν γὰρ Λήμνῳ προσπλεόντων οἱ μὲν ἐθαύμαζον, οἱ δὲ κατεγέλων.

ΜΟΥΣ. Ἀλλ' ἐκεῖνός γε, ὦ Μενέκρατες, οὔτε θαυμασίως ἔχει τοῦ φθέγματος, οὔτ' αὖ γελοίως· ἡ γὰρ φύσις αὐτὸν ἀμέμπτως τε καὶ μέσως ἤρμωκε. φέγγεται δὲ κοῖλον μὲν φύσει, καὶ βαρὺ, ἐγκειμένης αὐτῷ τῆς φάρυγγος· μέλη δ' οὕτω κατεσκευασμένα βομβεῖ πῶς. οἱ δὲ γε τόνοι τῶν φθόγγων ἐπιλαίνουσι τούτον, ἐπεὶ μὴ θαρρεῖ αὐτῷ· χρωμάτων δὲ φιλανθρωπία, καὶ μελοποιία, εὐαγῶγῳ μὲν δὴ, καὶ κιθαρωδίᾳ εὐ-

ta novi. Aiunt autem illi, etiam ipsas suburbanas regiones iam labare, & cedere. Hoc ipsi quoque heri audistis e tribuno, qui huc appulit.

Men. Sed vox, o Musoni, propter quam ita furiose Musicus est, & Olympiadum Pythiadumque amore flagrat, quomodo habet tyranno? eorum enim, qui Lemnum apulerunt, admirati quidam sunt, alii derisere.

Mus. Verum iste, Menecrates, neque admirabilis est, quantum ad vocem, neque ridiculus. Natura enim illum sine reprehensione & mediocriter instruxit. Cavum autem quiddam & grave praeter naturam sonat, depresso ad interiora gutture. Cantica vero ita paratus quodammodo stridit ac strepit. Interim toni vocum musicarum mitigant illum, tolerabilioremque faciunt, cum sibi non confidit, colorum musicorum humanitate, & modulatione flexibili sane, & bene composito ad citharam cantu, & quod, ubi

σταλεῖ, καὶ οὐ καὶρὸς βαδῖσαι, καὶ στήναι, καὶ μετα-
στήναι, καὶ τὸ νεῦμα ἑξομοιωῖσαι τοῖς μέλεσιν, αἰσχύ-
την ἔχοντος μόνου τοῦ βασιλέα δοκεῖν ἀκριβοῦν ταῦτα.

7 Εἰ δὲ μιμοῖτο τοὺς κρείττους, Φεῦ γέλωτος, ὥς πολὺς
τῶν θεωμένων ἐκπίπτει, καίτοι μυρίων φόβων ἐπηρη-
μένων, εἴ τις ἐπ' αὐτῷ γελῶν εἴη. νεύει μὲν γὰρ, τοῦ
μετρίου πλέον ξυνάγων τὸ πνεῦμα, ἐπ' ἄκρων δίστα-
ται τῶν ποδῶν ἀνακλώμενος; ὥσπερ οἱ ἐπὶ τοῦ τροχοῦ.
Φύσει δ' ἐρυθρὸς ὢν, ἐρευθεῖ μᾶλλον, ἐμπιπραμένου
αὐτῷ τοῦ προσώπου· τὸ δὲ πνεῦμα ὀλίγον, καὶ οὐκ
ἀποχρῶν που δή.

8 MEN. Οἱ δ' ἐν ἀγῶνι πρὸς αὐτὸν πῶς ὑφίενται, ὧ
Μουσῶνιε; τέχνη γάρ που χαρίζονται.

ΜΟΥΣ. Τέχνη μὲν, ὥσπερ οἱ ὑποπαλαίοντες· ἀλλ'
ἐνθυμήθητι, ὦ Μενέκρατες, τὸν τῆς τραγωδίας ὑποκρι-

tempus est, ingreditur, & stat, & transfert se, & quod nu-
tum accommodat cantibus: qua in re illud solum turpi-
tudinem habet, quod Imperator videtur studiose ac subtri-
liter ista tractare. Quoties vero imitatur superos, vah ri-
sum! quam multus excidit spectatoribus, licet sexcenti ter-
rores impendeant, si quis illum derideat. Nutat enim, su-
pra modum collecto spiritu, summis pedum divaricatorum
digitis insistit, retrorsum inflexus, ut qui rotae alligati
sunt. Cumque natura sit rubicundus, magis etiam incensa
illi facie rubescit. Spiritus illi exilis, neque usquam sane
sufficiens.

Men. Qui vero contra illum certant, quomodo se sub-
mittunt, Musoni? Nempe arti hoc forte gratificantur?

Mus. Arti illi quidem, ut qui in lucta concedunt. Sed
tu cogita, Menecrates, tragicum actorem; qui in Isthmo

τὴν, ὡς Ἰσθμοῖ ἀπέθανεν. ἴσοι γὰρ κίνδυνοι καὶ περὶ
τὰς τέχνας, ἣν ἐπιτείνωσιν οἱ τεχνάζοντες.

MEN. Καὶ τί τοῦτο, Μουσώνιε; σφόδρα γὰρ ἀνέ-
κοος τοῦ λόγου.

ΜΟΥΣ. Ἀκουε δὴ λόγου ἀτόπου μὲν, ἐν ὀφθαλμοῖς
δὲ Ἑλλήνων πεπραγμένου. Ἰσθμοῖ γὰρ νόμου κει- 9
μένου, μήτε κωμωδίαν ἀγωνίζεσθαι, μήτε τραγωδίαν,
ἐδόκει Νέρων τραγωδοὺς νικᾶν. καὶ παρῆλθον εἰς τὴν
ἀγωνίαν ταύτην, πλείους μὲν ὁδ' Ἑπειώτης, ἀριστα
Φωνῆς ἔχων, εὐδοκιμῶν δ' ἐπ' αὐτῇ, καὶ θαυμαζόμε-
νος, λαμπρότερα τοῦ εἰωθότος ἐπλάττετο καὶ τοῦ στε-
φάνου εἶναι, καὶ μὴδ' ἀνῆσειν πρότερον ἢ δέκα τάλαν-
τα δοῦναι αἱ Νέρωνα ὑπὲρ τῆς νίκης. ὁ δ' ἡγρίαινέ τε,
καὶ μανικῶς εἶχε· καὶ γὰρ δὴ καὶ ἠκροῶτο ὑπὸ τῇ
σκηνῇ, ἐπ' αὐτῷ δὴ τ' ἀγωνι. βοῶντων δὲ τῶν Ἑλλήνων
ἐπὶ τῷ Ἑπειώτῃ, πέμπει τὸν γραμματέα, κελεύων

perit. Aequalia enim pericula etiam circa artes, si inten-
dant se artifices.

Men. Et quid hoc, Musoni? plane enim nihil ea de re
audivi.

Mus. Audi igitur rem incredibilem illam quidem, sed
in oculis Graeciae factam. Cum lex esset ludis Isthmiis, ne
Comoedia certaretur, neque Tragoedia, visum est Nero-
ni, Tragoedos vincere, cumque venirent ad illud certa-
men plures alii, tum Epirotes, voce optima praeditus,
qui eo nomine in fama atque admiratione hominum esset,
clarius etiam, quam solebat alias, fingeat se & coronae
amore captum, neque concessurum prius, quam decem
sibi talenta Nero pro victoria dedisset. At hic exasperari &
furere. Etenim in tabernaculo etiam audiebatur sub ipsum
tempus certaminis. Clamore autem laudantibus Epiroten
Graecis, scribam mittit, submittere hunc sibi vocem iu-

ὑφείναι αὐτῷ τούτῳ· αὐτοῦ δὲ ὑπεραίροντος τὸ Φθέγμα, καὶ δημοτικῶς ἐρίζοντος, εἰσπέμπει Νέρων ἐπ' ὀκριβάντων τοὺς ἑαυτοῦ ὑποκριτάς, οἷον προσήκοντάς τε τῷ πράγματι. καὶ γὰρ δὴ καὶ δέλτους ἐλεφαντίνους καὶ διθύρους προβεβλημένοι αὐτάς ὥσπερ ἐγχειρίδια, καὶ τὸν Ἡπειρώτην ἀναστήσαντες πρὸς τὸν ἀγχοῦ κίονα, κατέαξαν αὐτοῦ τὴν Φάρυγγα, παίοντες ὀρθαῖς ταῖς δέλτοις.

10 MEN. Τραγωδίαν δὲ ἐνίκα, Μουσώνιε, μισρὸν οὕτω πάθος ἐν ὀφθαλμοῖς τῶν Ἑλλήνων ἐργασάμενος;

ΜΟΥΣ. Παιδιὰ ταῦτα νεανία τῷ μητροκτονήσαντι. εἰ δὲ τραγωδίας ὑποκριτὴν ἀπέκτεινεν ἐκτεμὼν αὐτοῦ τὸ Φθέγμα, τί χρὴ θαυμάζειν; καὶ γὰρ δὴ καὶ τὸ Πυθικὸν στόμιον, παρ' οὗ αἱ ὀμφαὶ ἐνέπνεον, ἀποφράττειν ὥρμησεν, ὥς μὴδὲ τῷ Ἀπόλλωνι Φωνὴ εἴη· καίτοι τοῦ Πυθίου καταλέξαντος αὐτὸν εἰς τοὺς Ὀρέστας τε καὶ Ἀλκμαίωνα, οἷς τὸ μητροκτονῆσαι, καὶ

bens. Illo vero magis etiam tollente vocem, & populariter contendente, immittit Nero in pulpita suos histriones, tanquam qui negotio huic apti essent. Hi ergo, qui pugillares eburneos bipatentes pugionum instar protendebant, erecti ad proximam columnam Epirotæ guttur directis illis tabellis ferientes elidunt.

Men. Tragoediam vero vicit, Musoni, tam impuro facinore in oculis Græciæ perpetrando?

Mus. Lusus iste iuveni, interfectori suæ matris. Si vero Tragicum histrionem, extirpanda illius voce, interemit, quid mirandum est? qui etiam Pythicum ostium, e quo divina adspirabantur oracula, obturandi impetum cepit, ut neque sua Apollinî vox *potto* esset: Pythio licet annumerante illum inter Orestas & Alcmæones, quibus matrum peracta ab ipsis caedes etiam gloriæ quoddam ge-

λόγον τινὰ εὐκλείας ἔδωκεν, ἐπειδὴ πατράσιν ἐτιμώρησαν. ὁ δὲ μηδαμῶς εἰπεῖν ἔχων ὅτῳ ἐτιμώρησεν, ὑβρίσθαι ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ᾤετο, πρῶτα τῶν ἀληθῶν ἀκούων. Ἀλλὰ μεταξύ λόγων, τίς ἡ προσιοῦσα ναῦς; 11 ὡς ἐπάγειν τι ἀγαθὸν ἔοικεν. ἔστεφάνωνται γὰρ τὰς κεφαλὰς, ὥσπερ χορὸς εὐφημος, καὶ τις ἐκ πρώρας προτείνει τὴν χεῖρα, παρακελευόμενος ἡμῖν θάρρειν τε, καὶ χαίρειν, βοᾷ τε, εἰ μὴ παρακούω, Νέρωνα εἴχουσθαι.

MEN. Βοᾷ γὰρ, Μουσώνιε, καὶ σαφέστερόν γε, ὅσω τῆς γῆς ἄπτεται.

ΜΟΥΣ. Εὖγε, ὦ Θεοί.

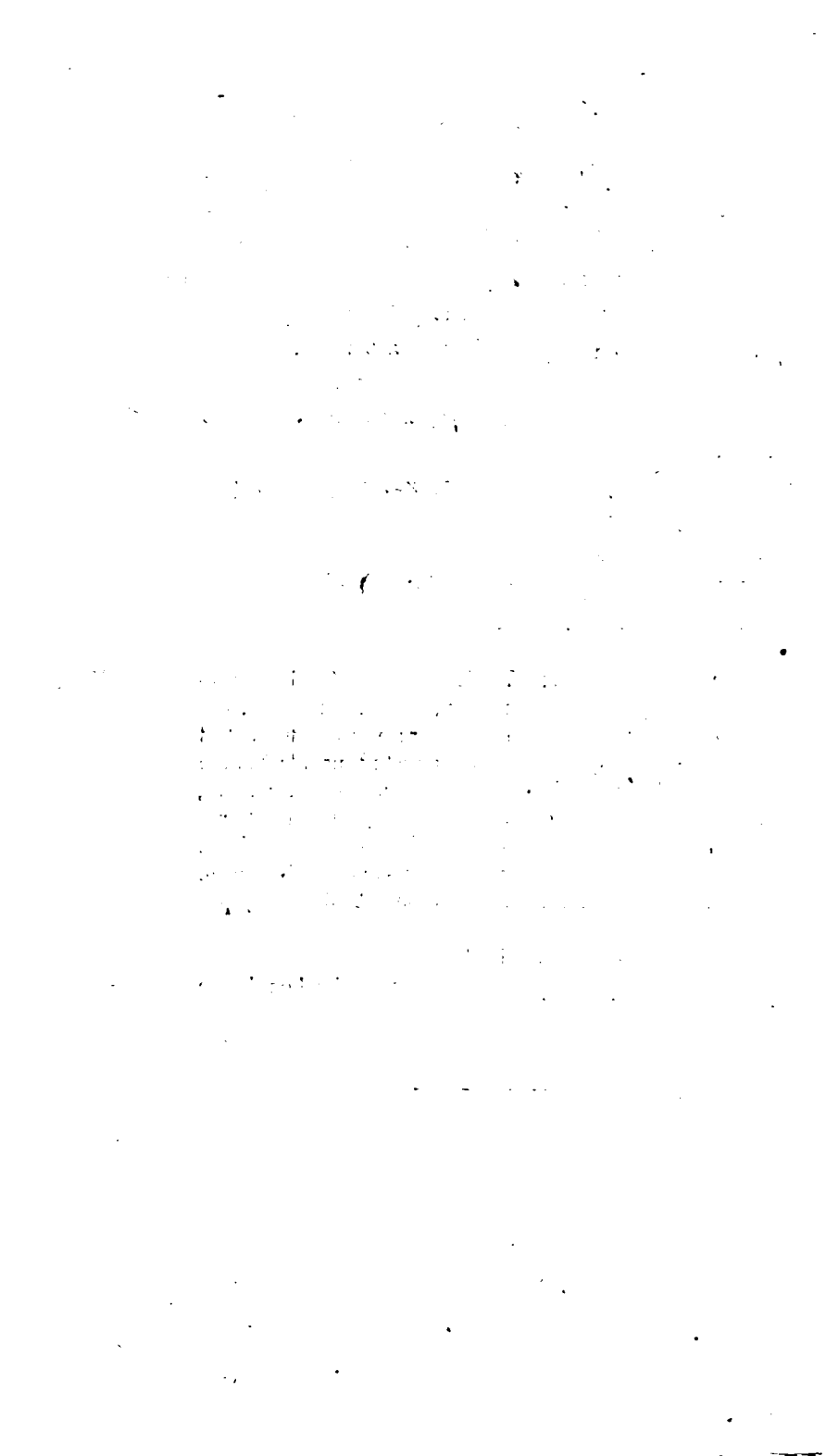
MEN. Ἀλλὰ μὴ ἐπευχώμεθα· ἐπὶ γὰρ τοῖς κειμένοις οὐ φασι δεῖν.

nus peperit, cum patres sic ulciscerentur. At hic cum dicere non posset, quem ultus esset, contumelia se affectum a Deo putabat, cum tamen mitiora veris audiret. Sed dum loquimur, quænam navis accedit? ut illa bonum quiddam videtur advehere! Coronati enim sunt capitibus, tanquam chorus boni ominis. Atque de prora aliquis protendit manum, bono nos animo esse iubens & gaudere: clamat autem, nisi quid me fallunt aures, periisse Neronem.

Men. Enimvero sic clamat, Musoni, & disertius, quo propius terram venit.

Mus. Bonum factum, o Dii!

Men. Sed ne quid imprecemur: negant enim hoc decere in defunctis.

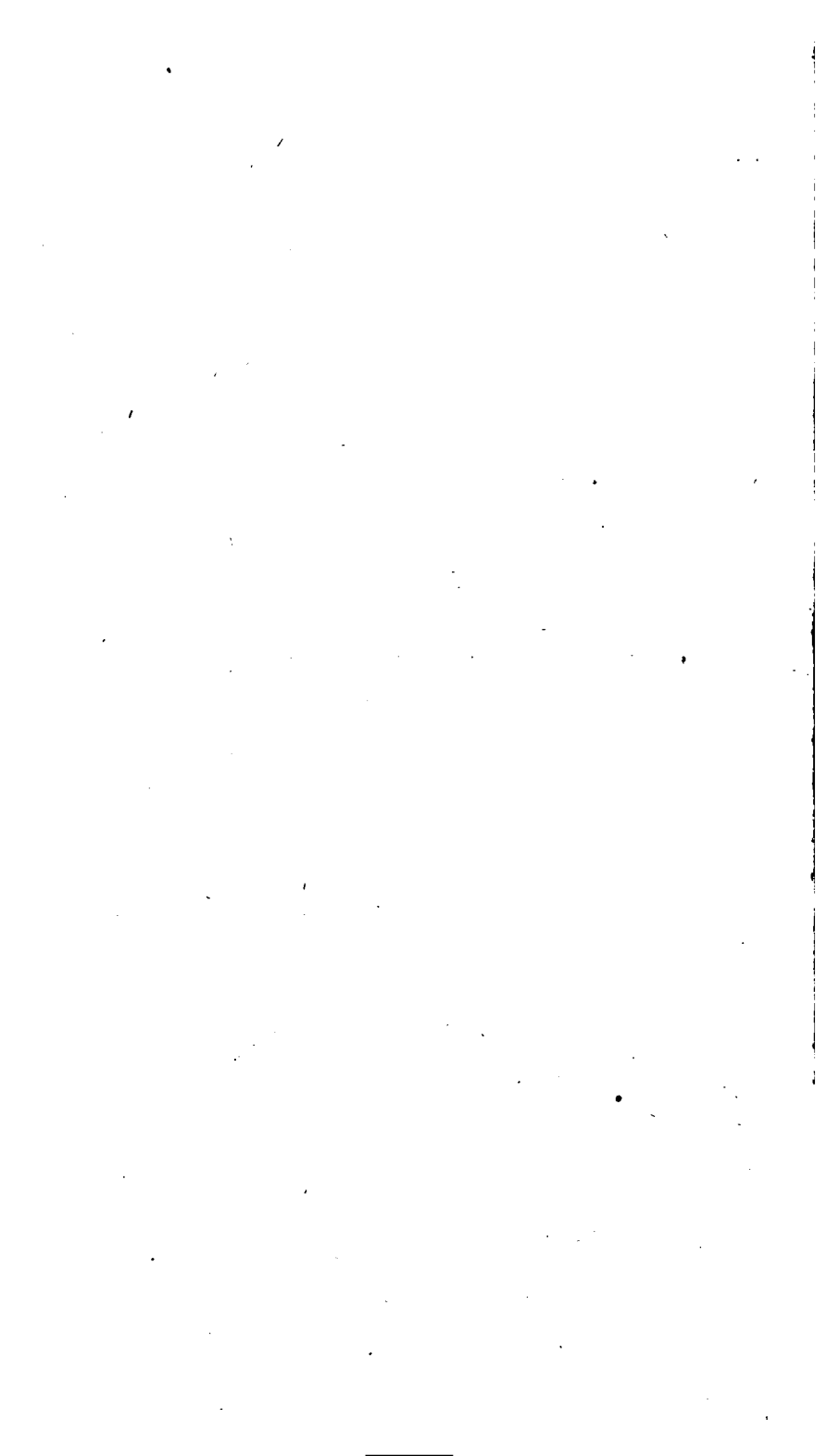

VARIAE LECTIONES

ET

ANNOTATIONES

VARIAE LECTIONES

IN SATURNALIA.

Pag. 1. l. 2. IEP.) Personar. nomina aderant in *I. B. 1. Fl. Ald. H. S.* Omiffa in *P. Pag. 2. l. 4. Αὐτὸν*) *Recepi ex Fl. I. V. 2. & L. Αὐτῶν Ald. P. &c. male. l. 6. Αὐτῶν*) *Ex emend. Solan. Αὐτὸν edd. l. 11. ἑπτὰ*) *τῶν ἑπτὰ Coll. male. Pag. 4. l. 4. Σοὶ*) *Sic L. H. P. S. Amst. Σὺ Fl. I. Ald. V. 2. Fr. l. 6. Ἐπινεύσεις*) *Sic in omnibus. Ἐπινεύση Ienf. l. 9. Ἄμα*) *Et hoc omnes obsidet. ἔσαι marg. I. conicit. Pag. 6. l. 1. Ὑποβαλλομένη) ὑποβαλλομένην Fl. l. 16. Τὰρ τι*) *Sic omnes. Pag. 7. l. 6. Ἀφείλετο*) *Male omiffum in Fl. Pag. 8. l. 2. Εὐ ποίων*) *Sic Fl. B. 1. & 2. Εὐποιῶν iunctim certt. l. 14. Οἶος*) *Bene L. Fl. V. 2. S. Οἷς male Ald. l. Fr. B. 1. & 2. Pag. 9. l. 7. Παιδοτρίβας*) *Erasmus legit, adfcriptum marg. A. 1 IV. Et sic H. 1. Παιδοτρίβας certt. male. Pag. 11. l. 3. Ὁ οὐ*) *Ira Fl. I. Sed ὁ male omiffere Fr. B. 1. Ald. H. P. S. Amst. Pag. 12. l. 1. Παλίμπαιδας*) *καλλίπαιδας male Fl. l. 8. Τῶν φίλων*) *Nihil varietatis invenio.*

IN CRONOSOLONEM.

Pag. 14. l. 3. Καρτερὸς) καρτερῶς male Fl. l. 5. Προειρήσθαι) *Sic dedi ex Fl. V. 2. Ald. B. 1. S. Προειρεῖσθαι l. H. Fr. l. 8. Μονοχ(τῶν) Sic V. 2. Μονοχιτιῶν certt. l. 9. Κρύος*) *Abeft a Fl. l. 15. Προσεικάζειν*) *Sic omnes. Forf. προσπελάζειν. Marg. l. etiam πλησίαζειν adfcriptit. Pag. 15. l. 14. Καὶ*) *Non habet l. Habent Fl. H. P. B. 1. &c. l. 15. Μάτην*) *Leg. οὐ μάτην. l. 17. Αὐτὸς*) *αὐτός edita mifere. Forfan οὗτος in V. Sed quia nihil varietatis notavit Solan. accentum potius, quam literam, mutare fuffinui. Reitz. Pag. 16. l. 3. Κυμβάλοις) τυμπάνοις Graev. l. 15. Ἑορτῇ) εορτῇ γενέσθαι Fl. l. 16. col. 1. Βάκκλοις) βάκκλος edita. Sed quis non videt, id ad Luciani textum accommodandum? Reitz. Pag. 18. l. 11. Ἐπαχθεῖς*) *Bene Fl. B. 1. & 2. P. Ἀπαχθεῖς male Ald. l. H. V. 2. Fr. S. cad. Μυδέν) μυδὲ male Fl. Pag. 19. l. 11. Lucian. Vol. IX.*

Ἡ, ἦ) Deest posterius ἦ in *Fl.* Adest recte in cett. In αὐτοῦ autem conspirant omnes. *Pag.* 20. *l.* 11. Προνομὴν) προνομίαν *Pell.* *Pag.* 21. *l.* 1. Παραπεμπέτωσαν) παραπεμπέσθωσαν *Fl.* *l.* 8. Πάντες) Sic edd. omnes. Πένυτες *Gron.* *l.* 10. Συμπόσιον) *Fl.* punctum ponit post συμπ. *l.* 11. Ἐξέστω &c.) Varie haec & seqq. interpunguntur. Vid. nott. *l.* 12. Καὶ) Omittit *Fl.* *l.* 13. Πεττεύετωσαν) πεττεύεσθωσαν *Fl.* *ead.* Ἐπὶ καρύων) Ἀπ καρύοις; ut mox ἐπ' ἀργυρίῳ; *Pag.* 22. *l.* 4. Οὗτε λιμὸς) Omisssa haec duo in *Fl.*

IN EPISTOLAS SATURNALES.

Pag. 23. *l.* 13. Ὡς δὲ) Sic *Fl.* *Ald.* *I. H. B.* 1. *P.* Ὡς καὶ *S.* *ead.* Ἡ) Ita, ut Ienius voluit, est in *Fl.* *L.* & *Coll.* at reliquae ἦ habebant. *l.* 14. Μύρμηξ ἦ) In edd. haec ad verba ὥς δὲ νῦν ἔχομεν relata legebantur, quod tamen & sic in *V.* fuisse suspicor, cum varietatem non annotarit *Notter. Reitz.* *Pag.* 24. *l.* 3. Οἶον) Sic *Fl.* *Ald.* *Fr. B.* 1. & 2. *H. P. S.* Οἶοί εἰσιν *I.* & *V.* 2. *l.* 7. Ἐμβάπτας) Edd. comma ante h. v. habent, quod sustulit *Solan.* Sed innumera & ego sustuli, quod ubique monere, supervacuum. *Pag.* 25. *l.* 4. Τούτου) τούτων *P.* At prius recte *Fl.* *I.* ac cett. *l.* 8. Τούν) Nihil variet. inveniri addidit *Solan.* *l.* 13. Οὐ) Omittit negationem *Fl.* *l.* 16. Τὸ πρᾶγμα) Non agnoscit *S.* *Pag.* 26. *l.* 11. Ἡμῶν πάντων) Sic omnes. *l.* 17. *col.* 2. Ἡ) Emendatio *Solani* pro vulgato καὶ, quam secutus sum, etsi non addit, unde habeat. *Reitz.* *l.* 18. *col.* 1. Χοίνικα) σχίσκη edita ridicule. *l.* 20. *col.* 2. Ἀνδρῶν) Sic etiam *V.* *Pag.* 27. *l.* 7. Ἐπιβάλομεν) ἐπιβάλλομεν *Schol.* At vulgatum tenet *Fl.* *Fr.* *I. P.* & *Coll.* cum cett. *l.* 13. Ἡμῶν) Recte sic *Fl.* *P.* & *L.* Ὑμῶν male *I. H. Ald.* *V.* 2. *Fr. B.* 1. *S.* *l.* 17. Παραμείβεσθαι) τῇ λοπάδι παραμείβεσθαι editum ante. Delevit priora *Solan.* *ead.* Ἐπιβάλομεν) Ita dedit *Solan.* (pro vulgato ἐπιβάλλομεν) adscripsitque: sic etiam *C.* Locus est ex aliquo scriptore desumptus. *Pag.* 28. *l.* 2. Ὑπὸ) Recte edd. Ἀπὸ *Schol.* *l.* 10. Παρσισπεσοῦσαν) Sic & *Fl.* cum *I. P.* & *c.* *l.* 11. Ἀλλάντα) Lege ἀλλᾶντα. *Schol.* ἄλλαντα. *l.* 17. *col.* 1. Καὶ ἡδέες) Haec verba in edd. omisssa, inserta ex *V.* *l.* 18. *col.* 2. Ἐπτέρου) Restitutum ex *Cod.* Vulgatum ἕτερον ἔσκευσμένον, misere. *Reitz.* *Pag.* 29. *l.* 2. Ἀναπταμένας) ἀνεπταμένας *Fl.* *ead.* Ταύτας) Bene *P. H. Fl.* *I.* & *c.* Ταύται male *S.* *l.* 11. Ὑπόρρεούσης) Ex emend. *Solani.* Ἐπὶ ῥρεούσης edd.

hac priores. *l. 12. Οἶοι*) Sic iam omnes. Cum ante *c. 19 οἶον* εἰσιν haberent. *l. 14. Ἐκκεντοῦν*) ἐκκεντοῦντα *Fl. Pag. 30. l. 13. Εἰς ὧν*) Non agnoscit *Fl. l. 17. Ἄφῃς*) ἀφῃς *Fl. Pag. 31. l. 3. Τῶν δείπνων*) τοῦ δείπνου *Fl. l. 7. Ἐχωσι λέγειν*) ἔχειν λέγωσιν *Fl. Pag. 32. l. 1. Φθειρίζῃσιν*) Nihil mut. edd. *Φθειρὶ ζῆσιν. Cod. Graev. l. 6. Ἐπείτοι*) ἐπεὶ τί *Fl. l. 8. Αὐτὰ*) αὐτὸν *Fl. l. 12. Εὖ ποιῶν*) Sic iam discretim omnes. *l. 16. Ἰσως*) Ita habere omnes, adscripsit Solan. *l. 18. col. 1. Ἐποτνιῶ*) ποτνιῶ edita. Mutavit Solan. *Pag. 33. l. 8. Συνεξελέξαντο*) συνεξελλέξαντο edd. priores male. *l. 14. Συγκεκαττυμέναι*) Ex emend. Solani. Nam συγκεκομμένοι omni. antea male. *Pag. 35. l. 1. Τμᾶς*) Bene *Fl. ut Ienf. voluit. Cett. ἡμᾶς. l. 5. Χρήσανται*) Sic *Fl. Fr. P. &c. Χρήσονται I. l. 7. Ἀξίων*) Edd. Ἀξιῶν Solanus. *l. 23. ΤΟΙΣ*) Omisit *Fl. Pag. 36. l. 3. Μὴδ' ὅλως*) Sic *P. S. Μὴδ' ὅλως I. Ald. Fl. Fr. H. B. Pag. 38. l. 5. Ἰσοδιαίτης*) Sic edd. Ἰσοδιαίτητης Solan. Ἰσοδαίτης Gesn. *l. 8. Τιμήσουσι*) τιμήσουσι καὶ φιλήσουσι *Fl. Pag. 39. l. 2. Διαβαστάσαντες*) Bene sic *Fl. P. S. (B. 4.) Διαβαστάντες* male *I. Ald. H. &c. Pag. 40. l. 8. Ἐπιδείξαυτε*) ἐπιδείξετε *Fl. l. 13. Μὴ δὲ*) Ita edd. vet. *Μηδὲ* recentiores. *ead. Γέννιτο*) γέννεται *Fl. Pag. 41. l. 1. Ὀπτόμενοι*) Bene *I. P. Ὀπτόμενοι H. male. l. 3. Ψύτταν*) ψύτται *Ald. H. Fr. P. &c. Ψήτται I. & V. 2. Ψύττα Fl. & Schol. l. 12. col. 2. Ψύττα*) Sic edita & *V. l. 14. col. 1. Γόνδης*) Ita clare legebatur in Scholiaſte noſtro. Etymologici magni auſtor habet Ἰόνδην. *Cler. Pag. 42. l. 10. Ἰσοδιαίτητας*) Ex emend. Solani. Ἰσοδιαίτην *G. Ἰσοδιαίτοι* edd. omnes. *l. 11. Συνδιαίτητὸν*) Sic iam bene *Amſt. S. G. Συνδαίτην* cett. *ead. Αὐτῶν*) Sic *P. H. B. 1. Fr. Αὐτὸν I. Fl. Ald. S. l. 12. Ὀλίγων*) ὀλίγον *S. l. 17. Πάντα εὐθύς*) Recte huc retulit hoc Schol. Solanus, cum ante ad Ὀργὴν καὶ μῖσος referretur. *Reitz. Pag. 43. l. 4. Αὐτὸν*) αὐτῶν *V. 2. ſola. l. 15. Λαυρότερον*) λαμπρότερον *C. ut Schol. 14. Ἐταιρ. Δ. Solan. Scribe λαβρότερον. Weiſſ. Pag. 44. l. 4. Συνθοῖντο*) συνθεῖντο *Fl. (& S.) l. 6. Ἐργάσεσθαι*) Sic *Fl. Ἐργάσασθαι* cett.

IN CONVIVIUM SEU LAPITHAS.

Pag. 45. l. 5. Φιλοσόφους λόγους) λόγους φιλοσόφους *B. Cod. five O. ead. Σμικρὰν*) Sic edd. Μικρὰν *B. l. 7. Τραυμάτων*) πραγμάτων male *B. l. 12. col. 1. Ἀφωμοιωται*) In *C. recte, ex quo & ſequentia reſtituta, cum in V. legeretur*

male; ἐφ' ὁμοίᾳ γὰρ τῷ πολέμῳ τοῖς ἐπὶ τοῦ γάμων. *Reitz.* *ibid.* l. 14. Τετελεσμένοις) γεγενημένοις. C. l. 18. col. 2. Κατὰ) καὶ Κανταύροι, omisso πόντος, edita, quibus Solanus ita adicripserat: Deest in impress. πόντος. Posterior huius Scholii pars in C. non exstat suo loco; sed in fine reperitur: unde & ex V. ultima in impr. manca restituiimus. *Pag.* 46. l. 4. Σχεδὺν) Deest in B. l. 12. Παραγένοιτο) παρεγένετο B. l. 15. Φθάνεις) φθάνεις B. *Pag.* 47. l. 1. Ἐμπαρόνησαν) Sic dedit Solanus. Ἐπαρόνησαν edd. & B. l. 5. Διηγούμενους) διηγούμενους marg. A. l. 1. l. 11. Ἐχει) ἔχειν B. l. 20. col. 1. Ἔστιάσει) ἐστιώσκει male edita; & mox διηγῶν, pro quo διηγῶ ex V. dedit Solan. *Pag.* 48. l. 2. Τὴν) Οὐκ ἐστὶν B. l. 5. Ἀκριβῶς) ὅς ἀκριβῶς οἶδα B. ead. Γινώσκων) Sic B. l. B. 1. Ald. H. Fr. S. Γινώσκων Fl. Γινώσκοντα P. B. 2. l. 10. Ἐξεῖς) Restitui ex Fl. pro ἤξεῖς, quod erat in cett. & B. l. 15. col. 1. Ἀλλήλοις) Non agnoscunt C. *Pag.* 49. l. 4. Φθάσεις) φθάσῃ Fl. l. 5. Δείσῃ) Et sic cett. cum Fl. l. 16. col. 2. Σχοίης) σχοίης V. neutrum recte: nam debuit dicere ποιοῖς. Solan. *Pag.* 50. l. 1. Πλουσίῳ τῷ) πλουσίῳ τε τῷ B. l. 3. Τὸ πλουτεῖν) τοῦ πλουτεῖν B. sed vulgatum verum est. l. 4. Ὡ) οὖν ὦ Fl. l. 7. Ὁ ἀπὸ) Artic. omittit B. l. 9. Τοῦ Ἀρισταίν.) Articulum omittit B. l. 16. Παρεκέκλιντο) παρεκέκλιντο male B. l. 17. col. 2. Κοπίδα) πολίδα ante editum prave. l. 18. col. 1. Σκολιώτατον) Ita Solan. correxit, pro vulgato σκολιώτερον. Obtemperavi, quia est melius, & mutatio exigua; licet haud addat, unde id hauserit. *Reitz.* *ibid.* l. 20. Ἐπεκλήθη) Ita V. recte. Ἐπεκλήθεν male edita. Solan. *Pag.* 51. l. 3. Συνεστιᾷτο) συνεστιᾷται male B. l. 14. Τὸ ἀντίθυρον) Sic B. Cod. Τὸν ἀντίθυρον edd. l. 18. col. 2. Οἶμαι) Hoc οἶμαι adiecit Solanus, non addens unde. *Pag.* 52. l. 8. Σοῖ) Deest in Fl. l. 11. Ἰερεῖ γὰρ ὄντι) Desunt in B. l. 12. Πάνυ) Et hoc omisit B. *Pag.* 53. l. 1. Ὁ Ζήνων) Iam artic. habet B. quem edd. omiserant. l. 5. Τῶν πλείστων ἀνδρῶν) ἀνδρῶν τῶν πλείστων B. *Pag.* 54. l. 5. Αὐτόν;) ἐαυτὸν B. l. 8. Ἐπεισέπεσεν) Sic omnes. l. 9. Κοινὸν) κυνικὸν B. l. 20. col. 1. Παρεισέφερε σε) Lege παρεισέφηρε. Solan. *Pag.* 55. l. 4. Ἐδεδοίκεσαν) Ita O. & Fl. Ἐδεδοίκεσαν edd. cett. ead. Ἀτεχνῶς) Nihil mut. Fl. l. P. &c. Forf. ἀγαθὸν marg. l. Sed nihil est opus. l. 5. Κυνικῶν) Κυῶν B. l. 8. Καθίξασθαι) καθίξασθαι B. hic & mox iterum. ead. Παρὰ) τὰ B. l. 11. Ὑμῖς) Bene B. Fl. Fr. P. H. Ὑμῖς l. ead. Ὑπτιοῖ) Deest in Fl. l. 12. Ἐστιᾷσθε) Bene sic Fl. Fr. P. &c. Ἐστιᾷσθαι male

*I. & V. 2. l. 14. Κάμοιμι) γάμοιμι male B. l. 15. col. 1. Ὑπο-
γογγύζοντες) Misere antea edebatur ὑπογογγύζοντες. l. 16.
col. 2. Κρακτικὴν) Sic edita recte. Κρακτικὴ V. ead. °Ο) δὴ
antea lectum. Mutavit Solan. Pag. 56. l. 10. Ἰσα) ἴσων B.
male. l. 13. Ἀναδοῦναι) Restitui ex B. & Coll. Δοῦναι edd.
Pag. 57. l. 3. Ὑπὸ) ἀπὸ B. frustra. l. 4. Περιεσοβεῖτο) περι-
εσοβοῦτο Th. Mag. in ἀποσοβῶ. Ἐπεσοβεῖτο Coll. In vulgato
conspirant edd. & B. l. 6. Εἰσεκεκόμιστο) ἐσκεκόμεστο B.
l. 9. Γλαφυράτατον) γλαφυρότερον B. & Coll. l. 10. °Ο, τι)
ὅτι edd. male. l. 14. Συνανέδωκε) συνέδωκε B. l. 16. col. 2.
Τούτων) Omisium in editis. Addidi ex V. C. & G. Solan. l.
Pag. 58. l. 1. Θλιβόμενον) θλιβόμενος B. l. 12. Ὁρεωχόμεον —
ἰπποκόμεον) ὄρεωχόμεον — ἰπποκόμεον B. l. 14. Διαφοιτῆσαν)
Ita edd. omnes, & sic B. etiam, teste Solan. Διαφοιτῆσαι
P. l. 15. Ἀλλὰ μὴ) ἀλλὰ μὴν P. sola. Pag. 59. l. 1. Ἐπεπώ-
κει) ἐπεπτώκει B. l. 6. Προῦπιον) προῦπιον Fl. ead. Ἐπὶ)
ἀπὸ B. l. 7. Ἦν μὴ λάβη) εἰ μὴ λάβοι B. l. 9. Ἀτρεπτος)
ἄτρεστος B. l. 15. Εἰσεκεκόμιστο) ἐσκεκόμεστο B. l. 18. col. 2.
Μεγάλου) In impressis omisium, inserui ex V. & G. Reitz.
l. 21. col. 1. Τοῦδε) Reliqua non erant in Scholio C. Sed in
Exc. & V. habentur. Solan. Pag. 60. l. 4. Αὐτοῦ) Nil mut.
edd. nec B. Pag. 61. l. 2. Γε) Non habet B. l. 3. Τις ἐξυρη-
μένος) τις φέρων ἐξυρημένος B. l. 12. Εὐδοκίμουντι) εὐδαιμο-
νοῦντι B. l. 19. col. 1. Κατὰ παράλληλον θέσιν) καταπαράλ-
ληλος θέσις edita. Correxuit Solan. l. 21. col. 2. Νανώδη) Ad-
didi ex C. Lacuna enim erat. in V. Solan. Pag. 62. l. 1. Σα-
τυρίων) ὁ Σατυρίων B. Pag. 63. l. 5. Ἐπιρρίψαι) Sic edd. &
B. Ἀπορρίψαι Graev. l. 7. Ἀσφαλέστερον) ἀσφαλέστερος B.
l. 9. Θυρίον) Ex Fl. & L. recepì. Θηρίον cett. . l. 15. Γεγενη-
μένοις) Sic Fr. Γεγενημένος cett. l. 17. col. 2. Μετὰ στενώ-
σεως) Ita recte C. Μεταστένωσε κατακλίνας Exc. G. Μετα-
στενώσας, κατακλείσας ex V. dederat Cler. Pag. 64. l. 2.
Ἐπήκουον) ἐπήκουον B. l. 4. Ἀνεγίνωσκεν) ἀνεγίνωσκεν B.
l. 7. Τοιοῦτον) τοιοῦτο B. Sed vulgatum Ἀττικώτερον, saepe
vidimus. l. 13. Οὐδὲ πώποτε) οὐδέποτε B. Pag. 65. l. 2. Μό-
νος) μόνον Fl. l. 3. Ἐν γειτόνων) ἐγγειτόνων B. l. 6. Ἄ παρ'
ἄλλοις ἀφθόγως ἀπολαύω) Sic omnes edd. & Cod. B. l. 14.
Καὶ ἡ Ἀδραστ.) Non adest καὶ in B. Pag. 66. l. 2. Εἶπω
τὶ, κερ.) Edd. priores εἶπω, τί κερ. l. 6. Ὑστερον) Omittit
B. l. 7. Πράγματι) Sic edd. Πράγμασι Solan. in marg. l.
corrigit; nam πραγμ. per compendium B. l. 8. Προσηγύ-
ρευκα) προσηγύρευσα B. ead. Ἐπὶ τῆς οἰκίας) ἐπὶ τῇ οἰκίᾳ*

B. l. 10. Τὸ) Recte *Fr. P. H. &c.* Τῷ male *I.* Καὶ τῷ non melius *V. 2. l. 12.* Παρέλαβεν) παραλλα. per compend. B. l. 21. col. 2. Οἶον Ἡράκλειον οὐ) Sic *V.* Quid sibi velit, nescio. *Solan. Pag. 67. l. 3.* Πελοπίης) Sic edd. Πελοπίας B. & Schol. *Aristophan. l. 4.* Ἐν ἀντιπόρθμοις) ἔναντι πορθμοῖς B. l. 6. Γύαις) Sic plurimae cum B. recte. Γυίαις *P. l. 13.* Παιδαγωγοῦ) Recte pleraeque. Παιδαγωγοῦ *I.* male. l. 14. Αὐτου) Omittit B. *Pag. 68. l. 3.* Ἀποσπάσας) περισπάσας *Coll. & B. l. 7.* Δόξαμεν) δοξᾶ per compend. B. l. 12. ἠδειςαν) Ex B. recepi pro vulgato ἠδισαν. l. 17. col. 1. Αἰσχροῖς αἰτ.) Vide Schol. sequens, ubi C. melius referunt ad ἀποσπάσας. *Solan. Pag. 69. l. 3.* Ἀναγιγνώσκων) ἀναγιγνώσκων B. & *Fl. l. 11.* Καί) Omittit O. *Pag. 70. l. 4.* Πλειστοί) πλοῖστοι male *I. l. 5.* Αἱ) Sine artic. O. *ead.* Πρεσβυτικά) πρεσβευτικά *Fl. & marg. A i W. l. 6.* Ἐτοιμοκλῆς) Bene edd & B. Ἐτοιμοκλῆς *I. l. 8.* Ἠκηκέι) ἀκηκέι *Fl. l. 10.* Καλυδωνίου) Bene *I. P. S.* aliaeque cum B. Καλυδονίου media brevi *H. Fr. l. 18. col. 2.* Ὀργισθῆσαν) Edita ὀργισθῆσαν. Emendarat Solanus. *ibid. l. 19. Θεοῖ* θεοὶ *V.* Sed in impress. recte muratum est. *Solanus.* At in iis θεοῖς legebatur: ego accentu ad usum accommodato iam θεοὶ reposui. *Reitz. Pag. 71. l. 2.* Ἠγεῖτο) ἡγεῖται B. l. 9. Δώσεις) δόσεις B. l. 10. Δημίῳ) δῆ B. Sed supra posita compendii nota, quam typothetae describere nequeunt. *ead.* Του μαθητοῦ) καὶ τοῦ μαθ. B. l. 12. Τοιαῦτα) τὰ τοιαῦτα B. l. 13. Αὐτοῖς) Nil mutare edd & B. addit Solan. Sed varietatem non desidero. *Pag. 72. l. 2.* Γένοιο) γενοίμην male B. l. 3. Ἀποδεδοσθαι) ἀποδόσθαι B. & *Fl. ead.* κρίτωνι) κρίτων male B. l. 4. Γὰρ) Inferui ex Ox. aberat in edd. *ead.* Ὅπόσον) καὶ ὁπόσον edd. priores. l. 6. Ἀνάξιος) Sic omnes editi & B. Leg. ἂν ἄξιος, vel ἄξιος. l. 7. Ἀπεξέτε) Admisum ex *Fl.* Ὑπεξέτε cert. l. 10. Τῇ ἀριστερᾷ) τοῦ ἀριστερου B. l. 14. Διασταῖεν) διασταίωσιν *Fl. & marg. A i W. l. 15.* Ταῦτα ἐγίνετο) ταῦτ' ἐγίνετο B. l. 16. Κατ') πρὸς B. & *Fl. Pag. 73. l. 2.* Εἰ μή τις ἄρα καὶ) ἄρα abest a *Fl.* Non immerito, quia iam praecessit. l. 6. Ἀπαγῇ) ἀπάγει B. l. 8. Συνεχῆς) ἀτενῶς B. l. 13. Ἐγγεγράφει) Recte Cod. B. *Fl. Fr. P. &c.* Ἐγγεγραφή male *I. l. 14.* Ἐστιώμενοι) Sic *Fr. P. H. S.* Ἐστιώμενοι male *I.* Ἐστιώμενοι B. l. 19. col. 2. Ἀτενῆς) Invertendum hoc Schol. Solanus bene monet. Sed & praeterea συνεχῆς male editum ante, quod facile emendavi. *Reitz. Pag. 74. l. 2.* Εἶναι) Deest in B. l. 7. Εἰκάσειεν) θαυμάσειεν B. *ead.* Τῷ συμποσίῳ) Ατ-

ticulum ex O. inferui. Deerat in edd. *l.* 10. Σύνδαιπνον) δαίπνον *Fl.* ead. 'Επ' Ἰλίῳ) Sic esse in edd. & B. addit Solan. *l.* 13. 'Εξεργάσασθαι) ἐξεργάσεσθαι male B. *Pag.* 75. *l.* 1. Αὐτῶν) Bene sic B. 2. *Fr. H. P. S.* Αὐτὸν male *Fl.* & *l.* 2. Εἰ) Omisit *Fl.* *l.* 4. Οὖν) Addidi ex Ox. Deerat in edd. *l.* 7. Κτήσασθε) Servavi scripturam *I. H. P. S.* &c. Κτήσεσθε *Fl.* & B. *l.* 8. Πλουσίους) πλούτους B. prave. *l.* 9. Αὐ) τε αὐ B. *l.* 13. 'Εσθίωντες) ἐσθίωντες φυσιοῦσθε edd. Exc. *Fl.* quae φυσιοῦσθε delet, cum Cod. Ox. *l.* 17. 'Απορρίπτειν) αὐτὴν μὲν ἀπορρίπτειν vulgo. Sed Ox. & *Fl.* ducibus αὐτὴν μὲν eieci. *Pag.* 76. *l.* 6. Τῷ) Abest a B. *l.* 9. Καταδήσω) καθήσω *Fl.* *l.* 13. 'Απαλλάξασθαι) ἀπαλλάξεσθαι B. *l.* 16. Εἰσεκεκρίμιστο) ἐπεκεκρίμιστο B. *l.* 17. Κρέας) κρέα B. *Pag.* 77. *l.* 1. Ταγίνου) Sic edd. & B. Sed ead. manu emendatum τηγάνου. Coll. plane τηγάνου. ead. Καὶ ὅσα — ταῦτα) Septem illa sic esse in omnibus & B. addit Solan. *l.* 5. Αὐτῷ) αὐτῶν *Fl.* ead. Τῇ) Omittit B. *l.* 9. Καὶ μεμν.) Abest καὶ ab O. *l.* 10. Εἰς) ἐς B. *l.* 16. Ταυτὰ) Sic *I. P.* aliaeque recte. Ταῦτα B. & *Fl.* *Pag.* 78. *l.* 7. Παύση) παῦσαι B. *l.* 8. 'Αν) Neglexit B. *l.* 12. Γὰρ) Omisit B. *l.* 13. 'Ανεγλήνωσκεν) ἀνεγλήνωσκειν B. *l.* 18. col. 2. Τὰ ἐλεγεία) ἡ ἐλεγεία ὅλα, cum esset in editis, Solanus ἢ in τὰ mutato adscripsit, haec verba deesse in V. *l.* 19. col. 1. Οὕτω δ') εἴρηται δὲ καὶ, & mox τῆς γυναικὸς C. *Pag.* 79. *l.* 1. 'Η οἴη) Sic omnes, excepta *Fl.* quae νόιν. At B. Cod. Καὶ οἴη. *l.* 5. Κρατερῶν) Receptum ex *Fl.* & schedis la Croze. Καρτερῶν cett. *l.* 6. Νηρῶς) Νιρῶς B. Et sic Guyet. voluit. *l.* 8. 'Ασόμεθα) ἀεισόμεθα edd. 'Αεισόμεθα B. *l.* 9. 'Αρέσθαι) Sic *Fl. I. P.* &c. Αἰρεῖσθαι B. 2. (& 4.) 'Ανελέσθαι Coll. *l.* 10. Παρακείμενα) προκείμενα B. *l.* 14. 'Ηδὴ) δὴ Ox. ead. Παρατεθέντα) παραδεδθέντα O. & *Fl.* *l.* 18. col. 1. Καὶ λοιδορίαν) Haec & reliqua ad finem Scholii deficiebant in editis. Addidit ex Cod. Solan. *Pag.* 80. *l.* 1. 'Ελεγε μόνῳ &c.) λέγων μόνῳ οἱ παρατεθαῖναι αὐτὰ O. *l.* 2. 'Αντεπειλημμένοι) ἐπειλημμένοι O. *l.* 6. 'Αν) Omittit O. *l.* 10. 'Η πρὸ τοῦ Ἑρμῶνος) Neglecta in O. *l.* 11. Δὲ) Abest ab O. *l.* 14. 'Ηδὴ) Non compareret in O. ead. Δὴ) δὲ O. *l.* 16. 'Ανείλετο) ἀφείλετο O. ead. 'Αντεπελάβετο) ἀντελάβετο O. *Pag.* 81. *l.* 3. Εἰς) ἐς O. *l.* 6. Δὲ ὥς) δ' ὥς O. *l.* 11. 'Ἄμαρτε παραι) ἡμαρτε παρ' edd. priores. ἡμαρτε παρὰ O. *l.* 14. Κατεκλήθησαν) Versus integer hic deficit in O. *l.* 16. Αὐτοῦ) αὐτῷ *Fl.* *l.* 17. Μεγάλῳ) ἀντὶ μεγάλῳ edebatur ante. Delevit ἀντὶ Solan. *Pag.* 82. *l.* 1. 'Ἡρίστευε) ἡρίστευσε O. *l.* 9.

Ἄπδ) ἐπὶ male O. Pag. 83. l. 2. Παρὰ) πρὸς O. l. 6. Ἀνα-
 τετραμμένας) Sic O. Ἀνατρεπομένας edd. l. 7. Ρίπτουμέ-
 νους) ῥιπτομένους O. l. 8. Τὸ λυχνίσον) τὸν λύχνον O. l. 10.
 Εὐπόρησαν) Et sic Fl. cum cett. l. 12. Ποτὲ) τότε male O.
 Pag. 84. l. 6. Ἐξεκομίζοντο) ἐκομίζοντο Fl. l. 8. Ἐπειλημ-
 μένος) Sic P. B. 1. S. Amst. & O. nisi quod ἐπειλημμένους
 male. Ἐπιλημμένος prave l. Fl. Fr. V. 2. Ald. H. l. 14. Κα-
 τεπιλημένος) κατεπιλημένος edd. priores. l. 15. Ἐμελλε) Re-
 scripsi ex O. & Fl. Ἐμελλον edd. reliqq. ead. O) Abest ab
 Ox. l. 17. col. 1. Ὅπως μὴ) Hoc Schol. ad verba εἴτ' ἀπολο-
 γούμενος relatum, & bis eadem pagina repositum, sic re-
 stituit Solan. ead. col. 2. Πονήρως) Et haec ita refinxit Solan.
 cum ante ederetur: Πονήρου) ὀντὶ βαρέος. Pag. 85. l. 1. Κα-
 ευδήσαντες) Sic edd. omnes & O. male. Lege καταδεθέντες.
 l. 6. Ἡ) Sic emendavit Solan. Ἡ l. & V. 2. Ceterae ἦ. l. 12.
 Γε) Sic O. Τε edd. ead. Ἀπράγμονα) ἄπρακτον O. Fl. &
 Coll. Ceteri & ceterae vulgatum servant. l. 13. Φιλοσόφοις)
 φίλοις Coll. Sed & alterum additum.

IN DE SYRIA DEA.

Pag. 86. l. 4. Δοκέειν) Recte sic Solan. Δοκέει edd. antea
 male. ead. Τὸ ὄνομα) τὸ οὔνομα vult Solan. l. 7. Ἀπίκετο)
 ἀπείκατο W. Sed mutatum deinde. l. 9. Χρέονται) χρέων-
 ται Fl. & W. male. l. 10. Δὲ) δὲ καὶ W. l. 11. Εἰσαμένων)
 εἰσαγομένων Fl. Sed vulgatum M. Pag. 87. l. 3. Εἰσαοσαι)
 ἵσαοσαι marg. A. 1 W. & Fl. hic & c. 9 & 12, ac 14. l. 4.
 Ἀποδέξαι) Sic Fr. l. H. P. B. 1. M. Sed a recentiore manu.
 Ἀποδειξαι Fl. S. & marg. A. 1 W. ead. Ὀνόματα) οὔνοματα
 W. l. 12. Τούτου) Α τούτου ad ἥρως ἐστὶ nihil variare edd.
 & M. studiose notat Solan. Pag. 88. l. 3. Βασιλῆος) βασι-
 λέως W. & Fl. l. 6. Ἐς) εἰς W. & Fl. Pag. 89. l. 7. Καὶ ἐς
 τὸν ἥρα π.) Sic edd. & M. l. 8. Εὐρέονται) ξύρονται W. at
 Fl. vulgatum tuerur. l. 10. Εὐρέοσαι) Sic Fl. & c. Εὐρεοσαι
 W. Pag. 90. l. 3. Φέρουσι) φέρουσι W. l. 6. Καὶ τοῦτο ἐκά-
 στου ἔτους γ.) Deerrant in W. sed lacunae, quae aderat, in-
 scripta. l. 7. Ἐθνησάμην) ἐβησάμην Fl. & M. l. 9. Οὖρεος)
 Sic M. Fl. Ald. B. 1. P. H. S. Οὖρεως l. l. 11. Χροῖην) χροῖαν
 W. male. l. 15. col. 2. Βυβλίνας) In ed. βιβλίνας, bis. Solan.
 Pag. 91. l. 8. Τῆσι) Adicivi ex W. quod lens. recte vide-
 rat. Τῆς edd. ead. Ἐπιφέρουσι) ἐπιφύρουσι Fl. Vulgatum pro-

bat M. l. 16. Εἶσατο) ἴσατο Fl. & M. ead. Εἶδον) ἴδον W. Vulgato favet Fl. Pag. 92. l. 2. Δοκέει) Ex W. est. Δοκέειν edd. l. 13. Φέρουσι) Nihil mutat Fl. An φορέουσι, ut supra, & infra non semel. l. 16. Ἀποκέριται) Sic edd. & M. Pag. 93. l. 7. Τὸ) Bene sic M. Ald. Fl. H. P. S. Τὸν I. ead. Εἴσασθαι) ἴσασθαι Fl. Vulgatum probat M. l. 9. Αὐτῷ) αὐτὸν Fl. l. 11. Ὡλοντο) Sic edd. & M. Pag. 94. l. 5. Ἔστε) Solan. quamquam ἐς ὃ edd. & M. ead. Ὡλοντο) Sic M. ut modo. Ὡλοντο edd. l. 8. Ἐχε) Sic omnes praeter Fl. & W. quae εἶχεν. l. 9. Παῖδας) παῖδα Fl. Vulgatum firmat M. l. 16. Τὰ) τὸ W. & Fl. Pag. 95. l. 7. Φέρουσι) Sic Fl. & M. cum cett. Φορέουσι vult Solanus. l. 10. Φέρουσι) Sic rursus omnes. l. 15. Αὐτοῖσι) Ex W. Αὐτοῖς edd. Pag. 96. l. 2. Εἴσασθαι) ἴσασθαι Fl. hic & statim iterum, invitis cett. & M. l. 4. Ἐθνησάμην) ἐθνησάμην W. & Fl. l. 7. Οὐ) Deest in Fl. l. 15. Δέχομαι) Sic W. & Fl. Δέχομαι cett. Δέχομαι P. (& B. 4.) l. 16. Αἰγυπτίοισιν) Ex emend. Solan. Αἰγυπτίων edd. priores. ead. Ἐγὼ εἶσι, οἱ ἰχθύας) ἐγὼ εἶσιν ἰχθύας Fl. & W. Ἐγὼ εἶσιν, οἱ ἰχθ. M. Pag. 97. l. 4. Ἄττης) Edd. & M. Lege Ἄττις. ead. Γένος) γένος μὲν W. l. 14. Ἀπικέεται) ἐπικέεται M. Fl. & V. 2. Cett. quod edidimus ead. Φέρουσι) Sic edd. & M. Forfan φορέουσι. Pag. 98. l. 8. Ἐπ') Recte L. Fl. I. P. &c. Ἀπ' male Ald. & H. 2. l. 11. Κέρα) Ita Fl. H. P. S. &c. Κέρα I. l. 12. Προπυλαίοισι) προπυλᾶεσι W. l. 16. Ἐμοὶ μὲν ὦν) τὸ ἄμοι μὲν νῦν Fl. & W. Pag. 99. l. 2. Ἐγείρουσι) ἐγείρουσιν Schol. Aristoph. Vid. nott. ead. Φέρουσι) Sic rursus M. cum edd. Φορέουσι Solan. l. 3. Πεποιημένους) Bene M. Fl. Ald. P. &c. Ποποιημένους male I. & V. 2. l. 4. Καλέονται) καλέεται Schol. Aristoph. ead. Νευρόσπαστα) νευρόπαστα Fl. At vulgato assentitur M. l. 5. Σμικρὸς) μικρὸς W. l. 6. Μὴν) Recepi ex Pell. pro μιν, quod erat in edd. l. 9. Νῦν) Restitui ex L. & W. Πρὶν edd. ead. Μὴ) Hoc & quinque seq. omissa in W. sed lacuna conspicitur. l. 17. col. 2. Ἐν τῇ Λέρῃ) Corrupte. Sic tamen etiam C: Solan. ibid. l. 21. Πελεκήσας) πελεκίσας C. Pag. 100. l. 1. Βασιλῆος) Bene pleraeque. Βασιλῆος W. Βασιλέως Fl. l. 2. Ἠήσατο) ἡράσατο Fl. Nil mut. M. l. 4. Αἰσχροῦ) αἰσχρὸν Fl. l. 8. Ἀρρώστéοντα) Sic M. cum edd. plurimis. Ἀρρώστéοντα Fl. male. l. 15. Ἀρξάτο) Nihil mutant edd. nec M. ead. Ἐχετο) εἶχετο Fl. ἰσχετο M. Forfan ἔσχετο, ut mox. Pag. 101. l. 2. Τὴν) ἦν Fl. & M. l. 4. Φρενοβλαβεῖν) φρενοβλαβία W. l. 6. Τοῖαδ'ε) Sic edd. & M. Forfan τοιῆδε. l. 9.

Ἔσχετο) Sic iam & Fl. l. 10. Ἐγχείρω) ἐγχεῖραι W. & Fl. l. 11. Φόνον) φθόνον Pell. *ead.* Προξένεις) Lacuna in W. Pag. 102. l. 7. Εὐφρήτη) Sic Ald. l. B. 1. H. Fr. S. *Amst.* Εὐφράτη P. & Fl. l. 14. Ὠρην) Sic B. 1. 2. (& 4.) Cett. ὠρην cum M. Pag. 103. l. 8. Τήν) ἦν Fl. & M. frustra. Vid. ad c. 18. *ead.* Ἐπεδέξαο) Sic longe plurimae. Ἐπιδείξαο Fl. Ἀπεδέξαο M. l. 11. Δέ) Non agnoscit W. l. 12. Λίσσεται) ἐλίσσεται W. recte. Pag. 104. l. 1. Ἐπείθετο) ἐπίθετο Fl. l. 5. Ὠδύρετο) ὀδύρετο Fl. l. 13. Τρωῦμα) Sic pleraeque. Τραῦμα Fl. Τρῶμα M. l. 15. Βασιληα) βασιλέα W. & Fl. male. Pag. 105. l. 1. Οἰκίοισι) οἰκείοισι W. At Fl. cum vulgata facit. l. 5. Αυτις) Bene M. & Fl. (S. & B. 4.) Αὐθις cett. male. l. 6. Ἐτέρη) ἐταίρη male W. l. 7. Ὦν) νῦν W. male. l. 11. Ὀρρώδεε) ὀρρώδεεν Fl. l. 12. Ἀρχετο) Nihil mut. edd. nec M. norante Sorian. l. 16. Νηὸν) νεῶν W. Pag. 106. l. 5. Ἐδίζετο) ἐδιζήτο W. l. 6. Ἠδέετο) ἐδέετο male Fl. l. 11. Ἀπικνεομένη) ἀπικομένη W. Nihil a vulgato abit Fl. l. 12. Γούνων) γούνον male l. l. 13. Ὡμολόγее) ὠμολόγηεν Fl. Vulgato favet M. l. 15. Ἐνεκάλεε) ἀνεκάλεεν Fl. Ἐπεκάλεε W. l. 16. Ἐξέσθη) ἐνέσθηεν Fl. Ἐφηνεν W. Pag. 107. l. 2. Ἦνεικον) Sic W. Ἐνείκε edd. *ead.* Οὐποτε) οὐτε Fl. Lege οὐκοτε, etfi οὐποτε M. cum editionum vulgo. l. 3. Οὔτω) Omisit W. & Fl. rectius. Pag. 108. l. 3. Ὦν) νῦν W. male. l. 7. Ἡῖε) Bene Fr. P. & c. Fl. ἦεν. M. ἦεν, quod verum credo. l. 8. Μιν) μιν male l. l. 9. Ἐχε) εἶχεν W. Εἶχε Fl. l. 10. Τοι) οἱ male Fl. & W. Pag. 109. l. 2. Ἐργασμένον) Sic & M. cum l. Fl. Fr. P. & c. At paulo infra cum augmento. l. 4. Ἦτες) αὐτὰς W. l. 5. Εἵνεκα) ἔνεκα W. l. 7. Ἐεῖκαι) Ita Fl. Fr. B. 1. H. P. Ἐνηκαι l. Ἐεῖκε M. a manu rec. *ead.* Ἐνείκε) ἠνείκεν W. solus. l. 9. Ἐπεδείξε) Nil varietatis invenio. l. 11. Ἡῖον) Fl. ἦον. M. ἦιον. Pag. 110. l. 1. Εἰργάσαο) Sic iam Fl. Fr. l. P. & c. cum M. l. 2. Οὔτω & c.) Hoc ad ἀνδρῶν usque aliena manus implevit in W. ubi lacuna erat. l. 4. Ὠφελε) ὤφελλεν W. Ὠφελεν Fl. l. 16. Ἀπολόλοιπε) ἀπ—εν W. Ἀ—εν Fl. Pag. 111. l. 2. Εἵνεκα) ἔνεκα edd. & M. male. l. 8. Ἰρολογέουσι) Recte M. Ἰερολογ— edd. l. 14. Παραμυθεόμενοι) παραμυθ. male. l. *ead.* Χαρίζόμενοι) χαρίζονται W. Lege χαρίζόμενοι. l. 15. Οἶδε) Sic edd. & M. l. 16. Καὶ εἴμ.) καὶ non agnoscit W. Pag. 112. l. 8. Ἐεδύσατο) Restitui ex M. & S. Ἐεδήσατο cett. male. l. 9. Μέν μοι) μέντοι Fl. male. Vulgatum firmat M. l. 10. Πέρι) Omittit W. & Fl. Pag. 113. l. 3. Ἀποκέκριται) Sic M. Fl. V. 2. P. H. & c. Ἀποκέκριται l.

& marg. *A. 1. l. 6. Καὶ οἶδε*) Et sic M. cum edd. *l. 10. Ἀγα-
θὰ* *Fl.* omisso ἀγαθὰ. W. vero ἀγ. ξὺν ἀπάσῃ. *l. 11.
Εὐχολέων*) Bene S. & *Amst.* Εὐχολέων cett. & M. prave.
l. 14. Ἡεῖσαν) ἦσαν W. *l. 15. Ὦν*) ὦν W. male. *l. 17.
Ἐγείρουσι*) ἀγείρουσι W. perperam. *Pag. 114. l. 1. Κατίζου-
σι*) Recte *I. H. Fl. Fr.* cum W. καθίζουσι male *B. 1. P. S.
l. 3. Ἀνέρχασθαι*) ἀνέρχεται M. Vulgarum probat *Fl. l. 9.
Ἀλλοθίκου*) Et sic *Fl.* cum *I. P. &c. l. 14. Τῶν*) Restitui ex W.
Τὸν edd. & M. male. *l. 15. Κομίζουσι*) τὰ νομίζουσιν εἰς ἐκεί-
νον πρόσδε κείμενον κατίασι W. & *Fl. Pag. 115. l. 6. Πο-
τὲ*) Nil mut. edd. & M. *l. 7. Ἐπικέσται*) Sic M. & *Fl. Ἐπι-
κέαται* cett. *l. 9. Δοκέειν*) δοκέει edd. & M. male. *l. 10. Μέ-
γα ἐς*) ἐς μέγα W. male. *l. 11. Τσαῦτα*) τοσάδε W. *l. 13.
Καὶ*) Omittunt W. & *Fl. l. 14. Ἐκ γῆς*) Recepi ex L. Ἐκ
τῆς edd. & M. *l. 15. Ἐπικέσται*) Ita Solan. Ἐπικέαται *l. B. 1.
S. &c. Ἀποκέαται H. P. peius. ead. Αὐτὸν*) Recepi ex W.
& *Fl. Αὐτὸν* cett. male. *Pag. 116. l. 1. Τε*) Sic edd. & M. Le-
γε γάρ. ead. Χρυσέεισιν) Restituit. ex W. χρυσείοισι edd. prio-
res. *l. 5. Αὐτίς*) αὐτίς P. *l. 7. Πάμπαν*) Nil mut. *Fl. & M.
&c. l. 8. Οὐκ*) οὐχ. margo *B. 1.* frustra. *l. 11. Ὦν*) Recte W.
ut semper in hoc libello. Ὦν edd. except. *B. 1. 2.* quae ὦν.
ead. Ἐσέρχονται) Recte sic emendatum in M. Εἰσέρχονται
edd. male. *l. 12. Μοῦνον*) Omisit *Fl.* Adest in cett. & M. *l. 13.
Τοι*) οἱ *Fl.* & M. ac mox οἷσι, frustra. *l. 14. Ἐν δὲ τῷδε*) Be-
ne *Fl. M. P.* Ἐν δὲ δε τῷ *l. Pag. 117. l. 1. Φορέουσι*) Recte
plurimae. Φέρουσι *Fl. & M. l. 2. Ταύροιςιν*) Ex *Fl.* Ταύροι-
σι male *I. Ταύροιςιν* cett. *l. 3. Εἴματα*) Sic W. Ὀμματα edd.
l. 12. Περικέαται) Et sic iam *Fl.* cum cett. *l. 13. Ὑδατώδεις*)
Vid. nott. *l. 15. Φορέουσι*) φέρουσι edd. priores. *Pag. 118.
l. 2. Ἔργου*) ὄρκου W. Sed in marg. est ἔργου. *l. 5. Κάρτα*) M.
Fl. aliaeque recte. Χάρτα *l.* male. *l. 6. Πυρώδεια*) Sic & *Fl.
cum cett. Πυρρῶδεια* W. *l. 7. Ἐστῶς*) ἐστῶς *B. 1.* Sed *B. 2.
cum Fl. P. &c.* vulgatum servat. *l. 8. Ἰστορέη*) Nil mutare
edd. & M. addit Solan. Ἐσορέη forsan. *l. 11. Μέν*) Ex W. est.
Non erat in edd. *l. 14. Πέρι*) Deest in W. *l. 17. Περιστερὴν*)
περιστερὴν W. non assentiente *Fl. Pag. 119. l. 3. Κέαται*) Et
sic iam *Fl. l. 8. Πάντεσι*) παντέσι W. Nil mut. *Fl. l. 11.
Κέαται*) κέεται *Fl.* Sed prius M. cum edd. vulgo. *l. 14.
Πρωθήβην*) Recte sic *I. Fl. Fr. S. P. M. Pag. 120. l. 2. Ἦδε*)
Inserui ex *Fl. & W.* aberat vulgo. *l. 4. Ἐν*) Restituit. ex M.
Nam ἐν edd. male. ead. Ἄλλο) ἄλλω male W. solus. *l. 5.
Εἴμασι*) εἴματι *Fl.* Vulgato favet M. *l. 10. Ἐν*) Sic & W.

cum *Fl.* &c. *l.* 11. Ὀδε) Ὡδε *Fl.* *l.* 13. Ἐθέλησι) ἐθέλη *W.* *Pag.* 121. *l.* 1. Ἀρχιεὺς) Sic *B.* 1. & emendat *M.* recte. Ἀρχιεὺς edd. vulgo. *l.* 2. Ἐπερίεται) ἐπαιρέται *Fl.* Vulgatum probat *M.* *l.* 3. Θέλη) ἐθέλη *M.* & *Fl.* *l.* 4. Προσφέροντας) Sic & *M.* cum *Fl.* *Fr.* *l.* *P.* &c. *l.* 15. Κέεται) κέεται *Fl.* & sic emendatum in *M.* in quo κέათαι a prima manu. *Pag.* 122. *l.* 1. Σεμιράμιος) Σεμιράμεως *W.* *l.* 2. Ἐπιδεικνύουσης) ἐπιδεικνύουσα *M.* & *Fl.* *l.* 6. Ἀπίκοντο) ἀφίκοντο edd. antea male. *ead.* Συμφορῇ) Ita edd. & *M.* Συμφοραὶ marg. *I.* melius. *l.* 8. Ὁμολόγες) Recepi ex *W.* Ὁμολόγες edd. *Pag.* 123. *l.* 2. Σαρδανάπαλος) Σαρδανάπαλλος *W.* *l.* 6. Χειροῦθεις) Admisi ex *W.* Χειροῦθεις edd. *l.* 7. Ἀποδεδέχεται) Sic *M.* cum edd. recte. *l.* 8. Σπονδὴν φορέουσι) σπονδῆφορέουσι *M.* & *Fl.* *l.* 11. Πᾶσι) Ita *Fl.* *M.* Πᾶσα edd. vulgo. *l.* 12. Ἀρχιεὺς) Sic bene emendatum in *M.* Vulgo ἀρχιερεὺς. *l.* 13. Δέ) τε *W.* solus. *Pag.* 124. *l.* 1. Κατ') Recte *P.* *S.* *H.* *Fl.* καὶ male *B.* 1. *l.* 2. Κατάρχονται) Sic *B.* 1. *I.* *H.* *P.* *S.* &c. & *M.* Κατάρχονται *Fl.* *l.* 6. Ἰροὶ) Omisit *Fl.* *ead.* Γίγνονται) Et sic *Fl.* cum cett. *l.* 9. Εἶν) ἐν *S.* & *B.* 4. *ead.* Δέ) Abeſt ab *M.* & *Fl.* *l.* 10. Αὐτέων) αὐτέω *Fl.* & *M.* Αὐτέον *B.* 4. *ead.* Ἀνεκίατο) ἀνακίατο *Fl.* & *M.* *ead.* Ἐθνησάμην) ἐθνησάμην *Fl.* & *W.* *l.* 11. Ἐχε) εἶχε *Fl.* Εἶχεν *M.* *l.* 17. Θωμάτα) Bene *M.* *B.* 1. *Ald.* *Fr.* *H.* *P.* *V.* 2. *S.* Θωμάτα male *I.* & *Fl.* Id tamen enīam adſcriptum marg. *A.* 1. *Pag.* 125. *l.* 1. Κατ') Abeſt ab *M.* & *Fl.* *l.* 10. Ταὶ) Sic *I.* *H.* *B.* 1. *S.* &c. Τὰ *P.* Αἱ *Fl.* & *M.* *l.* 11. Εἶπαι) Ita plurimae. Εἶπειν *Fl.* & *W.* *l.* 14. Φέρουσι) Nil mut. edd. & *M.* Forſ. φορέουσι. *l.* 16. Ἀλεκτρῶν) Et sic *M.* cum edd. *l.* 17. col. 1. Πότερον ὕρις) Vide notam Palmerii ad hunc loc. *Cler.* *Pag.* 126. *l.* 1. Δέξεται) δέξεται *Fl.* *l.* 4. Ἀλεκτρῶνι) Et hoc probat *M.* cum *Fl.* &c. *l.* 5. Ἐνείκαντες) ἐνείκαντες male *Fl.* nec probante *M.* *ead.* Σπένδουσι) Bene *M.* *Fl.* *Fr.* *P.* &c. Σπείδουσι male *I.* *l.* 6. Ἐορτέων) ὀρτέων *W.* & *Fl.* & quidem ſpiritu tenui. *l.* 11. Ζωὰ) ζῶα *W.* cum puncto ſubſcripto. Nihil mut. *Fl.* *l.* 15. Ἐορτὴν) Sic *Fl.* *P.* Ὀρτὴν *I.* *W.* verius. *l.* 17. Φέρουσι) Nihil variant. edd. Sed & *M.* ac *Fl.* vulgatum ſervant. *Pag.* 127. *l.* 11. Αὐλέωσι) ἀλέωσι marg. *A.* 1. cum *Fl.* *ead.* Ὀργια) Ex emend. Solan. Ὀρκια edd. & *M.* male. *l.* 14. Ἀποκείσται) Nihil mut. *Fl.* *l.* 16. Τὰ) ἴσως γὰρ *L.* Vulgatum tenet *Fl.* *M.* &c. *ead.* Ἐτεα) ἐτη *M.* ἔστι marg. *A.* 1. *ead.* Διὰ) καὶ *M.* & *Fl.* *l.* 17. Τάμνει) Bene plurimae. Τέμνει *Fl.* & *M.* *Pag.* 128. *l.* 2. Ἀπορίσει) ἀπορί-

W. l. 6. Φέρουσι) Nihil mut. *Fl. I. Fr. H. B. P. &c. & M. l. 7. Φέρετρον*) Ita *P. Fr. S. Φέρτρον M. I. Fl. H. B. 1. Ald. ead. Τῷ ἐκόμεσαν*) Sic *M. cum edd. plerisque. Τὸ ἐκόμεσαν I. & marg. A. 1. l. 9. Ἑπτὰ) ἐννέα Graev. Nil mut. M. & edd. l. 10. Πρὸ) πρὸς Fl. & marg. A. 1. Vulgato adstipulatur M. l. 14. Αὐτέων) αὐτῶν edd. & M. Pag. 129. l. 1. Ἐναγέας) ἐνάγες *Fl. l. 4. Ἰσώτατον*) Bene *Fl. I. P. S. Ἰσώτατον W. l. 5. Δικαιεῦσι*) Ita longe plurimae & *M. sed a recentiore manu. Δικαιέουσι I. & V. 2. l. 6. Δὴ) δὲ male M. & Fl. l. 8. Πανηγ.)* Omissum *πέρι* post *πανηγ.* in edd. addidit Solan. l. 9. Ἐκείνοι) ἕκαστοι *M. l. 16. Αὐτοῦ) Ἀν ἐαυτοῦ. Pag. 130. l. 1. Ἀπὸ) ἐπὶ, ἴσως L. male. l. 2. Χρεώμενος) χρεόμενος M. & Fl. (& S.) l. 3. Χαμοκοιτέων) χαμαικοιτέων Fl. Sed vulgatum tuerur *M. l. 5. Αὐτίς*) Recte *B. 1. 2. (4.) Fl. & M. Αὐθίς I. Ald. V. 2. Fr. H. P. S. male. l. 7. Τόδε*) Sic edd. & *M. Τὸδε L. l. 11. Αὐτίς*) Bene *B. 1. 2. (4.) & M. Αὐθίς male Fl. cum reliquis. ead. Ζῶν) ζῶν cum puncto subscr. W. Et mox ζῶα eod. mod. l. 13. Στάλαντες) στράλαντες Fl. Vulgatum probat *M. l. 14. Κατενεχθέντα*) Et sic *Fl. cum cert. ead. Θνήσκουσι) πίπτοντα θνήσκουσι* edd. vulgo praeter *Fl. quae πίπτοντα cum Cod. W. omittit. l. 16. Ἐς πέρην*) Hoc recte exhibent *B. 1. Fr. P. S. & M. Ἐσπέρην* iunctim *Ald. I. H. Ἐς πέρην Fl. male. Pag. 131. l. 5. Κεῖνοι*) Ita *Ald. Fl. P. H. S. (B. 4.)* Nisi quod τὰ, κείνοι pleraeque. Ἐκεῖνοι minus recte *I. V. 2. M. l. 6. Μην) μὴν Pell. l. 15. Τὸ οὐνομα*) Ita Ionice *W. Τοῦνομα edd. Τὸ ὄνομα Fl.****

IN DEMOSTHENIS ENCOMIUM.

Pag. 132. l. 3. Τὴν ἐντεῦθ.) τῶν adscript. marg. *B. 1. l. 12. Γάρ τοι*) Omittit γάρ τοι *Th. Mag. v. ἀωρί. ead. Ἐδοξε*) ἔδοξα marg. *B. 1. male. Pag. 133. l. 7. Τοῦ τῶν Πτολεμαίων) τοῦτον Πτολεμαίου Graev. Cod. l. 12. Δημοσθένην*) Nihil variare edd. notat Solan. Pag. 134. l. 2. Εὐροίας) Sic *Fl. & ex ea marg. A. 1. Εὐρύοιαι Ald. 2. Εὐνοίας cert. quod reieci-mus. l. 5. Γραμματεῖον) γραμματίον Fl. l. 12. col. 2. Τὸ τοῦ) τὸ αὐτὸ τοῦ C. l. 14. col. 1. Τῷ Ἑρμῇ*) Ex *C. hoc insertum. Aberat ab V. ibid. l. 15. Παρανομάζον) παρανομάζοντ* edita. Emendavit Solan. *ibid. l. 19. Καὶ τὸ τὸν δόλιχον νενικηκό-τος*) Quinque haec absunt in *C. l. 21. col. 2. Ὀκτὼ) C. κ', quod ad verum propius accedit. Solan. ibid. l. 22. Ἐνταῦθ'*

'Ομήρω) Confusa haec in V. ad vera sua verba retulimus. Carmine autem, ut & alibi factitavit, argumentum libelli exsequitur. *Solan.* Id est, ad sequentia capitis quinti verba καὶ χαίρω retulit, ubi igitur eadem reperii. *Reitz. ibid. l. 24.* 'Ρήτορα) ῥήτορας edita, & mox male σημανύει. Mutavit *Solan. l. 26. col. 1.* Τὸν δόλ.) δὲ τὸν δόλιχον V. Absunt hic δὲ τὸν in C. Sed eadem mox post si recte inserunt δὲ τὸ, quod in V. ibi deerat. *Solanus. ibid. l. 28.* Δὲ τὸ) Admisi ex C. cum abesset in V. *Reitz. ead. ἑλλείψει) ἐλλείπει* edita. Emendavit *Solan. Pag. 135. l. 1.* Ἐπίδοξον) Rescriptum ex L. Ἐπίδοξου edd. *l. 6. Σοι) σὺ L. & Fl. Vulg. tenent cert. l. 13.* Πλείων) πλέον *Fl. l. 15. Νομίζοις) νομίζεις Fl. Pag. 137. l. 6.* Ἄν) Deest in *Fl. l. 11.* Ἔσσεσθαι) Ex Hom. l. d. rescripti ac divisi, pro ἔσσεσθαι, quod eodem versu iungebant edd. *l. 13. Μυρίαι) Bene I. Fl. Fr. P. &c. Κυρίαι male Th. Mag. v. ἐπιδρομή. l. 16. Καταμαθάνων) Omisit Fl. Pag. 138. l. 8. Μύθοις) Bene sic *Fl. l. B. S. Λύθοις H. i. Λίθοις P. l. 9.* Δὲ μετὰ) δέ με τὰ S. *l. 14. Περιφρονοῖν) Nil mutare edd. addit Solan. l. 15. col. 2.* Ὀμηρος γὰρ) Ita refinxit *Solan.* Edit enim, οἷον πεποίηκε. Mox διεξοδικώτερον dedit idem, pro vulgato διεξοδικῶ. *l. 18. col. 1.* Ὀμήρου Δημοσθένους) In V. & editis erat Ὀμηρος Δημοσθένους. Sed cum hac in parte potiores Demostheni apud Lucianum hic laudes tribui manifestissimum esset, ego mutavi. Et ita recte est in C. *Solan. Pag. 139. l. 1.* Τὴν σὴν Καλλιόπην) τὴν κλείω Καλλιόπην *Fl. & puncto periodum ibi claudit. Σὺν pro σὴν male S. ead. Ταύτην δὲ) ταυτί δε Fl. Ταυτί δὲ S. Ταυτί γε non modo marg. A. i. adscripsi, sed & recipi iussu, quod non improbem. Τοιαύτην γε non male etiam coniecerat Gesner. Ταυτῶι L. Ταύτην δὴ marg. B. i. Quod edidi, est in I. Ald. P. H. B. i. l. 5. Τῶ) τὸ *Fl. l. 10.* Ἰωνικὴν) Ἴον ἢ *Fl. ead. Σμύρναν) Sic bene B. i. 2. (& 4.) Fr. Στυππίαν Fl. I. Ald. H. P. S. l. 12. Μελανώπην) Μελανωπού Fl. Μεγαλώπην marg. A. i. l. 18. Ἴος) Alias Χίος legitur; & sic alibi dedimus ex Anthol. Sed Ἴος apud Gell. III, 11 f. edidit Gronov. Sed & ibi Χίος quasdam edd. habere, addit; verum utrumque recte confirmat idem. *Reitz. Pag. 140. l. 2.* Μελησιγενῆ) Μελισσηγενῆς *Fl. l. 3. Πενίαν) Sic I. & marg. B. i. Πενίας cert. l. 4. Μὴν) Adscitum ex L. Μὴ l. aliaeque edd. l. 5. Περιστενὸν) περὶ στενὸν edd. priores. Pag. 141. l. 3. Ἐπ' ἰσῆς ἀξίας) Ex emendatione Gesneri. Ἐπίσης ἀξίως vulgo. *l. 5. Τὸ δ')* τόδ' edd. priores. *l. 6. Ἐγκώμιον) Punctum erat post*****

h. v. Id fustulit Solan. & ante πάντως collocavit. In quibusdam etiam comma male ante ἔν erat. B. 2. vero sequens οὐκ cum τὸδε coniungit, & comma ante ἔν deler. l. 10. Σκῶμμα ἐπὶ τῇ ἀσυμμ.) ἐπισκῶμματι τῆς ἀσυμμετρίας Fl. l. 12. Τοῦ πύγμαμα) τοῦ πύσσαγμα emendat Erasim. Chil. IV, 2, 69. At in vulgato nostri conspirant. Pag. 142. l. 6. Μῆδ' οὖν Sic Fl. B. 1. H. Fr. Μῆδ' οὖν P. Μὴ δὲ γοῦν I. & marg. A. 1. l. 7. ῥαθύμως) ῥαδίως marg. A. 1. l. 13. Ἡλικίας) ἡλικίας male l. ead. Ἀπολισθαίνειν) ἀπολισθάνειν Fl. l. 14. Κομᾶν) κομᾶν prima longa edd. vulgo. Recte Schol. l. 15. Ὁ τῆς φιλοσοφίας καὶ τῆς) καὶ φιλοσοφίας ὁ τῆς Fl. inverse. Pag. 143. l. 3. Φιλοσοφοίης) φιλοσοφεῖς Fl. ead. Ἐπ') Ita edd. Leg. ἐν marg. l. recte. l. 8. Ἐλξιν) Bene P. H. &c. Ἐλξιν male S. l. 10. Μανία) μίαν Fl. Pag. 144. l. 9. Οὐ σφ.) καὶ σφ. Gr. Sed solus. l. 15. Τὸν Δημοσθ. δὲ πρὸς) Δημοσθένους δὲ πρὸς ὕδωρ γράφει Fl. Pag. 145. l. 4. Τοι) τι Fl. l. 6. Μετσίους) μετείους Fl. male. Μετίους correxit Gesn. Pag. 146. l. 2. Ἐργῶν) ἔργον prave V. 2. l. 16. Σοὶ) Constans, at mala lectio. Σὸν Ienl. ead. Μοι) Sic Fl. H. B. 1. S. &c. Μὴν P. (& B. 4.) ead. Ἡ κατ') ἢ τὸ κατ' malit Gesn. Pag. 147. l. 2. Ὁρμώσης) ὀρμούσης marg. A. 1 W. ex Fl. l. 7. Συρακουσίους) Συρακουσίας Fl. Sed nil opus est. l. 9. Γὰρ) Omittit Fl. l. 14. Ἀνδρίας) ἀνδρείας Fl. Pag. 148. l. 2. Πρέτβεις) Forl. πρεσβείας. l. 8. Χρυσηλάκατον) χρησηλάκ. male l. l. 11. Ἡρακλέους) Ἡρακλέους Fl. l. 14. Οὕτως δὲ καὶ σύγε) οὕτως οἶδεν. καὶ σὺ Coll. l. 16. col. 1. Ἀρχαί) Unum est initium, non plura. Sic tamen etiam est in C. Solan. At sic saltem ἀρχαί scribendum fuisset, Forfan ἀρχεται dedit Scholiast. idque per compendium, ἀρχαί pinxerat. Reitz. Pag. 149. l. 3. Κατάδου) καθοῦ Fl. l. 4. Γ' ἂν σοι οὐδ') Sic l. & V. 2. (& B. 4.) Γοῦν σοι ἢ ἢ certt. Μὴ Fl. l. 6. Αὐτὴν γε) Sic Fl. Fr. B. 1. & 2. Αὐτόν γε H. P. S. Ald. l. 7. Δῆλον ὡς ὑπὲρ) δῆλον. ὡς οὐδὲν ὁποῖον ὑπὲρ Fl. ead. Ἐχουσαν) Receptum ex Fl. & Graev. Ἐχοντες edd. vulgo. l. 8. Οἶον) Ex Fl. recepi. Οἶαν certt. l. 9. Ἀλλα) Ex emend. Gesn. Ἀλλὰ edd. vulgo. l. 13. Δαψιλῶς) Sic pleraeque. Δαψιλῶς I. Δαψιλὲς Fl. l. 14. Ὑποβολὴν) Ex Fr. recepi. Ὑπεβολὴν H. 2. Ὑπερβολὴν P. I. &c. omnes male. (Ὑποβολὴν tamen etiam B. 4.) ead. Λαμπρότης) λαμπρότης male H. 1. 2. Pag. 150. l. 1. Γὰρ) Omittit Fl. l. 4. Πρὸς) ὑπὸ marg. A. 1. l. 12. Γῶν λόγων) τῶ δώρω Fl. Pag. 151. l. 10. Ταράξιεν) ταραξίεν I. prave. l. 11. Κατηνάλωται) κατανάλωται Fl. l. 12. Πωλαταῖς) πολλαῖς Fl. ead.

Ταύτης τῆς ἀπορίας) ταύτῃ ταῖς ἀπορίαις Fl. l. 14. Τοῦτο δ' οὖν) τοῦ δ' οὖν S. Pag. 152. l. 3. Ἡ) Bene Ald. Fr. B. 1. 2. P. S. H. "H adspirare l. V. 2. Fl. l. 8. Παραβάττα) παραβάτας Fl. l. 12. Παύσσωνος) Recepi ex Fl. & Graev. & hic, & deinde bis. Nam Πάσσωνος & μοχ Πάσσωνι ac Πάσσωνα male reliquae omnes. l. 15. Καλινδούμενον) ἀλινδούμενον male Fl. Pag. 153. l. 5. Κείμενον) Omisit Fl. l. 13. "Ο) & marg. A. 1. l. 14. Κατηναλώκει) καταναλώκει Fl. Pag. 154. l. 5. Ἄντι) Bene V. 2. P. Aliae quaedam ἄντι male. ead. Κυήματος) Recte plurimae. Κυήματος H. 1. & 2. ead. Ἄφροντις) ἄφρων τις male P. sola. l. 10. Γραμματεῖον) γραμματίον Fl. Pag. 155. l. 11. Γραμματείου) γραμματίου Fl. l. 16. Περιτρέψας) παρρατρέψας emendat Gesn. Pag. 156. l. 1. Τε) Omittit Fl. l. 5. Ποίησιν καινήν) Utrumque deest in Fl. l. 6. Ἐτέροις) ἑταίροις Fl. prave. l. 9. Τόδε δράμα) τὸ βιβλίον) Ita Gesn. dedit, pro vulgar. τὸ δὲ δράμα τοῦ βιβλίου. Pag. 157. l. 3. Ἀντίπατρε) Ἀρχία L. male. l. 12. Ἀδύνατον) Omittit M. l. 14. Κατειληφάμεν) κατηλείφαμεν perverse l. Pag. 158. l. 3. Ἐφ') ὕφ' edd. priores. l. 6. Τε) γε S. & B. 4. Pag. 159. l. 9. Δημοκόλακα) Recte P. l. aliaeque. Δημόλακα male H. S. & Ald. Sed correctum in marg. Pag. 160. l. 15. Παιδία) Nihil var. edd. Παιδία Marcil. recte. Pag. 161. l. 3. Συνεκτικῶ) συνεκτικῶ Fl. l. 8. Αὐτῶ) Ita omnes. l. 11. Ἐπ') ἐφ' Fl. male. l. 15. Τοῦ Φιλίππου) αὐτοῦ Fl. cum lacuna. Pag. 162. l. 4. Ἀπὸ) ἐπὶ Fl. l. 6. Ἐβουλόμεν) ἐβουλόμην Fl. quod verum credo, quia alterum magis Atticum. l. 13. Τούτῳ) τούτοις male Fl. l. 14. Προέμην) προήμην Fl. Pag. 164. l. 6. Καθάπαξ) καθάπερ marg. A. 1. l. 9. Πύλας) Ita Fl. ut Palm. voluit. Πύλον cett. & Graev. l. 13. Φροντίσας) φροντίζων Fl. Pag. 165. l. 2. Τούτους) τούτοις Fl. l. 10. Τοῦτο τοῖς) Ex emend. Solan. & Iensii. Τούτοις edd. antea male. Pag. 166. l. 6. "Ο δὲ) ὡς legit I. I. Wetst. Pro ὁ δὲ lacuna, & pro ἐπιμήκεις est ἐπισικῶς in Fl. Pag. 167. l. 4. Ἀθηναίους) πρὸς Ἀθην. Fl. l. 15. Ῥᾶστα ἦν) ἦν ῤᾶστα ἂν Fl. Pag. 168. l. 3. Εἰ) Deest in Fl. ead. Τοιούτον ἄνδρα) τοιούτον οὖν ἄνδρα Fl. ead. Τί) ἔτι Fl. l. 9. Λέγων) Sic dedi ex I. V. 2. & Fl. Ἄγων cett. Λέγων etiam marg. A. 1. IV. l. 10. Αὐτῶ τῶν) τῶν αὐτῶ Fl. Pag. 169. l. 2. Κατηναλ.) καταναλ. Fl. l. 8. Γυμνάσιον) Sic plurimae. Γυμνάσειον I. V. 2. Fl. ead. Τὰ τοιαῦτα) Defunt in Fl. l. 10. Ἐχει) ἔχοι Fl. Pag. 170. l. 7. Διεφέρομεν — ὀρώντων) Nil varietatis inveniri addit Solan. l. 14. Καθυπισχνούμενος) καθυπισχνουμένοις. Fl. Pag. 172. l. 2. Λαμβάνουσιν) λαμβανού-

εν Β. 1. Correxīt Β. 2. l. 14. Εἰς ἥν) ἥς omīssō εἰς Fl. l. 15. Ἐχωρήγουν) Bene S. & Amst. Ἐχωρήγουν male H. 1. 2. P. B. l. Ald. Fl. Pag. 173. l. 3. Παρὰ) Rescripsi ex Fl. l. & V. 2. Περὶ male cett. l. 4. Αἰχμαλώτους) αἰχμαλώτων Fl. l. 15. Τῆς ψυχῆς) Nihil mut. edd. Τυχῆς L. Pag. 174. l. 1. Θάνατος) Emendatio Gesneri necessāria. Θάνατον edd. priores. l. 8. Εὐσχημῶς) Audacter recepi ex Eurip. Εὐσχημῶως edd. priores male. Pag. 175. l. 7. Ἐλέγξειαν) Bene l. H. &c. Ἐλεγγαν male P. l. 8. Μακεδόνες) Μακεδόναῖς Ald. Sed vulgatum eius margini adscriptum. l. 12. Εὐκτήμονος) Bene Fl. l. Fr. P. &c. Εὐτήμονος male l. Pag. 176. l. 4. Δῆ) Omittit Fl. l. 6. Αὐτῷ) αὐτὸν L. l. 10. Ἀξείς) ἄξι Fl. l. 16. Λήμα) φώνημα marg. A. 1. Pag. 177. l. 2. Ἡ) εἰ H. 1. & 2. l. 3. Ψυχῶν) ψυχῶς Fl. l. 5. Εἰς) Omisit H. 2.

IN DEORUM CONCILIUM.

Pag. 178. l. 2. ΖΕΥΣ &c.) Nomina personar. ex B. 1. addo, quae Ζηνός, Ἑρμοῦ καὶ Μώμου inscripsit. Cett. omiserunt. ΖΕΥΣ Fl. H. Ald. Fr. l. 3. Τονθορίζετε) τονθορίζετε Schol. Pag. 179. l. 1. Ὁ) Abest artic. in l. adest in Fl. P. H. &c. l. 9. Εἰργάσασθαι) ἐργάσ. S. l. 15. Ἐπαχθῆς) ἐπαλθῆς B. 4. Pag. 181. l. 10. Φατρίαν) πατρίαν male l. ead. Εἰσεποίνισεν) ἐποίησεν Fl. l. 12. Σειληνόν) Σιληνόν edd. quas vidi omnes. Pag. 182. l. 22. col. 1. Πίνοντες) πίνοντας V. Sed in impressis mutatum est. Solan. Deest tamen aliquid. Reitz. l. 25. col. 2. Οἷς) ὧς erat in impress. Οὗς Exc. G. & V. Lege οἷς, ut in C. est. Solanus. ibid. l. 27. Χρησμὸν) χρησμοῦ C. Pag. 183. l. 5. Ὑμῖν) Bene pleraeque. Ἡμῖν male l. Pag. 184. l. 15. col. 1. Ἐλίαν) Ἐλίαν V. ibid. l. 16. Ῥύται) Ῥύται C. l. 19. col. 2. Παθοῦσα) Eadem ferme habet Scholium Coll. ex quo nonnulla emaculavimus. Solan. Pag. 185. l. 13. Θήλειαι) Abest a Fl. l. 15. Ἰάσιονα) Ita emendarunt Guyet. Palm. Solan. Gesn. Ἰάσιονα edd. septem. Ἰάσιονα Fl. Ἰξίονα L. Pag. 186. l. 11. Ἐπεισεκκληθήσαν) Restitui ex Fl. Ἐπεισεκεκλ. cett. male. (Ἐπεισεκλήθησαν S.) l. 15. Μακρὰ) Sic omnes recte, praeter Fl. quae μακράν. Pag. 188. l. 8. Μητραλοίου) Sic l. Fr. P. &c. Μητρολόου Th. Mag. v. Πατρ. male. Μητρολόου Fl. l. 14. col. 1. Μητρολόου) Sic editum inveni, nec quidquam varietatis notatum reperio; cum tamen in Luciano recte μητραλοίου. Reitz. ead. Ἀλχημίστος) Sic in V. recte legitur.

In impresso prave editum est Ἀλκμαίων. In C. vero scriptum: Ὁ Ἀμφίλοχος filius fuit Alcmaeonis Amphiarai. *Solan.* l. 17. col. 1. Ἀπεκτονῶς) Ita dedit idem, pro vulgato ἀπεκτείνας. *ead.* col. 2. Οὗτος οὗτου edita. Mutavit idem, nescio unde; nec fatis arridet illud οὗτος θολερὸς — οὗτος. *Reitz.* l. 20. col. 2. Τοῦ τῆς μητρὸς) τῆς τοῦ μητρὸς edita ridicule. *ibid.* l. 21. Φασι) Omissum erat in editis. *ibid.* l. 22. Καὶ ἐξ ἐνός) Hic aliquid deest, quod suppleri poterit ex Pausaniae Arcadicis, ubi hanc Alcmaeonis habet historiam p. 492 ed. Sylburgii. Ceteroqui Κατοινιάδος γῆς non meminit. *Cler.* Sed sic etiam C. *Solan.* l. 23. col. 1. ἤκε) Quam C. Ergo legit ἦ, recte. *Solanus.* Pag. 189. l. 3. Καταντικρὺ) Deest in *Fl.* l. 6. Ἡμῶν) ἡμῶν male *Fl.* Pag. 191. l. 2. ΑΓΑΘΗ ΤΥΧΗ) Ita *I. B.* l. 1. *Fl. S.* Ἀγαθὴ τύχη, nominandi casu *H. P. Fr. Ald.* l. 5. Τῆς) Sine artic. *Fl.* Pag. 192. l. 1. ἑαυτοῦς) αὐτοῦς *Fl.* l. 15. Θικας τὰς) Omisit *H.* 2. sola. Pag. 193. l. 6. Καὶνὰ) Et sic *Fl.* cum cett. l. 10. Στήλην) δύλην male *B.* ait *Solan.* Sed errat, si *B.* 1. vel 2. vult. Nam utraque recte στήλην, cum aliis. (Θύλην *B.* 4.) l. 13. Τοῦτο) ΖΕΥΣ. τοῦτο edd. Transposuit personam *Solan.* Pag. 194. l. 7. Εἰ οἱ) εἰ omittit *Fl.*

IN CYNICUM.

Pag. 195. l. 1. ΚΥΝΙΚΟΣ) Titulus hic aderat in *B.* 1. 2. *P.* & *Fl.* Omis. in cett. l. 2. ΚΥΝ. ΚΑΙ ΛΥΚ.) Haec iam aderant person. nomina supra scripta in *P. H. I.* aequae ac in *B.* &c. aberant a *Fl.* quae tantum ΚΥΝΙΚΟΣ. Λυκῖνος. ΚΥΝΙΚΟΣ. Κυνικοῦ καὶ Λυκινού *B.* 1. & 2. l. 4. Γυμνοδερχῇ) Nil mut. edd. l. 5. Ἀνυποδητεῖς) Sic *Fl. Ald. Fr. B.* 1. *P.* &c. Ἀνυποδετεῖς *I.* *ead.* Καὶ θηριώδη) Omisit *Fl.* l. 8. Εὐναζόμενος) εὐνηθσόμενος *Fl.* l. 9. Ἀσπν) ἄσπν *I.* sola, & marg. *A. I. W.* *ead.* Πάμπολλον) παμπόλλην *Pell.* l. 10. Τοῦτο λεπτόν) τὸ τριβώνιον λευκόν *Fl.* l. 11. ΚΥΝ.) Κυνι. *Fl.* mox Κυνικὸς plene, dein bis, ter K. & Λ. tantum. Postea vero toto Dial. personas omittit, spatio tantum relicto. l. 12. Καὶ) Omisit *Fl.* Pag. 196. l. 1. Παρέχον) Forf. παρέχοι, adscrips. Gesn. l. 16. ΛΥΚ.) Defunt & hic & in seqq. personarum nomina in *Fl.* Nisi quod spatiis, ut saepe alibi, distinguuntur. Pag. 197. l. 8. Ἐκπληροῖ) ἐκτελεῖ *Fl.* l. 13. Ἀρα) ἀρξ *Fl.* *ead.* Καὶ αὐτῇ) Sic *I.* αὐτῇ sine καὶ *H. P. B.* 1. *Fr. Ald. S.* αὐτῆς *Fl.* similiter spreto καί. Pag. 198. l. 2. Τὸν σκεπ.) τὸ σκεπόμενον

marg. *A. 1 W. l. 4. Πότερ'*) Ita *Fl. Fr. I. P. &c. l. 6. Μάθοις*) Nihil distinctionis post μάθοις erat in plerisque. In *P.* comma tantum. *l. 11. Οὐδὲν χεῖρον*) οὐδ' εἰ χεῖρον edd. *Οὐδὲν L. & Fl. ead. H)* ἢν *L. l. 15. Ἐχέιν*) Deest in *Fl. Pag. 199. l. 2. Τῶν λοιπῶν*) τῶν λοιπῶν *Fl. l. 13. KYN.)* Addidi ex *I. B. 1. H. &c. Aberat in P. ead. Εἰ κακῶς* εἰν εἰ κ. Ienf. Nil mut. edd. *Pag. 200. l. 2. ΑΥΚ.)* Personam *KYN.* hic male *H. 1. 2. (& B. 4.) l. 5. Μόνον*) μόνον *Fl.* Sed perinde est. *l. 10. Παραρκεῖ*) ἀρκεῖ *Fl. Pag. 202. l. 5. Δέ*) δαι *Fl. l. 6. Οὐδὲ τοῦτο*) Pro his duobus οὐ tantum *Fl. l. 9. Ἐχων*) Forsan ἔχον, Gelfn. *Pag. 203. l. 14. Κακὰ* κατὰ male *H. 2.* cum tamen *H. 1.* recte. *Pag. 205. l. 5. Λυμαίνοντας δέ*) ἢ λυμαίνονται *Fl. l. 15. Χρῆσθαι*) χρῆσθαι male *Fl. Pag. 206. l. 4. Μὴ*) Sequimur *Fl.* quae καὶ ignoravit: nam καὶ μὴ posteriores. Οὐκ ἐπὶ adscripserat Gelfnerus. Bene; sed iam non opus. *Pag. 207. l. 2. Θηρίου* εἰ θηρίου *Fl. l. 4. Θηρίων*) θηρίον male *H. 2. l. 12. Τῶν πάντων*) τῶν edd. priores. *Pag. 208. l. 6. Τοιοῦτον*) *Fl.* praeunte dedi. Τοιοῦτος cett. *l. 7. Καὶ κρατεῖν*) Et sic *Fl.* cum reliquis. *l. 11. Ἀνυπόδετος*) Ita iam omnes. Alias & ἀνυπόδετος. Ut Philopatr. c. 21 &c. *l. 13. Μόνον*) μόνον *Fl. l. 14. Αὐτῶν*) Bene edd. vet. Αὐτὸν male *P. Pag. 209. l. 2. Ἰππων*) ἵππων *P.* sola. *l. 11. Χείρωνος*) τοὺς Χείρωνος *Fl. Pag. 210. l. 16. Μᾶλλον*) Nihil variant edd. *Pag. 211. l. 1. Καὶ*) Non agnoscit *B. 4. ead. Ἀπώξαιντ'*) Lacuna hic in *Fl. Pag. 212. l. 5. Ἐφίσεσθε*) ἀφίσεσθε *I. male.* Prius cett. *l. 8. Ὑμῖν δέ*) ἡμῖν *H. 1. & 2. male. l. 9. Ἐπανορθοῦν*) Bene *Fl. P. S. Amst. (B. 4.) Ἀπανορθοῦν I. V. 2. Fr. H. B. male. l. 10. Ἐπιτιμῶμεν*) ἐπιτιμῶμεν *L. vel Etc. Ἀλλήλοις & ἐπιτιμ.* abest a *Fl. ead. Βουλευομένοις*) βουλευόμενοι, ἴσως *L. Ἀξιοῦτε κακῶς βουλευομένων* παλλάκις περὶ ὧν πράττομεν *Fl.* In vulgato conspirant cett. *Pag. 213. l. 4. Ὁ δέ*) ὁ δὲ male *I. & V. 2. l. 10. Φαίνεται* δύναται *G. l. 12. Ἄλλων*) ἄλλας *Fl. l. 15. Πείσσειν*) πείσσειν *Fl. Πείσσειν* marg. *A: 1. Pag. 214. l. 9. Οὐ*) Omisit *V. 2. Pag. 215. l. 1. Ἐπισκόπει*) ἐπισκόπει male *H. 2. ead. Αὐτοῖ*) Nihil mutare *Fl.* addit Solan.

IN PSEUDOSOPHISTAM.

Pag. 216. l. 1. ΨΕΥΔΟΣΟΦΙΣΤΗΣ) Sic *Fl. I. Ald. B. r. H. P. &c. Ψευδοσοφιστής* Th. Mag. male in v. τοδνήζεται

Sed recte *Λευδοσοφιστῇ* idem v. ἄ. l. 3. *ΛΥΚ. ΚΑΙ ΣΟΛ.*) Ita B. 1. P. Reliquae omittunt in fronte. In ipso vero Dial. modo ΣΟΛ. modo ΣΟ. & ΛΥΚ. addunt. At *Fl.* modo ΣΟΛΟΙΚΙΣΤΗΣ integre, modo Σ. & Λ. tantum. l. 12. col. 1. *Βουλόμενος*) Lacuna hic est in V. Deest nempe *ἐλέγχειν*, aut simile quid. *Solan.* *ibid.* l. 13. *Εἰσήγαγε*) Hoc fuit initium Mf. in 4, in quo videtur linea aut aliquid amplius deesse. *Cler.* Pag. 217. l. 11. *Ἐχων*) Nihil variare edd. addit *Solan.* l. 13. *Ἐπιστάμενον*) Bene *Fl.* B. 2. P. *Ἐπιστάμενος* male l. H. B. 1. *Ald.* Fr. S. Pag. 218. l. 16. col. 1. *Ἀπαρεμφ.*) Videtur *ἀπαρεμφάτω* hic abundare. Vide not. *Graev.* *Cler.* Pag. 219. l. 1. *Ἐγὼ δὲ*) *Ἐγὼ δὲ σε* B. 2. & *Amst.* Non habent *σε* ceterae. l. 4. *Τετραπλῇ*) Ita l. H. P. B. 1. & c. *Τριπλῇ* *Fl.* l. 13. *Συνήσω* *συνήσων* *Fl.* Pag. 220. l. 3. *Κακὸν*) Sic *Fl.* & P. (& B. 4.) *Κακῶν* reliqq. l. 8. *Παρήξεν*) Adoptavi ex l. V. 2. & G. *Παρήξει* cert. l. 16. col. 2. *νῦν* prave editum ante, & erat *νῦν* hic male in V. Sed mox *ν* tantum habet, etsi in impr. *νῦν* utrobique editum sit. *Solan.* Pag. 221. l. 1. *Σολαικίζοντας* *σολαικίζοντος* *Fl.* omisso *κατανοῦσαι*. l. 6. *Ἡ*) *πιοῦσας* *Fl.* omisso *ἦ*. l. 7. *Παιδία*) *παιδεία* *Fl.* male. Pag. 222. l. 8. *Σου*) *σοι* *Fl.* l. 12. *Ἐκλελοχότας*) Ex G. & marg. A. 1. recepi. *Λέοντας* edd. Pag. 223. l. 1. *Ἐξειλοχότας*) Sic G. *Λέοντας* edd. *ead.* *Πέρεστιν*) *παίρεστιν* *Fl.* l. 2. *Δύο*) β *Fl.* *ead.* *Λήψεται*) Bene sic *Fl.* Fr. P. & c. *Λήψεται* male l. cum V. 2. l. 19. col. 1. *Λέγεσθαι*) *λέγεται* edita, correxerat *Solan.* ex Cod. credo, quia eodem versu vulgatum *φασί* ex Cod. V. in *φασιν* se mutasse notarat. Sed quia *λέγεσθαι* vel sine Codice legendum apparet, facile obsecundavi. *Reitz.* Pag. 224. l. 13. col. 2. *Εὐθεία*) *εὐθεία καὶ αἰτιατικῇ* editum ante; ac deinceps quoque dativus ubique expressus. Sed adscripsit *Solanus*: nominativum in his omnibus pro dativo, qui in V. & impr. erat, reposui. Huic igitur parui. *Reitz.* *ibid.* l. 14. *Τὸ δὲ δοκεῖ δοτικὴν*) In V. & impr. *τὸ δὲ δοτικῇ ἀπαιτεῖ*, absurde. Quod vero iam editum, ex G. & ingenio se refinxisse testatur *Solanus.* *ibid.* l. 15. *Οὖν*) Ita ex V. restituit idem, in editis erat *τοῦ* sine sensu. *ibid.* l. 21. *Φαμὲν*) *φασί* editum ante. In V. per compendium exaratum hoc verbum editoribus prioribus imposuit. *Reitz.* *ibid.* l. 23. *Κοσμίως*) *κοσμικοῦ* Ex c. G. l. 29. col. 1. *Οὖν*) Excidit hic aliqua vox, aut *συν - οὖν* legendum. *Solan.* Pag. 225. l. 1. *Εἴπω*) *οὖν* *Fl.* l. 9. *Καταράμενον*) *καθαράμενον* male l. & V. 2. l. 12. *Ἀφιστάμεν*) Lacuna est in *Fl.* ante

ἀφιστάμεν, & ἀμφω omiffum. *l.* 19. *col.* 1. Τοῦ ῥήματος) τῶν edita male. *ead.* *col.* 2. Ἀκριβοῦν τάττεται) Sic dedit Solan. pro vulgato ἀκριβῶς τάττεσθαι, non tamen addens unde. Quare, cui vulgatum rectius videtur, poterit id revocare. *Reitz.* *Pag.* 226. *l.* 1. Χαρίζοι) χαρίζη *Fl.* & *S.* At prius in reliquis. Χαρίζει emendat Gefn. recte. *l.* 3. Εἰς τότε) εἰς ποτε *B.* 4. *l.* 9. Ἔστιν) ἔστιν *l.* *l.* 12. Πέτασθαι) *G.* duce cum Gefn. dedi. Πέτασθαι edd. *Pag.* 227. *l.* 19. *col.* 2. Ἀνέωγετο) Lege omnino ἀνέωγε. *Solan.* *Pag.* 229. *l.* 4. Καθ' εἰς) καθ' omnes, excepta *Fl.* quae καθ' εἰς cum *L.* hic & statim iterum, recte. *l.* 10. Μνηστευόμενον αὐτῷ) Haec male neglexit *Fl.* *l.* 17. *col.* 2. Ἀνδρῶν) *Exc. G.* ἀνδρός. *Pag.* 230. *l.* 10. Πείσεται) *Ex Fl.* rescriptit *Solan.* Πείσεται *l.* *B.* 1. *H. P. S.* &c. *Pag.* 231. *l.* 7. Μάθης) Sic omnes. *l.* 17. *col.* 1. Ἀνεπίδεκτον) In impr. est καὶ τῆς ἀνεπίδεκτοῦ. Sed in *V.* tantum exstat ἀνεπίδεκτον, unde palam est, legendum esse, uti edidi. *Solan.* *Pag.* 232. *l.* 5. ΣΟΛ.) Personam hanc, & mox ΔΤΚ. inseruit Gefn. *l.* 10. Γάρ) γάρ *Fl.* *Pag.* 233. *l.* 3. ΣΟΛ.) Omisit *I.* Adest in *P. Fr. Fl.* &c. *l.* 4. Ὑπαλλάττειν) Sic Graev. Ἐπαλλάττειν edd. *l.* 5. Δόξει) Forf. δοκεῖ, Gefn. *l.* 6. Εἰ) Forfan εἴη. (Εἴη *S.* & *B.* 4. unde recepimus.) *l.* 10. Λέγειν) Sic *H. P. l. B.* 1. *Fl.* Λέγων *S.* *l.* 15. Ὅν) ὁ male *Fl.* *Pag.* 234. *l.* 4. Καθίσεσθαι) καθίσεσθαι *Fl.* *ead.* Καθίζειν) *Amst.* bene (& *B.* 4.) Καθίσειν edd. cett. *l.* 5. Κάθισον) Sic Gefn. ex *Amst.* Κάθιζον cett. Κάθισον *l.* Καθίζον *B.* 1. *l.* 8. Κάθισον) Sic iam omnes. *Pag.* 235. *l.* 1. Ἐτερον) καὶ ἕτερον *Fl.* *ead.* Λέγω) *Ex Fl.* recepi. Λέγειν cett. *l.* 3. Ἰκανῶς) Rescripti ex *Fl.* *l.* *V.* 2. Ἰκανὸς cett. *l.* 4. Γάρ σε δεῖ προδιδάσκειν) με προδιδάσκων *Fl.* omisso γὰρ ac δεῖ. *Pag.* 236. *l.* 2. Μοι) μὴ legit Gefn. (At sic iam habebant *S.* & *B.* 4.)

IN PHILOPATRIN.

Pag. 237. *l.* 2. ΤΡΙΕΦ.) Sic *P.* Τριεφώντος &c. *B.* 1. ac 2. *In* cett. omiffa. *l.* 4. Συνένευκας) συνένευκας edd. priores. *l.* 5. Βυσσοδομούεις) βυσσοδομούων *C.* Nil mut. *Fl.* *l.* 14. *col.* 2. Ἐκ) Aberat praepositio ab editis. Addidit *Solan.* *Pag.* 238. *l.* 6. Ἀποψύξω) Bene omnes, demta *I.* quae ἀποψύξω. *Pag.* 239. *l.* 13. Κατονομάσης) κατανομάσης *l.* *Fr. H.* Ceterae recte, quod edidimus. *Pag.* 241. *l.* 7. Δὲ) Sic nostrae. *T.* Gefn. ed. *l.* 12. Ἀπεργάζεται) Hoc praetuli ex *I.* *Ald. B.* &c.

Fr. S. Ἀπεργάζεται *P. H.* *l.* 13. Κατάπληξις) κατάθελξις dederat Solan. bene. Sed sine libris hic nihil audeo. *Pag.* 242. *l.* 13. Ἐπωμίσατο) Ex emendatione Kutteri. Ἐπωμίσατο edd. priores. *Pag.* 243. *l.* 9. Ἰντρός) Sic edd. Lege *ιατρός.* *l.* 15. Ὅσον) Nihil variant edd. Ὅσον Homer. *Pag.* 244. *l.* 6. Μοιχίαν) Hoc praeferunt edd. verr. Μοιχείαν *S.* & *Amst.* *l.* 7. Ἐκλαυσε) Bene correxit Solanus. Ἐκλαυσε edd. priores. *Pag.* 245. *l.* 5. Τὴν Γιγαντολέτιν) Sic omnes. *l.* 8. Γεβούλει) καὶ βούλη ed. Gefner. *Pag.* 246. *l.* 2. Μυρία) μυρία male *l.* 8. *V.* 2. non cert. *l.* 7. Παρὰ) Bene *l.* *S.* &c. Περὶ *P. H.* (*& B.* 4.) *l.* 15. ΤΡΙΕΦ.) Bene *L. Fr. B.* 1. 2. *H. P.* ΚΡΙΤ. male *Fl. l. Aid. V.* 2. *S. Amst.* *Pag.* 247. *l.* 7. Δέ τέ μιν) Omiss. τε in edd. prioribus. *l.* 14. Δόχμια) Ex emendatione Solani & Guyet. Δόχμια edd. priores. *Pag.* 248. *l.* 11. Ἐπομόσωμαι) Sic edd. *Amst.* ἐπομόσωμαι. Gefner. ἐπομόσομαι, quem sequor. *l.* 12. Ἄμβροτον) ἄμβροντον prave *l.* *Pag.* 250. *l.* 2. Ἐρχομαι) εὐχομαι *V.* 2. Leg. ἔχομαι. *Pag.* 251. *l.* 10. Παρὰ) Sic *S.* Περὶ cert. *l.* 14. Ἐπὶ) περὶ *S.* *l.* 15. Ἡρακλεῖν) Ἡρακλῆος Homer. *Pag.* 252. *l.* 1. Μοῖρ' ἐδάμασσε) Μοῖρα δαμ. Hom. *l.* 7. Γιγνομένη) γινομένη Schol. male. *l.* 16. Δέ) Ex Hom. inferui. Aberat ab edd. *Pag.* 253. *l.* 14. Αἰὼν) Aberat in *S.* & *Amst.* aderat in *P. B.* 1. *l.* &c. *Pag.* 254. *l.* 7. Οὐχὶ τῷ) Nil variant edd. Οὐ μοιχῷ vult Palm. *l.* 12. Θανατοῦθη-ση) θανάτῳ θήσῃ discretim *B.* 4. *Pag.* 255. *l.* 6. Τύχοι) τύχη *Fl.* *l.* 9. Φλαῦρον) φλαῦρου *Fl.* male. *Pag.* 256. *l.* 9. Ἐμοῦ) ἐκείνους, ἰσως *L.* *l.* 10. Ἐτερεῖον) Et sic *Fl.* cum cert. *l.* 16. Ἀπολέγομαι) Non agnoscunt *C.* *Pag.* 257. *l.* 11. Ἐσκοπίαζον) Nihil hic variare edd. adpinxit Solan. hic & plus decies deinde, quod ubique repetere supervacuum erit. *Pag.* 258. *l.* 14. Ἀνυπόδετος) Hic nil variare edd. notatu dignum, quod ante ἀνυπόδητος plurimum scribant. Confer *Asin.* cap. 16, & *Cyn.* c. 13. *l.* 17. Τὰ) καὶ male in editis. Emendavit Solan. *Pag.* 259. *l.* 8. λευκάδα πέτρην) λευκάδα πέτρ. literā maiuscula, *B.* 4. vertens etiam, *Leucasæ petram.* Male. *Pag.* 260. *l.* 1. Μεσορί) Ex emend. Solani. Edd. & Schol. Μεσορί. *l.* 5. Λώπους) λοπὸς Schol. Vulgatum tenent *Fl. l. Fr. B. P. H.* ead. Ἐσπαράσσε) Sic *Fl. l. P.* &c. Ἐσπαράξε *B.* 1. 2. (*& 4.*) *l.* 15. Ἐσκοπίαζον) Lege ἐσκοπίαζον ut c. 19. Et si hic ω est in edd. (Ἐσκοπίαζον & h. *l. B.* 4.) *l.* 16. col. 2. Νόμοι) γάμοι lectum antea. Mutavit Solan. *Pag.* 261. *l.* 2. Γήθησαν) ἐγήθησαν *B.* 4. *l.* 6. Ἐπὶ δέατρα) ἐπὶ τὰ δέατρα ed. Gefn. Abest artic. ab aliis. *l.* 14. Χωρήσονται) χα-

ρίσονται *B.* 1. 2. (& 4.) *Pag.* 262. *l.* 8. Πολὺν) Bene *Fl. Fr. H. P.* &c. Πολὺν prave *I.* *l.* 10. Λιμὸν) λιμὸν. αὐχμὸν *Fl.* punξο post λιμὸν collocato. *Pag.* 263. *l.* 5. Κατατρίχεται) Sic pleraeque. Κατατρίχεται *I.* *l.* 6. Ἠκηκότε) Sic nostrae. Ἠκηκότε Gesner. melius. An ἠκηκάτε; *Pag.* 264. *l.* 13. Ὀρούμενοι) An ὀνάμενοι; *PeH.* *Pag.* 267. *l.* 2. Ἐκλείψει) Restitui ex *Pell.* & *B.* 1. 2. Ἐκλήψει male *Fl. I. Ald. Fr. H. S.* Ἐκλέψει *Amst.* *l.* 7. Εἴτ') Sic veti. Εἴθ' *S.* & *Amst.* Εἴ τ' *Fl.* discretim. *l.* 14. Οὗτος &c.) Haec verba exhibet *Fl. At I. Ald. H. S. B. Fr.* Οὗτος ὁ λόγος νεθεύεται τῶν Λουκιανοῦ.

IN CHARIDEMUM.

Pag. 268. *l.* 1. ΧΑΡ. Η ΠΕΡΙ ΚΑΛ.) Sic & Coll. cum *Fl. B. Ald. Fr. P. S.* *l.* 3. ΕΡΜΗΠ. ΚΑΙ ΧΑΡ.) Ita *B.* 1. 2. Omittunt cett. *Pag.* 274. *l.* 5. Διδσκούρει) Ita hic & mox constanter. *l.* 7. Αὐτὴν) αὐτὴ *Fl.* *l.* 15. Θύρας) Ita plurimae bene. Θύρας *I. V.* 2. *Pag.* 275. *l.* 6. Αἰδᾶ) Sic *Fl.* aliaeque recte. Αἰδᾶ *I.* *l.* 7. Ἀμφιτρίωνι) Ἀμφιτρίωνι male *I.* & *Fl.* *Pag.* 276. *l.* 15. Διὶ) Διὶ *Fl.* melius. *Pag.* 277. *l.* 4. Ἐκάστη) ἑκάστη θεῶν ἑκάστη *Fl.* *l.* 5. Ἐτέρ' ἀμφισβ.) Consentit *Fl.* *Pag.* 280. *l.* 1. Φίλων) Φίλων' edd. priores. Φίλων *L.* *Pag.* 282. *l.* 7. Ἠγάσθη) Constantem esse lect. ait marg. *I.* *Pag.* 285. *l.* 5. Αὐτῶν) Ita *P.* aliaeque. Αὐτῶν *Fl.* *l.* 6. Οὐκ ἀπέτρ. μᾶλλον) Ita edd. omnes. *l.* 10. Αὐτῶν) Cum spir. tenui *I. Fl. P.* Αὐτῶν *H. S.* aliaeque. ead. Αὐτοῦς) Adspirate *Fl. H. P. S.* Αὐτοῦς *I.* *Pag.* 286. *l.* 9. Διψισμένους) Sic & *Fl.* cum *I. Fr. P.* &c. *l.* 13. Γεγεννηκόθ') Recte sic *P.* ut lens. voluit. Γεγεννηκόθ' male *I. H. S. Fl. Fr. B.* *Pag.* 287. *l.* 12. Ἄλλον) Ita *Fl. H. B.* 1. *P. S.* Ἄλλο *I.* *Pag.* 289. *l.* 2. Αὐτῷ) Sic *Fl.* & pleraeque. Αὐτῷ *I.* *Pag.* 290. *l.* 2. Παρόντας) πειρόντας prave *Fl.* *l.* 7. Περίστιν) περί ἐστιν *I. V.* 2. *Fr.* *Pag.* 291. *l.* 2. Οὐ) — ἴσως *L.* Id est, οὐ forsan delendum esse. Sed male οὐ omitteretur. ead. Πραττόμενα) πράττομεν, σχοίν edd. antea male. *l.* 6. Ὑπακούσαι) ὑπακούσαι edd. male. Ὑπακούσαιτο, ἴσως *L.* *Pag.* 292. *l.* 3. Γραφεῦσι) Sic plurimae cum *Fl.* Γραφεῦσι *I.* *Pag.* 293. *l.* 4. Τοῦ παντὸς τιθ.) Ita omn. edd. habere, adiecit Solan. *l.* 6. Ἀνδρείας) Sic iam edd. omn. cum alias & ἀνδρίας habeant, ut c. 23 &c. *l.* 9. Διὶ) διὶ male *Fl.* *Pag.* 294. *l.* 13. Οὐδ' &c.) Non habet haec Graeca *P.* (neque *B.* 4.) Habent *Fl. I. H. B. S.* &c.

IN NERONEM.

Pag. 295. l. 2. Εἰ γνήσιος) Sola *B.* 2. haec duo verba omittit. (Desiderantur etiam in *B.* 4.) ΕΙΓΝΗΣΙΟΣ *Ald.* & *H.* 1. *l.* 3. ΜΕΝΕΚΡΑΤΟΥΣ ΚΑΙ ΜΟΥΣ.) Ita *B.* 1. 2. (& 4.) *P.* Aliae omittunt inscript. person. *l.* 9. Εὐνήρει) ξυνείρε *P.* *l.* 13. Κάκειναις) Bene sic *Ald.* *P.* *H.* &c. Κάκεινας male *S.* & *Amst.* *Pag. 297. l. 5. Τοῖς*) Bene sic vet. τὴν male *S.* & *Amst.* *l.* 10. Τοῦ) Sic *P.* ut Marci. voluit. καὶ edd. cett. *l.* 12. Ἀρχὴν) Legi etiam potest ὀρυχὴν, Pell. *Pag. 298. l. 1. Ἐβδόμην — καὶ πέμπτην*) Sic esse in edd. omnib. notat Solan. *l.* 3. Οὐπω) Reitziana οὐτῶ, mendose. *l.* 10. Θαλῆς) Θαλλῆς edd. hac priores. (excepta tamen *B.* 4. quae recte Θαλῆς.) *l.* 13. Ὡς τῶν ἐκείνης) Nihil varietatis invenio. *Pag. 299. l. 11. Μὲν) μὴ* edd. Μὲν (ἴσως) *L.* *l.* 13. Τοῦτο) Nihil mut. edd. *l.* 14. Αὐτῷ) αὐτῷ edd. priores. *Pag. 301. l. 10. Αὐτῇ*) Sic Pell. Αὐτὴν edd. vulgo. *Pag. 302. l. 12. Εἰ δὲ*) Personam ΜΕΝ. edd. hic ingerunt, quam delevi cum Solan. & Gefn. ead. Τραγωδίας) τραγωδίαις edd. antea male. *Pag. 303. l. 2. Ὁ δὲ μηδαμῶς*) Persona ΜΟΥΣ. his praefixa in edd. At necessario omittenda, cum praecedens deleta est.

ANNOTATIONES

IN SATURNALIA.

Pag. 1. l. 3. Ὡ Κρόνος — σοι τέθνυται) Saturno sacra fiebant; de quibus inprimis Macrobi. L. I, c. 8 & 10, & L. Gerald. de annis & mensibus: haec Κρόνια dicebantur a Graecis, & primo uno die tantum, i. e. 14 Cal. Ian. celebrari solita, sed post in triduum propagata, primum ex adiectis a Caesare huic mensi diebus, deinde ex edicto Augusti, quo trium dierum ferias Saturnalibus addixit: a 16 igitur coepta, in 23 desinebant, quo solo fieri ante consueverant. COGN.

ibid. τό γε νῦν εἶναι) Sic supr. Adv. Indoct. c. ult. f. REITZ. *ead. l. 8. Εἰδέναι*) Καὶ εἰδέναι fortassis. GUYET. Et ego ita malim, quamquam exempla multa notata habeo ellipseos τῆς ὥς, εἰς, vel διὰ ante infinita, quae hic tamen durior videtur; nec iuvat illud Alciphronis I, Ep. 9 f. οἱ — κερδαίνειν ἐμποροῦσιν ὕβρεις, qui, UT lucrum faciant, iniurias inferant. Lysias or. pro oliva, pag. ed. Lond. 145, οὐθ' ἡλικίαν ἔχων εἰδέναι περὶ τῶν τοιούτων, prope accedit; nec tamen adeo gemina est locutio, ut μάντιν εἶναι εἰδέναι similiter ab Luciano dictum affirmem. Nec Aristophaneum Pl. 556, καταλείψει μηδὲ ταφῆναι, pro εἰς τὸ ταφῆναι, aliaque per multa, satis mihi faciunt ad stabiliendum Luciani vulgatum; inhibent tamen, ne quid sine gravi causa innovem. REITZ.

ead. l. 9. Οὐκ ἀναγνώσσω) Non agnoscitur a S. & B. 4. illud ἄν, quod ante v. ἀναγνώσσω ingerit Reitziana ed. & rectius abest. Omittit etiam Mf. Reg. 3011.

Pag. 2. l. 4. Ὡς τι καὶ αὐτὸν — αὐτῶν) Permutata in plerisque libris pronomina: priori loco αὐτὸν ponendum & Aldinae meae auctoritate, & quod certius etiam, iubente sententia; quae ipsa quoque altero loco αὐτῶν postulat. Nec aliter verit Erasmus. GESN.

ibid. αὐτὸν — αὐτῶν) In L. Fl. & Ven. 2. recte prius habet; posterius in omnibus αὐτὸν, prave. In aliis inverso haec

verba ordine minus concinne leguntur. SOLAN. Αὐτὸν ἀπολαῦσαι) Lubens αὐτὸν praetuli prae αὐτῶν absurdus enim duplex ille genitivus αὐτῶν — τῆς σῆς ἀρχῆς. Sed αὐτὸν pro ἐμὲ omnino probum. Nam ita αὐτὸς pro ἐγὼ, non modo in proverb. *Amicus aliter ego*, quod Graece Eustath. de Ismen. I, p. 14, Κρατισθένης — ἄλλος αὐτός. Sed & frequenter in aliis locutionibus, huic Nostri similibus. Supra Philop. c. 40 pr. καὶ αὐτὸς — τοιοῦτόν τι ἀπέλαυσα τῆς διηγήσεως. Ap. Aesop. Fab. IV, vulpes de se ipsa ait: ἀναδραμούσα διὰ τῶν σῶν αὐτῇ νότων καὶ κεράτων — σὲ ἀνασπᾶσα. Fab. CIV, αὐτὴ ἐξελεύσομαι. Sic αὐτοὶ nos, Hom. II. H, 332, Τῷ σὲ χρῆ παῦσαι — Αἰτοὶ δ' ἀγρόμενοι κυκλήσομεν ἐνθάδε νεκρούς. Et ubi non? REITZ.

ead. l. 5. Μόνον αὐτῶν) Hic vero αὐτῶν praetuli, tum ne his sine ulla necessitate reperatur αὐτὸν, tum ne ἀμοιρος sine casu transiret, qui recte pr. Epist. Sat. legitur additus, μόνος ἀμοιρος τῆς ἐστῆς. REITZ.

ead. l. 11. Ἐπὶ τὰ) Traditionis veteris vestigium, quo veritas creationis adumbratur, qualis a Mose descripta est. SOLAN.

ead. l. 14. Σπαυδαῖον μὲν οὐδὲ) Marcilii additamento non est opus. Vid. 'Iστ. B, c. 30, δένδρον δὲ οὐδὲ ὕδωρ ἐνῆν. SOLAN. Non dubito, quin dederit auctor, σπαυδαῖον μὲν οὐδὲν, οὐδὲ ἀγγραῖον. Repetitio eiusdem vocis, ut sexcenties, omit-tendae occasionem dedit. GESN.

ibid. Οὐδὲ ἀγγραῖον διοικήσασθαι) Οὐδὲ ἀγγραῖον οὐδὲν διοικήσ. legendum. Οὐδὲν hic omnino deesse videtur. GUYET. Οὐδὲ ἀγορ. δ. μ. συγκεχώρηται οὐδὲν, πίνειν δέ. Marcilius. Cui assentior; sed nullo libro adiuvante nihil in contextu immuto. Nam supra quoque 2 Ver. Hist. c. 30, δένδρον δὲ οὐδὲ ὕδωρ ἐνῆν. Verum infra, Cronos. c. 17, πρὸς χάριν μηδὲν μὴδέν. REITZ.

Pag. 3. l. 2. Κροτεῖν ὑποτρεμ.) Haec ad imperium eius, cui fors id muneris dabat, fiebant. Vid. Plut. 1004, 1. SOLAN.

Pag. 4. l. 1. Ὡς πρὸς τὴν δύναμιν ἐξετάζεσθαι τῆς συμπάσης ἀρχῆς) Interp. *si quis universi imperii vim expendat*. Illud potius vertendum erat, *si compararentur cum totius imperii potentia*. VITRING.

ead. l. 4. Πολλοὶ χοῦν ἐς κόρον ἀπὸ τοῦ τοιούτου ἐπιστῖσαντο, οἷς ἴλεως καὶ φορὸς ὁ κύβος ἐπινεύσει) Certissimum est mendum in ἐπινεύσει. Legendum omnino ἐπινεύσῃ neque enim de futuro, sed praeterito intelligendum. IENS.

ead. l. 6. Καὶ φορὸς) Φορὸς ἄνεμος. GUYET.

ibid. Ὁ κύβος) Tessera lateribus constabat sex, quibus inter ludendum utebantur tribus. Suet. Augusto. COGN.

ibid. Ἐπινεύσει) Mutare Iensius iubet in ἐπινέυση. Sed innumera etiam alia refingenda forent, si rationem eam sequeremur. SOLAN. Nihil opus esse cum Iensio vulgatum immutare, exemplis ex Xenoph. Aelian. aliisque Luciani, bene probat Th. Wopkens in Lectt. Tull. L. III, c. 13, p. 305. Adde supra T. II not. Solani ad Dial. Mort. VI, § 5, ubi μὴ δὲ προτέρων γε σὺ ἀποθάνοις, ἢ προπέμψεις πάντας τοὺς κόλακας. ubi cum tantum ad Tim. cap. 19 remittat, secundum suam divisionem, quam Hemst. immutavit, tu iam vide sis Timonis § 33, ubi οὗτος δὲ τάχα εἴτεται, οἶαν με οὔσαν ἀπολείψει multis defendit idem Solanus. REITZ.

ead. l. 9. Ἄμα) Aliter scripserat, ni fallor, Lucianus; nempe ἄσαι, vel ἄσμα, quod propius ad hanc accedit scripturam, ἄμα certe ferri non potest. Vid. locum Arriani infra laudatum ad hoc ipsum caput. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐτι καὶ βασιλέα) *La royauté de la febe.* Horat. *Non regna vini sortiere talis.* GUYET. Versus Horatii satis notus est I Od. 4 f. Noster iterum infra cap. 9 post med. καὶ βασιλέας χειροτονῶμεν. REITZ.

ead. l. 15. Γελοῖα ἐπιτάγματα) Consule de hoc ludicro Tacit. A. XIII, 15, & Arrianum ad Epiφ. I, 25: ἐν Σατορναλίοις λέλογχε βασιλεὺς, ἔδοξε γὰρ παῖξαι ταύτην τὴν παιδίαν, προστάσσει, σὺ πῖς, σὺ κέρασον, σὺ ἄσον, σὺ ἀπελθε, σὺ ἔλθε, ὑπακούω, ἵνα μὴ παρ' ἐμὲ λύπται ἡ παιδία. SOLAN.

Pag. 5. l. 13. Ἀμφίμημί σοι τὰ χρέα) Phrasin hanc pluribus firmat L. Bos ad Evang. Matth. VI, 12, ubi ἄφες ἡμῖν τὰ ὀφειλήματα ἡμῶν, addito Aeliano, Diog. Laërt. & hoc Luciani. REITZ.

Pag. 6. l. 1. Ὑποβαλλομένη) Licet λίθος communis sit generis, ut Eustath. de Ism. I, pag. 10, ἐκ Τετταλῆς λίθου, sed pag. 13, λίθος ὁ Τετταλός. Aristoph. Nub. 764, λίθον ταύτην — καλὴν &c. Noster Imag. c. 1 f. ἡ λίθος Ἡρακλεία. sed & de gemmis masc. gen. ibid. c. 11, idque usitatus: non placet tamen Florentinum ὑποβαλλομένην. Amant enim participia nominandi casu sic iungi sine copula. Vid. supra Alex. c. 19, Tox. c. 2, Asin. c. 37. Ac T. I, Tim. c. 45 f. ὁ ὀρέξας — ἐμμηκεώς. Aët. Apost. XXV, 13. Et XXVII, 13. Aetop. F. XVIII, ὁ δὲ ἀναστὰς — στεατίνους βούς ἐκατὸν πλάσας ἐπὶ τοῦ βρομοῦ δεῖς ὠλοκαύτωσεν. REITZ.

ead. l. 13. Ἡσιόδου) Hesiod. *Θεογ.* 459 &c. SOLAN.

ead. l. 16. Γάρ τι) Γάρ τι — ὕγιές τι. Alterutrum τι delendum videtur; licet & Diod. Sic. XI, c. 45, ἄλλο μὲν μηδέν τι — πρᾶξαι τι modo proba & ibi sit lectio. REITZ.

Pag. 8. l. 2. Εὐ ποιῶν) Sic recte disiunctim *Fl. & B. 2.* ut N°. 28. In reliquis prave εὐποιῶν. Vid. etiam N°. 31. SOLAN.

ead. l. 14. Οἷος) *L. Fl. V. 2. P.* & sequentes impressi. In reliquis prave οἷς. SOLAN.

ibid. Ἀσπορα καὶ ἀνήροτα) Homer. *Od. I.* 109. SOLAN. Nisi quod ἄσπαρτα apud Hom. Sed ἄσπορα Lucian. etiam supra *Rhet. Praec. cap. 8 f.* Et alibi bis, ter, ut infra *cap. 20* &c. REITZ.

Pag. 9. l. 2. Χρυσοῖ...) Alludit non ad auream tantum aetatem, sed ad locum Hesiod. *Ἔργ.* 109. Vid. *Cler. Art. Crit. pag. 223.* SOLAN.

ead. l. 6. Ἐγὼ δὲ, ὦ Κρόνε, καὶ ταῦτα εἴκαζον εἰς τοὺς δούλους, καὶ παιδοτρίβας φιλάνθρωπον ἐκ τοῦ μύθου ἐκείνου ποιεῖν σε) Vertitur: *At ego, Saturne, coniecturam hanc ad servos & ludimagistros referebam, quasi ideo tibi fabula tribueret erga hos humanitatem.* Equidem sic vertendum existimo: *At ego, Saturne, e fabula ista coniciebam, hoc te facere cum humanitate in servos & ludimagistros.* VITRNG.

ead. l. 7. Παιδοτρίβας) Vox rarior fecit, ut usitatiorē substituerint quidam librarii. Retinuit tamen παιδοτρίβας *Hagen. 1526, 8.* Erasmus etiam hanc lectionem probavit, cum vertit, *qui boias terunt*; nisi quod boiae ad collum potius, quam ad pedes pertinent. Plautus rectius *Perf. III, 3, 15, Compedium tritor*, quasi hoc ex Graeco vertisset: GESN.

ibid. Φιλάνθρωπον) Φιλάνθρωπον. ἐκ τοῦ μύθου ἐκείνου. ποιεῖν σε &c. Ita distinctionem Solanus mutarat. Et sic traieccio constructionis foret, de qua paulo supra, *Mort. Peregr. c. 45 pr.* Nec displicet: quia tamen & sic Gesneri versio aliquantum foret immutanda, quae sensum haud incommodum exhibet, nec satis certa est res, manum abstinui. REITZ.

ead. l. 14. Περὶ τάλαντων) Non igitur propria haec aetatis nostrae dementia. At rari olim aleatores; nunc omnes ferme eodem morbo laboramus; eoque res tandem devenit, ut aleatoris consiliis regno uno decepto, in alias etiam nationes pestis ista grassata, multos exitio, omnes damno affecerit. Rem tango posteris vix credibilem, historicumque poscentem Thucydidi parem, ut qua ille peritia pestem Atheniensium descripsit, hic furorem Epidemicum,

qui in Europae praecipuas ingenio opibusque gentes nuper tantis cum cladibus per aliquot menses incubuit, mentesque lucri cupiditate ita occaecavit, ut, dum singuli divitias summas ex nihilo prodituras expectant, id quod erat opum misere perdiderint, ab aleatore, similibusque eius perditis hominibus miserum in modum emuncti, immo exenterati, ob oculos legentium, apud quos vix fidem inveniet, ponat. SOLAN.

Pag. 11. l. 2. Το ἀτερπέστατον) Τοῦ ἔτους hic deesse videtur. GUYET.

ead. l. 3. Καὶ οὐδὲν ἔτι οὐ πέπηγεν ὑπὸ τοῦ κρύους) Nemo non politior magis probabit editionis Florentinae scripturam: καὶ οὐδὲν ἔτι δ' οὐ πέπηγεν ὑπὸ τοῦ κρύους, & nihil est, quod non concrevit gelu. Sed pro ἔτι mallet ἔστι. GRAEV.

ead. l. 15. Βασιλέας χειροτονῶμεν) Rois de la fevue. Supra cap. 4. GUYET.

Pag. 12. l. 8. Τῶν φίλων) Durior hic stilus. Ego τοῖς excidisse opinor. Similia tamen apud hunc credo repertum iri, quae mihi nunc nec memoria, nec observatio suppeditant. SOLAN. Παρέξειν τοῖς φίλοις requiritur. Sed potest stare vulgatum, modo recte acceptum: παρέξειν nempe sine casu ponitur, (intellecto pronomine τισι vel τοῦτοις) & ὅσοι τῶν φίλων ἄξιοι construendum. Immo sic nihil de mutatione cogitandum. Habuimus huiusmodi constructionem & ellipsin non semel, licet haud eodem cum verbo atque hic. At si infra c. 21, χρυσοῦ χολνικά γε ἡμῶν πάντων κατασκευάσαι recte habet, hoc tanto facilius se tuetur. REITZ.

IN CRONOSOLONEM.

Pag. 13. l. 4. Ἐπεμψα) Sic aliquoties mittere apud Livium usurpatur, quod Gronovii diligentiam non effugit. SOLAN.

ead. l. 12. Οὐκ ἄναρ ἐπιστάς) Deos ac daemones mortalibus apparentes frequenter dici ἐφιστάναι, exemplis docet I. Elsn. ad Act. Apost. XXIII, 11. De vulgarissima autem ellipsi ἄναρ pro κατ' ἄναρ, vid. supra Gall. cap. 1 f. & Macrob. cap. 1 &c. REITZ.

Pag. 14. l. 7. Ἔστι) Scribendum fuit εἴη. SOLAN. Obsequeretur Solano εἴη rescribenti, propter adiunctum καὶ δυσχεραίνοιμι, si auctoritas accederet. Verum quia separatim aeque dicitur, ἔγνω τίς ἐστι, quam ἔγνω τί δυσχεραίνοιμι, nec

exempla defunt diffimilium modorum, & casuum, in eiusmodi duplici regimine, nondum immutare quidquam audeo. Infin. & Imperat. sic iungit Hom. Il. 2, 273 — 4, Θὺς — καὶ ὑποσχέσθαι. Mox cap. 13 apud Nost. μηδὲ γυμναζέσθω, μηδὲ ἀσκεῖν, & in seqq. D. Paul. ad Rom. XII, 14, 15, εὐλογεῖτε καὶ μὴ καταρᾶσθε. χαίρειν μετὰ χαίρόντων &c. quamvis ibi altero membro δεῖ intelligatur; sed habemus alia. Subiunct. & Opt. per καὶ copulata vid. Hermot. c. 24 & 57. Afin. c. 39 med. Subiunctiv. & imperativ. μήτε ἀποθνήσκει, μήτε — ὥς σεαυτὸν. Indicativ. & particip. Diod. Sic. XI, p. 438, οὓς μὲν ἀνεῖλεν, οὓς δ' ἐκβαλὼν ἡλευθέρωσε τὴν πόλιν. Indicativ. & optativ. ut hic, Ptolem. Hephaest. L. IV pr. ὡς Ἑλένη πρώτη ἐπενόησε, — καὶ ἐνίκησε· καὶ ὡς Ἀφροδίτης εἴη θυγάτηρ· καὶ ὡς — παῖς γεγόνοι. Quod si ergo & in Luciano pro commate post ἐστὶ μοι, punctum minus velis collocare, ut καὶ non ita arcte cohaereat cum seqq. per me licet, etsi id parvi referre puto. Nam rurs. Ptol. Heph. l. d. sine maiore distinctione, καὶ ὡς ἐρᾷ τούτου Ζεὺς, καὶ ἀποτυχὼν κεραυνοῖ. Mox ibid. praemissos optativos excipit indicativus, ὡς λάβοι μὲν αὐτὴν ἡ Ἥρα — δοίη δ' Ἑλένη, κλέψοι δ' αὐτὸν — ἀφέλοι δ' — ὧς Ἡλίου θυγάτηρ καὶ Λήδας Ἑλένη, ἐκαλεῖτο δὲ Λεοντή. Imperativ. & subiunct. Lucian. Abdicat. c. 26 f. ubi ἀνάσχεσθε — καὶ μὴ ἡγήσῃσθε. Diffimiles casus Pausan. Vit. Aristom. ipso princ. Ἀνηκέστων (sic enim lego pro ἀνηκίστων) κακῶν τοὺς Μεσσηνίους κατειληφόντων, καὶ ἅμα ἐς τὰ μέλλοντα οὐδὲν ἐνορῶντες — ἐγίγνωσκον. Adde Gronov. ad Arr. VII, cap. 6, N°. 27, ubi κατ' ἀξίωσιν καὶ κάλλει aliis exemplis Graecis ac Latinis defenditur. Ac Duker. ad Liv. II, cap. 23, 11. Cort. ad Sallust. Catil. 21, 4. Wessell. ad Diod. Sic. IV, c. 41, 12. Et Elfner. ad Apoc. I, 4, 5, 6, qui & pag. 435 nonnulla prorsus huc facientia ex Thucyd. & Pausan. protulit. REITZ.

ead. l. 8. Μονοχιτίων) Μονοχίτων ὦν. An μονοχίτων ὦν scribendum pro μονοχιτίων. GUYET. Μονοχίτων) Sic recte una V. 2. reliquae edd. μονοχιτιῶν. Non puto tamen cum Baifio pag. 211, ita necessario intelligendum, ut unica sit amictus tunica, qui μονοχίτων dicitur: superinductas tantum tunicae vestes respuit ea vox, pallium Graecorum, Romanorum togam. Οιοχίτων Od. Ξ, 489, legitur. SOLAN.

ead. l. 12. Παρασκευαζομένους) Hoc verbum frequens esse de apparatu convivii & sacrificii, vid. si operae est, apud Iac. Elfn. ad Act. Apost. X, 10. REITZ.

ead. l. 15. Προσιμάζειν) Αν προσπλάζειν legendum ē Guyet. Legendum προσπλάζειν, vel potius πλησιάζειν, ut N°. 20. & Erμ. c. 82. SOLAN. Fateor, assimilandi notionem a me conciliari cum hoc loco non posse. Itaque fuit, cum cogitarem legeridum προσπαιζειν, alludere. Sed mox damnavi, cum nec literae satis congruant, neque significatio. Magis iam placet προσπλάζειν, accedere, praesentem se demonstrare, apparere: idque interpretando expressi. GESN.

Paq. 15. l. 5. Μετακοσμήσαι) Infra N°. 21, μεταποιεῖν ἐς τὸ ἰσοδύνατον. KUSTER.

ead. l. 15. Μάτην) Legendum est μὴ μάτην &c. SOLAN.

Paq. 16. l. 2. Ὡς ἀγείροιν τῇ Μητρὶ) An hi dies adhuc parantur, ut liceat Graecas istas voces sic Latine veritas conspici, ut Cybele matri sese adiungant? cum iam cap. 48 in Syria Dea, καὶ πολλὰ μνῆες ἐκ τούτου τοῦ ἔργου τῷ αὐκτοῦ ὀνότι ἀγείρονται, recte, ut vides, & aliter verterint: cum ap. Maximum Tyt. differt tertia μὴδὲν τῶν ἐν τοῖς κύκλοις ἀγείροντων διαφέροντα, οἱ δὲ οὖν ὀβολοῖν τῷ προστυχόντι ἀποδοσπίζουσι, verterit Heinsius, similem mendicis illis, qui in triviis stipem colligunt, & duobus obolis obvio cuique ventura praedicunt. At iam in Pseudomanti has voces ὥσπερ οἱ τῇ μητρὶ ἀγείροντες τε καὶ ἐνθάδ' ὄντες verterant, eorum more, qui a Cybele Deorum matre afflati conveniunt. Cur non servant eundem tenorem? Certum est, ubi ἀγείρειν habet additum casum tertium, illic agi de collectione pecuniaria & capturis: sin, esse congregationem hominum, & huc potius censeo referendum locum Maximi Tyrii, cum ἀγείροντες proprie dicantur tales circulatores in variis rebus, ut ostendit Lud. Cresollius in theatro Sophistarum libro III. Praecipue vero nugantur, cum legem Saturni mox sequentem λογισμοὺς παρὰ τῶν ἐπιμελουμένων Κρονίοις λαμβάνειν μὴδὲ τούτο ἐξεῖσται intelligunt rationem exigere ab iis, qui res curant Saturnaliai, ne id quidem fas esto. Quid enim? an putant, Lucianum construere verbum ἐπιμελουμένοι cum casu tertio? Cur igitur mox apud eum Saturnus scribit cap. 25, ὁ Ζεὺς δὲ μάλιστα τῶν τοιούτων ἐπιμελεῖται; Immo sic quoque omnis Graecia; quae interdum & quarto casui id verbum adiungit, nunquam tertio. Omnino verte, rationem exigere ab dispensatoribus per Saturnalia, vel tempore Saturnalium. GRON.

ibid. Σὺν αὐλοῖς καὶ κυμβάλοις βάκχοι γεννημένοι) Non moverem huius scripturae controversiam, nisi pro κυμβάλοις scribendum moneret M. συμπανοῖς. Nam quamvis & cym-

balis usi fuerint Galli, tympana tamen propria erant Cybelae, & eius sacerdotibus. Hinc & ipsa Dea & illius Prophetæ semper cum tympanis conspiciuntur in antiquorum monumentis. Nota hæc sunt omnia. GRAEV.

ead. l. 3. Κυμβάλοις) Horat. I, Od. XVIII, 13, *Sacra tene cum Bercynio Cornu TYMPANA*, atque passim apud alios tympanorum in sacris Cybeles fieri mentionem quis nescit? atque inde *τυμπάνοις* & hic cum Graev. recipiendum credat. Non tam festine: nam & cymbalis in iisdem usum fuisse, vid. Min. Fel. Oct. p. 172. Et ex Nonno id docentem F. A. Lampe de Cymbalis vett. L. I, cap. 15, pag. 91, & III, cap. 17; qui L. I, pag. 134, eos reprehendit, qui cymbalum ac tympanum idem instrumentum fuisse putarunt. Cymbalum enim definierat in f. cap. 1, *instrumentum musicum, semirotundum, cavum, binum, & conflictu motum*, tympani autem figuram ex frequentissimis numis matris Deum notam esse: quod cum ita sit, plura addere supersedeo. REITZ.

ead. l. 6. Νόμοι πρῶτοι) (Distinguendae hae leges, seorsimque singulae imprimendae.) Scripserat etiam Aristoteles *νόμους συμποτικούς*, teste Athenæo 186 B. Quamquam in catalogo eius operum non existet, nisi admittatur emendatio, quam illic in Menagii notis habes. SOLAN.

ead. l. 14. Ἐξετάζεται, μὴδ' ἀναγραφέτω &c. μὴδ' ἂν ἀσκήσῃ ἢ ἐπιδείκνυσθαι In marg. *A. W.* adscriptum erat *ἐξετάζειν & ἀναγράφεσθαι*, quod nescio num varia sit lectio, an suos in usus hæc verba tantum annotare voluerit scriba, (quod & alias fecitavit) posterius tamen suspicor, quia *γυμναζέσθω* intactum reliquit. At imperativos & infinitivos sic iungi nihil monstri esse, vid. ad c. 11 notatum. REITZ.

Pag. 17. l. 4. Γραφόντων — ἐχόντων) Recte, pro *γραφόντων*, *ἐχέτων*. Vid. similiter *ἀποτρύχοντων*, *ἀπαιτούντων*, cap. 15. Confer notam Hemsterh. ad Dial. Mort. X, 2, ad verb. *ἀπερίφθων* pro *ἀπερίφθασαν*, & Solani ad *Ἐπισκ. f. Contempl. c. 14*, (non 26, ut ad Dial. Mort. non mea culpa, allegatur) ubi videbis *ἐπαιρέσθων* pro *ἐπαιρέσθωσαν* frustra sollicitatum a viris doctis. Item nos ad Zeux. cap. 5. Adde Alciph. II, 1 f. *ἀλλ' αὐτοὶ μὲν χαίρόντων*. Ac III, 30 f. *φθορούντων δὲ οἱ πομπροὶ τῶν γειτόνων*. Ibid. Ep. 52 pr. *ποιούντων ὅσα καὶ βούλονται*. Lucianum rursus Iov. Trag. c. 12 f. & alibi. REITZ.

ead. l. 7. Καὶ ἐσθῆτα τῆς εὐσης τὴν περιττὴν) Divitiores solitos tenuioribus munera vestesque mittere Saturnalibus,

tangit etiam Alciph. III, Ep. 57. Structura vero τὴν περι-
τὴν τῆς οὔσης scil. ἐσθῆτος, non absimilis est Aristophaneae,
Plut. 694, τῆς ἀβάρας πολλὴν, ubi Kust. alia similia dedit.
Nec multum abeunt illa Diodor. Sic. τῆς χάρας πολλὴν, ubi
alia etiam addidit Wesseling. docuitque, modo τὴν πολλὴν,
modo πολλὴν sine articulo in hisce dici. Vid. eund. III, 240;
IV, c. 28. REITZ.

ead. l. 9. Τῇ δὲ πρὸ τῆς ἑορτῆς) Ceterum ante solemnitatem.
Non sufficit: nam & cum statim in praecedentibus dixit πρὸ
πολλοῦ τῆς ἑορτῆς, etiam notavit tempus ante solemnitatem.
Verte ceterum die ante solemn. Nam clare distinguit inter lon-
ginquius & magis propinquum tempus. GRON.

Pag. 18. l. 7. Ἀποτροχόντων) Recurrunt, ad domicilium
scil. GUYET.

ead. l. 9. Διμοιρίτας) Ἀπὸ τῶν διμοιριτῶν στρατιωτῶν ἡ
μεταφορά. GUYET. Brod. Miscell. T. II, pag. 484, ad hunc
Luciani locum haec commentatur: Ammian. Marcell. L. 27:
— adhibitis semiermibus paucis, quos Diocmitas appellant;
milites vero διμοιρίται nuncupati, dupla stipendia merent, ut
docent nonnulli. Aeliano διμοιρίτης καὶ ἡμιολοχίτης ὁ ἄρχων
τοῦ ἡμιλόχου καὶ τῆς μοίρας. Lucianus: ἐρυμάτιον ἐφρουρεῖς
διμοιρίτης ὄν. Rursus in Chronosol. — ἄξιον γὰρ διμοιρίτας εἶ-
ναι. Arrianus: καὶ ἐπὶ τούτῳ διμοιρίτην Μακεδόνα, καὶ δεκα-
τάστηρον, οὕτως νομαζόμενον ἀπὸ τῆς μισθοφορᾶς, ἢν τινὰ
μείονα μὲν τοῦ διμοιρίτου, πλείονα δὲ τῶν οὐ τιμῇ στρατευο-
μένων ἔφερον. Curtius L. V: Itaque delectis equitum VI milli-
bus, trecentos, quos Dimichas appellant, adiungit. Dorso hi
graviora arma portabant: ceterum equis vehebantur; cum
res locusque posceret, pedestris acies erat. Nescio, an hic Di-
moiritas, aut Diocmitas legere audeamus: tamen si Ammianus hos
nullis paene armis instructos fuisse, literis mandat. — Sed in Curtio
recte iam Dimachas editum, qui & ἡμιπποι Graecis dicuntur,
aliique sunt, quam hic διμοιρίται. In Ammiano vero priorē
loco Diognitae legendum, ex Salmasio monuit Freinshem. ad
Curt. V, c. 13, § 8. Habuimus διμοιρίτας apud Lucian. ter,
quater, & Suid. ac Scholiast. quoque exponunt, quem vid.
ad Dial. Meretr. IX versus fin. ita ut rem nimis notam pu-
tem, quam ut multa addam. Origo est α διμοιρία. Ita διμοι-
ρίας λαμβάνειν, duas praedae partes accipere, Dionys. Halic.
VIII, p. m. 544 fin. REITZ.

ead. l. 11. Ἐπαχθὲς) Sic recte scribitur in Fl. B. 2. & P.
In reliquis praye ἀπαχθὲς. SOLAN.

Pag. 19. l. 11. Αὐτοῦ) In omnibus nostris libris erat αὐτοῦ, quod sedulo sic mutavimus. SOLAN.

Pag. 20. l. 8. Τὸ στοιχεῖον ἐξάπου) Vid. & Λεξ. c. 4, & Ἀλ. c. 9. Haec ratio temporis observandi ante horas inventas, qua de re eruditissimam, sed prolixiozem, quam ut hic inferatur, Salmasii dissertationem vid. in Plin. Ex. a p. 445 ad 463. Hanc autem temporis indicationem respondere putat Romanorum V vel VI, hoc est, undecimae nostrae, vel ipsi meridiei; qua hora convivia tempestiva agitari solita, ut moris erat diebus festis ac solemnibus. Iuvenal. — *Quamvis solida erat supersit Ad sextam.* Tertullianus in Apol. Saturnalibus non labor diluculo, sed honesta & salubri hora. Putat tamen, nullam horam diei mense Decembri, quo Saturnalia celebrabantur, sex pedes habuisse; & παχυμερῶς ad rationem Atticam tempus illud a Luciano hic accommodatum, 457 a. A. Variarum autem erant coenarum horarum: ea vulgata fuisse videtur, quae decem pedum signo notabatur. V. Poll. VI, 8. Haec ergo solita maturior, ut in festo lautitius deliciisque sacro. Ut contra cum XX pedum in fabula Eubuli apud Athen. mentio est, ab avaro dictum putat; consule, si lubet, Casaub. ad Ath. 425. SOLAN. Quid sit στοιχεῖον, Pollucis verbis dicamus VI, 44: Τῇ σκιᾷ δ' ἐτεκμαίροντο καιρὸν τῆς ἐπὶ τὸ δείπνον ὁδοῦ, ἣν καὶ στοιχεῖον ἐκάλου. Itaque non gnomon, sed ipsa gnomonis, quidquid sit, quod vice gnomonis fungitur, umbra, στοιχεῖον est. Quae ad hunc ipsum locum Kühnius; quae ad Athen. VI, 10, Casaubonus, ex Schol. ad Aristoph. Ἑκκλησι. 647, & comicorum ap. Athenaeum fragmentis; quae Salmas. Exerc. Plin. pag. 446 seqq. de umbrarum illa dimensione disputant, si bene perpenderit, ad haec duo quasi capita referri possunt: 1) antiquissimis temporibus suae cuiusque umbrae dimensio fuisse illi videtur pro temporis indicio: qua in re, ne de climatum diversitate dicamus, ad anni etiam tempestatem respiciendum fuisse, quis non videt? cum hibernae umbrae meridianae ad aestivas per Italiam Graeciamque in gnomone Palladii se habeant ut IX ad II; initium autem & finis diei in iisdem regionibus eodemque gnomone, hiberni, umbram habeat pedum XXIX, aestivi modo XXII. Vagam admodum hanc computandi rationem fuisse, haec ipsa res, & staturae, i. e. gnomonis, ac pedum cuiusque i. e. mensurae diversitas, satis ostendit: ubi tamen illud non negligendum, longioris hominis longiores plerumque esse

pedes &c. 2) Inventis solariis paulo operosioribus, de quorum aetate inprimis copiosus est Salmasius, etiam illa pedum ratio fuit expeditior, & lineis quibusdam atque signis in ipsa machinatione sciotherica designata. Qualis in usu fuerit Palladii aetate, sub singulis mensibus operis sui ipse annotavit; ac diserte admodum explicavit Aldus in praefatione ad scriptores R. R. quae in nostra editione locum octavum occupat. Haec qui cogitabit, non mirabitur, tempus coenae in locis comicorum, quibus a pedibus umbrae illam designant, fluctuare intra pedes vi & xx. Quod si horis responderent pedes, sequeretur, quod oppido absurdum est, alios quatuordecim horis maturius, vel serius aliis coenasse. Sed tempestatum anni, ipsorum praesertim gnomonum, diversitas, pedum discrimen vel maius admittit. Add. supra 'Oreip. cap. 9. GESN.

ead. l. 11. Προνομήν) I. e. προνόμισιν. Vett. Codd. confu-
lendi. GUYET. Mallem προνομίαν, praerogativam, cum Pell:
quam προνομήν, praedam, pabulationem. REITZ.

ead. l. 14. Μοῖρα) Videtur hic aliqua vox excidisse. SOLAN.

Pag. 21. l. 1. Παραπεμπέτωσαν) Προπεμπέτωσαν legisse videtur interpres. Sed τὸ παραπεμπέτωσαν rectum est. Infra cap. 22, καὶ μὴ τὸν ἐμφορεῖσθαι τὸν ὄψων &c. GUYET. Locus difficilior est. De ferculis est sermo, quae a servo circumferrebantur, quo suam quisque ordine partem fumerent. In eo duplex, si dolo malo ageretur, fraus fieri poterat: una, si serius ad pauperem devenissent; altera, si ab eo festinantius sese proriperent. Utrique caveatur hac lege oportet. Sed quo pacto efficias, ut id ex verbis, quae libri nostri hic exhibent, elicias? Si vulgatam scripturam sequaris, μὴ παραπεμπέτωσαν, idem ferme erit, quod iam expressum est per μὴ βραδυτέτωσαν. Et sic quidem cavetur, ne cuiquam nimis diu faventes famuli fercula circumferentes adstent, quo fieret, ut eis maior, quam ceteris, aut portio, aut delectus saltem esset. Eumque sensum verba sequentia admittunt, cum additur, ἔστ' ἂν αὐτοῖς δοκῇ, ὅποσα χρὴ ἀποφέρειν. Hoc enim valet, παραπέμπω, comitor, adsto &c. Vid. 'Erm. cap. 72: διαναστάντα δὲ ἀξίῳ πράττειν τι τῶν ἀναγκαίων, καὶ ὃ σε παραπέμψαι εἰς τὸ λοιπὸν τοῦ βίου. Adde Eὐχ. c. 1, παρέπεμψε χειραγωγῶν & Δικ. c. 1, ubi ventus dicitur παραπέμπειν τὰ πλοῖα. Rursus si Fl. editionis scripturam perpendas, alia prorsus ratio ineunda tibi erit. Παραπέμπομαι enim non est comitor &c. sed reicio, amando &c.

Vide locum ea de re apud Nostrum luculentum 'Ετ, Δ. XII, ubi meretrix amasio inter alia amoris sui signa hoc profert, οἷσθα ὅσους ἐραστὰς παρεπελάμην &c. Μὴδὲ παρεπελάτωσαν itaque erit, *neve tam cito praetereuntio*, & sic opponitur τῷ, μὴδὲ βραδυνέτωσαν, non ut idem significans adiungatur, Tibi, lector, rem in medio relinquo. Ego posteriori sententiae magis faveo. Confer autem locum hunc omnino cum iis, quae N°. 22 invenies, & N°. 32. De ὁποῖα χρὴ ἀποφῆρσιν vid. Συμπ. c. 38. SOLAN.

ead. l. 6. Καὶ ἐπ' ὀξύτερον) Legend. videtur, καὶ ἐτι ὀξύτερον ἀκούετω. Τὸ ἐπ' ὀξύτερον non placer. GUYET.

ead. l. 8. Πάντες πᾶσι προπινάτωσαν, ἣν ἐθέλωσι, προπιόντες τοῦ πλουσίου) An non scripsit auctor, πένντες πᾶσι; Nam illud confusionem inducit. Sed videtur velle dare pauperibus privilegium, ut, si velint, primi invadere possint calices, sed & remittere id possint. Utique πάντες non opponuntur πλουσίῳ, quod huc requiri videtur. GRON. Πένντες) Gronovii coniecturam in textum recipere visum est, quamvis omnes libri nostri πάντες habeant. SOLAN. Πάντες) Gronovianum πένντες Solan, recepit. Nihil contra nitor; sine auctoritate tamen non audeo contextum immutare. REITZ.

ibid. Προπιόντες) Erasmus videtur legisse προπιόντος, dum vertit, ubi praebiberit dives. Sed vix potest locum habere; nam si vel pauperibus, vel omnibus sine discrimine licet bibendo praëire, quomodo iam eodem spiritu addi poterit, divites praebibere debere? REITZ.

ead. l. 9. Ἐπάναγκες) Sic solent Graeci. Sic etiam usurpatur haec vox Aët. XV, 28. SOLAN.

ead. l. 11. Ἐξέστω) An sic legend. σκώπτειν ἐξέστω, ἢ τις ἐθέλη, καὶ σκώματος μέτρον ἔστω τὸ ἄλυπον; GUYET, FL sic dividit: Μῆτε ὀρχηστὴν μῆτε κιθαριστὴν αὐτοὺς ἀγειν, ἄρτι μαρθάνοντα ἐξέστω, ἢν τις ἐθέλη, σκώματος μέτρον ἔστω. τὸ ἄλυπον ἐπὶ πᾶσι πεττευέσθωσαν &c. B. 1. vero: εἰς τὸ συμπόσιον μῆτε ὀρχηστὴν μῆτε κιθαριστὴν αὐτοὺς ἀγειν ἄρτι μαρθάνοντα ἐξέστω, ἢν τις ἐθέλη, σκώματος καὶ μέτρον ἔστω, τὸ ἄλυπον. ἐπὶ πᾶσι πεττευέτωσαν &c. Iunl. autem sic: εἰς τὸ συμπόσιον. μῆτε ὀρχηστὴν, μῆτε κιθαριστὴν αὐτοὺς ἀγειν ἄρτι μαρθάνοντα. ἐξέστω, ἢν τις ἐθέλη, σκώματος, καὶ μέτρον ἔστω τὸ ἄλυπον, cum qua Par. fere consentit. Solanus distinctionem Iunrinae mutavit. Gesnerus aliter: hunc igitur, quantum possumus, sequemur, ut Latinis Graeca respondant. REITZ.

IN EPISTOLAS SATURNALES. 343

Pag. 22. l. 4. Οὐτε λοιμὸς) Obversabatur menti scribentis haec Luciani amuletum Alexandri, de quo legisti illic cap. 36. SOLAN.

IN EPISTOLAS SATURNALES.

Pag. 23. l. 3. Ἐν οἷς εἶην) Recte vertitur, *in quo statu esset*. Diod. Sicul. XIV, c. 48 f. καὶ τὰ μὲν περὶ Διονύσιον ἐν τοῦτοισι ἦν. Iterum ib. c. 71 f. ac frequenter alibi. Et ita in Epist. ad Philip. IV, 11, ἔμαθον, ἐν οἷς εἰμι αὐτάρχης εἶναι. Ubi L. Bos & haec Luciani verba addit. Noster supra Peregr. cap. 16, ἐν ἅπασιν ἀφθόνοισι ἦν. REITZ.

ead. l. 11. Τὸ ἀνίστον τοῦτο ἀφελ.) Spectavit hanc aequationem Plato, & ante eum Lycurgus instituit. Cic. L. III Offic. SOLAN.

ead. l. 13. Ὡς καὶ νῦν) Legendum forſ. ὥς γὰρ νῦν. Ed. Basf. ὥς δὲ habet. GUYET. Assentirer, si libri addicerent. Potest tamen vel sine iis ita legi, quia perfacilis est in hisce & solemnis permutatio, & sine necessitate etiam mox bis δὲ rursum consequitur; verumtamen, cum usitatissimum sit Nostro, in narrando sic δὲ connectere, nil audeo mutare. Sic infra c. 23, ἑορτήν δὲ, εἰ δὲ — ἡμεῖς δέ. Deinde ibid. τὸν κύνα δὲ — τὸ νῦν δὲ — μάλλον δέ. Et singulis fere Dialog. REITZ.

ibid. Ὡς καὶ νῦν ἔχομεν, μύρμηξ ἢ κάμηλος, ὥς ἡ παροιμία φησὶ &c.) Queritur hic Pauper, quod tam male divisa sint inter homines bona, ut, dum alii opibus affluunt, alii omnino careant: rem autem hanc ita esse comparatam, ac si quis altero pede cothurnatus, altero plane non calceatus, nunc valde procerus, nunc humillimus videatur. Ad id uritur proverbio μύρμηξ ἢ κάμηλος. Sic namque in omnibus editionibus legitur, nec aliter ab paroemiographis adduci istud video, & quidem ex hoc Luciani loco. Ego vero nullus dubito, quin proverbium genuinum sit, Μύρμηξ ἢ κάμηλος, atque ita demum recte potest proverbialiter adhiberi de rebus maxime inaequalibus. Quae enim ἀνισότης, quam formica & camelus? Id ergo Lucianus noster, sive Pauper, ait: Si universum humanum genus respicias, & in eo pauperes ac divites, videre te vel μύρμηκας, vel κάμηλους, putes; tanta est inter universos conditionis & fortunarum inaequalitas. IENS. H) Iensii emendationem confirmant L. Coll. & Fl. In reliquis impressis prave legitur ἢ. SOLAN. Plus certe talis

ineſt, ſi iam cum lenſio ñ legis. Immo cum comparatio inſtituitur inter inaequalia, ñ requiritur, ut ſenſus ſit, *modo formica, modo camelus*; & ſic plane reſpondebit ſequenti, *modo excelfus, modo humilis*. Quare ñ vel invitis Codd. & edd. recepiſſem. Sed cum tres libros habeamus ita exhibentes, tanto magis certiſſimae lenſii coniecturae obſecundandum; quae eo melior, ſi nullam vidit edd. ſic habere: nam *Fl.* omnino habet illud ñ, quam non videtur inſpexiſſe, cum tamen alibi conſuluerit. REITZ.

Pag. 24. l. 3. Οἷοι) Sic recte *Ven. 2.* ut *Nº. 24.* ne te longius amandem. In reliquis impreſſis *οἷοι*. SOLAN. *Οἷον εἰσιν αἱ τραγικαὶ ἐμβάται*) Nondum recipio Venerarum *οἷοι εἰσιν*, licet *τραγικαὶ* ſequatur. Supra *lov. Conf. c. 18 med. οἷον ἀνδρεφόνους*. Sed nemo dubitat, quin adverbii vice ſaepiſſime fungatur. Verum quia infra *c. 24. οἷοι εἰσιν* omnes praeſeſerunt, poſſit & hic ita legi. Solan. *ἐμβάδες* corrigit: ego nondum; nam & mox rurius *ὑποδησάμενοι ἐμβάτας*. *Conf. ſupra Adv. Indoct. c. 6 f. Et lov. Trag. c. 4v;* ubi tamen male in textu operae dedere *τοὺς ἐμβάδας* pro *ἐμβάτας*, & ibid. in nota ad Schol. male *αἱ ἐμβάται*, pro *αἱ*. REITZ.

ead. l. 4. Ἀνυπόδεντος) Sic hic omnes libri noſtri. Vid. *Or. c. 16.* SOLAN. Sed *ἀνυπόδεντος* *Lyf. p. m. 511.* REITZ.

ead. l. 12. Οὐ τοιαῦτα &c.) Heſiod. *Ἔργ. 116.* SOLAN.

ead. l. 14. Ἀσπερος &c.) Homer. *Od. 1, 109.* SOLAN. Sed alia & ibi conſtructione Homerus, nempe *ἀσπάρτα καὶ ἀνέροτα πάντα φύονται*. At ſolere Noſtrum haec mutare, vid. ſupra ad cap. 7. Et *φύω* ita recte transſitive conſtruitur. Long. *Poſt. III, p. 103 ed. Moll. τὸ τοῦτο τὸ μῆλον ἐφύσαν ὄρει*. Noſter ſupra *Icarom. c. 28, φύει πάγονα, alit barbam*. Et ipſe Hom. *Odyſſ. H, 119, Ζεφυρὶν πνέουσα τὰ μὲν φύει, Zephyreus ſpirans haec crefcere facit*. REITZ.

Pag. 25. l. 2. Χρυσούς εἶναι) Heſiod. *Ἔργ. 109.* Primo obſerva, *εἶναι* de praeterito hic uſurpari. Deinde memento, quid ad cap. 7 notatum ſit. SOLAN.

ead. l. 4. Τοῦτον) *Ed. P.* mutavit hanc vocem, fecitque *τοῦτων*. SOLAN.

ead. l. 7. Παρὰ γούν) Forſan γε maluit Solan. Sed ſatis poteſt vulgatum ſtare, pro *certe quidem* acceptum, quo ſenſu frequenter poni, ſatis docuit Bud. in *Commentt. p. 475. Conf. mox c. ſeq. ἄρτων γούν*. REITZ.

ead. l. 11. Ὅσας ἔχοντες) An *πῶσας*; pro *ποσάυτας*. Vett. Codd. inſpiciendi. GUYET. Nil varietatis invenio. Nec deſi-

dero: nam ὅσας interrogative acceptum belle se habet, si-
ve exclamantis more malis, parum refert, prorsus ut in
Dial. Mort. II fin. ὅσου μὲν ἐγὼ χρυσοῦ. Σ. ὅσης δ' ἐγὼ τρυ-
φῆς. Neque ὅσας hic neſtendum cum praemiſſo τοσοῦτον,
quaſi tantum, quantum ſignificaret, ut ſaepe ſolet; idque
Guyetum in errorem induxit, quod minus mirarer, ſi ὅσον
legeretur; at cum ipſe caſus ac numerus diverſus ſepara-
tionem indicaret, facilis erat diſtinctio. REITZ.

ead. l. 12. Συνοικίας) *Infulas*. GUYET. Bene. At ſupra,
vicos voluit idem. Me ibi non refragante, quod illic parum
interſit. REITZ.

Pag. 26. l. 6. Θύμον) *Cepam agreſtem, bulbum*. GUYET.

ibid. Ἐπιτρώγοντες) Ἐπιτρώγοντες forſan. GUYET. Non
capio, cur derivatum a τρώγω, *comedo*, arrodo, hic ſit mu-
tandum. REITZ.

ead. l. 11. Ἡμῶν πάντων) Ἡμῖν πᾶσι requireretur. Sed hoc
longius a ſcriptura abit, nec verosimile eſt, in ſtructura
tam vulgari omnes pariter aberraffe. Quare ἡμῶν πάντων
absolute accipiendum. Vid. ſupra cap. 9 verſ. ult. REITZ.

ead. l. 14. Ἐν ταῖς κοιτίσι καὶ κίςταις) Cave veritas κοιτί-
σι, *cubilibus*: ſunt enim *arculae*, in quibus mundus mulie-
bris, corporis ornamenta, veſteſque pretioſiores recondi ſo-
lebant. Heſych. Κοιτίς, ἡ μικροτέρα κίςτη, ἐν ἣ γυναικεῖος
κόσμος ἀποτίθεται. Adde etiam Pollucem X, 31. L. Bos.

Pag. 27. l. 13. Ἡμῶν) L. & Fl. recte. In reliquis impreſſis
ἡμῶν quamvis in verſione ſit *noſtrū*. Quam ſupine! SOLAN.

Pag. 28. l. 9. Τὸ τάριχος ἐς τὴν φακ.) Non minus enim hoc
abſurdum, quam τὸ ἐπὶ τῇ φακῇ μύρον, quo proverbio uſum
Varronem in Satira docet Gellius XIII, 28, & uſus eſt Ci-
cero ad Att. I, 19, de rerum hominumque copulatione ab-
ſurda. In ἀναισθήτου charactere apud Theophrastum eſt φα-
κὴν ἔλων δις ἅλα εἰς τὴν χύτραν ἐμβάλλον ἀβρωτον ποιῆσαι.
Communis ergo valde cibus lenticula. GESN.

ead. l. 10. Τῶν ἰχθύων) Hoc gloſſema videtur. GUYET.

ibid. Παρεισπεσούσαν) Hic certe nolim παρεισπατούσαν
reponere, quod alii vellent, qui ἐπεισπέσας ubique in ἐπ-
εισποιῆσας mutant. Vid. ſupra Dial. Meretr. XV. Adde Diod.
Sic. IV, pag. 256, παρεισπεσὼν ἐντὸς τῶν πυλῶν. Eundem
XII, c. 43 a. m. παρεισέπεν εἰς τὸ χωρίον. Et XIV, c. 51,
p. 682, παρεισπέοντες γὰρ ἐντὸς τοῦ τείχους, καὶ δοκουν-
τες ἥδη κυριεύειν. Item cap. 53, παρεισέπεν εἰς τὴν πόλιν.
Ac perſaepe alibi. Quin & alia compoſita a πίπτω *invaden-*

di, irruendi potestate invenias iis in temporibus collocata;
 quae a παῖω corrupta dici nequeant, ut ap. Herodian. III,
 4, 9, παρορμόντων ἐκατέρωθεν τῶν στρατηγῶν προθυμία δὲ
 πάσῃ ἐνέπιπτον, ὡς — τελευταίας ἐκείνης μάχης. Aelian. V.
 H. XII, 23 f. ὅπλα λαμβάνοντες ἐμπίπτουσι τοῖς κύμασι,
irruunt, infiliunt in fluctus, armisque contra eos pugnant. Ne
 repetam, quae ex Diog. Laërt. & Herod. dedi ad Mesetr.
 l. d. Unde & intactum maneat Nostri Tim. c. 33, ὁ δὲ ἐμ-
 πεσὼν ἀθρὸς ἐς ἐμὲ, *ille irruens &c. ne plura ex eodem con-*
geram. Cum & Long. Past. II, 78, λύκος ἐμπεσὼν λύπης *in*
oves irruens dicatur, ut iam notavi ad Tox. cap. 28. Et si fre-
 quennius in mitiorem partem, de fortuito casu, ut Asin. c.
 20, ἐμπεσεῖσθαι εἰς τὰ ῥόδα, aliaque, quae obiter ibid. in-
 dicavi, quia obvium. Addo Diod. Sic. XII, cap. 24 f. μετὰ
 τῶν ὅπλων νυκτὸς εἰς τὴν Ῥώμην εἰσέπεσον. Ubi rursus pro
 hostili invasione. REITZ.

ead. l. 14. "Ομηρος — φησι) Od. M, 395. SOLAN.

ibid. Περὶ τῶν ἡλίου βοῶν) Interfectorum a sociis Ulyssis
Solis boum. "Οδυσσ. M, 395:

Εἶπον μὲν ῥῖνοι, κρέα δ' ἄμα' ἔβελοῖς ἐμεμύκει,
 'Οπταλέα τε καὶ ὀμά' βοῶν δ' ὡς γίνετο φωνή. GESN.

Pag. 29. l. 2. Οἷχεσθαι καὶ ταῦται) Ex praecedentibus, &
editionibus antiquis legendum ταύτας. IENS.

ead. l. 6. Τὴν ἐσθῆτα δέ οἱ) Illud oī non satis hic commode
locum habere videtur, cum plurium numerum postuler orationis
series. Coeperat enim, ἐπειδὴν λουσάμενοι ἤκωσι, τὸν
παῖδα μὲν αὐτοῖς κ. τ. λ. Potest tamen ab ipso Luciano esse
haec vel negligentia, vel figura, ut οἱ ponatur pro σοφίῃ vel
αὐτοῖς, per distributionem. GESN. Δέ οἱ) Edd. δὲ οἱ. Ego en-
clitice scripsi, ut οἱ sit dativus ab οὗ, pro αὐτῶ, quod proba-
tione non indiget. REITZ.

ead. l. 11. Ἐπιρρέουσιν τῆς κόμης) Ἀπορρέουσιν τ. κ. MAR-
CIL. Ὑπορρέουσιν) In libris nostris omnibus legebatur ἐπιρ-
ρέουσιν, quod cum hic ferri non possit, mutavimus. Vide,
ne te morer, Ἐτ. Δ. XII versus finem, ubi recte in omnibus
scriptum est, ὑπερρέον γὰρ αὐτῇ αἱ τρίχες. SOLAN.

Pag. 30. l. 1. Ἐς τὸ κοινὸν πλουτεῖν) In utilitatem publicam
divitiis habere. Sic Philostr. IV, Vit. Apoll. c. 8, 146, ὁ δὲ
θανυμασθήσεται ἀπὸ τοῦ ἐς τὸ κοινὸν πλουτεῖν. REITZ.

ead. l. 8. Τῷ ΤΙΜΩΤΑΤΩ) Non nimium sibi arrogat, cum
fingit se vocari a Saturno τιμώτατον. Ille apud Theophras-

stum ἀναίσχυντος ad ἀκλόουτον, servum pedissequum, εὐα-
 χού, inquit, τίμῃς. GESN.

ead. l. 13. Πέπαιμας τοῖς) Inter has voces in omnibus fer-
 me impressis εἰς ὧν legitur, quod, quid sit, nemo intelligit.
 Unde & τις pro εἰς legendum arbitrabar. Sed Fl. cum non
 agnoscit, lubentes exsulare & nos iussimus. SOLAN.

ibid. εἰς ὧν) Delenda videntur. GUYET, Merito Fl. haec
 omittit, misere enim ὧν reperitur unico tantum verbo in-
 terposito. Possem quidem coniicere πέπαιμας εἰς αἰῶνα, in
 perpetuum destitui, scil. regnare. Sed non satis certo: ideo uncis
 illa suspecta verba seclusi, ut simul eo facilius appareat, quo
 Guyeti verba pertineant. REITZ.

ead. l. 17. Ἀφελῖν) Scil. περὶ τοῦ ἀφελῖν. GUYET.

ead. l. 18. Ἐκ τῆς ὁμοίας) Subaudi μοίρας, μερίδος, λέξεως.
 GUYET.

Pag. 31. l. 16. Μὴ δὲ σῖτος φθειρίζῃ) Benedictus: ne fru-
 mentum vermibus corrumpatur. Nulla est vox apud Graecos
 φθειρίζω. Sed est dispendenda, ut in Ms. φθειρίζῃ, hoc est,
 verme scateat. Sed tamen puto legendum φθειρῶν ζέσῃ, ut
 alibi dixit Lucianus σκολήκων ζέσας, vermibus plenus; quam-
 vis & φθειρῖ possit ferri. GRAEV.

Pag. 32. l. 1. φθειρίζῃ) φθειρίζω, ἀπὸ φθειρίζω; GUYET.
 Alibi hoc verbum non invenio, φθειρίζω quidem ap. Steph.
 in Append. Sed ideo vulgatum Luciani non reiicio, nec ta-
 men dicere habeo, num a ζέω vivo, adeoque quod vermi-
 bus quasi vivat, an a ζέω serveo sit derivandum, utrumque
 enim aptum. Verum quia tum φθειρίζῃ potius formaret,
 & supra etiam σκολήκων ζέσας, vermibus scateans, habuimus,
 ita & hic forsitan φθειρίζῃ scribendum. REITZ.

ead. l. 6. Φευκτέον) Ἑλληνιστικῶς pro φευκτέον πρᾶγμα.
 GUYET.

ead. l. 16. Ἰσως) Hic pro falsum usurpari videtur. Omnes
 autem libri nostri agnoscunt. SOLAN.

ibid. Ἐκότερον) Σὺς καὶ πλακοῦντες. GUYET.

Pag. 33. l. 1. Ὡς δὲ μετὰ ταῦτα) Leg. fort. τὸ δὲ μετὰ
 ταῦτα. GUYET.

ead. l. 5. Τούτων τε) Καρυβαρίας καὶ ἐρυγμοῦ scilicet.
 GUYET.

ead. l. 6. Ὁ πρᾶγος) Libido, quod nota, GUYET. Nota hic
 πρᾶγος pro libidine. MENAG. Non adscripsissem, nisi ut pa-
 teret, qui Menagius vix quidquam unquam notat, quam
 quod Guyetus, quem totum compilavit. REITZ.

ead. l. 8. Συνεξελέξαντο) In omnibus antea scribebatur *συνεξελλέξαντο*. SOLAN.

ead. l. 14. Συγκεκομμένοι) *Συγκεκομμένοι* legendum videtur. Το *συγκεκομμένοι* hic non placet. GUYET. *Συγκακαττωμένοι*) Quid vulgatum *συγκεκομμένοι* sit, nemo credo edisserat: idcirco reiecit, & hanc vocem Luciano alibi usurpatam, peropportunam, & reiectae fati similem, ut errorem indiligenti scribae faceret, substituímus. Vide *Συγγρ. cap. 23, ἐκ ῥακῶν π. ἢ ἐκ δερμάτων σαπρῶν συγκακαττωμένος*. SOLAN.

Pag. 34. l. 3. Ἔστιν αὐτὸ) Ἠδὺ legit interpres. GUYET. Ἔστιν αὐτὸ) Non intelligi haec a me, fateor: intelligerem, si pro *ἐτι* legeretur ἡδύ. Sic enim oritur sententia, quam dedi, quamque Erasmo etiam placuisse observo. GESN.

ead. l. 5. Ὡσπερ οὐδὲ σὺ) Nihil hic annotavit Reitzius. Unde suspicamur, excidisse in eius ed. typothetae culpa illud *οὐδὲ* inter *ὥσπερ* & *σὺ*, quod habent *S. & B. 4.* adstipulante *Mf. Reg. 2954.*

Pag. 35. l. 1. Εὐ ἴστε, αὐτοὶ ἐφ' ἡμᾶς ἰόντες ἐδέοντο συνδειπνεῖν) Emendandum *ὑμᾶς*, idque recte observavit interpres. Immo sic clare dederunt Florentini. Si, inquit Saturnus pauperibus, vos contemneretis divites, nec lautas mensas, nec splendidas vestes eorum mirati; certi estote, eos ad vos sponte venturos fore, & ad coenam vocaturos. Simillimo modo de divitibus loquitur Philosophus in *Nigrino T. I, c. 23*: Οὐκ ἂν οἶσι τῶναντίον αὐτοὺς ἐλθεῖν ἐπὶ τὰς θύρας τῶν πτωχῶν δεομένους τοὺς πλουσίους, μὴ ἀθέατον αὐτῶν, μὴδ' ἀμάρτυρον τὴν εὐδαιμονίαν καταλιπεῖν, μὴδ' ἀγόνητόν τε καὶ ἀχρηστον τῶν τραπεζῶν τὸ κάλλος, καὶ τῶν οἰκῶν τὸ μέγεθος; οὐ γὰρ οὕτω τοῦ πλουτεῖν ἐρῶσιν, ὥς διὰ τοῦ πλουτεῖν εὐδαιμονίζεσθαι. An non putas e diverso, divites ipsos ad pauperum fores esse venturos, rogantes, ne ignobilem & sine teste suam felicitatem relinquunt, neve inutilem & ab omni usu remotam mensarum pulchritudinem & domorum magnitudinem perire sinant? Neque enim tantum ipsas divitias amant, quantum propter eas se felices praedicari. IENS.

ead. l. 7. Ἀξιῶν) Antea in omnibus legebatur *ἄξιον*. Sed probabunt, sat scio, elegantes homines nostram emendationem. SOLAN.

Pag. 36. l. 16. Προσκαλέσασθαι) Subaudi *ἡμᾶς*. GUYET.

Pag. 37. l. 3. Δείπνων περί) Subaudi e superioribus, καὶ ὑπεσχόμεν γράψαι πρὸς ὑμᾶς περί *δείπνων*. REITZ.

ead. l. 13. Ὀδυσσεὺς δαίρους) Hom. Od. M, 173. SOLAN.

Pag. 38. l. 5. Ἰσοδαιίτης) Sic omnes libri nostri. De Baccho usurpat Plutarchus hanc vocem, pag. m. 692 AB. Puto tamen veram & genuinam vocem esse ἰσοδαιιτητής. Lege omnino Numeri 36 ultima verba; unde satis, ni fallor, emendationis huius ratio patebit. SOLAN. Difficile forte fuerit dicere, quis sit ille ἰσοδαιίτης, ὃ ἡγούμενος τῶν συμποσίων. Α δαιίτα δαιιτάω descendat ὃ ἰσοδαιιτητής, ut mox c. 36 habebimus συνδαιιτητήν, sed hic quoque nusquam est. Fallor, an est ἰσοδαίτης, quod Bacchi epitheton esse docet Plutarchus de El pag. 692 ante med. H. Steph. Δίνυσον δὲ καὶ Ζαγρέα καὶ Νυκτέλιον καὶ Ἰσοδαίτην αὐτὸν ἱερομάχουσι. Ortum hoc ei cognomen puto ἀπὸ τῆς δαιτὸς εἰσεως, Homero familiaris, de qua Comment. ad Il. A, 468; it. Athenaeus I, 10. Laetitiaē dator Bacchus aequum amat hodie: idem apud Graecos, qui συμπίσιον, *combibium* dixere, non *convinium*, merito ἡγούμενος τῶν συμποσίων est. In eundem convenit, quod est apud Harpocratonem & Suidam, Ἰσοδαίτης ξενικός τις δαίμων, ὃ τὰ δημοῖα γύναια καὶ μὴ πάνυ σπουδαῖα ἐτέλει. Laudat Harpocraton hic Hyperidem pro Phryne. Notum, quam libenter Dionysia agitet hoc genus. Idem nomen est, quod apud Hesych. legitur ἰσοδέτης, ὃπ' ἐνίων ὃ Πλούτων' ὑπὸ δὲ ἄλλων ὃ Πλούτωνος υἱός. Certe id iam annotatum video in Schreveliana editione, ubi etiam laudatur Meurf. Att. leſt. pag. 50. Luciano quidem restituendum τὸν ἰσοδαίτην, mihi indubium est. GESN.

ead. l. 15. Πολλοί, καὶ) Οἱ πολλοὶ legisse videtur interpret. GUYET. Scil. quia vertit; *vulgus.* REITZ.

Pag. 39. l. 2. Ἰστωσαν) *Discant.* GUYET.

ibid. Αὐτοὶ διαβαστάντες) Αὐτοὶ διαβαστάσαντες. MARC.

ead. l. 3. Καὶ τῆς ἱστορίας) Sic forte legendum: τῆς ἱστορίας τὸ ἀκριβές, καὶ τὸν χρυσὸν ὅσος &c. GUYET.

ibid. Τὸν χρυσὸν ὅσος, &c.) Sic libri omnes nostri. SOLAN.

ibid. Ὅς ἐπαρθεῖ) Ὅς delendum videtur. GUYET. Probo; & pro non scripto habeo. REITZ.

ead. l. 11. Λέοντας) (Vid. Bourdelot. not. additam.) De leonibus quod hic tradi fertur, confirmatur ab Aeliano, de animalib. IV, 3. De lupis contrarium usu satis notum est: conspiciuntur enim frequenter gregatim ad praedam produeunt. Vide, quae supra ad Τιμ. c. 25 annotata sunt. SOLAN.

ead. l. 12. Καὶ τοὺς μοινοὺς τῶν λύκων) Censebat vir clarissimus Godofredus Maluynus legendum esse μοινοὺς τῶν συῶν.

atque movebatur ea ratione, quod lupi soleant bini incēdere, at apri *μονιοι* dicantur, ut apud Lycophr. *πέρκος μόνηρης*, quod confirmat Aelian. lib. XV, cap. 3, loquens de Thynnīs: *καὶ οἱ μὲν αὐτὸν κατὰ τοὺς σὺς εἰσι μονιοί, οἱ δὲ συνδυαζόμεντες καὶ αἰς τὸν κατὰ τοὺς λύκους σύννομον*. Sed pace tanti viri dixerim, loquitur Aelianus de lupis, quatenus bini ad raptum prodeunt; at hic sermo est de victu solitario lupi, lupus solus comedit. Itaque Timon Lucianeus (post med.) statuit sibi *μονήρην τὴν διαίτην καθάπερ τοῖς λύκοις*. Immo etiam *μουνίδς* proprium videtur esse lupi adiunctum. Sic Antipater lib. III Anthol. *Μουνίδς ἐν θάμνισι δορὼν λύκος ἄσκοπον ἄνδρα ἔκτανεν*. Hinc etiam apud Suid. *μουνίδς* est *μογάλκος*: pro priori parte stat Hesych. Contra omnes Mss. Codd. nihil mutare ausus sum. BOURD.

Pag. 40. L. 4. *Παρασκευάζουσι*) Vel contra omnes libros legendum arbitror, *παρασκευάσουσι*, ne abhorreat ab *ἐάσουσι* & *συνέσουσι*. GESN.

ead. l. 6. *Εἰ μύοντες οἱ πέντες βαδίζουσιν, ὑποθώμεθα γὰρ οὕτως, οὐκ ἂν ὑμᾶς ἠνίασεν οὐκ ἔχορτας οἷς ἐπιδείξασθε τὰς ἀλουργίδας ἐσθῆτας &c.*) Ait Saturnus divitibus, *Si pauperiores taciti irent*, (*singamus enim ita*) *nonne id maxime vos urget, non habentes, quibus purpureas ostenderetis vestes?* Sed τὸ, *ἐπιδείξασθε* hic nihili est. Scribe *ἐπιδείξαίτε*, vel, quemadmodum habet Florentina, *ἐπιδείξετε*. IENS. Perperam vertitur, *si pauperes abirent taciti*. Nam *μύοντες βαδίζειν* dicuntur, qui clausis oculis incedunt. *Μύειν* hic est *claudere oculos*, quod aliter *καταμύειν* & *καμμύειν* dicitur. Recte itaque Schol. hic *μύοντες, καμμύοντες, τούτέστιν ὀφθαλμοὺς κλείοντες*. Atque ita optime cohaerent sequentia: *Nonne id vos urget, cum sic non haberetis, quibus purpureas vestras vestes ostentaretis?* Nam licet pauperes taciti incederent per plateas, nihilominus videre poterant divitum vestes pretiosas; si vero clausis oculis, eas non videbant. L. BOS.

ead. l. 8. *Ἐπιδείξετε*) Fl. vid. Iens. In reliquis *ἐπιδείξασθε*. SOLAN. *Ἐπιδείξασθε*) Forte blandior medicina, & magis Graecissimum olens fuerit, si legamus *οἷς ἐπιδείξασθαι*. GESN. *Ἐπιδείξασθε* legendum videtur. Guyet. Idem coniecit Iens. nec improbem; sed quia Florent. *ἐπιδείξετε* longius recedit, ac defendi potest ex iis, quae ad c. 4, v. *ἐπιτεύσει*, pro *ἐπιτύσει* sunt indicata, vulgatum immutare non sustinui. REITZ.

Pag. 41. l. 1. *Ὀπτόμενοι μεταξύ*) *Μεταξὺ ὀπτόμενοι* mallem. GUYET.

ead. l. 3. Ψύτται) Lego ψύττα, i. e. ταχέως. Sic supra Lexiph. cap. 3, ψύττα κατατείνας legendum pro ψύτταν, quod depravatum est. GUYET. Ψύτταν) Mea haec emendatio est: cum enim in omnibus legeretur ψήτται, vel ψύτται, in Fl. & Schol. ψύττα, voces palam depravatae; ex Λεξ. cap. 3 malui hanc reponere, cum illic recte usurpatum videbam. Add. de ψήττα Αναβ. cap. 49, & confer 'Ιστ. A, c. 35. Una potest controversia moveri, rectene sic scribatur, an ut apud Hesychium est, ψήττα, quem consule etiam in ψιττάζω & ψύττα. Rem ego in medio relinquo. Confer autem cum hoc loco, quae N°. 23 leguntur. SOLAN. Ψύττα κατατείνασαι) Ψήτται habet Aldina posterior, quasi de anatibus sermo esset. Verum supra in ipsa pauperum epistola, ἐπιθῶν modo fit mentio παχειῶν, id est, gallinarum pinguium, quando nihil est, quod a nobilissima nos significatione depellat. Nimirum ψύττα legendum, atque interpretandum ex Hesychio, qui ψύττα, inquit, ἐπὶ τῷ ταχέως ἀποδραμεῖν λέγεται. Est igitur ὀνοματοποιημένον, illi σίττα apud Theocritum simile: quod ad ludicras hasce minas, & actionem quandam, vitamque illis conciliandam oppido convenit: licet in seria oratione damnatum idem ψύττα κατατείνας putem Λεξιφ. cap. 3, 79. GESN. Ψύτταν) Obsecundavi Solano, quia sic supra in Lexiph. c. 3, ubi vide notas. Et ψύτται manifesto falsum est; sed vel ψύττα cum Fl. vel ψύτταν scribendum; quod cum utrovis more reperiā apud varios, non magni feci, utrum reciperem, quin & ψύττας φύγη Alciphron. III, Epist. 24 f. ubi tamen Bergler. ψύτταν etiam malit. REITZ.

ead. l. 25. Πρὸς γὰρ σε &c.) Sciagraphia totius huius dialogi est epistola 53, L. III Alciphronis; vid. notam 1 Bergleri ad Alciphron. l. d. REITZ.

Pag. 42. l. 10. Ἰσοδίατοι καθεστῶτες) Syntaxis quartum casum postulat. Rectius itaque Mf. ἰσοδιαίτην καθεστῶτες, ὥς ἂν μὴδὲ τὸν συνδιαίτην αὐτὸν αἰτιάσασθαι τι, eodem cibo illum excipientes, ut convictor nihil possit accusare. GRAEV. Ἰσοδιαίτηδες — συνδιαίτην) In impressis omnibus legebatur ἰσοδιαίτοι. Mf. Graevii ἰσοδιαίτην, quod ad veram scripturam manu ducit, quam nos in textum recepimus. Munus Saturnaliorum proprium fuisse existimo. Vide nos ad ultima verba N°. 32. Monendus autem lector hic est, me, dum novum videor sensum voci συνδιαίτην affingere, verum tantum antiquumque ei asserere. Ubi enim usquam ostendas,

διαίτητὴν de alio dictum, quam de arbitro? Quod miror fugisse hactenus & Lexicographos, & virum summum Graevium, qui hic cum vulgo erravit. Ultima vox in G. S. & A. exstat; in reliquis συνδιαίτην prave legitur. SOLAN.

Pag. 43. l. 2. Ὡστε δυοῖν θάτερον, ἢ μὴ διδόντα ἐχθρὸν εἶναι πάντως ἔδει, ἢ πάντα προΐεμένους, αὐτίκα μάλα πένεσθαι, καὶ τῶν αἰτούντων καὶ αὐτὸν εἶναι) Viriosissima oratio. Emenda ocius προΐεμενον, quod fere ne indicio quidem, nedum probatione apud intelligentes indiget. Queruntur divites de pauperum insolentia, & animo nullis, quantifcunque beneficiis & donis contento. Adeo, inquit, ut alterutrum fieri necesse sit, vel ut non dans omnino sit inimicus, vel ut omnia largiens, sive profundens, brevi plane pauper sit, & ipse unus mendicantium. IENS.

ead. l. 10. Κατελθόντες) Rarior vocis usus, nondum puto satis observatus Lexicis. Ponitur hic quidem, puto etiam alias, ut καθικνεῖσθαι, ut κατατρέχειν, ut Latinum inveli &c. GESN. Καταλέγοντες legendum videtur. Guyet. Non video mutandi necessitatem. REITZ.

Pag. 44. l. 2. Ὑφ' ὧν) Ἐφ' οἷς forsan. GUYET.

ead. l. 6. Ἐργάσασθαι) Scribe ἐργάσασθαι. GUYET.

IN CONVIVIVM SEU LAPITHAS.

Pag. 45. l. 1. ΣΥΜΠΙΟΣ.) Cave, lector, ne sequaris Erasimum, huius Dialogi Latinum interpretem: saepe enim alienus est ab auctoris mente. BOURD. Bene Bergl. ad Alciphr. III, Ep. 55, N°. 1: Eadem est oeconomia & inventionis ratio in hac Epistola, quae in Luciani Symposio, dum utrobique occasione convivii philosophi tanquam indecenter se gerentes perstringuntur. Conveniunt eandem habent haec duo nomina Alciphronis [ΑΥΤΟΚΛΗΤΟΣ ΕΤΟΙΜΑΡΙΣΤΩ] quorum primum denotat eum, qui se ipsum vocat, alterum, qui prandio est paratus: & Lucianus Ετοίμοκλης, (quem videbis cap. 21) per allusionem a κλητὸς dictus, cum alias talia sint a κλέος, quasi paratus, si vocetur, ut satis ostendit eod. cap. 21 in epistola obiurgatoria, quam sane misere scriptam misit in convivio coram omnibus legendam, quod a convivatore praeteritus fuisset. Alciphronis autem haec Epistola tota quasi sciagraphia est Luciani Symposii, ubi omnia, quae hic intra modum consistunt, dilatantur, & valde exaggerantur, plerumque supra fidem. REITZ.

ead. l. 2. ΦΙΑΩΝ) Idem haud dubie, cui suum de Histor. Conscr. librum inscripserat. Vide & huius libelli finem, ubi eodem modo, quo illic, compellat. SOLAN.

ead. l. 4. 'Αρισταινέτου) Huius Dialogi personae omnes verae. De hoc vide cap. 5. Qui autem in 'Ετ. Δ. X & II memorantur Aristaeneti, fictitii esse videntur. SOLAN. 'Εν 'Αρισταινέτου) Scil. οἶκῳ, ut supra Philop. c. 38, ἐν Ἀμφιλόχῳ, & alibi frequenter. REITZ.

ead. l. 9. Χαρίτος) De hoc, cum persona Dialogi non sit, non opus est ut solliciti simus. SOLAN.

Pag. 46. l. 1. Διονίκου) Vid. c. 20. SOLAN.

ead. l. 12. Παραγένοιτο) Β. παρτεγένοιτο. Sed nihil mutandum. SOLAN.

ead. l. 15. Οὐκ ἂν φθάνοις) I. e. non effugies nos convivio excipere, s. quin convivio nos excipias. GUYET. Conf. supra Fugit. c. 26. REITZ.

ibid. φθάνοις) Hic apprime notandum, in B. seu Ox. Codice legi φθάνοις, quod hic quidem quadrare potest. Sed tritum adeo & elegans simul illud οὐκ ἂν φθάνοις, ut loco moveri minime debeat. Quamquam si infinitis aliis in locis, ubi occurrit, φθάνοις, ut hic quadraret, fateor, eo inclinaret animus, ut φθάνοις in eius locum sufficeretur. Ratio enim nulla aut remotissima assignari potest, cur verbum φθάνω solum necessitatem importet, quam in ea phrasi semper designat. SOLAN.

Pag. 47. l. 1. 'Εμπαρόνησαν) Ni viderem, eiusmodi maculas tot editiones insidere, morari lectorem hisce pueret. In omnibus legebatur ἐπαρώ — in Ms. etiam B. SOLAN.

ead. l. 4. Νεανικώτερα ἐκφ.) Strenue efferre in vulgus. GUYET.

ead. l. 5. 'Επεξίεναι) Stilo persequi. GUYET.

ead. l. 12. Μισῶ — μν. σ.) Vid. Plut. 1087 f. SOLAN.

Pag. 48. l. 1. Καὶ πολλὴν τὴν ἐωλοκρασίαν κατασκεδάσας ἀνδρῶν φιλ.) Malim Latine dicere, & multa contumelia aspersit philosophos; quam cum interprete, & pridianam hominum temulentiam divulgavit. Vide Scholia ad hunc locum. VITRING.

ibid. Πολλὴν τὴν) Articulus retinendus. Amat enim Noster post adiectiva eum addere. In Tox. cap. 4, πολλοὺς τοὺς ἐμπόρους. Pro Imag. c. 16, πολλὴν τὴν εὐμένειαν. Asin. cap. 42 f. μακρῶν τῶν λόγων. Alciph. III, 390, πολλὴν τὴν φιλικὴν φροσύνην. REITZ.

ead. l. 2. 'Εωλοκρασίαν) Sic Demosth. 152 A. SOLAN.

ead. l. 5. Ἀκριβῶς γυγνώσκων) Ὑποσβλοικον Luciani stili pro Lucian. Vol. IX.

perantis. MARCIL. *Ος ἀκριβῶς οἶδα) Scripturam Mf. Ox. in textum recepimus: vulgatam enim ἀκριβῶς γινώσκων palam corruptam esse nemo non videt; pro qua B. 2. & P. reposuerunt ἀκριβῶς γινώσκοντα, quod, si per Codd. liceret, probarem. Quid autem Marcilio in mentem venerit, cur mox ἐπιθυμῶν τὰ δὲ legeret, nemo, credo, expiscetur; neque credo, quidquam mutatum voluisse, sed tantum prave exscripsisse. SOLAN. *Ακριβῶς γινώσκων) Illud δὲ ἀκρ. οἶδα; quod Solan. in textum receperat, mihi glossa videtur, quae τὸ γινώσκων exposuit per δὲ οἶδα, ut re vera exponendum est; ac, si quid mutandum, γινώσκοντα potius ex P. ac B. 2. reciperem; sed & has ex coniectura sic dedisse suspicor. Iens. ad Reviv. c. 13 f. foliocismum id vocat, exempla tamen similis constructionis affert, atque eadem omnia, nimis severe, damnat. Nam adeo frequens est nominativi usus pro obliquo, ut id linguae genio tribuendum potius, quam corrigendum sit. Et mihi hic perinde erit, absolutumne nominativum cum Grammaticis voces, an participium exponas per periphrasin, qui scio. Diod. Sic. II, c. 35 pr. Ἡ τοῖνυν Ἰνδικὴ τετράπλευρος οὖσα τῷ σχήματι — ἡ μεγάλη περιέχει θάλαττα, i. e. quantum ad Indiam &c. Idem ib. c. 48, οἱ δὲ, ἐπιδιώκοντες — οἱ μὲν ἀπόλλυνται. Ad priorem locum Wessel. duo similia addit, & ad Commentt. Ael. II, 11, & Gronov. ad Herodot. II, 66, provocans, recte ait, rem esse vulgarem: quare ex immensa copia quaedam tantum de Nostro subiungemus, si forte vincatur, nihil hic in Luciano mutandum. Confer igitur praeter duo similia ὑμᾶς — ἀν. σχόμενοι, & Κρανίωνα Ἀστράπτων, ad Fugit. c. 2 iam allegata, (licet alia nominativi structura occasionem ibi praebente) etiam Gesnerum ad Philopatr. cap. 23. Et ex Novo Foed. Aët. Apost. XX, 3, Ποιήσας τε μῆνας τρεῖς — ἐγένετο γνώμη. Apocal. III, 12, Ὁ νικῶν, ποιήσω αὐτόν. Et v. 21, Ὁ νικῶν, δώσω αὐτῷ. Lyf. Or. de Aristoph. bon. pag. 348 ed. Lond. ἀκήκοα γὰρ ἔγωγε — ὅτι πολλῶν ἐψεύσθητε τῆς οὐσίας. καὶ (vel οἱ) ζῶντες μὲν πλουτεῖν ἐδόκουν, ἀποθανόντες δὲ, πολὺ παρὰ τὴν δόξαν τὴν ὑμετέραν ἐφάνη. Ibid. p. 349, Καλλίας τοῖνον ὁ Ἰππονίκου — τότε τούτου τοῖνον τίμημα' αὐτὸ δὲ δυοῖν ταλάντοις ἐστὶ. Duoque alia in Indice Tayloriano, v. Nominativi pendentis. Adde Kust. ad Aristoph. Plut. v. 277, ubi λαχὼν τὸ γράμμα, pro λαχόντος bene multis exemplis probat, Atticisque proprium docet; nec non Spanh. ad eundem vers. ac Thucyd. I, 2, p. 3, cum nota Hudson. Et Du-

ker. in Indice, tit. *Nominat. absol.* Maittrairium de Dialectr. p. 82. Gronov. ad Arr. Exp. Alex. pag. 58. Clark. ad Hom. Iliad. B, 681, & Z, 510. Et Schol. ad Aeschyl. Pers. v. 123, quem cum Salmasio de modo Usur. p. 715, allegat Abresch. in Animadv. ad Aeschyl. p. 170. Videbisque, in poëtis certe locum non esse mutationi, nec adeo in aliis, propter copiam. REITZ.

ibid. Πολὺ πλέον ἐπιθυμοῦντά σε εἶπαι, ἢ ἐμὲ ἀκούσαι) Πολὺ πλέον ἐπιθυμῶν τὰ καὶ εἶπαι ἢ ἐμ. ἀκ. Terentius Hecyra: *Quasi non tu multo malis narrare hoc mihi, quam ego, quae percontor, scire* &c. MARCIL. Si explicatio est, bene: si emendatio, male; nam particip. hic idem, quod infinitiv. Solan. adscripsit. Marcil. legere ἐπιθυμῶν τὰ δέ· quod unde habeat, nescio. REITZ.

ead. l. 10. Ἐξῆς) Sic, ut conieceram, Fl. In reliquis est ἡξῆς, & in O. Mf. SOLAN. Quid est vulgatum ἡξῆς, *venies?* quare lubens Florentinum ἔξῆς arripui, & *retinebis* in versione repofui. REITZ.

Pag. 49. l. 2. Ἄλλ' ὅπως) Pro ἄλλ' ὅρα ὅπως &c. GUYET. Habuimus tam crebro, ut neque explicatione, neque probatione indigeat. REITZ.

ead. l. 5. Δήση) Vides iam, nihil peccatum esse supra sic edendo, Icar. c. 14. REITZ.

ead. l. 6. Τῷ παιδὶ τῷ Ζήνωνι ὁ Ἀρισταινέτος ἀγόμενος γυναῖκα) H. e. filio Zenoni uxorem despondens, non vero, uxorem ducens, uti habet versio: significat enim ἀγασθαι νύμφην γυναῖκα, uxorem despondere filio: Exemplum passim occurrunt. VITRING.

ead. l. 9. Τῷ Εὐκρίτου) Τῷ Χαίρετα infra. GUYET.

Pag. 50. l. 7. Ζηνόθεμις) Eundem esse cum eo, quem in Hermotimo non nominatum exagitavit, facile evincunt utriusque avaritia & gula usquequaque similes. Confer, quae c. 11 & f. 32, occurrunt, cum Ἑρμ. c. 11 & 80. SOLAN. Ζηνόθεμις ἦν ὁ πρεσβύτερος) Alciphron etiam Ep. 54, III, senem Stoicum primo loco nominat: *παρὴν οὖν ἐν τούτοις Εὐκλῆς ὁ Σταΐκος, οὗτος ὁ πρεσβύτερος.* REITZ.

ead. l. 8. Διφιλος) Hic alibi non memoratur. SOLAN.

ead. l. 9. Διδάσκαλος) Ordo: διδάσκαλος ὃν τοῦ Ζήνωνος υἱὸς τοῦ Ἀρισταινέτου. GUYET. Διδάσκαλος ὃν οὗτος τοῦ Ἀρισταινέτου, υἱὸς τοῦ Ζήνωνος) Ita per suas distinctiones inepte discerpunt editores in Graecis ea, quae coniungenda sunt. Ergo & Benedictus, *Aristaeneti Zenonis filii praeceptor.*

Quo quid obscurius? & quis aliter haec adspiciat, quam facientia Aristaenetus filium ac discipulum, Zenonem vero patrem? At plane haec sunt inversa. Et quanto praeclarius Erasmus, *quod esset Zenoni Aristaeneti filio praeceptor?* Id retine, & tolle ex Graecis importunum comma. GRON.

ead. l. 10. Ἀπὸ τοῦ περιπάτου) Alciph. l. d. ὁ ἐκ τοῦ περιπάτου. REITZ.

ibid. Κλειόδημος) Vid. Φιλοφ. c. 6. SOLAN.

ead. l. 12. Κοπίδα) Plut. 1899, 2, docet, hoc quasi cognomen iam ante de Chrysippo usurpatum, cuius statuae ab Aristocreonte inscriptus hic titulus: Τὸν δὲ γενὸν Χρύσιππον Ἀριστοκρέων ἀνέθηκε, τῶν Ἀκαδημαϊκῶν στραγγαλιδῶν κοπίδα. Vide & in Phocione. De Ulysse primus, ni fallor, usurpavit Eur. Hec. 134. Vide etiam Nostrium Φιλοφ. c. 29. SOLAN.

ibid. Ἐρμων) Hunc alibi non reperio. SOLAN.

Pag. 51. l. 2. Ἰστιαῖος) Obscurus homo. SOLAN.

ibid. Διονυσόδωρος) Huius nomen in hoc solo opusculo video. SOLAN.

ead. l. 8. Καὶ ὁδεξιῶντο ὥς τινα τῶν κρείττονων) Et ut Deorum aliquem exceperunt; non vero, ut ille verterat, & ut quæquam ex præstantioribus salutarunt. Οἱ κρείττονες sunt οἱ θεοί, ut recte Hefych. Sic passim Graeci auctores & Lucianus noster in Charidemo cap. 12, πῶς οἱ κρείττονες ἔχουσι περὶ τοῦτο ubi itidem perperam, qui potiores habentur. Sequitur ibi μοχ οὕτω δὲ περισπούδαστον τοῖς θεοῖς. Item in Charidemo 6, 15, 23, & in Demonact. c. 11. L. BOS.

ead. l. 9. Ἰων) Φιλοφ. c. 6. SOLAN.

ead. l. 12. Τὸν κλιντήρα) Hefych. Κλιντήρες. δίφροι, κλῖναι. MENAG. Idem iam habebat Guyet. REITZ.

ead. l. 14. Ἐς δὲ τὸν ἀντίθυρον) Ἀντίθυρος, ellipsis pro ἀντίθυρος τοῖχος. Ipse Lucian. supra de Domo (c. 26) κατὰ δὲ τὸν μέσον τοῖχον, ἄνω τῆς ἀντίθυρος sed ubi legendum videtur, ἄνω τῆς ἀντιθύρου, aut potius τοῦ ἀντιθύρου. MENAG.

ibid. Τὸ ἀντίθυρον) Cod. Ox. uti emendare statueram. In impressis omnibus τὸν ἀντ. Vid. Ἀλεξ. c. 16. SOLAN. Supra Oik. c. 26 diximus, variari in genere, dubiumque esse, τὸ ἀντίθυρον, an ἢ vel ὁ ἀντίθυρος voluerit auctor. Et cum plerumque gignendi accusandique casu apud alios occurrat, nihil inde conficias: nam e. c. quando Homer. Od. Π, 159, αἶτ, Στῆ δὲ κατ' ἀντίθυρον κλισίης — cuius ibi generis est? Pollux plane omisit. Verum tamen de partibus domus agens, p. m. 49, habet analogum ἀμφίθυρος, ἣν ὁ Ὅμηρος ὀρθοθύρην καλεῖ,

ac femin. facit, ni *ἢν* ad *ὁρσοθύρην* referas; & cum paulo post *ὑπέρθυρον* & *ὑπερθύριον* neutro gen. etiam dicat, videtur adiectivum esse, ut recte etiam statuit L. Bos de ellipsi p. 161. Sed nondum sequitur inde, necessario *τοιῶν* intelligi, & masc. esse; uti enim femininum est, quando ianuam ianuæ oppositam significat, ita quando de loco ianuæ opposito usurpatur, neutrum fit, & *μέρος* forte intelligitur, aut *τείχος*, ut Solan. vult: cumque supra in Alex. cap. 16 neutro gen. etiam habuerimus, nihil prohibet & hic ita dedisse; cumque supra l. d. dixerim, usitatus masculinum esse, id iam dictum nollem, etsi inveniri quoque masc. gen. non nego, ut hic in vulgato; & sicubi forte *ναὺς* intelligatur, ut Gesn. existimat. Neque *ἢ ἀντίθυρ*, quod Scholiast. supra notavit, improbo; verum tum acc. foret *τὴν ἀντίθυρα*. Neutrum genus certe in alijs compositis usitatum, ut *διάθυρον*, *ὑπέρθυρον*, *πρόθυρον*, Stephanus indicat, de *ἀντίθυρος* nihil ferre habet. Nec ego alia praeter iam indicata observavi, unde masc. gen. confirmetur. REITZ.

ead. l. 15. Ὡς — *ἀξίας εἶχες*) De *πρωτοκλισία* vid. Buleng. & Stukkii antiqq. conviv. atque Olear. ad Philostr. III, c. 27, p. 118, No. 9. Ceterum *ἀξίας* genitivum esse usitatum in hac phrasi, non indiget probatione. Vid. tamen supra Iov. Trag. cap. 7. REITZ.

Pag. 52. l. 4. Τοῖν ἀνάκοιν) Maufacus (in Harpocrat.) & Gronovius (supra ad Tim. c. 10) volunt hos a Castore & Polluce distingui; sed vid. c. 32. Unde liquere puto, eosdem hic intelligi; nisi etiam *Δίοσκουροι* alii a Castore & Polluce statuendi sint. SOLAN.

ead. l. 12. Τοῦ Ἐπικούρου πᾶν) Lege Ἐπικούρου τοῦ πᾶν. LA CROZE. Lubens ita ederem, si in ullo libro reperirem. REITZ.

ead. l. 16. Εἴτ' ἐγὼ) Philosophorum uni & Rhetori antepositur Lucianus. SOLAN.

Pag. 54. l. 1. Γέροντα Ζηνόθεμιν) Similia habet Alciph. III, p. 410, ubi Bergl. ad verba ὁ Στωϊκὸς ὑπὸ πλησμονῆς ἐρεγχεον, haec inter se comparat. REITZ.

ead. l. 8. Ἐπεισέπεισεν) Malim ἐπεισέπαισεν. Vide Suid. v. ἐπεισέπαισε, & paroemiogr. in Μυκωνίου δίκην. Vid. etiam supra Ἐτ. Δ. ultimo. KUSTER. Ἐπεισέπαισεν) In omnibus libris nostris erat ἐπεισέπεισεν Kusteri emendationem in rextum recepimus. SOLAN. Ἐπεισέπεισεν) Bergl. ad Alciph. III, p. 408, corrigit ἐπεισέπαισεν, quod ap. Aristoph. Pluto v.

804 recte legatur, *Εἰς τὴν οἰκίαν ἐπισπάσαι*. Conf. omnino supra Dial. Meretr. XV bis, nempe init. ubi *ἐπισπαίσεις*, & med. ubi *ἐπισπάσαν* dedimus, licet edd. *ἐπισέπουν*, & vid. ibi notata. Unde & hic Berglero ac Solano rursus obtemperandum fuerat, quia perfacilis in his est lapsus amanuensium; sed propter nimia exempla, quae pro —σαν, a *πίπτω*, faciunt, sisto gradum, & iam fere malim nihil supra mutasse, quamquam nihil adeo peccatum, cum *ἐπισέπαισαν* sit apertissimum. At vid. Epist. Sat. cap. 23 med. ubi & *παρισπένουσα* legitur, quod ex Diod. Sic. ibi firmo, aliaque a *πίπτω* composita, irruendi potestate sumpta, affero. REITZ.

ead. l. 9. Ἀλκιδάμας) De hoc alibi nulla mentio fit. SOLAN.

ead. l. 10. Μενέλαος) Αὐτόματοι δ' ἀγαθοὶ &c. GUYET. Hom. Il. B, 408. SOLAN.

ead. l. 11. Ὑπέκρουον) Ὑποκρούω, i. e. citharam pulso; cithara responso. Epigr. Hic ὑπέκρουον est ἀντήχουν, ἀντεφώνουν. A cithara metaphora. GUYET. Ὑπέκρουον) Id est, ἀντεφθέγγοντο, ἀντέλεγον. Schol. Aristoph. KUSTER. Singularis est in hoc verbo suavitas, quam declarabimus e Longino f. 40. Reprehendit ibi rhetor acutissimus numeros in oratione nimis molles & canticorum numeris similes, unde hoc dicit consequi apud auditores, ὥς ἐνίοτε προειδόμενους καταλήξεις αὐτοὺς ὑποκρούειν τοῖς λέγουσι, καὶ φθάνοντας, ὥς ἐν χαρῇ τινὶ προαποδιδόναι τὴν βᾶσιν, quas iam animo praecipiant consuetas oratori clausulas, eas ipsi submissa voce quasi subiiciant ac praecant dicentibus &c. Sumtum credo a citharoedis, cantus formulam leni fidium pulsu subindicantibus. Ita cum Homericam formulam praetexuisset impudentiae suae Cynicus, convivae alii alios inter se memorare inceperunt, submissa tamen voce, versiculos, ad retundendam illius impudentiam aptos. Non erat opus, inter homines eruditos, integris uti versibus; sufficebat initia indicasse &c. Vide, quae de vi τῆς ὑπὸ in compositis diximus ad Ὀρχ. cap. 16. GESN.

ead. l. 12. Ἀφραίνεις) Hom. Il. H, 109. SOLAN.

Pag. 55. l. 1. Ἀλλ' οὐκ — Ἀγαμέ.) Iliad. A, 24. SOLAN.

ead. l. 4. Ἐδεδοίκεσαν) Ms. Ox. & Fl. recte. In reliquis ἔδεδοίκεσαν. SOLAN. Solan. iota deletο ἔδεδοίκεσαν fecerat pro vulgato ἔδεδοίκεσαν. Recte: ita enim formari solet. Et sic Herodian. VIII, 1 f. ἡλπίζον δὲ καὶ ἔδεδοίκεσαν. Et Diod. Sic. L. XIV. Et Herodot. VII sub initium similiter ἀναβεβήκεσαν. Ita διεβρώγεσαν App. Al. pag. 325, 1. Et quia Gram:

matici, quos consului, nihil de hac terminatione plusquam perfecti, iuvat addere Nostrum supra Dial. Meretr. XIII, p. 258 huius ed. *κατεπεπλήγσαν*, & paulo post *ἰδεδοίκεσαν*. Non tamen in omnibus verbis id imitarer. Sed variatur & infra c. 28, inter *ἦδεσαν* & *ἦδειςαν*. REITZ.

ibid. Τὸν Ἀλλιδάμαντα) Iliad. B, 408. SOLAN.

ibid. Βόνῃ ἀτεχνῶς ὄντα) Sic impr. omnes & O. Mf. Ego βόνῃ ἀγαθὴν ὄντα profectum a Luciani manu minime dubito; & si Mss. Codd. copia esset, ita in optimis repertum iri confido. SOLAN. Mf. Reg. 2955. β. ἀγαθὴν ὄντα, uti volebat Solanus.

ead. l. 5. Κυνῶν) Ita Mf. O. In impr. Κυνικῶν. SOLAN.

ead. l. 7. Θρόνον τινὰ λαβόντα) Oportet imaginari rationem triclinii veteris, quae hic pulchre descripta fuit. Tres magni lecti, tres κλῆτρες, tribus coenationis lateribus paralleli illi quidem, sed non applicati, ut a tergo liber accessus esset. Vacat plane quartum latus, in quo medio ianua est. Sic convivae omnes & se invicem contueri possunt, & ianuam prospicere: & liber est in illo spatio accessus ministratoribus, & acroamatis. Hic iam impleti sunt tres lecti. Iubetur afferri sella alta Cynico, qua e regione Histiaei & Dionysodori posita, qui in tertio lecto ultimi accumbebant, ipse quoque exaequari quodammodo convivis posset, & mensae si non accumbere uti ceteri, tamen assidere. GESN.

ead. l. 8. καθίζεσθαι) Non opus est καθίζεσθαι cum B. legere. REITZ.

ead. l. 12. Ἐστιᾶσθαι) In Ven. utraque mendose hic legitur ἐστιᾶσθαι. SOLAN.

Pag. 56. l. 1. Οἷον τὸν Ἡρακλέα γράφουσιν) Adleverat Hemsterh. Aristid. I, p. 63, ubi hunc locum notat Iebb. Igitur evolvi, & vidi Aristidis verba, p. 63 ed. antiq. (p. 35 novae) esse: οὐ τοῖνυν ἐπὶ πράξεσι μόνον καὶ ἀγῶσιν, ἔχουσι τὸν Ἡρακλέους μνημονεύειν, ἀλλὰ καὶ ταῖς ἐνθυμίαις τοῦ βίου πολλοῦ τινοῦ ἄξιον. δηλοῖ δὲ καὶ τῶν ἀγαλμάτων αὐτοῦ τὰ πίνοντα. Ad quae Iebb. Qualia fuerint haec simulacra, discere est ex iis, quae scribit Lucian. in Sympos. (h. l.) *De scyphis Herculanis conf. Dempsterum in Antiqq. Rom.* REITZ.

ead. l. 12. Εὐμεγέθη σκύφον) Εὐμεγέθη κύλικα Alciphrr. III, p. 353, ubi Bergl. & cetera cum Lucianeis comparat. REITZ.

ead. l. 13. Ἀναδύναι) Ita Cod. Mf. Ox. & Coll. recte; nam proprium est in ea re vocabulum. Θ. Δ. IV. SOLAN.

Pag. 57. l. 3. Ὁ παρὰ τῷ Φίλῳ Ἡρακλῆς) Fieri nequit, ut

si quis Benedicti versionem intuens *Herculem Pholensem*, ullo modo concipere possit ea Latina facta esse ex his Graecis, qui ita eximium illum Leonardum Augustinum deduxit, ut monuimus in praefatione eius gemmis praefixa, quod tamen tunc non advertebamus. Sola Gallia est huius putidi commenti origo. Nam doctior Erasimus noster rectissime dederat, *Herculem apud Pholum*. GRON.

ibid. Παρὰ τῷ Φόλῳ) Recte Scholiastes, quis fuerit, docet. Fabulam exhibet Apollodorus II, 46 B. Adde Polyaen. Strat. I, p. 10, quem omnino lege. SOLAN.

ibid. Δείκνυται) Δείκνυμι pictorum esse, vid. Hemsterh. ad Somn. sive Luciani vitam cap. 8. REITZ.

ead. l. 4. Περιεσοβείτο) Hoc verum esse, adeoque Th. Magist. emendandum, vid. supra. Alciph. III, Ep. 55, p. 408, καὶ τῆς φιλοτησίας συνεχῶς περιεσβουμένως, ubi Bergl. haec Luciani quoque contulit. REITZ.

ead. l. 10. Ὅτι καὶ μειδιάσει) Iterum 8, τι scribendum, id quod requirit sensus. Recte interpretes, *quid rideret*. IENS.

Pag. 58. l. 11. Παραστήναι) Praesto esse, apparere. Ita in Ev. Matth. XXVI, 53, παραστήσαι μοι πλείους ἢ δώδεκα λεγεῶνας ἀγγέλων. Ubi I. Elsn. hoc Luciani aliaque addentem vide. Adde Nostrum supra Deor. Dial. XXIV, ubi Mercurius dicitur παραστάναι τῷ Διί. REITZ.

ead. l. 12. Ὁρεσκόμων) Lege ὁρεσκόμων. GUYET. Et sic quoque, media brevi, Pollux. Alii promiscue. Suidas utrumque habet; sed statuit differentiam, ὁρεσκόμων montium, & ὁρεσκόμων mulorum custodem faciens, ut Steph. quoque notavit: quod si verum, vulgata Luciani scriptura non erit sollicitanda. REITZ.

ead. l. 14. Διαφορεῖσθαι) Cave cum P. quidquam hic mutassis: recte enim omnia habent, quod sexcentis eiusmodi locis, si liberet, confirmare possem. SOLAN. Et si φάτω fere perpetuo cum participio construitur, ut Liban. Ep. 224, p. 208, ἔφθη συμμίζας. Noster Vit. Auct. cap. 26, Tox. 2, Diss. cum Hef. 8, Fugit. 27; tamen & cum infinito Alciph. III, 3 f. & Ep. 41, pag. 362. Sed recte Solanus ait, lectionem P. non audiendam. REITZ.

ead. l. 15. Ἀλλὰ μὴ κατέσβη αὐτίκα) Ἀλλὰ μὴν κατ. αὐτ. MARCIL. Illud μὴ non mutandum censeo in μὴν, uti voluit Marcilius: nec κατέσβη vertendum active, ut fecit interpretes; sed passive, ita enim saepe apud optimos quosque auctores. Verto igitur & haec, ut praecedentia: Si prius ad

omnes permanasset ea res, & non statim fuisset exstincta. L. BOS. Servavi μὴ, quod longe plurimae habebant, sed puncto ante ἀλλὰ in comma mutando, ut nexus esset, pudori fuisset, nisi. At si punctum serves ante ἀλλὰ, quod in plerisque erat, μὴ commodius foret. REITZ.

ibid. Δεξιὼς πάνυ τοῦ Ἀρισταίνετου τὴν παροιμίαν ἐνέγκαντος) Interpretantur, *inducta dextre admodum temulentia.* Desideratur alius, qui illud *inducta* interpretetur. Quid enim id sibi vult? At Luciani scopus est, *tolerante Aristaeeto admodum dextre temulentiam*, non exasperato ad hoc factum in pueri sui tentatione. Herodianus libro I: Ταῦτα χαριστήρια ὕβρεως τε καὶ παροιμίας τῆς σῆς, ἧς ἐτὼν τοσούτων ἠνεσχόμην. GRON.

Pag. 59. l. 1. Ἐπεπτώκει) Nondum biberat, certe poculum non exhauserat, utpote qui mox propinaturus describitur. Quin & supra, cap. 14, poculo illi malorum omnium causa tribuitur. In Ox. est ἐπεπτώκει. Sed nihili hoc. Quid statuas, nescio. Tamdiu enim iacuisse hanc belluam, nec quidquam interea bibisse, verosimile non fit. SOLAN.

ead. l. 3. Προπίνω — Ἡρακλέους) Sic apud Philostr. p. 54, Δίδς, ἔφη, σὺ τῆρος ἦδ' εἰ σοι. Legi autem, si usquam, meretur Scholium, quod ad haec verba monachus haud dubie vinosus adscripsit, unde discas, ab iis *sanitatem Beatae virginis strenue potari solitam.* Quid non ebrietas designat? quot bibendi incitamenta quaeruntur! salus praesentium, absentium amicorum, amicarum, patronorum, & apud nos Anglos regum, ecclesiaeque ipsius. *Pudet haec opprobria nobis &c.* Hoc Scholium cum olim Praefuli venerando, & eruditione omnibusque probis artibus illustri, Loidio Vigornienfi Episcopo ostenderem, Nos ergo, inquit, non primi eam insaniam insanimus! & imprudentes exempla sequimur hominum, seculorumque vilissimorum! SOLAN. Olear. ad Philostr. II, 7, N°. 1 b. REITZ.

ead. l. 4. Ἡρακλέους ἀρχηγέτου) Subaudi κύλικα. GUYET.

ead. l. 9. Ἀτρεπτος) Mf. Ox. rectius, mea quidem sententia, ἀτρεπτος, Luciano alibi etiam usurpatum *Musæ* cap. 5; sed & vulgata ferri potest, quam ideo loco movere nolimus. SOLAN.

Pag. 60. l. 4. Αὐτοῦ — ἐν μέλει) Quid hisce duabus ultimis vocibus intelligendum sit, fateor me nescire. Vid. Συγγρ. cap. 1; ubi in quibusdam Codd. ita etiam legitur, pro vulgato ἐν μέλει. SOLAN.

ead. l. 8. Πινδάρου) Homerum non nominat, quia in voce ἑρραφώδει satis intelligitur. SOLAN.

ead. l. 11. Σὺν δ' ἔβαλον) Hom. II. Δ, 447 & 450. SOLAN.

ead. l. 15. Τὰ ὄψα) Hinc discas, proprie de iis usurpari; quae in secundis mensis apponebantur. SOLAN.

Pag. 61. l. 3. Ἐξυρμημένος τὴν κεφαλὴν) Calvi erant ἤμιμι; ut apud Artemid. c. 23, L. I, ξυρᾶσθαι δὲ δοκεῖν τὴν κεφαλὴν ὅλην πλὴν Αἰγυπτίων θεῶν ἱερεῦσι καὶ γελοιοποιοῖς &c. Sic in Anthol. 3, μωρὸν ὄρεῖς φαλακρόν. BOURD. Casp. Barth. adv. L. VII, c. 5, haec verba (ἔξυρμημένος τὴν κεφαλὴν) tanquam glossam eiecit; vide ipsum. ALMEL. Depravatum esse hunc locum, manifestius est, quam ut de eo monendum sit. Sed in libris nihil est subsidii: (nam quod O. φέρων pro ἔχων habet, nihil iuvat;) nec quidquam succurrit, quod ad emendationem viam aperiat. Vid. Mισθ. cap. 27, ubi de huiusmodi saltatore sermo est. SOLAN. Nihil causae attulit Barthius, cur glossam putaret haec verba: nec, puto, habuit idoneam. Vid. ad Philopatr. cap. 21, & Marcil. ad Pseudom. cap. 15. GESN. Plura Gesn. ad Philopatr. cap. 26, κεκαρμημένοι τὴν γυνῆν. Consulendum Pignor. de servis pag. 189, addiderat la Croze. In mea Pignorii ed. est p. 256, ubi docet, fugitivos omnino rastos fuisse, pistrinarios & ustores semirastos. REITZ.

ead. l. 4. Ἐπὶ τῇ κεφαλῇ) Reddidimus Luciano ex Mf. Reg. 2955, pro vulgato ἐπὶ τῇ κεφαλῇ, quod minime erat ferendum propter proxime antecedens κεφαλὴν.

ead. l. 6. καὶ ἀνάπαιστα σ.) Ut cinaedus Petronii. BOURD.

ead. l. 7. Συγκροτῶν) Συγκροτεῖν χορὸν. *Ei pedibus plaudunt choreas, & carmina dicunt.* GUYET. Constructio illa transfrinva in utraque lingua est notissima; quare plura non addo; praeter Herodot. L. II, pag. 126 D. καὶ τὰς χεῖρας κροτέουσιν. Ita συγκροτεῖν συμπίσεις Long. Past. IV, 127, (al. 135) & πανηγυρεῖς Herodian. V, 6, 14, ac Diod. Sic. IV versus fin. Alciph. III, pag. 368, eadem aliis verbis: καὶ ἀνάπαιστα εὐκροτὰ ἐπιλέγοντες, σκαμμάτων ἀλικῶν καὶ αὐτοχαρίτων Ἀττικῶν αἰμυλίας γάμοντα. Misere igitur errat Budaeus in Lexico minore, κροτεῖν esse neutrum absolutum scribens. REITZ.

ead. l. 12. Κατέχοντι τὸ συμπόσιον) Ut Συγγρ. c. 38, κατέχων τὸ βῆμα & Et. Δ. III, τυραννεῖν τὸ συμπόσιον. Barth. Adversf. 319. SOLAN.

Pag. 62. l. 6. Συγκροτῶν) Ab homuncione comparo, *gataffé.* GUYET.

Pag. 63. l. 5. Καὶ τὸ ξιφίδιον ἐπιρρίψαι τάχιστα διὰ τῆς φωταγωγῆς εἰς τὸ ὑπαίθριον τῆς αὐλῆς) *Gladium autem extemplo per fenestras in aream proiecit.* Ἐπιρρίπτειν hic non potest locum habere. Legendum ἀπορρίψαι, quod & Mf. prae se fert. GRAEV.

ead. l. 7. Ἐπικαλεῖσθαι τοὺς γείτονας, ὑφ' ὧν ἀνασπασάντων τὸ θυρίον, σωθῆναι αὐτὸν) *Benedicti interpretatio haec est: vicinos advocasse, a quibus revulsa fera fuit servatus.* Quid Graecis sit ἀνασπᾶν τὸ θυρίον, & Latinis *revellere feram*, nec ego, nec quisquam norit, dixeritve; ne dicam ἀνασπᾶν nusquam esse revellere. Notat quidem Bourdelotius ad hunc locum: *Ut apud Petronium, tanquam cupientis exire belluae; loquitur de poeta Eumolpo, ut hic de tibicine.* Sed haec sunt ἀπροσδιόνυσα, & ad Lucianum illustrandum nihil plane faciunt. In Mf. nihil est praesidii, in quo legitur quoque θυρίον, sed veram lectionem servavit nobis editio Florentina, in qua verissime legitur ἀνασπασάντων τὸ θυρίον, revulsis, effractis foribus, quas tibicen ille insanus occluserat, ut paulo ante Lucianus ostendit: τὸν δὲ τάχως ἀναστάντα ἐπικαλεῖσθαι τὴν θύραν, at illum statim surrexisse, & fores clausisse. Hae fuerant a vicinis effringendae, ut posset Dionicus ex illius furiosi manibus & aedibus elabi. GRAEV.

ead. l. 8. Ἀνασπασάντων τὸ θυρίον) *Ut apud Petronium, tanquam cupientis exire belluae; loquitur de poeta Eumolpo, ut hic de tibicine.* BOURD.

ead. l. 9. Τὸ θυρίον) *Lectionem hanc ed. Fl. tuetur etiam Mff. Ox. & L. auctoritas. In reliquis edd. θυρίον legitur. Ἀνασπᾶν quid hic notet, optime te docebit c. 57. Τοξ. SOLAN. θυρίον) Lege θυρίον. LA CROZE. Optime; quare, accedente etiam librorum auctoritate, id recepi. REITZ.*

ead. l. 13. Οὐκ ἄνευ θεοῦ τις ἡμῖν ἐπιπαρὼν, ἀλλὰ καὶ πάντῃ χρήσιμος τοῖς μετὰ ταῦτα γεγεννημένοις) *Interpres legit γεγεννημένοις, ut qui vertat, immo prorsum usui futurus ad ea, quae postea contigerunt; & forte id γνήσιον Luciani est. Possumus tamen vulgatam scripturam retinentes, commodè exponere. Non sine Deo aliquo ad nos accedens, sed & prorsus utilis factus ad sequentia.* Loquitur de Dionico Medico, quem opportune dicit in id convivium venisse, cum, ubi convivium istud in tristem desineret exitum, multique vulnerarentur, inter eos autem sponfus gravissime, vulneribus obligandis tempestivus adesset. IENS.

ead. l. 15. Τεγγνημένοις) *Fr. & Cod. Bar. In reliquis γε-*

γεννημένος. SOLAN. Ienſ. vulgatum defendit. Sed ſi ad χρῆσι-
μος pertinet, potius γενόμενος dixiſſet. REITZ.

ead. l. 16. Ἑτοιμοκλέους) Scripturam hanc conſtanter tuen-
tur ubique libri omnes noſtri. Ego tamen ſuſpicor eundem
eſſe cum eo, cui ſuum de Mercede conductionis &c. libellum
ſcribit, quamvis Timocles illic dicatur, non ut hic Ἑτοιμο-
κλῆς vid. Miſc. c. 2 &c. SOLAN. Ἑτοιμοκλέους) I. e. quaſi
paratus, ſi vocetur, ut ſupra dictum cap. 1. Alciphroni III,
Ep. 55 ſub init. Εὐοκλῆς ὁ Στωϊκὸς fingitur, qui a Berglero
Ἑτοκλῆς vel Ἑτοιμοκλῆς reſingitur, quod vix credo opus
eſſe. Sed quid demum refert? REITZ.

Pag. 65. l. 3. Ἐν γειτόνων) Adleverat Hemſterh. videndum
Kuſt. ad Ariſtoph. Eccleſ. v. 420. Ibi invenio, ad verba Ari-
ſtophanis ἐς τῶν ſκυλοδεψῶν, commentatum, οἶκον intelli-
gi, & poſt alia ſimilia etiam hoc Luciani ἐν γειτόνων prola-
tum, non vero de hac poſteriore locutione ſedulo actum;
ſed vid. ſi quid opus, eund. Kuſt. ad Pluti v. 435, ubi ἐκ
& ἐν γειτόνων nonnullis exemplis proferit; & Noſtrum ſu-
pra Icar. c. 8 & 16, Bis Acc. c. 10 pr. & 31 f. Ac Philoſf.
c. 25. Abreſch. in Animadv. ad Aeſchyl. p. 174 ſuſpicatur,
ne ellipſi quidem τοῦ οἴκου, τόπου aut ſimilibus opus eſſe in
his; cum & alias ἐν genitivo iungatur, ut apud Ariſtid. Or.
Eleuſ. extr. οὐκ — ἔτι — ἐν ὑμῶν αὐτῶν ἔσεσθε, item T. II,
p. 402, γένεσθε ἐν ὑμῶν αὐτῶν, & pag. 347, μένετε ἐν ὑμῶν
αὐτῶν. At cum in uſitatiffimis illis & numero longe poſteriori-
bus, ἐν & εἰς Ἀριſταινέτου, ἐν Ἀμφιλόχου, (quae vide
Symp. c. 1, & Philoſf. cap. 38, ac plus centies alibi) nemo
negaverit ellipſin eſſe; quid prohibet, quaero, eandem ana-
logiam hic ſtatuiſſe? Et cum omnes fateri cogantur, in La-
tinorum phraſi, ad Dianae, ad Cereris, ac ſimilibus, aedem in-
telligi, nec quiſquam dixerit praepoſ. ad ibi genitivum rege-
re, cur idem non agnoſceremus in Graecis? quando eadem
eſt ratio. REITZ.

ead. l. 6. Ἄπαρ) Sic omnes impreſſi & Cod. Ox. Suſpe-
ctus mihi & hic locus eſt. SOLAN.

Pag. 66. l. 2. Εἶπω τι) Pone comma poſt τι. KUSTER. Scri-
be, εἶπω τι, κερ. Guyet. Bene. Et ſic malam vulgatae inter-
punctionem iam correxeram. REITZ.

ibid. Κερατίναν) Quintil. I. Ceratinae. Stoici in his multi
erant. Diog. Laert. pag. 60 A. 174 E. meminit Sen. V Ep.
& A. Gell. Noſter etiam ſaepe tangit. Vid. N. Δ. I, cum no-
tis. Chryſippus in ore frequens habuit, incertum an auctor;

nam alii alios memorant, Thef. Crit. II. De sophismatis Lil. Gyrald. 392, Brod. 471, & Cress. AG. X, 73. Noster etiam plura memorat B. πρ. c. 22. SOLAN.

ibid. Σαρσίτην) Satis commodè enarrat Scholiast. De hoc vid. Diog. Laërt. I. cit. SOLAN.

ead. I. 3. Θερίζοντα) Plut. 1019, 1: ἄργοι καὶ θερρίζοντες λόγοι καὶ ὁ παρὰ τὴν εἰμαρμένην ὀνομαζόμενος λόγος, σοφίσματα ὡς ἀληθῶς &c. Habet quoque ἄργον λόγον M. Tullius de fato. Diog. Laërt. I. c. vid. supra B. πρ. c. 22. SOLAN.

ibid. Ὀναίο) Leg. Mercer. ad Aristaenet. Epist. 6, lib. II. BOURD.

ead. I. 7. Πράγμασι) Sic, uti coniecera, habet Mf. Ox. nisi me abbreviationes eius fallunt: reliqui libri πράγματι. SOLAN.

ead. I. 8. Ἐπὶ τῆς οἰκίας) An B. rectius ἐπὶ τῇ οἰκίᾳ; REITZ.

ead. I. 9. Ταῦτα ἐγὼ τοῖς παροῦσιν ἀπολελογημαι) Interpr. atque his quidem de rebus haec responderem. Sed putem ego, τοῖς παροῦσιν non posse reddi, de his rebus, quoniam hic non est neutr. sed masc. & subaud. ἀνθρώποις vel συμπύταις. Iusserat enim Etoemocles, ut haec sua epistola palam, & praesentibus omnibus convivis recitaretur, ut cap. 21 habetur. Hinc cap. 28, ὅραν τοὺς παρόντας γελῶντας ἐφ' ἑκάστῳ. Praeterea de rebus praesentibus, Graece non dicitur τοῖς παροῦσι, sed παρὶ τῶν παρόντων. Quare verba ita reddenda sunt: Haec ego praesentibus (convivis) pro defensione dixi. L. BOS.

ead. I. 14. Ὀμηρος) Il. I, 533. Euripidis pariter ac Sophoclis laudantur Tragoediae Meleagri, e quibus sumptos esse versiculos hosce suspicari fas est: & Euripideos quidem e principio fabulae, in quibus ille locorum facere mentionem soleat. Sed fuit etiam Euripidis Oeneus. Fugit, si recte attendi, Barnefii diligentiam hoc fragmentum. De ipsis illis Diapnae iris τραγῳδεῖ Noster etiam Π. Θυσ. c. 1. SOLAN.

Pag. 67. I. 1. Ἡ λάβει) Hom. Il. I, 533, ubi δὲ ed. Ox. ΑΙ. δέ. REITZ.

ead. I. 3. Καλυδὼν μὲν ἦδε γαῖα Πελοπίης χθονός, ἐν ἀντιπύρροισι πεδ.) Ubi mens fuit vel editorum vel interpretum, equidem nescio: longe eam ab ipsis abfuisse, cum hunc locum tractarent, facile colligas. Ut enim in Graecis distinguunt, sic in Latinis Benedictus: Haec terra Calydon Pelopii est soli, fretum qua est parte, campos divites pingues habens; Erasmus, Calydon quidem haec Pelopii regio soli, Qua parte saevum spectat adversa fretum. Atque ita Calydon ope illorum ex Ae-

tolia transmittitur in Peloponnesum, fatis ridicule. Distin-
gue & verte, Καλυδὼν μὲν ἦδε γαῖα, Πελοπίης χθονὸς Ἐν
ἀντιπόρθμοις, πεδί' ἔχουσα εὐδαίμονα. Haec terra est Calydon,
Pelopiae terrae in transmarinis, obiacens Peloponneso trans fre-
tum, habens campos uberes. Res ipsa clamat. GRON. Eurip.
Meleagr. SOLAN.

ead. l. 4. Ἐν ἀντιπόρθμοις) Calydonium fretum apud He-
liod. lib. V. GUYET.

ead. l. 10. Ἡδὺς γὰρ ἐστί τῷ μαιρακίῳ, καὶ πρὸς χάριν αὐ-
τῷ σύνεστιν) Benedictus vertit: iucundus enim est adolescenti,
& cum ipso ad gratiam versatur; inepte. Verte, ad obsequium.
Sic enim Latinis dicitur per εὐφημισμὸν illud obsequium tur-
pe, quo quis corporis sui copiam facit alii, ut Graecis χά-
ρις. Plutarchus in Erotico: χάρις γὰρ, ὡς Πρωτογένης, ἢ τοῦ
ἡλίου ὑπείξεις τῷ ἄρρενι πρὸς τὸ παλαιὸν κέκληται, mi Proto-
genes, χάρις ab antiquis dicitur mulieris obsequium erga virum. Sic
& χαρίζεσθαι τινι est consuescere cum aliquo. Hesych. χαρί-
σασθαι, παρασχεῖν. λέγονται γὰρ αἱ γυναῖκες χαρίζεσθαι
αἱ ὑπὸ συνουσίαν αὐτὰς ἐκδιδούσαι. Χαρίσασθαι est dare. Di-
cuntur enim mulieres χαρίζεσθαι, quae ad concubitum sui copiam
faciunt. Hinc puella ἄχαρις, cuius flos virginitatis nondum
est delibatus. GRAEV.

ead. l. 11. Πρὸς χάριν) Quod a Graevio hic observatum est,
laudo; sed scias etiam velim, probo quandoque sensu usur-
pari, ut apud Plut. in Pyrrho 728, 1, & Isocr. π. Νικ. πρὸς
χάριν ὁμιλοῦσιν. Unde melius patebit veteratoris occulta ca-
sumnia. Sic πρὸς ἡδονῆς ὁμιλεῖν apud Diogen. Laërt. pag. 192
AB. SOLAN.

ead. l. 13. Ζωπύρου τοῦ παιδαγωγοῦ) Alciphron eundem
paedagogum inducit, III Epist. 57 pr. scribens: ἐσκαψάμην
τὸν τροφέα τὸν νεανίσκου Ζωπυρόν· ubi malim τοῦ νεανίσκου
pro τόν. REITZ.

Pag. 68. l. 3. Ἀποσπάσας) Si probatione indigeret vulga-
tum, ἀποσπᾶν τοὺς μαθητὰς ex Aët. Apost. XX, 30, &
quae I. Elfner. ibi ex Iosepho atque Aeliano protulit, ad-
derem. REITZ.

ead. l. 12. Ἡδεῖσαν) Sic Mf. O. In reliquis ἡδεσαν. SOLAN.
Saepe in ultima in εσαν an εισαν terminanda fluctuant au-
ctorum editiones. Grammatica postulat εισαν in temporibus
plurquamperf. Licet ἐδεδοίκεσαν, non εισαν frequentius in
auctoribus reperias. Vid. supra cap. 12. Ita Scholiaf. Ari-
stoph. alio loco Euripidem ἦσαν pro ἡδεσαν dixisse ait, alio

loco id esse pro ἡδεσαν scribit, modo bene descripserit Maitt. de Dial. p. 52. Ego Codici B. cum Solano parui, quia sic terminari solet, ab ἡδαιν. Ut Genes. XLII, 23, αὐτοὶ δὲ οὐκ ἡδεσαν, ὅτι ἀκούει Ἰωσήφ. Iterum Exod. XVI, 15. Et Esai. LV, 5, ac bis ter deinceps: item in Nov. Foed. Marc. XIV, 40 &c. Apud Herodian. vero I, 13, 11, ἡδεσαν, quod nec improbare ausim, quia, ut in aliis, utraque terminatio locum habere potest, sive plusquam. dicas, sive ab antiquo aoristo ἡδεσα, qui certe formaret ἡδεσαν, quem tamen in usu esse non credo. REITZ.

Pag. 69. l. 15. Διερχόμενοι) I. e. propemodum disrumpebatur. Sic solent eiusmodi verba sine effectu, ut vulgo dicimus, poni. Conf. omnino supra dicta de Mort. Per. ad cap. 37, ἀποπνιγείς ἐπ' αὐτοῖς, Ἀπίομεν, ἔφη. Adde Evang. Luc. V, 6, Διερχόμενοι δὲ τὸ δίκτυον αὐτῶν, & quae Elsäner. ibi notat. REITZ.

Pag. 70. l. 5. Αἱ ἐπιστολαὶ ὁρᾶτε ὡς πρεσβυτικάι) Verterat Erasmus, *videtis, quam & ipsae epistolae graves sint ac seniles*. Benedictus volens esse brevis, amputat postrema, relinquens *quam graves sint epistolae*, contra prorsus, quam oportuit. Non enim graves esse demonstrat, sed seniles, hoc est, frigidas, nullarum virium, infirme scriptas, plane qualis est appendix Observationum ad Melam, Londini nuper impressa. GRON.

ead. l. 10. Καλυδωνίου) Sic plerique impressi & O. In Fr. H. & P. Καλυδονίου. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 5. Ἑρμῆς) Lege Κλεόδημος: is enim haec loquitur apud Lucianum. In C. est Ἑρμῶν. SOLAN.

Pag. 71. l. 4. Ἀφ' ἐνός) Sic Tacit. Ann. XII, 49, *ne ceteri quoque ex Peligno conieflarentur*. Terent. Heaut. III, 3, *Ego de me coniecturam facio*. Sic Noster Ἀπ. Μισθ. cap. 11, & Ἑμμ. cap. 61. SOLAN.

ead. l. 8. Διοσκούρων) Hic locus cum eo, qui cap. 9 exstat, ubi ἰσχυρὸς τοῖν ἀνάνοιν dicitur, collatus, evincit, eosdem, qui ibi ἀνάκες dicuntur, hic Διοσκούρους audire. Non audiendus ergo Mausacus, qui ad Harpocratonem negat Castorem & Pollucem intelligi, cum Ἀνάκες nominantur; vid. etiam Aelian. V. H. IV, 5. SOLAN.

ead. l. 13. Μαστροπὸς) Vid. supra Amor. c. 16. SOLAN.

ead. l. 16. Ἐπὶ τέτταρσι δραχμαῖς δαν.) Menstrua haec usura erat: unde liquet atrocitas illius foeneratoris, qui quotannis pro centum, uti nos loquimur, 48 foeneris loco exigebat. SOLAN.

ead. l. 17. Οὐδὲ ἄρχω) Vid. Ἑρμ. c. 80 & 81. SOLAN.

Pag. 72. l. 4. Ἐτυχε γὰρ πίνων) Ita Mf. Ox. optime, pro eo, quod in reliquis est, πίνων. καί. SOLAN.

ead. l. 6. Οὐκ ἀνάξιος ὢν) Legend. videtur, οὐκ ἂν ἀξίος ἦν. Demosthen. καὶ τὰ μὲν ἄλλα σιωπῶ, πολλ' ἂν ἔχων εἰπεῖν. GUYET. Nihil haecenus ab Ione admissum lectum est, quapropter hoc sit meritis. Lege ergo ἐναίτιος, vel ἀξίος, vel denique, quod propius est, divisiim ἂν αἰτίος, aut ἂν ἀξίος. Alias ad sequentia respexisse putandus est, quod haud temere admiserim. SOLAN.

ead. l. 7. Ἀπεξέτεο) Sic Fl. In reliquis ὑπεξέτεο, minus apte. SOLAN.

Pag. 73. l. 1. Ὡς οὐδὲν ὄφελος) Accedit huc sententia Menandri canentis, ὥς οὐδὲν ἡ μάθησις ἂν μὴ τοῦς παρῇ. Sed longe ulterius spectat sententia Luciani, sapientissime hic momentis, inutilem esse omnem scientiam, qua mores & vita humana non fiunt emendatioris, & iucundiores, nihilque absurdius esse, quam virtutem, adde & religionem, profiteri ac docere, dum is ipse, qui profiteretur & docet, nihil eorum praestat, quae laudat & praecipit. SOLAN.

ead. l. 2. Εἰ μή τις) Post haec verba in edd. praeter Fl. omnibus legebatur ἄρα, male repetitum ex antec. ὄφελος ἦν ἄρα &c. Nos iubente Mf. Reg. 2954. illud deletivimus.

ead. l. 14. Καὶ οἱ μὲν ἰδιῶται) Mitius haec paulo exagitat Alciphron III, Ep. 55, pag. 408. Οἱ μὲν οὖν ἄλλοι, αἰτ, ἀπ' ἀρχῆς εἰς τέλος παραπλησίαν τινὰ καὶ τὴν αὐτὴν εἶχον τῆς ἐστίασεως τὴν ἀκολουθίαν· οἱ φιλόσοφοι δὲ, προϊόντος τοῦ συμποσίου, καὶ τῆς φιλοτησίας συνεχῶς περισσοβούμενης, ἄλλος ἄλλην τερατείαν ἐπεδείξαντο. Quo loco Bergl. observar, Lucianum haec & reliqua multo acerbius tractare. REITZ.

Pag. 74. l. 5. Ὁ Θαυμάσιος δὲ Ἀλκιδάμας καὶ ἐνούρει) Eadem fere rursus Alciphron. Ep. saepe allegata L. III, p. 412. Nempe: ὁ Κύων δὲ πρῶτα οὔρει κατὰ τὴν κυνικὴν ἀδιαφορίαν εἰς σῦρμα χαλάσας καὶ καθεῖς τὸ τριβώνιον &c. Ubi Bergler. haec Luciani conferens, ὁ δὲ Θαυμάσιος mutato ordine dedit, (studione, an incuria, nescio, nec quidquam refert) additque: Hoc loco praecipue quasi monstrare Lucianus videtur, quem imitatus fuerit. Siquidem Alcidas & Alciphron idem ex parte nomen habent. Quod si hoc accipias, ut Horatianum illud I Sat. X, v. 36, Turgidus Alpinus iugulat dum Memnona; perinde erit, ac si dixisset Lucianus, Admirandus ille Alciphron etiam meientem in convivio introduxit Cynicum. REITZ.

ead. l. 7. Τῷ συμποσίῳ) Ex Mf. Ox. est hic articulus. Deest enim in omnibus impressis. SOLAN.

ead. l. 9. Τὸ μῦλον) *Discordiae malum*. GUYET. Non adderem pueris notam hanc notam, nisi studio *malum* pro *pomo* videretur dixisse Guyetus, ut luderet in ambiguo. REITZ.

Pag. 75. l. 4. Ἀποκρ. οὖν μοι) Ex Mf. Ox. est illud οὖν, quamquam ibi post μοι reperitur. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐσθίοντες, τοσαῦτα) Φυσιούσδε, quod hic impressi omnes habent, non agnoscit Mf. Ox. nec Fl. ed. & omnino abesse sine sententiae detrimento potest. SOLAN.

ead. l. 16. Λύσας ἀπορρίπτειν) Absunt hic & ista a Mf. Ox. αὐτὴν μὲν, quae in reliquis impress. exstant. SOLAN.

Pag. 76. l. 13. Ἀπαλλάξασθαι) Mf. Ox. In impr. ἀπαλλάξασθαι. SOLAN.

ead. l. 16. Τὸ ἐντελὲς — δειπνον) Ultimus, credo, missus, (*δειπνον* alias etiam partem coenae esse, ostendit Casaubon. ad Athenaei. IV, 20 extr.) ficciores cibos habens, & quos auferre non incommodum. Hanc puto esse *Ματτύαν*, quam *ἐπιδόρπισμα* Atticis, aliis Graecis *ἐπίδειπνα* dictam, tradit Athenaeus libro XIV extremo. Certe hoc suadent ista Athenaei verba: *Ματτύην ἐκέλευσεν εἰσφέρειν Λάκαινά τις· καὶ οὕτως περιεφέρετο περδίκια ὀλίγα, καὶ χηνία ὅττ'α, καὶ τρυφὴν πλακούντων*. Vides hic in Mattya perdices, anserculos affos, placentas: apud Lucianum haec paulo auctiora, ut in solemnitate nuptiarum. Ceterum quod legitur apud Athenaeum *τρυφὴν πλακούντων*, & convertitur *placentarum lauticiae*, non videbatur mihi usquequaque accuratum, legendumque putabam *τρυφὴν πλακούντων*, *frusta placentarum*. GESN.

Pag. 77. l. 1. Ἰχθὺς ἐκ ταγήνου) Insigne exemplum, ut error soleat augeri, & quotidie invalescere. Verterat Erasmus *piscis: Tagenicus*. Id eodem modo retinuit Benedictus: sed ne quid deesset, nunc video in hac editione Graecam vocem postremam quoque incipere ab maiusculo T. Habeant hoc & fruantur, quibus placet: nos censemus interpretandum *piscis ex sartagine*, quod non modo probant multa antiquorum fragmenta, sed hodieque etiam placet. GRON.

ibid. Ταγήνου) Sic in impr. & in textu Cod. Ox. Sed ab eadem manu rescriptum est *τηγάνου*, quod in Coll. etiam legitur. Vid. Aes. c. 6. SOLAN.

ibid. Καὶ ὅσα ἐντραγεῖν) Bellaria hisce connotat. Quod addit, *licuisse etiam auferre*, confirmant ex eodem loca sequentia Kρον. N°. 17. SOLAN. Haecne periphrasis τῶν τραγημάτων
Lucian. Vol. IX. A a

των, f. bellariorum? Sic puto, & sic interpretatus sum. Hoc suadere videtur orationis series, qua haec verba iunguntur superioribus, & ab sequentibus separantur. Si hoc voluisset Lucianus, quod Erasmus dedit, *quaecunque liberum est, seu velis in alvum condere, seu domum asportare malis*, ita videtur informaturus Graecam orationem fuisse, καὶ ὅσα ἐντραγεῖν ἔχῃν ἢ καὶ ἀποφέρεισθαι illud autem ταῦτα plane omis-
sus. Verbi ἐντραγεῖν hanc vim esse, etiam ex Hesychio con-
iicias, apud quem sunt ista ἐντραγεῖν, ἐντροφῇ. Ἐντραγεῖν,
ψομίσαι, ψομίσασθαι. Vidit hoc etiam Kuhnius ad Polluc.
VI, 40, τὸ ἐντραγεῖν saepius usurpatum de tragematibus, & id
genus aliis scitamentis. GESN.

ead. l. 4. Καὶ τὰ παρ' αὐτῷ). Quae iuxta se erant. GUYET.

Pag. 78. l. 1. Μὴ δέισθαι γάμων) Ἀκαιοῖς huius meminit
in Char. Theophrast. p. 39 B. SOLAN.

ead. l. 5. Ἐκείων) Depravata haud dubie vox, & nihili
prorsus. Lege ἔχρῃν, vel πάντων. SOLAN.

ead. l. 13. Ἦν γὰρ ταῦτα — τὰ ἐλεγεία) Bergl. ad Alciphr.
III, p. 410, haec ait ridiculo modo ex diversis poetis, Pin-
daro, Hesiodo, & Anacreonte confarcinata. Bene, quan-
tum ad materiam; sed ad metrum tamen redacta Elegiacum,
ut Lucian. proficitur: quare ad id emendatio instituenda.
REITZ.

in Schol. col. 1. l. 3. Λέγουσι γὰρ &c.) Potuit adiicere, po-
ni & ἀντὶ τοῦ μισεῖν, ut ex Aeschine observarunt Harpocra-
tion & Suidas. CLER.

Pag. 79. l. 1. Ἡ οἷν πότ') Monitus iam ab ipso Luciano de
huius carminis absurditate, curam sollicitudinemque omnem
deponito, si sapias: id unum ego monebo, ἢ οἷν scribendum
esse, ad quod proxime accedit *Fl. ποῖν* idque Hesiodi imita-
tione factum, qui carmen satis prolixum scripserat, quod
ποῖας & *Ἡόας μεγάλας* vocabant; cuius etiam aliquot frag-
menta in Graeviana Hesiodi editione exstant. SOLAN. Mali
poetae pessimos versiculos nimis bona interpretatione dona-
verat Erasmus. Quam hic damus, meliorem putamus ea ipsa
causa, quod mala est, iisdem nempe vitiis inquinata fere,
quae ridiculum faciebant ipsum auctoris carmen. GESN. Ἡ οἷν
πότ' ἄρ' ἢ γ' ἐν Ἀρισταινέτου μεγάροιςιν.) An ἢ οἷν dixit allu-
dens ad *ποῖας* Hesiodi? vid. Casaub. Guyetus. Nihil obloquor.
Sed quod praemittit οἷν, quasi sic legeretur in edd. Luciani,
nescio unde habeat, cum illae tamen οἷν laevigant. Sed vide
not. sequent. REITZ.

ibid. Μεγάροις) Lege *μεγάροιςιν*, & ἥγ' pro ἥγε, si verum velis hexametrum: ac totum potius sic refinge cum Salmas. in Lamprid. Alex. Sev. 38, p. 956, (quod la Croze etiam admonuit) Ἡ οἷν πόντ' ἄρ' ἥγε Ἀρισταίνετ' ἐν μεγάροιςι. Et vid. L. Bos Obs. Crit. p. 114 seq. Guyetianum ἡοῖν, *παυῖνα*, reiicientem, ac nobiscum ἡ οἷν probantem, i. e. *μία*, μόνη, sola, *πραεσίμα*, licet metrum in ceteris non fanet, quod Solan. & Gesn. etiam vitiosum volunt manere. REITZ.

ead. l. 3. Προύχουσα) Προύχουσ' ἀλλάων πασάων παρθεν. GUYET. Optime: nam sic verius constabit, qui iam claudicat, cum media in προύχουσα corripitur. REITZ.

ead. l. 4. Ἡδ' αὖ τῆς Σελήνης) Corrige ἥδ' ἄμα τῆς Ἑλένης. Placet. GUYET. Ἑλένης etiam legi iussit la Croze. At non placebit, quibus ita decrefcere videbitur oratio, si dicas, *potior Venere*, immo vel *Helena*; immo sic peior erit illa correctio, quam vulgata, in qua licet non crescat oratio, nec praestantius nomen postponatur, cum Venus vulgo formosior credatur, quam Diana, tamen comparatio a Dea ad Deam rectius procedit. Potest tamen Guyeti emendatio locum habere, si veritas, *potior Venere*, aut certe *Helena*. Ac si versus requiritur pentameter, melior erit Guyetiana lectio, & sensus eo melior, quia magis ridiculus. REITZ.

ead. l. 5. Κρατερῶν) Καλῶν. GUYET. Non video quare: nam prima in καλὸς etiam longa est. Ac si versum velis formare hexametrum, pro κρατερῶν lege κρατῶν, ἀκρατύς. Tumque subsequentem habebis pentameter, si mox παιδὸς resolvas, ut fiat trisyllabum παιδός. Quod sic edi curavi, cum neglectum esset in edd. prioribus. REITZ.

ead. l. 8. Πολλάκις ἀεισώμεθα) Lege ἀσώμεθα, vel πολλάκ' ἀεισώμεθα, quod pl. est ap. Plut. ex Sapphone. GUYET.

Pag. 80. l. 3. Πατρώκλου) Hom. Iliad. Π, & Ρ, 389, & Σ, 155. SOLAN.

Pag. 81. l. 11. Κάκκινου μὲν ἄμαρτε) Iliad. Α, 233, & Ε, 187. SOLAN. Manifeste nimis παραδίδει ad illud Iliad. Α, 233, Ἀτρεΐδης μὲν ἄμαρτε, παραδίδει οἱ ἐνράπητ' ὄγχος. Quare hic etiam ἡμαρτε & παρ, quod habent editi, immutandum censeo. GESN.

ibid. Παραί) Cod. Ox. παρά. Impressi omnes παρ'. Homerus παραί, ut edi curavimus, & hic & supra Ἀποφρ. cap. 27. SOLAN. Ἀμαρτε παραί) Illud παραί pro vulgato παρ' Solanus ex Homero restitui iussit, oblitus tamen τὸ ἡμαρτε, quod ego eadem metri necessitate in ἄμαρτε mutavi. REITZ.

cad. l. 12. Ἐς δύο) Supra Dial. Meretr. XIII med. Et Tox. c. 54 med. REITZ.

Pag. 82. l. 2. Τῇ βακτηρίᾳ) Aeneis clavis confixum baculum ei tribuit Alciph. III, p. 408. REITZ.

cad. l. 13. Αἶμ' ἑμέων) Hom. Il. O, 11. SOLAN.

Pag. 83. l. 6. Ἀνατετραμμένους) Ex Cod. Ox. In impr. ἀνατετραμμένους. SOLAN.

cad. l. 7. Ῥιπτουμένους) Cum ῤιπτέω aequè dicatur ac ῤιπτοῶ, non auscultandum duxi Codici Ox. Herodian. VII, 7, 6, ὑπηρεταὶ συρέντες — ἐῤῥιπτοῦντο. REITZ.

cad. l. 10. Εὐπόρησαν) Forſan νῦπόρησαν, quod magis Atticum foret, quaesivit Solan. Bene tamen, quod nihil immutavit: frequentius enim εὐ, quam νῦ, in huiusmodi compositis habuimus. Vid. Alex. c. 22. Pro Imag. c. 19 f. Amor. c. 6 pr. Iov. Trag. c. 16. REITZ.

cad. l. 12. Ἀλλιδάμας μὲν τὴν αὐλητρίδα) Idem facientem Cynicum inducit Alciph. III, Ep. 55 fin. Non vero exstincto ante lumine, sed palam in omnium conspectu, dicentem principium generationis esse naturam. REITZ.

cad. l. 13. Συννεχθῆναι) An συνεῖναι; placet. GUYET. Quidni ergo συμμιχθῆναι; REITZ.

Pag. 84. l. 7. Ζηνοθέμις ἀμφοτέrais, τῇ μὲν τῆς ῤινδς, τῇ δὲ τοῦ ὀφθαλμοῦ ἐπειλημμένος) Haec olim conversa, Zenothemis pariter tum oculo, tum nare mutilatus, Solanus ita emendat: Zenothemis manibus hac oculum, illa nasum tenens. Sed & Gefn. errorem pristinae versionis correxit sponte. Post ἀμφοτέrais autem, χερσὶ intelligi, qui nescit, adeat L. Bos de Ellipsi pag. 185. REITZ.

cad. l. 8. Ἐπειλημμένος) Ox. P. I. & A. In reliquis ἐπιλημμ. prave. SOLAN.

cad. l. 15. Ἐμελλε) Videtur & Erasmus sic legisse, qui verterat, quo sponsam fuerat abdukturus. REITZ.

Pag. 85. l. 1. Καθευδῆσαντες) In omnibus legitur καθευδῆσαντες, haud dubie corrupte: nemo enim praeter Polydamanta illic pernoctavit. Puto ego rescribendum καταδεύσαντες, quod menti scriptoris optime convenit; nec a scriptura vulgatae multum abhorret. SOLAN.

cad. l. 6. Ἡ) Ex Mf. Ox. & Fl. In Ven. vero utraque ἦ in reliquis ἦ, corrupte. Versus autem sequentes in fine quarundam tragoediarum Euripidis leguntur. In Med. Alc. Androm. Bacch. & Hel. SOLAN.

cad. l. 8. Πολλὰ μορφὰι) Tres versículos totidem verbis

habet Euripides in fine Alcestidis, Andromaches, Baccharum & Helenae, quibus subiiciuntur isti, Τῶν ἀδοκῆτων πόντον εὖρε θεός. Τοιοῦτον δ' ἀπέβη τὸ δὲ πρᾶγμα. GESN.

ead. l. 12. Ἐκείνῳ τε) Legendum puto levissima mutatione ἐκείνῳ γὰρ, & sic verti. GESN.

ibid. Ἀπράγμονα ὄντα συνεστιάσθαι — φιλοσόφοις) Ad-dam, quod Hemsterh. in marg. Graev. monuit, L. Bos Obs. Crit. p. 79, qui versionem Erasmi, Non esse tutum, cui non sit opus, cum eiusmodi philosophis agitare convivium, reprehendit, dicens: Imperite admodum vocem ἀπράγμονα vertit, cui non sit opus. Ἀπράγμων Atticis scriptoribus dicitur, qui lites fugiat, litium amans non est: πρᾶγματα enim sunt lites, ut alibi pluribus ostendam. Atque ita Lucianus hic etiam usus est vocabulo ἀπράγμων. Verte igitur locum, non esse tutum ei, qui litium amans non sit, convivium agitare cum huiusmodi philosophis. Depinxerat enim hoc Dialogo philosophorum mores prave, utpote qui in conviviis saepe, postquam mero incaluerant, pro sua quisque secta inter se verbis prima contenderent, mox ad manus & vulnera quoque pervenerint, adeo ut faucii ac mutilati nonnulli e conviviis ablatis fuerint. Haec ille: πρᾶγματα vero lites esse, ita in vulgus notum, ut nesciam, numquid opus sit exempla addere. Vid. modo Aristophan. Plut. sub init. ἀλλὰ σοὶ παρέξω πρᾶγματα. Menandri fragm. 31 in Peregrinos: Ξένος ὦν ἀπράγμων ἴσθι, καὶ πράξεις καλῶς. REITZ.

IN DE SYRIA DEA.

Pag. 86. l. 2. Ἔστιν ἐν Συρίῃ) Lucianus hic de Dea Syria varias recenset opiniones, seu illa Atergatis, seu Astarte, seu quaecunque alia illa fuerit, quae in Hierapoli urbe colebatur: addit & sacra & eorum ritus, quae ridenda potius, quam referenda erant. Cic. L. III de Natur. Deor. COGN.

ead. l. 3. Ἰρὴ) Quae apud Xiph. Ἱεράπολις τῆς Ἀσίας audit, 252 C. Olim Bambyce a Seleuco Hierapolis nuncupata. Aelian. de anim. XII, 2. Quod & Noster mox innuit. SOLAN.

ead. L. 4. Δοκέειν) Saepissime hac in voce erratur. Hic in omnibus erat δοκέει, etiam in M. Cod. V. & cap. 38 &c. rectius c. 10. Herodoto autem frequens hoc ἐμοὶ δοκέειν. SOLAN. Δοκέει ἐγένετο vix quidem sensum habet. Aliud enim est infra cap. 8 f. ubi bene habet ἐμοὶ μὲν δοκέει κάρτα δεῖν, male δοκέει rursus c. 29. Sed cap. 10 vicissim vulgatum ἐμοὶ

δοκέειν male habet, ubi δοκέει W. recte. Illud autem absolutum μοι δοκέειν, pro ὡς μοι δοκεῖ, non solum Herodoto, sed & Nostro aliisque familiare, ut supra indicatum de Lucret. § 5. Adde Philopoli. c. 25, ubi obiter notamus, interdum eodem redire, δοκεῖ an δοκέειν dicās, & Herodot. VI, pag. 390 E. ὁ δὲ οὐδ' ἂν ἔπαθε κακὸν οὐδὲν, δοκέειν ἐμοί. REITZ.

ibid. Οὐνομα) Sic scribi iubet Dialect. hui. opusculi, quod hic in impr. omnibus neglectum, alibi recte scribitur. SOLAN. Τὸ ὄνομα) Immo τὸ οὐνομα Ionice, sine apostropho, quamvis edd. Hippocr. & Herod. variant in his, ut vid. ad c. 2. REITZ.

ead. l. 5. Πόλει) Lege πόλι, & vid. notam ad c. ult. huius Dial. REITZ.

ead. l. 6. Γιγνομένων) Lege Ionice γινομένων. Ita enim Herodot. ubique, singulis fere paginis. Item Hippocr. vid. modo L. IV de morbo pr. ubi quinquies una pag. Sed in Aret. γίγνεται ubique editum; at in aphorismis Hippocr. promiscue. Cumque mox hic bis cap. 7 γίγνεται habeant omnes, & fere semper deinde, in re tam parvi momenti nihil mutuo. REITZ.

ead. l. 8. Ἐρχομαι ἐρέων) Herodoto frequens. Sic ἔρχομαι φράσεων II, 105 C. Ἐρχομαι λέξων *ibid.* D. Ἐρχομαι ἐρέων I, pag. 3 B. SOLAN.

ibid. Ἐρέω) Ita amat idem efferre futura secunda, ut σημαίνω indicabo II, 103 E. οὐνομανέω 272 A. ὑπομανέουσι per manebunt IV init. Adde mox ιστορέω, & similia. REITZ.

ead. l. 11. Εἰσαμένων) Εἰσαμένων ab ἔρχομαι statuo, instituo. GUYET.

ead. l. 12. Ἀσσύριος ἐὼν) Syrium vertas necesse, ut & cap. 17. SOLAN.

ead. l. 13. Μαθὼν) Ἐμαθὼν legendum videtur. GUYET.

Pag. 87. l. 1. Ὅκθα ἐόντα ἐμεῦ πρεσβύτερα, ἐγὼν ιστορέω) Uter hic interpretum laudandus, Benedictus interpretans, Quaecunque antiquiora me sunt, ab iis narrationem incipio, an Micyllus, quem postremus fere expressit, Quaecunque igitur antiquiora me sunt, ab iis narrationem incipiam? Sic uterque particularem ex his facit periodum, sic uterque ιστορέω putat verri posse incipio narrationem. Quae sunt utraque ab vero alienissima. Distingue, τὰ μὲν αὐτοῖς μαθὼν, τὰ δὲ παρὰ τῶν ἱερώων ἐδάην, ὅκθα ἐόντα ἐμεῦ πρεσβύτερα ἐγὼν ιστορέω, ac verte: & ex iis refero, alia quidem cognoscens, quae ipse vidit; alia ab sacerdotibus edoctus sum, ea nempe, quae meis annis antiquiora commemoro. GRON.

ibid. Πρῶτοι μὲν ὦν ἄνθρωποι — Αἰγύπτιοι &c.) Concinit Diod. Sic. I, cap. 11 pr. ubi & hoc Luciani, & Ammian. XXII, 16, affert P. Wesseling. REITZ.

ead. l. 2. Ἡμεῖς) Quidni ἡμεῖς Ionice? Verum utrumque est in Herod. Ἡμεῖς VI, 387 E. Ἡμέες II, 102 D. Ira & ὑμεῖς IX, 588 B. ὑμέες VI, 384 C. Et creberrime utrovis more. REITZ.

ead. l. 4. Ἀποδέξαι) Cum varietates marg. A. 1 W. hic & Dial. seqq. fere omnes ex Fl. sint desumptae, quas iam ex eadem excerpseram, easdem non bis addam. Sed ἀποδέξαι praetuli prae ἀποδείξαι, quia vere Ionicum. Herodot. pr. L. I, ἱστορίης ἀπόδειξις ἥδε. *Ibid.* pag. 7 D. ed. Steph. ἀποδέξατο δ' ἔργα: quamquam & προσδείξαντα editum in eodem IV, p. 258 B. Conf. infra c. 19. REITZ.

ibid. Οὐνόματα ἰσὰ) Prioris vocis scriptura ex W. est. In im-
press. οὐνόματα legitur. SOLAN. Ὀνόματα) Οὐνόματα Solan. in
contextum receperat. Non male. Nam hoc proprium Ioni-
bus. Maitt. de Dial. p. 365 C. Ex Plutarch. de Dial. Homeri.
ἴσων ἰδίων — τὸ λέγειν οὐνομα καὶ νοῦσον τὸ ὄνομα καὶ τὴν
νόσον &c. Noster infra c. 14, μητρὶ — οὐνομ. c. 19, οὐνομα
ἢν Κομβάβος. Herodot. I, p. 1 C. & 2 A &c. Sed quia & mo-
do τὸ ὄνομα omnes, & Ionismo nihil repugnat ὄνομα, non
statim id immuto. Apud Hippocr. ter quater una pag. ὄνομα.
E. c. S. I de Art. p. 3, τὰ οὐνόματα αὐτῆς — ἀπὸ τῶν ὀνομάτων
τὰ εἶδεα — τὰ μὲν γὰρ οὐνόματα φύσιος νομοτεθνήματά ἐστε
&c. nisi haec omnia ex negligentia nata dicas. Sed quia hic
studiose affectat Ionicam dialect. & Herodot. imitari studet,
id ubique praefendum, quod a communi Attica plurimum
abit. Οὐνομα & τούνομα autem Herod. ubique, ut pag. 256
A. 271 A. & B. ter, 330 C. 338 C. 587 B. ac millies alibi: li-
cet pag. 271, τοῦ οὐνόματος quoque editum. REITZ.

ead. l. 6. Λόγων Ἀσσύριοι) Λόγων legend. videtur. GUYET.

ead. l. 8. Τὸ δὲ παλαιόν) Observandum hoc inprimis est,
antiquissimos religionis ei auctores nulla in templis suis simu-
lacra numinis habuisse. Adde Diogen. Laërt. in Prooem. 2
D. SOLAN.

ead. l. 11. Ὀπωπα) In marg. Basf. adscriptum: Hoc itaque
non minus Ionum est, quam Atticorum. Conf. c. 29, ubi cursus
bis occurrit. REITZ.

ead. l. 16. Ἀστάρτης) Leg. Scaliger ad Varron. IV Ling.
Latin. Achill. Tat. I. I. Tertullian. Apolog. cap. 24: unicui-
que etiam provinciae & civitati suus Deus est, ut Syriae Astartes.

Xiphilin. Quidam Iunonem esse contendunt, alii Venerem.
BOURD. V. Caf. ad Athen. VIII, 8, pag. 602. Cogn. 737.
SOLAN.

Pag. 88. l. 6. 'Ες) Minime auscultandum lectioni *Fl. ἐς* enim Herodot. & Hippocr. singulis paginis. REITZ.

Pag. 89. l. 1. "Αδωνιν ὑπὸ τοῦ σὺός) Vid. Bionis ea de re Idyllium SOLAN.

ead. l. 2. Τύπτονται) Mos Aegyptiorum. Vid. Herodot. LA
CROZE. Vid. eius Euterp. f. L. II, p. 127 ed. Steph. REITZ.

ead. l. 12. Παρακέσται) Alias παρακέσται in singulari. Ut διακέσται & προσκέσται ibid. 134 D. & κέσται Herod. II, 170 f. Et hic c. 7. απικέσται bis recte, item cap. 10 & c. & cap. 29 ἐπικέσται. Sed quia collectivum ἀγορὴ recte verbum plurale adsciscit, posset haberi pro plurali, de qua terminatione deinde; at cum & mox c. 8 οὐναμα ἐπικέσται, & cap. 27 ἀνακέσται αἰτὴν, & cap. 34 κέσται ἔρνος, & alibi, quae deinde videbis, nil mirandum. REITZ.

ead. l. 13. Γίγνεται) Magis Herodoteum esset γίνεσθαι. Sic γινώσκειν, non γινώσκειν, ap. Hippocr. I de morb. p. 5 fin. intra duodecim versus legas octies. REITZ.

Pag. 90. l. 1. Κεφαλὴν ἐκάστου ἔτεος) Id ipsum quoque docet Cyrillus lib. II, Tom. II, in Esaiam, & Procopius in eundem Prophetam ad cap. 18, quippe cuius rei meminit Propheta in initio dicti capitis, qui quod Lucianus vocat caput papyraceum, aiunt ollam fuisse papyraceam, cui Alexandrini iniecerint epistolam scriptam ad mulieres Byblinas, qua significetur, inventum esse Adonidem Deinde obsignatam eam immisisse in mare, quibusdam sacris ritibus adhibitis, & affirmare illos, qui mittant, istam ollam sponte deferri per mare Byblum, & finem luctus indicare mulieribus Bybliis. Has vero esse mulieres, quas dicat Ezechiel VIII, 15, lugere Thamuz, qui sit Adonis, uti observavit eruditissimus Seldenus de Diis Syris lib. II, cap. undecimo. Vide & Bocharti Phaleg. IV, 2, Tom. I. GRAEV. Byblos autem Syriae, non Aegypti urbs est; ne erres. SOLAN.

ead. l. 3. Ἐπὶ τὰς ἡμέρας) Subaudi διὰ. GUYET.

ead. l. 9. Οὐρεός) Cur οὐρεός non aequè Ionicum esset, atque ἔτεος, πάθεος, modo praemissa, & πελάγεος, quod sequitur? Immo magis Ionicum, quam per ω in fin. REITZ.

ead. l. 12. Θάλασσαν) Et hoc Herodot. atque Hippocrat. praeferunt, non θάλατταν. Et ita in ceteris, ubi Attici vel ττ usurpant, vel promiscue scribunt, hi semper σσ, in τα-

ράσσω, ἀπαλλάσσω, Θεσσαλὸν, τάσσεισαι, κρίσσειν, ἐλάσσειν, πράσσειν, περισσὸν, ἀποφράσσειν &c. REITZ.

ead. l. 14. Τῇσι ἡμέρησι) In vet. ed. Hippocrat. iota in his non subscribitur. In Herodoti ed. Steph. vero subiicitur, ut p. 22, τῇσι λόγῃσι &c. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 7. Πρὸς πάντα τὰ ἔθνη) Haec verba in textu Esaiæ non reperiuntur. SOLAN.

Pag. 91. l. 2. Ἀλλάσσει) Sic decebat; vid. paulo ante ῥάλασσα. REITZ.

ead. l. 6. Ξεῖνε) Bene, non ξένο. Conf. c. 12, & Herodot. IX, 588 C. bis, ac saepe. REITZ.

ead. l. 7. Ἐκείνησι τῆς ἡμέρης) Scribe τῇσι, ut recte observatum initio huius paginae, ταύτηςι τῆς ἡμέρης. Libellus hic Ionica scriptus est dialecto. LENS. Τῇσι W. solus; in impress. enim τῆς. SOLAN.

ead. l. 14. Ὅδῳ) Si affectatio Ionismi ἀκριβῶς sectanda, οὐδὲν scribendum cum Herodot. II, 103 A. quamquam & ὁδῷ ibid. paulo ante legimus, & ὁδῷ ob praemissum οὐ euphoniae causa hic melius; atque in talibus variatur tam crebro, ut suspicio sit, utrumque usitatum fuisse; (ubi tamen aliquid centies aliter exaratum invenio, ac bis, ter ab eo recessum, ibi scribarum vel editorum negligentia forsan in culpa est, veluti plus centies ἰρὸν in Herod. bis, ter tamen ἰερὸν.) Ita fere aequè frequenter ὁρέων & οὐρέων apud Herod. Prius vid. II, 102 D. & 103 B. ac C. bis. Alterum II, 103 D. bis. Item 104 A. & IV sub init. ne plura. Misera enim haec est diligentia in his, quae inanis tantum sunt sonus, ad intellectum nihil faciunt. REITZ.

ead. l. 15. Ἰρὸν Ἀφροδίτης) Libanitidis puto, s. Aphacitidos, de qua ad libellum πρὸς Ἀπαίδ. cap. 3. Add. Selden. de Dis Syr. II, 4 pr. Aphaca inter Byblum & Heliopolin sita, satis constat. Hoc etiam cum huius auctoris itinere pulchre convenit, qui Byblo venit in Libanum ad hoc templum; hinc Heliopolin. GESN.

ead. l. 16. Κινύρης) Quis ille Cinyras? Myrrhaene pater, rex Cyprius? Vid. Πητ. c. 11. SOLAN.

Pag. 92. l. 2. Δοκέει) Ita recte W. In rel. δοκέειν. SOLAN. Ἐμοὶ δοκέει) Cf. supra ad c. 1. Et si quid probatione indiget, vid. Herodot. IV sub init. μοὶ δοκέει τόξα μετεῖναι. REITZ.

ead. l. 3. Μείζον) Immo μίζον cum Herod. II, 105 A. & crebro alibi, ut indicabit Maill. de Dial. pag. 113. Et Noster ipse cap. 12 & 19 f. REITZ.

ead. l. 7. Ἰδράσι γὰρ) De his imaginum sudoribus Ioseph. Scaliger ad Tibull. lib. II, & Dan. Heinf. ad Sil. Ital. BOURD. Alias inter prodigia ingentis calamitatis habitum fuisse, si Deorum simulacra sudarent, vid. pluribus indicatum ab I. Elsn. ad Evang. Luc. XXII, 44, quod tamen causis naturalibus vel tribuat Cic. de Divin. II, c. 27. Adde, & fraudibus sacerdotum; veluti statuas beatæ Virginis lacrimantes effigere norunt Pontificii. REITZ.

ead. l. 10. Ναὶ μὴν καὶ ὄλβου πέρι, ἐν τοῖσι ἐγὼ οἶδα, πρῶτον ἐστὶ) Non acu rem tetigit interpres, qui habet, *quin etiam in iis, quæ novi, præcipue sunt opes.* Cum sensus sit, *quin immo, quod ad divitias attinet, inter ea, quæ ego novi, primum vel præcipuum est* (hoc templum.) VITRING.

ead. l. 13. Φέρουσι) Φορέουσι suspicor; verum nihil muto, quia *φέρουσι* deinde frequenter omnes, etsi & *φορέουσι* eadem hac historia in verbis composit. *Φέρειν* & *φέρουσι* Hippocr. etiam in aphor. frequenter; nimirum pro *perferre, pati.* At *φορέειν* pro *afferre, portare*, unde *φορεὺς baiulus*, usitatus Ionibus. Neque tamen perpetuum hoc est: & sane in Herodoto *φέρουσι* tam frequenter invenio, portandi notione, ut nihil certi statuere liceat. Vid. eum IV, 331 E. VI, 382 B. IX, 585 B. & 587 C. &c. Confer infra cap. 13, 15, 16, 31 & 27 &c. REITZ.

ead. l. 16. Ἀποκέρχεται) Sic impress. omnes, & M. ipse. SOLAN.

ibid. Ἐορταί) Forſan ὄρταλ, ut deinde cap. 49, & Herodot. IV, 256 E. REITZ.

ead. l. 17. Ἀποδέδεχεται) Pro ἀποδεδογμέναι εἰσι, i. e. admissæ, receptæ. An ab ἀποδείκομαι, seu ἀποδείκνυμαι; designatæ, constitutæ. GUYET. Est ab ἀποδέχομαι, s. ἀποδέχομαι. Conf. infra cap. 42. REITZ.

Pag. 93. L. 5. Δέκομαι) Bene. Sic & δέκεσθαι Herod. VI, 382 C. δεικώμεθα IX, 586 E. præter illa, quæ Maitt. habet, de Dial. p. 98. Sed in Hippocr. adspiratio servata. Nam ἐπιδέχεται I, Aph. 5. ἐνδέχεται I, Aph. 7. προσδέχεσθαι III, Aph. 5. ib. C. & 7 &c. REITZ.

ead. l. 6. Δευκαλίωνα τὸν Σκύθαι) Scytham cur faciat, nescio, cum Theſſalum alii tradant: sunt & qui eum ex Aegypto oriundum statuunt. Vid. Marm. Ox. 106. SOLAN.

ibid. Σκύθαι) Pro Σκύθην. GUYET. Sed bene: nam & sic deinde cap. 15 f. Ἄττια pro Ἄττην cap. 25 a. m. δεσπότεα pro δεσπότην, quod & Herodoto sic scribi, veluti & Καμβύ-

σα, vide apud Maitt. de Dial. p. 106, qui & Ἀριστογόρεα & Ἀριστογόρην in Aretaeo reperiri notat. Ita & alios nomina propria eadem diversae declinationis facere, ut Ἀριστοῦς & Ἀριστίας, Βορέυς & Βορέας &c. vide indicatum in nota Hemsterh. ad Dial. Mort. XI, c. 1 f. REITZ.

ead. l. 11. Ἐκείνη μὲν ἡ γενεὴ) Τῶν πρῶτον ἀνθρώπων scil. GUYET.

Pag. 94. l. 4. Πολλὸν) Satis iam audiui πολλοὶ & πολλόν. An ergo & in hoc verbo nunquam ionizabit? Πολλὸν enim & πολλοὶ aliquando dicendum fuerat. Ita πολλὸν Hippocr. I de morb. p. 10, v. 15. Πολλαὶ ibid. initio libri bis, & p. 7 f. πολλοὶ p. seq. Πολλοὶ uno λ pag. 5. Ἐπιτοπουλὺ III, Aph. 7. Verum & πολλῶν I de morb. sub init. Πολλοὶ p. 5; πολλὴν p. 9, 43, & πολλὴν quoque pag. 10. Idque Herodoto frequentius; quare vulgatae controversiam non moveo: miror tamen, cur alterum non tangat. REITZ.

ead. l. 5. Ἔστω δὲ πάντα — ὄλοντο) Antea legebatur ἔστ' δ — ὄλοντο & ultimam quidem vocem M. recte, uti emendaveramus, habet; primam corrupte cum reliquis. Vid. finem huius ipsius capituli. SOLAN.

ead. l. 8. Ἀάρνακα) Vid. etiam Ὀρχ. c. 39. SOLAN.

ibid. ἔχε) Ita Homerus fere perpetuo; sed poëtice. At cum & Iones quoque augmenta saepe negligant, nihil quidem muto; licet suspicer ἔσχε fortan scribendum. Herod. IV, 269 C. τὸν ἥλιον ἔσχον ἐς τὰ δεξιὰ. At quia εἶχε ex bonis libris est, nec Herodotus respuit, si fides editionibus, ut VII, pag. altera ab initio D. & pag. 437 iterum εἶχετα &c. neque illud improbum. At conf. c. 17 f. ubi iterum ἔχετο, item ἄρξατο, & cap. 24, ubi & ἔχε vulgo; in W. & Fl. tamen rursus εἶχεν. At cap. 17 rursus ἔχε, & sic ter, quater, deinde. Quis igitur haec incerta certa reddet? Plura de augmento neglecto ad c. 17 adiciemus. REITZ.

ead. l. 18. Χάσμα μέγα ἐγένετο) Similis narratio de tali voragine in templo Iovis Olympii Athenis, ut vulgo credebatur, a Deucalione exstructo, in quam omnem diluvii aquam defluxisse narrabant, & in quam quotannis placentam e melle & farina proiectam fuisse, est apud Pausaniam in Atticis, & ex illo Octavius Falconerius, vir, natalibus, doctrina & dignitate conspicuus, mihique, cum in vivis esset, peramicus, in nummi Apamensis explicatione, ubi plura de hoc diluvio habet, idque Noachicum fuisse ostendit, cui adstipulor, etsi de explicatione illius nummi aliter sen-

tiam, de quo alias plura. GRAEV. Adde Xiph. 252 C. SOLAN: Pag. 95. l. 7. Φορέουσι) Hic & permultis in locis hoc in opusculo prave antea legebatur *φέρουσι*. Vid. cap. 15, 16, & 31. SOLAN. Φέρουσι) Reciperem *φορέουσι*, nisi nimis frequens esset *φέρουσι*, tum hac dissertatione, tum apud alios, ut indicatum ad c. 10. REITZ.

ead. l. 15. Αὐτοῖσι) Sic W. recte. In impress. *αὐτοῖς*. SOLAN:

Pag. 96. l. 3. Τῆς Δερκετῶ) Leg. Scal. ad Varr. locum cit. BOURD. Vid. Spanh. 253, qui similem ex nummis formam exhibet. SOLAN.

ibid. Δερκετούς δὲ εἶδος &c.) Vid. P. Wesseling. ad Diod. Sic. II, c. 4, N°. 33. REITZ.

ead. l. 4. Εἶνον) Malim *ξεῖνον*. Vid. cap. 8 & 12, ubi recte. Item c. 27, *ξεῖνη γυνή*. REITZ.

ibid. Ἡμισὴν μὲν γυνή) Haec culta fuit in urbe Phoenices Ioppe, alia ab Dea Syria, quae numen fuit Hierapolitano- rum, mulieris formam prae se ferens, nihil piscis habens. Vide magnum Salmas. in Plinianis Exercitationibus. GRAEV. Salm. Plin. Exerc. 405 a. A. Ioppe. Vid. Ovid. Met. IV, 44. De Atergati vid. Strab. XVI. SOLAN.

ead. l. 7. Ἰχθύας χρῆμα ἱρὸν νομίζουσι) Et hac de causa piscator Heliodorus cum frustra multoties rete iecisset, huic Deae suspendit lib. VI Anth. Δαίμονι τῇ Συρίῃ μάτην τρίβεν Ἡλιόδωρος Δίκτυον, ἐν νηοῦ τοῦ δ' ἔθετο προθύροις. BOURD. Vid. Xen. Steph. 150, 36, & Aelian. de anim. XII, 2 & 30. Porphyry. de abst. IV, 15, ubi insigne in eam rem Menandri fragmentum adducit, quod hic legere operae pretium est:

παράδειγμα τοὺς Σύρους λάβε.

Ὅταν φάγωσιν ἰχθὺν ἐκαῖνοι διὰ τινὰ

Αὐτῶν ἀκрасίαν, τοὺς πόδας καὶ γαστέρα

Οἰδοῦσιν ἔπειτα σακκίον ἔλαβον, εἰς δ' ὄδον

Ἐκάθισαν αὐτοὶ ἐπὶ κέπρου, καὶ τὴν δεῖν

Ἐξιλάσαντο τῷ ταπεινῶσαι σφόδρα.

Add. Plut. de superst. T. II, pag. 170: Τὴν δὲ Συρίαν δεῖν οἱ δεισιδαίμονες νομίζουσιν, ἂν μαινίδα τις ἢ ἀψύας φάγη, τὰ ἀντικνήμια διεσδίειν, ἔλκεσι τὸ σῶμα πιμπλᾶναι, συντήκειν τὸ ἥπαρ. SOLAN. Ἰχθύας χρῆμα ἱρὸν νομίζουσι, καὶ οὐκοῦτε ἰχθύων φαύουσι) Artemid. On. I, 9: ἰχθύας πάντες ἐσθίουσι πλὴν Σύρων τινῶν τῶν τὴν Ἀστάρτην σεβομένων. Quod mox de Aegyptiis dicit, apud eos esse nonnullos, οἱ ἰχθύας οὐ σι- τίονται, id Herodotus de sacerdotibus Aegyptiis trad. lit L. II, c. 37, ἰχθύων δὲ οὐ σφί ἔξιστι πάσασθαι. Plutarch. Sym-

pos. quæst. L. VIII, Quæst. 8, de iisdem loquens, ἰχθύων δὲ, inquit, καὶ τοὺς ἱερεῖς ἴσμεν ἔτι νῦν ἀπεχομένους. Ad-
dit hic Lucianus, sacerdotes illos hoc non facere in gratiam
Dercetus, καὶ τὰδε οὐ Δερκετοῖ χαρίζονται. Causam vero,
ob quam a piscibus abstineant illi sacerdotes, docet Plu-
tarch. loco dicto, esse, τὸ πρὸς τὴν θάλατταν ἔχθος, ὡς ἀσύμ-
φυλον ὑμῖν καὶ ἀλλότριον, μᾶλλον δὲ ὅλως πολέμιον τῇ φύσει
τοῦ ἀνθρώπου στοιχεῖον &c. Idem de Isid. & Osir. p. 363 :
Διὸ τὴν τε θάλασσαν οἱ ἱερεῖς ἀφοσιοῦνται, καὶ τὸν ἄλλα τυ-
φῶτος ἀφρὸν καλοῦσι καὶ τὼν ἀπαγορευομένων ἐνεστὶν αὐτοῖς
ἐπὶ τραπέζης ἄλλα μὴ προστίθασθαι. καὶ κυβερνήτας οὐ προσ-
αγορεύουσιν, ὅτι χρώνται θαλάττῃ, καὶ τὸν βίον ἀπὸ τῆς θα-
λάττης ἔχουσιν. οὐχ ἥκιστα δὲ καὶ τὸν ἰχθὺν ἀπὸ ταύτης
προβάλλονται τῆς αἰτίας, καὶ τὸ μισεῖν ἰχθυῖ γράφουσιν. L.
Bos. Adde Wessell. ad Diod. Sic. L. II, cap. 4, docentem,
quos causam superstitionis aliunde derivare, ut Hygin. II
Poët. Afr. 30. Cum Luciano vero consentire Menandr. in
Porphyr. IV. A. A. 15, Athen. VIII, 8 &c. REITZ.

ead. l. 8. Οὐκοτε ἰχθύων φαύουσι) Illustravit ex hoc etiam
loco Casaubonus in Athen. VIII, 5, illos Timoclis in Hy-
peridem oratorem, eundemque piscium ligurritorem versu-
culos: Τοὺς ἰχθυοπάλας οὗτος ἡμῖν πλουτίζει. Ὁλοφάγος γάρ
ὅστις τοὺς λάρους εἶναι Σύρους. Ultimorum verborum hanc
simplicissimam puto sententiam, Lari, insidiatrices piscium
aves, si cum Hyperide comparentur, Syri sunt, adeo ille
multo eos appetit avidius. Ita neque illa nimis monstrosa hy-
perbole opus est, quasi piscibus ita exhausturus sit mare
Hyperides, ut lari cogantur esse Syri, h. e. abstinere a pi-
scibus: nec ut Laros dicamus hic intelligi luxuriosos alios.
GESN.

ead. l. 13. Τὸ Σεμιράμιος τέλος ἐς περιστερὴν ἀπῆκετο) De
eadem Semiramide hoc narrat Diod. Sic. II, c. 20. Sed origi-
nem fabulae indicans his verbis: ταχέως ἠφάνισεν ἑαυτήν·
ἐνιοὶ δὲ μυθολογοῦντες φασὶν αὐτὴν γενέσθαι περιστερὰν, καὶ
πολλῶν ὀρνέων εἰς τὴν οἰκίαν καταπετασθέντων, μετ' ἐκείνων
καταπετασθῆναι. Ubi adi Wesseling. REITZ.

ead. l. 15. Δέχομαι) Sic W. & Fl. recte. In P. δέκομαι, in
reliquis δέχομαι. REITZ.

ead. l. 16. Παρ' Αἰγυπτίων) Forſan Αἰγυπτίοις. GUYET.
Παρ' Αἰγυπτίοισιν ἐνιοὶ εἰσι οἱ) Prave antea in omnibus im-
pressis legebatur hic παρ' Αἰγυπτίων &c. In M. & Fl. melius
παρ' Αἰγυπτίων ἐνίοισιν sine οἱ. Sed sic satius visum locum re-

fingerè, ex utrisque aliquid decerpendo; quo facto nitet iam sententia. Absurda enim & *σολομίζουσα* scriptura impressorum, si a *Fl.* abeas: & ipsa *Fl.* non satis commoda. Quod facile sentient, qui Graece sciunt, & elegantiarum istarum non sunt expertes. SOLAN.

Pag. 97. l. 4. Ἄττις δὲ γένος Λυδῆς) Vulgatus Ἄττις dicitur Luciano quoque in aliis locis. Helychius notat, Ἄττις a Lacedaemoniis vocari Ἄττις, τὸν Ἄττην φασὶ Λάκωνες. Pausaniae in Achaicis etiam Ἄττις dicitur. GRAEV. Vid. Helych. quem hic emendandum censeo. SOLAN.

ead. l. 13. Σημίᾳ δὲ ἡ δὲδς τὰ πολλὰ ἐς ῥένν ἀπικέται) A Belgicismo non abludens locutio, *pervenit ad illam*, pro similis est. Sed ut Latini *prope accedis*, pro fere simile est, ita & Graeci verbo ἦκα utuntur. Liban. Epist. XVI, ἐγγὺς ἦκαί. Aristid. in Panath. (referente fratre G. O. Reitzio, in Belg. Graec. p. 482) ἀνδρας κρατίστους καὶ τῆς γιγνομένης ἀρετῆς ἐπὶ πλείστον ἠκοντας ἠνογκαν. Cumque frequentissimum sit ἀπιδεῖν ἐς τινὰ, & ἀπειθεῖν εἰς, ut etiam c. sq. ἐς Συρίην ἀπικέτο, non movi vulgatum ἀπικέται, et si hic forte ἐπικέται melius. REITZ.

ead. l. 14. Φέρουσι) Hic iterum peccant omnes impressi, & ipse M. φέρουσι legentes. SOLAN. Confer supra ad cap. 13. REITZ.

Pag. 98. l. 2. Ἄττια) Pro Ἄττην. Conf. supra c. 12 Σκύδα pro Σκύδην, ibique notata. REITZ.

ead. l. 6. Ἡρην) Marmor Oxoniense primum *Veneris Stratonices* meminit; vid. etiam not. p. 23, & Plut. Crass. 1011, ἦν οἱ μὲν Ἀφροδίτην, οἶδε Ἡραν, οἶδε τὴν ἀρχὴν καὶ σπέρματα &c. Vid. etiam Tacit. III, 63. SOLAN.

ead. l. 8. Κεῖνν) Pro ἐκεῖνν, recte, ut rursus infra § 60. Ita κεῖνους Herodot. VI, 385 B. Κεῖνν IX, p. 584 E. ac non semel alibi. Cur igitur supra ter quater apud Nostrium ἐκεῖνος reliquimus? quia & hoc frequentatur Herodoto; nam ἐκεῖνου L. II sub init. ἐκεῖνοι, etiam praecedente vocali, II, 102 C. ἐκεῖνον IV, 256 C. ἐκεῖνοι rursus IX, p. 588. REITZ.

ibid. Ἐπ' Αἰθιοπίν) *Ald. Bas. Hag. ἀπ' Αἰθιοπίν*, quo loco uti possint forte recentiores Graeci ad suam circa praepositiones *μιζοβαρβαρίαν* defendendam, ut utus est illo ἀπὸ τὸν Ταῦργετον Dial. Deor. XIV, 2, non Scholiastes modo, sed etiam Alex. Helladius, tum in sua Grammatica p. 438, tum Stat. praef. Eccl. Gr. p. 95, quibus quantumtribuendum sit, hic non disputo: sed, si quid in ista lectione veteri peccatum

fit, non in praepositione peccatum, sed in casu arbitror, legendumque ἀπ' Αἰθιοπίας: nam in reditu suo hic fuisse Bacchum, ea probant, quae sequuntur, illud praesertim, τὰ Διόνυσος ἐξ Αἰθιοπῶν ἦνεκεν. GESN.

ead. l. 10. Καὶ ἐλεφάντων κέρα) Et elephantum cornua. Vulgo elephantum dentes dicuntur, nimirum ebur. Id vero cornu esse, non dentem, contendit Pausanias in Eliacorum primo, & Aelian. IV Hist. anim. 31, & XIV, 5. Sic & in sacris literis Apoc. XVIII, 12, cornu tribuitur elephantum, & Martialis lib. I, Ep. 19, de elephante taurum interficiente:

Qui modo per totam, flammis stimulatus, arenam

Sustulerat raptas taurus in astra pilas:

Occubuit tandem cornu potiore petitus,

Dum facilem tolli sic elephantum putat.

Sic istud epigramma legendum. Vulgo sine sensu legitur, cornuto ardore petitus. Mss. cornuto dore: hinc facile videre licet scribendum esse cornu potiore, hoc est, fortiore, meliore cornu sc. elephantis, quam est cornu bovis. GRAEV.

ead. l. 11. Κέρα) Elephantorum dentes prominentes Graecis vocari cornua, vid. ap. Diod. Sic. aliquoties. Et Romani eas belluas primum videntes Boves Lucas vocasse, in vulgus notum. REITZ. Adeundus cl. Bel. de Ballu Animadv. in Oppianum T. I, p. 303.

ibid. ἦνεκεν) Recte, pro ἦνεκεν, ab antiq. ἐνέγω pro φέρω. Sic ἀνήνεκεν Herod. VI, 391 A. Ἀπὸ ἡνείκεν VI, 390 A. Alia dabit Maitt. de Dial. p. 124, ubi tamen male editum, ea esse ab ἐνέγω, nescio mea, an operarum negligentia, certe ἐνέγω auctorem dare voluisse, ex illico adiecto Scholio patet, ubi Corinth. ait: τοῦ ἐνέγω ἀφαιρεῖται τὸ γ, καὶ — ἐπεν- τίθεται τὸ ι, ἐνείκω &c. REITZ.

ead. l. 12. Φαλλοί) Tangit haec verba Schol. Aristoph. vid. infra c. 22. De horum origine vide Clem. Alex. 15 B. SOLAN.

Pag. 99. l. 1. Φαλλούς &c.) Scholiaft. Aristoph. ad Nub. v. 71, ubi habemus αἶγας ἐκ τοῦ Φελλέως, αἶ: Τόπος οὗτω καλούμενος ἐν Ἀττικῇ. Οὐ μὲν ἀλλὰ καὶ περὶ τὸν Διόνυσόν ἐστὶ τις ἑορτὴ τοῖς Ἀθηναίοις Φέλλος καλουμένη, ἥτις τῶν Διονυσίων ἄρχεται. Λουκιανὸς δὲ ἐν τῷ περὶ τῆς Συρίας Θεοῦ Φαλλούς, φησιν, Ἕλληνες Διόνυσον ἐγείρουσιν. ἐπὶ &c. ut hic. Dein vero pro καλέονται δὲ τὰδε, habet καλέσεται, non male. Cumque in φέρουσι consentiat, id in φορέουσι contra omnem auctoritatem convertere non sustinui, cum & in Herodoto promiscue legas, etsi φορέειν potius eidem sit portare, φέ-

πειν sufferre, pati, & suspicio quaedam resideat, ubi contra confusum apparet, a librariis neglectum. REITZ.

ead. l. 2. Φορέουσι) Locum citat Schol. Aristoph. pag. 127 B. cum eodem in hac voce, quo omnes hic impressi laborabant, mendo. SOLAN.

ead. l. 3. "Ανδρας μικρούς) Phalli sive Priapi pingebantur panorum specie, ut monui ad Petron. Sequitur mox, μεγάλη αἰδοῖα ἔχοντας, & paulo post ἔχων αἰδοῖον μέγα. Sic apud Hesych. νάνος ἐπὶ τῶν μικρῶν, ὡς νάνον καὶ αἰδοῖον ἔχοντα μέγα, οἱ γοῦν νάνοι μεγάλα ἔχουσιν αἰδοῖα. Talis erat pictura Dei hortorum, cuius meminit Tzetzes ad Lycophronem, vocans eum δυσειδῆ καὶ βαθυαἰδῖον, lege βυτυαἰδῖον. BOURD. Disertius longe Herodotus II, 48, de Aegyptiis, ἀντὶ φαλλῶν ἄλλα σφί ἐστι ἐξευρημένα, ὅσον τε πηχυαῖα ἀγάλματα νευρόσπαστα, τὰ περιφορέουσι κατὰ κόμας γυναῖκες, νεῦον τὸ αἰδοῖον οὐ πολλῶ τέω ἔλασσον ἐν τοῦ ἄλλου σώματος. προηγέται δὲ αὐλός. αἱ δὲ ἔπονται ἀσίδουσai τὸν Διόνυσον. διότι δὲ μέζον ἔχει τὸ αἰδοῖον, καὶ κινεῖ μῦνον τοῦ σώματος κ. τ. λ. haec ultima verba, ut & illa, νεῦον τὸ αἰδοῖον, satis indicant, cur νευρόσπαστα fuerint, & dicta fuerint ista simulacra: solum illud membrum, quo censebatur, nervis moveri nimirum poterat. GESN.

ead. l. 4. Νευρόσπαστα) Priapos. Conf. Diod. Sic. I, cap. 88 pr. REITZ.

ead. l. 5. Σμικρὸς) Ut in aliis Dialogis μικρὸς & σμικρὸς promiscue scribitur, ita hic σμικρὸς Ionice omnino requiritur. Nam sic Hippocr. & Herodot. adeo frequenter, ut exempla addere pudeat; ac si bis vel ter aliter legas, id euphoniae causa forsan factum suspicere, ubi aliud σμ & σφ praecedit. REITZ.

ead. l. 9. Τὸν πρὶν ἔοντα) Legendum videtur τὸν νῦν ἔοντα. GUYET. Optime. Et quia Codd. addicunt, sine mora recepi. REITZ.

ibid. Νῦν) Omnes impressi πρὶν, corrupte, lege νῦν. Quod iam & in W. & L. reperiri comperio. SOLAN.

Pag. 100. l. 1. Βασιλῆος) Seleuci Nicatoris, regis Syriae post Alexandrum primi. Vid. Aeliani locum ad initium huius libri a me laudatum. SOLAN. Non audienda exemplaria, quae aliter legunt: βασιλῆος enim Herodoteum & Hippocraticum est. Vide saltem Herod. IX, pag. 585 bis. Et VI pr. ter. Βασιλῆα V, 330 C. & 389 B. bis. Βασιλῆες V, 331 C. & IV, 256 D. Contra vero, quod mirere, datiy. βασι-

λεῖ semper penultima brevi. Vid. V, 330 C. VI sub init. & p. 384 D. ac 390 E. REITZ.

ead. l. 2. Στρατονίκη ἐκείνη) Seleuci uxor, noverca Antiochi: Medicus autem Erasistratus, si recte narrat Plutarchus in Demetr. p. 1660 seqq. H. Steph. GESN.

ead. l. 3. Ἰντροῦ) Erasistrati. V. Plut. Demetr. 1660. SOLAN.

ead. l. 10. Μαθὼν δὲ) Legebatur ante, μαθὼν δὲ ταῦτα, ἐποίησεν. Ego distinctionem mutavi. REITZ.

ead. l. 11. Ἐχε) Quia sic supra bis ter, iam eo minus εἶχε rescriberem. Vid. ad c. 12. REITZ.

ead. l. 15. Ἀρξατο) Quia ἡλλάξατο suum habet augment. etiam ἤρξατο dicas scribendum: at quando illico quoque sequitur ἔχετο dubium an εἶχετο, & ἀρχετο iterum c. 21 scribitur, ubi plura similia commonstramus; ac tam crebro in hac Dissert. augmenta adduntur, omittuntur; quis certam rationem inierit, quid scribae sibi indulerint, quidve Lucianus Ionismi causa dederit? nec res est tanti. Conf. tamen supra ad c. 12 in ἔχε an εἶχε dicta, ac lege ut volueris: nostrum est in re non satis certa servare vulgatum, ubi id pluribus firmatur. Augmenta, praecipue syllabica, Ionibus extra carmen plerumque addi, singulae auctorum paginae docent. Temporalia vero saepius, quam Atticis, negligi, vide ex his speciminibus: μένεσκον Herodot. IV, p. m. 269 B. φεύγεσκον 270 B. ἀκουσαν IX, 586 f. ἐργάζοντο p. seq. B. & 592 B. ἀπαλλάσσετο 588 E. οἶκον VI, 387 D. κατοίκεσσι ibid. aliaque duodecim, ut ἀμείβετο, ἄφθη &c. vid. ap. Maitt p. 124. Plurimum vero addita iisdem verbis augmenta, ut ἤκουσε pag. 588 E. ἤκουον, 590; ἠπείγοντο 588 C. ἤγε 589 &c. λίσσετο infra c. 22. Plura mitto enumerare Grammaticaster. REITZ.

Pag. 101. l. 2. Τὴν) Artic. praepositivo pro postpositivo Iones uti, nihilque opus esse ἦν recipere, iuniorum tantum causa moneo. Vid. Hippocr. Aret. & Herodot. singulis paginis. REITZ.

ead. l. 4. Φρενοβλαβεῖν) Si φρενοβλαβὴν legas, vulgatum cum W. conciliaveris. REITZ.

ead. l. 6. Τοιᾷδε) Sublato puncto subscr. malim τοιᾷδε, accusandi casu, ut referatur ad ἐψεύδετο, ait frater. Nondum video, quare necesse sit. REITZ.

ead. l. 11. Προζέσεις) Προζέσεις legendum videtur, ut τῷ ἔγειρε conveniat. GUYET. Et si προζέσεις magis regulare hic videtur, ut iungatur imperativo ἔγειρε; cave tamen mutes quidquam, quia μὴ recte futuro tempori iungitur, ut modo

poristo iunctum fuit in μή μοι παῖδα ὀλέσῃς, & προξενείῃς pro futuro quasi secundo habendum, ut ἐρέω, dicam, c. 37 pr. & crebro deinde. Perinde enim est, utri Grammaticorum parti accedas, quorum hi aiunt, verba in ἐώ carere futuro secundo, illi praesens in talibus usurpari pro futuro 2, vel futurum 2 idem sonare, quod praesens contractum. REITZ.

Pag. 102. l. 6. Γυναικα καὶ βασιληῖν) Diserte asserit etiam Plut. Demetr. 1661, & M. 607, 2. SOLAN.

ead. l. 7. Καὶ πόλιν) Seleuciam, quam Bagdad hodiernam esse existimant magni nominis Geographi. Verum Bagdad cum ad Tigridis ripam sinistram, seu orientalem, sita sit, Seleucia non est, sed in adversa ripa nova urbs; qua de re vid. omnino H. Prideaux P. I, L. VIII, versus finem libri. SOLAN.

ibid. Εὐφράτη) Seleuciae situm a Luciano fuisse ignoratum, quis credat? Atqui audis hic asserentem in Euphratis ripa sitam eam urbem; quam Strabo XI, 522 D. XVI, p. 738 D. & 743 C. diserte in *Tigridis ripa*, cum ceteris geographis historicisque, ponit. Quid ergo? mutabimur ne, absque Mss. Codd. auctoritate? non placet. Nec nobis in veterum libris tantum licere existimo. Ita enim fiet, ut si quid humani passus sint, sic sciri nunquam possit. Interim tamen caveri etiam decet, ne librorum auctoritate decepti falsa pro veris a legentibus accipiantur. Cum hic itaque in libris nostris nihil subsidii sit, textui quidem Luciano *Euphratem* relinquam; sed monebo, errorem esse aut Luciani ipsius, aut eius exscriptorum. *Tigridem* enim, non *Euphratem*, aut scripsit, aut scribere debuit. Adi eundem Prideaux l. c. qui Plinium etiam adducit eiusdem rei testem VI, 26. SOLAN. Cum in *Iunt.* esset Εὐφράτη, Solan. adiunxerat, nihil variare edd. Frustra: nam eas excutens aliter rem habere vidi. Εὐφράτη tamen verum esse, vide sic sexies exaratum in Herodoti L. I, p. 82, 84, 85. REITZ.

ead. l. 8. Ἐνθα — τελευτῇ ἐγ.) Errat iterum hic, quisquis est, auctor huius libelli: non enim Seleuciae diem obiit Seleucus, sed in Europa, Macedoniam invasurus a Ptolemaeo Cerauno pugione percussus. Vid. Prideaux P. II, L. I, anno ante C. 280, & scriptoribus ab eo laudatis adde Strab. XIII, pag. 623 D. sed hic regionem non nominat, in qua percussus est. SOLAN.

ead. l. 11. Ἐθνήσατο) Et sic supra, c. 14. REITZ.

ead. l. 14. Ὀρην) Sic spiritu tenui B. in reliquis cum aspero scribitur; vid. & Ἀστρ. cap. 27. SOLAN. Οὐδὲ μὲν ὀρην ἐποιέετο) Sic Herodot. I, p. 2 D. Et laevigato in ed. Steph.

spiritu, μηδεμίαν ὄρην ἔχειν ἀρπασθεϊσίων, nullam raptarum turam habere. Adde Nostrium supra de Astrol. c. 27. REITZ.

Pag. 103. l. 8. Ἐπεδέξαο) Ἐπιδέξασθαι pro ἐπιδείξασθαι Ionicum esse, v. ad c. 1. REITZ.

ead. l. 12. λίσσεται) Ἐλίσσεται, ut supra. GUYET. Et si in talibus amant etiam Iones augmentum, nihil tamen mutavi, quia & sic c. 22 med. λίσσέτω τε καὶ γούνων &c. Possis tamen coniiicere, augmentum a scribente omisium, quia ab dictante ob vocalem praecedentem absorptum erat: nam cum cap. 18 pr. plane legas αὐτίκα ἐλίσσέτω, credibile est, & hic ita dedisse auctorem. Sed cum & mox χρῆν pro ἐχρῆν, recte & usitate, nihil fatis certi statuas. REITZ.

Pag. 104. l. 5. Ταύτης τῆς) Subaudiendum videtur Δει. GUYET.

ead. l. 9. Χρῆν) Pro ἐχρῆν, recte. Herod. VII, 440 C. Ne plura, nam urgent operae; itaque properandum est. REITZ.

ead. l. 13. Τρώμα) Ego τρώμα verum credo. Sic τρώματα Herodot. I, p. 8 A. ed. Steph. Et Hippocr. de morb. I, p. m. 3 & 4 ter, ac saepe deinde. Τρώμασι Aret. Capp. pag. 113 m. τρώματι p. 85 A. & ubique. Sed cum & alibi αὖ eidem sit αὖ, ut Δαύμαστα pag. 1, & sexcenta similia; vulgatum non tetigi. REITZ.

ead. l. 15. Βασιλῆα) Hoc verum esse, vid. ap. Herodot. I, p. 1 C. p. 2 A. & B. & sexcenties deinde. REITZ.

Pag. 105. l. 1. Ἀπικέατο) Et si ἀπικέτω supra frequens, & recte, in hoc tamen verbo terminatio εατο proba. Sic Ἀθηναῖοι ἐπικέατο Herodot. IX, 592 f. Sed nec in altero verbo improba: nam & ἀπικέατο αὐτοὶ IX, 590 f. & VI, 386 C. Περικαθέατο VI, 388 C. Περιβαλλέατο 389 C. REITZ.

ead. l. 3. Ἐχρῆν) Infinit. ille pro imperativo, ut Atticis non inusitatus, (vide modo supra plus decies Cronos. a c. 13 ad 20) ita Ionibus perfamiliaris. Vide etiam plus decies ita scribentem Hippocr. I, Aphor. 19, 20, 21, 22, 23, 24. REITZ.

ead. l. 5. Αὐτίς) Recepi ex Herodoti more, quamquam & αὐθις editum in Hippocr. I de morb. 9 pr. & infra cap. 26 & 27. REITZ.

ead. l. 7. Ὦν) Pro οὖν millies apud quosvis Iones & Nostrium supra de Astrolog. aliquoties. Adde mox c. 22, ἐπινοεῖ ὦν, & supra non semel. Nec obstat, quod in Hippocr. saepe οὖν legamus, ut I de Morb. p. 9, v. 8. Item I, Aph. 3 bis. Ibid. Aph. 5 ac 10. Non dicerem, nisi varietas moneret, vulgatum hic probare. REITZ.

ead. l. 12. Ἀρχετο) Vid. supra c. 17 f. ἀρχατο, & μοχ οὐ
κοδόμεον c. 22; αὐλίζετο, λίσσετο, ἄπτετο &c. itidem sine
augmento; & c. 24, αρχετο rursum. REITZ.

ead. l. 16. Νῆδν) Non ausculto Codici W. νεδν scribenti.
Nῆds Herod. II, 170 D. & paulo post ib. quater. Et ita bene
Noster infra c. 26 &c. REITZ.

Pag. 106. l. 4. Ἦρ) Iam contracte: at supra ἦν, c. 18 post
med. quod quidem magis Ionicum. Sed & contracte tam cre-
bro Hippocr. & Herod. ut nihil mutem. Ὅταν ἐν apud illum
I de Morb. pag. 11 pr. ἦ I Aph. 3. Plura huius farinae addere
taedet. Nisi quod itidem varietur in ἦρ III Aph. 9, cum ἔαρ
ibid. 11 & 12. Sed ἦρ eodem Aph. & ἦρος Aph. 20 eiusdem
Sect. REITZ.

ead. l. 11. Ἐκ δειπνου) Proba phrasis. Leop. 127. SOLAN.

ead. l. 12. Λίσσετο) Et sic supra c. 19; cumque & ἄπτετο
adiungatur, non ἦπτετο, nihil muto. REITZ.

Pag. 107. l. 2. Ἦναιε) Ita scribo; v. ad c. 16. REITZ.

ibid. Τὰ οὐποτε ἔλπετο, μανίης μὲν οὕτω ἔσχετο, ἔρωτος δὲ
οὐδαμᾶ ἑλθέτο) Haud dubie legendum ἀπέσχετο. Interpres
quoque destitit reddidit. Nimirum Stratonice, cum frustra
Combabum in amorem sui pellicere omnibus viribus conten-
disset, Combabus tandem ostendit, se μεγάλοις μυστηρίοις
non esse aptum; quippe qui id sibi exsecuisset, quo virum
potuisset agere. Illa itaque, visis, quae nunquam speraverat, sic
quidem a furore illo destitit, nunquam tamen amoris oblita est. Pro
eo c. 39 dicitur μανίης μὲν ἐκείνης ἀπεπαύσατο. Forte & οὐ-
κοτε, non οὐποτε, scripsit ἰωνικῶς, ut supra c. 14 med. οὐκα-
τε ἰχθύων ψεύουσι. IENS. Certe οὐκοτε leg. etsi ὁπότε quoque
in Herod. VI, 387 C. pro ὁκότε, quod mihi pariter suspo-
ditum, quia sexcenties aliter habet. REITZ.

ead. l. 3. Μανίης — ἔσχετο) Ad verbum, tenuit se, constitit
furoris, vel, quantum ad furorem. Homerica dicendi ratio, id
est, optima. Il. P, 696, & aliquoties alias, θαλαρῇ δὲ οἱ ἔσχετο
φωνῇ, vox faucibus haesit. Od. P, 238, φρεσὶ δ' ἔσχετο, ut Ger-
mani, er hielt an sich. Hymn. XXVII, 12, ἔσχετο δὲ ἄλμη,
constitit mare. Il. X, 416; it. Od. B, 70, Σχέσθε φίλοι, ut no-
stri, halt! continete vos. Et cum genitivo Od. Δ, 422, σχέσθαι
βίης & Il. N, 747, μάχης σχήσασθαι οἶα. Servemus itaque
erudito scriptori suam elegantiam, a qua nec Herod. neque
Plutarchus alieni sunt. Alioqui facile esset legere, unica lite-
rula paulum immutata, μανίης μὲν οὐκῶ ἐκείνης ἔσχετο, non
amplius tenebatur illa insania. Sed melius est nihil tetigisse. GESN.

ibid. ἔχετο) Vid. Ienſ. In omnibus impreſſ. & M. ἔσχετο. Sed idem Mſ. Cod. & ed. Fl. οὕτω non agnoſcunt. SOLAN. ἔσχετο) Solan. diſerte ἔχετο ſcripſerat. At ſi hoc ſenſus patitur, poſſis & ἔσχετο legere. Verum non ſervandi, perſeverandi, ſed deſinendi, cohibendi, ſenſus requiritur, unde Ienſ. recte quidem ἀπέχετο diceret, quod ſcil. magis perſpicuum eſſet. At cum verba cohibendi, deſinendi, genitivum ament, ut notiſſimum ex Aur. carm. Pyth. v. 9, κρατεῖν — γαστρὸς, — ὕπνου, — θυμοῦ, ita & σχέσθαι hac poteſtate invenitur crebro apud Homer. cuius exempla à Geſnero occupata non repeto. Hoc tantum addo, tenere fugam, curſum, utrovis more Latinis dici, modo pro ſiſtere, modo pro pergere, obtinere, ut monſtro in libro de Ambigg. p. 604 — 5. Et ſic ὡς εἶχεν ὀργῆς, qua ira percitus erat, etiam contrarium fere τῷ ἔσχετο μακίης ſignificat. Vid. Steph. Theſ. T. I, p. 1317. Addo εἶχετο τῶν ἔργων, opus ſtrenue aggreditur, vel proprie, gnaviter urgebat coepta, ap. Diod. Sic. XI, c. 43, atque non ſemel deinde. Quae oppoſita verbi εἶχειν vel σχέσθαι notio in dubium impulit viros eruditos, ut non crederent vulgatum hic ſtare poſſe, quod tamen omnino ſanum eſſe, Geſn. ſatis docet. REITZ.

ead. l. 15. Ἐς τὸν ἀνδρα) Conf. ſupra c. 20, ἀπικόμενος ἐς τὸν βασιλῆα. Ne plura in re nota. REITZ.

ead. l. 16. Στενεβοίης) Quae Anteia etiam dicitur; vid. II. Z, 155, & ſeqq. SOLAN.

Pag. 108. l. 7. Ἡῖεν) Sic M. In pluriſque impreſſ. Ἡῖς. Sola Fl. Ἡέν. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐχε) Conf. ſupra ad c. 12. REITZ.

Pag. 109. l. 5. Εἶνεκα) Non audiendus W. Εἶνεκα & εἶνεκεν vere Ionica ſunt; vid. Herodot. & Hippocr. ubivis. VI, 390 E. IX, 585 B. & 589 A. Εἶνεκεν ſeq. vocali II, 101 bis. Nec in eorum edd. obſervatur diſcrimen, quin & εἶνεκα ſequentē vocali, & εἶνεκεν ſequentē conſona edatur contra euphonia, ut in Aph. Hipp. I, 3, τουτέων οὐν εἶνεκεν τὴν εὐεξίην. Sed cum etiam ament hiatus Iones, talia non curemus, alioqui εἶνεκεν hic reſcriberemus. REITZ.

ead. l. 9. Ἐπέδειξε) Lege Ion. ἐπέδειξε. V. c. 19 med. Sed & ap. Herod. IV, p. 250 B. editum προδεδείξαντα, non προδεδείξαντα. REITZ.

ead. l. 12. Δεσπότηα) Pro δεσπότην. GUYET. Conf. ſupra c. 12 Σκύθια pro Σκύθην, ibique notata. REITZ.

Pag. 110. l. 10. Ἐσαγγελέος) Ab ἐσαγγελεύς. GUYET. Quis verò hoc nescit? REITZ.

ead. l. 17. Αὐτίς) Scribe αὐτίς. Quod vid. ap. Maïtt. p. 133; ut κατότι apud Herodot. VII sub init. & alibi. Ita αὐτίς recte deinde c. 20, 30 & 57, hac Diff. Sed cum & alibi hoc Dial. αὐτίς editum, sine varietate Codd. ut ante vidimus, & c. 27 videbimus, non mutavi vulgatum. REITZ. At αὐτίς S. & B. 4.

Pag. 111. l. 16. Ἔργα γυναικῶν) Plaut. *Afin. Opto annum hunc perpetuum mihi cuius operas.* Barth. SOLAN.

Pag. 112. l. 8. Ἐνεδύσατο) M. uti emendaram. In omnibus enim ante impressis legebatur ἐνεδύσατο. SOLAN.

Pag. 113. l. 3. Ἀποκέκριται) Sic M. & impr. omnes, (excepta I. quae ἀποκέκριται.) Nisi quod *Fl.* prave ἀποκέκρανται. SOLAN. Iuncturae lectio forsitan vera. Quia tamen non perpetuum verbum singulare cum neutro plur. nihil mutavi. REITZ.

ibid. Μεγάθος) Haud quaquam credibile est, tantae altitudinis fuisse templum. Corruptum esse hunc locum etiam inde patet, quod mox eiusdem altitudinis fuisse Phallos additurus, trecentorum cubitorum fuisse ait. Nodum solvant alii. In M. nihil subsidii. SOLAN.

ead. l. 5. Ἡλικίην καὶ οἷδε τριηκοσίων ὀργυιῶν) Numerus hic excedit fidem, & est iusto maior. Interpres ita vertit: *etiam hī statura trecentarum ulnarum.* Nescio quare: nam ὀργυιά est τετράπηχυς vel ἑξάπους at quatuor cubiti vel sex pedes multum excedunt unius passus mensuram. Pro τριηκοσίων credo legendum esse τριάκοντα, (immo τριήκοντα, Palmeri, Ioniçe) & sic debere legi, evincunt ea, quae inferius ait de catena, qua homo in summitate Phalli positus, ea, quae sunt ad victum & alios usus necessaria, vestes, vasa & alimenta attraheret. Nam nullius hominis, nedum hominum quatuor, aut plurium sunt tantae vires, ut possint catenam pedum mille & octingentorum tractare, & in tantam altitudinem attrahere. PALM.

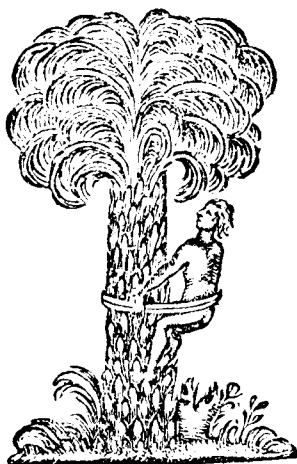
ead. l. 6. Τριηκοσίων) Τριήκοντα forsitan. GUYET.

ead. l. 10. Ἀγαθὰ πάση) Ex variatione *Fl.* & *W.* facile colligitur, ἀγαθὰ ξυμπάση legendum. Sed quia & vulgatum probum, non refert. REITZ.

ead. l. 17. Φαλλοῦς) Conf. supra c. 16. REITZ.

Pag. 114. l. 4. Σειρῇ μακρῇ — ἢ ἐν Αἰγύπτῳ — οἷδε τὸ λέγω) Hic locus apprimè facit ad locum Plinii intelligendum, quem sollicitavit, sed infeliciter, summus vir Salmasius, in suis ad Solinum exercitationibus pag. 1329. Ut igitur emendetur ille Plinii locus, & illustretur hoc loco Lucianus, Plinii verba hic apponam. Exstant in c. 4 lib. XIII, ubi de palmis loquitur:

*Reliquae teretes atque procerae densis gradatisque corticum pollicibus auctioribus, faciles se ad scandendum Orientis populis praebent, utilem sibi arborisque induviis circulum mira pernitate tum homine subeunte. Pollices auctiores vocat Plinius amputatorum vel decidentium ramorum reliquias eminentes & ex cortice protuberantes, ut pollex exsertus ex manu. Id Gallice dicimus chicots. Hinc Plinii locum sane salebrosum & mendosum ita debere legi contendit Salmasius, utilem sibi aborique industis circulum. Quae lectio mihi videtur aliquid habere absurditatis: qua enim utilitate affici potest arbor tali circulo? Ego igitur pridem in margine nostri Plinii Codicis emendaveram, *vitilem sibi arborique indutis circulum*, & ita censueram legi debere doctus a quodam nobili navarcho de modo, quo incolae Palmiferae regionis in Africa celeriter cum suo circulo scandunt excelsas palmarum arbores: scilicet induunt se una cum arbo-
re ipsa circulo e vitili ligno facto, & pedibus in arboris pollicibus illis nitentes, & lumbis circulo innixi, manibus vero ambabus circulum gradatim & subsultim attollentes, celerissime usque ad arboris summum, ubi sunt rami & fructus, scandunt; id saepe facientes, ut lagenas suas ramis succis appendeant, vel eas plenas vino palmeo reportent. Quod ut facilius intelligas, figuram hic apposui hominis ita cum circulo*

suo scandentis. Quae emendatio mea firmatur omnino ex hoc Luciani loco: unde non mediocriter gavissus sum. Expende rem accuratius, lector candide, & confer cum nostra emendatione, & ut spero, non solum eam approbabis, sed plausum dabis PALM. Σειρῇ μακρῇ) Lege μικρῇ. Vid. sequentia verba ubi catenae alterius & ab hac diversae (quae sc. esset, uti lensius emendare iusserat & ex W. restituiimus, μακρὰ) mentio fit. KUSTER.

ead. l. 13. Μίμνει τε χρόνον, τὸν εἶπον ἡμετέων) Puto, Lucianum scripsisse τῶν, Ionice pro ὧν, ut passim in hoc libello, (quamvis & τὸν pro ὧν scriptum sit) *Et manet tempus eorum, quos dixi, dierum.* Nempe dies septem (ut cap. 28 med. dictum) quorannis homo aliquis in aliquo Phallorum, qui in προπύλαις templi Syriae Deae sunt erecti, persistit. IENS.

ead. l. 14. Τῶν εἶπον ἡμ.) Egregie lensius hoc viderat; idque accedente iam Codice, omnino recipiendum duxi. REITZ.

ead. l. 15. Κομίζουσι — ἀπὶ αἰσὶ) W. & Fl. aliter, nempe, τὰ νομίζουσιν εἰς αὐτὸν πρόσδε κείμενον κατὰ αἰσὶ. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 3. Κατὰ γόρον) Confer cum Scholio 8. Legendum autem videtur καταγορεύων. SOLAN.

Pag. 115. l. 7. Ἐπικέεται) Sic M. & Fl. In reliquis ἐπικέεται. SOLAN. Erri vulgatum non damnabile, (ut vid. ad c. 6) tamen quia optima notae libri —έεται hic habent, idque optimum, facile hoc dedi Solano, ut hic reciperem; erri deinde non facio idem, quia ob utriusque frequentiam probabile est utrovis more dedira opera scriptum. Cf. c. 32. REITZ.

ead. l. 9. Δοκέειν) Sic scripsimus, ut supra c. 1. In omnibus impr. & ipso M. erat δοκέει. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐδρῇ μεγάλη ἀνέχει ἐκ τῆς) Leg. videtur ἔδρῃ μεγάλη ἀνέχει ἐκτὸς, μέγας &c. GUYET.

ead. l. 14. Ἐκ γῆς μέγας) Ita Cod. L. In omnibus impr. ἐκ τῆς, quod unde fit, facile perspicis. SOLAN. Ἀνέχει ἐκ τῆς) Non dubito, quin scripserit auctor ἐκ γῆς. Quam facile Γ in Τ, tum maiusculae huius formae, tum minuiculae antiquioris, quae in Aldinis adhuc libris frequens est, permutentur, intuenti constat. Quam conveniat γῆς sententiae, ex versione nostra apparet: quam nihili sit ἐκ τῆς, inde colligas, quod omiserunt plane interpretes. GESN.

ead. l. 15. Ἐπικέεται) Sic etiam hic scribi oportet. Fl. tamen cum reliquis hic errat. SOLAN.

ibid. Αὐτὸν) Sic W. & Fl. ut ad templum referatur, melius, quam in reliquis αὐτήν. SOLAN.

ead. l. 16. Ὁ πρόνηος) Quidquid sit de usu aliorum scriptorum, qui nescio an hic satis inter se conveniant; hic certe auctor partibus templi sic utitur, ut *propylaeum*, τὰ προπύλαια, *vestibulum*, sit locus subdivalis, magnus, centum passuum, non ipsi modo portae, orientem spectanti, obiectus, unde nomen habet, sed ad latus boreale, (non item ad australe, nec ergo aequabiliter) multum excurrrens, in quo phalli positi. Ex hoc *propylaeo* demum per gradus ascenditur in crepidinem duos passus altam, cui templum s. aedes imposita est. Hic *pronaus* est, atrium templi, aedes anterior, aperta undique, columnis subnixa, testum commune ipsius *pronaï*, & *aedis* proprie dictae, τοῦ ναοῦ, sustentibus. Hic *pronaus* (*porticum templi* etiam dixeris) ἡσκηται θύρησι χρυσέησι, *excultus est valvis aureis*, non quasi ipse sit clausus; sed valvae, quibus apertis in ναὸν intratur, exteriore ornatu suo, *argumentis*, in quibus describendis multi sunt poëtae & antiquarii, porticum illam, illum *pronaon*, exhilarat. Per has igitur valvas in ναὸν itur, *aedem* proprie dictam, quae *cella* saepe Latinis est, eius magnitudinis, ut aliquot centum armatos ceperit *cella Concordiae* Cic. Philipp. III, 12, & in *cella Iovis Capitolini cremare* Caesaris cum lecto cadaver quidam voluerint. Ab hac *cella* diversus hic & minor est θάλαμος, interior & sanctior recessus, cum choro templorum nostrorum comparari qui possit. Alius est in Cnidiae Veneris templo ille ναὸς, s. σηκὸς ἀμφίθυρος, augustior, quaedam aedicula, cui inclusa imago, de qua diximus ad illum locum Ἑρωτ. c. 11 ἐπιστάδομος, posticum templi, plane separatus & bene munitus ad thesauros asservandos &c. GESN.

Page. 116. l. 1. Θύρησι τε) Lege γὰρ pro τε. SOLAN.

ibid. ἡσκηται) *Elaborata est, instructa.* GUYET. Habuimus crebro supra, ut *Amor. c. 3, ἡσκημένη κόμη.* *Ibid. cap. 10, εὐμόρφους παισὶν ἐξήσκητο.* Rursus *ibid. 33. Imag. 11 post m. λίθοις τοῖς πολυτελέσιν ἡσκημένος.* Plutarch. T. II, p. 1162, *κάπρον χρύσειον εἰς προτομὴν ἀνθρώπου ἡσκημένον.* Diod. Sic. IV, c. 77, *πτέρυγας θαυμαστῶς ἡσκημένας.* REITZ.

ibid. Χρυσέησιν) W. recte. In impress. omnibus χρυσεόισι. SOLAN.

ead. l. 8. Ἐνδοθεν) Τὸ ἐνδοθεν hic pro ἐνδοθι, ut & supra. GUYET. Verum est, ἐνδοθι proprie esse *intus*, ut Hom. II. A, 243, — σὺ δ' ἐνδοθι θυμὸν ἀμύξεις. Sed & ἐνδοθεν eidem familiare eodem sensu, ut Z, 247, — ἐνδοθεν αὐλῆς Δάδεκ' ἔσαν &c. Exemplorum satis habet Seberus. REITZ.

ibid. οὐκ ἀπλὸς) Nihil opus est emendatione. Adspiratio- nem enim sic negligere Iones, nimis notum. Ita οὐκ ὁμοίως, & οὐκ ὡς, vide ex Herodoto afferentem Maitt. de Dial. pag. 133, & satis patet in compositis ἀπικνύομαι & similibus. Ita ἀπ' οὗ Herod. IV. Et ἀπ' ἐσπέρης IV, 272 B. Licet in Hip- pocr. adspirata plerumque adscita, ut ἀφ' ὀκρίων I de Morb. pr. & ἐφ' ὀκρίᾳ ib. ἀφ' ὧν ib. οὐχ ὁμαλῇ ib. p. 9; ἀφ' ἐαυ- τοῦ pag. 8: contra, ἀπὸ ἐαυτοῦ ib. 9, 15, cum illico tamen rursus ἀφ' ἐαυτοῦ, & ἐφ' ἐαυτὴν, ib. 9 f. Item ὑφ' ἧς p. 8 f. Sed desino nugarum. REITZ.

ead. l. 11. ὦν) Sic W. & B. 2. recte. Sic enim postulat haec Dialectus. Nec unquam in eo Mf. ea in voce pecca- tur. Reliqui impr. οὔν. SOLAN.

ibid. Ἐσέρχονται) Sic in M. Ex manu tamen recentiore. Omnes impr. prave εἰσέρχεται. SOLAN.

ead. l. 15. Ἦτε Ἡρη, καὶ τὸν αὐτοὶ Δία ἔόντα) Interpretan- dus hic locus est de Iove Dolicheno, auctore Luca Holste- nio in notis ad Stephanum de urbibus, in ΔΟΛΙΧΗ. ALMEL.

ead. l. 16. Ἀμφὶ δὲ χρύσει) Adscripsit la Croze vid. Blond. de Sibyllis L. I, c. 13, p. 65. Non vero satis designa- verat, ad quae verba haec pertineant, cumque librum illum non possideam, locum investigare nequeo. REITZ.

Pag. 117. l. 1. Φέρουσι) Recte hic habent plerique im- pressi. M. & Fl. φέρουσι, prave. SOLAN.

ead. l. 2. Ὁ δὲ ταύροις ἐφέζεται) Vid. Spanh. ad Callim. 255, & Holst. ad Steph. Byzant. Sine *v* in omnibus impr. ex- cepta Fl. scriptum erat ταύροις. SOLAN.

ead. l. 3. Εἴματα) Scriptura haec ex W est. quam nos lu- benter arripuimus, utpote praestantiorē vulgata ὅμματα. SOLAN. Potius εἴματα scripsi, ut habuimus non longe ante, ac bis deinceps, & c. 51, etsi εἴματα laevigavit Solan. ex W. Forſan imprudens, ut interdum in accentibus & spir. manus eius erravit. At recte adspirari, ut sexcenties ap. Ho- mer. & in Herodoto L. II, 134 B. constat. REITZ.

ead. l. 5. Ἡ δὲ Ἡρη — τοι) Non placet illud τοι, quod omnes libri nostri exhibent. Mallet *σοι*. SOLAN.

ead. l. 6. Σύμπαντα) At Herod. σύμπαντα semper. REITZ.

ead. l. 10. Ἐπὶ τῇ κεφαλῇ ἀκτῖνάς τε φέρεσι) Bene monuit Hemst. adeundum Kuster. ad Aristoph. Av. v. 1114. Ibi is docet, recte Camerarium ex illo Aristoph. loco observare, statuarum capitibus apud vet. lunulas addi solitas fuisse, ne avium stercore inquinarentur. Sed refutat eundem opinan-

tem, inde Christianis manasse morem sanctos suos cum eiusmodi orbibus in capite pingendi; cum & veterum Deorum Dearumque imagines apud vet. Graecos circulo radiato honoris gratia ornari solerent, ut ex hoc Luciani non modo pateret, sed & ex eiusd. Tim. c. 51, ubi cum Hemsterh. iam plura dederit, eo lectorem remitto. REITZ.

ead. l. 11. Κεστὸν) Vestem fuisse opinatur eruditissimus auctor notarum ad marmor. Oxon. p. 24, 2. Vide tu Hom. II. E, 214. SOLAN.

ead. l. 12. Περικέσται) Cur iam non etiam *περικέσται* emendar Solanus? An quia sensit, & saepiuscule sic deinde legi, ut c. 34, *κέσται* — *ἄρνος*, & ibid. iterum &c. Et *ἀπακέσται* c. 51. Vid. nos ad c. 6. Sed *κέσται* plurale est Herodoto, L. IX, 587 C. ubi *ἀναπεπτάται*, *πατεσκέσται* sunt. Atque in praeteritis etiam sic solere pluralem, vid. supra cap. 10 f. & c. 42. Haec itaque nihil officiunt. REITZ.

ead. l. 13. Ὑδατώδεις) Florentina tribus verbis ditior, sic habet: *οἱ δὲ ὑδατώδεις πολλοὶ δὲ οἰνώδεις πολλοὶ δὲ πυρώδεις*. Sed nescio, anne illud *οἰνώδεις* lepidus quidam ioci causa adiecerit, quasi a Luciano praetermissum. Licet vini color pro nigricante purpura possit accipi. *Οἰνώδεις* etiam in W. esse, sed ante πολλοί, adleverat Solan. quod si verum, recipi posset. REITZ.

ead. l. 15. Φορέουσι) Peccant hic iterum omnes impr. & ipse M. SOLAN.

Pag. 118. l. 6. Θωυμαστὸν) De tabula picta minime hoc mirum foret, sed de signo dictum, non mirum solum, sed impossibile etiam, nisi quis intus latens oculorum aciem in omnes pro lubitu partes direxerit. SOLAN.

ead. l. 8. Ἱστορέη) Mallet *ἑσορέη*, ut supra. Nihil tamen hic invitis libris mutare ausus sum. SOLAN. Cum *ἱστορεῖν* sit etiam spectaculi & curiositatis causa aliquid contemplari, explorare, inquirere, *experiri*, ut reddidi; ferri forte potest haec lectio. Sed cogitandum tamen, an non praestet *ἑσορέη*. GESN.

ead. l. 12. Σημήϊον) Confer c. 36. KUSTER.

ead. l. 16. Ἐπὶ τῇ κορυφῇ) Etiam apud Graecos talia. Aristoph. Ὀρν. 514: — *ὁ Ζεὺς γὰρ ὁ νῦν βασιλεὺς Αἰετὸν ἔστην ἔρριν ἔχων ἐπὶ τῆς κεφαλῆς βασιλεὺς ὢν. Ἡ δ' αὐτοῦ θυγάτηρ γλαῦχ' ὁ δ' Ἀπόλλων, ὥσπερ θεράπων ἱέρακα*. GESN.

Pag. 119. l. 3. Ἐσιόντων &c.) Interpunctionem immutavi, quae antea haec fuit: *Ἐν αὐτῷ δὲ τῷ νηῷ εἰσιόντων. ἐν ἀριστερῇ κέσται &c.* REITZ.

ead. l. 14. Ποιέουσι) Mirum, ni semel ποιέουσι & ποιέοντες dixerit, quod Ionibus usitatissimum, licet & alterum per saepe invenias. REITZ.

ibid. Ἀπόλλωνος γενεήτεω) De barbato Apolline Macroh. Sat. I, 17 & 18. Plane πολίδες, capus, est apud Pausaniam Boeot. 9, p. 559, 34 &c. GERN.

ibid. Γενεήτεω) In nullo nummo barbatum unquam conspici, docet vir harum rerum indagator sagacissimus Ez. Spanhemius, quem adi ad Callim. p. 68. SOLAN.

Pag. 120. l. 4. Ἐν) Ita emendandum esse videram, nondum conspecto Cod. M. in quo ἔν, uti edidi, non, ut in impressis est, ἐν. Idem tamen Codex mox prave ἄλλω, pro ἄλλο, quod in omnibus impressis recte habet. SOLAN.

ibid. Ἐν δὲ καὶ) An sic legendum: ἐν δὲ καὶ ἄλλο, τὸ σφετέρῳ. GUYET. Nihil opus est mutare interpunctionem, si ἐν pro ἐν legas, quod facimus. De locutione autem ἐν δὲ vid. ad c. 39. REITZ.

ead. l. 10. Οὔτε ἱρέων) Pro οὐθ' ἱρέων, observante Dukero ad Thucyd. II, c. 71, ad imitationem Herodoti Thucydidem etiam dixisse οὔτε ἱμῶν, (ubi operae tamen male dedere ἱερέων.) Sed apostrophum negligi, si in Thucyd. rarius, apud Herodot. & hic eo est frequentius: exempla singulis pagg. occurrentia non afferam, nisi varietas Codd. testibus, optio neque indigeat. Vide modo statim iterum οὔτε ἱδὼν πρῆγμα — οὐδὲ ἰδίων &c. Sed scribas pro arbitrio modo apostrophos addidisse, modo neglexisse, in Attica etiam & communi dialecto, notavimus alias. REITZ.

ead. l. 11. Προφητείων) Sacerdotes a Prophetis distinguit. SOLAN.

ibid. Ὅδε δὲ) Ἀπόλλων. GUYET.

Pag. 121. l. 1. Ἀρχιεύς) M. a secunda manu. Recte omnino. Sic enim postulat dialectus. In omnibus impr. ἀρχιεύς. SOLAN.

ead. l. 4. Προσφέροντας) Ὑποφέροντας forsan. Supra, εὔτ' ἂν δὲ ὑποδύντες φέρωσι. GUYET. De baiulatoribus utique intelligendum, non de iis, qui dona afferunt, qui fere huius vocis sensus est. Vide, an non satius sit προσ. legere. SOLAN.

ead. l. 5. Συναγείρουσι) An συντηροῦσι; Τὸ συναγείρουσι locum hic habere non videtur. GUYET.

ead. l. 8. Οὐκ ἔσονται) Excidit hic, ni fallor, aliqua vox. Sed in libris nostris nihil subsidii invenio. Omnes enim consentiunt. SOLAN. Supperias fert loco a scribis corrupto Gish.

Koen Animadv. ad Gregor. Cor. de Dial. p. 193, legendo
ἐκότε καὶ ἔσονται.

ead. l. 10. Ἐπὶ δὲ καὶ ἄλλ.) *Ψεύδεται Λουκιανός.* LA CROZE.

ibid. Οἱ μὲν μιν — ἐφάρτετο) Credat Iudaeus Apella Luciano. GUYET.

ead. l. 15. Κέαται) Taedet hoc rursus tangere; sed quia Solan. ait, emendatum esse, vid. cap. 6, & videbis, nihil interesse. REITZ.

ibid. Ἐν δὲ καὶ) I. e. ἔνεστι. GUYET. Ἐστὶ subaudiri quis non videt? Locutio alias in enumerandis accurate minutis usitata; vide Hesiodi scut. Herc. a v. 154 ad 157, ubi quinque ita ἐν δὲ reperitur. Ita Homer. ἐπὶ δὲ saepissime. Et ἐκ δὲ Il. A, 436 seqq. ubi Clarkium vide. Alia ex Herodot. & Callim. vid. ap. Horreum Obs. ad Herod. pag. 26, qui saepe αὐτοῖς, saepe aliud nomen praemissum intelligi docet. REITZ.

ead. l. 17. Ἰερίων) Admodum verosimilis est cl. Bel. de Ballu coniectura, pro ἰρίων legentis ἡρώων.

Pag. 122. l. 1. Νεώ) At hoc potius Atticum est: quare mallem ννός, ut iam plus sexies supra, & infra c. 50 f. REITZ.

ead. l. 2. Τόινυδς) Sic rescripti, cum invenirem τὸινυ δέ. REITZ.

ead. l. 6. Ἀπίκοντο) Audacter ita dedi contra edd. quia cum Herodoto ita adhuc semper scripsit. Nec me movet, quod in Hippocr. I de morb. p. 8, 20, ἀφίκηται editum, & ἀφίγμέναι I Aph. 4 bis. Nam alia res in praeterito, quod ἀφίγμένον etiam Herodoto centies. REITZ.

ibid. Συμφορῇ) Mallem συμφοραί. Ἀπίκοντο autem, quod dialectus Ionica poscebat, ego pro ἀφ. reposui. SOLAN.

ead. l. 8. Ὀμολόγηε) W. SOLAN.

Pag. 123. l. 6. Χειροῦδες) In omnibus impress. χειροῦδεις. SOLAN.

ead. l. 7. Αὐτοῖσι) Ἀν τοῖς Ἱεραπολίταις; GUYET.

ibid. Ἀποδέχεται) Ἀν pro ἀποδεδειγμένοι εἰσὶ; supra p. 881 (ed. Bened.) ab ἀποδέχομαι ductum est iuxta interpretis expositionem. Ἀποδεδειγμένοι, i. e. creati, constituti. GUYET. Ἀποδέδεχεται M. & impr. omnes. SOLAN. Supra c. 10 f. ἀποδέδεχεται aequae ac hic: ibi vero idem ab ἀποδείκω deductum suspicatus est Guyet. quod & hic ratione significatus non malum; sed quia formatio potius est ab ἀποδέχομαι, nec illud sensum absurdum fundit, ei adhaereo. Terminatio autem illa praeter. passivi Ionibus frequens: ita γεγράφεται, τετρίφεται &c. Herod. & Aret. Vid. Maitt. p. 129. REITZ.

ead. l. 8. Σπονδηφορέουσι) M. & Fl. In reliquis impressis σπογδὴν φορ. SOLAN.

ead. l. 10. Πλείονες καὶ τριηκοσίων) Καὶ pro ἢ positum est. Sed sic libri omnes nostri. SOLAN.

ead. l. 11. Αὐτέοισι) Ἀν τοῖς Ἱεραπολίταις; GUYET.

ibid. Πᾶσι) M. & Fl. In reliquis πᾶσα. SOLAN.

ead. l. 12. Ἀρχιερεὺς) Sic M. sed a posteriore manu, uni & supra omnes impressi, ἀρχιερεὺς. SOLAN.

ead. l. 13. Τιάρῃ) Vid. Spanh. 467. SOLAN:

Pag. 124. l. 1. Κατ') Hoc praefero, ut magis Ionicum; licet ἀφ' ὧν, ἀφ' ὧτων, in Hippocr. frequentissime editum. REITZ.

ead. l. 6. Γίγνεται) Sic & paulo ante ἐπιγίγνεται. Et mox γίγνεται c. 50 f. & γίγνεται c. 51 &c. at γίνονται Herodot. praefert cum Hippocr. qui & γινώσκειν, non γιγνώσκειν; quater quinquies p. 5, L. I de morbis, & millies alibi. Sic γίνεσθαι aliquoties vid. ib. p. 6 &c. At initio Aphorismorum γίγνεται fere semper editum, deinde vero promiscue. Et quid demum refert? REITZ.

ead. l. 8. Ἐρχονται καλεόμενοι) Horum meminere etiam Plinius, Varro, & Martialis, a Casaubono laudati ad Athen. VIII, 1, p. 577. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐν τῇ πτέρυγι) In M. & Fl. haec paulo aliter leguntur, nempe ἐν τῇ πτέρυγι ποίημα χρύσειον αὐτέω ἀνακέατο. Ego, quocumque demum pacto legas, ἀνεκέστο rescribendum existimo. SOLAN.

ibid. Ποίημα χρύσειον αὐτέων) Non habet αὐτέων in vicina, ad quod referatur. Hagenaë 1535, ubi raro admodum peccatur, excusum est ἀντέων. Vix dubito, verum id esse, & Ionicum, pro ἀνθέων, ut κολοκύνη, ut apud Nostrium αὐτῆς &c. Florum quorundam effigies, corolla, ornamentum pisci datum. Ita certe interpretatum esse, fraudi non fuerit. GESN.

ead. l. 11. Εἶχεν) Ita M. In Fl. εἶχε. In reliquis ἔχε. SOLAN. *Εχε) Conf. supra c. 12 & 24. REITZ.

ead. l. 16. Ἐφεστειδὺς) Legendum arbitror ἰφεστειδὺς, certe sic transtuli. GESN.

Pag. 125. l. 16. Ἀλεκτρυὼν) I. e. homo ita dictus, sed quare? GUYET. Mirum est profecto, ἀλεκτρυὼν de homine dici: at supra pluries, ubi de gallis Cybeles sacerdotibus castratis mentionem fecit, semper eos Γάλλους, non ἀλεκτρυόνας vocat. Ea vox, ut puto, ex versione in textum irrepsit. Quidam sciolus putavit, γάλλον non esse vocem Graecam, & γαλῶν Latine dictum debere dici ἀλέκτρυνά, & mutavit in eam

vocem, quae nunc in Graeco legitur: vel forte scripserat Lucianus, ἀλέκτωρ, quae vox etiam de castrato potest usurpari, qui est sine lecto coniugali. Nam ut Ἠλεκτρά dicta est secundum Scholiasten Euripidis in Oreste, a privativa α, & λέκτρον, διὰ τὸ πολὺν χρόνον ἀλεκτρον μείναι χόλω Κλυτμηναίστρας: sic & ἀλέκτωρ potest dici castratus, ab eodem etymo, quod videlicet caelebs maneat. Eius vocis in ea significatione reperiuntur exempla, sed dumtaxat in feminino, forte & in masculino Lucianus usurpavit, ut sit ὁ καὶ ἡ ἀλέκτωρ. PALM.

Pag. 126. l. 3. Ἀπαιτέσται) Ἀπαιρέσται dedisse arbitror auctorem. GESN.

ead. l. 6. Ἐορτέων) An ὠρτέων; vel añ ex W. ὀρτέων, mutato tantum spiritu, quod malim, quia sic statim iterum in eodem, ὀρτήν; & quia hoc magis Ionicum: v. Herodot. IV, 256 E. REITZ.

ead. l. 8. Πυρὴν) Legendum videtur πῦρ ἐνιᾷσι. GUYET. At quomodo tum καλέουσι cohaereret? Quare nihil mutes potius. REITZ.

ead. l. 14. Τὰ ἱρὰ) Ἱρὰ sunt signa ipsa, antiqua religione sacrata, Dii quasi ipsi, ut modo habuimus τὰ ἱρὰ, numina: σημήνια horum signorum imitatione expressae imagines. Ut lucidior esset interpretatio, τὰ ἱρὰ Deos reddidi. Poteram etiam sacra. Ovid. Met. X, 696, Sacra retorsérunt oculos, de simulacris. Iustin. XXXVI, 2, 13, de Mose, sacra Aegyptiorum furto abstulit. GESN.

ibid. Πυρὴν ἐνιᾷσι) Accuratus dici puto πῦρ ἐνιέναι. Sic certe est apud Suidam πῦρ ἐνίεσαν, ἐνέβαλον. Forte πυρὴν fecit aliquis, qui paulo ante legerat, πυρὴν vocari totum hoc solemne. Si ἐνιέναι simpliciter esset incendere, stare posset πυρὴν, ut vocaret hoc nomine totam illam arborum succendendarum multitudinem. GESN.

ead. l. 16. Πολλοὶ) Miror iterum, nunquam πούλοι legi: An igitur Noster hoc oblitus? an librarii hanc Ionicam scilicet elegantiam nescivere? REITZ.

ead. l. 17. Φορέουσι — ἱρὰ) Sacra. De φορέουσι saepius supra monui. SOLAN. Φέρουσι) Solan. φορέουσι emendarat, sine auctoritate. Licet recte forsan, tamen quia id c. 48 & his 52 &c. non tantum reliquit, sed alibi quoque in hac Differt. plus decies ita occurrit, nihil ego contra libros ausim. Tum ne verum quidem est, φορέειν semper Ionibus dici, ut supra satis indicatum. REITZ.

Pag. 127. l. 11. ὄργια) In omnibus impressis & Mf. M. legitur ὄρκια. Sed hic necessario mutandum. Vid. supra c. praeced. & 15. Unde ratio emendationis satis patebit. SOLAN. Quid sibi ὄρκια hic velint, non intelligo. ὄργια postulari arbitror, & interpretatus sum. GESN.

ead. l. 14. Ποιέουσι) Quare non ποιῶσι, ut Herodot. Sed utrumque Ionicum est, & ποιέουσι etiam deinde in hoc opusculo. REITZ.

ibid. Ἀποκέαται) Vid. ad c. 32. REITZ. Pro ἀποκέαται Mf. Reg. 2954. legit ἀπικνέαται inde facilis permutatio in ἀπικνέεται, quam lectionem interpretando expressit cl. Bel. de Ball.

ead. l. 16. τὰ δὲ) In eos enim asservantur usus. Ego τὸ δὲ reponendum censueram, quod & margini L. ab aliquo vetere grammatico observatum esse video, qui scripsit ἴσως, τὸ. SOLAN.

ead. l. 17. Τάμνει) Hoc Herodot. amat; vid. L. IV. REITZ.

Pag. 128. l. 8. Ὑπερτε) Anne ὕπερτε; ut Herodot. L. IV. Sed quia τε ambiguum foret, an pro & valeat, nihil mutuo. REITZ.

ead. l. 9. Φυλάξαντες δὲ ἑπτὰ ἡμερέων ἀριθμὸν) Observato septem dierum numero. Mf. ἐννέα ἡμερέων ἀριθμὸν, novem dierum numero. GRAEV. Primo ἑπτὰ praeferre credo τῷ ἐννέα, ob sacrum numerum septenarium. Dein tirones notare velim, ut φυλάττεσθαι τινὰ, etsi cavere aliquem significat, ut fugias, veluti φυλάττεσθαι τὸ δέλωαι Aelian. I. V, & φυλάττεσθαι ἄκοσμα. XIV, 19, vitare indecora, & Aesop. fab. 23, τοῦτους φύγειν καὶ φυλάττεσθαι χρὴ, & fab. 86 f. & Aët. Apost. XXI, 25, item φυλάττεσθαι ἁμαρτίας Plutarch. Cat. Mai. pag. 341 B. ita φυλάσσειν ἡμέραν esse observare, expectare, ut obeas eum. Long. Past. III, 98 ed. Iungerm. τῶν προβατευτικῶν ἀμέλειαν φυλάξας, & observata, captata passorum incuria. Et L. IV, p. 109 ed. Moll. νύκτα δὲ φυλάξας. quod & Lib. I, p. 5 ed. Iung. habetur. Alciphre. similiter II, Ep. 1 fin. σὺ δὲ ἐμοὶ μέμνησο φυλάξαι τὴν ἡμέραν τοῦ δειπνοῦ. REITZ.

ead. l. 14. Αὐτέων) Ita emendandum fuit, ut Dialectus postular, & recte c. 45 legitur. SOLAN.

Pag. 129. l. 5. Δικαιέουσι) Sic V. 2. M. & reliquae Δικαιεῦσι. SOLAN. Δικαιεῦσι) Hoc verum, etsi nec alterum improbum. Vid. satis testimoniorum ex Herodoto afferentem Mairt. de Dial. p. 212. REITZ.

ead. l. 8. Πέρι) Ego hanc voculam, quae in omnibus deerrat, cum sententia postularet, inferui. SOLAN.

Pag. 130. l. 1. Ὑδασι τε ψυχροῖσι χρ. λουτρῶν τε καὶ π.) Haverk. ad Ioseph. T. II, pag. 162 pr. ubi legimus, οὗτος ἀπολεύονται τὸ σῶμα ψυχροῖς ὕδασι, haec Luciani conferri iussit. Sed non solum locutio convenit; verum & ritus quidam Esseniae sectae, ceterorumque Iudaeorum eo libro ab Iosepho describuntur, quos & Lucianus tangit, & quorum vestigia quaedam vel in templo illo Syriaco invenit, vel finxit. REITZ.

ead. l. 2. Χρεώμενος) In M. *χρεόμενος*, sed a recentiore manu est litera χ, unde constat, primo scriptum fuisse *ῥεόμενος*. SOLAN.

ead. l. 3. Χαμοκοιτέων) Florentinae lectionem veram suspicor, & licet in aliis compositis saepe α in ο migret, & vicissim, tamen hic diphthongum αι servandum arbitror, quia in ceteris compositis manet, ut *χαμαιβατος*, *χαμαιγενής*, *χαμαικλινής* & pluribus aliis, unde merito dubitat Steph. num in Hefychio, qui *χαμώκοιτος* cum ω scribit, non etiam *χαμαικοιτος* sit scribendum. REITZ.

ead. l. 5. Αυτῆς) Ita recte M. Fl. & B. 2. Nam Fr. hic cum reliquis aberrat. SOLAN.

ead. l. 7. Καὶ τὸδε πατρίθεν οἶκος δέκονται) Mirifice interpretes, quorum prior, *Et quod ex patria cuiusque venit, id de- nuo apud se recipit; ceterior, atque hoc e patria domi recipiunt.* Immo atque id ab patribus, maioribus, in domibus & familiis suis retinent. Tessera illa & coniunctio hospitalis ab patre propagatur in filium, & ab hoc exercetur conservaturque. Neque sane mox dicerem *sumis libamentis ἐπισπείσας*, sed datis & fuis libamentis. GRON. Non persuadet mihi Gronovius, οἶκος δέκεσθαι significare in familia sua retinere. Est sine dubio οἶκος δέκεσθαι opus hospitis, qui domum suam aliquem recipit. Itaque τὸδε πατρίθεν significare puto, *quidquid est ex illa patria, quae ipsis assignata est.* GESN.

Pag. 131. l. 1. Στίζονται) Immo etiamnum mos ille ridiculus in illis regionibus obtinet. Omnes enim, qui terram sanctam invisunt Christiani, stigmata referunt, hic servatoris in cruce pendentis, ille sepulcri, alius alterius alicuius rei itidem sacrae. Quae superstitio non ridicula tantum, sed cum summo dolore coniuncta, quandoque etiam non sine ipsius vitae periculo est. In balneis itaque aliquando videas, quorum corpora tota sacris illis figuris cooperta

sunt; quoque plura stigmata gerunt, tanto sanctiores habentur: sancto enim titulo omnes decorant, qui vel tantillum ridiculo isto sacro initiati sunt; sed longe facilius corpori notae inuruntur, quam, quae vera sanctitas est, animi maculae absterguntur. SOLAN. Ut ii, qui hodie Hierosolymam eunt. LA CROZE.

ibid. Καρπός) De *carpis*, manuum partibus, hic sermonem esse, perspicuum est; sed quia καρπός etiam *fructus*, deceptus est Augustinus, verba Psalmi 128, 2, τοὺς πόνους τῶν καρπῶν σου φάγεσαι, reddens, *labores fructuum tuorum manducabis*; cum sit, *labore manuum tuarum vescitor*, bene observante Garakero, in Cinn. p. m. 245. REITZ.

ead. l. 5. Κεῖνοι) Bene, pro ἐκεῖνοι, v. supra, c. 16. REITZ.

ibid. Τῇσι παρθένοισι) Leg. Iul. Pollux libr. III. Demosthenis Encomium, quod sequitur, non esse Luciani, iam monui praefat. ad lectorem: satis prodit stilus. Attamen Thomas Magister ἐν ταῖς ἐκλογαῖς Ἀττίδος, in dictione ἐπιδρομὴ citat locum huius encomii, ut Lucianum. Atque etiam quidam dubitarunt, an tractatus de Dea Syria esset Luciani. BOURD. Τῇσι παρθένοισι, καὶ τοῖσι ἡϊβάοισι) Si ridere Ionismos in animo habuisset frequenter repetendo ingratas illas in σι terminationes, sive perpetuos σι, σι, σι, sibilos, potuisset & in hoc imitari Herodotum septies ira iungentem p. 262 D. ταύτοις ἐν τοῖσι αὐτοῖσι τόποισι κατοικημένοις εἶσι τοῖσι. Et p. 264 f. &c. REITZ.

ead. l. 6. Γάμον ἰέναι) Pro πρὸς vel εἰς γάμον ut ἐλθόντας τὸ ἱερὸν, Paus. p. 259, 9 ed. Fr. referente Maitair. p. 74. Sic ἔρχεσθαι κλισίην, Homero familiare, recte observante L. Bos de Ell. p. 268, quod tamen in verbo ἰκάνω ei nondum concedo: nam cum ὃν μὲν ἰκάνω Homerus ait, & ἰκάνω invado significat, potest quaecunque invadam etiam sine ulla ellipsi exponi. REITZ.

ead. l. 8. Πόλει) Qui delicias Ionicas amat, πόλις scriberet; ita enim ablat. sive dativ. formatur Herodot. Vid. L. VI, 383 A. (ed. Steph.) item 389 A. & IX, 589 B. &c. aut saltem πόλει corrigeret. Sed quia πόλει perpetuo in hoc Dial. ut c. 1, 10, 13, 21, ac 22 &c. nihil mutavi, etsi scribarum vitium puto. REITZ.

ead. l. 9. Τοῖσι δὲ νέοισι) Mallem αἱ δὲ παρθένοι, vel, quod ad scripturam magis accedit, τῇσι δὲ παρθένοισι, nam de virginibus antea dixerat; nisi mox a se id praestitum narraret. Vid. Theophr. Char. 21. SOLAN.

IN DEMOSTHENIS ENCOMIUM.

Pag. 132. *l.* 1. ΔΗΜΟΣΘΕΝ. ΕΓΚ.) Stilus huius libelli a Luciani lepore, gratia & perspicuitate longe abest, Sophistamque potius olere videtur. KUSTER. Luciani si genuinus foetus censendus hic libellus, a iuniore scriptum esse, & ante XXX aetatis annum crediderim. Sed suppositivus est. Vid. notas ad c. 24. NB. edidit cum notis in suo Demosthene Wolfius. SOLAN. Esse non videtur Luciani, sed alicuius Lucianum κακοζηλοῦντος. Marcil. Si Lucianus auctor est huius libelli, quod in neutram partem facile confici posse arbitror; prior pars Satirica esse videtur, in laudatores ineptos, magno conatu magnas nugas vel poëticas vel solutae orationis agentes. Altera pars autem, quae ex Macedonicis deprompta commentariis fingitur, digna Luciano, & maximo quovis ingenio. Hinc tumidum illud & plus fere, quam Sophisticum dicendi genus, quod movit Marcilium, ut Luciani esse negaret, itemque quod Aristotelis, Xenocratis, Theophrasti, condiscipulorum forte suorum, auditor fuisse dicitur Demosthenes; haec, inquam, non imputanda sunt auctori, non magis, quam quae in aliis id genus libellis ex alia persona dicuntur. Quin veniam etiam ab aequis lectoribus spero, si interpretatio nostra quibusdam locis parum candida & facilis videatur, quippe quae, quantum eius fieri potest, etiam dictionem & formam exempli sui referre debeat. GESN. Διατριβὴ indigna Luciano, scripta Alexandriae. Vid. c. 8, 9, 24, 25 &c. Ad stilum Plutarchi mihi valde accedere videtur. LA CROZE. Communi doctorum consensu non creditur ab Luciano compositum; & revera stilus affectatione plenus & rudis valde differens a Luciani characterē iustam dat suspicionis causam &c. Vid. Misc. Obs. Maii & Jun. 1733, p. 368. Nomina personar. Graecis addidi, quae Gesnerus versionī inseruerat. REITZ.

ead. l. 3. Βαδίζοντί μοι) Luciani non videtur. GUYET.

ead. l. 4. Ἐκτὴς ἐπὶ δέκα) Eo die mensis Pyanepsionis obisse Demosthenem, auctor est Plur. sub fin. eius vitae pag. 1576, 2. V. Dem. 164, 1. SOLAN. Cum mensem non nominer, nihil inde de natali die vel Homeri vel Demosthenis colligas. Et iussit, credo, auctor in hoc etiam, quod natalem inducit celebrantes poëtae & oratoris maximi, cum de neutro aliquid constaret. GESN.

ead. l. 5. Θερσαγόρας) Quis hic sit, nescio. Poëtam fuisse, mox audies. Ad nos aliunde eius fama non pervenit. SOLAN.

ead. l. 8. Θερσαγόρας) Adiecerat Hemst. videndum L. Bos ad Evang. Luc. XVIII, 13, ubi cum itidem nominativus legatur, ὁ δεὸς, ἰλασθῆντί μοι, post exempla alia etiam hoc Luciani affert, addens: *Neque tamen Atticismum hunc animadvertit Luciani interpres h. l. quando reddidit: Hic Therfagoras poëta est. Debebat: Therfagora poëta, quoniam, & unde? — At Gesnerus vel sine hac admonitione pristinum errorem iam correxit. Conf. Bis Accus. c. 20 f. & 33 pr. Adde, si vis, Aesop. F. 129 f. τῶν ἐδείκνυσας, φίλος; REITZ.*

ead. l. 13. Ὁμήρου γενεαλογίαις) A quo oraculo edocti natalitia Homeri, & quando celebrari coepta sint, alii doceant. SOLAN.

Pag. 133. l. 4. Ὅπως οὖν ἔφην, δεῖ μὲν μοι καὶ τοῦ περιπάτου) Salmuriensis interpres accipit, ac si mutetur persona, & cum antea locutus fuerit Therfagoras, nunc incipiat Lucianus: unde voculam καὶ hic praecipue efficacem omittit in versione, quam vides esse: *Ego vero, ut dixi, deambulatione opus habeo.* Hanc sententiam admisit ab Melanchthone, qui prorsus eodem modo, *Tum ego: Et mihi opus est deambulatione.* Sed profecto non ita est, & continuatur persona Therfagorae, qui, cum ante iam dixerat de ambulando καὶ τοῦτου δούμενος, id nunc repetit, dicens, *Quod igitur dicebam, etiam deambulatione quidem opus habeo; multo autem prius, aiebat, venio hunc salutare optans.* GRON.

ead. l. 7. Ἰστε δῆπου τὸν) Vid. Plut. 1557, 1. Erat etiam in Ceramico statua intra urbem, quam a Polyucto factam tradit Plut. in eius vita. Meurs. Ath. Att. 23. AG. IV, 974. SOLAN.

ibid. τὸν ἐν δεξιᾷ τοῦ τῶν Πτολεμαίων νεῶ) *Hunc in templo Ptolemaei ad dextram collocatum esse.* Mf. *τοῦτου Πτολεμαίου νεῶ.* Lego, *τὸν ἐν δεξιᾷ τοῦ Πτολεμαίου νεῶ*, ut & legisse videntur interpretes. Ptolemaeus autem Philopator Homero templum dedicavit, ut auctor est Aelianus Var. Hist. XIII, 22. GRAEV. Templi Homero a Philopatore Ptolemaeo structi mentio est apud Aelian. V. H. XIII, 22, quod Alexandreae collocat, nescio quam bene, Marshamus in Can. Chron. p. 441. An illud idem templum hic signari dicemus, & scenam dialogi esse in Aegypti Alexandria? Nolim sane hoc solo argumento: cum praesertim Ptolemaei

Gymnasium in ipsis Athenis Atticis inveniam. Pausan. I. I, pag. 29, 31. GESN.

ibid. τῶν Πτολεμαίων νεῶν, τὸν κατειμένον τὰς κόμας) Homerus comatus. GUYET.

ead. l. 12. Δημοσθένην) Solanus non semel dubitasse videtur, Δημοσθένην, an Δημοσθένην rectius ederet. In paradigmatis quidem grammaticis accusativus formatur Δημοσθένην. Sed saepius apud Nostrum Δημοσθένην, ut supra bis ter vidimus, ac mox rursus. Et sic ap. Aeschin. frequentius accusat. in *πν* terminatur, quam in *η*. Vid. eius Orat. contra Cresiphontem pag. 420 D. edit. *Par.* Et 437 A. & D. Item 436 B. & E. 438 A. & c. Et ipsum Demosth. de Corona p. 481 D. Δημοσθένην tamen *ibid.* pag. 451 B. & 467 B. Conf. quae Tom. I ad Scholiaft. dixi. Item T. V, p. 455, v. Ἀρη. Rursus quae ad Scholiaft. Eumuch. Schol. 5, ubi Ἀριστοτέλην quoque Laërtio usitatus esse, quam Ἀριστοτέλην, ποταμῷ, ἐπὶ Διογέην, Σωκράτη, & similia occurrunt *ibidem*. Ἀριστοφάνην vero Bis Accus. c. 33, ubi *Fl.* tamen Ἀριστοφάνην. Sed quid tricamur in iis, quae utrovis more formantur? Notavimus tamen, ut alij editores deinde non nimis solliciti sint in hoc nominum genere. REITZ.

ead. l. 14. Συμβουλομένη ἄν σοι) Legendum puto συμβαλομένη. Certe hoc interpretatus sum. GESN.

Pag. 194. l. 2. Τῆς εὐροίας τὸν Ὀμηρον ἐπιγράψασθαι) Sic omnino legendum ex Aldina editione, quamquam vitiose ibi εὐρροίας. Homero se debere ait, quod sponte sua carmen numeros venisset ad aptas, & flumen quasi bonorum verbum hucisset effundere. GESN.

ead. l. 5. Εἰ ἄρα τῷ) Ἑγκλιτικῶς & Attice τῷ pro τινί, ut infinita magis sit oratio. GESN.

ead. l. 8. Καὶ πέπονθας τὸ τοῦ τὸν δόλιχον νανικηκός) Vertitur: cui idem accidit, ac illi, qui dolicho victoriam est adeptus. Cur non? cui idem accidit, ac illi, qui in stadio vicit. Sic enim Latini loquuntur, qui ignorant vocem *dolichum*. Sic & statim, καὶ σὺ δὴ μοι δοκεῖς νανικηκός τὸν δόλιχον τῶν ἐπῶν; inepte vertitur, & tu certe mihi videris verborum dolicho devictus; cum sit vertendum, & tu mihi videris in carminum stadio vicisse. GRAEV.

Pag. 135. l. 1. Ἐπιδέξον κληθήσασθαι) Barbare prorsus antea legebatur ἐπιδέξου. L. Codex hanc scripturam supeditavit, ex qua sensus iam aliquis erui potest, ex vulgata nullus. SOLAN.

ead. l. 6. 'Ὡς δὴ σοι) Δὴ τοι forsan. GUYET. 'Ὡς δὴ σοι) Haec etiam impeditiora. L. quidem & Fl. σὺ, sed ne sic quidem satis explicita. SOLAN. 'Ὡς δὴ σοι — ἐργασαμένῳ) Sic legendum arbitror, ut pendeat ab κατορθώδουντι. GESN.

ead. l. 11. Σμικρὴν) Euphoniae causa legerem μικρὴν. REITZ.

ead. l. 13. Πλείων εἰμι) Ut supra saepe vidimus ἄλος εἰμι; totus sum in eo; ita hic potior sum, pro, magis eo inclino; usurpat. REITZ.

ibid. Πρὸς Ὀμήρῳ) Πρὸς pro ὑπὲρ ait Scholiastes recentior, (ut qui etiam Urbanum Grammaticum allegat) quod non plane falsum; nempe quantum ὑπὲρ tum valet pro, quo sensu oratoribus est frequens. Conf. supra Deor. Dial. XX, § 3, τοῦτο μὲν ἅπαν ἀγαθὸν καὶ πρὸς ἑμοῦ λέγεις, quod accuratius Hemsterh. reddit, *e te mea parvas*, ac Scholiasten Aristoph. leviter reprehendit. Quia πρὸς τινος λέγειν proprie est, ab aliquo dicere, ut ab aliquo stare, i. e. a partibus alicuius. Ita & hic τετάχθαι γνώμην πρὸς Ὀμήρου, erit: sententiam meam adiungere partibus Homeri: metaphorice, copias meas adscribam ordinibus Homeri. REITZ.

ead. l. 15. Πρὸς τοῦ Δημοσθέν.) Subaudi τετάχθαι. GUYET.

Pag. 136. l. 1. Ἐπεὶ γε μὴ) Ἀπ' μὴν; GUYET.

ead. l. 2. Κατὰ) Forſan καί. GUYET.

ead. l. 13. Οἰνοβαρές) Hom. II. A, 225. SOLAN.

ead. l. 14. Φιλίππου μέγας) Demosth. Ol. II, p. m. 16 C. εἰ δέ τις σώφρων ἢ δίκαιος ἄλλος, τὴν καθ' ἡμέραν ἀκρασίαν τοῦ βίου, καὶ μέθην, καὶ κορδακισμοὺς οὐ δυνάμενος φέρειν, παραισῶσθαι καὶ ἐν οὐδενὸς εἶναι μέρει τὸν τοιοῦτον. SOLAN. Respicit ad Olynth. II, p. 23 E. (ed. Wolf. 1604 f.) ubi τὴν καθ' ἡμέραν ἀκρασίαν τοῦ βίου καὶ μέθην, καὶ κορδακισμοὺς coniungit. Ibi Ulpian. Κορδακισμὸς ἐστὶ εἶδος ὀρχήσεως αἰσχροῦ καὶ ἀπρεποῦς. GESN.

in Schol. col. 2. l. 5. Μίμων) Sic scripsi, erat enim μύρων nullo sensu, cum Hesychius nos doceat, Κορδακισμοὺς εἶναι τὰ τῶν μίμων γελοῖα καὶ παίγνια. CLER. Scripsisse videtur μῆρων. SOLAN. Quidni ergo μῆρων; REITZ.

Pag. 137. l. 1. Εἰς οἶωνδ' ἀρίστος) Hom. Iliad. M, 243: Εἰς οἶωνδ' ἀρίστος ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης. Idem Od. 496: — οὐ οἱ ἀεικὲς ἀμυνομένῳ περὶ πάτρης Τεθνάμεν. SOLAN.

ibid. Δεῖ γὰρ τοὺς) Locus exstat in Or. pro Cor. p. m. 162 A. quem ob praestantiam mox integrum exhibebimus ad πέραις μὲν &c. SOLAN. Pro Coron. cap. 28: Δεῖ δὲ τοὺς ἀγαθοὺς ἀνδράς ἐγχειρεῖν μὲν ἅπανιν ἀεὶ τοῖς καλοῖς, τὴν ἀγα-

τὴν προβαλλομένους ἐλπίδα· φέρειν δ' ὅ, τι ἂν ὁ θεὸς διδῶ
γενναίως. GESN.

ead. l. 4. Ἦκε μὲν) Hom. Il. H, 125. SOLAN.

ead. l. 6. Πηλίκον) Perle&is Ol. & Phil. aliisque multis, haec
verba apud Demosth. nondum reperire valeo. Liv. XXI, 53:
Quantum ingemiscant, inquit Sempromius, patres nostri, circa moe-
nia Carthaginis bellare soliti, si videant nos, progeniem suam, amos
consules, consularesque exercitus, in media Italia paventes intra
castra? SOLAN. Orat. contra Aristocr. p. 759 med. Πηλίκον
ποτὲ στεναχάζαιεν ἂν οἱ ἄνδρες ἐκείνοι, οἱ ὑπὲρ δόξης καὶ ἐλευθε-
ρίας τελευτήσαντες, καὶ πολλῶν καὶ καλῶν ἔργων ὑπομνήμα-
τα καταλείποντες, εἰ ἄρα αἰσθάνοντο, ὅτι νῦν ἡ πόλις εἰς ὑπὲρ
του σχῆμα καὶ τάξιν προεβλήθη. GESN.

ead. l. 8. ῥέοντα Πύθωνα) Dem. Or. pro Cor. c. 43, p. m.
172 A. ἐγὼ μὲν τῷ Πύθωνι θρασυνομένῳ καὶ πολλῶν ῥέοντι καὶ
ὑμῶν οὐκ εἶχα οὐδ' ὑποχώρησα. Quem locum respicit & Phi-
lostr. pag. 482. Ubi a doctissimo interprete alio amandamur:
unde factum etiam, ut phrasin mutaram voluerit, minus
commode. SOLAN. De hoc Philippi oratore Dem. pro Cor.
c. 84. GESN.

ibid. Ὀδυσεὺς. νιφάδας) Hom. Il. Γ, 222. Cetera vid. Il. M;
323. SOLAN. Ex quo Lucianum etiam emendavi. REITZ.

ead. l. 12. Πέρας μὲν) Πέρας μὲν γὰρ ἅπασιν ἀνθρώποις
[ἐστὶ] τοῦ βίου [ὁ] θάνατος. καὶ ἐν οἰκίσκῳ τις αὐτὸν καθείρ-
ξας τηρῇ· δεῖ [δὲ] τοὺς ἀγαθοὺς ἄνδρας ἐγχειρεῖν μὲν ἅπασιν
ἀεὶ τοῖς καλοῖς τὴν ἀγαθὴν προσβαλλομένους ἐλπίδα. φέρειν δ'
ὅτι ἂν ὁ θεὸς διδῶ γενναίως. Omnibus enim hominibus vitae
terminus est mors. Etiam si quis in cellula conclusum se te-
nuerit. Viros vero fortes honesta semper aggredi oportet,
bona interim spe munitos: quidquid vero Dii voluerint, ge-
neroso animo perferre. SOLAN. Demosth. pro Coron. c. 28:
Πέρας μὲν γὰρ ἅπασιν — τηρῇ. Deinde statim illa, quae modo
dedimus, δεῖ δὲ τοὺς ἀγαθοὺς ἄνδρας κ. τ. λ. Ceterum de οἰ-
κίσκῳ Ulpiani observationem adscribere placet: φασὶ τὸν ὄρ-
νον οἶκον οὕτω καλεῖσθαι παρ' Ἀττικοῖς. λέγει οὖν, ὅτι καὶ
μεταβάλλῃ τις τὴν διαίταν, καὶ ὄρνις εἶναι νομίζεται, ἀπο-
δακνύται πάντως, καὶ μὴ δεικνύς ἑαυτὸν, ἀλλ' οὕτω κρυπτόμε-
νος. Itaque caveam vertimus. GESN.

ibid. Θάνατος) Demosth. de Cor. 28, qui ὁ θάνατος. SOLAN.

ead. l. 13. καὶ ἐν οἰκίσκῳ) Utitur & Alciphron totidem ver-
bis I, Ep. 25, nisi quod αὐτὸν tantum postponat, scribens:
καὶ ἐν οἰκίσκῳ τις καθείρξας αὐτὸν τηρῇ, ubi Bergler. bene:

*Sunt Demosthenis verba ex Orat. de Corona, quae crebra allusione auctorum quasi in proverbium abierunt. Mutuatus autem est hanc sententiam ex Homero Demosthenes, ut annotant Plutarch. de Poësi Homerica — Lucian. in Enc. Demosth. & Clem. Alex. VI Strom. ubi parallela colligit ex antiquis, & posterioribus scriptoribus. Locus Homeri, quem adumbravit Demosth. est Il. M, 322, cuius summa: Si post hoc bellum essemus immortales futuri, distuaderem pugnam; sed quia mille modis instat mors, pugnemus gloriose. — Sed non satis constat argumentum, si post bellum reddas Homeri sententiam: nam post bellum, esset bello patratio, quae minime distant verba poetæ, contrarium dicentis, nempe, — *εἰ μὲν γὰρ πόλεμον περὶ τόνδε φυγόντες Αἰεὶ δὴ μέλλοιμεν ἀγῆρωτ' ἀθανάτων τε* "Εσσεσθ', id est, quod si bella hoc evitato senii mortisque expertes essemus &c. REITZ.*

ibid. Μυρία) Locum laudat Thomas Mag. v. ἐπιδρομή; ubi corrupte legitur κυρία, & deest vox αὐδῆς. SOLAN.

ead. l. 18. Σὺν τῷ καιρῷ) Verius puto καιρῷ, ut intelligatur vis illa, qua animum ferunt. Quae sit καιρῖος vel καιρία πληγὴ, nemo temere ignorat. GERN.

Pag. 138. l. 1. Τὸ τοῦ τρ.) I. e. orationis moratae. GUYET.

ead. l. 4. Παρρησίαν — ἀνειμένος) Perita phrasis videtur ex Iliad. I, 372, ἀναίδειαν ἐπιειμένος. Ἀνειμένη ψυχὴ aliud est, Vid. Philostr. p. 767; libera mens (curis). Ad Ἀχαΐδας vid. Il. B, 235; H, 96. SOLAN.

ead. l. 14. Περιφρονεῖν) Wolf. ὑπερφ. Sed omnes libri nostri consentiunt; nec mutare opus est. SOLAN.

Pag. 139. l. 1. Τὴν σὺν) Lege σὴν. GUYET.

ead. l. 3. Δημοσθένην) Vid. ad c. 2. REITZ.

ead. l. 5. Τοῦ μὲν) Scilicet ἀγώνισμα. GUYET.

ead. l. 8. Οὐκ ἄν) Euripid. Phoen. 503, ubi tamen quidam Codd. Eurip. hoc male. Εἰ πᾶσι ταῦτο καλὸν ἔφυσον δ' ἄμα, οὐκ ἦν ἂν ἀμφίλεκτος ἀνθρώποις ἔρις. Quod mendose in Canteri ed. sine ἂν legitur. SOLAN.

ead. l. 10. Σμύρναν) Sic H. Bas. utraque, Gr. & Fr. Reliquae Στυππίαν, &c, quod mireris, P. & S. quae Στυππίαν retinent, Smyrnam vertunt. Stephanum Byz. frustra consului. SOLAN. Interpretes Melanchthon & Bened. Smyrnam etiam dederant, etsi Στυππίαν in Graecis edidere uterque. REITZ.

ead. l. 11. Θῆβας τὰς Αἰγυπτίας) De Homero vel Aegypto vel Ind. adeo, v. quos laudat Casaubon. ad Athen. IV, 14. Aegyptium etiam vocat Calasiris apud Heliodor. Aethiop. l. III, p. 148. GERN.

ead. l. 14. Ἡ τὸν Ἴωνικόν) Forte *Ionicum* hoc *tempus* pertinet ad migrationem illam Ionicam, quae facta est Attico anno 536, id est, post Troiam captam annis 163. Sane Arundelianum marmor posteriorem facit Homerum Troiano bello annis 168. V. Marsham. Ca. Chron. p. 352 & 360 seq. GESN.

Pag. 140. l. 2. Ὁ πεν γε) Aut haec loco mota sunt, aut valde absurdus scriptor censendus est: nam quod Melanchthon vertit, *quidam* &c. ex ingenio isthaec mutavit. SOLAN.

ead. l. 3. Πενίας) Πενίας fortasse. GUYET.

ead. l. 4. Ἀλλὰ μὴ) Corrige μὴν. GUYET. (Idem habet Menag.) Μὴν) Ego μαι coniiciebam pro μὴ, quod in impress. est. Nunc μὴν, quod Menagio placuerat, in L. reperiri cum videam, in textum etiam recepi. SOLAN.

ead. l. 5. Περὶ στενὸν) Ego unica voce *περιστενὸν* scribi debere censeo. SOLAN.

ead. l. 12. Αἱ λιπαραί) Pindar. Isthm. II, § 4, Λιπαραῖς ἐν Ἀθήναις l. c. Ἑλλάδος ἔρεισμα Ἀθῆναι etiam Pindaricum est; teste Plut. 414, 2 ed. Steph. quem vide & 623. De reliquis verbis accipe Philostrati locum pag. 829 & 830: αἱ δὲ εἰσω μέλειται περιεργάζονται τὸ παιδίον, Pindarum, ἐπιβάλλουσαι τὸ μέλι. . . . ἐξ ὅμων τὰ χαῖμα ἤκουσι, καὶ ἀπὸ τῶν λιπαρῶν καὶ ἀοιδίμων Ἀθηνῶν. καὶ γὰρ τοῦτο οἶμαι αὐτὰς ἐνστάσαι Πινδάρῳ. Vox Ἀθηνῶν, quae hoc in loco a Morello inserta est, nupero Philostrati enarratori non placet. Nescivit scilicet vir doctissimus, ῥῆσιν esse Pindaricam; necessarioque aut requiri voecm, aut intelligi, quod vel sequentia verba, etiam si diferti in eam rem deessent auctores, satis evincunt. Immo ipse Graevius, qui cetera recte interpretatur, dum locum hunc Philostrati ad Συγγρ. c. 15 profert, hoc ignorasse videtur, cum putat voce *τοῦτο mel Hymettium* intelligi; cum palam sit, *Elogium* hoc ipsum intelligi debere, non *mel Atticum*. Vid. Eur. Tr. p. 503 A. SOLAN. Pindaricum hoc Athenarum elogium agnoscit Schol. Aristophan. Neφ. 298, cuius Lyrici loca plura laudat Spanh. ad l. c. qui non *pingues* intelligi vult Athenas, cum *λεπτόγων* sit solum Atticae, sed *splendidas*. Videtur tamen neque altera illa exfulare significatio debere, quod olearum ferax fuit Attica, vel ob id ipsum, quod *λεπτόγους*. Florentinus Geopon. 9, 4 extr. de oleis Ἡ δὲ λεπτόγειος ἐπιτηδεύει, καὶ μαρτυρεῖ ἡ Ἀττικὴ. Add. Cerva ad Virg. Ge. II, 179 seq. Deinde nisi *λιπαραί Ἀθῆναι* sint pingues, vix intelligitur iocus Aristophanis Acharn. 640, ubi ridet eos, qui hoc epitheto Athenarum ita delectentur,

cum eodem plane modo laudentur apuæ. Εἰ δέ τις ὑμᾶς ὑπο-
 δουλεύσας λιπαρὰς καλέσειεν Ἀθῆνας. Εὖρα τὸ πᾶν ἂν διὰ τὰς
 λιπαρὰς, ἀφύων τιμὴν περιέλας. Vid. Casaub. ad Athen. V,
 3. Interim *nividas* dicere in versione placuit, quia *nivere* dicun-
 tur, qui bene habitii sunt, inprimis ab oleo &c. GESN.

ibid. Τῆς Ἑλλάδος ἔρεισμα) Sic supra T. I, Tim. § 50 pr. ὁ
 Τίμων, τὸ μέγα ὄφελος τοῦ γένους, τὸ ἔρεισμα τῶν Ἀθηναίων,
 ubi plura Hemsterh. Adde Gatak. Cinn. cap. 20, p. 392 edit.
 min. Maioris 384. Ac Drelincourt. Homeric. Achil. pag. 53,
 qui plurima auctororum testimonia collegit, a quibus Achil-
 les alique Heroës patriæ vocantur *munimentum, turris, mu-
 rus, columnen*. Sed parum habet utilitatis talia hic collegisse.
 REITZ.

ead. l. 14. Ἐπὶ τῆς) Ἀν ὑπὲ; GUYET.

ibid. Ἐρωτας θεῶν) Vid. Ὁρχ. c. 39. SOLAN.

ead. l. 15. Κρίσεις) Neptuni & Minervæ lis nota, quam
 tangit etiam Ὁρχ. c. 39. SOLAN. Hoc argumentum ipse tra-
 ctat Demosthenes contra Aristocr. p. 735 fin. ubi tum quin-
 que celebra Atticæ iudicia recenset, tum Areopagum eo
 nomine commendat, Ἐν μόνῳ τούτῳ τῇ δικαστηρίῳ θεοὶ δί-
 κας φόνου καὶ δοῦναι καὶ λαβεῖν ἡξίωσαν, καὶ δικασταὶ γενέ-
 σθαι διενεχθῆσιν ἀλλήλοις, ὡς λόγος. Λαβεῖν μὲν Ποσειδῶν
 ὑπὲρ Ἀλιρρόβιου τοῦ υἱοῦ παρὰ Ἀρεως, δικασσάσθαι δὲ Εὐμενίσι
 καὶ Ὀρίστῃ οἱ δώδεκα θεοί. Est & apud Liban. Or. XXII &
 XXIII, conficta Neptuni actio, & defensio Martis. Κατοικί-
 σεις intelligo præter ipsam Minervæ in arce commorationem,
 illam Panis infra Pelasgicum, de qua Lucian. Bis Accus.
 p. 219 pr. GESN.

ibid. Δωρεάς) Olivam, equum, frumentum. SOLAN.

Pag. 141. *l.* 3. Οὐδ' ἂν εἴς) Respicit ad formulas Demo-
 sthenis, v. g. pro Coron. cap. 2 extr. οὐδ' ἂν εἴς ταῦτα φή-
 σις: c. 39, οὐδ' ἂν εἴς εἴποι περὶ αὐτοῦ τοιοῦτον οὐδέν. GESN.

ead. l. 4. Φησὶν ὁ Δημ.) Verba hæc apud Demosth. π. τῶν
 συμμ. non invenio, sed iis proxima sunt, ad eaque respicit
 haud dubie, quæ de Atheniensibus habet, qui contra Persas
 fortiter pugnando, urbe sua relicta, gloriam erant affecturi
 immortalem. Phil. II, (144 A.) ἀξίως δ' εἰπεῖν οὐδεὶς δεδύνη-
 ται... ἐστὶ γὰρ μείζω τὰ ἐκείνων ἔργα ἢ ὡς τῷ λόγῳ τις ἂν
 εἴποι. SOLAN.

ead. l. 5. Ἀφθονία μὲν ἦν ἂν μοι περιττὴ πάντως τόδ' ἐγκώ-
 μιον. οὐκ ἂν ἀπαρτὰν ἐνομιζέμεν) Turpis macula ex Salmu-
 rienſi editione in hanc propagatur, dum sic editur, cum vo-

ces illae τὸ δ' ἐγκώμιον pertineant ad sequentia, ad quae re-
tulit etiam interpres, sed infelicissime vertens, *idque encomium*
non distrahendum putarem: neque enim ἀπαρτῶν est distrahere,
sed suspendere. Certe melius Melanchthon, *idque encomium*
non existimarem praetermittendum esse. Sic ex eadem Salmurienſi
paulo ante video editum monſtroſe Στυππίαν pro Σμύρ-
ναν. GRON.

ibid. Τὸ δ' ἐγκώμιον — δν) Sic interpungendus hic locus,
quod in ſola B. praefitutum eſt. In varia reliquae abierunt,
& abſurda. SOLAN.

ead. l. 6. Ἀπαρτῶν) Verte *annectere*. GUYET. Ἀπαρτῶν ἐνο-
μιζόμεν) Etiam haec Demotheſenica formula, pro Coron. c.
18 extr. Καί με μὴδὲς ὑπολάβοι ἀπαρτῶν τὸν λόγον τῆς γρα-
φῆς, εἴαν εἰς τὰς ἑλληνικὰς πράξεις καὶ λόγους ἐμπέσω. Ne
quis me putet a cauſa & accuſatione aberrare. GESN.

ead. l. 8. Ἰσοκράτης — τῆς ἑλ.) Vide Iſocr. Ἑλεν. ἐγκ. ho-
dieque exſtans. SOLAN.

ead. l. 12. Τοῦπίſαγμα) Eraſmi emendationem in textum
recipiendam duximus, Chil. IV, 2, 69. Quid enim hic ἐπί-
γραμμα, quod in omnibus noſtris libris legitur? SOLAN.
Τοῦπίγραμμα) Placuerat mihi quoque illud ἐπίſαγμα Eraſ-
mi & Wolfii: ſed reduxit me in viam doctiſſimus Hemſter-
huſius, cum illud ambitioſe factum a mercatoribus mone-
ret, ut pittacia, tabellas, inſcriptiones ſ. titulos affigerent
ſaccis. GESN.

ead. l. 13. Πατὴρ) De quo iam ad Ἐνυπν. c. 7 dictum eſt.
SOLAN.

ibid. Χρυſέα κρητὶς) Plut. 623 f. de Herod. mal. Pindaro
tribuit. Ἐπ' Ἀρτεμισίῳ παῖδες Ἀθηναίων ἐβάλοντο Φαινῶν
κρητῖδα ἐλευθερίας. & 1593. Vide etiam apud eundem 979 f.
& 1, 2, & in Themistocle 210 f. Perit hoc Pindari opuſcu-
lum. SOLAN. Χρυſέα κρητὶς κατὰ Πίνδαρον) Pythior. 7 pr.
patriam & genus Megacſis tanquam crepidinem aut funda-
mentum laudibus eius ſubſterni ſcribit. Iam reſpexerat ad
hunc locum paulo ante, ubi negat eiſmodi ἐδραίων κρητῖ-
δα laudum Homeri eſſe. GESN.

Pag. 142. l. 7. Ἡσιόδου δάφνην) Vid. Theogon. 30. SOLAN.

ead. l. 9. Καλλιſτρατος) Hunc oratorem cum audiſſet De-
moſthenes, eloquentiae tanto amore incenſus eſt, ut ſtatim
reliſto Platone Calliſtratum ſectari coeperit, & eloquentiae
ſtudio totus incubuerit: qua de re legendus A. Gell. III, 13,
meminit & Plut. SOLAN. Gell. III, 13, narrat ex Hermippo,

ut Demosthenes *notus, demulctus & captus* oratione Callistrati Demagogi, *nobilem illam τὴν περὶ Ὠρωποῦ δίκην* dicentis, *ut cum inde seclari coeperit, Academiam cum Platone reliquerit.* GESN.

ibid. Ὁ κατάλογος) Oratorum scil. i. e. eloquentiae exempla. GUYET.

ead. l. 10. Ἀλκιδάμας) Is est, quem Cic. Tusc. I *nobilem Rhetorem* appellat; nisi quod ibi prave legitur *Alcidamus*. Plutarchus *Alcidamantem*, ut Lucianus, vocat. SOLAN.

ibid. Ἰσαῖος) Chalcidiensem fuisse, tradit Plut. 1543. SOLAN.

ibid. Εὐβουλίδης) Philosophus is Milesius. Vid. Plut. 1553. SOLAN.

ead. l. 13. Ἀπολισθαίνειν) Potest verum esse, quod Fl. refert, quae & alibi sic scribit. Sed quia vulgatum frequentius occurrit, nihil propter hanc solam immutem, nec refert. De Dom. cap. 12 f. *διολισθαίνουσιν* etiam legimus, ubi Schol. *διολισθάγουσαν* idque crebro permutari, ibi obiter diximus. REITZ.

ead. l. 14. Κομᾶν) I. e. *τρυφᾶν*, luxuriari. GUYET. Immo *κομᾶν* prima brevi, ut invitis edd. dedi. REITZ.

Pag. 143. l. 1. Φρύνης) Duae huius nominis fuere meretrices. Haec est, quam Fontenellus de gloria cum Alexandro in Dialogis venustissimis facit contendentem. SOLAN.

ibid. Ἀριστοτέλους) Vide, quae ad ipsum principium huius libelli observavimus. GESN.

ead. l. 3. Ἐν ἀνθρώποις) In omnibus libris legitur *ἐπ'*. Tragicum videtur. Vide & Ἐρωτ. c. 37, & confer haec cum Ἀποφρ. c. 11, & Ἐτ. Δ. VII. SOLAN.

ead. l. 8. Ἐλξιν) Ἐλξιν. GUYET.

ead. l. 11. Ὅσαι Ζηνὸς) Unde habeat, nescio. SOLAN.

ead. l. 12. Πάντα πόριμα) Quae de studio hoc Demosthenis dicuntur, ea copiose enarrata habemus a Plutarcho in utraque vita, a Libanio in vita, ut Ciceronem de Orat. I, 61, reliquosque taceam. GESN.

ead. l. 13. Κουρά) Haec omnia Plutarchus enucleabit in vit. Rhetor. & Dem. Libanius etiam vit. Dem. SOLAN.

Pag. 144. l. 7. Μόνος γέ τοι τῶν ῥητόρων, ὡς ὁ Λεωσθένης ἐτόλμησεν εἰπεῖν, ἑμψυχον, οὐ σφυρηλατον παρῆχε τὸν λόγον) Benedictus: *Ac uique solus oratorum, ut Leosthenes dicere non dubitavit, animatam, non malleo fabricatam orationem protulit.* Quae sit malleo fabricata oratio, doceant fabrorum filii: nobis, qui Musis operamur, ignota est utique. *Σφυρήλατος λόγος* laudatur, non vituperatur. Plutarchus de oraculis Py-

thiae: ὥστε ταυτὶ μὲν τὰ προγεγραμμένα τῶν σοφῶν, τὸ γινῶ-
 δε σκαυτὸν, καὶ τὸ, μηδὲν ἄγαν ἀποδέχεσθαι, καὶ θαυμάζειν
 οὐχ ἥμιστά διὰ τὴν βραχυλογίαν, ὡς πυκνὴν καὶ σφυρήλατον
 νοῦν ἐν ὀλίγῳ περιέχουσαν ὄγκῳ, & quae sequuntur. Sicuti
 praecepta sapientum, quae proscribuntur, Nosce te ipsum, & illud,
 Ne quid nimis, probamus & admiramur valde ob brevitatem, quod
 sapientem & solidam complectantur sententiam in paucis verbis, si-
 ve sine verborum tumore. Legendum itaque in Luciano, ut est
 in Ms. ἥμι-ψυχον καὶ σφυρήλατον παρῆχε τὸν λόγον, vivam &
 solidam orationem edidit. Utraque vox, qua laudat orationem
 Demosthenis, est translata a statuariorum arte. Signa enim
 vivere dicuntur & spirare, cum singulari artificis ingenio sic
 ficta sunt, ut videantur non statuae esse, sed viva animan-
 tia. Claudianus IV Consul. Honorii, quamvis ibi loquatur
 de vestibus acu pictis:

Vivit opus, multaue ornatur iaspide cultus,

Et variis spirat Nereia bacca figuris.

Σφυρήλατα, quae & dicuntur ὀλοσφύρα & ὀλοσφύρατα, sunt
 solida, compacta, plena, non confata. Plinius Histor. Nat.
 XXXIII, c. 4: Aurea statua prima omnium nulla inanitate, &
 antequam ex aere aliquo illo modo fieret, quam vocant holosphyra-
 tam, in templo Anaitidis posita dicitur. Est igitur σφυρήλατος
 oratio, solida, plena gravissimis sententiis, in qua nullus est
 inanis verborum strepitus: cui opponitur oratorum inanis sen-
 tentiis verborum volubilitas, uti vocatur ab Augusto. GRAEV.

ead. l. 8. Αἰσωδένης) Vid. not. ad Πρ. λ. c. 2. SOLAN.

ead. l. 9. Καὶ σφυρήλατον) Obsequamur Graevio, id est;
 libris antiquis, de καὶ pro οὐ ponendo. Alioquin mihi vide-
 batur pulchre etiam dici ἥμι-ψυχος οὐ σφυρήλατος, νίνα & spi-
 rans, non rigida ac dura, ut quae malleo ducuntur. GESN. Et ob
 hanc rationem ego in vulgato nihil mutavi. REITZ.

ead. l. 10. Καλλισθένης) Idem de Aeschilo dictum narrat
 Plut. Symp. VII, 10, sed Callisthenem auctorem non lau-
 dat. SOLAN.

ead. l. 13. Ἄλλ' ὕδωρ πίνων) Brod. Misc. part. II, p. 525:
 Servius Demosthenem abstemium fuisse refert, ob idque acro-
 ris naturae. Valer. Maximus, eius patrem cultellos vendidisse.
 Quae minime mihi probantur: nec enim Demosthenes a vino absti-
 nebat, nisi si quando philosophiae studiis vacaret, orationes scri-
 beret, causam orare vellet. Athenaeus, χρόνον τινα ὕδωρ μόνον
 πεποκέναι ostendit: & Lucianus in eius encomio. Libanius, καὶ
 μὴν ὅτι τε ὕδωρ ἐπετήδευε πίνειν ἵνα ἐγρηγοροῦσαν μάλλον παρ-

έχνηται τὴν διάνοιαν, ἅπασιν ὁμολόγηται. *Nec eius pater vul-
gellos unquam vendidit: fuit enim καλῶν καὶ γαθῶν ἀνδρῶν, (au-
dore apud Plutarch. Theopompo) &, ut temporibus illis copiosus
plane & locuples. Indicat ipsius Demosthenis κατ' ἀφόβου οὔτιο:*
*ὁ γὰρ πατήρ (inquit) κατέλιπε δύο ἐργαστήρια τέχνης οὐ μι-
κρᾶς, ἐκάτερον μαχαιοποιούς μὲν τριάκοντα καὶ δύο, quibus
(non enim hoc curabat ipse) aut ex libertis eius quispiam, aut
atriensis praeesset. Idcirco tamen ab Aeschine per contumeliam &
probrum, μαχαιοποιῶν υἱός, vocatus est, cui Satyra adstipula-
tur Iuvenalis. Idem κατὰ Μαιδίου εἰσφέρων οὐκ ἀπὸ ὑπαρχού-
σης οὐσίας, ὑπὸ γὰρ ἐπιτρόπων ἀπεστερήμην, ἀλλ' ἀπὸ τῆς
δόξης, ὣν ὁ πατήρ μοι κατέλιπε &c. REITZ.*

ibid. Ὑδωρ πίνων) Demosth. Phil. II. SOLAN.

ead. l. 14. Δημάδην) Dicacitate hic notus, quem ex nauta
repente oratorem factum tradunt veteres. Ad illud ipsum De-
madis dictum alludit palam Demosth. Phil. II, (152 C.) λέ-
γοντας, ὡς ἐγὼ μὲν ὕδωρ πίνων εἰκότως δύσκολος καὶ δύστρο-
πος εἰμὶ τις ἄνθρωπος. Philocrates etiam, teste ipso Demo-
sthenes, p. m. 217 C. idem risit. SOLAN.

ead. l. 15. Δημοσθένην δὲ πρὸς ὕδωρ γράφειν) Hemsterhu-
sius notarat, videndum Davis. ad Cic. Tusc. D. p. 164, i. e.
ad L. II, c. postremum, plane in fin. ubi is de more ad clepsy-
dram dicendi allegat Scholiasten Aristoph. in Acharn. v. 693,
& Suidam, tum & hunc Luciani locum, Plinium, Syne-
sium, aliosque, unde haec allusio ad aquam scribendi satis in-
telligitur. Sed his nimium notis non immorabimur. REITZ.

Pag. 145. l. 1. Πυθεία) Vid. Plut. in Demosth. & Ciceronis
comparatione, ubi hoc ipsum Pythae dictum tangit his ver-
bis: ὁ μὲν γὰρ Δημοσθένικὸς (λόγος) ἔξω πάντος ὠραϊσμοῦ
καὶ παιδείας εἰς δεινότητα καὶ σπουδὴν συνηγμένος, οὐκ ἐλ-
λυχνίαν ὕδωθεν, ὥσπερ ὁ Πυθείας ἔσκωπτεν, ἀλλ' ὕδροποσίας
καὶ φροντίδων, καὶ τῆς λεγομένης πικρίας τοῦ τρόπου καὶ στυ-
γνότητος. pag. 1624 ed. Stephan. & Libanium in vit. Dem.
SOLAN.

ibid. Κρότος) Sic infra cap. 32, κρότῳ καὶ τῶν λέξεων.
KUSTER.

ead. l. 6. Μετίσις) Ἀν μετίσις; GUYET.

ead. l. 11. Καταντλήσας τὸν λοιπὸν λόγον) Puto hic servan-
dam suam vim verbi ex etymologia, quam expressimus, &
ab eo pendere accusativos, qui sequuntur, χορηγίας, τριηρα-
χίας, reliquos. Nec tamen ignoro, quam pulchre ex Medi-
corum disciplina hoc verbum apud Longinum cap. 12 exit.

interpretetur Tollius, *fovere*, & *amabili ac iucunda verborum sententiarumque copia rigare*, animorumque ulcera emollire atque lenire. Ceterum ipsa haec Demosthenis κατορθώματα repetiisse videtur auctor ex illius oratione pro Corona, v. g. c. 93, ubi *τειχισμὸν καὶ ταφρείαν* commemorat, cap. 81, εἰ *τινες ἐκ τῶν πολεμίων ἐλυσάμην*, εἰ *τισι θυγατέρας συνεξέδωκα* κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 15. Πρέσβεις) Πρεσβείας correxerat Gesn. Optime. Et *legationes* etiam interprete Melanchthone Parisina, quamvis *πρέσβεις* reliquerit in Graecis. In quo edd. cett. consentiunt, sed vellem dissentirent, & *πρεσβείας* eligerem. Sed & iterum *πρέσβεις* c. 18 f. REITZ.

Pag. 146. l. 16. Σοὶ δέ μοι φαίνεται) Scribendum *σὸν*. *Τυμπος*, laudatio Homeri scilicet, quae comparatur cum laudatione Demosthenis, utra maioris difficultatis res sit. IENS. Rectius omnino est Iensii *σὸν* sed scripturam veterem repraesentare satius duxi. SOLAN. Parum abest, quin invitis omnibus Iensii emendationem recipiam. Ita enim non modo sensus postulat, sed & supra *σὸν δὲ τοῦτο* Noster etiam dixit. At quia & *σοῦ* possit legi, & Solan. vulgatum exhibuit, scribam cum vulgo, sentiam hic cum Iensio. REITZ.

Pag. 147. l. 5. Περὶ τὸν λόγον ἄττων) Glossema videtur. GUYET.

ead. l. 14. Ἀνδρίας) Etsi Florentinae ἀνδρείας forsan praeferendum, nolui tamen hic ei obsecundare, quia ἀνδρία frequentius apud Nostrium occurrit; vid. supra ad Macrobios cap. 8. REITZ.

Pag. 148. l. 8. Ἰσμενὸν—ὑμνήσομεν) Pindari locus. GUYET. Inter Pindari opera, quae hodie supersunt, non reperio. SOLAN.

ead. l. 13. Ὑμνήσομεν) De variis hymnorum sic notis nominibus vid. Spanhem. ad Callim. v. 1. REITZ.

Pag. 149. l. 4. Ἰκανὴ γοῦν σοὶ ἢ ἡ Περικλέους. ἐκείνου μὲν γε τὰς αὐτὰς ἀστραπὰς, καὶ βροντὰς, καὶ πειθούς τι κέντρον δόξῃ παραλαβόντες, ἀλλ' αὐτὸν γε οὐχ ὁρῶμεν, δῆλον ὡς ὑπὲρ τὴν φαντασίαν οὐδὲν ἔμμενον ἔχοντες, οὐδ' οἶον ἐξαρκέσαι πρὸς τὴν τοῦ χρόνου βάσανον καὶ κρίσιν) In hoc loco nihil sani, si attendas animum. Vertit Benedictus: *Hic satis erit cum cum Pericle conferre. Illius quidem fulgura, tonitrua, & suadela quoddam calcar accepimus fama, sed orationem ipsam non videmus. Unde constat, eius nihil praeter opinionem stetiisse, nec temporis probationem & iudicium sustinere potuisse. Quam multa hic sunt in*

Latinis infarta, ut sententia nascatur, quae in Graecis non habentur! quam multa male sunt versa! Primum ἡ Περικλέους, num est Pericles? Ἀπὸ κοινοῦ ex praecedentibus repetendum est ῥητορικὴ. Sufficiet tibi Periclis, sc. eloquentia, si conferatur cum Demosthenis. Dein, πειθοῦς κέντρον non recte vertitur *calcar eloquentiae*, sed *aculeus*, quem infigebat animis auditorum, ut recte Melanchthon. Mox, ἀλλ' αὐτὸν γε οὐχ ὁρῶμεν, sed *ipsum non videmus?* quemnam? Periclem? non mirum ante tot secula placida compositum quiete: sed nec de Pericle locutus erat, sed de τῇ τοῦ Περικλέους, de eloquentia Periclis; itaque recte Ms. & editio Florentina, nec non Basileensis, ἀλλ' αὐτὴν γε οὐχ ὁρῶμεν, *ipsam non videmus*, sc. eloquentiam. Nulla enim oratio eius posteris est prodita. Verba, quae sequuntur, obscurius vertuntur, δῆλον ὡς ὑπὲρ τὴν φαντασίαν οὐδ' ἐν ἑμμονον ἔχοντες. Salmurienfis: *Unde constat, eius nihil praeter opinionem stetisse.* Peius Melanchthon: *Quare constat, eas praeter actionem, nullam habuisse solidam ac durabilem laudem*, sc. orationes. Et sic Latinus quoque interpretes videtur legisse. Num φαντασία est actio, quod Melanchthoni placuit? Pro ἔχοντες Ms. ὡς ὑπὲρ τὴν φαντασίαν οὐδ' ἐν ἑμμονον ἔχουσαν, οὐδ' οἶαν ἐξαρχέσαι quae praeter imaginationem nihil, quod duret, habet, quippe quae non potuit sustinere temporis examen & iudicium; quamvis ἔχοντες aequae ferri possit, ac ἔχουσαν, hoc est, ex qua Periclis eloquentia nihil ad posteros est transmissum, nihilque superest, quam illa imaginatio, illa species, quam animo informamus ac concipimus, de eius fulguribus & tonitribus, quibus miscuisse Graeciam audimus, non legimus, non videmus, ut in Demosthene. Φαντασία hic non est illa oratorum, ὅταν αὖ λέγεις ὑπ' ἐνθουσιασμῷ καὶ πάθους βλέπειν δοκῆς, καὶ ὑπ' ὅ-τιν τιθῆς τοῖς ἀκούουσιν, cum scilicet ea, quae dicis, quasi entusiasmo & vehementi motu correptus, videris cernere, eademque auditoribus ob oculos ponere, ut eam definit Longinus de sublimi dicendi gen. c. 14; sed illa, qua rem auditam cogitatione informamus. Οἶαν autem non pertinet ad φαντασίαν, sed ad ῥητορικὴν. GRAEV.

ibid. Γ' αὖ σοι οὐδ' ἡ) Sic recte Ven. utraque. In plerisque impressis γοῦν σοι ἡ ἡ. Fl. vero μὴ &c. SOLAN.

ibid. Σοι ἡ ἡ) Lege εἴη. GUYET.

ibid. Περικλέους) Plutarchus docet, nihil eius praeter decreta superesse, eius tamen aliqua ferri Cicero in Bruto auctor est n. 7, teste Quintiliano III, 1, p. 126 A. qui haec

verba addit: *equidem non reperio quidquam tanta eloquentiae fama dignum. Ideoque minus miror, esse, qui nihil ab eo scriptum putent: haec autem, quae feruntur, ab aliis esse composita.* De Orat. tamen II, 22, *constare scripta* Periclis ait: nisi forsan ea tantum intelligit, quae apud Thucydidem exstant. Ab Aristophane poeta fulgurare, tonare, permiscere Graeciam dictus est, Cic. Or. 9. Vide autem Nigr. c. 4, ubi versus Eupolidis legitur, in quo κέντρον illud Periclis memoratur. SOLAN.

ead. l. 5. Τι κέντρον) Τὸ κέντρον legi iubet Hemsterh. ad Nigrin. § 7 f. ubi ὡς ἀληθῶς ἐγκατέλιπε τι κέντρον τοῖς ἀκούουσι, etiam minus apte legitur. REITZ.

ead. l. 7. Ἐχούσαν) Sic praeter G. Fl. & in prima quidem voce Fr. & B. 2. quae in postrema cum reliquis aberrant, in quibus legitur αὐτόν . . . ἔχοντες. Inter ὡς & ὑπὲρ Fl. inferit οὐδὲν ὁποῖον, quod in reliquis non exstat. Illud monendum restat, pro οἶαν, quod mox sequitur, in Fl. legi οἶον, quod responder suo ὁποῖον. SOLAN.

ead. l. 8. Οὐδ' οἶαν) Lege οἶον. GUYET. Bene divinavit; cumque & Fl. confirmet, recepi. REITZ.

ibid. Βάσανον καὶ κρίσιν) Hic arbitror abrumpi orationem. Therfagoras satis habet viam quasi monstrasse dicendorum in comparatione Periclis cum Demosthene: reliqua ingenio amici permittit. GESN.

Pag. 150. l. 4. Πρὸς τῶν ποιητῶν) Glossam esse τὸ ὑπὸ, est apertum: nam πρὸς cum genitivo, & verbo passivo, pro ὑπὸ, habuimus adeo frequenter, ut operae haud sit repetere. Vid. tamen Icar. c. 15, 21 f. Bis Accus. c. 17 f. Rhet. Praec. cap. 1. Adv. Indoct. 28, & Bergler. ad Alciph. pag. 120. REITZ.

ead. l. 6. Ἐφ' ἅπαξ ἐλθεῖν) Ἐλθεῖν τῶν εὐεργεσιῶν an significare possit enarrare beneficia, vehementer dubito. Suspico post Wolsium, legendum ἐφ' ἅπασας ἐλθεῖν, idque tanto magis, cum compendium syllabae σας in literam ξ transire facile puerit. GESN.

Pag. 152. l. 3. Τὴν ἐναντίαν γὰρ εἶπον) Quod in interpretatione huic responsioni verba praemissi male narras, lucis inferendae causa factum est. Nempe sic abrupte loquuntur Graeci & Latini, cum concedunt quidem, quod alter dixit, sed ad se nihil pertinere ostendunt. Aliquories ita Noster in Hermotimo. De Latinis diximus ad Quintil. II, 7 extr. Ceterum hanc de Anniceri narrationem habet etiam Aelian. H. V. II, 27. GESN.

ead. l. 4. Ἀνίκεριν) Ille ipse, qui Platonem, cum iussu Dionysii vaeniret, redemerat. Diog. Laërt. 74 E. & 54 C. ubi tamen alium Annicerim esse contendit Menagius, quem vide pag. 70 D. ubi plura de eo testimonia congeffit. Idem de eo narrat & Aelianus V. H. II, 27, teste Men. & Lactantius III, 25, ubi & pretium addit *οὐλο σελήτια*. Pro ἢ male *Fl. & V. 2. ἢ*. In *l.* autem ἢ, nisi quod mendose ἢ. Illud enim haud dubie editor volebat, ut c. 15, ἢ καὶ τὸν Δημάδην &c. quod sane minime spernendum, immo verum putato. SOLAN.

ibid. Πρὸς Πλάτωνα) Aelian. Var. Hist. II, 27. GUYET.

ead. l. 10. Ἀρματοτροχίας ἀλσεῖναι) Hom. dixit, ἄρματοροχίας ἀλσεῖναι, quod diversum est. GUYET.

ead. l. 12. Παύσανος) Menagius ita emendandum esse viderat, & Mf. Gr. & *Fl.* ed. confirmant. In reliquis enim prave ubique legitur Πάσσανος &c. vid. Plut. 705 f. Aelian. V. H. XIV, 15. De hoc Pausone iudicium Aristotelis vide de Poët. c. 2 pr. (Non viderat forte Menagius, sed Guyeto, ut solet, surripuit.) SOLAN. Pauson pictor. Pauson dicitur Aeliano Var. Hist. XIV, 15, & Plutarcho de Pythiae oraculis, & aliis, ex quibus hic legendum Παύσανος. Guyet. Eadem ad verbum habet Menag. in ed. Graev. qui cum ubique eadem dederit, quae ille, plagii omnino reus esto. REITZ.

ead. l. 14. Πάσσανι τῷ (ωγράφῳ) Verissime ingeniosissimus & amicissimus Menagius emendat Παύσανι. Eius emendationem, ne quid dubii supersit, firmat Mf. & editio Florentina. GRAEV.

Pag. 153. l. 2. Μέμφεσθαι) Καὶ μέμφεσθαι. GUYET. Bene, & parum abest, quin invitis edd. inferam. REITZ.

ead. l. 8. Τοσούτων ἐτῶν) Si Luciani sit opus, a sene conscriptum hinc & ex c. 22 statuendum est: unde subit suspicari supposititium, cum nec elegantia solita insit, ne orationis quidem perspicuitas. Iuvenile opus est, (vide & not. ad tit.) sed cuius nescio. SOLAN.

ead. l. 14. Κατηλωκέι) Forsan recte *Fl.* sine augmento, quod & Herodot. negligit; ut L. VII, p. 437 C. ἀναβεβήκισαν pro ἀνεβ—. Conf. c. 41, ubi eadem rursus καταναλωκότα. Sed & exempla ex aliis tam crebro indicavimus, ut pluribus hic non opus sit: vulgatum tamen hic praestat servasse. REITZ.

Pag. 154. l. 4. Παρὰς τὴν ἐπληρημένην φροντίδα) Vertitur, dimissa ex animo impendente cogitatione: malim, demissa, suspensa.

Ja illa cogitatione. VITRING. V. Dem. Phil. I, p. 108 A. ubi ἔκπληκτοι καὶ ταῖς παρασκευαῖς, καὶ ταῖς γνώμας. SOLAN. *ead. l. 10.* Γραμματεῖον) Sic variat scriptura etiam supra Tox. c. 13, 14, 16, & ante, in hac Dissert. & mox cap. 27. REITZ.

ead. l. 13. Ἄλλ' ὅπως) Subaudi ὅρα, σκόπει. GUYET.

Pag. 155. l. 1. Ὑπομνήμασι) A M. Aemilio capros regum Macedoniae commentarios legimus in eius vita a Plut. conscripta; sed ab hoc visos &c. non credo. SOLAN. Vid. Misc. Obs. Brit. Mai. & Jun. 1733, p. 368. REITZ.

ead. l. 3. Οἰκαδὲ) Pro οἶκοι positum. GUYET. Ita vicissim οἰκοθεν fere pro οἶκοι Herodian. II, 7, 3, οὕτε γὰρ οἰκοθεν ἦν αὐτῷ τοσαῦτα χρήματα, ὅσα ἠλαζονεύσατο. Sed potest vulgaris significatio & ibi salva manere; ut sit, *domo*, vel *de suo* non suppetebant opes. Sed pro οἰκαδὲ forsan hic οἰκαθεῖ scribendum. REITZ.

ead. l. 7. Καὶ τὰ λοιπὰ τῶν ἐπῶν) Aliquid excidisse videtur: petit enim, quod sequentia indicant, ut reliquum poemata sibi peragat. SOLAN.

ibid. Τῶν ἐπῶν) Ἀκούσονται legisse videtur interpr. GUYET.

Pag. 156. l. 3. Ἀλυσοδήμου) Hunc poetam ab aliis laudatum non memini. SOLAN.

ead. l. 4. Σοφοκλέους) Scripserat ergo & Sophocles hypnos. SOLAN.

ead. l. 6. Ἐκλείπεται) Huius ergo aetate neque Tragediae, neque Comoediae novae Athenis scribebantur. SOLAN.

ead. l. 10. Δράμα τοῦ βιβλίου) Sic legendum videtur: τὸ προσῆκον ἡμῖν μέρος τὸ δὲ φησὶν Ἀντιπάτρω &c. Τὸ δράμα τοῦ βιβλίου insititium videtur. GUYET. Quid in his veri sit, ex Plutarcho intelligis in vita Dem. pag. 1574; qui, excepto Antipatri colloquio, eadem ferme habet. SOLAN. Legebatur, τὸ δὲ δράμα τοῦ βιβλίου, praemisso etiam puncto ante τὸ δὲ. Sed parenthesi addita, distinctioneque mutata, & pro τοῦ βιβλίου, rescribendo βιβλίον, Gesnerus vulgatum emendavit, cui obscurandavi, quod vulgatum sensu carebat, nec aliter ex Codd. restitui poterat. REITZ.

ead. l. 13. Καλαυρίας) Saepius in hac voce apud Plut. peccatur hac in historia: pro Calauria enim ubique Calabriam libri impressi habent. V. 615 C. in Dem. SOLAN.

ead. l. 15. Μετέωρος δ' Ἀντίπατρος) Conf. supr. Iov. Trag. cap. 4. REITZ.

Pag. 157. l. 1. Εἰσῆλθεν) Ὁ Ἀρχίας. GUYET.

ead. l. 3. Χαῖρε, ὦ Ἀντίπατρε) Hic incipit monumentum antiquum & lectu dignum: cetera non sunt magni pretii. LA CROZE. Hic incipit quasi novus dialogus. Vid. Miscell. Obs. supra laudat. p. 368 f. & 369. REITZ.

ead. l. 9. Τί γὰρ τῶν ὁσίων) Subaudi δεῖ. GUYET.

ead. l. 11. Πρὸς βίαν κατέχειν ἀδύνατον. ANT. Τί δ' οὐ ζῶντα κατειλήφατε;) In omn. edd. haec ita habebantur confusa: πρὸς βίαν κατέχειν ἀδύνατον. οὐ Βοιωτίας, οὐθ' ἐνθα τι παρ' ἐμοῦ λαβόντες &c. a c. 34 fere ad fin. 37 huc infarta, quae transpositione sananda etiam monet Anonym. in Misc. Obs. Britan. Maii & Jun. 1733, p. 370. Aliquid deesse viderat & Wolf. initio operum Demosth. Transpositione etiam sanaverat Solan. exceptis duobus verbis. quos aliter constituit. At nos Gesnerum sequimur. Differentia cuique ex collatione alius ed. patebit. REITZ.

ead. l. 12. Κατέχειν ἀδύνατον. ANT. Τί δ' οὐ) Potuitne, lector, melius continuari oratio? Quam male vero in libris omnibus tum editis, tum, quantum mihi constare potuit, Mss. ab hoc inde loco partes commentariorum, ut fingitur, Macedonicorum inter se cohaeserint, vel distractae fuerint potius, facile intelliget, si quis conferre cum hac editione quamcunque aliam voluerit: (ne opus sit ad alium librum decurrere, rogavi doctiss. Reitzium, ut subiici ad finem libelli totum locum, quomodo antea editus fuit, curret.) Igitur putabam me vidisse aliquid, cum ante hos viginti annos observarem, translocata in libro, unde reliqui, qui exstant, omnes derivati sunt, duo folia aequalia, vel paginas adeo eiusdem folii, (versuum in Aldina editione 37 & 40, in Basileensi 71 & 75) quibus repositis hic libellus, qui tribus locis vitium antea prodebat, sanus, integer, & optime continuatus appareat. Ad hoc intelligendum nihil opus est, quam ut attendat lector ubique, quis loquens inducatur, & de qua re agatur. Probata est iam tum illa curatio doctissimo viro, quem mihi nunc collegam & vicinum esse impense gaudeo, C. A. Heumanno, ad quem illam perscripseram: probata est doctissimo itidem viro Tib. Hemsterhusio, cui specimen mearum in hunc libellum observationum miseram. Is, sibi quoque eam in mentem venisse, mihi respondit, & a Mose Solano etiam sibi plures ante annos demonstratam, docuit. Postea illam publicavi an. 1731 in libello tertium iam Lipsiae edito, Chrestomathia Graeca: unde in Actis eruditorum quoque facta est illius mentio.

Denique in Miscellaneis observationibus eruditorum Britannorum, ed. Belg. Vol. II, Tom. III, p. 368 seq. viri docti mihi incogniti observatio vulgata est, quae ab illa nostra vix quidquam differt. Cum itaque ita manifesta sit haec emendatio, ut magis mirandum sit, tot editores Luciani atque interpretes illam fugisse, quam intra exiguum tempus aliquot hominibus eruditis eam in mentem venisse; & a nemine plane, quod ego sciam, quidquam contra monitum sit: credo ego morosae cuiusdam superstitionis potius nos postulari potuisse, si non admissemus eam medicinam in ipsum corpus huius libelli, quam audaciae, quod admisimus. GESN.

Pag. 158. l. 9. Οὐκ οὐγὰρ ὑμεῖς οὐδὲ μελήσαντες) Additum videtur. GUYET.

Pag. 159. l. 2. Ἱμεραῖον) Vid. Plut. Dem. qui omnes eodem recenset, nisi quod pro Eucrate Hyperidem habet; & 1555, 1. SOLAN. Ἱμεραῖον τὸν Φαληρεά) De Himeræo Phalereo, Demetrii fratre, & Aristonico Marathonio, atque Hyperide, Plut. in V. Demosth. sub fin. p. 859 C. narrat, eos Aeginæ ab Archia ex Aiæcis monumento detractos, Cleonæ missos ad Antipatrum, & ibi periisse. GESN.

ead. l. 5. Ταπεινοὺς — ἐπιτολάσαντας) Τὰ, ταπεινοὺς, ἐπιτολάσαντας, ἀντίθετα. GUYET.

ead. l. 8. Δίκην τῶν δειλινῶν πνευμάτων) Hanc observationem, ventos quosdam verspertinos mox ponere, firmat Aristoteles Probl. 26, 35: Διὰ τί ὁ ζέφυρος πρὸς τὴν δειλὴν πνεῖ, πρῶτ' οὐ; GESN.

ead. l. 9. Ὑπερίδην) Hic enim amicum professus Demosthenem accusavit, (vid. Plut. in X Rhet. 1559) & iam reconciliato alteram accusationem parabat, 1560 & 1561. Vehemens hic & acerbus, ἡξίου σκοπεῖν Ἀθηναίους μὴ μόνον εἰ πικρὸς ἐστίν, ἀλλ' εἰ καὶ προῖκα πικρὸς. Plut. 116, 1. SOLAN.

ibid. Τὸν ἀφίλον δημόλακα) Sic viriose Salmurienfis: peius Amstelodamensis δημόλακα. Scribe δημοκόλακα sic recte editiones priores. IENS.

ibid. Δημόλακα) Δημοκόλακα. Απ' Δημοκόλακα κύριον; GUYET.

ead. l. 13. Λαμπροτέραν ἢ κατ' Ἀλκιβ.) Magnes Demetrius apud Plut. Dem. p. 158 F. refert, in illo suo reditu Demosthenem ἀνατείναντα τὰς χεῖρας μακαρίσαι τῆς ἡμέρας ἐκείνης αὐτὸν, ὡς βέλτιον Ἀλκιβιάδου κατιόντα. πεπεισμένους γὰρ οὐ βεβιασμένους ὑπ' αὐτοῦ δέχασθαι τοὺς πολίτας. GESN.

Pag. 160. l. 1. Ἦν ἐχρῆν δήπου) Hoc ut recte intelligatur, meminisse oportet, linguam Hyperidi ab Antipatro praecisam, (Plut. 1560) & a priore accusatione Demostheni reconciliatum novam deinceps parasse. SOLAN. Excisam illi linguam quidam tradidere apud Plut. V. Demosth. p. 859 C. Alii praemordisse sibi linguam, ne conscios proderet: idem in Hyperide. GESN.

ead. l. 7. Βούλιν) Vid. Herod. Z., 269, ubi Σπερθίνος dicitur, qui hic Σπέρχης. SOLAN. Historia est Herod. VII, 134, quamquam Σπερθίνος ibi vocatur. GESN.

ead. l. 14. Ὁ Πύθων) Orator Byzantinus eloquentissimus, cuius Demosth. & Aeschines in orat. meminerunt. GUYET.

ibid. Οἱ δὲ Ἀττικοὶ ῥήτορες παιδία παραβάλλειν) Οἱ δὲ Ἀττ. ῥήτ. παιδία παραβάλλειν. MARCIL. Recte. Vid. Adenda. REITZ. Sed nihil ibi annotatum.

ead. l. 15. Παραβάλλειν) Subaudi eis τὸ, πρὸς τὸ παραβάλλειν. GUYET.

Pag. 161. l. 2. Ἀποδείξων) Quidni artiore Ionismo ἀποδείξων. Conf. supra ad Deae Syr. c. 1. REITZ.

ead. l. 8. Αὐτῷ τοῦ λόγου) Lege αὐτοῦ. GUYET. Non credo, tum quia stilus solito est intricatior in hoc Dial. tum quia facile unus vel alter liber exhibuisset αὐτοῦ: nam in re tam facili solent potius obvia, & quae cuique obiter legenti in mentem venirent, obtrudere, quam difficiliora pro facilibus. Quare modo ita construxeris, ἀλλ' ἡ δύναμις τοῦ λόγου, αὐτῷ (sc. ἐστὶ) ἀπρόσιτος ἡμῖν, videbis nihil opus esse αὐτοῦ. REITZ. In B. 4. legitur αὐτοῦ.

ead. l. 11. Ἀκλινῷ) Confer cap. 43. KUSTER.

ibid. Ἐπ' ὁρθῆς) Int. γραμμῆς, linea, s. via, in qua mentem suam tanquam navim tenuit. Respicitur ad Rhodium illum gubernatorem, δὲ ἔφθ, ut est apud Aristidem Rhod. p. 542 lebb. Χειμαζομένης αὐτῷ τῆς νεὸς, καὶ καταδύσσεσθαι προσδοκῶν, τοῦτο δὲ τὸ θρυλλούμενον· ἀλλ', ὃ Πότειδαν, ἴσθι ὅτι ὁρθὰν τὰν ναῦν καταδύσω. Dum clavum rectum teneam, ut est in Quintil. II, 17, 24, ubi reliqua dedimus. Sed fractum animo fuisse in exilio illo Demosthen. similemque Cicero- ni, monet Plutarchus. GESN.

Pag. 162. l. 3. Ἐφῇ) Magni Demosthenem faciebat Philippus. Vid. Plut. Demosth. SOLAN.

ead. l. 6. Καίτοι μᾶλλον) Hic inferi vult I. Pellet. locum mox a me commodius inferendum. Ac Pelletus solus a me buc usque, qui lacunam hic observasset, visus est. Inno-

uisse tamen & viro docto in Germania, ex Hemsterhusio audio an. 1723. SOLAN.

ead. l. 8. Χρυσίον) Subaudi τὸ, κατὰ. GUYET.

ead. l. 9. Οὐ Βοιωτίας) Sic legisse videtur interpres: οὐκ ἐπὶ Βοιωτίας, οὐδ' ἔνθα τι παρ' ἐμοῦ λαβόντες. GUYET. Οὐ Βοιωτίας, οὐδ' ἔνθα τι παρ' ἐμοῦ λαβόντες) Haec verba in Salmuricensi versione sic prioribus annectuntur, ac si Archiae essent, cum sint Antipatri, quod recte vidit Philippus Melanchthon. Sed animanda sunt interrogationis nota. *Non in Boeotia, non hic a me auro accepto?* eum scil. potuistis capere vivum. GRAEV.

ibid. Βοιωτίας) Si sana haec, mirum, quid Antipatro in animo fuerit: neque enim de pecunia, ut Archias accipit, cogitabat, utpote qui Demosthenem hac parte inexpugnabilem compertum haberet. Vid. cap. 36, ubi corrumpi posse Demosthenem negat Philippus. SOLAN. Οὐ Βοιωτίας, οὐδ' ἔνθα τι) Haec ita apparet arcte cohaerere, ut sine iniuria & internectione sententiae divelli non possint: & tamen longe erant distracta. Scrupulum quidem iniiciunt verba, quae posuimus, in quibus multa varie tentata per hosce XX annos cum ab aliis, tum a nobis quoque & nostris amicis. Ponam illud, in quo non δυνάμεις, sed δεκάταις minimum φροντίσιν acquiescere mihi visus sum. Primo igitur aio, cum ἕκαστος ἀπογράφεται pulchre cohaerere participium παρ' ἐμοῦ λαβόντες, plurali ad distributivum nomen relato. Deinde Boeotiam Atticae illam conterminam, & Demagogis Atticis commodam, in potestate Philippi his fuisse constare, in tantum certe, ut inde ligna, redditus s. vestigalia, pecora, praedia dare & assignare suis illis amicis mercenariis posset, semel in bello sacro, & deinde post pugnam Chaeronensem. Igitur legendum videtur: Νῦν δ' ἀκαίων μὲν ἕκαστος ἀπογράφεται, χρυσίον, ξύλα, πόρους, δρέμματα, γῆν δὲ Βοιωτίας, ὅς δ' ἔνθα τι παρ' ἐμοῦ λαβόντες, ea sententia, quam interpretando expressi, seu magis ad verbum placeat, *Nunc illorum unusquisque scriptus est aurum — alius Boeotiae, alius hic aliquid eorum, a me accepisse.* Ita sanari potest locus difficillimus, nulla litera immutata, nisi illa negatione, quae orta videtur ex studio conglutinandi, quae tamen cohaerere nullo modo possunt. Nisi poëticum esset, (certe non satis attendi, an etiam in soluta oratione adhibeatur) poteramus etiam suspicari, οὐκ i. e. ὁ ἐκ Βοιωτίας, ὁ δ' ἔνθα τι λαβόντες, sententia plane eadem. GESN.

ead. l. 10. Βυζαντίων τείχος) A qua urbe capienda depul-
sus Demosthenis consiliis fuerat Philippus. Vid. Orat. de
Coron. cap. 27. Μασχάλην τῆς Ἑλλάδος vocat apud Athe-
naeum VIII, 10, Stratonicus, quod scilicet uti homo ala,
ita Graecia Byzantio capi possit. Vid. Casaubon. pag. 384.
GESN.

ead. l. 11. Χρυσίῳ. τί δ' οὐ ζῶντα κ.) Perturbatissima haec
erant antea in omnibus editionibus: nec quisquam ante me
reperit, qui saltem conquestus sit, abrumpi subito in iis
Antipatri & Archiae colloquium, ut nescio cuius, minime
enim ex iis patet, quis loquatur, ut, inquam, nescio cu-
ius subito verba Parmenioni dicta, & alia multa infercian-
tur, antequam Antipater tandem roget, an mortuum ergo
invenerit? Quatuor ergo integris capitibus hinc remotis,
suoque loco redditis, (nempe tricesimo quarto, quinto, sex-
to & septimo) nunc tandem addicentibus avibus procedet
Antipatri cum Archia colloquium; & quae hinc eiecimus,
locum suum tandem obtinebunt; resque ipsa restitutionem
hanc abunde confirmabit, quam ante annos viginti a me re-
pertam non meis tantum libris adscripseram, sed in Codice
viri doctiss. Io. Laughton, Bibliothecae Cantabrigienſi Prae-
fecti, amicitiae causa, non tanto post intervallo in lucem
proditurum mea opera Lucianum putans, annotaveram his
verbis: [*reliqua pagina & pars magna sequentis alterius loci
sunt, quem infra pag. 1090 B. indicabimus, quae si nunc missa
feceris, & in alio illo loco inferas, quae nunc mixte perturbata in
omnibus editionibus leguntur, plana tandem & facilia fiens. M. S.*]
(Quibus literis Mosem Solanum intellige, quo Latino no-
mine hic etiam discas me *Dissertationem de ſilo Novi Testamen-
ti* edidisse, quae in Rhenferdii syntagmate conspicitur) & ite-
rum p. 1088. (erat enim ed. *Par.* ante τί δ' οὐ ζῶντα &c. li-
nea 29.) [Haec missis ad tempus intermediis cum iis coniu-
gito, quae in pag. praeced. ante uncinulas sunt.] Tandem pag.
1090 ante Τοιαυτά &c. lin. 16. [Hic inferenda sunt ea, quae
supra notavimus (p. 1087) loco suo fuisse mota. M. D. S.]
Hinc autem liquido patet, hunc libellum ex uno Codice
Ms. descriptum, in quo folium unum, dum compingeba-
tur, loco suo motum errori huic ansam dedit, qui tamdiu
indeprehensus evasit. SOLAN.

ead. l. 14. Προσέμην αὐ) Obiecerim, ut canibus, ut latroni-
bus, ad incommoda maiora effugienda. Herodotus I, 24, de
Arione inter nautas latrones constituto, Τὸν δὲ συμμέντα

τοῦτο λίσσασθαι, χρήματα προϊόντα σφι, ψυχὴν δὲ παρα-
τέμενον. GESN.

in Schol. col. 2. l. 2. Μηχαναῖς) Haec isthuc referre, cum commodius non possem, satius visum est, quam prorsus omittere. SOLAN.

Pag. 163. l. 9. τῶν γὰρ μετὰ Διοπίθους) Pro quo scripta exstat oratio Demosthenis de Chersonneso, ex qua Diopithes in Philippi regnum excurrerat. GESN.

Pag. 164. l. 7. τὸ γέ τοι κατ' αὐτὸν οὐκ Ἀμφίπολιν εἶλομεν, οὐκ Ὀλυνθον, οὐ Φωκέας, καὶ Πύλον ἔσχομεν) Manifestissimum mendum non vidit doctissimus interpres Phil. Melanchthon. Nam quid de Pylo hic loquitur? quem nunquam habuit Philippus, & qui in ultima Laconia vel Messenia situs, remotissimus fuit ab Antipatri dirione & Macedonum negotiis. Emenda igitur & repone meo periculo Πύλας. Eam emendationem firmat Demosthenes ipse in oratione de Chersonneso: κύριος δὲ Πυλῶν καὶ τῶν ἐπὶ τοὺς Ἕλληνας παρόδων. Et in oratione de falsa legatione: τίς γὰρ οὐκ οἶδεν ὑμῶν, ὅτε τῷ Φωκέων πολέμῳ καὶ τῷ κυρίου εἶναι Πυλῶν Φωκέας, ἢ τὸ ἀπὸ Θηβαίων ἄδεια ὑπῆρχεν ὑμῖν. Et rursus ibidem: περὶ τῶν δὲ τῶν ἐγγύς καὶ τῶν μειζόνων, λέγω δὲ Φωκέων καὶ Πυλῶν. Is locus, qui Θερμοπύλαι, & saepius Πύλαι dicebatur, erat Graeciae porta & aditus, & nunquam potuisset Philippus Phocenses evertere, nisi potitus fuisset illis angustiis. Ideo saepissime Demosthenes in suis Philippicis de iis facit mentionem, ad quod respicit hoc loco Antipater, quem loquentem inducit Lucianus. PALM. Οὐ Φωκέας, καὶ Πύλον ἔχομεν) Sic quidem etiam Ms. Sed Palmerius vidit scribendum esse Πύλας, verissime. Sic clare Florentina, ut nihil dubii in posterum sit relictum editoribus ad veram lectionem restituendam. GRAEV.

ead. l. 9. Πύλας) Ita ed. Fl. uti Palmerius emendare iusserat: in reliquis enim Πύλον legitur. Quod autem Palmerius in erudita illa nota ait, haec ab Antipatro dici, inde est, quod exemplaria sua secutus non vidit a Philippo dici: cum tamen vel ipsa orationis series ostendat, haec ab Antipatro, ut sibi ab aliquo dicta. Ut mirer, viro sagacissimo nihil suboluisse, unde verum erueret. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀπὸ τῶν θεάτρων) Longe aliter de eo Potterus pag. 154. SOLAN.

ead. l. 17. Χρόνου) Subaudi διὰ. GUYET.

ibid. Πρὸς τὴν δραχμὴν) Drachma, τὸ συνηγορικόν, h. e.

pretium oratori solutum, quoties vel in privata causa, vel in publica adesset. Triobolum τὸ δικανικόν, s. merces iudicis. Vid. Spanh. ad Aristoph. Plut. v. 329. GESN.

Pag. 165. l. 1. Δραχμὴν καὶ τὸ τριώβολον) Ἀπ' τοὺς δικαστικούς μισθοὺς; GUYET. Quidni? De triobolo autem iudicum mercede iam ter quater alibi mentio facta. Vide modo Bis Accus. c. 15. REITZ.

ead. l. 2. Τούτους κατακλιμένους) Τοὺς Ἀθηναίους πολέτας. GUYET.

ead. l. 3. Τῶν Μαραθῶνι) Ἐν Μαραθῶνι. GUYET. Si ἐν tantum subaudiri voluit, bene: si addi, frustra. Quando quidem μάχη, vel aliud substantivum additur, dubium non est, quin ἐν adiungatur, ut Thucyd. I, 18, ἢ ἐν Μαραθῶνι μάχη. Et II, 34, τοὺς ἐν Μαραθῶνι. Aeschin. contra Ctesiph. p. m. 301 A. ἢ ἐν Μαραθῶνι μάχη γέγραπται. Demosth. de Class. p. m. 76 A. οἱ ἐν Μαραθῶνι τῶν προγόνων. Noster c. ult. f. huius Dial. τῶν ἐν Μαραθῶνι πεπτακότων. Ibid. paulo ante, τοὺς ἐν Μαραθ. πεπτ. At quando abest eiusmodi substant. omitti etiam potest praepositio. Lyf. Orat. de Aristoph. bonis, fin. ἐνίκησεν Ἰσθμοὶ καὶ Νεμέα. L. Bos de Ellipsi. p. m. 281, ex Aristoph. Acharn. Μαραθῶνι ἦμεν. Adderem Homer. Il. E, 137, ubi ἀγρῷ quoque pro ἐν ἀγρῷ, aliaque, quae in promptu habeo, si necessitas postularet. REITZ.

ibid. Μαραθῶνι καὶ Σαλαμῖνι) Tum nufquam fortius, quam eo loco, quem etiam Longinus laudat f. 16, nempe de Corona c. 60, ubi iurat, Οὐ μὰ τοὺς ἐν Μαραθῶνι προκινδυνεύσαντας τῶν προγόνων, καὶ τοὺς ἐν Πλαταιαῖς παραταξαμένους, καὶ τοὺς ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχήσαντας, καὶ τοὺς ἐπ' Ἀρτεμισίῳ, καὶ πολλοὺς ἑτέρους τοὺς ἐν τοῖς δημοσίοις μνήμασι κειμένους ἀγαθοὺς ἀνδρας κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 9. Ἀποστόλους) I. e. duces classis. GUYET.

ibid. Ὁ γὰρ Ἀθηναίσις τοῖς πάλαι Θεμιστοκλῆς, καὶ Περικλῆς ἐγένετο, τούτοις νῦν ὁ Δημοσθένης, ἐφάμιλλος Θεμιστοκλεῖ μὲν τὴν σύνεσιν, Περικλεῖ δὲ τὸ φρόνημα) Perspicuum est, legendum τοῦτο. Quod priscis Atheniensibus Themistocles & Pericles fuit, id nunc est Demosthenes, par Themistocli quidem prudentia, Pericli autem animo. Idque recte consideravit interpres. IENS.

ead. l. 10. Ταῦτο τοῖς νῦν) Impr. omnes τούτοις νῦν. lenius τοῦτο νῦν. Ego sic integre edendum cenfeo, & ita interpungendum, ut ἐφάμιλλος ad sequentia referatur, non, ut ante fiebat, ad τούτοις. SOLAN.

ead. l. 12. Ἀκούειν) Pro ὑπακούειν. GUYET.

Pag. 166. l. 2. Περὶ τῆς Μακεδονίας ἂν κατέστησέ μοι τὸν λόγον) An, de Macedonia ipsa rationem a me exegisset. GUYET.

ead. l. 5. Δύναμιν συλλέγει, * ἐπιμήκεις στόλους) Sentisne, lector, haec olim miserum in modum distracta, ita iam commissa inter se & tam firma compage cohaerere, ut divelli nullo modo possint? Si haec non est certa emendatio, illicet de tota arte actum est: exsequias eamus criticis. GESN.

ead. l. 7. Ἀντιμεθίσταται. Ἐγὼ δὲ) Hic iam incipiunt quatuor illa capita, loco suo in omnibus editionibus mota, a me vero suo loco reddita, ne vocula quidem mutata. SOLAN.

ead. l. 12. Περὶ μὲν γὰρ Χαιρωνείας) Post proelium ad Chaeironeam, quo Atheniensium, quin Graeciae liberae, opes prostratae sunt, Philippus initio quidem se gessit insolentius; post autem, periculo licet defunctus, ἔφριττε τὴν δεινότητα καὶ τὴν δύναμιν τοῦ ῥήτορος, ἐν μέρει μικρῷ μίᾳς ἡμέρας τὸν ὑπὲρ τῆς ἡγεμονίας καὶ τοῦ σώματος ἀναρρίξαι κίνδυνον ἀναγκασθεὶς ὑπ' αὐτοῦ. Plut. in V. Demosthenis pag. 1567 H. Stephan. GESN.

ead. l. 15. Καὶ γὰρ εἰ παρ' ἐλπίδα) Sic legendum etiam ego puo, nisi velimus ellipsin satis difficilem statuere, an enim ideo minus magnum periculum &c. Blandius forte sic corrigas, Μὰ γὰρ ὃ παρ' ἐλπίδα, neque enim nisi praeter spem vicimus. Sed primum illud, quod etiam Wolfio placuit, probò unice. GESN.

Pag. 168. l. 8. Ἀριστοτέλει μάρτυρι) Προσπεπόνθῃν scil. GUYET.

ibid. Πρὸς γοῦν τὸν Ἀλέξανδρον) Sic omnino legendum, cum αἰτιολογικὴν particulam series orationis postulet. Et quàm facile est Γ in T mutari? GESN.

ead. l. 9. Λέγων) Ita recte Fl. & Veneta utraque: in reliquis ἄγων. SOLAN.

ead. l. 10. Προσπεφοιτηκότων) Malit Wolfius συμπεφοιτηκότων, ut notentur condiscipuli: & est illud sane temporum rationibus magis accommodatum. Sed meminerimus, iam supra ab auctore libelli non Aristotelem tantum, sed huius etiam Theophrastum auditorem inter praeceptores Demosthenis relatum. GESN.

ead. l. 11. Θαυμάσαι) Subaudi ἔλεγε. GUYET.

ead. l. 12. Ἐγκρατείας) Si abstinentiam reddas, quid fiet voce ἄσκησις; SOLAN.

ead. l. 14. Εὐβούλου) Inimicus hic Demosthenis summus.

Vid. Dem. Mid. SOLAN. Εὐβούλου, καὶ Φρόνωνος, καὶ Φιλοκράτους) Hos patriae suae Athenarum proditores nosse datur ex oratione Demosthenis de falsa legatione. GESN.

ead. l. 15. Φιλοκράτους) Et hic Demosthenis inimicus, quem proditorem patriae alicubi vocat. SOLAN.

Pag. 170. l. 5. Ἀλλὰ πῶς ἀπέθανεν; APX. Ἐοικας ἔτι μᾶλλον, ὦ βασιλεῦ, θαυμάσειν, καὶ γὰρ ἡμεῖς οἱ θεασαμένοι, διαφέρομεν οὐδὲν ἐκπλήξει τὸ καὶ ἀπιστίᾳ τῶν ὁρῶντων) Mira oratio. An illi, qui viderunt, non aliter ac qui viderent, obstupuerunt? Quae haec dicendi ratio? Suspicor ὁρῶντων corruptum ex ἀκροῶντων. Ita scilicet stupenda est maximi humani viri mors, ut etiam nos, qui vidimus eam, non minus stupuerimus, & ipsis nostrum oculis diffusi fuerimus, ac illi, qui audiunt, percelluntur, ac relationi fidem non habent. An potius unius literulae mutatione defungentes, legimus διαφέρομεν; Et nos, qui vidimus hanc mortem, stupore & ἀπιστίᾳ ne nunc quidem minus correpti sumus, quam ubi eam conspiciebamus. Studiosus lector arbitretur. Nam vulgatam stare posse, non puto cuiquam fore persuasum. IENS.

ead. l. 7. Διαφέρομεν) Locus conclamatus, nisi legas μὴ ὁρῶντων, quod etiam Lamb. Bos placere video. Aut cum hoc vellet, nos ipsi, qui vidimus, stuporem rei praesentis nondum excutere valeamus, parum feliciter expressit, etiamsi cum Iensio διαφέρομεν legas; vide tamen Eik. c. 10. SOLAN.

ead. l. 8. Καὶ ἀπιστίᾳ τῶν ὁρῶντων) Forsan legendum, τῶν μὴ ὁρῶντων. L. Bos. Sententia postulat, ut aut negationem omissam dicamus οὐχ, vel μηδὲν, aut cum Iensio suspicemur, fuisse in autographo τῶν ἀκροῶντων, vel ἀκουόντων, quorum hoc inter describendum, illud inter dictandum facilius potuit permutari. Sed quoties ipsis scriptoribus talia humanitatis indicia excidunt? GESN.

ead. l. 10. Καθῆστο) Ut supplex: de quo genere hoc verbum velut solemne est. Vid. v. g. Thucyd. I, 24 & 136. Cui ἀνάστασις opponitur, ibid. 133. Demosthenem autem salutis servandae causa huc confugisse, satis ultima illius verba, quae mox referentur, indicant. GESN.

Pag. 171. l. 8. Ἐφύλαττεν) Iens. διεφύλαττεν: sed nihil varietatis invenio. Et cum sic quoque legatur c. 33, nihil muto. REITZ.

ead. l. 10. Ἐς τὸν πρότερον βίον) Histrioniam fecisse Archiam, multi auctores sunt: qua de re consule Plut. in vita Dem. & ipsum Dem. pag. mihi 17, 1. SOLAN.

IN DEMOSTHENIS ENCOMIUM. 429

ead. l. 12. Ἀπιστήσας ἄρα) Antipatri verba interrogative pronuntianda. GUYET. Id iam curaverat P. additis etiam in versione personis, quae S. omisit, quia in Graeco non comparebant. REITZ.

ead. l. 14. Οὐκ) Archiae responsum. GUYET.

Pag. 172. l. 8. Αὐτὴν παρ') Τὸ δόξω hic desiderari videtur, μὴ τὴν ψυχὴν αὐτὴν δόξω παρ' Ἀντιπάτρου δεδοροδωκῆναι. GUYET.

ead. l. 9. Μὴδ' ἦν ἑμαυτὸν ἑταῖρα, τάξιν λιπὼν &c.) Posset quis suspicari, excidisse hic praepositionem *εἰς*, legendumque *εἰς ἦν ἑμαυτὸν ἑταῖρα τάξιν λιπὼν*. Ita certe Epictetus c. 29, τῶν δὲ βελτίστων σοι φαινόμενων οὕτως ἔχον, ὥς ὑπὸ τοῦ Θεοῦ τεταγμένους εἰς ταύτην τὴν τάξιν. Qui tamen in hoc Demosthenis encomii loco praepositionem κατ' ἔλλειψιν omisissam esse velit, huic non magnopere contenderim. Ex Epicteto ergo discimus, quemadmodum istiusmodi ellipsis sit supplenda. IENS. "Ἦν ἑμαυτὸν ἑτ.) Sic absque *εἰς* usurpat Ἀποκρ. c. ult. Aliter Xen. ed. Basf. 373, & a Iensio laudatus Epict. 29. SOLAN. Non opus esse addita praeposit. *εἰς* ἦν cum Iensio scribere, praeter locum ab Solano indicatum etiam probant verba Aeschini in Orat. contr. Ctesiph. p. m. 275 B. siue non ita longe ab init. orationis: αἰσχυρόν τε ἐκλιπεῖν τὴν τάξιν, ἦν τεταχθεὶς ὑπὸ τῶν νόμων. REITZ.

ead. l. 15. Ἐχ' ὁρήγουν ἐγὼ) Κορηγός, id est, praebitor, fuerat Demosthenes Liberalibus, ἰ. Διονυσίοις ἐν Ἄστει. Quo in munere quomodo se gesserit, apparet ex argumento & narratione orationis Midianae. GESN.

Pag. 173. l. 1. Πολλάκις ἐστεφανώκτων) Vid. Dem. Or. de Coron. cap. 64; inprimis c. 78, Ἐπεὶ δὴ πρὸς τὰ κοινὰ προσήλθον, ἐδόξε μοι τοιαῦτα πολιτεύματα ἐλέσθαι, ὥστε καὶ ὑπὸ τῆς πατρίδος, καὶ ὑπὸ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων πολλάκις ἐστεφανῶσθαι. GESN.

ead. l. 3. Περὶ τοῖς) Lege παρὰ. GUYET. Παρὰ τοῖς οἰκείοις Fl. & V. utraque. Reliquae περὶ, mendoſe. SOLAN.

ead. l. 4. Ἐλυσάμην αἰχμαλώτους) Nobile huius magnificentiae exemplum praebet argumentum orationis *de falsa legatione*: cum ea inprimis causa legationem Macedonicam a se testeretur susceptam, uti captivos, quibus id promiserat, liberare posset. GESN.

ead. l. 5. Ἡ οἷς τοὺς ἐράγους συνδιδυσάμην) Phil. Melancthon verterat: aut quibus donavi pecunias. Benedictus vero: aut quos dandis contributionibus iuvi. Sed vereor ut recte, ait

Iac. du Port in praelect. ad Theophr. Charact. p. 192 edit. Cantabrig. Vult enim ibi Demosthenes, se eos adiuvisse in dissolvendis debitis *erani* nomine, quem collegerant, contractis. Ἐράνους συνδιαλύεσθαι, concise & eleganter dictum; pro debita dissolvere *erani* nomine constata. Vertendum igitur esset: Quorum ego dissolvi debita, *erani* nomine, quem ab amicis collegerant, contracta. Tantaе molis est alicubi Graeca Latinis exprimere; adeo Graecanicam volubilitatem Romana lingua sequitur non passibus aequis. Contra apud Romanos *eranon* nunquam fuisse restituendum, docet ibid. p. seq. velut p. 191 tradiderat, *eranon* fuisse genus mutui gratuiti, apud Graecos frequentari. Ubi enim quis aere alieno premeretur, aut etiam alias in inopiam incidisset, nec haberet, unde viveret, aut amicos erat paratum refugium, qui, quod poterant, unusquisque ἀνδραχὰς pro sua virili conferebant. Aliaque de *eranis* vid. ibid. Sed & coenam collatis symbolis fuisse *eranon*, fatis notum est. Vid. Casaub. ad Theophr. Char. περὶ αὐθαδ. c. 15, ad verba καὶ φίλῳ δὲ ἔρανον καλεῦσαντι εἰσενεγκεῖν, εἰπὼν ὅτι οὐκ ἂν δοίη &c. Item Feith. Antiq. Homer. III, c. 4, Longolium ac Buchner. ad Plin. L. X, Epist. 93, qui Livium aequae ac Plin. etiam Latine *erantum* dixisse indicant. REITZ.

ibid. Συνδιαλύεσθαι) Simul solvo. GUYET.

ead. l. 7. Τοντοῦ Ποσειδῶτος) Clarum enim Calauriae Neptuni, ad quod confugerat, templum. SOLAN.

ead. l. 14. Πυθέου) Inter Demosthenis accusatores recens apud Plut. 1555, 1. Ubi Πυθέου legendum, non Πυθαίου, ut fit. SOLAN.

ibid. Δημάδου) Pro Philippo hic Athenis faciebat. SOLAN.

ead. l. 15. Τῆς ψυχῆς μεταρμόσασθαι) Corrige τὴν ψυχὴν. GUYET. (Menagius sic: Nota hoc verbum cum genitivo. Sed scripserat forte Lucianus τὴν ψυχὴν. Dicerem idem utrique in mentem venisse, nisi Menagii mos mihi notus esset.) An τῆς ζωῆς; ut iungatur ὁπὲρ τῆς ζωῆς, i. e. etiam *fera aetate mores mutare*, quae sententia & constructio melior: nam ut ψυχὴ alibi saepe pro ζωῇ accipitur, ita hic non potest. Sed vide, anne vulgatae structura sic defendi queat, ut media forma μεταρμόσασθαι τῆς ψ. valeat μεταρμόζειν ἐαυτὸν διὰ τῆς ψυχῆς. Ersi enim vulgo accusativum adisciscit μεταρμόζεσθαι, ut Aelian. XIV, 7, εἰὰν μὴ τὸν βίον — τοῦ λοιποῦ μεταρμόσῃται: neque exempla mihi suppetunt, ubi genitivo iungatur; tamen non videtur repugnare analogiae,

si forte auctor cum genit. construxerit, quocum & alia ex μετὰ composita interdum construuntur, ut μεθίσσθαι τινος, *dimittere aliquem*, vel μεταδιδόναι τούτου, ut Herodian. Item μεθίσταμαι, in Evang. Luc. XVI, 4, ἔταν μετασταθῶ τῆς οἰκονομίας. Nec non μεταποιεῖσθαι τῆς ξυνέσεως ap. Thucyd. I, c. 140, aut denique ut καταλλαχθῇ χόλου, Sophocl. Ai. teste Stephano. Sive regatur genitivus ratione praepos. quae in composito inest, ut in ἀπαλλάττεσθαι νόσου, ἐπιβαίνειν ἄρματος, & similibus solet: quod tamen in μεθαμύζεσθαι nondum definitio. Ideoque ψυχὴν, quod Gesnerus quoque adscripserat, praefero, donec certioribus exemplis de genitivo constet. REITZ.

ead. l. 16. Ἐρεχθίδος θυγατέρας) Vid. Hyg. Fab. 238, & Apollod. III, p. 102 A. SOLAN.

Pag. 174. l. 5. Προέμενος) Vid. Plut. 25, 2, & 290. SOLAN.

ead. l. 7. Ἡ δὲ καὶ θνήσκουσ') De Polyxene. GUYET. (Idem & adscripsit Menag.) Eurip. Hecub. 568. De Polyxena mactata sermo est. SOLAN.

ead. l. 8. Εὐσχήμως) Nihil veritus sum consulere metro, quia versus totus est ex Eurip. Med. 568, ubi recte εὐσχήμως. Mox malim καὶ ταῦτα κέρη, monente Wetsten. REITZ.

ead. l. 10. Ξενοκράτους) Diogenes Laërtius IV, 12 & 13, memorat Xenocratis de Morte & de Anima libros, in quorum utroque de immortalitate animorum potuit disputare. GESN.

ead. l. 15. Ἐπίσθην ἂν, ἔφη, τούτοις Ἀρχίας ὄν) Ex Alexandri dictis sumtum. GUYET. Eadem rursus ad verbum plagiarius Menagius. Alexandri autem dictum quale est? An quod Diogeni Cynico respondit, *Nisi Alexander essem, Diogenes esse mallet*, quod ex Plut. & Pausan. narrat Freinshem. in Suppl. Curt. L. I, c. XI, § 11. Non. Sed alterum, quod Parmenioni; vid. Curt. IV, XI, § 11: qui, cum oblatam pro reddendis captivis ingentem pecuniam accipere suaderet, responsum hoc tulit: *& ego pecuniam, quam gloriam, mallet, si Parmenio essem: nunc Alexander — fortunam meam non vendo*. REITZ.

Pag. 175. l. 12. Εὐκλήμονος, οὐκ Ἀριστογ. οὐ Πυθ. καὶ Καλλιμ.) De Euclemone satis constat ex oratione contra Midiam. Aristogitonem oppugnavit Demosthenes duabus contra illum scriptis orationibus. Pytheas & Callimedon tum alias ex Plutarcho noti, tum coniunguntur in Vita Demosth. p. 858 C. D. Πυθέας ὁ ῥήτωρ, καὶ Καλλιμέδων ὁ Κά-

ραβος ἐξ Ἀθηνῶν φεύγοντες, Ἀντιπάτρῳ προσεγίνοντο, καὶ μετὰ τῶν ἐκείνου φίλων καὶ πρέσβων περιϊόντες οὐκ εἶων ἀφίστασθαι τοὺς Ἕλληνας, οὐδὲ προσέχειν τοῖς Ἀθηναίοις. Δημοσθένης δὲ τοῖς ἐξ ἄστεος πρεσβευοῦσι προσμίζας ἑαυτὸν ἡγωνίζετο καὶ συνέπραττεν, ὅπως αἱ πόλεις συνεπιθήσονται τοῖς Μακεδόσι, καὶ συνεκβαλοῦσιν αὐτοὺς τῆς Ἑλλάδος. Narrat deinde pluscula acute dicta, quibus se invicem Pytheas & Demosthenes impetierint. Cf. ipse Demosth. Ep. 2. GESN. *ibid.* Ἀριστογείτ.) Errat Loidius de hoc differens. SOLAN. *ead.* l. 15. Οὐδὲν παράνομον) Asylum enim erat; vid. Strabon. VIII. SOLAN.

Pag. 176. l. 4. Δὴ ποτε) Etsi cum *Fl.* δὴ omitti queat, cum iam satis particularum adsit; tamen quia & Herodot. non semel δὲ δὴ iungit, nihil mutavi. Ut L. VII, p. 442 D. ὁ δὲ δὴ ἀπιδὼν, & alibi. REITZ.

ead. l. 6. Φάρμακον — τεταμιῦσθαι) Cautè Noster loquitur. Quantus enim dissensus inter auctores de hoc veneno olim fuerit, satis indicavit Plutarchus in Vita. Qui enim veneno sponte sumto perisse dicunt, (nam ne in hoc quidem conveniunt omnes) ii vel nihil addunt amplius, quo in numero est etiam Pausan. Att. p. 7, 21 *Wech.* vel ex calamo scriptorio volunt fuisse, quod Plutarchus probare videtur; vel, quod idem ex Eratosthene refert, ex annulo armillari excavato, (φόρημα περιβραχιονίου illi fuisse τὸν κρίκον) quem Plinius XXXIII, 1, f. 6, in anulum digitem gemma ornatum parum probabiliter transformat. Quantilla enim veneni portio in eiusmodi annulo contineri queat? GESN.

ead. l. 11. Τοὺς ἐν Μαραθ. πεπ.) Clarum hoc Demosthenis iusiurandum, quod & apud ipsum vide pro Coron. c. 60, & apud Longinum, ὕψος, quod ei inest, rite enarrantem. SOLAN.

ead. l. 12. Χαίρειν) Ridicule sane. Famæ Demosthenis aliquanto melius consulunt; qui epistolam scribentem faciunt, in qua Δημοσθένης Ἀντιπάτρῳ solum adscriptum. Vid. Plut. 1556, & in fine vitæ Demosth. Στεφ. 60. SOLAN.

ead. l. 14. Δημοσθένους γε) Antipater. GUYET.

Pag. 177. l. 3. Ὁπαδὸς τις δαίμων) Vide Herodian. I, in Commodi oratione, ὁ μὲν γὰρ πατὴρ εἰς οὐρανὸν ἀναπτάς ὁπαδὸς ἦδη καὶ συνεδρὸς ἐστὶ θεῶν. Περ. c. 29. SOLAN.

ead. l. 4. Ἐλευθερίου Διός) Qui colebatur praeter ceteros apud Plataeenses, post liberatam proelio ibi facta Græciam. Auctor Pausan. Boeot. p. 283, 33. GESN.

in Schol. Ναίμεν) Hoc Scholium, quod ultimum in Ms. Cod. in fol. legitur, nec, quo referam, satis scio; nec, si ad quem locum referatur certo sciri possit, ullius videtur esse momenti. SOLAN.

IN DEORUM CONCILIUM.

Pag. 178. l. 3. Τονθορίζετε) Τονθορίζω & τονθορίζω utrumque usitatum. GUYET.

ead. l. 4. Συστρεφόμενοι) Conglobati. KUSTER.

ead. l. 10. Ἄκουε, σίγα) Legitima verba etiam apud Aristoph. Δεσμοφ. 379: Ἄκουε πᾶς. Ἐδοξε τῇ βουλῇ τάδε. — τίς ἀγορεύειν βούλεται; Et v. 389: Σίγα, σιώπα, πρόσσεχε τὸν νοῦν. Add. Kuster. ad Ἑκκλυσ. v. 130; it. Ἀχαρν. 45. Ipse Demosthenes de Coron. c. 53: Ἡρώτα μὲν ὁ κηρυξ, τίς ἀγορεύειν βούλεται; κ. τ. λ. GESN.

ibid. τῶν τελείων θεῶν) Vid. Spanh. ad Callim. H. in Pall. v. 131 & 135, ubi perfectos Deos esse τελείους docet. Sed mihi hic videbatur ad perfectionem civilem & plenum ius civitatis potissimum referri, ut sint οἱ ἐν τέλει, qui etiam τὰ τέλη vocantur, (vid. Duker. ad Thucyd. I, 58, & ipse Noster τὰ τέλη τῶν κυνῶν vocat de Morte Peregr. c. 36) principes civitatis, quibus magistratus, quem gerunt, aut dignitas concionis habendae ius tribuit. *Classicos* vocavi, ex moribus Romanis, quasi primae classis cives, qui primi ad suffragia vocantur, & rem fere conficiunt. De μετοίκους vid. Flor. Christ. ad Aristoph. Lystr. 580. GESN.

Pag. 179. l. 9. Μετὰ παρρησίας — εἰπεῖν) Adde supra Iov. Conf. cap. 19 pr. Et Ellner. ad Act. Apost. IV, 29, ubi similiter: καὶ δὲ τοῖς δούλοις σου μετὰ παρρησίας πάσης λαλεῖν. REITZ.

Pag. 180. l. 9. Νέμονται) Participant, possident. GUYET.

Pag. 181. l. 5. Ἐμπόρου τοῦ Κάδμου) Puto hic ἔμπορον Homeri intellectu, Deorum lingua, dici, cum ex vi originis suae eum notat, qui mare traiecit, speciatim aliena navi, quem ἐπιβάτην postea dixere, cum ἔμπορος mercatorem, negotiatorem significare coepisset, quod testantur Eustathius pariter & minor Scholiastes ad Odyss. B, 319. Huc respicit, arbitrator, etiam Pollux I, 95, εἶν δ' ἂν τῶν ἐμπλεόντων καὶ ἔμπορος. Itaque *vesforem* interpretatus sum. Neque enim puto *mercatorem* ab ullo veterum esse vocatum. Sed nave perve-
nisse in Graeciam inter omnes constat. GESN.

Lucian. Vol. IX.

E e

ead. l. 7. Μίτραν) Hinc supra *Σηλύμιτρίς*, quod vide *Διον.* cap. 3. SOLAN.

ead. l. 10. Φατρίαν) Sic *Ven. 2. B. 2. & P.* In reliquis prave *φατρίαν*. Vide *Έρμ.* c. 24, & notam. SOLAN.

ead. l. 12. Σειληνόν) Omnes impressi hic prave *Σειληνόν* habebant. Vide supra *Διον.* ubi frequenter occurrit & recte scribitur. SOLAN: *Σειληνόν*) Non dubitavi & hic ita rescribere, invitis edd. quia sic *Bacch. c. 4*, item *c. 6*, & alibi aliquoties recte legitur. REITZ.

Pag. 182. l. 1. Φαλακρός γέρον) De Sileni figura ex diversis monumentis, deque illius a *Satyris* differentia, plura *Pe- rizon.* ad *Aelian.* *Hist. III, 18*, ubi *Lucianum* inprimis illustrat. GESN.

ead. l. 3. Κεράσται, οἷα) Οἷα ad *κεράσται* simul & *κέρατα* referri, vid. supra dictum *Bacch.* sub init. REITZ.

ead. l. 11. Ἰκαρίου) Vid. *Hygin. 224.* SOLAN.

Pag. 183. l. 1. Θυγατέρα) Τὴν Ἑριγόνην. GUYET.

ead. l. 2. Τὸν κύνα τῆς Ἑριγόνης) *Tatian. p. 37.* Et *Apollod. III, 100 A.* SOLAN.

ead. l. 3. Τὸ ξύνθετο ἐκεῖνο καὶ ὑπερ ἡγάπα κυνίδιον) *Th. Mag. v. κυνίδιον.* SOLAN.

ead. l. 10. Πολλὰν ἀντάξιον) *Hom. II. A, 514.* SOLAN.

Pag. 184. l. 4. Τάφον) Vide not. ad *Τιμ. c. 4.* SOLAN.

ead. l. 6. Αἰγιδεύσιν) In marg. *A. 1 IV.* adscriptum: *Αἰγιδεύς* urbs *Achaeas*, hinc *Αἰγιδεύς* *Steph.* REITZ.

ibid. Ὑποβολιμαῖον) Unde habeat, mihi non constar. Sed facile nothum crediderim, qui clam patre educatus &c. SOLAN.

Pag. 185. l. 1. Ψέλλιον) *Th. Mag. v. ψέλλιον*, quod a *ψέλλιον* differre docet. REITZ.

ead. l. 9. Λάαρχος) De hoc eiusque cum *Baccho* cognatione, vid. *Loyd. Lex.* & iterum in *vit. Athamas.* SOLAN.

ead. l. 14. Τίς γὰρ οὐκ οἶδε τὸν Ἀγχιόην, καὶ τὸν Τιθωνόν, — καὶ τὸν Ἰάσωνα;) Sic legit interpretes, &, licet obvium sit emendare, *Iasonem* iis accenset, qui *Dearum* concubitu potiti sunt, & *Medeae* ἀποθίωσιν parat. Lege *Ἰασίωνα*, qui ob *Cereris* amores a *Iove* zelotypo fulminatus est. *Homer. Odysf. E, 125*:

Ὅς δ' ἔκαστ' Ἰασίῳ ἐϋπλόκαμος Δημήτηρ

ἢ δὴ μὲν εἰζάσα μίγην φιλότῃ καὶ εὐνῇ,

Νεῖω ἐνὶ τριπόλῳ, οὐδ' ἔδην ἦεν ἀπυστος

Ζεὺς, ὃς μιν κατέπεφνε βαλὼν ἀγρῇτι κεραυνῷ. PALM.

ead. l. 15. Τὸν Ἰάσωνα) *Ἰασίωνα* legendum videtur. *Iasion*,

Iovis & Electrae filius, a Cerere adamatus est. GUYET. Ἰασίωνα) Secuti sumus Palmerii emendationem certissimam; vid. LL. & Aelian. V. H. XIII, 1. Atalantae pater. At L. Ἰζίωνα. Fl. vero Ἰάσωνα. Reliqui impressi Ἰάσωνα, prave. SOLAN. Ἰασίωνα) Ἰάσωνα tertiam habebat longam, cum brevis sit Graecis Latinisque poëtis. Ἰάσωνος etiam & Ἰάσωνι in prosa recte Prol. Hephaest. L. II, med. *Iasionem* vero vid. apud Apollod. L. III, c. 11, ubi in nonnullis edd. Ἰασίονος quoque o brevi; sed quia & Aelian. cum Homero Ἰασίωνα per ω scribunt, hoc praeferendum. REITZ.

Pag. 186. l. 10. Ὁ Κορύβας) Iasionis, seu potius Iasionis & Cybeles filius, teste Diodoro Siculo. GUYET.

ead. l. 11. Σαβάζιος) Per se Deum, ut vides, facit. E nostris quidam unum cum Baccho statuunt. Vid. Port. 396. SOLAN.

ibid. Ἐπεισεκυκλήθησαν) Sic Fl. ed. optime; ut Φιλοφ. c. 29 a Kustero recte emendatum est. Ibi enim, uti & hic, non reliqui tantum impressi, sed ipsa Fl. corrupta est. In reliquis hic legitur ἐπεισεκεκλήθησαν. SOLAN.

ead. l. 12. Ὁ τὸν κἀνδύν, καὶ τὴν τιάραν) Habitus ille Mithrae in simulacris pluribus hodie superest, quae videre licet tum alias, tum studiose collecta, comparata inter se, & explicata apud Philippum a Turre in monumentis veteris Antii P. II, p. 157 seq. & Montfauc. Antiq. Expl. I, 4, 3, qui etiam II, 2, 6, ex hoc ipso loco cum imaginibus antiquis collato conficit, candyem esse brevem chlamyda, tiaram autem pileum antroorsum reflexum. GESN.

ead. l. 15. Ὅρωντες αὐτῶν) Τῶν ἡμιθέων scil. GUYET.

ibid. Μακρὰ) Fl. fere ubique in hac phrasi μακρὰν legit. Vid. c. 2 Navig. sed cur prius praeferamus, vide ad Rhet. Praec. c. 10, atque Iov. Conf. c. 32, atque alibi. REITZ.

Pag. 187. l. 5. Ποικίλος) Rescribitur ab H. Prideaux P. I, L. III, ex Herod. III, Plin. VIII, 46, Solino XXXV, & Ammiano Marcell. c. 22. Unde illud tantum decerpam, quod ad rem praesentem facit, nempe nigrum torum fuisse, nisi quod in fronte macula alba quadrata fuerit, & in tergo aquilae, aut, ut alii tradunt, crescentis lunae figura. Quod autem de scarabaeo sub lingua ex Plinio monet, Plinii verba sic habent: *Nodus sub lingua, quem Cantharum appellant.* SOLAN.

ead. l. 8. Ἄλλα πολλῶ γελ.) Sic *crocodilum* adorabant Omibirae. Vid. Ael. de anim. X, 21, & Nostr. Z. Tr. c. 42. *Felem* alii. Athenag. p. 50 C. add. Clem. Alex. p. m. 66 A. SOLAN.

Pag. 188. l. 8. Μητρελοίου υἱός) Cum Alcmaeone confundit, a quo mater occisa. Ovid. Met. IX, 407: *Natus erat factio pius & sceleratus eodem*. Vid. p. 255, 1, & 266. Quidam tamen una matrem occidisse tradunt, (vid. Apollod. III, p. m. 81 pen.) & ita pater iusserat (p. 77 C.) SOLAN. Utrum auctorem secutus, an memoria lapsus, filium facit, qui frater erat eius Alcmaeonis, qui Amphiarai patris ulciscendi causa matrem Eriphylen interemit? GESN.

ead. l. 9. Δυσὶν ὀβολοῖν) Confer omnino Ἀλεξ. c. 19, a me hinc praecipue nitore suo redditum. SOLAN.

ead. l. 13. Πολυδάμαντος) De hoc dictum est ad Ἡρόδ. c. ult. Vide etiam Arhenagoram. SOLAN. Huius Polydamantis Scotussaei, athletae cum Dario Notho viventis, facinora, mortis genus, statuam quoque Olympicam commemorat Pausanias Eliac. II, pag. 182 seq. sed de vi illa febrifuga nihil. GESN.

Pag. 189. l. 2. Θεαγένης) De eo vid. Συγγρ. c. 35, & notas. SOLAN. De hoc omnia Pausanias Eliac. II, p. 188 seq. qui etiam hoc addit: *Θάσιοι δὲ — νομίζουσιν ἅτε Δεῶν Δύειν. Πολλαχού δὲ καὶ ἐτέρωθι ἐν τῇ Ἑλλήσιν οἶδα καὶ παρὰ βαρβάρους ἀγάλματα ἰδρυμένα Θεαγένης, καὶ νοσημάτων τε αὐτῶν ἰώμενον, καὶ ἔχοντα παρὰ τῶν ἐπιχωρίων τιμὰς*. GESN.

Pag. 191. l. 2. ΑΓΑΘΗ ΤΥΧΗ) Praescriptio solemnis in omnibus fere monumentis Graecis. Vid. quos laudat Hudf. ad Thuc. IV, 118, ubi etiam in principio decreti est, nempe sic: *Ἐδοξε τῷ δήμῳ. Ἀκάμαντις ἐπρυτάνευε, Φαίνιππος ἐγραμμάτευε, Νικιάδης ἐπεστάτει, Λάχης εἶπε, Τύχῃ ἀγαθῇ τῇ Ἀθηναίων κ. τ. λ.* GESN.

ead. l. 3. Ὁ Ζεὺς ἐπρυτάνευε) Proprie tribus πρυτανεύειν dicitur, id est, quinquaginta ex illa viri, decima pars magni Senatus quingentorum. Sic ordinarie in eiusmodi decretis, v. g. apud Thucyd. l. c. & plusculis in Demosthenis oratione pro Corona. Sed hic Iovi hoc tribuit Lucianus, nempe qui hoc egerit, quod refert Pollux VIII, 95, *οἱ Πρυτάνεις τὴν βουλὴν συνάγουσι, καὶ προγράφουσι πρὸ τῆς βουλῆς καὶ πρὸ τῆς Ἐκκλησίας, ὑπὲρ ὧν δεῖ χρηματίζειν*. Cererum lubet hic indicare, quod prodesse possit illa de πρυτανευούσῃ φυλῇ observatio Andocidi in oratione de mysteriis p. 13 Ald. ubi legitur, *Ἐδοξε τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ, ἐὰν τις ἐπρυτάνευε, Κλέογενης ἐγραμμάτευε, Βοηδὸς ἐπεστάτει*. Quod summus vir Ezech. Spanh. Diss. XI, p. 715, ita convertit, *Si quis Prytanin agebat &c.* Legendum absque haesitatione

videtur Αἰαντὶς (φυλῆς hoc nomen est apud Suidam) ἐπρυ-
τάνευε. Dicam, quomodo Αἰαντὶς mihi ita facile in mentem
venire potuerit. Occupatus paulo ante in laudatione De-
mosthenis, orationem pro Corona perlegeram, & in ea ψυ-
φίσματα. Horum vero unum c. 55 factum est, φυλῆς πρυ-
τανευούσης Αἰαντίδος. Satis, credo, est. GESN.

ead. l. 4. Προήδρευε Ποσειδῶν) Neptuni mentio nulla prae-
cessit. Sed puro, quod clamor est admodum ille Deus,
& plus quam Stentorea voce, ideo προεδρίαν hic illi tribuit.
Ulpian. ad Demosth. contra Midiam, quem laudat etiam
Kuhn. ad Poll. VIII, 96, Οἱ πρόεδροι ἦσαν οἱ διὰ τοῦ Κήρυκος
λάγοντες τῷ δήμῳ· δοκεῖ ἡμῖν περὶ τούτου βουλευσασθαι. GESN.

ibid. Ἐπιστάται Ἀπόλλων) Ἐπιστάτου erat mittere popu-
lum in suffragia, quod ἐπιψήφίζειν est, ut luculenter osten-
dit Ernestus ad Xenoph. Memor. Socr. IV, 4, 3. Quam con-
grue autem ἐπιστάτην faciat Apollinem, indicat Pollux VIII,
96, ubi de ἐπιστάτῃ, ἔχει οὗτος τὰς κλεῖς τῶν ἱερῶν, ἐν οἷς
τὰ χρήματα, καὶ τὰ γράμματα. Apollo praefes literarum
&c. Ab hoc munere incipit decretum apud Aristoph. Thes-
moph. 379: Τιμόκλει' ἐπιστάται· Λύσιλλ' ἐγγραμμάτευεν· Εἰ-
πε Σωστράτη. GESN.

ead. l. 5. Ἐγγραμμάτευε Μῶμος) Etiam hoc apposite. Γραμ-
ματεὺς ap. Poll. VIII, 98, inter alia ἀναγινώσκει τῷ τε δή-
μῳ καὶ τῇ βουλῇ, quod facile plurimis oratorum locis firma-
ri posset, si hoc ageremus. Nam quae de Prytanum, Proe-
drorum, Epistolatarum, Scribarum munere diximus, eo modò
allata sunt, ut conversionis nostrae ratio etiam his, qui
non satis exercitati sunt, appareat. GESN.

Pag. 192. l. 4. Περὶ τροπᾶς χειμερινᾶς) Cum longae no-
ctes benignam dormiendi, & somniandi adeo, occasionem
praebent. Dicit enim sententiam Somnus. GESN.

ead. l. 5. Τελείους θεοῦς) Supra Iov. Tr. c. 18. REITZ.

ead. l. 9. Ὀρκον, τὴν Στύγα) Hom. Od. E, 185. SOLAN.

ead. l. 15. Ἠρία) Humilium volunt hac voce designari se-
pulcra. SOLAN. Vid. supr. Contempl. c. 22 pr. REITZ.

Pag. 193. l. 2. Ἀθηνᾶν ἰᾶσθαι) Erat Athenis signum Ἀθη-
νᾶς Ὑγιείας, teste Pausan. Att. p. 21, 17; & ara, ibid. p.
31, 3 Wechel. De Aesculapii oraculis vel solus Nostri Pseu-
domantis satis testatur: ad quem fallor an referenda est ta-
bula aenea apud Gruterum p. 81. GESN.

ibid. Ἀσκληπιδὸν χρησιμωδεῖν) Alexandri Abonoteichitae
oraculum petere huius videtur. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐκείνοις δὲ τάφον — καὶ θύλην ἐπιστῆσαι) Pro θύλην, quae vox est nihili, manifestum est debere legi στήλην. Sed interpretes, qui statuam vertit, nescio quomodo legerit: nam licet στήλη ab ἵστημι derivari videatur, ἵστημι vero sit *statuo*, tamen statua Latinis dicitur Graece ἀγαλμα, ἀνδρίας, βρέτας, non vero στήλη, quae hoc loco *cippus* debebat verti. PALM.

ead. l. 14. ΖΕΥΣ.) Delevi supra Iovis nomen, quod in omnibus libris nostris ante τοῦτο reperiebatur, & hic suo loco reposui ante Δικαιότατον. Decretum autem Momus legerat, quod observare omiseram. Iique adeo recitato iam decreto ait: τοῦτο μὲν ἡμῖν τὸ ψήφισμα. SOLAN.

Pag. 194. l. 8. Νομίζουσιν) Sequebantur in *ed. Iunt. Ald. Fl. Fr. H. & B.* 1. ac 2. (non in *P. S. & Amst.*) duo Dialogi inscripti: ΖΕΥΣ ΚΑΙ ΗΛΙΟΣ. Alter ΑΠΟΛΛΩΝ ΚΑΙ ΕΡΜΗΣ. Ijs tamen additum in iisdem: Οἱ ἐφεξῆς δύο διάλογοι τῶν διαλόγων εἰσὶ τῶν θεῶν, quo indicarent, hos binos Dialogos pertinere ad Dialogos Deorum. Sed uterque iam suo loco insertus est Tom. II, N°. XXV & XXVI. REITZ.

IN CYNICUM.

Pag. 195. l. 1. ΚΥΝΙΚΟΣ) D. Ioan. Chrysostomus, vir plane sanctus & incomparabilis, non veritus est eius partem in homiliam quandam, quam in Iohannis evangelium commentatus est, inferere. COGN. Supposititium credo: gravior enim est, nec ludentis Luciani. SOLAN.

ead. l. 4. Κόμην) Diserte hic *coma* tribuitur Cynico; quam apte, viderint alii. Ego certe contra optimorum scriptorum morem id factum cenfeo, apud quos ἐν χροῖ κεκαρμένοι, quales Cynicos fuisse certissimum est, nunquam credo invenientur κόμην ἔχειν dici. In hoc tamen libello iterum c. 13 iidem diserte dicuntur, aut innuuntur κομῶν, c. 16 & 20. Nihil igitur restat, nisi ut moneam, opus esse supposititium, de quo non multum laborandum est. De alijs Luciani ipsius locis quid dixerim, vide ad *Περ.* c. 15. SOLAN.

ibid. Χιτῶνα) Sic Aelian. V. H. VII, 13, ἀντιθέτος πολλὰς καὶ ἀχίτων προῆει. Philosophi enim omnes, exceptis Cynicis, & tunicam interulam & superariam (verbis utor Salmasii ad Tertull. de pallio p. 70) habere consueverant. Cynici solam interulam, inquit, unde ἀχίτωνες. Vid. fin.

huius Dial. ubi plerique Dii ἀχίτωνες pingi dicuntur. Non semper veteres Graeci calceati erant, inquit Casaubonus (ad Theophr. Char. p. 240) ut hodie nos sumus: multus enim fuit τῆς ἀνυποδησίας usus. Spartanos quidem etiam lex Lycurgi coëgit esse discalceatos, ut refert Xenophon in eorum Politia. Athenienses quoque, paulo qui essent in ratione vitae adstrictiores aut severiores, non nisi necessario tempore, ad vitandum scilicet frigus aut itinerum asperitates, calceis utebantur. Vide Plut. in Phocione: & ait idem auctor in vita Lycurgi, eum ταῖς ἀναγκαῖαις tantum ἡμέραις calceos induisse. Oppianus etiam in venatoris institutione, iubet eum nudis pedibus ad venationem ire, γυμνοῖσι δὲ ποσσὶν ὀδύσειν. Κεῖνους τοῖσιν ἵχυν μέλεται, δυσδερκέα θηρῶν. Clem. Alex. Paedag. III, libro II, ἀνδρὶ δὲ εὖ μάλα ἀρμόδιον ἀνυποδησία: πλὴν εἰ μὴ στρατεύοιτο. καὶ γὰρ πῶς ἐγγὺς τὸ ὑποδεῖσθαι τῷ δεδεῖσθαι. Nota est & Romani Caionis ἀνυποδησία: item Neronis; vide Suet. c. 51. — Haec & plura Casaubonus. Xen. ἀπομν. 1, — τε καὶ ἀχίτων διατελεῖς. Aristoph. apud Diog. Laërt. p. 40 C. ἀνυποδητεῖς: in Nub. tamen est ἀνυπόδητος. SOLAN.

ibid. Γυμνοδερμῇ) Ἀν γυμνοδερμῇ, a γυμνοδερμοῦμαι, i. e. cute nuda sum? GUYET. Idem rursus ad verbum Menagii: REITZ. Nihil dum probabilius video coniectura Menagii: hanc itaque interpretando secutus sum. GERN.

ead. l. 5. Ἀνυποδητεῖς) Infra c. 16. f. ἀνυποδητεῖν iterum sic scribitur in omnibus, penult. longa. Item ἀνυπόδητος c. 13, ac saepe. Licet & interdum ἀνυπόδητος. REITZ.

ead. l. 6. Τοῖς ἐναντίοις) Locus mendosus videtur: vet. Codd. inspicendi. GUYET. Nihil varietatis invenio, neque desidero: nam recte διαχρήσασθαι cum accusat. construitur; vid. Herodian. plurib. locis; atque interficio significat. Verte igitur: tu corpus contrariis rebus enecas, i. e. crucias duriter habendo, non verò ut vulgo homines solent, REITZ.

ead. l. 8. Ξηροῦ) I. e. ἄστρώτου, sine strato. GUYET.

ead. l. 9. Ἄσιν) Ἄσιν. GUYET. Frustra. Nam vulgatum praestat, nec luto etiam conspersum requiritur pallium, sed ἄσιν fastidium, hic squalorem luctui proprium significat, & ad vocabula luctus bene refertur a Polluce III, 98. REITZ.

ibid. Πάμπολλον) Ἀν παμπόλλην; GUYET. Ne credas, lector, qui seīs composita Atticis communia. Aelian. IV, 8, παμπόλους μυριάδας. REITZ.

Pag. 196. l. 1. Παρέχον) Forf. παρέχοι, adiecerat Gefnerus. Idem habet Guyet. in nott. Mss. quas ille non vidit.

Tanto verisimilius fit, utrumque recte coniicere. REITZ.
ead. l. 15. Τί τὸ ἐνδεές) Non assequitur Latinus sermo, certe in quantum nobis hic paruit, plenam vim huius loci. 'Ενδεές apud Graecos & hominis epitheton est, cui aliquid deest, quo aegre caret, & rei, quae sic deest. Obiicitur Cynico, vivere illum in *defectu*, h. e. in summa inopia: ille rogat, quid est igitur *deficiens* &c. GESN.

Pag. 197. l. 11. Οὐχὶ σκέπης) Σκέπη legendum videtur. GUYET. Minime: nam connectendum cum seq. χάριν & εἴνεκα, quod ab eadem persona statim additur. REITZ.

Pag. 198. l. 2. Εἴνεκα) Non itaque poeticum est εἴνεκα. Habuimus id crebro apud Nostrum, de Dom. c. 8, Amor. c. 49, Navig. cap. 20 &c. Quamvis Ionibus potius perpetuum τὸ εἴνεκα. REITZ.

ead. l. 6. Μάθοις τί ποδῶν ἔστ' ἔρχον) Sic omnino interpungendum fuit, non, ut in plerisque fit, sine interrogatione, aut post μάθοις mora. Solae B. 2. & P. hoc observant, quamvis recte verterit Thom. Morus. SOLAN.

ead. l. 11. Οὐδὲν χεῖρον) Vulgatum εἰ χεῖρον nihili esse; bene etiam senserat Gesnerus, qui pro οὐδ' εἰ rescripserat οὐδέ. At cum L. & Fl. οὐδὲν habeant, quod verissimum, quodque mox reperitur, in οὐδὲν φαίνομαι χεῖρον, omnium nostrorum librorum consensu, nihil haesitavi in hoc recipiendo. Cumque Fl. οὐδὲν cum spiritu exhibeat, apparet vulgatum ceterarum οὐδ' εἰ hinc natum esse. REITZ.

Pag. 199. l. 10. Οὐδὲ τρέφασθαι γε φαίνεται χεῖρον τὸ σῶμα τοῦτον, ὅτι ἀπὸ τῶν τυχόντων τρέφεται. ΛΥΚ. Δῆλον γάρ. ΚΥΝ. Οὐδὲ εὖρωστον, εἰ κακῶς ἐτρέφετο) Hiulca sunt haec ultima, sed facile patet, quid interciderit; nimirum εἶν, idque proclive fuit ob affinissimam sequentem voculam. Lege igitur, Οὐδὲ εὖρωστον εἶν, εἰ κακῶς ἐτρέφετο. Id ait Cynicus, *sed nec propterea corpus meum videtur peius nutrirī, quod nutritur ab rebus vilibus.* (Id vero manifestum esse, respondet Lucianus) *Neque bene firmum foret, si male nutriretur.* IENS.

ead. l. 13. Οὐδὲ εὖρωστον) Gesnerus etiam adleverat: supple εἶν. Lubens id adderem, sicubi invenirem. Iam poterit subaudiri, donec id inveniamus. At quidni aequè intelligeretur, ac paulo supra hoc capite, εἰ γὰρ κακίον, καὶ ἀσθενέστερον, pro εἶν καὶ ἀσθενέστερον. REITZ.

Pag. 202. l. 1. Ὀλίγων δὲ ὥστε τραφῆναι δεόμενος, ὑπὸ τῶν πολλῶν ἐπιτριβήσθαι μέλλον) Benedictus, paucisque, ut nu-

triat, opus habeat, diutius tamen, quam alii multi, immoretur. In qua interpretatione securus est auctorem Thomam Morum, dubito, an Graeca rite considerantem. Certe res ipsa non patitur, ut in his sit iusta oppositio; nec si vir valens diutius, quam aegroti multi, immoretur convivio, propterea sic culpari potest, ut hic postea culpatur ab colloquentibus. Errarunt certe, cum τῶν πολλῶν putarunt dici masculinae; sunt enim neutra. Et utique illud *diutius* nullibi in Graecis. Verte, *paucisque, ut nutriatur, opus habeat, cum a multis*, si multa deglutierit, *futurum sit ut enecetur.* GRON.

Pag. 204. l. 11. Ἐπιφύλην) Amphiarai uxorem. SOLAN.

Pag. 205. l. 8. Καίτοι ῥᾷδιον θεραπεύειν ταύτην τὴν ἐπιθ.) Latet hic Cynicum ulcus, de quo Dio illa parte minime Chrysostomus in Diog. seu de tyrannide pag. 90. GESN.

ead. l. 9. Εἰς ταύτην) Subaudi ὁδόν. GUYET.

Pag. 206. l. 4. Μὴ Edd. pleraeque καὶ μὴ. Delendum illud καὶ iam olim videram, nondum inspecta Fl. ed. in qua non reperitur. SOLAN.

ead. l. 8. Νὴ Δία) Concedentis est νὴ Δία, non negantis. Hic autem non concedit Lucianus, sed negat. Scribendum ergo μὰ Δία. SOLAN. Νὴ tamen & negationi addit Aristid. T. II, pag. 116 ed. Iebb. Sed Solano assentior hic mutandum; aut saltem negative vertendum. REITZ. Assentior Solano ipse quoque. Sed illud recte sane, quod in versione posui, ita intelligebam, recte sane utuntur: quod, si rem ipsam spectes, eandem vim habet, ac posuisset, non per Iovem. GESN. in Addend.

Pag. 207. l. 12. Τὸν Ἡρακλέα) Meminerimus, Herculem peculiariter numen esse Cynicorum, quem sibi imitandum Herculis novi sumserint. Plurcula sunt in Proteo Luciani. Clava etiam illum imitabantur, cuius rei imago est in Sexto Empir. Fabric. p. 39. De regno illo Herculis, cuius statim fit mentio, splendidissime Dio Or. de Regno pag. 12 D. Ἐκεῖνος δ' οὐ μόνον τῆς Ἑλλάδος ἦν βασιλεὺς, ἀλλ' ἀπ' ἀνίσχοντος ἡλίου μέχρι δυσμέρου, πάσης ἤρχε γῆς, καὶ τῶν ἀνδρώπων ἀπάντων, παρ' οἷς ἱερά ἐστιν Ἡρακλέους κ. τ. λ. GESN.

ibid. Τῶν πάντων) In mutatione tam exigua, errore orto a scribendi compendio in articulis pingendis usitato, contra edd. Gesneri emendationem recepi. Etsi enim vulgatum satis intelligi queat, friget tamen prae altero, quod Luciano aliisque proprium esse, testimoniis haud eget. REITZ.

Pag. 208. l. 4. Ἡ σὺ δοκεῖς στρωμάτων καὶ ὑποδημάτων ἀ-

πῶρος ἔχειν, καὶ διὰ τοῦτο περιιέναι τοιοῦτος;) Cynicus contendens, labores, molestias, pericula, non reddere per se aliquem miserum & egentem, utitur exemplo Hercules, qui nudus, pellem modo indutus, peragravit terrarum orbem, monstra domuerit, omnibusque superior fuerit. At, inquit Cynicus, non id Hercules prae paupertate fecit, quippe qui mari & terrae imperavit, non propterea fuit miser, quippe qui alios miseria liberavit. An vero, pergit, tu putas, cum, qui talis erat, eguisse stratis & calceis, ac ob illud circumerrasse? Sed Graeca sunt soloecismo inquinata, σὺ δὲ κεῖς περιιέναι τοιοῦτος; nam illud τοιοῦτος pertinet ad Herculem. Possemus legere σοὶ δοκεῖ. Possemus minori mutatione, τοιοῦτον nec dubito, quin ita scripserit Lucianus; (immo, ut video, dubitandum non est: nam clare τοιοῦτον habet Florentina.) Quis enim tam turpem sermonem ab tersissimo scriptore speret? IENS. Περιιέναι τοιοῦτον) Etsi περιιέναι τοιοῦτος alio sensu recte dicitur, & nominativum cum infinito alibi recte stare demonstravimus; hic tamen minime tolerabile erat τοιοῦτος, quia sic ad praemissum σὺ pertineret, a quo cum necessario divellendum ac distinguendum sit, non haesitavi Florentinae ac Iensio obsecundare. REITZ.

ead. l. 6. Τοιοῦτον) Secutus sum Fl. In reliquis τοιοῦτος est. SOLAN.

Pag. 210. l. 1. Πάντα γὰρ τὰ κακὰ) Quanta ex auri argentique cupiditate mala oriantur, hoc aliisque testimoniis enarrat L. Bos ad I Ep. Timoth. VI, 10, ubi ῥίζα γὰρ πάντων τῶν κακῶν ἐστὶν ἡ φιλαργυρία habemus. REITZ.

ead. l. 16. Ἀναιδέστατον) Vox haec, si recte habet, sensu plane novo sumitur. Non enim *inverecundum*, ut assolet, sed *quod pudorem incutere valet*, hic necessario significat, Sed sapientum esse locum, dubito. SOLAN. Nescio, quid sibi velit ἀναιδέστατος, quod *impudentissimum* notat; neque quid interpres, qui *pudendum* vertit. Puto corruptum esse inter dictantem & excipientem vocabulum, legendumque ἀνιδέστατον superlativo, quasi gradus quarti ex ἀνίδιστος. Atque sic interpretatus sum interea. Nisi tamen potius audienda vetera Lexica, in quibus ἀναιδέστος est ἄμοιρος, ἄτιμος quae si sequamur, σχῆμα ἀναιδέστατον τοῖς ἀκολάστοις fuerit habitus, cuius minime participes esse velint homines luxuriosi. GESN. Forte ἀνιδέστατον, vel ἀειδέστατον. I. I. WETST.

Pag. 211. l. 3. Κομᾶν) Dixi iam supra ad cap. 1, & ad Περ. cap. 15. SOLAN.

ead. l. 9. Τί ἂν δῶν τις ἀνδρὲς τὴν αὐτὴν τοῖς κιναιδαῖς ὀσμὴν ἔχοντος) Imperite verſum: & quidem quid facies, cum vir eundem cum cinaedis odorem habeat? Debuit: Quid daret quis pro viro, (quanti aestimaret virum) qui eundem cum cinaedis oleat olorem? Vide, quae dixi in Ellipſi praepoſ. ἀντί. L. Bos. Vid. Lamb. Bos de Ellipſi praep. ἀντί. SOLAN.

Pag. 212. l. 8. Ὑμῖν δὲ) Αἱ ἡμῖν δέ. GUYET. Sed vulgatum praestit, quod I. P. S. &c. exhibent. REITZ.

ead. l. 9. Καπεῖτα δὲ ἡμᾶς μετατίθεσθαι, καὶ ἐπανορθοῦν τὰ ἡμέτερα ἀλλήλοις ἐπιτιμῶμεν, κακῶς βουλευομένοις πολλάκις περὶ ὧν πράττουσι, αὐτοὶ ἀσχεπτοὶ ὄντες περὶ τῶν ἰδίων &c.) Non semel haec verba inspexi, & congruentem rei, qua de agitur, sensum in iis perspicere conatus sum. Sed frustra. Interpres vertit, Atque haec ita cum sint, iam nos in vitam vestram traducere aequum censetis, nostramque corrumpere, cum saepe male consultae sint, quae faciis, ipsique vestris in negotiis minime circumspēcti sitis. Satis patet, interpretem non fecutum esse vulgatam lectionem; idque me de alia lectione, alibi forte existente, cogitare fecit. Et, ecce, sic dederunt Florentini, Καπεῖτα δὲ ἡμᾶς μετατίθεσθαι καὶ ἐπανορθοῦν τὰ ἡμέτερα ἀξιοῦτε κακῶς βουλευομένων πολλάκις περὶ ὧν πράττομεν αὐτοὶ ἀσχεπτοὶ ὄντες περὶ τῶν ἰδίων. Unde tanta scripturae diversitas nata sit, non divino. Alium haud dubie Aldus, (quem secuti sunt editores reliqui) quam Florentini, expresſit Codicem. Sed nec Florentina scriptura vitii expers, quantum ego video: legendum nimirum βουλευόμενοι. Id vult Cynicus: Vosne, qui luxu estis perditī, multisque morbi ac infirmitatis generibus saepe affecti, aequum censetis, nos Cynicos componere nos ad vestram vivendi rationem; vos, inquam, qui saepe de iis, quae nos agimus, secus cogitatis, rerum vestrarum conditionem ipsi non habentes perspectam & exploratam? Nam & per interrogationem haec prolata esse, nullus dubito. IENS.

ibid. Τὰ ἡμέτερα ἀξιοῦτε κακῶς βουλευόμενοι πολλάκις περὶ ὧν πράττομεν) Sic Fl. nisi quod L. & Iensii coniecturam, βουλευόμενοι pro βουλευομένων scribere iubentium, secutus sum. Grammaticus enim aliquis margini Cod. L. adscripsit ἴσως, βουλευόμενοι. Reliqui libri omnes haec verba sic exhibent: τὰ ἡμέτερα ἀλλήλοις ἐπιτιμῶμεν, κακῶς βουλευομένοις πολλάκις περὶ ὧν πράττουσιν. SOLAN. Τὰ ἡμέτερα — βουλευομένων) Florentinam lectionem interpretatus sum, quae sola sententiam convenientem huic loco efficit: in qua etiam participium βουλευομένων servandum est, quod ad ἡμῶν re-

fertur in τὰ ἡμέτερα delitescens. Μετατίθεσθαι autem media, id est, reciproca significatione accipio, de his, qui sua acta retractant, ut Xenoph. Memor. Socr. IV, 2, 19, μετατίθεμαι τὰ εἰρημένα εἴπερ ἔξεστι· & IV, 4, 14, νόμους, οὓς γε πολλάκις αὐτοὶ οἱ δέμενοι ἀποδοκιμάσαντες μετατίθονται. Plutarchus de discr. Amic. p. 58 C. καὶ λόγου κατ' ἀρχοντας ἐν συνόδοις καὶ συνεδρίοις, εἴτα παραχαρουντας ὡς κρείττοσι, καὶ μετατιθεμένους ῥᾶστα πρὸς τουναντίον. Lucian. Ion. Conf. c. 10, εἰ μὴ μεταμέλει σοι ἐκείνων, καὶ μετατίθεσαι αὐτοῖς τὰ εἰρημένα. (conf. Galat. I, 6.) GESN.

ead. l. 10. Βουλευομένοις) Ἀν βουλευόμενοι; GUYET.

Pag. 213. l. 10. Ποτὲ δὲ ἄλλο τι τοιοῦτον ὑμᾶς ἐκφέρειν φαίνεται) *Interdum aliud quidpiam huiusmodi vos auferre videtur.* Mf. non male ἐκφέρειν δύναται, vos auferre potest. Sed illud etiam tolerari potest. GRAEV.

ead. l. 11. Πολλῶν ὑμεῖς γε) Cum P. haberet πολλῶν γε ὑμεῖς γε, adii ceteras, & geminatum γε in omnibus inveni, excepta B. 2. quae prius γε recte omisit: hanc ergo expressi. REITZ.

Pag. 214. l. 9. Θύρας δὲ τῶν καλουμένων ἀνθρώπων) Corruptus haberi debet hic locus. Nam quod in V. 2. abest οὐ, nihil iuvat. SOLAN.

ibid. Ἀνθρώπων) Vel εὐδαιμόνων omissum videtur, ut bene admonuit I. I. Wetsten. vel id pro ἀνθρώπων substituentum est. REITZ.

IN PSEUDOSOPHISTAM.

Pag. 216. l. 1. ΨΕΥΔ. Η ΣΟΛ.) Negarunt multi, hunc Dialogum esse Luciani, quoniam, inquiunt, nihil habeat fallis: sed longe mihi videntur falli, nec attente hunc Dialogum explorasse. Est enim mire fabricatus propter varias texturae significationes. De quibus copiose Ammonius, qui Dialogi huius sufficiens interpret esse poterit. Dialogi sequentes nullo modo Luciani thymum Atticum redolent, atque ipse Lucianus hoc testatum voluit, dum his verbis huic tractatui finem facit: νῦν δὲ διαλύσωμεν τὸν διάλογον. BOURD. Luciani non videtur. GUYET. In eadem sententia est & la Croze; vid. eius not. ad cap. 7, v. λέλογχα. Ego sane non ausim affirmare Luciani esse. Nimis enim, nimis frequenter iisdem alibi utitur, quae hic soloecismi damnantur. Im-

mo dimidia saltem pars eorum falso soloecismi accusantur; quippe quae & alii probati auctores, Atticismi non rudes, adhibuere, quod recte etiam sensit Duker, quem allego ad c. 7, v. *τεθνήξει*, quodque pluribus post Graevium ostenderem, nisi notarum iam esset tantum, ut copioso esse non liceat. Si tamen Lucianus auctor est, iocari hic maximam partem credendus erit, ut qui alibi non sollicitè *ὑπερ-αττικίζειν* necesse duxerit. REITZ. Hic Dialogus inter eos est, quos nulla lingua alia expresserit, cum lepos omnis sit in quadam verborum imparilitate, perturbatione & miscela, quam, sententia verborum salva, raro licet transferre in sermonem alium. Quo itaque magis studeas exprimere omnia, tanto magis infusus fatuusque his, qui comparare Graeca non possunt, evadas necesse est. Haec itaque, quam non sine molestia & pudore quodam damus, interpretatio non potest iuvare nisi eos, qui de singulorum verborum sensu celerius, quam ex Lexico edoceri cupiunt, & per haec ad indagandos soloecismos deduci. Ne quis, Graece qui plane nesciat, legere interpretationem velit, deprecor, cum metus sit, ne Lucianum & interpretem, illum plane innoxium, hunc sola commodandi quibusdam voluntate peccantem, ineptiarum difficultium condemnet. Expressi autem in illis, quae sribiliginem habent, locutionibus, naturalem singulorum verborum significationem, sive eam contextus admittat, quo facto soloecismus non apparet Latine tantum scientibus, sive minus, ubi deinde laborat sententia, quam utcunque positis in parenthesi verbis explicare studui. GESN.

ead. l. 4. Σολοικίζοντα) Σολοικισμός ab antiquis Latinis vocabatur *sribligo*. A. Gell. XX, 5, vocem improbat; I, 7, tamen usurpat; Plutarchus saepius. Deducitur autem a Σόλοικοι, qui cum Attici essent, & habitarent *Solis* Ciliciae urbe, *τὴν εὐγενὴ παρεκέπησαν Ἀττικὴν γλῶτταν καὶ ἐξηγροικίσθησαν διὰ τὸν ἐν Σόλοις οἰκισμόν*, ut Eustathius loquitur in Dionys. de situ orbis. LEED.

Pag. 217. l. 6. Ἄρτι δὲ σολοικιῶ) Hoc est, *modo soloeciffabo*. Quae locutio iam soloecismo foedatur. Ἄρτι enim non cum futuro iungebant Attici, sed aut cum praesenti, aut praeterito. Ἄρτι ἦξω, inquit Thomas Magister, οὐκ εἶπης, ἀλλ' ἄρτι ἔρχομαι καὶ ἀφικόμεν. Et Phrynichus in Eclogis dictionum Atticarum: ἄρτι ἦξω μηδέποτε εἶπης ἐπὶ μέλλοντος, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ ἐνεστώτος καὶ παρῶντος, ἄρτι ἦκα,

καὶ ἄρτι ἀφικόμεν. Ubi male doctissimus interpres Ioannes Nunnescius, ἄρτι ἥξω *nuper veniam*, cum vertendum, *nunc veniam*. Et ἄρτι ἀφικόμεν *modo veni*. Quibus significant, ἄρτι particulam futuro iunctam non carere soloecismo, ceterum praeterito & praesenti recte iungi. Fallitur interpres, qui vertit, *iampridem enim soloecizzare gestio*; quippe qui putarit, *σολοικιῶ* hic desiderantis vim habere, & esse praesentis temporis, cum a themate *σολοικίζω* sit futurum Atticum. Secundam huius futuri *σολοικιεύς* infra videbis, dum in verbo *διέφθορας* referemus Moschopuli verba. Idem male credidit, ἄρτι non posse iungi praesenti, quod tamen contendit ex Gaza probare. Is quidem ἄρτι *πεποίηκα* scribit dicendum, non negat tamen τὸ ἄρτι etiam praesenti iungi. Alioqui parum Attice dixisset Plato in Critone ἄρτι δὲ πικεῖς ἢ πάλαι; Paria his Pollux & Suidas, quorum hic ἄρτι dicit ἐξ ὑπογούου significare, hoc est, modo, nuper, dicique de praeterito, ut αὐτίκα de futuro. Ille, ἄρτι, inquit, ὃ ἐστὶ πρὸ μικροῦ, καὶ νῦν δὴ ὃ ἐστὶ ταυτόν. Quod igitur hic praecipimus de ἄρτι, idem infra repetemus in νῦν δὴ. Proinde αὐτίκα μόλα *σολοικιῶ* dicendum. Sic & modo futuro iunctum invenies. Terent. *Andria*: *Modo ibo, ut apparetur dicam, atque huc renuntio*. Utriusque exemplum habes apud Aristophanem. In *Avibus*: οὐκ ἄρτι δῶα τὴν δεκάτην ταύτην ἐγὼ καὶ τοῦνομα ὥσπερ παιδίῳ νῦν δὴ ἐθέμην. Idem in *Pace*: ἴθι νῦν ἄκουσον οἷον ἄρτι μ' ἤρετο. Eustathius ad *Iliad.* A, p. 75, male putavit ἥδη δὲ *σολοικιῶ* hic legi. Τὸ δὲ ἥδη, inquit, κατὰ τοὺς παλαιοὺς τοῖς τρισὶ χρόνοις συνεπιμερίζεται, τῷ παρωχήμενῳ, ὡς ἐνταῦθα ἐν τῷ ἥδη γὰρ ποτε ἐγὼ καὶ τῷ δ' ἥδη δύο γενεαὶ ἐφθίντο, τῷ ἐνεστῶτι, ὡς τὸ ἥδη γὰρ μοι εἰκοστὸν ἔτος ἐστὶ. καὶ τῷ μέλλοντι, εἰ καὶ δοκεῖ ὁ Λουκιανὸς εἰς τοῦτο ἀπαρέσχεσθαι, ὡς τὸ ἥδη λοίγια ἔργα τάδ' ἔσσεται. εἰ δέ τινες τοῦτο ἄλλως γράφουσιν, ἢ δὴ λοίγια ἔργα ἔσται ἀντὶ τοῦ, οὕτως δὴ. Idem alio loco: Καὶ τοῦτο ὁρθεῖν, τοῦ λοιπὸν δῆσόμεν τὸν Λουκιάνειον *σολοικισμόν*, τὸν λέγοντα ἥδη *σολοικιῶ* qui locus etiam a Suida refertur, sed ab interprete Latino male ille Suidae locus versus est & intellectus. Recte Matthaeus IX, 18, ἄρτι ἐτελεύτησε, modo defuncta est, iam obiit. Sic III, 15, XXVI, 53; Ioh. IX, 19, 25, XIII, 38, XVI, 12. Ἄρτι apud Latinos eleganter exprimitur per *tantum quod*, & *commodum*: quae & ipsa futurum respuunt. Sueton. August. cap. 94: *Iuliam primum Marcello Octaviae sororis suae filio tantum quod pueritium egresso; deinde,*

ut is obiit, M. Agrippae nuptum dedit. Idem 94: *Vestores nautaeque de navi Alexandrina, quae tantum quod appulerat.* In Ner. c. 6: *Nero natus est Antii &c. XVIII Kalendas Ianuarias, tantum quod exoriente sole.* Vespas. c. 4. Cic. XV ad Atticum Ep. 13: *Haec cum scriberem, tantum quod existimabam ad te orationem esse perlatam.* GRAEV. Leopard. 37. SOLAN. Vid. Eustath. p. 75, vel p. 100 ed. Rom. LA CROZE, l. e. ad Iliad. A, 260, ubi docet, ἥδη tribus temporibus iungi, quamquam id improbare videatur Lucianus. At Lucianus non hic de ἥδη, sed de ἀρτι agit, adeoque lapsus memoria Eustath. REITZ.

ead. l. 11. Παιζεις ἔχων) Nihil varietatis desidero: est enim pleonasmus usitatus. Vid. Bud. Commentt. p. 211. Et supra ad Afin. c. 20. REITZ.

ead. l. 13. ὧς οὐκ ἐπιστάμενον) Sic Fl. & B. 2. ut oportuit. In reliquis ἐπιστάμενος. SOLAN.

ibid. Ἐπιστάμενος) Ἐπιστάμενον legend. videtur. GUYET. Id iam correximus. REITZ.

ead. l. 14. Ἄ μὲν οἶσθ', ἃ δὲ οὐκ οἶσθα) Hunc locum exponit Thomas Magister: Ἄ μὲν ἃ δὲ, μὴ εἰπῆς, ἀλλὰ τινὰ μὲν, τινὰ δὲ, εἰ καὶ Λουκιανὸς λέγει, οὐκ οἶδα εἴτε παίζων, εἴτε σπουδάζων. λέγει γὰρ ἐν τῷ ῥητόρων διδάσκαλος. Ἐπειτα δὲ καὶ αὐτὸς ἃ μὲν προϊόντι ἐπιδεικνύς κατὰ τὴν ὁδὸν, ἃ δὲ καὶ παραινῶν. καὶ πάλιν ἐν Τίμωνι. Διδούς ἅπασιν τοῖς δεομένοις, ᾧ μὲν πέντε δραχμας, ᾧ δὲ μῶν, ᾧ δὲ ἡμιτάλαντον. ὃ δὲ αὐτὸς οὗτος ἐξηλέγχει τούτο ἐν ψευδοσοφιστῇ αὐτοῦ. Male legitur in editis ψευδολογιστῇ, qui alterius dialogi index est. Hic vero Thomas, duobus productis locis, altero ex Rhetorum magistro, altero ex Timone, docet, Lucianum eo ipso usum, quod in Pseudosophista suo damnat. Nec respuunt alii. Herodianus in tertio, ὧν μὲν ἐπιστολάς οἷς δὲ δῶρα ὀνειδίζων. Idem in V, οὓς μὲν ἀπέκτεινεν, οὓς δὲ ἐφυγάδευσεν & in octavo, ἃ μὲν ἐκφορήσαντας, ἃ δὲ καταπρήσαντας. Ibidem in eodem: δέιδρα πάντα ἐξέκοπτον, ἃ δὲ ἐνεπίμπρασαν. Iosephus: οὓς μὲν πατρῶα φίλια προσῆγεν, οὓς δὲ τὸ αὐτοῦ κλέος. Polybius in primo: οὓς μὲν ἐξέβαλον τῶν πολιτῶν, οὓς δὲ ἀπέσφαξαν. Et in decimo sexto: οὓς μὲν ἐτίτρωσκον, οὓς δὲ παρέλυον αἰεὶ τι πρὸς τὴν χρεῖαν ἀναγκαίαν. Apostolus ad Romanos IX: ὃ μὲν εἰς τιμὴν σκεῦος, ὃ δὲ εἰς ἀτιμίαν. Et ad Timoth. καὶ ἃ μὲν εἰς τιμὴν, ἃ δὲ εἰς ἀτιμίαν. Aelianus: Οὓς δὲ ἀπέδοντο, οὓς δὲ ἀπέκτεινον. GRAEV. Verum est, τὰ μὲν, τὰ δὲ dici, ut D. Sic. XIV, cap. 50, τὰ μὲν συνέτριψε, τὰ δ' ἐκάλυπεν, ne plura in re nota. Sed & al-

terum usurpari, ad Rhetor. Praec. cap. 15 demonstravi. REITZ.

Pag. 218. l. 6. Ὀφελον δυνήσῃ) Hic rursus Thomas: Ὀφελον ἀντὶ τοῦ εἶθε ὅπερ ἀεὶ εὐκτικῶ μὲν συντάσσεται, ἢ παρεληλυθότι. ὥς τὸ, ὄφελον κατευθυνθεῖσαν αἱ ὁδοί μου. Παρεληλυθότι δὲ ὥς τὸ παρὰ Θεολόγῳ ὄφελόν γε μηδὲ ἦν προεδρία. καὶ ἀπαρεμιάτῳ δὲ ὅτε ἀντὶ τοῦ εἶθε ἐμελλον τίθεται. Ἡρόδοτος ἐν τῇ πρώτῃ, μήτε ἰδεῖν ὄφελον· quo significat, ὄφελον semper cum optativo iungi, quando significet utinam, & ponatur pro εἶθε, aut cum praeterito, aut cum infinitivo, praesertim cum pro εἶθε ἐμελλον accipiat. Vide & Moschopulum in collectione vocum Atticarum, qui pluribus hoc exemplis declarat. Vides igitur in ὄφελον δυνύσῃ soloecismum: hic enim coniunctivo coniungitur. GRAEV. In Epist. ad Gal. V, v. 12, ὄφελον ἀποκόλονται· & sic in N. F. cum indicativo plerumque, ut I Corinth. IV, 8 &c. Et apud LXX, Iob. XIV, 13, εἰ γὰρ ὄφελον ἐν ᾗδῃ με ἐφύλαξας. Sed & cum optativo Psalm. CXVIII, 5. Apud Aristoph. ac Demosth. vero ὄφελον, ὄφελος, verbi figura potius usitatum, & variis modis, ac plerumque temporibus praeteritis iunctum. Ὡς ὄφελον Homerus iungit, & cum praes. infin. construit. Vid. Odyss. A, 217, Δ, 97 &c. REITZ.

ead. l. 12. ΣΟΛ. Τίνας τρεῖς) Cur Gesn. hic & deinceps personam *Soph.* quae in edd. non comparet, loquentem inducat, rationem non addidit. Iure quidem id suo videtur fecisse, quod inscriptio *Pseudosophistae* id suadeat, & editores priscos pro arbitrio quoque *Soloec.* personam ubique inferuisse credas, cum Lucianus forte una tantum litera eas designarit; vel in Codd. spatia tantum vacua relicta sint. Ego vero nomina in Graecis servaram, qualia inveni in *P.* Nam in *I.* ΣΟ. tantum ubique; in aliis ΣΟΛ. & interdum Σολοικιστῆς integre. Vid. Lectt. var. ad init. Sed operae sponte ΣΟΦ. dedere, quod iam non doleo, quia & Gesner. sic voluit. REITZ.

ead. l. 13. Ὅλους ἀρτιγενεῖους) I. e. omnes pubescentes, cum ἀρτιγεννήτους *nuper natos*, sive *recentes* dicere debuerit; quemadmodum ea voce utitur in Alexandro: φέρων, inquit, ἅμα καὶ τὸν ἀρτιγέννητον Ἀσκληπιόν. Idem in Deorum dialogis: αὐτὴν τε καὶ τὸ βρέφος αὐτῆς ἀρτιγέννητον· pro quo alibi νεογνόν, & ἀρτίτοκον dicit, de furto Mercurii adhuc infantis agens, qui cum id aetatis esset, fertur etiam testudinem, id est, chelyn, fabricatus in cunis, de qua Aratus: Καὶ χέ-

λυς ἢ τ' ὀλίγη, τὴν δ' ἄρ' ἔτι καὶ παρὰ λίκνῳ Ἑρμείας ἐτόρησεν. Ubi recte vertit Cicero:

*Inde fides leviter posita & connexa videtur,
Mercurius parvis manibus quam dicitur olim
In cunis fabricatus.*

Sic enim legendum. Vulgo ἀπροσδυνούσως in finis fabricatus. Appianus in Libyca historia: διέπλευσεν ἐς Σικελίαν ἔχων ἀμφ' ἑαυτὸν ἀρτιγενεῖους ἐπιλέκτους τριακοσίους· ubi ἀρτιγεννήτους non potuisset dicere. GRAEV.

ibid. Ἀρτιγενεῖους) *Adultos*, qui nuper barbam emisissent. GUYET.

Pag. 219. l. 1. Ἐγὼ δέ σε) *Ex B. 2. & A.* est illud *σε*. In reliquis deest. SOLAN.

ead. l. 5. Μέγα οὖν ἄθλον κατέπραξας ἂν) Hic μέγαν ἄθλον dicendum fuit, masculino genere. Proprie igitur Lucianus, ἄθλόν τινα τοῦτον τῷ βασιλεῖ ἐπιτελῶν. Idem in Fugitivis, τρισκαίδέκατον γοῦν ἄθλον εἶου τοῦτον οὐ μικρὸν ἐκτελέσειν. Et in Deorum iudicio, τοῦ δὲ ἀγῶνος τὸν ἄθλον εἰσὴ ἀναγνοὺς τὸ μῆλον. Ubi legendum, τὸ ἄθλον, ut praemium significet. Idem in Gymnasiis recte τὰ ἄθλα δύναιντο ἀναιρεῖσθαι. Et in Saturnaliis, καὶ ἄθλα ἀναιρεῖσθαι πρὸν ἁλόντα. Quod autem Lucianus ἄθλα ἀναιρεῖσθαι dixit, id Plato in secundo de legibus φέρειν νικητήρια, accipere praemia. Ἄθλα, βραβεῖα, ἀριστεῖα, γέρα, ἐπίχειρα, ἑπαθλα & νικητήρια idem significant propemodum. Demosthenes in epistola ad Athenienses de Lycurgi liberis: καὶ μὴ γῆρας καὶ φυγὴν ἐπίχειρα τῶν ὑπὲρ ὑμῶν πεπονημένων ἔχων. Ammonius, ἄθλος, inquit, & ἄθλον διαφέρει. ἀρσενικῶς μὲν γὰρ τὸν ἀγῶνα δηλοῖ, οὐδετέρως δὲ τὸ ἑπαθλον. Paria his scribunt Moschopulus & Thucydidis interpretes ἀνώνυμος. Ἄθλον, inquit Moschopulus, τὸ βραβεῖον, ἄθλος ὁ ἀγών. GRAEV.

ead. l. 13. Συνήσω ἂν, εἴπερ θελήσειας) *Intellexisses utique, siquidem voluisses.* Sic interpretare. Ut συνήσω dictum inusitate, pro quo Atticus dixisset συνήκας ἂν. Medius scilicet aoristus pro activo. Micyllus tamen συνήσω putavit esse futuri activi primam personam, & in εἴπερ θελήσειας verbo optandi modo iuncto soloecismum esse. Forte non male. Nam εἴπερ indicativo iunctum omnino usitatus est. GRAEV. Micylli rationem interpretando secutus sum. Excitat Lycinus Soloecismum, ut, quandoquidem male sequatur praeexuntem, id est, soloecismos a se commissos non sentiat; ipse permutat vicibus iam praecedere velit, hoc est, vitiose aliquid

dicere, a se, Lycino, deprehendendum. Et in hoc ipso fallit per illud εἴπερ ἐθελήσειας, pro εἴπερ ἤθελες. Quin etiam συνήσω ἂν soloecum pronuntiat Scholiaſtes, qui ipse quoque de futuro intelligit. GERN.

Pag. 220. l. 3. Κακῶν) Κακόν. GUYET. Bene: nam etſi κακῶν redolet Graeciſmum uſitatiffimum, facile alibi defendendum, hic tamen κακὸν praeferrem, eoque magis, quia auſtoritas accedit. REITZ.

ead. l. 7. Ἀλλὰ μὴν μεθῆκα θεῖν λαγὼ) De hoc accusativo Athenaeus lib. IX, p. 400: Τρύφων δὲ φησι, τὸν λαγὼν ἐπὶ αἰτιατικῆς ἐν Δαναΐσιν Ἀριſτοφάνους ὀξύτονως, καὶ μετὰ τοῦ ν λέγει· Λύſας ἴſας ἂν τὸν λαγὼν συναρπάσειεν ἡμῶν. καὶ ἐν Δαιταλεῦσιν Ἀπόλλωλα, τίλλων τὸν λαγὼν ὀφθήſομαι. Ξενοφῶν δ' ἐν Κυνηγετικῷ χωρὶς τοῦ ν λαγῷ καὶ περιſπωμέως, ἐπεὶ τὸ καθ' ἡμᾶς ἐſτι λαγός. Ὡς περ γὰρ ναὸν λεγόντων ἡμῶν ἐκεῖνοι φαſι νεὼν, καὶ λαὸν λεῶν, οὕτω λαγὼν ὀνομαζόντων ἐκεῖνοι λαγὼν ἐρουſι. τῇ δὲ τὸν λαγὼν ἐνικὴ αἰτιατικῇ ἀκόλουθός ἐſτιν ἡ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Ἀμύκλῳ Σατυρικῷ πληθυντικὴ ὀνομαſτικὴ·

Γέρανοι, κορῶναι, γλαῦκες, ἱκτινοὶ, λαγοί. Τῇ δὲ λαγὼν ἢ δεὰ τοῦ ω παραπληſίως προſαγορευομένη, λαγὼ παρ' Εὐπόλιδι ἐν Κόλαξιν, ἵνα μὴ παρὰ μὲν βατίδες καὶ λαγὼ, καὶ γυναῖκες εἰλίποδες. εἰſὶ δ' οἱ καὶ ταῦτ' ἀλόγως κατὰ τὴν τελευταίαν ſυλλαβὴν περιſπωμέως προφέρονται. δεῖ δὲ ὀξύτονειν τὴν λέξιν. ἐπεὶ δὴ τὰ εἰς ος λήγοντα τῶν ὀνομάτων ὁμόſτονά ἐſτι, καὶ μεταληφθῇ εἰς τὸ ω παρ' Ἀττικοῖς, ναὸς, κάλος, νεὼς, κάλως. οὕτως δ' ἐχρήſατο τῷ ὀνόματι καὶ Ἐπίχαρμος, καὶ Ἡρόδοτος, καὶ ὁ τοὺς Εἰλωτας ποιήſας, εἰτά ἐſτι τὸ μὲν ἱακὸν λαγός.

Λαγὼν ταραξας πείθει τὸν θαλάſſιον.
Τὸ δὲ λαγὼς Ἀττικόν. λέγουſι δὲ καὶ Ἀττικοὶ λαγός. ὡς Σοφοκλῆς·

Γέρανοι, κορῶναι, γλαῦκες, ἱκτινοὶ, λαγοί.
Τὸ μὲν τοι ἢ πτώκα λαγὼν, εἰ μὲν ἐſτιν Ἴωνικόν, πλεονάζει τὸ ω· εἰ δὲ Ἀττικὸν τὸ ο. Tryphon inquit: Ariſtophanes in Danaidibus τὸν λαγὼν accuſandī caſu acuto notaui accentu, addita ν littera. Sic pedicis ſolutum fortaffis leporem nobiſcum ille rapiet. Idem in Epulonibus: Perii, dum leporem vello, me quiſquam adſpiciet. Xenophon libro de venatione λαγῷ dixit abſque ν, accentu circumflexo. Nos enim λαγός nominandī caſu dicimus, & accuſandī caſu λαγὼν, veluti ναὸν, λαὸν, quod Athenienſes λαγὼν, νεὼν, λεὼν, cum ω. Accuſativo ſingulari λαγὼν reſpondet

apud Sophoclem in *Amyclo* Satyrico nominativus pluralis λαγῶι Grues, cornices, noctuæ, milvi, lepores. Accusativo vero singulari λαγῶν pluralis nominativus λαγῶ scriptus per ω apud Euripidem in *Assentatoribus*: ubi aderant raiæ, lepores & seminae inflexis pedibus incedentes. Quidam praeter rationem horum ultimam syllabam cum accentu circumflexo proferunt. Nam cum accentu acuto dictio pronuntianda est, quandoquidem quæ vocabula in os finiunt, etiamsi ab Atticis in ω mutantur, retinent tamen eundem accentum, ut νῶς, κάλος, νεὸς, κάλως. Sic Herodotus videlicet usus est hoc nomine, sic Epicharmus, & qui Eilotas composuit. Ionicum est λαγός. Ut λαγὸν, id est, leporem turbatum ferit. Et λαγὸν (h. e. leporem) marinum eait. Λαγὼς quidem cum ω Atticum est, quamvis & interdum Attici λαγός per o dicunt, ut Sophocles: Grues, cornices, milvi, λαγῶι. Quod vero dicunt πτώκα λαγῶν, id est, timidum leporem. si Ionicum est, redundat ω, si Atticum, redundat o. Ex quo loco discimus, Atticos dixisse λαγὸν in quarto casu, non λαγῶ, ut hic Lucianus: qui & de Domo sua, ἀνέχων τὸν λαγὸν. Herodotus, λαγῶν μηχανησάμενος. Ibid. διδόντα τὸν λαγὸν κύρῳ. Idem in *Polyhymnia*, ἵππος γὰρ ἔτεκε τὸν λαγὸν. Herodotus in *Thalia* etiam λαγῶς dixit, & in *Melpomene* λαγὸν in accusativo. Quod autem Athenaeus recte observavit, Xenophontem τὸν λαγῶ dixisse, docent loca subiecta ex venatione: ὅταν δὲ περὶ αὐτὸν ᾧσι τὸν λαγῶ. Ibidem: ἐστὶ δὲ καὶ ἀνευ τοῦ εὐρίσκειν τὸν λαγῶ ἄγειν τοὺς κύνας. Et in primo institutionis Cyri: πρὸς δ' αὐτὸν λαγῶ. Et in secundo: αἰετὸς δὲ ἐπιπτάμενος αἰσιος ὥς κατεῖδε τὸν λαγῶ. Quæ omnia loca circumflectenda erunt contra fidem exemplarium, si Athenaeo credimus. Videtur etiam Lucianus in *Θεῖν* pro *Θέειν* ὑποσολοικίζειν. Libanius certe in ἀντιρρήτικῳ, Ἀγαμέμνονα, inquit, περιθέειν ἄνω καὶ κάτω. Et Gregorius Theologus in priore in *Iulianum* invectiva, διὰ τῆς ἀγορᾶς Θέειν βοῶντες καὶ λέγοντες Χριστιανοί. Ceterum pro ἄρα παρῆξαι, lege ex Mf. Codice, cuius excerpta in meas manus pervenerunt, postquam hæ notæ typis fuerunt descriptæ, ἄρα παρῆξεν, sane præterit. GRAEV. Eruditissimo amico meo I. Georg. Graevio, (qui hunc Luciani libellum, haud cuiquam, nisi Atticæ dictionis & elegantiae gnarissimo, intellectu facilem, atque adeo imperitioribus ac præcipue tironibus obscurum, ea politarum animadversionum luce perfudit, ut eruditus orbis cum gaudeat, se multas Atticæ locutionis Veneres beneficio viri cl. doceri, tum summo desiderio expectet simi-

les, quorum salivam movit vir cl. ingenii ac eruditionis; foetus in alios Luciani libellos, pari ratione Oedipo indigentes, doleatque, se prae densissimis iisque gravioribus viri cl. occupationibus, adhuc iisdem carere) videtur Lucianus etiam in *Δεῖν* pro *Δεῖν*, *ὑποσολοικίζειν*. Saepe tamen idem Noster hoc verbo tam simplici, quam composito, ita utitur. Sic in Quom. Hist. c. 57, καὶ τοὶ ποιητῆς ὧν (Ὅμηρος) παρα-
Δεῖ τὸν Τάνταλον. Ibid. c. 45, ἄμεινον οὖν ἐφ' ἵππου ὄχουμέ-
 νη τότε τῇ γνώμῃ τὴν ἑρμηνείαν περὶ συμπαράθεῖν. In Amo-
 ribus c. 41, καὶ στεφάνη μὲν ἐν κύκλῳ τὴν κεφαλὴν περιθεῖ.
 In de Merced. cond. cap. 24 post med. συμπεριθεῖς ἄνω καὶ
 κάτω. Demosthenes I contra Philipp. συμπαράθεῖτε ἄνω καὶ
 κάτω nisi quis malit (ita certe ego suspicor) & hic συμ-
 περιθεῖτε legere. Supra quidem apud Lucianum τὸ, συμ-
 παραθεῖν habuimus; at illud notat (nec aliter ibi sumitur)
pone sequi, comitari: ap. Demosthenem vero, quemadmodum
 & in adducto ex Luciano de Merc. cond. loco, requiritur
 sensus τοῦ *una circumferri, circumagi, circumcurrere*. Ita enim
 ad Athenienses suos orator, *Vos si Philippum audieritis agere*
in Chersoneso, illuc decernite auxilia; si in Pylis, illuc; sicubi
alibi, una cum eo circumferamini sursum, deorsum. Porro &
ἀναθεῖν habet Lucianus in Saturnalib. c. 7, ἀλλ' αἰεὶ ἀναθεῖν
 ἔδει ἄνω. Ita & διαθεῖν idem in Amoribus c. 53 post med.
 τὰ τῆς ἀπολαύσεως, εἰς ἅπαν διαθεῖ τὸ σῶμα. At ne quis
 ipsum *Δεῖν*, per contractionem etiam ab Atticis usurpatum,
 desideret; ipse Lucianus in Pseudomanti cap. 14 pr. εἴτ' ἔθει
 δρόμῳ ἐπὶ τὴν ἐσόμενον γυνά. In Lexiphane cap. 15, σὺ μὲν εἰ
 βούλει, πλεῖ, καὶ νεῖ, καὶ δεῖ κατὰ τοῦ κλύδωνος. In Ica-
 romenippo cap. 19, δεῖ φέρων in Bis Accusato c. 1 med. εἰς
 Κολοφῶνα δεῖ. Sed & Aristophanes ita in Vespis pag. 458 ed.
 Genev. Ἀλλὰ δοιμάτια λαβόντες ὡς τάχιστα παιδία θεῖτε,
 καὶ βοᾶτε, καὶ Κλέωνι ταῦτ' ἀγγέλλετε. In veteri prover-
 bio apud Comici huius Scholiasten in Ἑκκλησ. v. 109, Ὀ-
 πον ἀργύριον ἦ, πάντα δεῖ κάλαύνεται. Sic enim emendatius
 hoc proverbium legi iubet illic Bizetus. Non tamen haec a
 me prolata sunt exempla, ubi *Δεῖν*, eiusque composita per
 contractionem usurpantur, quasi contendere velim, tantum
 per contractionem usurpata haec reperiri; sed ut pateat,
 promiscuum haec verba apud Graecos, eosque Atticos, ha-
 bere usum. Certe Xenophon in una eademque periodo du-
 plicem huius verbi usum ponit. Ἐνταῦθα κατέμεινεν, ait de
 Assyriorum rege I Κυροπαίδ. pag. m. 14 in fine, ὡς μὲ βοη-

δοίεν, οἱ φρουροὶ τῶν Μήδων ἐπὶ τοὺς καταβέοντας· τοὺς δ' ἐπι-
τηδείους ἀφῆκε κατὰ φυλὰς ἄλλους ἄλλοσε καταθεῖν. IENS.

ibid. Μεθῆκα) Dictionis huius in eo pravitas sita est, quod cum μεθῆκα dixisset, θεῖν addit, quod sensum perturbat; & alio pervertit: est enim μεθῆκα λαγῶ, non ut vulgo vertitur, *leporem sibi*, aut *permisi*, quod sane optime θεῖν admit-
tit; sed *leporem e manibus elabi sibi*, quod additamentum θεῖν
respuit. Ita autem rem habere, in exemplorum magna co-
pia unico ero contentus. Soph. in Aiaçe (apud Constan-
tinum) χερσὶ μὲν μεθῆκα τοὺς ἀλάστορας. Apud veterem
poëtam tamen scriptum est, εἰ μὲν νῦν σε μεθῆκα θανεῖν.
Grot. pag. 59 Flor. SOLAN.

ead. l. 9. Πολλοὶ γενόμενοι λαγῶ) Hic λαγοὶ dixisset So-
phocles, ut vidimus supra. Elicet Pausanias λαγῶ δὲ καὶ ἑλα-
φοὶ, & οἱ λαγῶ εἰσι λευκοί· & Xenophon etiam λαγῶ di-
xit in primo institutionis Cyri, καὶ πρὸς οἷα χαορία φεύγειν
αἰρούνται οἱ λαγῶ, ἐν τούτοις τὰ δίκτυα δυσόρατα ἐνεπετάν-
ντες, ἵνα ἐν τῷ σφόδρα φεύγειν αὐτὸς ἑαυτὸν ἐμπίπτων ἐνέδω.
Quae male sic vertunt: *In quas venatoribus capiuntur. Hic cas-
ses visu difficiles tetendisses, quo in vehementi cursu ipse se ipsum
incidens convinceret. Sed quis haec intelligit? Verre: Quaeque
ad loca lepores fugere insliterint, in eis latentia retia intendebus,
ut rapido cursu ipse se in retia indueret. Dicimus enim φεύγειν
αἰρούμεναι, pro fugam adorno, meditor.* GRAEV.

ead. l. 14. Σὺ δὲ ὑπὸ τῆς ἄγαν παιδείας διέφθορας) Corru-
ptus es, vel periisti, passive; cum tamen hoc verbum proprie
perdidisti significet. Sic sane docuit Moschopolus: διέφθορος
ἦθος τὸ διαφθεῖρον, οὐ τὸ διεφθαμμένον. Ἀριστοφάνης ἐν Κό-
ραις· διέφθορος τὸν ὄρκον. Μένανδρος Ἀδελφοῖς· εἰ δ' ἔστι τὴν
κέρην διεφθορός. Ὀμηρος· φρένας ἢ διέφθορας, (id est, διε-
φθάρης τὰς σεαυτοῦ φρένας) ὅθεν εἰ διεφθορὸς αἷμα εἴπεις ἀτε-
χῶς σολοικεῖς. Phrynichus: διεφθορὸς αἷμα τῶν ἀμαθῶν τι-
νες ἰατρῶν οὕτω σολοικίζοντες. δέον λέγειν διεφθαμμένον αἷ-
μα. Τὸ γὰρ διέφθορε, διέφθειρεν. Ammonius ferme eadem
omnia. Non satis igitur Attice Plutarchus in praeceptis Po-
liticis: Ἀφελὼν πολὺ τοῦ διεφθορότος αἵματος. Idem in prae-
ceptis valerudinis: Τοῖς μὴ καχεκτοῦσι μηδὲ διεφθορόσι
φλέγμα καὶ χολὴν τινεῖ. Idem in libello εἰ πρεσβυτέρῳ πο-
λιτευτέον· διεφθορόσι τελείας ὑπὸ ἀργίας. Etiam in Phocio-
ne: Ἡ Κάττωνος ἀργαιοτροπία ἐπιγενομένη βίῳ διεφθορόσι.
Iosephus V Orig. γάλα δίδωσι διεφθορὸς ἥδη, corruptum
lac. Synesius: Ἦν μὴ κρίνωσιν οἱ διεφθορότες τὴν δίκαιαν,

nisi iudicent, qui corruptis sunt iudiciis. Audiamus nunc Thomam Magistrum, qui in diversa est sententia. Διέφθορεν, inquit, ἀντὶ τοῦ διεφθάρη. Λουκιανὸς ἐν τῷ Ἡρακλέους καὶ Ἀσκληπιοῦ διαλόγῳ· Ὑπ' ἀμφοῖν διεφθορὰς τὸ σῶμα. ἅπαξ δὲ ἀντὶ τοῦ ἐφθεῖρε. Σοφοκλῆς ἐν Ἠλέκτρᾳ· τὰς οὐσας τέ μιν καὶ τὰς ἀπούσας ἐλπίδας διέφθορεν. ἔστι δὲ καὶ ὁ παρακείμενος ἐν χρήσει. Ἀριστείδης ἐν Περικλεῖ· Ἡ πῶς τοὺς Ἀθηναίους εἶν διεφθαρκώς. Ioseph. ἦν δὲ αὐτοῖς καὶ τῶν διεφθορότων τοὺς ὀφθαλμοὺς συναμωσμένους, id est, captus oculis. Cleomedes lib. II Κυκλικῆς θεωρίας· τὰ κατὰ τὴν ἑρμηνείαν αὐτῶν διεφθορότα, passive. Utraque significatione utitur Philostratus. In Critia· Ὑπὸ Θετταλίας καὶ τῆς ἐκείνῃ ὁμιλίας διεφθορέναι αὐτὸν, id est, corruptum esse. Idem in Scopeliano· ἐκέλευσε τοὺτους λίθοις βάλλεσθαι ὡς διεφθορότας αὐτῷ τὸν υἱόν, iussit Rhetorum imagines lapidibus peti, propterea quod sibi filium perdidissent. Idem in Polemone· φορὰ δ' ἦν δὲ ἐσεφοῖτα διεφθορότων ἥδη αὐτῷ τῶν ἀρθρῶν. Et in eodem· ὄνομα δὲ τῷ μειρακίῳ Οὐαρος, διεφθορὸς ὑπὸ τῶν κολάκων. Lucianus in Nigrino, ἀκούων διεφθορότων ᾠσμάτων· quod active & passive potest accipi, audiens corruptas cantilenas, aut corruptpentes. GRAEV.

Pag. 221. l. 1. Οὐ γὰρ πρόσεστιν αὐτῷ τὸ τινα) Eundem habet intellectum, quem his verbis expressit Ammonius: διέφθαρται μὲν γὰρ ὑφ' ἑτέρου, διέφθορε δὲ τὸν ἕτερον, ut τὸ τινα & τὸν ἕτερον idem significet. Nimirum διέφθορε cum activum proprie sit, exigere post se accusativum. Interpres τὸ τινα putat referendum ad λαγῶ. GRAEV. Haec verba non interpretatus sum, quod e Scholio interpretasse arbitror, quibus aliquis indicare voluit, in quo insit stribligo, nempe in hoc, quod διέφθορας intransitive positum sit, absque casu accusativo, contra usum Atticorum. Parum obtemperatum hic esse Grammaticis, Graeviana annotatio, & quae ad Phrynichum afferuntur, satis ostendunt. GESN.

ead. l. 5. Όταν τι τῶν παιδίων γένῃ, τῶν τὰς τίτθας θηλάζόντων) Hoc est, nutrices lactentium, ut soloecismo soloecismum explicemus. Audiamus nunc Thomam & Moschopulum, quorum haec sunt verba: Θηλάζει τὸ θῆλυ μεταβατικῶς ἀ' ἑτέρας, καὶ θηλάζουσι τὰ τεχθέντα ἀμεταβάτως, laetat mulier quos peperit, & lactent nati absolute. Attice igitur Aelianus XIII, 1, Ἡ δὲ ἴσα τῷ βρέφει ἐθήλασεν αὐτὸ, deleclata infante ubera ei praebeuit. Et Philostratus Sophista in Imaginibus, λέγεται οὖν περὶ τοῦ θήλεος θηλάζειν τε αὐτὸν ἀ' ἑτέ-

κε. Et Lyfias, ἐπειδὴ παῖδιον ἐγένετο ἡμῖν, ἢ μήτηρ αὐτὸ ἐθήλαζεν. Recte habet & illud in hymnis Davidis, ἐκ στόματος νηπίων καὶ θηλαζόντων, ex ore infantium & lactentium. Nec illud male in sacris Codicibus, Οὐαὶ ταῖς ἐν γαστρὶ ἐχούσαις, καὶ ταῖς θηλαζούσαις. Cum illo, μακάριαι αἱ στείραι, καὶ κοιλίαι αἱ οὐκ ἐγέννησαν, καὶ μαστοὶ οἱ οὐκ ἐθήλασαν. Contra illud Luciani praeceptum vero facit: Μακάρια ἡ κοιλία ἢ βαστάσασά σε καὶ μαστοὶ οὓς ἐθήλασας. Dic igitur τῶν ἐκ τῆς τίτθης θηλαζόντων, non autem τὰς τίτθας, auctoritatem secutus Luciani in Antiocho. Τὸ δὲ ἕτερον, inquit, ἐκ τῆς ἵππου θηλάζει εἰς τὸν πωλικὸν τρόπον, de Hippocentaurο agens, pullorum instar fugente. Male Plutarchus in Romulo matrem aut nutricem θηλαζομένην vocat, & pueri θηλαζόντες ὠφθῆσαν τὸ θῆριον. Galenus ὑγεινῶν primo: Ἀφροδίσιον τε παντάπασιν ἀπέχεσθαι κελεύω τὰς θηλαζούσας παῖδια γυναῖκας. Idem eodem in loco: ἄγωγε συμβουλεύσαιμι ὅν εἰ κηύσειαν ἢ θηλαζούσα τὸ παῖδιον. Suidas de hac voce paulo aliter: Θηλάζειν ἐνεργητικῶς ἡμεῖς ἀντιλαμβάνομεθα τοῦ ῥήματος ἐπὶ τῶν παιδίων τῶν θηλαζόντων. Λυσίας δὲ παθητικῶς ἐπὶ γυναικὸς παρεχούσης γάλα. Attice igitur Lyfias in supra posito exemplo. Interpres hic a vero longissime aberravit. GRAEV.

ead. l. 7. Οὐδὲ αὐξάνοντα παῖδια σολοικισμὸν ποιήσει) Carpit hic eos Lucianus, qui verbo αὐξάνω utuntur pro αὐξάνομαι, vel αὐξομαι. Et sane apud idoneos auctores, Aristotelem, Theophrastum, Platonem, Demosthenem, Isocratem, Xenophontem, Thucydidem, Philostratum, Lucianum, verbum αὐξάνω in notione passiva, ut loquuntur, nusquam invenitur. Active vero nonnunquam. Plato in Timaeo: Σπείρας καὶ ὑπαρξάμενος ἐγὼν παραδώσω. Τὸ δὲ λοιπὸν ὑμεῖς ἀθανάτῃ θνητὸν προσυφαίνοντες ἀπεργάζεσθε ζωὰ καὶ γεννᾶτε, τροφὴν τε δίδοντες αὐξάνετε, καὶ φθίνοντα πάλιν δέχεσθε. Cicero elegantissime vertit in libro de universo, ut omnia: Quorum vobis initium statusque traditur. Vos autem ad id, quod erit immortale, partem atexitote mortalem. Ita orientur animantes, quos & vivos alatis, & consumptos sinu recipiatis. Sed pro status in hoc loco legendum est *satus*. Nec enim rationem & conditionem harum rerum tradit, sed originem & causas originum. Et sic legendum esse, ex Graeco satis constat, ubi σπείρας legitur, quod Cicero *satus* vertit. Hac voce vero Cicero & alibi utitur. In eodem fragmento, & eodem cap. 2 paulo ante: Sic igitur, ut ab his tra-

ditum est, horum Deorum ortus habeatur, atque dicatur, ut Oceanum salaciamque Coeli satū, Terraeque conceptu, generatos editoque memoremus, Ibid. Haec vos, qui Deorum satū orsi estis, attendite. Tusc. quæst. lib. II: Cultura animi Philosophia est, quae extrahit vitia radicitus, & praeprarat animos ad satū accipiendos. Idem de senectute: Quid ego vitium ortus, satū, incrementa commemorem? Sed redeamus in orbitam. Scriptor incertus apud Stobaeum, αὐξάνειν δ' οἴκους. Nam illud Euripidis apud Stobaeum, καὶ τοὺς ποτηροὺς μήποτ' αὐξάνειν πόλει, alibi apud eundem legitur castigatius, αὔξειν ἐν πόλει. Est tamen alius locus Euripidis, in quo active capitur. In Supplicibus: πολέμους τ' αὐξάνουσ' ἀνευ δίκης. Et in illo Zoroastri: μὴ σύγε αὔξανε τὴν εἰμαρμένην. Synesius περὶ φιλαλάκρας passive dixit: ὅτι τρίχες κἄν τοῖς ζῶσιν ἐστὶ νεκρὸν, ἀλλ' ὅτι τεθνεώτων αὔξουσιν, id est, crescunt. Active autem, οὗτος μὲν οὖν κἄν αὐξήσῃεν ἡμῖν ἐν τῇ πόλει τὸν τῶν ἐξωλεστώτων κατάλογον. Synesius idem περὶ προνοίας αὔξειν δὲ ἅπαν ἀνάγκη τὸ τιμώμενον, καὶ ἔρρεν ἀνάγκη τὸ ἀμελούμενον. Ratione autem caret, quod illud Sophoclis in Tragiiniis, Τῷ Καδμογενῇ τρέφει, τὸδ' αὔξει βίτου πολύπορον, id est, *Herculem alit & auget industria*, interpres Graecus ita interpretatur, αὔξει ἀντὶ τοῦ αὔξεται. Condonandum autem est reverentiae sacrae scripturae, quae his superstitionis Grammaticorum & Atticorum legibus semper soluta fuit, Magnus Erasmus in illud Apostoli scribens quarti ad Ephesios, αὐξήσωμεν εἰς αὐτὸν τὰ πάντα, negat verbum αὐξάνω aliam habere significationem, quam neutralem. Sed praeter superius a me adducta, hic producam unum locum, ubi citra controversiam bis capitur active. Is est in prioris ad Corinthios capite tertio; Ἀπολλῶς ἐπότισεν, ἀλλ' ὁ Θεὸς ἠύξανεν, ὥστε οὔτε ὁ φυτεύων ἐστὶ τι, οὔτε ὁ πότιζων, ἀλλὰ ὁ αὐξάνων Θεός. In iis vero omnibus, quae subiiciemus, exemplis, passive capitur. Matth. VI, 28. Luc. I, 80, & XIII, 19. Act. VI, 7, VII, 17, XII, 20. Ioh. III, 30. Coloss. II, 19, II Thess. I, 3. Petrus II Ep. cap. ult. αὐξάνετε δὲ χάριτι καὶ γνώσει τοῦ Κυρίου. Iosephus in quarto antiquitatum: πολλῶ μάλλον αὔξειν καὶ φύεσθαι. Thomas Magister sentiens cum Ecclesiasticis scriptoribus dissentit a Luciano, quem operae pretium est audire. Τὸ αὔξειν, inquit, ἐπὶ ἐνεργητικοῦ, οἷον αὔξει ὁ ἥλιος, καὶ ἡ ὑγρότης τὰ φυτά. Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ στεφάνου. Τὰς εὐδοξίας τῆς πατρίδος δεραπένειν, ταύτας αὔξειν, μετὰ ταύτων εἶναι. Καὶ αὔξει ἀν-

πρὸ τοῦ αὖξεται, Ἀριστείδης ἐν τῷ εἰς Ῥώμην· Ἀλλὰ καὶ εἰκότως ἤυξησεν ἡ ἀρχή. αὖξάνει ἐπὶ παθητικῆς σημασίας, καὶ αὖξάνει τὰ φυτὰ, οἷον αὖξησιν δέχεται καὶ αὖξάνομαι ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ σημαινομένου, ὃ αὐτὸς Δημοσθένης ἐν τῷ αὐτῷ λόγῳ· Οὐκουν ἐπείγῃ καὶ ἡ πατρίς ἤξανετο. Hic docet, αὖξειν esse augere, facere ut aliquid crescat; interdum tamen accipi pro crescere, quod unico ex Aristide exemplo probat: αὖξάνειν vero accipi passive pro crescere, quamvis etiam in illa notione legatur αὖξάνομαι. Haec quidem Thomae sententia. Tu vero, quisquis Atticus esse voles, active dicas αὖξω, & αὖξάνω, passive vero αὖξομαι & αὖξάνομαι, tamen si elegantissimus scriptor Iosephus in secundo ἀρχαιολογίας passive dixerit, καὶ αὖξαντες τοῦ πάθους. Et eodem capite active: τὴν οἰκίαν αὖξουσιν εὐδαιμονίαν. Et in οὐτανο ἀλώσεως rursus passive: φιλία ἀπὸ τούτων ἤυξησε. Nec nobis ob stare debet unius Aristidis exemplum a Thoma adductum. GRAEV.

in Schol. col. 1. l. 12. Προσδεῖναι) Lege προσδεῖναι. Et confer Schol. sequens, in quo refelluntur, quae hic prave observata erant. REITZ.

ibid. col. 2. l. 13. Σολοικισμός) Novum incipere hoc Scholium existimo. Sed quo referam, non habeo. SOLAN.

Pag. 222. l. 1. Μὴ τοίνυν ἔτι λέγειν) Pro μὴ λέγε. Luciano in Amoribus: Σὺ δ' ἡμῖν τὰ πάλαι κλέα τῆς ἐρωτικῆς περαινέιν, pro πέραινε. Poëtis hoc & legum latoribus familiare, haud scio an barbarum in prosa. GRAEV.

ead. l. 3. Σωκράτης δὲ ὁ ἀπὸ Μόψου) Quis hic Socrates, quis ille Mopsus? forte difficile dictu est. Socrates Grammaticus laudatur in Etymologico M. An a Mopso patriam signat Mopsuestiam, aut Mopsopiam? GESN.

ibid. Ὁ ἀπὸ Μόψου) Grammatici huiusce nominis meminit auctor Etym. v. Εὐβοίς. Hinc autem liquet, scriptum hunc Dialogum a Luciano, si genuinus sit, post reditum ex Aegypto. Quaere apud Ionium L. I de Histor. Phil. cap. 2. SOLAN.

ead. l. 5. Πηνίκα ἔξεισι) Hic soloecismus in hoc vertitur, quod πηνίκα posuerit, pro quando vel quo tempore, cum Atticis significet tantum qua hora? Docet Suidas: Πηνίκα ἐστὶν ὥρα (leg. ἄρα, vid. Kusteri Suidam, & Aristoph. Av. pag. 610) τῆς ἡμέρας; ἀντὶ τοῦ, ὅποια ὥρα ἐστὶ τῆς ἡμέρας; ὥρας γὰρ ἐξήταζον, οὐ καιροῦς. Πηνίκα δὲ ἐξώρμησε τῆς νυκτός; Ἰδὲ δὲ ἀνταποδοτικόν, ὀπηνίκα; μικρόν τι μετὰ τὴν μεσημέ-

βρίαν. Τὸ δὲ Πνίκα ἄττ' ἀπώλετό; οὐκ Ἀττικόν, οὐδὲ ἀρχαϊκόν, οὐδὲ ἀκριβές· ἔστι δὲ ἀντὶ τοῦ πότε δῆτα; παρέλκει γὰρ τὸ ἄττα· ἐπεὶ οὔτε τὸ τινα σημαίνει, οὔτε τὸ ἄτινα. οὐδὲν γὰρ τούτων ἀρμόζει τῷ ὀπνίκα. Sic hic locus legendus ex Scholiaste Aristophanis, cuius haec sunt verba: ποία ἐστὶν ὥρα τῆς ἡμέρας; τοῦτο δὲ ἐπὶ ὥρας ἐξήταζον οὐ καιροῦ. Sic enim legendum ex Suida, non εὐκαιρως. Apud Suidam vero male legitur ἐξήτουν, pro ἐξήταζον. Sed alia quoque in hoc loco restituta sunt. Interpres vero Suidae hic nihil vidit, & varie hallucinatur. Sic autem hic locus est vertendus: Πνίκα ἐστὶν ὥρα τῆς ἡμέρας, dicitur pro ὅποια ὥρα ἐστὶ τῆς ἡμέρας; (h. e. quota est hora diei?) Horas enim sic explorabant, non tempora. Quota vero noctis hora egressus est? Quod vero huic respondet, est ὀπνίκα, (id est, illa hora) paulo post meridiem. Illud vero: Πνίκα ἄττα ἀπώλετο, (quando perii?) neque Atticum est, neque obsoletum, neque rectum. Est vero dictum pro πότε δῆτα, quando. Abundat autem illud ἄττα. Quia neque τινα significat, neque ἄτινα. Nihil enim horum quadrat ad vocem ὀπνίκα. In eadem sententia est Thomas Magister. Πνίκα, inquit, μὴ εἴπης ἐπὶ χρόνου· ἐστὶ γὰρ ὥρας δηλωτικόν. Εἰπόντος δὲ τινος, πνίκα ἀποδημήσεις; ἔαν εἴπης μετὰ δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας οὐκ ὀρθῶς ἔρεῖς. Οὕτω γὰρ ὡς ἔφημεν εὐρηται παρὰ πᾶσι τοῖς δοκίμοις. ὡσαύτως καὶ τὸ τνικαῦτα καὶ τὸ τνικάδε, καὶ ἡνίκα λέγε. Πλάτων ἐν Κρίτωνι· Τί τνικάδε ἀφίξαι, ὦ Κρίτων; ἢ οὐ πρῶτ' ἔτι ἐστί; Κριτ. Πάνυ μὲν οὖν. Σωκρ. Πνίκα μάλιστα; Κριτ. Ὁρθρὸς βαθύς. Καὶ αὖθις ἐν Φαίδωνι· Μὴ αὔριον τνικάδε οὐκέτι ἢ ἀνθρώπων οὐδεὶς. Hunc Platonis locum imitatus est Aristides in legatione ad Achillem: Τί κωλύει καὶ ἡμᾶς αὔριον καῖσθαι τνικάδε; id est, cras hac hora. Phrynichus fere eadem omnia. Πνίκα, inquit, μὴ εἴπης ἀντὶ τοῦ πότε. ἔστι γὰρ ὥρας δηλωτικόν· οἷον εἰπόντος τινός· πνίκα ἀποδημήσεις; ἔαν εἴπης ἔωθεν ἢ περὶ μεσημβρίαν ὀρθῶς ἔρεῖς. Male Ioannes Nunnesius ὥρας exponit hic horas anni, & per eas quatuor anni tempora intelligit; cum de partibus diei, ut & ex Suida, & ex subiecta responsione apud Phrynichum apparet, sint capienda. Recte igitur Philostratus Atticorum canon in vita Polemonis: Ἦρετο δὲ παντοκράτωρ τὸν ὑποκριτὴν, πνίκα εἶη ὅτε τῆς σκηνῆς ἡλάβη, τοῦ δὲ εἰπόντος, ὡς μεσημβρία τυγχάνοι οὔσα. Attice etiam dixit Lucianus in Gallo, καὶ πνίκα ἤδη λελοῦσθαι δέοι. Et Aristophanes in Avibus, Πνίκα ἐστὶν ὥρα τῆς ἡμέρας; ὀπνίκα.

μικρόν τι μετὰ μεσημβρίαν. Quota est hora diei? Ea, paulo post meridiem. Pro τότε dixit Lucianus in Electro πνίκα. Ἄλλ' αἶγε κύκνοι πνίκα ἡμῖν τὸ λιγυρὸν ἐκεῖνο ἔδουσιν. Et in Timone, ac Aristophanes ibidem in loco supra allato. GRAEV. Eleganter idem vir cl. hic disputat de usu τοῦ πνίκα apud Atticos; nimirum id certam spectare horam; ut si quis interroget, πνίκα ἔξεις; sit qua hora exhibit? & sic recte Nostrum dixisse in Gallo, πνίκα ἤδη λελοῦσθαι δέσι. Minus ergo Attice idem in eodem Gallo, Σὺ δὲ πνίκα, ὦ Πυθαγόρα, διηγῆσθαι τὰ περὶ τῶν μεταβολῶν; Hic πνίκα est simpliciter quando, τότε. Similem ex Electro locum producit ibi vir cl. Addas licet id, quod Timon apud Nostrum c. 4 f. rogat Iovem, Ταῦτα τοῖνον, ὦ Δαυμάσιε, πνίκα παύσεται οὕτως ἀμελῶς παρορώμενα; Quando tandem erit, inquit, ut non amplius negligantur & contemnantur fulminis tui, quas iactas, vires? Hic πνίκα incertum aliquod tempus denorat. Sed in de Merc. Cond. [ἀκροῶνται δὲ αὐτῶν πνίκα γελοῖον γὰρ καὶ τοῦτο, ἥτοι μετὰ τὸ κοσμοῦμεναι, καὶ τὰς κόμας περιπλεκόμεναι, ἢ παρὰ τὸ δεῖπνον] πνίκα exponerem qua diei hora? licet verba videantur ἀνακόλουθα, neglecta nimirum ea, quae necessaria est, distinctione. Sermo fit de potentibus feminis, quae in convictu suo habeant ostentationis causa homines philosophos; eos, ait, ἀκούειν quidem illae; sed quando? iam quasi ipse sibi respondet, vel dum comuntur & adornantur, vel super mensam. Graeca ergo ita dispones: Ἀκροῶνται δὲ αὐτῶν πνίκα; γελοῖον γὰρ καὶ τοῦτο, ἥτοι μετὰ τὸ κοσμοῦμεναι &c. IENS. Breve horarum spatium indicat πνίκα, & ultra diem ipsum nunquam exspatiatur: moras etiam aegre ferentis est. SOLAN.

ead. l. 7. Ἰκανὰ ἔχω τὰ πατρώα) Hoc est, acquiesco patriae legibus & consuetudinibus; cum proprie & Attice haec verba significant, habeo satis amplum patrimonium. Πατρώα, inquit Thomas, τὰ ἐκ πατέρων εἰς υἱοῦς χαρῶντα, καὶ πατῆροι φίλοι. Πάτρια δὲ τὰ τῆς πόλεως ἔθνη. Divus Basilus contra foeneratores: Ὅστερον καὶ τῶν πατέρων ἐκσθήση, postmodum etiam cedes & everteris patrimonio. Laërtius in Solone: Ὅ τὰ πατρώα κατεπιδόκως. Idem in Anaxagora: Ὅς γε τὰ πατρώα παρεχώρησε τοῖς οἰκείοις. Lucianus in Dial. Meretric. Εἰ κύριος γένωμαι τῶν πατέρων. Ammonius eadem omnia, nisi quod πατρικὸς φίλος & ξένος censet dicendum, non πατῆροι, ut Thomas. Pro Ammonio facit illud Aristo-

phanis in Avibus, Ὡν ἐμοὶ πατρικὸς φίλος. Pro Thoma facit Lucianus in Timone. Πατῶν, inquit, φίλον ὄντα. Et Herodianus in primo, Τιμὴν πᾶσαν ἀπένευμε τοῖς πατῶσι φίλοις. Et non longe post, τοὺς τε πατῶσι φίλους πρῶτος διαβάλλειν ᾔρξατο. Et Basilus contra foeneratores, καὶ πον καὶ πατῶσι ἀπεμνήσθην φιλίας. Moschopolus: πάτρια ἔθνη τὰ τῆς πόλεως, πατρικὸς φίλος καὶ πατῶσι κληρός. Opera pretium est, & Pollucem, qui inter haec nullum facit discrimen, audire lib. II, cap. 11: Ἡ διὰ πατέρων κτήσις πατῶν, πατρικὴ, πατριος, προγονικὴ. καὶ ἱερὰ πατῶν, καὶ πάτρια, καὶ πατρικὰ, καὶ προγονικά. Suidas vero Thomae & Moschopulo consentit; vide verba pag. 465. Quia autem πάτρια ἔθνη scribendum esse dicunt, notandum est, τὰ πάτρια, vel κατὰ τὰ πάτρια, frequentia esse eo sensu apud auctores idoneos, praesertim apud Heliodorum Episcopum. Si quis igitur ἰκανὰ ἔχω τὰ πατῶν dixerit, pro ἰκανὰ ἔχω τὰ πάτρια, ut dixit Iosephus, ἐξέβαινε τῶν πατῶν ἔθνη, pro πατρίων, ut alibi dixit, vel si quis vivo adhuc patre dixerit, se satis amplum habere patrimonium, non effugiet soloecismum. Si apud Lucianum in Dialogo Alexandri & Hannibalis recte legitur ἀποστὰς τῶν πατῶν προσκυνεῖσθαι ἡξίου, καὶ δίαυται τὴν Μηδικὴν μετεδίτησεν ἑαυτὸν, abusus est pro πατρίων. Sicut & Dion in XXIV libro de C. Caesare: Ἀλλὰ ζῶντά τινα τῆς ὑπατείας καὶ μὴ ἀναγκασθέντα, μήτε ἐκ πατῶν, μήτε ἐξ ἐπηγορίας τινος, ἐκστῆναι, ac ipse vivens, & neque legibus patriae, neque ob aliquam culpam eo sc. consulatu se abdicavit. Ubi male πατῶν pro πατρίων dixit. Recte Suidas in vita Christodori Coptitae, ἔγραψεν, inquit, πάτρια Κωνσταντίνου πόλεως ἐπικῶς βιβλία 1β. πάτρια Θεσσαλονίκης βιβλία κς δς. De moribus urbis Constantinopolis, Thessalonicae &c. Eumolpidarum πάτρια. Cic. ad Atticum. GRAEV. Quemadmodum πατῶσι & πατριος distinguantur ab elegantioribus Graecis, cum ex Grammaticis, tum ex ipsis auctoribus docet Graevius. Πατῶν nimirum id dici, quod quis a patre relictum habeat: πατριον, quod ad universam patriam spectet. Sic dici πάτρια ἔθνη. Esse tamen, ubi discrimen illud non observetur, ostendit vir eruditissimus exemplo Iosephi, Luciani ipsius, & Dionis. His addo alios locos, ubi Lucianus pro πατριος usurpavit πατῶσι. In Scythia cap. 4 ait Anacharsis, ἀλλὰ πρὸς Ἀκινάχου καὶ Ζαμόλξιδος, τῶν πατῶν ἡμῶν θεῶν. In Patriae encomio § 4, εἰ δὲ θεοῖς τίμιον τὸ τῆς πατρίδος ὄνο-

μα, πῶς οὐκ ἀνθρώποις πολὺ γε μᾶλλον; καὶ γὰρ εἶδε τὴν ἥλιον πρῶτον ἕκαστος ἀπὸ τῆς πατρίδος, ὡς καὶ τούτου τὸν θεόν, εἰ καὶ κοινὸς ἐστὶ, ἀλλ' οὐν ἕκαστος νομίζεσθαι πατρίῳ, διὰ τὴν πρῶτην ἀπὸ τοῦ τόπου θεῶν. Locum integrum adscripsi, ut eadem opera eum vindicem ab inficetissima vulgati interpretis versione. Verto, Si vero apud Deos nomen patriae valeat, qui non multo magis apud homines? Namque unusquisque primum ex patria solem videt; adeo ut Deus ille (Sol) eisi communis est, tamen unicuique existimetur patrius, propterea, quia eum primum ex illo loco vidit. Patet clarissime, πατρώους θεούς hic esse πατρίους, sive πατρικούς. Iterum Noster in Eunuchō c. 3, ὑπὲρ πατρίδος κινδυνεύουσιν, καὶ ἱερῶν πατρώων, καὶ τάφων προγονικῶν ἀγωνίζεσθαι. Sed & apud Aelianum VII Ποικιλ. 19, πατρώιον ἔθος pro more patriae, non patris. IENS. Plut. 306, 1. SOLAN. Conf. Diod. Sicul. III, c. 71, vers. fin. τὰ πατῶν βασιλεία, ubi Wess. N°. 81, πατρικὸς φίλος praefert. Ita πατρικὸς ξένος, φίλος, quando non ad patrem solum respicitur; vid. Duker. ad Thucyd. VIII, c. 6. Sed πατρίους νόμους potius, quam πατρώους, idem ib. cap. 76. Nec repugno: nam πατρώους νόμους *leges paternas*, i. e. a patre suo latas, Aelian. VI, 10 f. non *patrias*, s. ab universa patria. Licet ab Latinis confundatur, in *patria potestas*, quae ad solum parentem spectat. Verum πατῶν φίλοι Herodian. III, 15, 13, de patris defuncti amicis. Eod. sensu γνῶμη πατῶν φίλων, ib. I, 6 pr. Tamen & L. I, c. 9 pr. ὅσοι πατῶν αὐτῶ εὐνοίαν ἐπεδείκνυντο· ubi *paternus affectus* non adeo qualis *patris defuncti*, sed qualis *patris* esse solet, generaliter significatur. REITZ.

ead. l. 9. Συμπατριώτης ἐστὶ μοι) Pro civis meus est, cum dicendum sit πολίτης ἐστὶ μου, vel μοι. Ut hic locus intelligatur, adscripsimus Pollucis, Hesychii, Moschopuli, & Ammonii verba. Pollux: οἱ βάρβαροι ἀλλήλους οὐ πολίτας, ἀλλὰ πατριώτας λέγουσιν. Ἀρχιππος δὲ καὶ συμπατριώτας ἔφη. Πλάτων μὲν τοι ἐν τοῖς νόμοις καὶ ἐπὶ τῶν Ἑλλήνων τὸ πατριώτας εἶρηκε. Locus Platonis est in sexto de legibus: δύο δὲ λείπεσθον μόνα μηχανὰ, μήτε πατριώτας ἀλλήλων εἶναι τοὺς μέλλοντας ῥᾶον δουλεύσειν ἀσυμφωνοῦσιν εἰς δύναμιν ὅτι μάλιστα. Hesychius, πατριώτης παρ' Ἀθηναίοις ὁ βάρβαρος ὁ πολίτης. Moschopulus, Πατριώτης, inquit, πατριώτου, Ἀττικὸν ἐστίν. ὡς γὰρ φάμεν πολίτην τὸν συμπολίτην, καὶ ἡλικιώτην τὸν συνηλικιώτην, οὕτω καὶ πατριώ-

την τὸν συμπατριώτην. Καὶ ἐπὶ Ξηλοκοῦ ἡ πατριώτης στολὴ ἢ κατὰ τὰ πάτρια γινομένη. Sic Lucianus in Scythia: Ἡ στολὴ αὐτὸν ἐπεσπάσατο πατριώτης οὔσα. Xenophon etiam πατριώτην ἴππον dixit. Ammonius, Πολίτης, inquit, ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς χώρας δούλος δούλῳ. Thomas, Πολίτης, inquit, δημότης, φυλέτης, ἀνευ τῆς σὺν λέγων Ἀττικῶς ἐρεῖς. Nimirum antiqui magistri docent, ita inter se differre πολίτης & πατριώτης, ut πολίται inter se dicantur Graeci, eique ingenui, πατριῶται barbari & servi; neque dicendum esse συμπολίτης, συμπατριώτης, συνηλικιώτης, συνδημότης, συμφυλέτης, sed πολίτης, πατριώτης, ἡλικιώτης, δημότης, φυλέτης. Sane nec apud Latinos recte dicitur, *conciuis*, *coaequalis*, *contribulis*. Haec barbara sunt, pro quibus melioris aetatis scriptores dicunt *civis*, *aequalis*, *tribulis*. Insignis igitur error est L. Vallae, qui existimavit, *conciuis* esse vocabulum Latinum. Noravit autem Pollux, Archippum Comicum συμπατριώτας dixisse. Scribit idem, Euripidem dixisse συμπολίτην in Theseo & Heraclidis, quod & Aristoph. Scholiaft. annotavit, ad haec verba in Pace 909: Ἡ χρῆσις ἀνὴρ πολίτης ἐστὶν ἅπασιν. In quem locum scribens interpres: Οὔτε συμπολίτην, οὔτε συνδημότην λέγουσιν. Ὁ μὲν τοι Εὐριπίδης τοῦ λέγει, ὃ ξυμπολίται τῇδε βοσκούσῃ χθονὶ καὶ τῇ τεκούσῃ νῦν τιν' ἀρκέσαι χρεῶν. Hic est locus ex Heraclidis. Theseus intercidit. Legitur & haec vox apud Iosephum lib. XIX Ἀρχαιολογίας· Οὐ μόνον εἰς τοὺς συμπολίτας, ἀλλὰ καὶ εἰς συγγενεῖς καὶ φίλους. Et Aelianum III, 24, Νεανίσκοι τρεῖς εἰς Δελφοὺς ἀφικόμενοι Θεωροὶ συμπολίται κακούργοις συμπεριτυγχάνουσιν. Apud eundem legitur etiam συνήλικες· Λησταῖς περιπεσὼν μετὰ τῶν συνηλικῶν βοῆς γενομένης ἰδοὺ ὁ δράκων, καὶ τοὺς μὲν διεσκόρπισεν, οὓς δὲ ἀπέκτεινε. Quae vox & apud Eupolin legitur, teste Polluce. Sicut apud Isocratem in Panathenaico συμφυλέται· Τοὺς δὲ προκριθέντας ὑπὸ τῶν συμφυλετῶν καὶ τῶν δημοτῶν. Quare minus mirandum de Apostolo, qui ad Ephesios capite secundo dicit συμπολίται τῶν ἀγίων. Idem in primo capite epistolae ad Galatas: Καὶ προέκοπτον ἐν τῷ Ἰουδαϊσμῷ ὑπὲρ πολλοὺς συνηλικιώτας ἐν τῷ γένει μου· & epistolae ad Thessalonienfes: Ὑπὸ τῶν ἰδίων συμφυλετῶν. Sophocles in Oedipo Tyranno montem Cythaeonem vocat πατριώτην Oedipi: Ἀπείρων ὃ Κιθαίρων οὐκ ἔση τὰν αὐριον πανσέληνόν με οὐ σέγε καὶ πατριώταν Οἰδίπου καὶ τροφόν, καὶ μητέρ' αὔξειν καὶ χορεύεσθαι, dies *crassinus* haud

abibat, quin te ut civem Oedipi & nutricem & matrem augeamus & celebremus, in teque choreas ducamus. Athenaeus Nicostirati Comici fabulam adducit nomine Πατριώτης. Apud Latinos *conterraneus*, qua voce in hoc Luciani loco utitur Micyllus, aequè vitiosa est, ac Graeca συμπατριώτης: quamvis non ignorem, a Plinio eam usurpatam. Pro hac elegantiores dicunt *popularis, civis, municeps*. Sed de his nimis fortasse multa. GRAEV. Quae Graev. ad probandum vocab. συμπολίτης affert, iis adde auctoritates Polybii ac Dinarch. apud Raphel. & Elsn. ad Ephes. II, 19. REITZ.

ead. l. 11. 'Ο δ' εἰνὰ ἐστὶ μεθύσης) Soloecismus in eo ver-
satur, quod dicat ὁ μεθύσης. Attici enim dicunt ἡ μεθύσος
vel μεθύση, τῆς μεθύσης. Barbari vero de viro etiam utun-
tur μεθύσης. Thomas Magister: Μεθύση γυνή, ὡς Ἀριστο-
φάνης ἐν Νεφέλαις· Γραῦν μεθύσην, τῆς κέρδακος ἕνεκα. Θεό-
πομπος ὁ Κωμικός· Πρεσβύτης φίλοινοις μεθύση. Μεθύσος δ' ἂν
ἐπὶ τῶν ἀρσένων οὐδεὶς τῶν δοκίμων εἶπεν. ἐπὶ δὲ Θηλυκοῦ
Λιβάνιος ἐν τῇ περὶ τῆς λάλου μελέτῃ· Οὐκ ἔστιν ἡ γυνή μοι
μεθύσος. Σὺ τοίνυν Ἀττικοῖς ἐπόμενος ἐπὶ μὲν ἀρσενικῷ με-
θύων λέγε καὶ μεθυστικός. Ὡς Φιλόστρατος ἐν τῷ Ἡρώδου
βίῳ· Ἐώρα δ' αὐτὸν καὶ μεθυστικὸν καὶ ἀνότητος ἐρῶντα. Ἐπὶ
δὲ Θηλυκοῦ, μεθύουσα καὶ μεθύση. Illud legitur apud Eccle-
siam cap. XXVI, ὀργὴ μεγάλη γυνὴ μεθύσος. Idem tamen
XIX, πῶς γὰρ μεθύσος καὶ πορνόκοπος πτωχεύσει. Pollux
Menandrum etiam de viro μεθύσος dixisse auctor est. Non
caret igitur exemplo, quod Apostolus dixit in prioris ad
Corinthios cap. V, ἡ λοιδόρος ἡ μεθύσος ἢ ἄρπαξ. Et VI,
οὔτε μέθυσοι οὔτε λοιδόροι. Nam Lucianus etiam in Timone
de viro μεθύσος καὶ πάροις dixit; quamquam & Phrynichus
scribat, Μέθυσος ἀνὴρ οὐκ ἐρεῖς, ἀλλὰ μεθυστικός· γυ-
ναικα δ' ἐρεῖς μέθυσον ἢ μεθύσην. Barbari igitur, ut supra dixi,
etiam de viro μεθύσης dicunt: quare μεθύσης per soloecismum
est nominativus, & per Atticismum genitivus. Alexis tamen
in fragmento apud Athenaeum lib. XV, ἐξ οἴνου δ' εἶρηκεν τὸν
μεθύσην Ἀλεξίς. Ubi recte Casaubonus noravit, male non-
neminem emendare μέθυσος. Et apud Arrianum lib. IV, c.
2, ubi tamen pro πρότερον μεθυστῆς εἶναι θέλεις, legendum
μεθύσης. In his, quae statim apud Lucianum sequuntur,
ἐτέρου δ' λέοντας, διπλασιάζεις, ἔφη, τοὺς λέοντας, nemo
unquam deprehendet soloecismum. Locum esse corruptum,
dudum vidi; sed quomodo emendandus esset, nec ego, nec
facile quivis alius me longe doctior potuisset subodorari.

Abſque excerptis illis vetuſti Codicis, quae modo laudavi; adhuc in mendo cubaret. Illa ſcribunt: ἑτέρου δὲ ἐκλελοχότας, διπλασιάζεις, ἔφη, τοὺς ἐξειλοχότας. Attici enim reſpuunt ἐκλελοχός. Vide, quae ſupra notavi de λέλογχα, & infra c. 7. GRAEV.

ead. l. 12. Ἐκλελοχότας) Nimis ineptum erat vulgatum λέοντας, ideo haud cunctanter eieci. REITZ.

ibid. Διπλασιάζεις) Tolerabiliorem puto Graevianam leſionem, eamque interpretari utcunque conatus ſum: nempe ut illud *duplicare* referatur ad primam literam praefentis in augmento praeteriti geminatam praeter Articorum conſuetudinem, qui pro λε & με ponunt ει. GESN.

in Schol. col. 1. l. 1. Πότους) Abſurdiſſima haec; incorrupta tamen: reſpicit enim non τὰ τοιαῦτα ἔλεγεν, ſed vocem συνεγενόμην, ex qua frigidum hunc iocum captat. SOLAN.

ibid. l. 4. Ἡμερον) Lege σήμερον. Sed abſurdum eſt Scholium. Idem mendum eſt in Exc. G. in quibus reliqua huius Scholii pars non comparet. SOLAN.

ibid. l. 7. Πατρικά) Scholium melius habet in Exc. G. Πατρικά ὅταν λέγομεν, τὰ τοῦ πατρὸς ζῶντος ὅταν δὲ τὰ πατρῶα, τεθνηκότος. SOLAN.

ibid. col. 2. l. 6. Τὸ πατρίη) Lege τῷ πατριώτης. Ex mendosa ſcriptura ortum hoc Scholium: non enim πατριώτης vituperatur, ſed συμ—. SOLAN.

ibid. l. 7. Ὡσπερ) Hic videtur deefſe vox πατριώτης, licet nullum lacunae veſtigium appareat in apographo. CLER.

Pag. 223. l. 1. Λῆμμα παρέστιν αὐτῷ) *Lucrum* adest illi, cum λῆμμα παρέστιν αὐτῷ, id eſt, fiducia animique praefentia vel obſtinatio adest illi, dicere debuerit. Λῆμμα & λῆμμα auſtore Ammonio διαφέρει. Λῆμμα μὲν γὰρ δι' ἐνὸς μὲν τὸ παράστημα τῆς ψυχῆς, (ſic enim legendum eſt, non τύχης, ut habent edita exemplaria) λῆμμα δὲ διὰ δύο μμ. hoc eſt, λῆμμα animi praefentiam ſignificat, λῆμμα quidquid accipitur. Si Heliodori Epīſcopi Codex emendatus eſt, λῆμμα ab illo dictum eſt pro λῆμα. Λῆμμα, inquit, ἀσθενέστερος, in ſecundo libro. Idem in decimo: ἀνδρείῳ δὲ λήμματι. Iosephus VII ἀλώσεως. Καὶ πολλοῦ λήμματος πλήρης γενόμενος pro quo Lucianus in Demosthen. Encom. ὡς ἀνδρείον μὲν αὐτοῦ τὸ λῆμα. In Neophrone quoque λῆμμα legitur pro λῆμα in quibuſdam libris. Κάτιςχε, inquit, λῆμμα καὶ σθένος θεοστυγές, *compesce ferociam & vim*. Ipſum carmen legitur in Stobaeo. Quin & in Philoſtrati Heroicis λῆμμα

impressum est pro λῆμα. Τὸ δὲ λῆμμα, inquit, τοῦ Ἀχιλλέως δηλοῦσθαι φησι. In Dion. Halicar. libro VI eadem menda est. Ὑπὸ λήμματος καὶ προθυμίας ὡσάμενοι. Apud Plutarch. in Caesare quoque male legitur τοιαῦτα λήμματα ὁ Καῖσαρ ἀνέβρα-ψε, pro λήματα. Heliodor. tamen in sexto recte dicit, γενναία μὲν τὸ λῆμα, συνετὴ τὸ φρόνημα. Euripides in Oreste: Μενέλαος παῦσαι λῆμ' ἔχων τεθνηγμένων. Idem in Iphigenia: Ὡ λῆμ' ἀριστον ὥς ἀπ' εὐγενούς ῥίζης πέφυκας. Et in Heraclidis: Ἀλλ' οἷδ' ἐγὼ τὸ τῶνδε λῆμα καὶ φύσιν. Id est, τὸ φρόνημα, τὴν ὁρμὴν, τὴν ἀνδρείαν, τὸ ψυχῆς παράστημα, τὴν προθυμίαν. Ioseph. III Ἀλώσ. Δεῖ δὲ πόνου πρὸς τῷ τάχει καὶ λήματος. Παράστημα ψυχῆς autem, ut emendandum censuimus apud Ammonium, saepissime pro φρόνημα accipitur. Diodorus de rebus Alexandri: Οἱ δὲ Θηβαῖοι τῷ παραστήματι τῆς ψυχῆς ἐνεκαρτέρου τοῖς δεινοῖς. Iosephus in VI Ἀλώσ. Κακῶς ἐπ' ἀνὰ τῷ παραστήματι τῆς ψυχῆς Ἰουδαίοις. Polyb. Ῥωμαῖοι δ' ἄλλῃν σώματος καὶ παράστημα ψυχῆς ὀλίγου δεῖν τῆς οἰκουμένης ἐκράτησαν. Sed ut revertamur ad λῆμα, Aristophanes in Nubulis: Λῆμα μὲν πάρεστιν τῷ δὲ οὐκ ἀτολμον. Idem in Rapis: καθ' Ἡρακλέα τὸ σχῆμα καὶ τὸ λῆμ' ἔχον. Simonides: ἐντόλμῃ ψυχῆς λήματι πειθόμενοι, spiritibus frei, id est, intrepidi pectoris. Ponitur autem haec vox fere cum adiectivo laudis vel vituperationis. Euripides in Iphigenia: Ὡ λῆμα ἀριστον. Idem in Alcestide: Κακὸν τὸ λῆμα κοῦκ ἐν ἀνδράσι τὸ σόν. Idem in Medea: Ἡκίστα τοῦμδν λῆμ' ἐφυ τυραννικόν. Aristophanes in Equitibus: Νῦν δεῖ σε πάντα δὴ κάλων ἐξίέναι καὶ λῆμα δοῦριον φορεῖν. Ubi perperam Erasmus legit λῆμμα, & interpretatur, & lemma ferre vehemens, quod dudum H. Stephanus notavit. Sophocles in Oedipo Coloneo: Ὡ ἀναιδὲς λῆμα. Herodotus tamen sine laudatione λῆμα posuit pro praesentia & praestantia in Polymnia. Ἀπὸ λήματος, inquit, καὶ ἀνδρείης ἐστρατεύετο οὐδεμιᾶς εἰσότητος ἀνάγκης. Et in Calliope: Λήματι μὲν νῦν καὶ ῥώμῃ οὐκ ἔσσαντες ἔσαν οἱ Πέρσαι. Quo utroque in loco perperam μμ impressum est. Nam λῆμμα duplici μμ lucrum, capturam, quaestumque significat, & syllogismi partem, quam Aristoteles πρότασιν, Cicero sumtionem vocat. Hinc componitur dilemma & monolemma. Lemma etiam Plinio & Martiali argumentum significat. Catanaeus male λῆμα unico μ dici vult pro lucro, contra omnium exemplarium auctororumque fidem. Lucianus Demosthen. Encom. Δημμά-
Lucian. Vol. IX. G g

των πολλῶν καὶ μεγάλων ὑπεροφίας, id est, contemptus magnorum & mulierum emolumentorum. Iosephus in I' Ἀλώσ. 'Ὡς μὴ κατάφορον τὸ λῆμμα ποιήσεις. Idem in XIV 'Ἀρχαιολογίας' 'ἵνα δὲ μὴ κατάφορον γένηται τὸ λῆμμα, ne tamen quantum pecuniae extorserit, cognosceretur. Ubi exemplaria τολμήματα habent; & male Gelenius vertit, ne tamen fraus deprehenderetur. Demosthenes: Τὰ σφῶν αὐτῶν μικροῦ λήμματος παλύντες. Sophocles in Antigone:

Οὐκ ἐξ ἅπαντος δεῖ τὸ κερδαίνειν φιλεῖν.

Ἐκ τῶν γὰρ αἰσχυρῶν λημμάτων τοὺς πλείονας

Ἀτωμένους ἰδοὺς ἀν' ἡ σεσσωμένους. GRAEV.

ead. l. 3. Πρόσεισιν ὁ μεῖραξ οὐμὸς φίλος) Hunc convitiani amico suo ideo dicit Socrates, quod viro muliebrem dederit appellationem. Nam qui Attice sunt locuti, ἡ μεῖραξ dixerunt, non ὁ μεῖραξ vel μεираκίσκος, nisi cum mollem & pathicum vellent intelligi. Ita illud intelligendum in Vita Demonactis: Ἦκεν οὖν τις μεираκίσκος ὥραιος, αὐτὸς ἀπολαλεκένας λέγων, venit igitur quispiam effeminatus adolescentulus egregia forma. Itidem in Votis: καὶ μὴν οὐ πάνυ καλὸς ὁ μεираκίσκος ἔδοξέ μοι. Sed praestat, haec ita sese habere, ut testimoniiis evincamus. Primus itaque & maxime idoneus testis est Thomas Magister. Μεῖραξ, inquit, καὶ μεираκίσκος ἐπὶ ἀρσενικοῦ ἀδόκιμα· μεираκίον δὲ οὐδετέρως πάντες οἱ ῥήτορες λέγουσιν. Μεῖραξ μὲν τοι ἐπὶ θηλυκοῦ, καὶ μεираκίσκη μότος Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ· Σὺ δ' ἅπιθι χαίρων συλλαβὸν τὴν μεираκα. Καὶ πάλιν· Ὡ μεираκίσκη πυνθάνη γὰρ ὀρικῶς. Σὺ δὲ μεираκίον καὶ ἐπὶ θήλεος λέγε. Lucianus in Gallo, de Danaë agens: Ὅς ποτε ἠράσθη τῆς Ἀργολικῆς ἐκείνης μεираκος. Idem in Νεκρικοῖς· Δύο ἤδη ὁ μεираκίσκος κύλικας ἐτοίμους ἔχων. Aristophanes in ἐκκλησιαζούσαις· Ἀγείν σε καὶ ταύτας μετὰ σου τὰς μεираκας. Idem in Pluto: Ἀλλ' ὦ νεανίσκε οὐκ ἐγὼ τὴν μεираκα μισεῖν σε ταύτην. Et in Ranis: Καὶ γὰρ παραβλέψας τι μεираκίσκης. Lucianus in Merced. Conduct. Τιμώμενος μεираκίσκος, id est, masculum scortum. Parum igitur Attice Parthenius in Eroticis: Μεираκίσκος τις τῶν πάνυ δοκίμων Ἀντίπτης ἠράσθη. Ammonius quoque hanc notavit differentiam: Μεῖραξ καὶ μεираκίον καὶ μεираκίσκος διαφέρει. Μεираκίον γὰρ καὶ μεираκίσκος ὁ ἄρσεν· μεῖραξ δὲ ἡ θήλεια. Haec Ammonii sententia de μεираκίσκος intelligenda non de omnibus masculis, sed impudicis, pathicis. Postremo Phrynichus id confirmat: Μεираκος καὶ μεῖραξ. ἡ μὲν κωμῳδία παίζει τὰ τοιαῦτα. Τὸ γὰρ μεῖραξ καὶ μεираκος

ἐπὶ θηλειῶν τάττουσιν· τὸ δὲ μεираκίσκος καὶ μεираκίον καὶ μεираκύλλιον ἐπὶ ἀνδρῶν. Ubi perperam Nunnesius vertit: Μεираκος καὶ μεираξ adolescentuli & adolescentulus; cum sit puellae & puella, ut ex sequentibus verbis apparet & exemplis, quae attulit. Sic & Etymologici magni auctor, quem vide. Et Aelius Dionysius apud Eustath. Atticos hoc semper observasse ait. Attice igitur dixit Lucianus in Ἀσινο: Τῇ μεираκι συνευαζόμενον. Et Heliodorus in primo: Ὑποδέχεται αὐτὸν ἡ μεираξ. Idem tamen male in quarto ait: Θεαγένης ἐστὶ καὶ οἱ σὺν αὐτῷ μεираκες. Et in X: Τὸν μεираκα παραλλάττον, excedens ex ephebis, vel ἀρτι μὲν τὸν ἔφηβον παραλλάξας, quemadmodum in secundo eleganter dixit. Aristophanes etiam in Ἑκκλησιαζούσαις de masculo dixit μεираξ, sed impudico: Ἦν μεираκ' ἰδὼν ἐπιθυμήσῃ καὶ βούληται τοῦτον σκαλαθῆραι, id est, συνουσιάσαι, ut Scholiastes inquit, si adolescentulum videns cupiet & volet hunc subagitare. Ubi Scholiastes: Μεираκα δ' ἐνταῦθα δοκεῖ ἀρσενικῶς εἰρημένον. Deinde productis Ammonii verbis, quae superius rerulimus, subiicit: ἢ πρὸς τὸ γυναικῶδες τῶν κιναιδῶν scilicet respexit: quod verum est. Non enim alio sensu μεираξ Atticis de masculis dicitur, quam Latinum *nubere*. Micylus ingenue fatetur, se soloecismum hic deprehendere non posse. GRAEV.

ibid. Μεираξ) Verum est, Atticos plerumque femininum facere. Aristoph. Eccl. v. 692, & alibi. Hemst. in ed. min. Dial. Luciani, pag. notarum 9, Lucianum in Dial. Mort. IX commississe contra nitidiorem Atticismum, notat, qui ibi μεираκίσκος masc. gen. dicat; quam notam editioni majori non inseruit. At si videris, *pincernam* & ibi significari, adeoque & *mollem* posse designari, quales & hoc nomine venire Graevius recte docet, nihil illic a se dissenserit Lucianus. Sed & est ὁ μεираκίσκος apud Alciph. I, Epist. 2, p. 12, ubi suspicio, de effeminato sermonem esse, non est certa. Utuntur & alii de non suspectis, quos tamen satis in eo ἀττικίζειν non dixerim. REITZ.

ead. l. 5. Δεδίττομαι τὸν ἄνδρα, καὶ φεύγω) Soloecismus hic in eo est, quod δεδίττομαι posuit pro *metuo*, cum sit *terreo*. Thomas Mag. Δεδίττομαι τὸν δεινὰ ἡγουν ἐκφοβῶ, καὶ παρὰ ποιηταῖς καὶ λογογράφοις. Ἀντὶ δὲ τοῦ ἐκφοβοῦμαι παρὰ ποιηταῖς μόνοις. Ὅμοιος ἐν Β' Ἰλιάδ. Δαιμόνι' οὐ σε εἶκε κακὸν ὡς δειδίσσασθαι. Aristoph. Scholiast. ad Plutum notat, δέδοικα poni pro *metuo*, δεδίττω autem esse

κετεο. Δέδοικα μὲν ἐγὼ ἀμεταβάτως, δέδιττω δὲ ἕτερον πρὸς αἰτιατικὴν συντασσόμενον. Attice igitur dixit Lucianus de Lucio: Κύων τῷ χάσματι δεδιττόμενος, canis rictu sine oris hiatus terrens. Idem in Philopof. καὶ δεδίττεσθαι καμὲ ἐλπίζον. Et in Bis Accusat. καὶ μὴν οὔτοί μιν, ὦ Ζεῦ, δεδίττονται, terrent. Aristophanes pro metuo videtur usurpasse in pace: Εὐλαβεῖσθ' ἐκείνον τὸν Κέρβερον καὶ δεδίττεσθαι. Iustinus Martyr in epistola ad Zenam & Serenum: Μηδὲ δεδιττόμενον τοὺς χειμῶνας ubi aliter δεδίotta, metuentem, legitur. GRAEV.

ead. l. 7. Φίλων ὁ κορυφαϊότατος) *Amicorum summus*, ut Graecum soloecismum Latino exprimam. De hac voce Thomas: Τελευταῖον μὲν λέγε' τελευταῖότατον δὲ ἀδόκιμον, ὡς καὶ κορυφαϊότατον. Idem alibi: Οὐ κορυφαϊότατον δεῖ λέγειν, οὐ γὰρ πρὸς τῇ ὑπερβέσει καὶ ἑτέραν ὑπέρβεισιν δεῖ ἐπάγειν· εἰ καὶ ὁ Λουκιανὸς παίζειν λέγει. Locus Luciani, quem innuit, est in libello Quom. Hist. sit conscrib. δύο μὲν ταῦτα κορυφαϊότατα οἴκοθεν ἔχοντα. Negat hic Thomas, superlativo addendum superlativum. D. Ioannes Theologus tamen a comparativo formavit alterum comparativum in tertia Canonica: Μαιζότεραν τούτων οὐκ ἔχω χαράν. Phrynichus summopere improbat hanc vocem. Κορυφαϊότατον, inquit, ἐνεκαλυψάμεν εὐρὴν παρὰ Φαβορίνῳ. λέγε οὖν κορυφαῖον. *Suppriduit me, cum κορυφαϊότατον reperi apud Phavorinum. Tu dic igitur κορυφαῖον.* Simile huic est ἐσχατώτατον a Thoma merito improbatum, & κεφαλαϊωδέστατον, quod in Polemone Sophista notat Phrynichus. Parum igitur Attice Plutarchus πρὸς Κολωτήν· Περιπατητικῶν ὁ κορυφαϊότατος Στράτων. Idem in Pompeio: Ὡν Περιπέννας ὁ κορυφαϊότατος. Idem ibidem: Κορυφαϊότατοι γὰρ ἦσαν ἐν κατευνασταῖς καὶ τιθνηοῖς οὔτοί σύμβουλοι. Nec Dion. Halicarn. lib. VI: Ἀππίου δὲ ἦν γνώμη τοῦ κορυφαϊότατου τῶν προστηκόντων τῆς ἀριστοκρατίας αὐστηρὰ καὶ αὐθάδης. Nec Ioseph. συνελέγησαν δὲ οἱ κορυφαϊότατοι. Idem in VIII Ἀλώσ. συνελέδοντων ἔξ τῶν κορυφαϊότατων. Utitur & alibi hac voce, ut & Laërtius in Socrate & Aristippo, Iustin. Martyr in παραινέσει ad gentiles, & Herodian. in fine libri secundi: τὰ κορυφαϊότατα τοῖνυν καὶ συντέλειαν ἔχοντα τῶν κατὰ μέρος πεπραγμένων Σεβήρων ἐν τοῖς ἐφεξῆς. Et Clem. Alexandr. Paedagog. lib. I, c. 13, καὶ μὴν τὸ κορυφαϊότατον, quod est supremum omnium. GRAEV. Errat Thomas Magister, cum a ludente Luciano ait alibi usurpatam hanc vocem. Vi-

de Συγγρ. c. 34. Serio enim, & ut probam adhibet. Nec solus, ut ex Graevii nota videre potes, id facit. SOLAN.

ead. l. 8. Καὶ ἐξορμῶ δὲ) 'Εξορμῶ absolute usurpatur pro exeo & proficiscor, sive erumpo; cum proprie apud Atticos activum sit significans, incito, urgeo, impello. Moschopulus, 'Ορμάω ὀρμῶ, inquit, τὸ πορεύομαι ἐγὼ, ἐξορμῶ δὲ ἄλλον. Philostrat. certe Atticos imitatus semper illo active utitur in Heroicis: 'Εξορμᾷ τοῦτον τὸν κύνα καίτοι χρηστὸν ὡς ὄρεῖ ὄντα. Et in eodem opere: τοῦ Τελαμῶνος ἐξορμῶντες τὸν Αἴαντα. Euripides in Iphigénia Aulid. 130 eodem loco utramque significationem coniunxisse videtur, activam & passivam: Κλήθρων ἐξόρμα' ἦν γὰρ νιν πομπαῖς ἀντήσαις, πάλιν ἐξορμάσεις τοὺς χαλινούς. Improperie igitur, si Luciano credimus, Heliodor. in secundo: Καί μοί τις ἀπήγαγεν ὡς ἐξώρμησεν. Idem in IV, ὃ δὲ τὰς μὲν κόρας ἔφασκεν ἐξωρμηκέαι. Et sic saepius ille scriptor; ut & Dio lib. XLII, αὐτὸς δὲ πρὸς τοὺς στρατιώτας ἐξώρμησεν, & sic idem frequenter, ut & Iosephus, quin & Xenophon, & plures alii, ut egregie ostendit incomparabilis Budaeus in Commentariis utriusque linguae. Sed ipse etiam Lucianus huius praecepti sui oblitus dicit in Dialogo Diogenis & Antisthenis: Πολὺ τῶν ἄλλων προεξορμήσας, ante alios erumpens. Idem in Dialogo Alexandri & Hannibalis: Ἐγὼ γοῦν μετ' ὀλίγων ἐξορμήσας εἰς τὴν Ἰβηρίαν. Qui tamen Atticos voluerit imitari, cum Thucydide dicat, παρῶντί τε τοὺς Λακεδαιμονίους καὶ ἐξώρμησεν. GRAEV.

ead. l. 9. Ἐξ ἐπιπολῆς δὲ τινος εἰπόντος) Cum quidam dixisset ἐξ ἐπιπολῆς, addita praepositione ἐξ, pro quo doctissimus quisque ἐπιπολῆς, omissa praepositione. Pausan. in Corinthiacis: Ἐπὶ θαλάσῃ τελαματώδει καὶ ἐπιπολῆς μάλα. Aristophanes in Pluto: Ταῖς μὲν ἄλλαις γὰρ χύτραις ἔπεισι ἐνωτάτω γραῦς. ἢ ταύτης δὲ νῦν τῆς γραδὸς ἐπιπολῆς ἔπεισιν αἱ χύτραι. Idem in Concionantibus: Ἀνοθεν ἐπιπολῆς τοῦ σήματος. Herodot. Ἐπιπολῆς δὲ ἔπεισι αὐτὸ τὸ ἐλλυχνιον, id est, superne inest ipsum ellychnium. Valla hic lahitur, legens ἐπὶ πολλοῦ ἐλλυχνίου, id est, cum multo lychno. Locus exstat in Euterpe. Idem in alio loco: Τάφον αὐτῇ κατασκευάσατο ἐπιπολῆς τῶν πυλέων. Theophrast. in primo de causis: Εἰ καὶ τινες εἰς βάθος καθιάδων, ἀλλ' ἐνίας καὶ ἐπιπολῆς. Plutarch. in eo libello, cui titulus πότερα τῶν ζώων φρονιμότερα παραπετόμεναι λαύουσι τοῖς πτίλοις ἐπιπολῆς. Et in libello περὶ κινήων ἐνκοιῶν οὐκ ἐπιπολῆς λαύουσα τῆς

ἐπιφανείας, ἀλλὰ πάντα διὰ βάθους εἰς πλάτος ὁμοῦ. Sic Attice Plutarchus, qui tamen minus Attice dixit in Dione, εὕρισκον ἐξ ἐπιπολῆς μᾶλλον ἢ καταφορᾶς quod etiam apud Dioscoridem cum in capite de papavere, tum alibi, uti & passim apud Graecos interpretes occurrit. Phrynichus haec, quae diximus, confirmat: Ἐξ ἐπιπολῆς λέγουσιν οἱ οἰόμενοι ὅμοιον εἶναι τῷ ἐξαίφνης. οἷον ἐκ ἐπιπολῆς ἐξαίφνης, ἀτόπως. Οἱ γὰρ ἀρχαῖοι ἀνευ τῆς ἐκ προβέσεως ἐπιπολῆς. Thomas est in eadem sententia: Οὐδεὶς τῶν δοκίμων ἐξ ἐπιπολῆς εἶπεν· ἀλλὰ πάντες χωρὶς τῆς ἐκ προβέσεως ἐπιπολῆς. Ἀριστείδης ἐν τῷ Αἰγυπτίῳ· Ἐπειδὴ σοι διὰ βραχέων καὶ ἐπιπολῆς ἀπεκρινάμην. Θουκυδίδης ἔκτη, διὰ τὸ ἐπιπολῆς τοῦ ἄλλου εἶναι, de Epipolis agens Syracusanorum loco, custodiis frequenti, ut loquitur Livius. Lucianus tamen hic non cavet, quod aliis vitio dat. Dicit enim in secundo Verarum narrationum, οὐκ ἐξ ἐπιπολῆς μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐκ βάθους. GRAEV.

ead. l. 11. Συντάξατό μοι) *Iussit mihi*. Sic interpretor; non, ut Micyllus, *composuit*. In hoc enim videtur soloecismus esse, quod συντάσσειν dixerit pro κελύειν, cum συντάσσειν proprie sit ordines instruere, componere. Pro iubere tamen utitur Heliodor. in secundo: Ἐπὶ τὸν νεὸν τῆς Ἰσίδος οὐπὲρ συντέτακτό μοι πρὸς τὸν ξένον ὁρμήσα. Idem in eodem: Ἐπὶ τὴν χέμμιν τὴν κόμην οὐ τῷ Θεαγένῃ συντέτακτο ἔσπευδεν. Diodor. saepe συντάσσει pro iussit, & συντέτακτο pro iussus erat, utitur. Qui igitur Atticos imitari volent, συντάσσειν utentur de ordinibus instruendis, ut Xenophon. Apud Iosephum ἐπιβουλὰς τε καὶ λόχους συντάσσοντες dixit, id est, *insidias ponentes*. Lucianus alio sensu in Asino dixit, συντάττοντο ἐπ' ἔργον, *accingebantur operi*; & Plutarchus, συντάττετο πρὸς τὴν πρᾶξιν, *ad negotium componebatur*. Eodem pertinet illud Periclis ἀσυντάκτος εἰμι, *imparatus sum*; illudque Plutarchi de Solone, συντεταγμένον ὑποβάλλειν τοῦνομα, *paratum subiicere nomen*. Demosthenes, οὐ συντέταγμαί, *non sum paratus, meditatus, instructus*. GRAEV. Ἐπετάξατο volebat ille Soloecus. GESN.

Pag. 224. l. 1. Περίστην αὐτὸν) *Circumstii ipsam*. Manifestus soloecismus, ut docet Thomas: Μὴ εἴπῃς περισταμαί τὸν δῆνα. Πῶς γὰρ ὁ εἰς τινὰ περισταίει; ἀλλὰ περισταμένα. Διβάγιος ἐν ἐπιστολῇ· καὶ περισταμένα τὰς ἐπιστάλας. Laërtius in Menedemo parum Attice dixit περισταμένου αὐτὸν ποτε Κράτητος. Περισταμαί etiam fugio, vito,

significat. Lucianus in fine Hermot. Οὕτως ἐκτραπήσομαι καὶ περιστήσομαι, ὥσπερ τοὺς λυττῶντας τῶν κυνῶν, non secus ac rabiosos canes fugiam, & vitabo. Iosephus Ἀρχαιολογίας libri primi capite secundo: πρότερον ἡδόμενος τῇ πρὸς αὐτὸν ὁμιλίᾳ νῦν φεύγει ταύτην καὶ περίσταται. Idem Ἀρχαιολογίας lib. IV, cap. 6: Περίστατο γὰρ μὴ πολλοὶ τῆς τῶν λόγων ἀσελγείας αὐτοῦ μιμηταὶ γενόμενοι ταραξώσι τὸ πλῆθος, id est, *verebatur*. Idem locus & a Suida refertur cum eo, qui sequitur: Τὸν ὄχλον γὰρ ἐκείνος ἀεὶ καὶ τοὺς δορυβόους περίστατο μάλιστα. Idem Suidas ἀλυσκάζειν, περίστασθαι, ἐκκλίνειν, φεύγειν, *cavere, declinare*. In qua notione etiam legitur II ad Timoth. II, 16, & ad Tit. III, 9. Vide & Casaub. ad Athen. Animadvers. lib. XV, 5, & Andream Dunaum ad Io. Chrysostom. in epistolam ad Titum orationem sextam. GRAEV.

ead. l. 2. Ἐτέρου δὲ λέγοντος συνεκρίνετο αὐτῷ) *Iudicio experiebatur, vel contendebat, aut etiam cum eo comparabatur*. Sic barbari loquuntur. Attice vero συνεκρίνετο αὐτῷ significat, unaoriebatur, nascebatur, sive gignebatur, quemadmodum διεκρίνετο αὐτῷ significat, una interibat, atque dissolvebatur. Διακρίνεσθαι tamen pro iudicio *experiri* dixit Demosthenes: Εἰ μὲν οὖν ἐν τῷ Ῥοδίων δικαστηρίῳ διεκρινόμεθα. Sed de συγκρίνειν audiamus Thomam: Ἐπὶ δικαστηρίου συνεδικάζετο χρὴ λέγειν, οὐ συνεκρίνετο. Συνεκρίνετο γὰρ ἀντὶ τοῦ ἡνοῦτο, ὥς ἔχει καὶ ἡ παρὰ φιλοσόφοις σύγκρισις, ἥς τὸ ἐναντίον διάλυσις. ἐπεὶ καὶ ὁ φαμεν ἐν τῇ συνηθείᾳ συγκρίνειν, ἀντὶ τοῦ πρὸς τὸν δεῖνα τόνδε παρεξετάζειν, οὐχ εὐρηται παρὰ τοῖς δοκιμωτάτοις τῶν παλαιῶν· ἀλλὰ ἀντὶ τοῦτου παραβάλλειν, καὶ παρεξετάζειν, καὶ παρατιθέναι. Pro quo & dicunt εἰκάζειν, παραθεωρεῖν. Attice igitur dixit Epicharmus: συνεκρίθη καὶ διεκρίθη, καὶ ἀπῆλθεν ὅθεν ἦλθεν, πάλιν γὰρ μὲν ἐς γᾶν, πνεῦμα δ' ἀνω, τί τῶνδε χαλεπόν; Attice etiam Chrysost. in comparatione monachi & regis: Καὶ παραθεῖναι νῦν ἀλλήλοις τάτε κατερράθυμμένα παρὰ πολλοῖς, τάτε πολλῆς τυγχάνοντα σπουδῆς. Et Lucianus in Imaginibus: Καὶ τοὶ Νηρείσιν ἐκείνη παρεξετάζετο. Ibid. ἐγὼ δέ σε οὐδ' ἐκεῖνα ἤξιουν ταῖς Ἡρώιναις παραθεωρεῖν με. Et paulo post: Οὐκ ἂν παραβάλλοιμι εἰκόσι θεῶν γυναῖκα παιδράν. Ibid. Αἰγίρῳ δ' αὐτῆς εἰκάζειν ἐκείνος τὸ εὐμυκὲς τε καὶ ὀρδίον. Quare minus Attice dixit Athenaeus: Τὸ δὲ Διονυσίου χορηγεῖον παντελῶς ἂν εὐτελές τι φανεῖν πρὸς ἐκεῖνο συγκρινόμενον. Confudit etiam hanc differentiam ipsemet Lucia-

nus in Parasit. "Αξιος, inquit, συγκριθῆναι παρασίτου τῷ σώματι· & Philo: "Ὅς ἕνεκα εὐγενείας οὐδενὶ θνητῷ σύγκριτος, *nobilitate cum nemine mortalium comparandus*. Quare minus mirum de Apostolo, qui II ad Corinth. cap. 10 inquit, Οὐ γὰρ τοιμῶμεν ἐγκρίναι ἢ συγκρίναι ἑαυτοὺς τισὶ τῶν ἑαυτοὺς συνιστανόντων. In eadem sententia Phrynich. Σύγκρισις. Πλούταρχος ἐπέγραψε συγγράμμά τι τῶν αὐτοῦ, σύγκρισις Ἀριστοφάνους καὶ Μειάνδρου. Καὶ δαυμάζω πῶς φιλοσοφίας ἐπ' ἄκρον ἀφίγμενος, καὶ σαφῶς εἰδὼς, ὃ, τι ποτὲ ἔστιν ἡ σύγκρισις, ἔχρησατο ἀδοκίμῳ φωνῇ. Ὁμοίως δὲ καὶ τὸ συγκρίνειν τόνδε τῷ δέ, καὶ συνέκρινεν, ἡμάρτηται. Χρὴ οὖν ἀντεξετάζειν, καὶ παραβάλλειν λέγειν. Cicero recte I de Natura Deorum σύγκρισιν vertit *concretionem*. Theophranes Cerameus, supra sui seculi captum scriptor elegans, Hom. LVI in festo S. Procopii, hoc sensu posuit σύγκριμα· Κόσμος λέγεται τὸ ἀξ οὐρανοῦ καὶ γῆς, καὶ τῶν ἐν μέσῳ σύστημα καὶ σύγκριμα. Vertit Franciscus Scorsus: *Mundus dicitur, quod ex coelo terraque, & his, quae in medio sunt interiecta, constitutum atque compactum est*. Male vero Plutarcho σύγκρισις ponitur pro comparatione. GRAEV.

ead. l. 5. Νῶϊ τοῦτο δοκεῖ) Ut soloecismo soloecismum explicemus, nos hoc videtur. Ubi νῶϊν, nobis, dicendum fuit, quemadmodum Plato loquitur in VI de legibus: Θαυμάσιως τόγχε ἀκούσαι νῶϊν πάντως ξυνδοκεῖ. Idem in Sympoſ. Πράξομεν δ' ἂν φαίνονται νῶϊν. GRAEV.

ibid. Σὺ, ἔφη, καὶ νῶϊν ἑρεῖς, ὡς ἁμαρτάνομεν) Tu etiam nobis peccamus dices pro νῶϊ ἁμαρτάνομεν, id est, nos peccamus. Utrumque hoc non videtur animadvertisse interpres, ut eius versionem legenti constabit. (Nam dedit: *Τυ*, inquit, etiam νῶϊν dices, ut peccamus.) GRAEV.

ead. l. 7. Ἡ δὲ τῷ Ἡρακλεῖ μιχθεῖσα.) Haec Luciani verba ex sequentibus Thom. Magist. erunt intellectu facillima. Μίγνυται, inquit, ὁ ἀνὴρ τῇ γυναικί, εὐχ ἡ γυνὴ τῷ ἀνδρὶ. Nimirum μίγνυσθαι recte dici de viro cum muliere confuescente, male vero de muliere, quae cum viro rem habet. Hanc differentiam tamen non esse perpetuam, argumento est illud Parthenii in Eroticis, Τίς αὐτῶν μιχθεῖν τῷ ξένῳ. Herodot. in Clío: Δεῖ δὲ πᾶσαν γυναῖκα ἐπιχωρίν ἰζομένην εἰς ἱερὸν Ἀφροδίτης ἅπαξ ἐν τῇ ζωῇ μιχθῆναι ἀνδρὶ ξένῳ. Attice igitur D. Io. Chrysost. de Babyla martyre: Ποῖον δὲ ὄφελος μίγνυσθαι μητράσιν καὶ ἀδελφαῖς ὑπὲρ ὃ τῆς στοᾶς προεστὰς φιλόσοφος ἐνομοθέτει, de Zenone agens. Sic apud Hesiod.

μιχθεῖς ἐν φιλότῃ, frequentissime. Homer. hymno in Lu-
nam: Τῇ ῥά τότε Κρονίδης ἐμίγη φιλότῃ καὶ οὐνῇ. Quin
& Esdrae IX, Hebraei dicuntur miscuisse semen sanctum
cum populis peregrinis, qui gentilium filias duxerant uxo-
res. GRAEV.

ead. l. 8. Μιχθεῖσα) Falsa est Scholiaetae observatio: nam
de feminis aequae frequenter dicitur. Aristoph. Ran. v. 1112:
Καὶ τικτοῦσας ἐν τοῖς ἱεροῖς, Καὶ μιγνυμένας τοῖσιν ἀδελφοῖς.
Aelian. V. H. I, 15: αἱ θῆλαιαι — ὅταν τῆς πρὸς ἄρρενα μι-
ξεύς ἀτυχήσωσι. Homer. Odyss. A, 72, Φόρρυκος θυγάτηρ
— Ποσειδάωνι μιγεῖσα. Et Λ, 267, de Alcmena — ἐν ἀγκοί-
ῃσι Διὸς μεγάλοιο μιγεῖσα. Hesiod. Theog. v. 53, — πατρὶ
μιγεῖσα Μνημοσύνη. Ne plures addam. REITZ.

ead. l. 9. Καρῆναι δέ τινος εἰπόντος) Cum quidam pro κεί-
ρασθαι tonderi, dixisset καρῆναι, quod erat ignominiosum
verbum. Differentiam pulchre docet Thomas: Καρῆναι καὶ
ἐκάρην κυρίως οἱ Ἀττικοὶ λέγουσιν ἐπ' ἀνθρώπων τοῦτο κα-
τακριθέντων. Τὸ δὲ κείρασθαι οὐκ ἐπ' ἀτίμου. Λιβάνιος ἐν ἐπι-
στολῇ τῇ Οἴμαι καὶ δάκρυσιν ὑπὸ σου τιτιμῆσθαι Καίσαριον.
τὴν μὲν γὰρ πόλιν καὶ δημοσίᾳ κείρασθαι νομίζω. τίθεται δὲ
καὶ ἐπὶ προβάτων. Philostrat. in Heroicis: Τὴν κόμην ἣν ἐκεί-
ρατο ἐπὶ τῷ Πατρόκλῳ. Lysias in Epitaphio: Ἀξίον ἦν ἐπὶ
τῷδε τῷ τάφῳ τότε κείρασθαι τῇ Ἑλλάδι καὶ πονθῆσαι τοὺς
ἐνθάδε κειμένους. Phrynich. assentitur Luciano & Thomae:
καρῆναι enim tradit dici de infami tonsura, κείρασθαι au-
tem de hominibus. Et Moschopol. Ἐκάρην, δ' αἰεὶ τάττεται
ἐπὶ ἀτίμου κούρας. Nimirum καρῆναι dicebatur de infami illa
rasura, qua utebantur in morionum & stupidorum, & γε-
λωτοποιῶν, qui ad ciendos risus inducebantur, capitibus ra-
dendis. Illi enim ad cutem radebantur, cum alii tonderentur.
Quo alludit Tertullian. de spectaculis: *Eos infideles erga fa-
ciem suam esse, quam novaculis mutabant, & insuper contumeliis
alaparum obiiciebant: ita de domini praecepto ludentes. Docere sci-
licet & diabolus maxillam verberandam patienter offerre.* Nam
illi moriones raso capite alapis offerebant malas percutien-
das. Sed de hoc ritu dudum viri docti plura. GRAEV.

ead. l. 10. Ζυγομαχεῖν δέ τινος λέγοντος) Cum quidam di-
xisset ζυγομαχεῖν pro contendere cum familiaribus; cum
hoc verbum proprie significet apud optimos quosque au-
ctores tantum cum hostibus contendere. Probat hoc, quod
dixi, Thomas: Οὐ δεῖ λέγειν περὶ τοῦ φίλου, ὡς πρὸς τὸν
δεῖνα περὶ τοῦ δέ τινος ἐζυγομάχουν· ἀλλ' ἡμφισβήτην, ἥρι-

ζον, ἐφίλοναίουν. Τὸ γὰρ ἐζυγομάχουν ἐπὶ ἐχθροῦ λαμβάνε-
ται, ὡσαύτως καὶ τὸ ἐδικοζόμεν. Οἶον ἐδικοζόμεν τῷ δεῖναι
περὶ τοῦδε. Hefych. in diversa est sententia, qui ait, hoc ver-
bum significare τὸ τοῖς οἰκείοις διαφέρεισθαι, cum familiari-
bus contendere; quo sensu accipi debent Plutarchi loca a Bu-
daeο in commentariis collecta. Proverbium tamen, quod
affert Aristot. III Rhetoricorum, φιλάμων ζυγομαχῶν τῷ
κορύμφῳ, pro Thomae & nostra facit sententia, ut & De-
mosthenes, apud quem ζυγομαχεῖν cum hoste contendere
est. GRAEV.

Pag. 225. l. 2. Βασανίζεσθαι τὸν παῖδα αὐτῷ νοσοῦντα)
Reprehendit hic Socrates eos, qui βασανίζουσιν, quod est pro-
bare, explorare, quaestionem exercere, quaestioni subiice-
re, torquere, ut vulgo loquuntur, abutebantur & usurpa-
bant de homine, qui morbo vexabatur. Eisdem & Thom.
redarguit inficitiae. Τὸ βασανίζειν, inquit, ἐπὶ δοκιμασίας
λαμβάνεται, καὶ τῆς διὰ λόγων, καὶ τῆς διὰ τιμωρητικῶν
ὀργάνων. μὴ λέγε οὐτὶ βασανίσταται ὑπὸ νόσου, ἀλλὰ ἐξήτα-
σται. Suidas paulo aliter: βασανίζειν οὐ τὸ αἰκνίσεσθαι καὶ τι-
μωρεῖσθαι καὶ μαστιγοῦν σημαίνει παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, ἀλ-
λὰ τὸ χωρὶς πληγῶν ἀνακρίνειν, καὶ ἐλέγχειν τάλαντες διὰ
λόγων. Adducit tamen idem Aristophan. locum hunc con-
tra se: Πῶς βασανίζω. πάντα τρόπον ἐν πίνακι δῆσας, κρε-
μάσας ὑστεριχίδι μαστιγῶν, δέρων, στρεβλῶν, ἔτι δ' εἰς τὰς
ρίνας ὅξος ἐγχέων, πλίνθους ἐπιτιθεῖς. Quae profecta omnia
sunt τιμωρητικὰ ὄργανα. Locus est in Ranis. Contra hoc
praeceptum facit illud S. Matthaei capite octavo. Κύριε, in-
quit, ὁ παῖς μου βέβληται ἐν τῇ οἰκίᾳ παραλυτικὸς δεινῶς βα-
σανιζόμενος. Adstipulatur Luciano & Thomae, Harpocra-
tion, & ostendit ex Dinarcho βασανίσας esse δοκιμάσας,
idque esse ex voce βάσανος, quae lapidem significat, in quo
aurum exploratur. GRAEV. Βασανίζεσθαι etiam Atticis de
iis dici, qui tormentis tenso verberantur, si non satis no-
tum, vid. l. Elfsner. ad Evang. Marc. V, 7, ubi & Suidam
refutat, qui negavit, βασανίζεσθαι de quaestione per tor-
menta Atticis dici, sed solis verbis in veritatem inquirere,
quia metaphora sit desumpta a βάσανος lapis aurum explo-
rans. Sed recte Scholiast. hic utrumque agnoscit; nec de iis,
qui per quaestionem torquentur, unice usurpatur. Ita ut
carpendi studium fingens, risumque captans, talia reprehendat
Lucianus; si is auctor: non enim omnes sunt mere so-
loecismi, quos in hoc libello arguit scurra Noster. De male

affectis vero adhibetur in N. F. aliquoties, quod notum. Quo sensu tamen Atticis usurpatum ignoro. REITZ.

ead. l. 4. Προκόπτει δέ τινος εἰπόντος ἐν τοῖς μαθήμασιν) Quod hic Socrates ait ἐπιδιδόναι, non προκόπτειν, dicendum esse, in eo forte illi assentitur Plato, Isocrates, & Philostrat. pro προκόπτειν, ἐπίδοσιν λαβεῖν & ἐπιδιδόναι dicentes, *progressiones facere, procedere*, ut loquitur Cicero. Dissentiant ab eo Thomas, Phrynichus, Suidas, Thucydides, Euripides, denique ipse etiam Lucianus, qui ait in Hermot. ἐγὼ μὲν προύκοπτον ἐν τοῖς μαθήμασιν. Et in Parasit. ἐν ἐκείναις ταῖς τέχναις προκόπτοντας. Idem in Amor. ἐγὼ δὲ ἐνόμιζον ἄχρι παιδείας ἰλαρὰν τὴν ἔριν ἡμῶν προκόψαι. Aristid. ὅσον γὰρ ἂν προκόψωσι τῆς σοφίας, τοσούτ' ἀνταφαιρούσι μεγάλα φρονούντες. Phrynich. προκόπτειν, inquit, λέγουσι. Τὸ δὲ ὄνομα προκοπὴ ἀδόκιμον. Suid. ἐπίδοσις, inquit, προκοπὴ, προσδήκη, αὐξήσις. Ἐπίδοσιν μὲν οἱ Ἀττικοὶ λέγουσιν, ἡ δὲ προκοπὴ παρ' οὐδενὶ τῶν Ἑλλήνων. Hesych. in verbo ὑποσακκίζειν, προκόπτειν dicit significare hanc vocem, quod Coelius interpretatur *praecidere*, vel *praecastrare vinum*, quod tum fit, cum vini vires sacco franguntur, ut Plin. ait. Tale vinum Theophrast. VI de causis plant. cap. 24 *δινθικόν*, quod male vertit Gaza *morale vini genus*, cum sit saccatum, colatum, ἀπὸ τῆς ἡθέσεως, ut pulchre docuit Thom. Reinesius, magno eruditorum cum dolore nuperius exstinctus, lib. III Var. Lect. cum quo ipsae literae in illa plaga videntur elatae esse. In Hesych. pro προκόπτειν legitur προσκόπτειν. Quare Lexicographi ὑποσακκίζειν impingere interpretantur? cum tamen in eodem Hesychio recte legatur ὑπεσάκκισεν, ὑπήθει τῷ σακκῷ ἢ προέκοπτεν, sacco colabat, aut praecidebat. Apud Eustath. ad Iliad. V, καὶ ὑποσακκίζειν τῆς ὁδοῦ τὸ προκόπτειν καὶ ὑφαιρεῖσθαι. Τοῦτο δὲ ἴσως καὶ ἀπὸ τοῦ κατὰ μικρὸν ἐκκενουμένου σάκκου. Ὑποσακκίζειν est etiam furari in itinere. Nimirum προκόπτειν dicitur de iis, qui saccos & marsupia praecidunt, qui nobis dicuntur *Beurs-snyders*. Sed ut redeamus ad priorem notionem τοῦ προκόπτειν, quam culpat Lucianus, in ea legitur apud Euripidem in Hecuba: Προκόπτοντ' οὐδὲν εἰς πρόσθεν κακῶν, quibus nihil proficimus ad levanda mala, quae sumus passi, nihil facientia ad priora mala mitiganda. Herodot. lib. I voce passiva: Οὐδὲν τῶν πραγμάτων προκοπτομένων, nihil rebus procedentibus. Idem in Thalia: Ἐς τὸ πρόσω τε οὐδὲν προεκώπτετο τῶν πραγμάτων. Thucyd. in IV, καὶ τῆς ἀρχῆς ἅμα

προκοπτόντων, id est, nobis augentiibus illorum imperium. Προσδοκιοῦντων, εὐτρεπιζόντων, ἤγουν προκοπὴν καὶ ἐπίδοσιν ποιοῦντων. Haec Thucydidis interpres. Eodem sensu Lucianus in Saltat. verbo ἐπιδιδόναι utitur. Οὐ πάλαι, inquit, ἀρξαμένη ἐς τοσοῦτο κάλλος ἐπιδιδόναι, ἀλλὰ κατὰ τὸν Σεβαστὸν μάλιστα: non olim initio facto tanti incrementi in eam pulchritudinem, sed circiter Augusti maxime tempora. Plutarch. cuidam libellorum suorum titulum fecit πῶς ἂν τις αἰσδοιτο ἑαυτοῦ προκόπτοντος ἐπ' ἀρετῇ, saepe utens in eo opere verbis προκόπτειν & ἐπιδιδόναι, & non abstinens interim a nomine προκοπή. Εἶδε μηδεμίαν, inquit, αἱ προκοταὶ ποιοῦσιν ἀνέσιν. Lucianus quoque in Alexandro, ἐλπίδας καὶ προκοπὰς ἀνεβάλλετο. Epictetus in Enchiridio: Παρὰ μίαν ἦταν καὶ ἑνδοσιν ἢ ἀπόλλυται ἢ προκοπὴ, ἢ καὶ σώζεται. Iosephus etiam utroque utitur vocabulo. Καὶ γὰρ, inquit, οὐδ' ἂν ἦν ἀλάσιμος ἢ πόλις, εἰ προύκοπτε τὸ τεῖχος ὡς ἤρξατο, neque enim urbs ullis viribus capi potuisset, si murus proceffisset, ut coeperat. Idem: Εἰς μεγάλην παιδείας προύκοπτον ἐπίδοσιν. Et in I' Ἀλώσ. Γίνεται παραδόξως Ἀντιπάτρῳ μέζονος προκοπῆς αἴτιος. Idem in X Antiquitatum: Τῶν γραμμάτων καὶ σοφίας ἐν προκοπῇ γενομένοις εἶχαν ἐν τιμῇ καὶ στέργων διστέλει. Diod. Sicul. de Dione, ἀνὴρ ἐν φιλοσοφίᾳ μεγάλην ἔχων προκοπὴν. Cicero XV ad Attic. Epist. XVI: Sed mehercule literae πεπινομένως scriptae, quod ipsum προκοπὴν aliquam significaret. Non caret itaque exemplo, quod dixit Apostol. I ad Corinth. 4, ἵνα σου ἡ προκοπὴ φανερά ᾖ. Et Epistolae ad Philip. cap. 1, εἰς προκοπὴν τοῦ εὐαγγελίου ἐβόληεν. Utitur eadem voce etiam Heliod. in VII: Πολλὰ καὶ παρ' ἑαυτῆς εἰς προκοπὴν τῶν φαινομένων λυσitelῆ προστιθεῖσα. Videtur autem hic auctor in plerisque non satis accurate locutus, quippe qui saepe peccet in id, quod hic aliisque in libris reprehendit Lucianus. Improbatur iste in Nesto δάτερος pro ἄτερος vel ὁ ἕτερος, δάτερον pro τὸν ἕτερον, & ἄτερον pro δάτερον: quae omnia invenias in Heliod. Is in secundo, Θάτερον, inquit, τῶν παίδων τὸν πρεσβύτερον pro τὸν ἕτερον. Idem in VI: Θάτερος ἐπιχλευάσας δατέρῳ, ubi dicendum fuit ἄτερος, pro ὁ ἕτερος. Et in VIII: ἦν δὲ τῶν Ἰωνικῶν ἄτερον τῶν εἰς διακονίαν παρὰ τὴν πρώτην ὑπὸ τῆς Ἀρσάκης τοὺς νεοὺς δωρηθέντων, pro δάτερον. Sed de hoc minus miror, quam de Plutarcho, qui in libello de lectio-
ne poetarum, δυοῖν οὖν ἄτερον ἢ τοιαύτη ποιήσει παράθεσις dicit, pro δάτερον. Vide & Thom. Magistrum: GRAEV. Προ-

κοπῇ, pro progressu in literis, Ciceroni adhibitum in Epist. ad Att. XV, 16, aequae ac in N. Foedere I ad Timoth. IV, 15, ubi Elfn. & Polybii, & Arriani auctoritates Graevianis addit. REITZ.

ead. l. 6. Εἰ μελετήσῃ ὁ δέῖνα) Vitium est in μελετήσῃ, quod apud Atticos est secundae personae, pro *declamabis*. Barbaris vero est tertiae personae vocis activae, ut loquuntur γραμματικῶν παῖδες, pro *declamabit*. Meminisse hic debet studiosus lector, verbum μελετῶ, tamen si futurum medium usitatus habeat, quam activum, apud Attice loquentes, utendum tamen esse aoristo activo, non medio. Testantur hoc Philostratus & Lucianus. Philostrat. in Marco Sophista: Καὶ προβαλοῦμαι, ἔφη, καὶ μελετήσομαι. Idem in eodem: Μελετήσας δὲ καὶ μελετῶντος ἀκροασάμενος, καὶ ἐθαυμάσθη καὶ θαύμασεν. Lucian. in Merced. cond. Οἶδα δ' ἐγὼ καὶ ῥήτορα τῶν καρχάρων ἐπὶ τῷ δείπῳ καλεουμέντα μελετήσαντα μὰ τὸν Δία οὐκ ἀπαιδεύτως. Et in Demona&. Ῥήτορι δὲ τινι κάλιστα μελετήσαντι. Proinde dicendum: μελετῶ, μελετήσομαι, ἐμελέτησα, μελετήσας ut ab ἐπαινῶ, ἐπαινεῖσθαι, ἐπίνεσα, ἐπαινέσας, ab ἀκούω, ἀκούσομαι, ἤκουσα, ἀκούσας. GRAEV.

ead. l. 7. Ἀττικίζοντος δὲ τινος καὶ τεθνήξει εἰπόντος ἐπὶ τρίτου) Cum quidam Atticorum aetulus dixisset in tertia persona τεθνήξει, quod apud germanos Atticos est secundae personae: quare sequitur, βέλτιον καὶ ἐνταῦθα μὴ Ἀττικίζειν καταρῶμενον. Hoc est: praestaret vel hic te non Atticissare mortem imprecantem mihi; dicis enim, Mihi morieris. Aristophan. in Nebulis: Σὺ δ' ἐγχαλὼν τεθνήξει, tu morieris. Hoc, quod diximus, declarant etiā Thomae verba ideo a nobis non omissa. Τεθνήξεται, inquit, ἐπὶ μετ' ὀλίγον μέλλοντος λέγει. Πλάτων δὲ ἐν Γοργίᾳ ἐπὶ μέλλοντος ἐνεργητικοῦ λέγει: Τεθνήξει οὗτος ὃν ἂν δόξῃ καὶ Διβάνιος: Εἰ μὴ τις ἄρτου μεταδοίῃ, τεθνήξει. Ὑπερ καὶ Λουκιανὸς ἐν τῷ Σολοικιστῇ ἀπαγορεύει. Graeca tamen Platonis exemplaria, quae ego quidem viderim, τεθνήξεται habent, non τεθνήξει, ut placet Thomae. Proinde vitandae amphibologiae causa dices cum Luciano in Dialogo Terpsionis & Plutonis, πότε καὶ τεθνήξεται τῶν γερόντων ἕκαστος. Miccyllus hic perperam vertit ἐπὶ τρίτου in diem tertium, cum vertere debuerit in tertia persona: subintelligitur enim προσώπων. Alioqui εἰς τρίτην, ut Attice subintelligatur ἡμέραν, in diem tertium, vel perendie significat. Synes. εἰς τρίτην ἥκειν ἐπ' ἡγέλει. Aristid.

καὶ ἦκεν εἰς τρίτην. Thomas, Οὐ λέγουσιν, inquit, αἱ Ἀττικαὶ καὶ εἰς τρίτην ἡμέραν, ἀλλ' εἰς τρίτην μόνον. Heliod. εἰς τρίτην ἐξώρμησαν. Addit tamen Aristophanes ἡμέραν in *Lyfistrate*: ἀλλ' ἐς τὴν τρίτην γ' οὖν ἡμέραν. GRAEV. Ἀττικίζοντος) Id vitium ὑπεραττικίζουσαν ιδέαν, vocat Philostrat. in vit. Ap. pag. 21. SOLAN.

ead. l. 8. Τεθνήξει) Th. Mag. h. v. SOLAN. Non damnat Duker. ad Thucyd. VIII, c. 74 f. cum & Aristoph. Ach. v. 324, ὡς τεθνήξων ἰσθι νῦν γε habeat, quod forsan frustra suspectum Stephano ait, ob Luciani auctoritatem, quam minus ponderis habere statuit, quod non raro reprehendat ea, quibus ipse & probatissimi scriptores usi sint. Sed hic tantum reprehenditur ambigua tertiae pers. in *ei* terminatio, quae Atticis est secunda. REITZ.

ead. l. 10. Στοχάζομαι αὐτοῦ) Hic omnes Graeci magistri tacent. Apud unum Lascarem Constantinum legitur, στοχάζομαι, φρίδομαι significat, ἀκριβολογοῦμαι & ἐλεῶ, praeaparcum esse & misereri; quod an hic locum habeat, nescio. Ea certe significatione videtur verbum στοχάζομαι positum esse secundi Maccabaeorum cap. 14: Καὶ τῶν ἰδίων πολιτῶν στοχάζομενος, id est, parcens, vel miserius, vel consuepens, ut vertit interpret illic. GRAEV.

ead. l. 11. Ἀφιστᾶν δὲ τίνος εἰπόντος) Negat hic Lucianus, recte dici ἀφιστᾶν & ἀφιστάνειν pro eo enim dicendum ἀφιστάναι. Thomas: Ἰστάναι, οὐκ ἰστάνειν. Non imitandus igitur Heliod. ἀνίστων καὶ ἀνελάμβανον, quemadmodum nec illud Basil. in Epistola πρὸς τοὺς ὑφ' αὐτοῦ ἀσκητάς. ὅτι ἀεὶ πρὸς τὸ ἴδιον συμφέρον βλέποντες ἢ διαβάλλειν τινὰς ἢ συνιστᾶν ἐπιχειροῦσι. Sic τὰ ὀρθῇ μεθιστάνειν legitur in sacris literis pro μεθιστάναι. Diod. Sic. libro 18. Τοῖς μὲν πολλοῖς ἀκούοντων ἐπετίμησεν ὡς διίστάνουσι τὴν φιλίαν. Et in eodem libro: Ταῖς δὲ πόλεσιν ἀποκαθιστᾶν τὴν ἐλευθερίαν. Idem tamen eodem libro recte dicit: Τὸ μὲν πρῶτον ἐπεχείρησεν ἀφιστάναι τὸν Πολυσπέρχοντα τῆς Ἀντιγόνου φιλίας. Polyb. Ἐπὶ δὲ πᾶσι τούτοις συνίστανε τὴν συνακολουθήσαν εὐνοίαν σφισιν. Quo verbo idemdem ita utitur Apostolus. GRAEV.

ead. l. 13. Πλὴν εἰ μὴ) Ideo a Socrate reprehenditur haec locutio, quod, qui paulo accuratius locuti sunt, πλὴν εἰ tantum dixerunt, vel εἰ μὴ solum: auctor est Phrynichus. Ceterum Thomas est in diversa sententia, cuius haec sunt verba: Ἀμφότερα λέγε καὶ χωρὶς εἰ μὴ τόδε, καὶ χωρὶς εἰ τόδε,

εἰ καὶ Φρύγιχος ἀδόκιμον εἶναι λέγει τιθέμενον μετὰ τοῦ μή-
 "Ωσπερ γὰρ φαμεν πλὴν εἰ τόδε καὶ πλὴν εἰ μὴ τόδε, καὶ
 ἔκτος εἰ τόδε, καὶ ἔκτος εἰ μὴ τόδε, οὕτω καὶ χωρὶς εἰ τόδε,
 καὶ χωρὶς εἰ μὴ τόδε. Λουκιανὸς ἐν τῷ βίῳ πρᾶσις· πλὴν εἰ μὴ
 σκαπατέαγε καὶ ὑδροφόρον αὐτὸν ἀποδεικτέον. Κρεῖττον μὲν
 τοι εἰ χωρὶς τοῦ μὴ λέγοιτο. Lucianus hanc praeceptionem
 suam saepe non servavit. Dicit enim in dialogo Diogenis
 & Mausoli: Πλὴν εἰ μὴ τοῦτό φης, ὅτι μᾶλλον ἡμῶν ἀχθο-
 φορεῖς. Idem in Merc. cond. Πλὴν εἰ μὴ κάκεινων τις; μοχ-
 que, πλὴν εἰ μὴ ἀποχρῆν σοι. Idem in ratione Conscr. Hist.
 Ἐκτος εἰ μὴ τοῦτο ὑπολάβοι τις. Ibidem: Ἐκτος εἰ μὴ εὐξα-
 σθαι δέον. Idem in Imag. Ἐκτος εἰ μὴ σὺ τοῦτο εἶναι τὴν Ἀ-
 θηνᾶν ὑπέσληπας. Et paulo post: Ἐκτος εἰ μὴ τινα νομίζεις
 ἀκροάσεως εὐθύνην εἶναι. Idem in Piscat. Ἐκτος εἰ μὴ κατὰ
 τὸν Θάμυριν ἢ τὸν Εὐρυτεν εἶναι τὴν φύσιν, ὥς ταῖς Μούσαις
 ἀντάδειν. Demosthenes περὶ τῶν ἐν Χερρόνησῳ· πλὴν εἰ μὴ
 τοῦτο λέγουσιν. Idem in IV Philippica: Πλὴν εἰ μὴ τῇ πε-
 ρὶ τῆς τύχης βοηθείᾳ γεγοנוῖα. Sic & Heliod. in VIII: Πλὴν
 εἰ μὴ τις θαυμαστοποιία ἐστὶ δαίμονος. Plutarch. in Corio-
 lano, πλὴν εἰ μὴ τις δόλοι τὸν Ἀλκιβιάδην ἀποφαίνειν τελειό-
 τερον στρατηγόν. Idem in Demosth. Ἐκτος εἰ μὴ νῆ Δία πρὸς
 τὸν ὑπὲρ Ἀλονήσου λόγον ὁ Ἀντιφάνης τοῦτο πέπαιχεν. Apo-
 stolus I ad Timoth. V, ἔκτος εἰ μὴ διαρμηνεύη. Et cap. XV,
 ἔκτος εἰ μὴ εἰκὴ ἐπιστεύσατε. GRAEV.

in Schol. col. 2. l. 4. Τεθνήξῃ) Nihil varietatis notatum in-
 venio. Sed aut hic legendum τεθνήξει, aut in Luciano etiam
 τεθνήξῃ· oportet enim haec sibi respondere. Alioqui perin-
 de esse, quodnam eligas, ut βούλει pro βούλη aliaque secun-
 dam person. in ei formantia, satis saepe vidimus. Sed τεθνή-
 ξει Lucian. dedisse, certum. REITZ.

Pag. 226. l. 1. Διπλᾷ χαρίζοι) Haec, inquit, gemina gra-
 tificaris, vel largiris. Micyllus gratificatur vertit, cum tamen
 χαρίζω activa voce dixerit nemo, quod & Salmurienfis edi-
 tor, Io. Benedictus, vidit. GRAEV.

ibid. Χρᾶσθαι δέ τινος εἰπόντος) Cum quidam dixisset χρᾶ-
 σθαι pro χρῆσθαι, uti vel oraculum consulere. Philostr. in He-
 roicis: Χρῆσθαι μὲν γὰρ καὶ τοῖς οἰκοι μαντείοις Ἀχαιοῦς.
 Herodot. tamen χρᾶν & χρᾶσθαι dixit in Terpsichore: Καὶ
 οὕτω αὐτοῦς τε ἔξεν χρήμασι χρᾶσθαι. Ibidem: Ἡ δὲ Πυ-
 δὴν οἱ χρᾶ αἰρήσειν, respondet. Idem in Clio: Τοὺς πορθμέας
 αὐτὸν διαχρᾶσθαι, i. e. occidere. Pausanias Achaicis: Ἐχρᾶ-
 το ὑπὲρ τῆς νόσου. Ceterum de χρᾶσθαι & χρῆσθαι Mo-

schop. Οὐ χρᾶται, inquit, ἀλλὰ χρῆται, καὶ οὐ χρᾶσθαι, ἀλλὰ χρῆσθαι. Homer. Ψυχῇ χρησόμενος Θηβαίῳ Τειρεσίᾳ, consulturus. Liban. in Antirrhethico: Τῷ Θεῷ χρησόμενος, Deum consulturus. Latini in eadem notione utuntur adhibere. Cicer. IX ad fam. Cum adhibuisset domi meae Lupus me, & Libonem & Servium consobrinum tuum, quae mea fuerit sententia, cognoscere te ex Cn. Seio arbitror; id est, cum me & Libonem & Servium, quos in aedes meas arcessierat, consulisset. Id. III de Offic. Gracidianus cum praetor esset, collegiumque praetorum tribuni plebis adhibuissent, id est, in consilium vocassent. Sueton. Claud. Adhibitis principibus. Florus l. I, Gemini erant, uter auspicaretur & regeret, adhibere placuit Deos, id est, Deorum sententiam per auspicia explorare, consulere Deos per aves, χρῆσθαι θεοῖς. Sic hic locus ex Iornande & antiquis Flori editionibus legendus, [at non sic habere edd. vet. testatur Duker.] ut praeclare vidit Gronov. ὁ πᾶν. Vulgo male, adhibuere oracula. Cic. IV ad fam. 7, A tuis reliquis non adhibemur, hoc est, consulimur. Sed de hac istius vocis notione pluribus egit vir doctissimus & ingenii elegantissimi ac sollertissimi Io. Schukingius, qui non ita pridem in ipso flore aetatis, cum magna & praeclara minaretur, extinctus est, flebilis omnibus, iis praecipue, quibus literarum interiorum salus curae, candor autem & morum sanctitas amori sunt, in notis in Senecae declamationes propediem bono publico edendis. GRAEV.

ead. l. 2. Τῷ δὲ λέγοντι ἔκτοτε) De eo Phrynich. Ἐκτοτε κατὰ μὴδὲνα τρόπον εἶπες, ἀλλ' ἐξ ἐκείνου. Idem inferius: Ἀπὸ τότε καὶ ἔκτοτε μὴ λέγε, ἀλλ' ἐξ ἐκείνου, καὶ καθόλου δὲ τοῖς χρονικοῖς ἐπιβρήμασιν οὐ συντάττουσι τὰς προθέσεις. Et Thom. eadem fere, qui & alibi negat, praepositionem recte componi cum adverbio. Quare ἔκπαλαι, ἔκτοτε, ἀποπέρυσιν, ἐκπέρυσιν, & ἀπὸ τότε non sunt recepta Atticis, qui pro eis dicunt ἐξ ἐκείνου, ἀπ' ἐκείνου, ἐκ παλαιῷ, ἐκ τούτου. Herodian. in IV: Καὶ ἐξ ἐκείνου μετὰ τῶν λοιπῶν Θεῶν θρησκευέται. Et paulo post: ἐξ ἐκείνου δὲ ἐστασίαζον πρὸς ἀλλήλους. Xenoph. in tertio Institutionis Cyri: Ἐκ τούτου εἰποντὶ τοὶ πάντες καὶ ἔλεγον. Sic tamen sacri scriptores. Matth. cap. XVI: Ἀπὸ τότε ἤρξατο ὁ Ἰησοῦς δεικνύειν pro quo Lucianus in Demonact. καὶ τοαπεκίνου ἀρξάμενος τιμῶν καὶ αἰδεῖσθαι. Idem in Dialogo Cyclopi & Neptuni: Καὶ ἀπ' ἐκείνου τυφλὸς εἰμί σοι, ὦ Πόσειδον. Invenie-

apud Matthaeum etiam ἀπάρτι, cap. 23 & 26, & apud Iouannem cap. 13. In II ad Corinth. 8, 9, legitur ἀπὸ πέρουσι. Pollux in primo, προτέρουσι, inquit, τρίτον ἐτις τούτῳ. Lucianus omissa praepositione in Hermot. Μακρῷ τινι ἀμεινον εἶχε πέρουσι. Demosthen. in III Philippica: Οὐδὲ αἱ πέρουσι πρεσβεῖαι. Xenoph. in III Ἑλληνικῶν ἡμεῖς μὲν οἱ αὐτοὶ νῦν δὲ καὶ πέρουσι. Plato in Euthydemo: πέρουσι δὲ ἢ προτέρουσι οὐδέπω ἦσθην σοφῶ male προτέρουσι impressum est. Meliores scriptores semper, opinor, sine praepositione utuntur πέρουσι quare in eo, quod sequitur, εἰρωνίαν esse censeo. Καλὴν, ἔφη, τὸ εἰπεῖν ἐκτέρουσιν. Inuenies tamen προτέρουσιν etiam in epistola quadam Libani. Ἀναμνησκόμενος, inquit, οὖν, ὥπως ἤλαγεις προτέρουσιν. Ἐκπαλαί legitur II Petr. c. 2 & 3. Sed de hoc minus mirandum, quam de Arriano, qui in primo inquit, ἐς λογισμὸν τοῦ ἐκπαλαί. Utuntur etiam D. Basilii & Plutarchi. Ille quidem ad Achanasium scribens, ἦν, inquit, ἐκπαλαί περὶ τῆς σῆς τιμιότητος ὑπέβλη-ψιν ἔχομεν. Hic vero in Themistocle, παρασκευακῶς ἐκπαλαί Πισίδας. Et περὶ βραδείας τιμωρουμένων ἐκπαλαί δὲ ἠγανάκτου. Idem tamen Attice dixit in Timoleonte: ὅπλων τεθῆσασιν ἐκ παλαιού. Et Philostrat. in Heroicis Dialogis: ΦΟΙΝΙΞ. καὶ ἐκ παλαιού ἀρα εὐδόμενόν τε καὶ σοφὸν ἦν ἡ ποίησις; ΑΜΠΕΛΟΥΤΡΟΣ. ἐκ παλαιού, ξένη. Herodot. Ἐπείγε ἀπεκρίθη ἐκ παλαιότερου. Idem in eodem primo libro: Ἦν γὰρ αὐτόθι μαντήτιον ἐκ παλαιού ιδρύμενον. Idem in Urania: Ἦπερ ἡμετέρῳ τέ ἐστὶ ἐκ παλαιού. Pollux in primo, Πάλαί, inquit, πρόπαλαί, τρίπαλαί. Aristophan. in Equitibus: Τρίπαλαί κάβημαι βουλόμενος σ' εὐεργετεῖν. Ἄλλ. Ἐγὼ δὲ δεκάπαλαί γε καὶ δωδεκάπαλαί, καὶ χιλιόπαλαί, καὶ πρόπαλαί πάλαί. Iam vero de illo ἐκτοτε quid mirum, a scriptoribus sacris usurpari, cum ne ipse quidem Lucianus ab eo prorsus abstinerit? Ἐκτοτε, inquit in Asino suo, ἐξ ἐμοῦ πρώτου ἦλθεν εἰς ἀνθρώπους ὁ λόγος οὗτος, ἐξ ὄνου παρακύψας. Athen. in Dipnosophistis: καὶ ἐκτοτε οἱ πρότερον καλούμενοι Διονυσιοκόλακες, Ἀλεξανδροκόλακες ἐκλήθησαν. Arrian. Ἰ ἀναβάσ. καὶ ἐκτοτε οἱ Σιδίται ἐβαρβαρίζον. Ioseph. Ἐκτοτε μετ' ἀδείας ὁ Ἀσχάνης αὐτὸς ἐλάμβανεν. GRAEV. Nusquam fere magis, quam hic, interpretationis me poenituit. Aut corrupta hic sunt quaedam, aut mihi certe ignorabilia. Quid facerem igitur? Graeca reponerem, ut superior interpretes? Hoc promississimum erat. Sed antiqui interpretis ratio tolerabilior, quia tum interpretationes non cum Graecis ede-

bantur. Quis nos feret, si iuxta se Graeca & Graeca ponantur? Quid ergo? hoc agam. Permutabo utcumque Latinis Graeca; sed monebo lectorem, me non satis intelligere, quae crucibus inclusa sunt, & gratias habiturum, qui sensum & cohaerentiam sermonis aperiat. GESN.

ibid. Ἐκ τότε) Ἐκ τότε scribit Gron. in Arr. Exp. Al. p. 54. five I, c. 27; quod Gronov. mutat in ἐκ τούτου. Sed ἐν τῷ τότε idem p. 59, & alibi; ut vid. in nott. viri cl. Item ἐς τὸ τότε, & εἰς τότε. Immo & ἐκ τῶθεν ex Apollon. 4 Argon. Quae incautis excidere credit idem. Verum & ἀντιπέραις ita componit Thucyd. II, c. 66, καί ται ἀντιπέραις Ἡλίδος. REITZ.

ead. l. 4. τῷ δὲ ἰδοῦ, ἐπὶ τῷ ἰδε) Cum quidam ἰδοῦ pro ἰδε uteretur. Haud scio, an velit Lucianus, ἰδοῦ adverbium poni sine accusativo post se. Nam ita video plerosque omnes eos usos, ἰδε vero verbo addi accusativum. Nam quod ἰδοῦ Attice dici pro ἰδε scribit Thomas, id nobis non obstat. Nam ἰδοῦ, de quo Thomas agit, verbum est imperativi modi, scribiturque tono circumflexo. Ἰδοῦ, inquit Thomas, Ἀττικοὶ λέγουσιν, οὐκ ἰδε. Εὐριπίδης Ἐκάβῃ Ἰδοῦ με κἀνθάρος οἶα ἔχω κακά. GRAEV.

ead. l. 5. Ἀντιλαμβάνομαι δὲ, ἐπὶ τοῦ συνίημι) Cum quidam diceret ἀντιλαμβάνομαι affirmo, pro συνίημι intelligo. Sic tamen Ioseph. VI Ἀλώσ. Πρῶτον μὲν κινήσεως ἀντιλαβέσθαι ἔφασαν καὶ κύτπου, id est, se sensisse, audisse, intellexisse. Suidas dictione κογχύλη, κύνας τῶν ὁσμῶν ἀντιλαμβάνονται. Scholiastes Sophocl. in illud in Aiace Mastigophoro, καὶ ξυναρπάξω φρενὶ, ἦτοι, inquit, ὁξέως συνίημι καὶ ἀντιλαμβάνομαι. Suidas δηλάζειν ἐνεργητικῶς ἡμεῖς ἀντιλαμβανόμεθα, id est, accipimus, intelligimus. Vide etiam Budaewm, qui duobus Alexandri Aphrodisie locis ostendit, ἀντιλαμβάνεσθαι esse sensu percipere, & ex Basil. ἀντίληψιν perceptionem. GRAEV.

ead. l. 7. Βράδιον δὲ τινος εἰπόντος) Cum quidam dixisset βράδιον pro βραδύτερον. Βραδύτερον, inquit Thomas, οὐ βράδιον ποικτικὸν γὰρ, καὶ Ἡσίοδος ἐν Ἡμέραις βράδιον δὲ παρ' Ἑλλήνεσσι φαίνει. ἐκείνου δὲ μάρτυς Διβάνιος ἐν ἐπιστολῇ· καὶ σὲ εἰ καὶ βραδύτερον ἀλλὰ καὶ σεμνότερον ὄψομαι. Attice igitur Lucianus in Mort. Dial. Εἰ καὶ ὀλίγον βραδύτερος ἦν. Et Diod. Sicul. Καὶ ταῦτα μὲν πολὺ βραδύτερον καταφέρεται. Audiendus & Phrynich. Βράδιον, inquit, τοῦτο Ἡσίοδος μὲν ἔλεγεν βράδιόν τε παρ' Ἑλλήνεσσι φαίνει. Πλάτων δὲ καὶ Θουκυδίδης καὶ οἱ δοκιμώτατοι βραδύτερον. Thucydid.

in II: Τὸ ὕδωρ τὸ γενόμενον τῆς νυκτὸς ἐποίησε βραδύτερον αὐτοὺς ἐλθεῖν. Plato in Timaeo: Θάττον μὲν τὰ τὸν ἐλάττω, τὰ δὲ τὸν μείζονα βραδύτερον προϊόντα, τῇ δὲ ταυτοῦ φορᾷ τὰ τάχιστα περιιόντα ὑπὸ τῶν βραδύτερον ἰόντων ἐφαίνετο καταλαμβάνεσθαι καταλαμβάνοντα. πάντας γὰρ τοὺς κύκλους αὐτῶν στρέφουσα ἑλικά διὰ τὸ διχῇ κατὰ τὰ ἐναντία ἅμα προϊέναι τὰ βραδύτατα ἀπὸν ἀφ' αὐτῆς οὕσης ταχίστης ἐγγύτατα ἀπέφαινον. Haec Platonis verba Cicero elegantissime vertit: *Cum alia maiorem lustrarent orbem, alia minorem tardius, quam maiorem, celerius quae minorem, motu unius eiusdemque naturae, quae velocissime movebantur, ea celeritate vinci a tardioribus, & cum superarent, superari videbantur. Omnes enim orbis eorum quasi helices inflexione vertebat, quia bifariam contrarie simul procedentia efficiebant, ut quod esset tardissimum, id proximum fieret celerrimo.* Parum igitur Attice Plutarch. in Daemonio Socratis, *Κελεύειν, inquit, ἀνοίγειν καὶ ἀγανακτεῖν βράδιον ὑπακούοντων.* Sic & loquitur in Pompeio, in Catone maiore, in libello περὶ ἀοργησίας, Heliod. in III, & initio libri VI. Ioseph. in IV Orig. βράδιον γὰρ ἀπέλυον οἱ γονεῖς τὴν θυγατέρα. Notandum porro, in Plat. loco Attice dictum esse θάττον pro quo minus eleganter τάχιον, & ἰωνικῶς ταχύτερον diceretur. Heliod. in IV, εἰ μὴ θάττον ἐξίοιμεν. Idem, ἐκείνης μὲν δὴ καὶ λόγου θάττον, melius dixit, quam in primo καὶ λόγου ταχίαν ἀποδείχθεισα. Thomas, Θάττον, inquit, Ἀττικοὶ, τάχιον Ἕλληνες. Idem Phrynich. Quare ea verba, quae sequuntur ap. Lucianum, omnino per ironiam vel cum interrogatione sunt legenda, οὐχ ὅμοιον τῷ τάχιον; an non est simile? vel scilicet non est simile. Philostrat. in Heliodoro: Εἰσκαλούμενος δὲ θάττον ἢ ὥτε εἰς τὸν νοσοῦντα ἀνεβάλλετο. Lucianus in ratione Conscrib. Histor. Θάττον ἂν καὶ εὐμαρέστερον. Idem in Toxari, θάττον γοῦν τοῦτομα ἕκαστος αὐτῶν ἐπιλάβοιτο, & mox, καὶ θάττον ἐνδύσω. Non dicit tamen sine exemplo Apostolus I ad Timoth. ἐλπίζων ἐλθεῖν πρὸς σε τάχιον. Et ad Hebraeos, μεθ' οὗ ἐὰν τάχιον ἔρχηται· ibid. ἵνα τάχιον ἀποκατασταθῶ ὑμῖν. Plutarch. enim in connubialibus praeceptis, σβέννυται δὲ τάχιον ἂν μὴ τινος ἑτέρου δυναμένου στέγειν ἅμα καὶ τρέφειν ἐπιλάβηται. Ioseph. IV ἀρχαιολογίας. Ἀναλίσκαμένων τε τῶν ἐπιτηδείων τάχιον ὑπ' αὐτῆς. Idem in secundo Originum: Ἀλλὰ τάχιον ἐλθοῦσιν ἐπὶ τὴν ἀγορὰν τοῦ σίτου. Idem, τάχιον ἐξῆλθον ἀλύοντες· qui tamen alibi fere θάττον dixit. Dion. Halic. lib. VI, ἀγωνιστὰς ταχίους ἢ φρονιμώτε-

ροι. Herod. in Melpomene, τάχιον συμμίσγοιμεν ἅν' ἑς μάχην ὑμῖν. Diod. Sicul. in XX, καὶ τάχιον μὲν ἔπλεον αἱ τῶν βαρβάρων. Idem in eodem, τάχιον τῆς προσδοκίας ἀπάντων ἐπιτελουμένων, id est, *expressatione celerius*. Arrian. in Periplo: Οὐδὲν δὲ κωλύει καὶ τάχιον. Idem in VIII expeditionis Alexandri; qui liber solus Ionice scriptus est, ταχύτερον, dicit, ἥς γὰρ τότε γῆρας τοσῶδε ταχύτερον ἐπέρχεται. Et paulo post: Καὶ γὰρ τοὺς καρποὺς ἐν ταύτῃ τῇ χώρῃ πεπαίνεσθαι τε ταχύτερον μὲν τῆς ἄλλης αὐτὸς οὗτος Μεγασθένης ἀνέγραψε καὶ φθίνειν ταχύτερον. Sed hoc facit hic imitatione Herod. qui in Thalia, ἐποίησε, inquit, ταχύτερα ἢ σοφώτερα: quod & Diodor. Sicul. imitatus est in XX libro suae bibliothecae: Ταχύτερον ἐκινδύνευον αὐτὰρδρα τὰ σκάφη συγκλυσθῆναι. GRAEV.

ead. l. 8. Βαρεῖν δὲ τινος εἰπόντος) Idem Thomas docet. Βαρύνειν, inquit, χρήσιμον, βαρεῖν δὲ ἀχρηστον παρὰ τοῖς δοκιματάτοις τῶν παλαιῶν. πλὴν ἐπὶ παρακειμένου οὐ βεβάρηκα λέγουσιν, ἀλλὰ βεβάρηκα εἰς παθητικὴν σημασίαν. Ἀριστείδης ἐν τετάρτῳ τῶν ἱερῶν. Οἱ δὲ ἦκον οἷον βεβαρηκότες οἱ ναῦται. Plato tamen in Symposio hoc ipsum passiva voce dixit. Βεβαρημένος, inquit, ὁ πόρος μεθυσθεὶς τοῦ νέκταρος (οἶνος γὰρ οὕτω ἦν) εἰς τὸν τοῦ Διὸς κηπον εἰσελθὼν βεβαρημένος εὐδεν. Suidas in eandem sententiam, quam Thomas probavit, dixit: Ἐβαρύνετο κυριώτερον, οὐ γὰρ δεῖ λέγειν ἔβαρειτο, ἢ βαροῦμαι, ἢ βαρούμενος. Οὐδὲ ἀλλήν τινα κλίσιν ποιεῖσθαι, ἀλλὰ βαρύνομαι, καὶ βαρυνόμενος. Πολύβιος· Ὁ δὲ ἐξαναστὰς προῆγε, τὰ μὲν ὑπὸ τῆς ἀρρώστιας, τὰ δὲ ὑπὸ τῆς ἡλικίας βαρυνόμενος. εἶχε γὰρ ἑβδομηκοντὸν ἔτος. καὶ αὐθις· Ὁρῶν δὲ τοῦτο βαρυνομένην τὴν συγκλητον. Improperie igitur Lucianus in Aëtionē: ὁπότε δοκὸν φέροντας βαροῖντο. GRAEV.

ead. l. 10. Λέλογχα δὲ τὸ εἰληχα λέγοντος) Cum quidam pro εἰληχα dixisset λέλογχα. Ἐξεῖληχεν, inquit Thom. οὐκ ἐκλέλογχεν. Lucianus tamen sui oblitus dicit in Amorib. Χαρικλῆς ἐλελόγησι. Tamen idem in eodem libello Attrice dixit, ἀνδράσι συγκληρον εἰληχα τάξιν. GRAEV. Cum Graev. Lucianum in Amorib. tamen ita locutum dicat, la Croze adscripsit: at hic liber non est Luciani. Id est, hunc Soloecismum Luciano non tribuit; vid. supra notata ad c. 1. REITZ.

ead. l. 11. Ἰπτασθαι δὲ ἐπὶ τοῦ πέτασθαι πολλῶν λεγόντων) Cum multi dicerent Ἰπτασθαι pro πέτασθαι. Sic legitur, sed perperam, uti apparet ex Thoma & Luciano in Nefasto.

Ἐὼ, inquit iste, τὰ ἀρχαῖα τῶν τριῶν μνηοῖν, καὶ τὸ ἀννημία, καὶ τὸ πέταμαι, καὶ τὸ ἐκχύνειν. Thomas vero: πέταμαι οὐδὲς τῶν ῥητόρων εἶπεν, ἀλλὰ πέτομαι. Quare hic pro πέτασθαι omnino legendum πέτεσθαι. Sed ut ad ἵπταμαι redeamus, reprehenditur ἵπτατο a Luciano in Lexiphane. Locus infra referetur. De πέτομαι vero & ἵπταμαι Thomas. Πέτομαι, inquit, οὐχ ἵπταμαι. Καὶ Διβάνιος ἐν τῇ, Οἶδα ὅτι σε εὐφραίνει σκῶμμα ἐνδὲν ἐπιστολῇ· σὺ γὰρ ἐκεῖνος ὁ πετόμενος μὲν ὅπως ἂν ἡμῶν ἀκούσαις, πετόμενος δὲ αὐθις ὑπὸ τῶν λόγων ἐν τῷ συλλόγῳ. Phrynich. ἵπτασθαι παραιτητέον, εἰ καὶ ἀπαξ εἴη που κείμενον, ἢ δις πέτεσθαι δὲ λέγε. Uritur Lucianus utroque vicissim, frequentius tamen τῷ πέτομαι. In Dialogo Tritonis & Nereidum: Ἦδη πρόσγειος πετόμενος. Et in Muscae Encom. ἀλλὰ μετ' ἥδης πέτεσθαι. Idem in libello de ratione Constr. Hist. Καὶ τοῦ Περσείως ἐτίσυν τῇ Μεδούσῃ τὴν ἐκάστου γνάμην περιπετομένους. Idem tamen in Amor. dixit, ἐλάττονι ροίζῳ διἵπτάμεθα. Et in Deor. Iudic. ἐξ ἀφανοῦς καθιπτάμενοι. Ibidem: ὅποτε ἦδη ἐν τῷ αἰτῷ ἦν, συμπαριπτάμενη αὐτῷ. Heliodor. initio V: Μονονοῦ διἵπταμένην τὴν ἑλλάδα παρημείβοντο. Gregorius Theologus Basilio: τοὺς τοὺς ἑδίκους ὄρνιθας ἔδοντας μὲν ἄλλα τὸν λιμὸν, καὶ παριπταμένους μὲν ἄλλα τὴν ἐρημίαν. GRAEV. Plato Θεαίτητος — πέτεται. Ed. Basf. 113 f. SOLAN.

ead. l. 12. Ἀπὸ τῆς πτήσεως τὸ ὄνομα) locatur Grammaticus. Quantum, inquit, ex usu populari verbi huius intelligo, a πτήσει derivant ἵπταμαι, indicare volunt usu verbi, se intelligere, haec duo cognata esse: sunt boni Etymologi. Quod ὄνομα si nomen est in Graeco, ego verbum dixi; quia generaliter accipi apparet ὄνομα, pro omni parte orationis, ut a rhetoribus, cum περὶ ἐκλογῆς, περὶ συνθέσεως ὀνομάτων disputant. GESN.

ead. l. 13. Περιστέρων δὲ τινος εἰπόντος) Adversatur Luciano recta Athenaeus Dipnosophist. IX: Ἀττικοὶ δὲ ἀρσενικῶς περιστέρων καλοῦσιν. Ἀλεξίς Συντρέχουσιν· Ὁ λευκὸς Ἀφροδίτης εἶμι γὰρ περιστέρως. Φερεκράτης ἐν Γραφεύσι φησιν, ἀπὸ πεμψόν ἀγγέλλοντα τὸν περιστέρον. GRAEV.

in Schol. col. 1. l. 1. Χρῆσθαι) Recte. Sic Lyf. p. m. 182, τοιαύτη τύχη χρῆσθαι. Item Thucyd. VII, c. 85. Χρᾶσθαι vero Herodot. VI, 388 A. &c. Quamquam apud alios promiscue. REITZ.

Pag. 227. l. 1. Φακὸν δὲ τινος εἰπόντος ἐδιδόκεναι) Cum quidam dixisset, se edisse φακὸν, id est, vasculum olearium; cum

φακὴν *lenticulam* dicere debuerit singulariter, vel φακοὺς pluraliter. Φακὸν pro vasculo oleario legitur IV Reg. 9, λάβε τὸν φακὸν τοῦ ἐλαίου· moxque, ἤψη τὸν φακόν. Latinis dicitur *lenticula*, Plinio auctore, ut egregie Casaubon. ad Athenaeum observavit. Plutarchus in discrimine adulatoris & amici, φακοὺς dixit pro lentigine morbo: ἀλλ' ὥσπερ οἱ φαῦλοι τῶν ζωγράφων, τῶν καλῶν ἐφικνεῖσθαι μὴ δυνάμενοι δι' ἀσθίνειαν, ἐν ρυτίσι καὶ φακοῖς καὶ οὐλαῖς τὰς ὁμοιότητας ἀναφέρουσιν, rugis, *lentiginibus* & *cicatricibus similitudines referunt*. Quid praeterea φακὸς significet, peto ex Hesychio. Nunc Ammonium, si placet, audiamus. Φακοὺς, inquit, φακὸς διαφέρειν φασίν. φακοὶ οἱ ἔτι ὥμοι οὐχ ἐνικῶς φακὸς δὲ ἡ ἡψυμένη. τετρήνται παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἡ διαφορά. Vitandae igitur amphibologiae causa φακὴ dicendum unius numero pro legumine cocto, & φακοὶ numero multitudinis pro cruda lenticula: pro vasculo autem φακὸν dicendum in numero unitatis. Illi certe auctores, quos Athenaeus adducit, modo φακοὺς modo φακὴν dicunt pro legumine. Lucianus quoque in Saturn. Epistolis, ἡ φακὴ δὲ ὑμῖν σαπέδην ἐντετικότα ἔξει. Et in Hermot. καὶ οἱ φακοὶ εὐταχεῖς. Theophrastus, Dioscorides, Paulus Aegineta etiam de legumine φακὸν dicunt, quod hic improbat Lucianus. GRAEV. Scio ego, φακὸν non esse *lentiginem*; & discere poteram significationem huius nominis ex annotatione Graevii. Sed volebam in simili voce similem soloecismum dare. *Lentigo* enim vicina *lenti* vel *lenticulae* non minus, quam φακὴ est φακός. GESN.

ead. l. γ. Τοὺς βελτίστους) Ut aliquid significant haec verba, intelligere licebit soloecismos, de quibus tanquam de personis loquitur. Cur autem ὅλους dicat, non comminiscor; nisi forte toto hoc libello Antisophistae cuiusdam librum s. orationem exagitandam sibi sumsit, & hic indicat, se reliqua non iam sub Socratis persona, sed sub priori schemate risui expositurum. GESN.

ead. l. ιο. Ἡ γὰρ δύρα σχεδὸν ἀνεργέ σοι) Ἀνεργος male dicitur pro ἀνέφικται. Phrynich. Ἀνεργος ἡ δύρα, σολοικισμός, καὶ γὰρ λέγειν ἀνέφικται. Contra tamen hoc praeceptum ἀνεργος passively posuerunt Herodianus IV: Πυλίδας ἔχον καὶ δύρας ἀνεργυίας. Lucianus περὶ Τιμιασίων, καὶ ἀνεργυῖσι τοῖς σάμασιν ἐμπιπτόντων. Idem in Votis: ἢν πῶς ἀνεργυῖαι ἐτι τὴν πάλαιστραν καταλάβωμεν. Plutarch. in vita Pyrrhi: Τῷδε Πύρρῳ πολλὰς ἑδούς ἀνεργυμέναι πρὸς θάνα-

των. Sic in vita Martii Coriolani; & Sozomen. V Histor. Ecclesiast. *οἱ καὶ ἀνέωγσαν*. Ioseph. in III Originum: *Εἰκοσι μὲν πύλεις ἀνέωγσαν κατὰ πύλας*. Apostolus. I ad Corinth. 16, *ῥύρα γὰρ μοι ἀνέωγε μεγάλη*. Passive tamen dixit Lucianus in Gallo, *ἀνέωκται αὕτη ἡμῖν ἡ ῥύρα*. Thomas Magister hic dissentit a Phrynich. *Ἀνέωγε ἐπὶ μὲν παρατατικού ἀπὸ τοῦ ἄνοιγεν*. *Ἀριστείδης ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ* *ἱερά τε γὰρ πάντα ἀνέωγε, καὶ τὰ τῶν ἱερέων γένη συνῆγε, καὶ διαπρεσβεύετο πρὸς τοὺς θεοὺς τὸν ἀρχαῖον τρόπον. καὶ Δημοσθένης ἢ γράμματα ἐκλεπτον ἢ ὑπανάγειν*. *Ἀπὸ γὰρ τοῦ ἀνοίγω, ἀνέωγον, ἀνέωγες, ἀνέωγεν*. *Ἐπὶ δὲ μέσῳ παρακειμένου τὸ ἀνέωγον ἀπὸ τοῦ ἠνεώχθη*. *Ἀνοίγω γὰρ ἀνοίξω, ἀνέωγα, ἀνέωγας, ἀνέωγε, συνέσιος ἐν ἐπιστολῇ τῇ, Ἀγαθὸν ποιοῦμένη ἐπὶ κύριον τίνες οἰκίαι τοῖς λησταῖς ἀνέωγασιν*. *Λουκιανὸς ἐν τῷ Μίκυλλος ἢ Ἀλεκτρῶν, καὶ ἐν διατρίβει ἀνέωγόντι τοῖς ὀφθαλμοῖς &c.* pag. 11. Suidas Comicos citat Pherecratem in Crapatallis & Amipsiam in Moechijs, qui *ἀνέωγε* active dixerunt. Sic & Homer. II. Π, *Χηλοῦ δ' ἀπὸ πῶ μ' ἀνέωγα*. Et Herodot. in Clío: *Εἰ μὴ ἀπληστὸς τε εἴης χρημάτων καὶ εἰσχροκερδῆς, οὐκ ἂν νεκρῶν θήκας ἀνέωγες*. Apostolus passive dixit: *Τὸ στόμα ἡμῶν ἀνέωγε πρὸς ὑμᾶς, ὦ Κορίνθιοι*. GRAEV.

in Schol. col. 1. l. 5. Τιμήσαντα) Quid hic faciat nescio: *ἵπαι* autem legendum existimo. SOLAN. Forte, *μέλλοντι μὴ συντάσσεσθαι*. WETST.

Pag. 228, l. 6. *ἵππεις εἰς πεδίον καλεῖν*) Nomina in *εὐς* apud medios inter Atticorum veterum & Sophistarum aetatem, Diodorum Siculum, Polybium, Laërtium & eiusdem notae scriptores fere *εἰς* contractum habent in accusativo plurali: apud veteres Atticos Aristophanem, Demosthenem, Aristotelem, Theophrastum, Isocratem, Platonem, Lysiam, Thucydidem, Xenophontem, & eius imitatorem Arrianum, tum apud Sophistas, Pausaniam, Heliodorum, Libanium, Aristidem, Lucianum, alios eius aetatis scriptores, Dionem, Appianum, Herodianum, & ex nostris Chrysoftomum, Basilium, Gregorium Theologum, Synesium, sine contractione fere in *εας*, quod & notavit vir summe eruditus P. Leopardus in Miscellaneis. Thomas Magist. *Ἐρμηνείας, βασιλείας, ἱερέας, καὶ ὅσα τοιαῦτα Ἀττικοί, τὸ δὲ συνηρημένως ταῦτα λέγειν οὐκ ἔστιν ἐκείνων*. Plato in Theaeteto, unde hic Luciani sumtus est: *ἵππεις εἰς πεδίον προκαλεῖς, Σακράτην εἰς λόγους*. Luce igitur clarius est, in *ἵπ-*

αἷς esse soloecismum, ut recte Thomas observavit contra omnium Grammaticorum praeceptiones. Plutarch. & Ioseph. modo *eis*, modo *eas* dicunt, nisi illud quoque typographis aut intempestivis emendatoribus debemus. Plethon certe Gemistus, Plutarchi & Diod. Sicul. verba transcribens, pro *ἰππεῖς* accusativo semper *ἰππέας* habet. Plutarchus in Timoleonte: Οἱ Κορίνθιοι πέμπουσιν αὐτῷ δισχιλίους ὀπλίτας καὶ διακοσίους ἰππεῖς. Pro quo Plethon: Κορίνθιοι Τιμολέοντι πέμπουσι δισχιλίους μὲν ὀπλίτας, ἰππέας δὲ διακοσίους. Diod. Sic. Θηβαῖοι δ' ἀπέστειλαν πεζοὺς μὲν τετρακισχιλίους, ἰππεῖς δὲ ᾤ. Gemistus autem: Θηβαῖοι δ' ἀπέστειλαν πεζοὺς μὲν τετρακισχιλίους, ἰππέας δὲ πεντακοσίους. Sic & alibi. Illud Luciani, quod mox sequitur, σὺ δὲ τοὺς ἰππεῖς κατενόησας, ita vertendum fuit, *an tu vocem ἰππεῖς potastli, vel animadvertistli?* Pro quo interpres, *tu vero equites cogitastli.* Aristoph. in Equitibus: Μὴτ' ἐν γῇ μὴτ' ἐν θαλάττῃ διαφυγεῖν τοὺς ἰππέας. Idem in Acharnensibus: Ταῦτ' ὥς ἐγανώθην καὶ φυλῶ τοὺς ἰππέας. Plato in VI de legibus: Χωρὶς δὲ τοὺς ἰππέας. Xenophon in primo Institutionis Cyri: Πολλοὶ δὲ οὗς αὐτὸς ἔχων ἦκεν ἰππέας καὶ πεζοὺς. Et in eadem pagella, καὶ τοὺς ἰππέας ἡσυχίαν ἄγοντας. Sic idem in sexto, & septimo libro. Thucydides in sexto: Ἐφθίσαντο τὴν τε τροφὴν πέμπειν τῇ στρατιᾷ καὶ τοὺς ἰππέας. Et in eadem pagella: Καταλαμβάνουσι τοὺς τε ἰππέας ἡσόντας ἐκ τῶν Ἀθηνῶν. Demosth. I Philipp. Μετὰ τούτων ἰππέας διακοσίους. Idem III Philipp. Ψιλοὺς, ἰππέας, τοξότας, ξένους. Ibidem: ἢ πότεροι τοὺς ἰππέας προύδοσαν. Sic & Philostrat. in Heroicis, Heliod. in VIII, Lucian. in Votis, & in Toxari, Arrian. in VI expeditionis Alexandri, Iosephus in fine VII Ἀλώσεως, Pausanias in Atticis, Plutarch. in Alcibiade, Chrysostom. in comparatione monachi & regis: καὶ τοξότας, καὶ ἰππέας, καὶ στρατηγούς. Sic usi sunt iam dicti auctores semper, praeter Plutarch. & Iosephum. Nam quod apud Platonem XI de legibus legitur ἰππεῖς καὶ ἰππέας in accusativo, eodem loco, typographis adscribendum est: ἰππέας, inquit, *eis* τοὺς ἰππεῖς. Quare viderint Grammatici, qui hos accusativos docent contrahi. Eodem modo etiam veteres dicebant νομέας, βασιλέας, φονέας, σφαγέας, τροφέας, γονέας, τοκέας, σέας, κουρέας, κναφέας, σκαφέας, ιερέας, ἀρχιερέας, ἑρμηνέας, ἀμφορέας. Sic gentilia Ἐριτρέας, Ἀχαρνέας, Φωκίεας, Μαντινέας, Χαλκιδέας, Δωριέας, Πλαταιέας, Μεγαρέας &c. Apud Herodianum semper βασιλέας

leges, nunquam βασιλεῖς in accusativo. Ergo scribis debetur, quod illic ἱππεῖς, τροφεῖς, φορεῖς legitur pro ἱππέας, τροφέας, φορέας. Apud eundem etiam & Ioseph. recte invenitur ἀμφορέας. Sic & Alciphron: Ἐς Δαναΐδων τοὺς ἀμφορέας ἀπὸ χέιομεν πῖθους. Librariis etiam debet acceptum referri, quod Isocrates in oratione ad Philippum habet, βασιλεῖς μεγάλους προσαγορευομένους, cum in aliis locis semper scribat βασιλέας, praesertim in ad Nicoclem παρανέσει, siue hic ipse Isocrates illius orationis sit auctor, siue alius. Simili forte et ore legitur apud Demosthenem in ea oratione, qua responderetur Philippi literis, γονεῖς pro γονέας. Τέκνα, inquit, γονεῖς, γυναῖκα. Certe in quarta Philippica recte habet: Οὕτω συμπάσης τῆς πόλεως κοινούς δεῖ γονέας τοὺς ξυμπάντας ἡγεῖσθαι. Sic νομέας apud Herodot. Clio cap. 194, & aliis locis ponitur, costas navium significans, non pastores, ut Valla vertit, sicut viri eruditissimi Brodaeus & Leopardus hoc pridem notarunt. De his costas vide, quae docuit Ioannes Schefferus de re militari Navali lib. I, cap. 6. Non dissimilis locus est Luciani in Votis: Ὅσπερ οἱ βασιλεῖς ὑποκρινόμενοι τραγωδαί, pro quo alibi semper βασιλέας dixit. In Longaevis: οἷς συνάψω καὶ τοὺς λοιποὺς βασιλέας. Ibidem: καὶ ἐπιτροπεύσας πολλοὺς Μακεδόνων βασιλέας. Et paulo post: τοσούτους ἐδυνάμην βασιλέας ἀθροῖσαι. GRAEV. Ἀναβ. c. 9, singulari numero in hoc proverbio effertur. Vid. Plat. ed. Baï. 85, 1: ἱππέας εἰς πεδίον προκάλει, Σωκράτη εἰς λόγους προκαλοῦμενος. Leopard. 37. SOLAN.

ead. l. 7. Κατενόησας; ἀλλὰ) Videtur post κατενόησας infistere paululum, & responsum expectare Lycinus, deinde pergere, quod punctis illis exprimere studui. GESN.

ead. l. 8. Κατὰ σφᾶς αὐτοὺς διήλωμεν) Luculentus solocismus, ut si dicam inter eos ipsos narravimus, cum de nobis ipsis loquimur. Dicendum igitur cum Plat. in Gorgia, ἀδικούσιν σφᾶς αὐτοὺς, eos iniuria afficiunt. Et Thucyd. καὶ παρέδωσαν οἱ πάντες σφᾶς αὐτοὺς. Omnes enim σφᾶς αὐτοὺς, tertiae personae pronomen, iunxerunt verbo tertiae personae. Male igitur Clemens Alexandrinus Paedagog. II, 1, ἐναργούς ὑπόδειγμα ἀρετῆς σφᾶς αὐτοὺς παριστάντας, evidens virtutis exemplar nos ipsos exhibentes. Et cap. 21, σφᾶς αὐτοὺς πρὸς τὸ ἀμεινὸν σχηματίζειν, nos ipsos ad meliorem vitam componere. GRAEV.

Pag. 229. l. 1. Μαντεύεται γοῦν ἐκεῖνος πᾶσι τοῖς ἐρωτῶσι) Recte notavit Micyllus, μαντεύεσθαι dici proprie de

consulentibus. Aeschines: οἱ ἄλλοι Ἀμφικτύοντες μαντεῖαν ἔμαντεύσαντο παρὰ τῷ Θεῷ, τίνι χρὴ τιμωρίᾳ τοὺς ἀνθρώπους τούτους μετελθεῖν. Herodot. Μαντήια εἰς τὰ ἔπεμψε μαντεύσμενος ὁ Κροῖσος. Plato in Apologia Socratis: Χαιρέφῳ ἐτόλμῃσε τοῦτο μαντεύσθαι. Xenoph. in initio commentariorum: Εἰδέναι τὰ συμφέροντα τοῖς μαντευομένοις. Moschopul. hoc paulo aliter. Χρὴ, inquit, ἀντὶ τοῦ πρέπας βαρύνεται. Χρὴ δὲ περισπωμένως ἀντὶ τοῦ χρησμον δίδωσι, καὶ χρᾶν ἀπαρέμφατον. Χρᾶ γὰρ ἔστι καὶ τροπὴ τοῦ α εἰς η χρῆ. καὶ ὁ μὲν Θεὸς χρῆ, ὁ δὲ Θεὸν μαντεύεται. Hanc Moschopuli sententiam de χρῇ adeo non probō, ut contra censuram omnino χρᾶ dicendum, non χρῇ, fretus maxime auctoritate Herodoti, qui licet Ionica lingua sit usus, cui peculiare est η, idem tamen χρᾶ usurpavit. Ὁ Ἀκαρινᾶς, inquit, χρησμολόγος ἀνὴρ, ὃς οἱ προσίων χρᾶ ἐν ἑξαμέτρῳ τόνει. Et paulo post: Ὁ μὲν δὴ οἱ ἐνθάδων χρᾶ τάδε. Moxque: Ἦ δὲ Πυθίῳ σφι χρᾶ ἐν τριμέτρῳ τόνει. Lucianus in Dialogo Menippi & Trophon. Χρᾶ, ὡ Μένιππε, ἐν Βοιωτίᾳ. Sed & Moschopulo stat Eustath. ad Iliad. I, p. 625: Ἰσως δὲ ὀξύτονην πρὸς διαστολὴν τοῦ χρῆ, ὃ ἔστι μαντεύεται. οἷον χρῇ μοι τοιαύτ' ὁ Φοῖβος. Sed ut ad μαντεύσθαι revertamur, non semper observatur illud Luciani de hac voce praeceptum, sed ab accuratissimis & Ἀττικωτάτοις scriptoribus μαντεύσθαι etiam dicitur de Diis & hominibus respondentibus. Demosthenes περὶ στεφάνου· Καὶ τὸν Ἀπόλλων τὸν Πύθιον μαντεύομενον. Lucianus in Demonaste: Καὶ μάντιν δέ ποτε ἰδὼν δημοσίᾳ ἐπὶ μισθῷ μαντεύομενον. Idem in Alexandro: Κοσκίνα τὸ τοῦ λόγου μαντεύομενος. Pauloque post: Προλέγει πᾶσι τοῖς ἀφικομένοις ὡς μαντεύεται ὁ Θεός. Sic & loquitur in Dialogo Menippi & Tiresiae, & Dialogo Menippi & Trophonii, ut & Apollinis & Mercurii. In hoc Apollō dicit: Πλὴν ἄλλὰ ὥσπερ ἐγὼ μαντεύομαι. Maluit tamen optimi quique pro hoc dicere χρᾶν καὶ ἀναιρεῖν. Isocrates in Archidamo: Ὁ δὲ Θεὸς περὶ ὧν μὲν ἐπιρῶντες αὐκ ἀνείλεν. Liban. in Antirrhético: Ὁ δὲ ἀνείλε παρὰ τῷ τρώσαντι καὶ τὴν ἰασιν ζητεῖν. Herodot. in II: ἦν μὲν δὴ ἀνέλη μιν βασιλέα εἶναι. Chrysof. in Babylā martyre: ἐπάκειτο σφοδρῶς τὸν δαίμονα χρησμον ἀπαιτῶν καὶ ἀξίων ἀναιρεῖν περὶ τῶν κατὰ γνώμην αὐτῷ. Urgebat, inquit, daemonem ab oraculis reposcens postulansque, sibi ut ille responsum daret iis de rebus, quas animo versabat. GRAEV. Μαντεύεται) Aristophan. Av. 594 & 597, de consulentibus adhibet. Sed alii tam frequenter

de respondente, quod Graevius iam indicavit, ut pluribus haud opus sit. REITZ.

ead. l. 4. Εἰ ἄρα καθ' εἰς λατῶναι σε περιῶν) *Nam singuli soloecismi tibi latent circumeuntes.* Sic legendus hic locus & vertendus. Sensus est: singuli, qui circa te oberrant, a me tibi obiiciuntur soloecismi, te fugiunt, a te non animadvertuntur. Soloecismus versatur in καθ' εἰς. Attice enim dicendum fuisset καθ' ἓνα, Micyllus hic putavit καθεῖς esse participium, fecitque locum suspectum de mendo, cum nihil sit scrupuli. Occurrit vero ista locutio, quam hic reprehendit Lucianus, saepe in sacris scriptoribus. In epistola ad Roman. c. 12: Ὁ δὲ καθ' εἰς ἀλλήλων μέλη. Maccab. libro III: Ὁ καθ' εἰς δὲ τῶν φίλων σκυθρωπῶς ὑπεκρέων. Marc. XIV: Οἱ δὲ ἤρξαντο λυπεῖσθαι καὶ λέγειν αὐτῷ εἰς καθ' εἰς, μή τις ἐγώ. Et Iohan. VIII: ἐξήρχοντο εἰς καθ' εἰς, exhibant singuli. Ubi Beza καθ' εἰς putat positum pro καὶ εἴτα εἰς: inde & in quibusdam editionibus scribitur καθ' εἰς, in nonnullis καθ' εἰς, in aliis καθεῖς perperam. Καθ' εἰς enim per Hebraicam enallagen dicitur pro καθ' ἓνα, quo Attici scriptores utuntur. Philostrat. in Heroicis: καὶ καθ' ἓνα τοὺς ἡρώεας, singulos heroas. Dicit idem in eodem opere εἰς ἓνα. Κοινῇ δὲ, inquit, καὶ εἰς ἓνα, publice & privatim. Idem in vita Herodis: Τῷ τῶν Ἀθηναίων δήμῳ καθ' ἕκαστον ἔτος μνᾶν καθ' ἓνα, singulas minas. Plutarchus in praeceptis Politicis: καθ' ἓνα καὶ κοινῇ. Heliodorus II: καθ' ἓνα συλλεγόμενοι ποτέ. Aelian. XXI: Εἰ τῶν καθ' ἓνα. Lucianus Dialogo Martis & Mercur. Ἐγὼ δὲ ὅτι μὲν καθ' ἓνα πάντων ἀμεινων. Ubi male legitur, καθεν' ἀπάντων. Idem in Harmonide, & Dialogo Plutonis & Mercur. Μετελεύσομαι γάρ σοι ἥδη αὐτοὺς καθ' ἓνα ἐξῆς. Basilii Libanio: αἰσχύνομαι καθ' ἓνα σοι προσάγων τοὺς Καππάδοκας. Et sic Apostolus quoque more Atticorum in epistola ad Ephes. c. 5, πλὴν καὶ ὑμεῖς οἱ καθ' ἓνα. Et I Corinth. XIV, 31, δύνασθε γὰρ καθ' ἓνα πάντες προφητεύειν. Demosthen. in III Philippica ἕκαστον addit: καθ' ἓνα ἕκαστον οὕτως ἐπικύπτειν. Idem ἀνδρὰ addit in Corona: καὶ ὅσον καθ' ἓνα ἀνδρὰ. Thom. Magist. οὐ καθ' εἰς, ἀλλὰ καθ' ἕκαστος δεῖ λέγειν. Sed nec καθ' ἕκαστος recte dicitur; sed pro eo dicendum καθ' ἕκαστον. Vide Budaei commentaria utriusque linguae. Et sic puto apud Thomam legendum esse. Scriptores tamen Ecclesiastici sacrorum librorum auctoritatem sequuntur. Socrates Ecclesiasticae historiae lib. XVI, 13: Ἐπειδὴν γὰρ ἄλλος ἄλλου

δόγματος ὁ καθ' εἰς ἐπελάμβανον. Eusebius historiae Ecclesiasticae X: Καὶ μὴ μόνον γε ὁ καθ' εἰς, ἀλλὰ καὶ οἱ πάντες ἀθρόως ἀνευφημοῦμεν. Ad eandem formam factum ἀνὰ εἰς pro ἂν ἕνα. Ioannes Theologus Apocalypf. XXI: Καὶ αἱ δώδεκα πυλῶναι, δώδεκα μαργαρίται, ἀνὰ εἰς ἕκαστος τῶν πυλῶνων ἦν ἐξ ἑνὸς μαργαρίτου. Attici dicerent ἂν ἕνα ἕκαστον, *singulae portae*, aut potius καθ' ἕνα ἕκαστον. Porro notandum quoque est, καθ' εἰς Lucianum dixisse cum singulari λανθάνει, at Soloecismum coniunxisse cum plurali εἰσκασι, quemadmodum & Marcus & Ioannes, ut duplex forte hic sit soloecismus. GRAEV. Εἰ ἄρα καθ' εἰς) Sic L. & Fl. Leopard. εἰς ἄρα κ. . . 37. Plerique libri εἰ ἄρα καθ' εἰς. SOLAN.

ead. l. 8. Μνηστευόμενον αὐτῷ γάμον) In hunc locum Thomas, ἐπ' ἀνδρὲς, inquit, τὸ μνᾶται, οἷον μνᾶται γυναῖκα, ἐπὶ δὲ γυναῖκας τὸ μνηστεύεται ἀνδρί. Moschopolus in eadem est sententia: Μνᾶται ὁ ἀνὴρ τὴν γυναῖκα, ἐπὶ δὲ γυναῖκας, μνηστεύεται ἡ γυνή. Nimirum magistri docent, μνᾶσθαι proprie esse *ambire* puellam, sive feminam, & dici de viris Attice, μνηστεύσθαι vero de puellis & feminis, quae despondentur & nubunt. Attice igitur Evangelium: Μνηστευθεὶς γὰρ τῆς μητρὸς αὐτοῦ Μαρίας τῷ Ἰωσήφ. Proprie etiam Lucianus in Nefasto: Πρώην γοῦν ἐπειδὴ γάμον ἐν Κυζικῷ μνᾶσθαι ἐτόλμησας. Et Plutarchus in amatoriis narrationibus: Ταύτην μνῶνται Στράτων Ὁρχομένιος καὶ Καλλισθένης Ἀλιάρτιος. Herodot. quoque in Clio: ταύτην πέμπων ὁ Κύρος ἐμνᾶτο τῷ λόγῳ, θέλων γυναῖκα ἣν ἔχειν ἢ δὲ Τόμυρις συνείσα οὐκ αὐτὴν μιν μνῶμενον. Plutarchus in Erotico etiam usus est eo verbo de muliere vidua nobili & praedivite, ultro ambiente nuptias adolescentuli cuiusdam; quemadmodum Martial. dixit, *Uxorì nubere nolo meae*. Οὐ γὰρ ἀπορρίψασα δόξας, inquit, καὶ γένη τηλικαῦτα καὶ πλοῦτος ἐμνᾶτο μεῖράκιον ἐκ χλαμύδος ἐτι παιδαγωγείσθαι δεόμενον. Improperie igitur Lucianus in Toxari: Καὶ ὅπερ ὑμεῖς ἐν τοῖς γάμοις ἐπιπολὺ μνηστευόμενοι. Ibidem: Δεῖ δὲ τῶν μνηστήρων ἕκαστον προσαγγεῖλαντα ἑαυτὸν δίδωμι μνηστευόμενος ἥκει. Et paulo post: Μνηστεύσθαι τὴν παιῖδα πολλὰ ἐπαινοῦντα ἑαυτὸν. Parum igitur Attice Plutarchus in narrationibus amatoriis, ἐμνηστεύοντο αὐτὴν τριάκοντα νεανῖαι. Moxque in iisdem: μὴ μνηστεύσθαι τίνας τὰς κόρας. Sic & Pausanias in Laconicis, Heliodor. in V, Laërtius in Hipparchia, Ioseph. Orig. Iudaicarum lib. V & XIII. Activa tamen voce μνηστεύω γάμον legitur apud ve-

tuſtiſſimum quemque. Dicit enim Plato in ſexto de legibus, *μνηſτεύειν γάμον αὐτῷ*. Apud Euripid. in Iphigenia Aulidenſi Achilles dicit: Ἄλλ' ἢ πέπονθα δεῖνὰ μνηſτεύων γάμους οὐκ ὄντας. Iſocrat. βουλευθέντος αὐτοῦ μνηſτεύσαι κόρην. Diodor. XX, ἀξιολογώτατοι τῶν ἡγεμόνων ταύτην ἐμνήſτευον. Sic plures alii. *Nubere* quoque dicitur ſemper, ſi proprie accipiat, de puellis & feminis, ut *ducere* de viris, apud auctores Latinae linguae locupletes. Nam de Terulliano, Hildeberto & Fulgentio, quos & de viris *nubere* dixiſſe honeſte C. Barthius docet Adv. VI, c. 14, non contenderim. Nam & multa alia apud illos leguntur ſcriptores, quae a melioris aetatis uſu longe abſunt. Sed haec inter eruditos iam deciſa ſunt, ut riſum debeant, qui aliter ſentiant. GRAEV.

Pag. 230. L. 1. Ἀπολείπει τὴν γυναῖκα) Et hunc ſolociſmum Thomas aperit: Ἀπολείπει ἡ γυνὴ τὸν ἄνδρα. Ἀριſτοφάνης ἐν Νεφέλαις· Ἀπολιπούσα γὰρ αὐτὸν ᾤχετο. ἐκβάλλει δὲ ὁ ἀνὴρ τὴν γυναῖκα. Διβάνιος ἐν Μελέτῃ τῆς ἁλίου· Ἐκβάλλει τὸ γύναιον. Nimirum uxor cum a viro divorſtit, nuntium remittit, dicitur Graecis ἀπολείπειν ἄνδρα, Latinis *divortere*, *diſcedere a viro*. Vir vero cum repudiat uxorem, ἐκβάλλειν γυναῖκα. Latinis *exigere*. Cic. *Mimat exegit*. Eleganter igitur Iosephus, ἐπειθε τὸν ἄνδρα καταλιπούσαν αὐτῷ γήμασθαι. Attice idem dixit in undecimo Ἀρχαιολογίας de Eſdra: λογιζόμενος δὲ ὅτι ἂν ἐκβαλεῖν αὐτοὺς τὰς γυναῖκας προſτάξῃ. Pro quo eodem in loco etiam dicit ἀποπέμψασθαι. Quare minus Attice ipſe Lucian. in II, Dialog. Iunonis & Iovis, ἀπολιπὼν ἐμὲ τὴν νόμῳ γαμετήν. Ibidem in Bis Accuſato, τὴν νόμῳ γαμετήν οὕτως ἀτίμως ἀπολείπει. Plutarch. in Stoicis controverſiis confundit etiam hanc differentiam, ὥς περὶ τις τὴν γαμετὴν ἀπολιπὼν ἐταίρῃ δὲ συζῶν. Attice dixit idem in Romulo: Νόμος μὴ διδούς γυναῖκί ἀπολείπειν τὸν ἄνδρα, διδούς δὲ ἐκβαλεῖν γυναῖκα ἐπὶ φαρμακείᾳ τέκνων. Ibidem, ἀπεπέμψατο γυναῖκα. Hermogenes Sophiſta, ἔξεſτι γαμεῖν, ὅθεν βούλεται τις, καὶ ἀποβαλῆσθαι τὴν οὖσαν γυναῖκα. GRAEV.

ead. l. 10. Εἴ τις γὰρ νῦν λοφοῖν τὴν θύραν εἰσὶόν, ἢ ἐξὶόν κόπτει) Haec verba bene vertit interpres per *concrepuit oſium* & *pulſavit*. Nam quod apud Latinos diſcrimen eſt inter *oſium crepat* & *pulſatur*, idem eſt apud Graecos inter *κόπτειν* & *λοφεῖν*. Exiturus cum fores ferit & percutit, ut illo ſtrepitu admonerentur, qui foris erant, cavere ſibi,

atque abſiſtere, ne laederentur, apud Anticos enim fores non introrſum trahendo, ſed in viam publicam pellendo aperiebantur, ut dudum docuerunt Turnebus, Cuiacius, Muretus: exiturus itaque hoc crepitu ſignum cum dat, dicuntur Latinis *fores crepare*, Graecis *φορεῖν* cum vero introiturus fores percutit, ut aperiantur, dicuntur Latinis *fores pulſari*, & *pulſari*, Graecis *κόπτειν*, ut docent Suidas, Thomas, Ammonius, Phrynichus, Moſchopulus. Attice igitur dixiſſet *κόπτοι τὴν θύραν εἰσὶν ἢ φορεῖν ἐξίειν*. Lucianus in Philopſ. *Ἐπέστη κόπτουσα τὴν θύραν ἐκείνη*. Idem in Fugitiv. *Ὡς τε οὐδὲν δεῖ κόπτειν τὴν θύραν*. Ariſtophan. in Ranis: *Ἄγε δὲ τίνα τρόπον τὴν θύραν κόψω*. Moxque: *Οὐ μὴ διατρίψης, ἀλλὰ γεῦσαι τῆς θύρας*. Et in Nubibus: *Γεῦσαι τῆς θύρας*. Lyſias in Apologia de Eratoſthe- nis adulteri caede: *Ἐρομένου δέ μου, τί αἱ θύραι νύκτωρ φορεῖν*. Heliodorus in I: *Τὰς τε θύρας ὅτι πλείστον ἐφόρη- σεν*. Phrynich. addit, male quoque *κρούσαι τὴν θύραν* pro *κόπτειν* poni. Sed contra hunc facit illud Xenoph. in Sym- poſio: *Φίλιππος δὲ ὁ γελοιοποιὸς κρούσας τὴν θύραν εἶπε τῷ ὑπακούσαντι*. Et Evangeliſta: *Μὴ ἀρξῆσθε ἔξω ἐστάναι καὶ κρούειν τὴν θύραν*. GRAEV.

ibid. *Φορεῖν τὴν θύραν*) Vid. Spanh. ad Ariſtoph. Plut. 1098. Et ſupra Icar. c. 22. Quod ad *κρούσαι θύραν*, de quo Phryn. vid. Elſn. ad Apocalypſ. III, 20. REITZ.

ibid. *Θύραν*) De forium aperiendarum ratione, conſule locum Plut. in Publ. Hort. 909. SOLAN.

Pag. 231. l. 2. *Νῦν δὴ γενήσομαι*) Soloeciſmus eſt hic, quod *νῦν δὴ* cum futuro coniungatur, cum debeat cum praeſenti iungi. Attice enim dicendum erat *νῦν δὴ γένομαι*. Pollux: *Ἄρτι, ὃ ἐſτι πρὸ μικροῦ, καὶ νῦν δὴ, ὃ ἐſτι ταυτίν*. Sui- das: *Νῦν δὴ, ὁλγὸν ἔμπροσθεν, ἀρτίως*. Πλάτων νόμων ἡ· *Νῦν δὴ ὁλγὸν ἔμπροσθεν τούτοις περιτυχόντες τοῖς λόγοις, οὕτω ταῦτα ἐτίθεμεν, νῦν δ' ἐπιτελέσμεθα*. Καὶ αὖθις ἐν πρώτῳ νόμῳ, Πλάτων διαλεγόμενος εἶρηκε ἐπὶ τοῦ παρόν- τος χρόνου, τὸ δὲ δὴ ἐπὶ συνδέſμου δε δὴ πάντων τῶν πο- λέμων χαλεπώτατος ὥς φαμεν ἡμεῖς νῦν δὴ. καὶ Εὐριπίδης ἐν Ἰππολύτῳ· *Νῦν δὴ μὲν ὄρος βᾶς*, ἐπὶ θύρας πόθον ἐστέλ- λου. *Νῦν δ' αὖ φάμαθις ἐπ' ἀκυμάντοις. καὶ ἐν Μελεάγρῳ*· *Ὅρας σὺ νῦν δὴ μ' ὥς ἐπράυνας τύχην*. Homer. *Νῦν γὰρ δὴ γένος ἐſτί*. Idem: *Νῦν δὴ ἐξαπλόηκε δόμοισιν κειμήλια καλά*. Euſtath. *Νῦν δὴ, ἀντὶ τοῦ ἀρτίως ἐν ἐνὶ τόνῳ, ὃ καὶ φασι μόνῳ παρφοχήμενῳ συντάσσεſθαι*. Euripid. Phoeniſſis: *ἀκουε*

δὴ νῦν δεσφάτων ἐμῶν ἰδόν. Ibidem: Ἄκουε δὴ νῦν καὶ τὰ πρὸς τούτους κακά. Plato in Gorgia: ἀρ' οὖν καὶ ἦν νῦν δὴ λέγομεν ἱατρικὴν & sic frequentissime cum in illo Dialogo, tum in aliis eius libris. In his autem, quae attuli, exemplis, τὸ νῦν δὴ nusquam iunctum invenitur futuro. Proin si quis dixerit νῦν δὴ γενήσομαι, is soloecismus commiserit. Nec est soloecismus in simplici voce γενήσομαι, quod putavit interpres, sed in νῦν δὴ futuro γενήσομαι hic iuncto, ut dixi. Huic simile est ἀρτι σολοικιῶ, de quo in initio harum notarum disputavi. Plato enim pro eodem dixit νῦν δὴ, ἀρτι, πρόσθεν, ἔμπροσθεν, τὰ νῦν, πρὸ ὀλίγου, ὀλίγω πρότερον, πρότερον & προτοῦ. Cum futuro autem αὐτίκα, μάλα, αὐθις, εἰσαυθις, ὅσον οὕτω, ὅτι τάχιστα, οὐκ εἰς μακράν. Occurrunt tamen etiam loca quaedam, ubi νῦν δὴ futuro iungitur, contra hanc Luciani & magistrorum praeceptionem. Homer. Iliad. H: Νῦν μὲν δὴ τοῦ πατρὸς ἀσεκέα τίσετε λῶβην. Et alio loco: Νῦν δὲ δὴ Αἰνείας βίη Τρώεσιν ἀνάξει & saepius aliis in locis. Νῦν δὴ, inquit Plato, de legibus libro III, μᾶλλον βεβαιωσόμεθα. Idem in fine ultimi de legibus: Νῦν δὴ μαθησόμεθα ὅτι θαυμαστὸν οὐδέν. Idem in Phaedone: Ὁ Σώκρατες, ὕστατον δὴ σε προσεφύσει νῦν εἰ ἐπιτήδειοι. Xenoph. IV institut. Cyri: Νῦν δὴ σὺ δηλώσεις. Thucyd. VI: Καὶ ἀσφάλεια νῦν δὴ καὶ πολλὰ ἔσσεσθαι. Thomas ait, etiam νῦν aliquando futuro iunctum soloecismus esse. Εἰ παράτασιν, inquit, δηλοῦσι, τότε τὸ νῦν τιθέμενον σολοικισμόν ποιεῖ, ὥς τὸ νῦν σοφὸς γενήσομαι. δεῖται γὰρ ἡ σοφία χρόνου. Sed nihil videtur tam firmum esse, quod non alicubi labefactetur, ut superius posita exempla ostendunt. GRAEV. Leopard. 37. SOLAN.

. ead. l. 12. Νῦν δ' ἕτερ' ἄττα &c.) Non accuratus satis interpres fuit in his verbis vertendis. Lucem huic Luciani loco foenerantur, quae habet Thom. Mag. in voce ἄττα, sed sic legenda: Τὸ ἄττα, ἀντὶ τοῦ ἄτινα, ἐν ἀρχῇ κώλου μόνον εὑρηται, προὔπαρχοντες τοῦ ὀνόματος ἐν τῷ πρὸ αὐτοῦ κώλῳ, ἐφ' ᾧ ὀνόματι τοῦτο ἐπιφέρομεν, οἷον, πάντα ποιῶ, ἄττα ἂν βούλομαι. τὸ δὲ ἄττα ἀντὶ τοῦ τινὰ, καὶ προηγείται τοῦ ὀνόματος ἅπαξ ἐν τῷ αὐτῷ κώλῳ, καὶ ἔπεται αἰεί ἔπεται μὲν, ὥς τὸ ἕτερ' ἄττα, καὶ πᾶς ἄττα, προηγείται δὲ, ὥς ἔχει τὸ τοῦ Πλάτωνος ἐν Φαίδωνι ἦν γὰρ δὴ ἄττα τοιάδε, ἀντὶ τοῦ, τοιαῦτά τινα. L. BOS.

Pag. 232. l. 1. Ὁρθῶς — συντιθέμενον) Hoc lectoris eruditi vel Scholiastae iudicium, in margine positum, ma-

lum pedem in ipsam Luciani orationem videtur intulisse. Sic vera sunt, & cum Thomae Magist. observatione conveniunt, sed sententiam & connexionem turbant. GESN.

ead. l. 3. Ἦν με φῆς ὑβρίσαι) Puto excidisse ob soni affinitatem σὲ post ὑβρίσαι. Aperte enim indicare vult differentiam inter ὑβρίσαι σε, & ὑβρίσαι εἰς σέ. Sic certe interpretatus sum. Deinde verba ἐγὼ μὲν οὐκ ἔχω εἰπεῖν sunt Soloecistae, ita distinguenda, nisi fallor, ut in interpretatione nostra factum est. GESN.

ead. l. 6. Σε ὑβρίζειν καὶ εἰς σέ) Ὑβρίζω σε scilicet est contumelia te afficio, ὑβρίζω εἰς σέ, est cum in tuos amicos, aut quidquid ad te pertinet, contumeliosus & iniurius sum. Moschopulus eadem docet: Ὑβρίζω σε καὶ ἀντὶ τοῦ κατὰ πάντα τρόπον ἀτιμάζω σε. δηλονότι δι' ὕβρεως καὶ πληγῶν, καὶ ἄλλης τινὸς ἐπιηρείας. Ὑβρίζω εἰς σέ ἀντὶ τοῦ ὑβριστικὰ τινα εἰς φίλον σὸν, ἢ εἰς τὰ περὶ σε ἐνδείκνυμαι, ὡς ἀναρέσσαι τὴν ὕβριν ἐπὶ σε. Attice igitur Plato in VI de legibus: Μῆτε τινα ὕβριν ὑβρίζειν εἰς τοὺς οἰκέτας. Quod vero Lucianus subiicit, ἐπεὶ τὸ εἰς πρᾶγμα ὑβρίζειν λέλεκται, αἶον εἰς τὴν παροιμίαν, ὡς ὁ Πλάτων φησὶν ἐν τῷ συμποσίῳ. Platonis verba sic se habent: Ὅμηρος μὲν γὰρ κινδυνεύει οὐ μόνον διαφθεῖραι, ἀλλὰ καὶ ὑβρίσαι εἰς τὴν παροιμίαν. Lucianus in Bis Accusato: Ὑβρίζεις εἰς τὸν διάλογον. GRAEV. Illam differentiam inter ὑβρίζειν τινα & εἰς τινα, non observari perpetuo ab Atticis, vid. Kuster. ad Aristoph. Plut. v. 900, ubi id ex eo Aristophan. versu, item ex Euripid. Phoen. 623, & Lucian. Dial. Vener. & Cupid. probat, in quibus εἰς μὲ ὕβρ. adhibetur pro me ipso, non in meos. Adde Aristoph. Nub. 1507, — ὑβρίζετον εἰς τοὺς θεούς. Ac Nostrum de Salt. cap. 24. Et Aeschin. de fals. leg. pag. altera, διατετέληκε γὰρ εἰς ἡμᾶς ὑβρίζων· ubi quidem possit ad eos, qui cum Aeschine faciunt, trahi; sed minus accurate, quia statim subiicit, eum & λοιδορεῖσθαι aliis. REITZ.

ead. l. 12. Ὁ Πλάτων) Plato Συμπ. p. 315 G. SOLAN.

Pag. 233. l. 1. Ταῦτα ὑπαλλάττειν) Moschopul. videtur nonnihil a Luciano dissentire. Ἐπαλλάττειν, inquit, τὸ μετατιθέναι τὴν τάξιν ἀντιστρόφως, καὶ ἐναλλάξ ἐπὶ τῶν ποιοῦντων ἐναντία λέγεται. Ὑπαλλάττειν τὸ μὴ κύριον ἀντὶ τοῦ κυρίου λέγειν, καὶ ἄπλως τὸ ἕτερον ἀντ' ἑτέρου εἰσάγειν. Sic hic locus legendus. Nec est in Luciano, quod si dicam ταῦτα ὑπαλλάττειν, soloecismum vocant, ut vertit Micyllus; sed ὅτι τὰ ταῦτα ὑπαλλάττειν soloecίζει καλοῦσιν, hoc est,

mutando vel per hypallagen hisse abuti dicunt soloeismum committere. Sic ἐναλλάττειν est his abuti per ἐναλλάγην. In iis, quae sequuntur in Luciano, αὐτὸ δὲ τὸ ἐναλλάττειν, lacuna est, sic ex vetere Codice, uti patet ex excerptis, supplenda: αὐτὸ δὲ τὸ ἐναλλάττειν εἰ τις ἐναλλάττειν λέγει, ἵσως δόξει λέγειν. Nihil certius. GRAEV.

ead. l. 3. Νῦν εἰσέλαι) Si superiores de ἀρτί & τῷ futuro non iungendis observationes bene habent, hic etiam Soloeicista sui nominis mensuram impleti GESN.

ead. l. 4. Αὐτὸ δὲ τὸ ἐναλλάττειν εἰ τις ἐναλλάττειν λέγει, ἵσως δόξει λέγειν.) Sic Mss Graev. Forfan legendum ἐναλλάττειν δόξει λέγειν. SOLAN.

ead. l. 7. Ἐπίρην πρὸς ἄλλον) Nomina a verbis ἐπαλλάττειν & ἐναλλάττειν derivata rem declarate aliquo modo possunt. Nempe *enallage* est, cum pars pro parte, casus pro casu, non immutata sententia ponitur; *hypallage* cum duo nomina vices suas permittunt, & mutuo alterum pro altero ponitur. Itaque *enallage* pro eo, quod ponere debebat, sed non ponit, substituit aliud; *hypallage* duo ponenda ratione constructionis inter se permittit. Sed non semper definitiones accuratas ponunt Grammatici; non semper bonas definitiones recte applicant. Etiam hic Soloeicista non bene respicit, quod se dicit affectum. Supplementum illud Graevianum ex Scholio potius corruptum arbitror. GESN.

ead. l. 10. Λέγειν ἐστὶ). Λέγειν interpretis legisse videretur GUYET. Certe sic legitur nam & λέγειν expressit P. aliaque plurimae. REITZ.

ead. l. 11. Σπουδάζειν πρὸς — περὶ τινος) De his non convenit Moschopulo cum Luciano. Σπουδάζω, inquit Moschopulus, πρὸς τοῦτον σε ἀξίω ἐπιμελεῖσθαι τοῦ νόμου, σπουδάζω περὶ σε, ὅταν ἐπιμελεῖσθαι τὸν περὶ σε πραγμάτων. GRAEV.

Pag. 234. l. 1. Ἐκείνῳ) Αἰ. ἕκαστον; GUYET.

ead. l. 4. Κάθισεν) Sic legendum videtur καθίσεν, καὶ τὸ κάθισεν, τοῦ κάθιστος. GUYET.

ead. l. 8. Ἀλλὰ τὸ κάθιστον, τοῦ κάθιστος διαφέρειν φησὶ) Nihil aliud vult Lucianus, quam κάθιστον dici adstantem, quem iubemus sessum capere, κάθιστον vero ad eum, qui iam sedet, quemque rogamus, ne surgat. Thomas eadem tradidit, quae Lucianus. Ἄλλο, inquit, κάθιστον, καὶ ἄλλο κάθιστος. Τὸ μὲν γὰρ κάθιστον πρὸς τινὰ ἱσχυμένον λέγειται τὸ κάθιστον, τὸ δὲ κάθιστος πρὸς τὸν καθήμενον ἢ τὸν κάθηται, καὶ

μὴ ἔχαστῃ. ὡς τὸ παρ' Ὀμήρῳ Ἦσο ξεῖν ἡμεῖς δὲ καὶ ἄλλοι δῆμον ἔδρυν. Sic lege hunc locum in edito libro satis mendosum. Quod vero paulo antecedit, τὸ καθέσθης ἡκούον σου λέγοντες ὡς ἔστιν ἑκφυλον, αὐδῶν τε ἰδεντες, imperativum καθέσθης, fede, vocem esse peregrinam vel barbaram, Luciani forte respicit verba, quae in Lexiphane suo posuit: τὸ ἵπτατο, καὶ ἀπατῶμενος, καὶ τὸ καθέσθης οὐδὲ μοι τιμικὰ τῆς Ἀθηναίων φωνῆς. Micyllus ex superioribus Luciani verbis colligit, hic aliquid desiderari. Cui equidem non invitum assensero vel propter haec verba, quae infra habentur: Οὐκ οἶδα εἶναι ἔστι συγγραφεὺς ἀνὴρ. Σολ. Πάνυ οἶδα νῦν γέ σου ἀκούσας ταῦτα λέγοντος. Nam Lucianus de proprietate vocabuli συγγραφεὺς nusquam in hoc libello locutus est. Nunc vicissim Thomam & Phrynichum adducimus. Ἐκαθέσθην, inquit Thomas, καθέσθης, καθέσθηςμαι, καθέσθηςαι, καὶ ὅσα ἀπὸ τούτων, βάρβαρα. λέγει οὖν καθέσθης, ἐκαθέσθης, καθέσθηςμαι, καθέσθηςμενος, καθέσθηςαι, καὶ ὅσα ἀπὸ τούτων. Phrynichus: ἐκαθέσθην, καθέσθης, καθέσθηςμαι καὶ πλεονεκτικὰ καθέσθηςσθαι, ἑκφυλα. Pagum igitur Attice Heliodor. in IV: Καθέσθης δὲ πλεονεκτικῶς, Συγάτης, ἔλεγον. Et Basilus in epistola: Ταῦτα λογίζεσθαι πολλὴν χρόνον ἐκαθέσθην. Lucianus in priore verarum narrationum: Ὅσπερ μὲν δὲ περικαθέσθης ὡς περὶ τράπεζαν. Herodian. in V: Συγκαθέσθης αὐτῷ ἐν τῷ βασιλικῷ φορέῳ. Ioseph. Ἀρχαιολογίας libro II: Καθέσθης ἐπὶ σινος φρέατος. Idem libro VIII: Καθέσθης δ' ἢ Βεδουβαί & pluribus aliis in locis. De καθίζω, & καθίζομαι Thomas Magister: Καθίζω ἐγὼ, καὶ καθίζομαι, καὶ καθίζα ἕτερον. Pollux scribit, Xenophontem καθίζειν usurpasse pro καθίσθαι ποιεῖν. Locus est in II. ἀναβάσεως. Καὶ ἀπεργαλλόμεθα δὲ Ἀριάν, ἐὰν ἐνθάδε ἔλθῃ εἰς τὸν ὄρκοι σὺν βασιλεῖσι καθίσθιν, collocaturos esse. Sic καθίζειν δικαστὴν apud Demosthenem & Galenum. Moschopoul. Καθίζω ἕτερον, μεταβατικῶς. καὶ καθίζω ἐγὼ, ἀμεταβατικῶς. Καθίμαι δὲ ἐγὼ, αἰετῶ μεταβατικῶς. Τὸ καθέσθηςμαι, καὶ ἐκαθέσθην βάρβαρα. Alibi Thomas: Τὸ καθίζω αὐτὸ μόνον τίθεται ἀντὶ τοῦ ἕτερον ποιεῖν καθίζειν, ἀλλὰ καὶ ἑαυτὸν. Lucianus in Nigrino: Καὶ καθίσθης ἑαυτὸν ὡς περὶ ἐν διατρίβῃ. GRÆV.

ead. l. 10. Ἐν διατρίβῃ V. Th. Mag. v. καθίσθην. SOLAN.

ead. l. 13. Ἦσο ξεῖν) Hom. Od. Π, 44. SOLAN. Apud Homerum Od. Π, 44, editur Ἦσ', & ξεῖν. Notavit Barnesius, forte ipse huius loci auctoritate, Ἦσο. Ceterum apud Ho-

merum manifesto ἥσο significat, *sedē*, hoc est, sedem, quam occupasti, retine: nam praecessit τῷ δ' ἔδρῃ ἐπιβντι πατρὶς ὑπόκειται Ὀδυσσεύς. Τηλέμαχος δ' ἑτέρωθεν ἐρήτυς, φώμενί τε. Ceterum apparet, me in interpretatione *sedē* posuisse, pro *sedem tuam* retine; *asside* autem pro *sessum abi*: quod a bonis auctoribus ita dictum, facile demonstrari potest; non ausim dicere, nunquam posstrum aliter. GESN.

Pag. 235. l. 1. Τὸ καθίζειν λέγειν) Si quis intelligat hanc lectionem, ab illo etiam edoceri cupio. Ceterum hoc videre mihi videtur, λέγειν huic loco optime convenire, & sic interpretatus sum. GESN.

ead. l. 6. Συγγραφεὺς ἀνὴρ) Συγγραφεὺς, inquit Thomas, ὁ μόνος ὁ συγγραφεύς πλεονάζει, ἥτις ἄλλο ἐφ' αὐτοῦ γράμματα, οἷος ἦν Θουκυδίδης, ἀλλὰ καὶ γράφοντας ψευδίσματα ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον συγγραφῆς ἐκάλουν. Θουκυδίδης καὶ εἰσένεγκαν οἱ συγγραφῆς ἄλλο μὲν οὐδέν. Ammonius quoque paene eadem habet: ἱστοριογράφος μὲν γὰρ ἐστὶν ὁ τὰ πρὸ αὐτοῦ γεγονότα συγγραφεύς, ὡς Ἡρόδοτος. Συγγραφεὺς δὲ ὁ τὰ ἐφ' αὐτοῦ γεγονότα, ὡς Θουκυδίδης. Itaque secundum horum sententiam συγγραφεὺς dicitur non solum de scriptore & auctore librorum, sed & de scriba senatus, aut alius collegii. GRAEV.

ead. l. 7. Πάνυ οἶδα — λέγοντος) At nihil dixit, quod ad declarandum hoc nomen pertineret. Itaque est, ut excidisse descriptionem τοῦ συγγραφῆς putemus, facile illam quidem aliunde refarciendam. GESN.

ead. l. 9. Τὸ καταδουλοῦν) Τὸ μὲν καταδουλοῦμαι ἑτέρῳ, τὸ δὲ καταδουλοῦν αὐτῷ. Moschopul. paulo aliter: δουλώματα, καταδουλοῦμαι τὴν Ἑλλάδα. Pro Luciano facit illud Thucyd. τοὺς μὲν ξυκαταδουλοῦν ἀν' ὅσιν αὐτοῖς τὸ τῆς βαλάντης μέρος. Ex Moschopuli sententia dixit idem in III, τοὺς μὲν καταδουλομένους τὴν Ἑλλάδα. GRAEV.

Pag. 236. l. 5. Νῦν δὲ διαλύσωμεν τὸν διάλογον) Nihil argumenti in his verbis video pro eo, quod Lucianus hunc Dialogum, Soloecismum, tanquam coronidem imposuisset omnibus, quos ante scripserat, dialogis; (quae est sententia Bourdelotii) cum simpliciter innuatur finis huius dialogi. Ex verbis proxime praecedentibus liquet, non alium fuisse ab Luciani instituto, scribere post hunc & alios dialogos, quibus uteretur de soloecismis esset acturus. At enim, οὐκ οὐν τὰ λοιπὰ εἰσαυθὺς ἀναβαλόμεθα τὴν δὲ διαλύσωμεν τὸν διάλογον. Fateor, non sequi post hunc alios

super hoc argumento dialogos; satis tamē manifestum patet, illud νῦν δὲ διαλύσαμεν τὸν διάλογον, tantum de hoc dialogo capiendum esse. LENS. Non audiendus est Bourdelotius, cum ex his verbis argumentatur, hunc esse ultimum dialogorum ipsius Luciani; reliquos suppositicios. Vera esse potest ipsa propositio, sed argumentum lubricum. Sic paulo ante dixit, μακρὸν γὰρ ἂν ποιήσαιμεν τὸν διάλογον. GESN.

IN PHILOPATRIN.

Pag. 237. L. 4. ΦΙΛΟΠΑΤΡΙΣ) Non est huiusce Luciani, sed antiquioris alicuius. Multa id arguunt, primumque ineptiae. stili, cum alias omnibus paginis, tum illae φῶ, φῶ, &c. Deinde ratio temporis. Nam Syrus noster Lucianus pervixit ad tempus belli Marcomanici, anno Christi. 171; ut patet in Pseudomante; et hic nebulo se baptizatum significat a D. Paulo. Paulus vero martyrii palmam accepit imperantis Neronis anno 13. Falliturque Baronius Neronis anno 12, verba illa huiusce Dialogi, Ταλιλαῖος ἀπεφάνη τῆς ἐπὶ ῥήγας, ἐκ πρώτης οὐρανὸν ἀεραβότησας δι' ἰνδατρὸς ἡμᾶς ἀνεκαίνισεν, adscribens huic Luciano. Nam qui potuit Lucianus hic a Neronis anno 12, & Christi 68, ad annum servatoris 171 pervivere, siue aetia 103? Atqui etiam post bellum Marcomanicum, quin Lucianus hic aliqua commentatus sit, negari non potest. Sapendae autem prorsus illi sunt, qui propter ea, quae in extremo Dialogo isto, de Babyloniis, Aegyptiis, Persis, Scythiis verba sunt, huiusce distortissimi scriptus parentem ad tempora imperatoris Traiani referunt, cum ea magis in Neronis aut etiam Claudii pertinere posse, quivis facile loquo non viciatus perviderit. Plane quidem qui tam belli pueri patet est, Neronis principem cum suscepit. MARCIA. Spiritum Spenthemius aliique multi, genibum videntur existimare C. 129, & Theologi nonnulli, sed palam est, esse spiritum. SOLAN. De nomine Φιλόπατρις inter elogia honorum et laudem posita, v. Perizon. ad Aelian. III, 26, collatis addendis, ubi neque huius inscriptionis obliviscitur; nam quod in Peregrino . . . plebs illum impotorem vocat ἰα. φιλόπατρις, ἵνα φιλόπατρις. Metellus est Consul Φιλόπατρις Ciceroni ad Att. II, 1. GESN.

ΦΙΛΟΠΑΤΡΙΣ) Ab Inquisitoribus & hic libellus in exem-

plari Aldino, quo utor, rescissus est. SOLAN. (In meo exemplari, quo Wesselingi beneficio utor, adest; sed nihil varietatis in margine notatum. REITZ.) Hunc Dialogum Luciani non esse mihi certissimum est, ex stilo & ingenio hominis Luciano multum inferiore. Affectata autem est Lucianae locutionis imitatio, quae ab ipso proficisci nequa videtur, quia sua ipse non excerpserit; auctorem vero aetate posterioriorem esse, satis demonstravit Gesnerus in singulari Dissertatione, quam calci huius tomi adiungemus; ibique statuit scriptum Constantinopoli, tempore Iuliani, ab Luciano quodam Sophista Imperatoris illius amico, ad quem hodienu[m] exstat scripta a Iuliano epistola. Ita vero studiose hunc Dialogum pertractavit Gesnerus, ut vix mihi, quod addam, relictum sit. Summis laudibus has eius lucubrationes effert Heumanus in Poecil. p. 248 seqq. Sed p. 250 miratur eiusdem timiditatem, quod nihil in Codicum inopia corrigere ausus fuerit. (Sed de hac opinione forsitan in praefat. agemus.) Bis eius versionem, bis, ter Graeca emendat, quod suo loco obiter indicamus. REITZ.

ead. l. 2. ΤΡΙΕΦ.) Nothus. Ἀν Τρύφων vel Τρίφων; τὸ Τρίφων non placet. GUYET. At Τρίφων integre & crebro in ipso Dial. occurrit. Quare nihil mutandum. REITZ.

ead. l. 4. Συνένευκας) Lege συνένευκας. GUYET.

ead. l. 5. Βυσσοδομεύεις) Βυσσοδομεύειν quid sit, explicat Scholiast. minor Homer. ad Od. Θ, 273: βυσσοδομεύων, κατὰ βάθους τῆς διανοίας βουλευόμενος, quasi dicas in profundo aedificantem. Add. Od. I, 316. Lucian. de Delat. c. 24, βυσσοδομεύει τὴν ὁρμήν. GESN. Vid. de hoc verbo Toll. & Solan. ad Calum. c. 24. Adde Hom. Od. Δ, 676. REITZ.

ead. l. 6. Κατὰ τὸν ποιητὴν) Il. A, 149, ubi Schol. κερδαλέοφρον, πανούργος τὸ φρόνημα, καὶ περικερδῆ τὸν νοῦν ἔχων, τοῦτ' ἔστι, κερδαίνειν φρονῶν. Sed ad Il. Δ, 339, eadem Schol. κερδαλέοφρον, πανούργος, καὶ φιλοκερδέστατος. Ἦγουν, ἀπατηλὴ, δολερή, ἀλωπεκάδης. κερδάλῃ γὰρ ἀλώπηξ. Et ad Il. K, 44, βουλῆς κερδαλέης, συνετῆς, ὠφελίμου, ἢ πανούργου· παρὰ τὴν κερδῶ, ἦγουν τὴν ἀλώπεκα. A vulpina igitur astutia hoc nominis deductum est, quod proinde non adeo inepte reddi videtur Horat. phrasi ex arte. Poët. vers. 437. GESN.

ibid. Ὀχρος τί σευ) Hom. Il. Γ, 35. SOLAN. Illad. F, 35. Lucian. Iove Tragoedo init. GESN.

ead. l. 7. Ἐνάτην) Hecates, cum ex inferiorum regione in

terram nostram venatum egreditur, quam terribilis sit ad-
spectus, & ad mentem sano etiam excutiendam compara-
tus, graphice descripsit Lucianus in Philopseude cap. 24
seqq. GESN.

ead. l. 8. Τίγί θεῶν — συνήντηκας) Mirum non est, insolito
aliquo visu turbatis, cum ipsa mente, spiritibus, quos vo-
cant, animalibus, corpus etiam ad languorem dari, to-
tumque eius immutari habitum; cuius rei nec in sacris nul-
la sunt vestigia. Vide mihi Dan. IX, 27, Iud. XIII, 22.
Athenagoras in Legatione pro Christianis c. 15, p. 63 ed.
Oxon. Dechair. ex Homer. Il. γ, 131, Χαλεποὶ δὲ θεοί, in-
quit, φαίνεσθαι ἐναργεῖς. Addl. Spanhem. ad Callim. H. in
Pall. 54, p. 592 & 610, & viri docti ad Petron. c. 17, p. 58.
Nota sunt, de antro Trophonii quae dicuntur. GESN.

ibid. Ἐκ προνοίας) I. e. ex Dei providentia. GUYET. Mi-
serissima affectatio. Spanhem. ad Callim. 610, consulto vertit,
quamvis idem inopinatum conspectum dixisset. Vid. pro Lapf.
cap. 14. SOLAN.

ead. l. 11. Ὁ καλὲ Κριτία) Προσφώνησιν hanc, utut Lati-
nis paulo videatur insolentior, non putavi refugiendam,
scilicet ipsum secutus Ciceronem, qui, cum ex Graeco
vertendum esset, προπῖνα τῷ καλῷ Κριτία, dixit Tuscul. I,
c. 40, propino hoc pulchro Critiae. Quamquam nec illud igno-
ro, Critiam illum Socraticum a corporis pulchritudine ce-
lebrari. GESN.

Pag. 238. l. 1. Δυσχεραίνει) Lucianus in Votis five Navi
c. 10, ἢ δυσχεραίνει καθ' ἡμῶν, ἢ ἐκκεκώφεται. GESN.

ibid. Ἡ καὶ τῆς χειρὸς) Ἀπ' ἧ καὶ ἐκ τῆς χειρὸς; GUYET.

ead. l. 4. Διεγειλημμένον) Omittunt hoc verbum Lexica.
Sed tamen quid sit ἐλλαμβάνεσθαι, tradunt ex Dioscoride,
nimirum amplecti, circumplecti, cum de capreolis virium,
vel claviculis sermo est, quarum illas arcto complexu ad
palos arboreisque sese applicant. Erit igitur διεγειλημμένος
λόγος, intricatus, implexus, difficilis. GESN.

ead. l. 5. Ἀναπεμπάζω) Lucianus in Gallo c. 5, ἀναπεμ-
πάζη τὸν ἄνθρωπον. GESN.

ead. l. 6. Ταῦτα, καὶ) Lege τὰντά. GUYET.

ibid. Ἀπαλύξω) Gloss. Graecol. ἀπαλύχων dirigeo. GUYET.
Idem habet Menagius. REITZ.

ead. l. 9. Σκοτοδινίσας) Lucianus in Philopseude. c. 24, ὥς
μὴ σκοτοδινιάσας ἐμπέσοιμι ἐπὶ κεφαλὴν. GESN.

ead. l. 10. Κλεομβρότου) Hic, lecto Platonis de animae im-

mortalitate libro, praecipirem se de saxo dedit. SOLAN. Notissimum est Callimachi in eum Epigramma, sed nimis pulchrum, ut non hic adscribatur. Est autem in Antholog. Graeca l. 3 ultimum:

Ἐπας, ἥλιος χαῖρε, Κλεμβρότος Ἀμβρακιάτης.

Ἦλατ' ἀφ' ὑψίστου τοῖχος εἰς ἅλαδ'·

Ἄξιον οὐδὲν ἰδὼν θανάτου καλὸν, ἀλλὰ Πλάτωνος.

Ἐν περὶ τῆς ψυχῆς γράμμ' ἀναλεξάμενος. GESN.

ead. l. 14. Ἐμβρόντητοι) Ἐμβρόντητους poëtas etiam Lucian. vocat Timon. init. GESN. Cur hoc epitheton poëtis tribuatur, vid. supra Hemsterh. T. I, Tim. § 1. REITZ.

Pag. 239. l. 2. Οὐ γὰρ παρωτός) Solebant ita fere loqui, cum aliquid aut narrari ostendive sibi cuperent, aut ipsi narrare aggredierentur. Prioris generis exemplum est apud Lucian. in Scyth. cap. 4, ubi Anacharsis ad Toxarin: μὴ περιίδης ἀθέατον αὐτῶν ἀναστρέφοντα. Necyom. c. 21, ἀλλ' εἰπέ, καὶ μὴ περιίδης με κ. τ. λ. Contempl. c. 1, περιέβλεπ' οὖν με κ. τ. λ. & Icarom. c. 3, μὴ δὲ πρὸς φίλου με περιίδης. Huc refero obscuriorem paulo in Nigrin. locum c. 6. ἐγὼ δὲ βουλομένη ἂν, εἰ οἶόν τε, αὐτῶν ἀκούσαι τῶν λόγων. οὐδὲ γὰρ οὐδὲ καταφρονεῖν ΑΥΤΩΝ οἶμαι θύμῃς, ἄλλως τε εἰ καὶ φίλος καὶ περὶ τὰ ὅμοια ἐσπουδακὸς ὁ βουλούμενος ἀκούειν εἴη. Illud ΑΥΤΩΝ non ad λόγων refero, quod praecesserat, ita enim nimis inepte cum iis, quae sequuntur, cohaereret; sed auctorem, parum ad verborum ordinem attentum, quae dicturus erat praecepisse quasi, idemque sibi voluisse existimo, ac si dixisset, οὐδὲ γὰρ καταφρονεῖν ΤΩΝ ΒΟΥΛΟΜΕΝΩΝ ΑΚΟΥΕΙΝ οἶμαι θύμῃς κ. τ. λ. neque omnino insolens esse arbitror, ut ex iis, quae sequuntur, superiorem expleri oratio debeat. Licet nunc magis fere Hemsterhusii emendatio mihi placeat. Ceterum propius ad locum, qui prae manibus est, quadrat, quod est apud Comicum in Ranis v. 512, ubi muliercula Pseudo-Herculi aliquid, quod e re illius esset, narratura ita προσιμιάζει, Οὐ μὴ σ' ἐγὼ περιέβλεμαι ἀπελθόντα. De aliis precibus passim Lucianus, quod Index docebit. Iam Herodot. I, 24, ἐπειδὴ σε οὕτω δόκειο περιιδέω αὐτόν. Iulian. Or. V, quae est in Deum matrem, gratias eidem se habere ait, ὅτι μὴ περιεῖδεν ὥσπερ ἐν σκότει πλανώμενον, sed edocuerit rationem mysteriorum &c. GESN. Sed verba illa ex Nigrin. c. 6, ab Gesner. allegata, aliter exponit Hemsterh. quem vide. (sed video ipsum hoc iam notasse.) REITZ.

ead. l. 4. Οὐ μικρὸν) Lucian, in Navig. c. 11; οὐ μικρὸν οὐδ' ἀνκαταφρόνιτον πρᾶγμα ὡς δοκεῖς ἀνακυκλῶν. GESN.

ead. l. 9. Μὴ τι καλὸν παθεῖς.) Hemistichion veteris poëtae videtur. An Homeri? GUYET.

ead. l. 12. Καὶ πον καταπασὼν) Lucian, in Icarom. c. 3, μὴ καὶ σὺ πον τῆς θαλάσσης καταπασὼν, Μενίππειόν τι πέλαγος ἡμῖν ὥσπερ τὸ Ἰάριον ἀπεδείξῃς ἐπὶ τῷ σεαυτοῦ ὄνματι. GESN. Heuman, in Poecil. p. 249, verti vult *spiritum meo*, ne quis intelligat substantiam spiritualem; sed Gesner, videtur ambiguum studio fuisse. REITZ.

ead. l. 15. Σοφιστῶν) Christianos notari τῶν σοφιστῶν voce, infra apparebit. Ceterum Lucianus de Mort. Peregr. c. 13, Christum ipsum σοφιστὴν appellavit: & apud Prudentium Peristephan. X, 40, Christianis Asclepiades Syriae Praefectus hoc nominis tribuit: Quis hos Sophistas error induxit novus? GESN.

ibid. Ἐξώγῃσσε) Etiam hic Lucianum imitatus est noster, nisi quod paulo modestius ille hyperbola utitur, in Philopoli. cap. 39, τοιαῦτα ἀκούσας ἦκω, ὥσπερ οἱ τοῦ γλεῦκους πίνοντες, ἐμπεφουσημένος τὴν γαστέρα, ἐμῆτου δρόμενος κ. τ. λ. Simili fere metaphora, sed alio instituto, utitur Elihu, Job. XXII, 18 seq. GESN.

Pag. 240. l. 3. Φῦ, φῦ, φῦ) Τὸ φῦ hic pro φεῦ admirantis videtur. GUYET. Φῦ — ἰοῦ — αἰ) Praeterquam quod pueriles valde exclamationes istae, ne Graecum quidem illud φῦ. Forfan legendum φεῦ. SOLAN.

ead. l. 6. Ὡς τὰς νεφέλας — φουσηματος) Horum verborum omissa est interpretatio a Micyllo ex editione Paris. 1615, f. & Basil. 1619, 8; quem sequuntur Gallus Ablancurtius, & Drakius Britannus. Fingitur autem ructibus Critiae excitatus in Propontide Boreas, quo adversum renente, ingredi Euxinum Pontum naves nisi funibus de litore adiutae non potuerint. Nam οἰχεσθαι πάντων (frequenti praepositionis *eis* ellipti) hic valere ingredi, nemo negabit, nisi si quis putet, secundo Borea intrari e Propontide Pontum, id est, versus septemtrionem navigari posse. Sed etiam illud hinc apparet, Critiam, ut excitare halitu Boream posset, debuisse constitutum esse eo circiter loco, ubi est Constantinopolis. Quod quorsum valeat, in disputatione dictum est, § 26. GESN.

ead. l. 7. Λάβρον) Homerica vox, Iliad. B, 148. Odyss. O, 293. GESN.

ead. l. 8. Προποντίδα) De alia absurditate non dicam; sed id rogo, ubinam gentium stantes hos facit, ut a statu alterius Boreas Propontida perflet? Ego, ut quod sentio dicam, Constantinopoli hoc scriptum puto. Alioqui cur de Propontide scriptor cogitarit, non video. Addo votum eiusdem de compescendis Scytharum excursionibus in fine Dialogi; unde satis liquet, in ea regione habitasse, quae iis gentibus vicina esset. Vide etiam *Nep. c. 6*; unde conicio, tres hosce libellos ab eodem viro scriptos, qui Lemni habitaret. SOLAN.

ead. l. 9. Κάλων) Α κάλος σχοινίον, pro κάλος. GUYET.

ibid. Τὸν Εὐξεινον) Τὸ εἰς excidisse videtur librario. GUYET. Sed saepe omittitur cum verbis veniendi, maxime Homero, ut *Il. E, 773, Τροίην ἴξον*. Plura ex eod. L. Bos de Ellipsi. p. m. 268. Adde Nostrium supra *Dea Syr. c. ult. γάμον ἰέναι*, & *Theogn. v. 1172, — ἥλυθε ἀθανάτους*. Quare nihil infero εἰς opus erit. REITZ.

ead. l. 12. Πόσος κορκορύμις) Locus videtur expressus ex illo Aristoph. in *Neb. v. 38 seq. εἴτ' ἐταράχθης τὴν γαστέρα καὶ κλόνος ἐξαίφνης αὐτὴν διακορκορύγησεν*. Ubi κλόνος secundum Scholiasten est στρόφος τις καὶ εἰληξ' διακορκορύγησε autem ponitur ἀντὶ τοῦ ἤχησε — ἡ ἐμμιμήσατο τὴ φωνή (ὁ ποιητῆς, ut interpretor) τῶν ἐντέρων τὸν ἦχον. GESN.

ead. l. 13. Πολύωτον) Forte, ut famam finxere. *Virg. Aen. IV, 181 seq. — Cui quot sunt corpore plumae, Tot vigilēs oculi subter, — tot subrigit aures*. GESN. Ut regibus multas aures tribuit Xenoph. quod indico ad *Schol. de Calumn. cap. 5*. REITZ.

ead. l. 14. Τερατώδες) Τὴν τερατώδη παροιμίαν, τὸ τερατώδες ἔπος. GUYET.

ead. l. 15. Τῶν ὀνύχων) Non reperio apud paroemiographos, quid sit δι' ὀνύχων vel ἐξ ὀνύχων ἀκούειν. Io. Alb. Fabricius in literis ad Reimarum, διὰ τῶν ὀνύχων ἀκούειν, inquit, dictum de homine, qui totius auris, perinde ut *Argus oculus, qui διὰ ὀνύχων videbat*. Quae si vera est ratio, & quidni vera sit? comparandus cum h. l. est ille apud *Lucian. in Dear. Iudic. c. 8*, ubi oporat *Paris ὥσπερ Ἄργος ὅλα βλέπειν τῷ σώματι*. Item *Catullian. illud 13 ult. Quod (unguentum) tu cum olfacies, Deos rogabis, Totum ut te faciant, Fabulle, nasum*. Denique illud apud *Aristaenetum Epist. I, p. 5, ἐκδεδυμένη μὲν εὐπρεσωποτάτη· ἐκδύσα δὲ ὅλη πρόσωπον φαίνεται*. Sed sunt hoc genus infinita. Simillimum illud:

Plauti Stichus V, 5, 20, *Ubi perpruriscamus usque ex unguculis.* GESN.

Pag. 241. l. 1. Κήμην) De Baccho. Alludit ad γαστροκήμην. GUYET. Iuppiter Bacchum ex se conceptum, confla- grantisque Semeles utero ereptum, femori suo inferuit, & exacto legitimo gestationis tempore edidit. Vid. Lucian. Θ. Δ. IX. Quod autem κήμην, *suram*, vocat, non μνηδὲν, alludit, credo, ad γαστροκνημίας nomen, in quo lascivivit etiam Lucianus V. H. I, c. 22. Latinus sermo illum lusum vix admittit. GESN.

ead. l. 2. Κεφαλὴν κύουσαν) De Minerva. GUYET. Pallas in cerebro Iovis concepta, quam periculoso edita partu fuerit, suo more describit Lucianus Θ. Δ. VIII. GESN.

ibid. Ἀνδρείαν φύσιν) De Salmacide, Scythone, Tiresia, Coeneo, Iphide nota omnia ex Ovid. Metamorphoseon libris: ut & de feminis Alcyone, Philomela & Progne, Pieridibus, Nyctimene, Scylla &c. in aves mutatis. GESN.

ead. l. 5. Ἄλλ' ἐπεί σε) Homer. Od. N, 228. SOLAN. Ex Od. O, 260, ὦ φίλ', ἐπεί σε δύνοντα κίχον τῷ δ' ἐνὶ χάρῳ. GESN.

ead. l. 11. Ὑπερον) Vulgo nominandi casus in Lexicis, ab ipso etiam Stephano, post quem errare nemo sibi turpe putat, effertur ὕπερος, genere masculino, sed Wolffg. Seberus ad Polluc. VII, 107, neutro genere rectius adhiberi docet, quo usus etiam est Lucianus in Philop. c. 35, ex quo loco illud simul discimus, non iniuria hic metuere Triephontem: fieri enim, si Dis placet, posse, ut ex pistillo fiat homo, eo loco docemur: quidni contra pistillus ex homine? GESN.

ibid. Θύρετρον) Θύραιμα Hesychio & Suidae. An ianuae munimentum? *la barre de lhuis.* GUYET. Hesychius, & ex ipso forte Varinus, distinguunt ab invicem θύρετρα, id est, θύρας, & θύρετρα, hoc est θυράματα, quae tamen & ipsa vox interdum ianuam seu fores ipsas significat; quamquam etiam cardines interdum verti debeat, ut apud τοὺς δ' 3 Reg. VII, 50. Ego crediderim, quidquid etiam de hac distinctione, suspecta certe Stephano, sit, auctorem prae oculis habuisse locum e Philopseude Luciani iam laudatum, ubi etiam ὁ μόχλος τῆς θύρας mutatus in hominem dicitur. GESN.

ead. l. 12. Ἀπεργάζεται — κατάβελξις) Ultimam hanc vocem pro κατάπληξις substitui. Rationem emendationis, ul-

rimis verbis Triephtonis & cap. 9 Φιλοφ. lectis, facile intelliges; ex eo enim libello haec omnia palam petita: confer omnia haec cum illius c. 34, 35 & 36. Retineri tamen potest vulgata scriptura, quia nihil adeo absurdum est, quin ab hoc scriptore dici potuisse videatur. SOLAN.

ead. l. 13. Κατάπληξις) Ἀντὶ ἀκούσματος καταπληκτικοῦ ut ap. Lucret. IV, 1157, *Magna atque immanis* (amasia) *κατάπληξις plenaque honoris*, a saucio amatore vocatur. GESN.

ead. l. 16. Ἐτι με ἔξεσθαι) Qui per tale numen iurat, a quo vindicari periurium non potest, ille non verebitur periurium committere, si nimirum de illius impotentia constet. Triepho autem putat, adeo constare de Iovis aetherii futilitate Critiae suo, ut non dubitaturus sit, illius stramineo numine ad periurium abuti. Quanto autem rectius hic Noster, quam Cicero, qui tanquam e Porticu unus ita disputat, Offic. III, 29, ut in iureiurando non ad metum Deorum aut iram respici debere dicat. Sed de ira DEI Latentius viderit: nos iam non philosophamur. GESN.

ead. l. 17. Ἀμπνεύμεναι) Verbum Homerice praeter rationem ac necessitatem inflexum, ut ante ἀμπνεύσων &c. GESN.

Pag. 242. l. 4. Θεοὺς πάντας) Unde hoc fit? Vulcanum enim solum in terram praecipitatum fuisse Homerus tradit. GUYET.

ead. l. 5. Θεοπεσίῳ βηλοῦ) Hom. Iliad. A, 591, & Θ, 23. SOLAN. Cetera Homeri idem Solanus ubique adduxerat, quae & Gesn. Quare ea deinde non bis addemus. REITZ.

ibid. βηλοῦ) Quid sit βηλός, cum de coelo sermo est, disputatur in Scholiis min. ad Il. A, 591. Noster hic respexisse imprimis videtur ad Iliad. O, 23. Hyperbolam enim puto, nec, ubi omnes Deos Iuppiter deturbaverit, reperio. Ceterum etiam Lucianus historiae meminit Contempl. cap. 1. GESN.

ibid. Σαλμωνέα) Salmonei historiam praeter alios habet Apollodor. Biblioth. I, 9, 7. Virgil. Aen. VI, 580. GESN.

ead. l. 7. Τιτανοκράτωρ) Rem ipsam apud Homerum invenies; nomina haec non item. GESN.

ead. l. 8. Παρ' Ὀμήρῳ) Atqui apud Homerum nullibi haec voces reperiuntur. SOLAN.

ead. l. 11. Κύκνος) Notum Epigramma:

Ζεὺς κύκνος, ταῦρος, σάτυρος, χρυσὸς, δι' ἔρωτα

Λήδης, Εὐρώπης, Ἀντιόπης, Δανάης. GESN.

ead. l. 13. Ἐκεῖνος) Ego mallem ἐκεῖνο, ut ad Europam

refetretur. SOLAN. Vérti, quasi legeretur ἐκείνο, quod est multo concinnius, quamquam non statim, si reliquas auctoris ineptias spectes, verius. GESN.

ibid. Ἐπομόσατο) Ab ἐπομός, vel ἐπομίζω, interpres. Scribo ἐπομόσατο ab ἐπομός. GUYET. Ἐπομόσατο) Secundum interpret. Lat. legendum erat ἐπομίσσατο ab ἐπομίζω, quamvis hanc vocem in Thef. Steph. non reperiā. KUSTER. Quamvis absurdissima sint in hoc libello omnia; sic, ut emendare iubet Kusterus, scripsisse auctorem, dubium nulum esse potest; ideoque invitis libris nostris in textum recepinus. Omnes enim ἐπομόσατο habent. SOLAN. Ἐπομόσατο) Fictum, ut videtur, ad hanc rem ab auctore nostro, vel alio verbum; Lexicographis certe ignotum. Simile apud Plinium succollare. GESN. Ἐπομόσατο) Et si ter quater ἐπομοσόμεθα & ἐπομόσομαι deinde in hoc Dial. sequuntur, iurandi significatione, & o brevi; hic tamen ipsum factum loquitur, id hic locum non habere: quare Kustero ac Solano auscultavi: nec enim ratio apparet, cur verbum ab analogia recedens hic fingere libuerit. Nam ἐπομός est superior humeri pars. Vid. Foef. REITZ.

ead. l. 14. Ἡροπρία) Ita apud Lucian. Conc. Deor. cap. 7 seq. Momus ad Iovem, Τιμυί, inquit, μή σε καταθύσῃ τις ξυλλαβὼν, ὅπῳτ' ἂν ταῦρος ᾖ, ἢ τῶν χρυσοχῶν τις κατεργάσῃται χρυσὸν ὄντα, καὶ ἀντὶ Δίδε, ἢ ὄρμος, ἢ ἐλλόβιον ἡμῶν γένει. GESN.

Pag. 243. l. 1. Κατεκεντέννυτο) Fortē κατεκεντέννυτο & κατακεντέννυμαι. GUYET.

ibid. Αἰθίοψι) Vix peius de Iove suo meritis est Homerus aliquo in loco, quam Il. A, 423, ubi Iuppiter ad Aethiopas profectus XII dierum convivia cum illis celebrat, post quorum demum finem Thetidi precaturae ad eum aditus conceditur. Vix enim in adulteria Iovis saepius invehuntur, aliaque eius facinora, gentiles & Christiani, quam istas XII dierum epulas bono viro invident. Vid. Lucian. de Sacrif. c. 2, Iup. Trag. c. 37, Arnob. contra gentes lib. VI, pag. 192. Versum hexametrum ἀμετρον rependisse alio claudicante, sine fraude fuerit. GESN. Vid. si operae videtur, L. Bos Obs. Crit. p. 129. REITZ.

ead. l. 3. Ἡλίου). Pluralis ille etiam legitur apud Thucyd. VII, c. ult. pro aestu radii sive solis: οἱ δὲ ἥλιοι, ait, — καὶ τὸ πνίγος ἐστὶ ἐλύπει. Ubi Duker. alia exempla addit, in quibus & pro radiis, & pro diebus pluralis ἥλιοι ponatur.

Sed & alia Graeci interdum in plurali adhibent, quae videntur plur. carere, ut αἰμάτων ap. Lycophr. 804 & 1249. Ἀέρων, Diod. Sic. III, c. 34, ror. Κέναις φημίαις, idem XI, 40. Πίστασι ἐνέριον, ibid. cap. 58. Ταῖς ἀληθείαις, Phal. Ep. 41. Φυγαί, ib. Ep. 19. Θανάτοις ἢ φυγαῖς, Dion. Hal. VII, 472, 10. Ἐν ταῖς ἐρήναις, Diod. Sic. II, c. 41. Πρόσωποις de facie unius virginis, Achill. Tat. I, p. 8. Τῶνους vulgatissimum Dion. Halic. VII, 473 pr. & apud quosvis. Ἐλπίδων, quod & Latinis usitatum, Diod. Sicul. p. 297, v. 7 ed. Basf. & passim: Θάλαμματα Psalm. CX, 1. Αἶθ. XIII, 22. Eph. II, 3. Sic πλούτους supra Icarom. c. 4. Et Fugit. c. 20. REITZ.

ibid. Τροβεβρυγμένος) Non ausim damnare Nominativum. Ne quid de locis Luciani dicam in hac ipsa editione emendatis, statim Ἑμπν. c. 1, τοῖς παλαιοῖς οὖν ἴδοξε — τὸ μὲν πρότερον οὐδὲν ἔκινε, καὶ οὐδὲν ἔχει τὰ ἀρκούντα παρὰ τὸς τέχνους. Nempe in optimis quibusque talia invenias. Herodot. I, 28, Νησιώτας δὲ τί δοκῶσι εὐχεσθαι ἄλλο, ἢ — λαβεῖν ἀρώμενοι Λαδοὺς ἐν Θράκῃ. Aelian. V. H. IX, 26, Ἡέλου τι αὐτοῖς προσάξει, ἐμὸς μὴ ἀτυχῇσιν αἰτήσας. Ipse canōn Homer. Iliad. B, 353, Φημὶ γὰρ οὖν κατὰνεῦσαι ὑπερμενέα Κρονίωνα — Ἀστράπτην ἐπαδὲξ' ἐλασίμα' σήματα φαίνων. Ubi Eustathius ἀνακλόουζαν quidem & σολοικοφανέστερον agnoscit, sed studio quaesitum ad vim orationi addendam & speciem ποινῆς. Τροβεβρυγμένον Lucianum esse, Index docebit. Est autem diminutivum, ut piissare. Sic Plaut. Aul. III, 6, 36, Ego te reddam modicum probe. GESN. At locus ex Prometheus § 16 ab Gesn. in ed. Philop. allegatus, merito etiam Hemsterhusio est suspectus. Vide, quae ad Fugit. c. 2 notavi. REITZ.

ead. l. 4. Πρωγὰν τῆλιν.) Barbam etiam promissam Iovi suo obicit Iuno; ap. Lucian. Dial. Iovis & Iunonis, quod nihilo secius utragalis cum Ganymede luderet. GESN.

ead. l. 5. Ἀετοῦ — Ἰδης) In aequum transformatus Iuppiter ab Ida monte Ganymedem rapuit. In Idae item montis vertice Iuppiter cum Iunone concubuit: quod paulo post iterum, iungit Noster. GESN.

ead. l. 6. Κυφορεῖν καθ' ὅλου τοῦ σώματος.) Tῆς κεφαλῆς καὶ τοῦ μηρού. GUTT. In Dial. Neptuni & Mercurii, ille εὐγε, inquit, ὡς ἔκασ ἡμῖν κυφορεῖ ὁ γέννατος, καὶ παντὰ χεῖρ τοῦ σώματος. Iam dictum, in femore Bacchum, in cerebro Palladem a Iove gestatam. GESN.

ead. l. 9. Προφῆτης) Ita etiam Ael. Phil. Plur. v. 11, κατὰ

ὄν καὶ μάντις, ὡς φαίνεται, σοφός. Paulo ante λοξίαν vocat rat Comicus, unde est ἀμφίλοξος, quod hic apud Nostrium statim sequitur. Comparanda, quae de λοξία (quasi obliquum dicas) doctissimi interpretes ad Aristophan. l. c. & quae Macrobi. Saturnal. I, 17. Lucian. Dial. Iunonis & Latoniae, Ἀπόλλων προσποιεῖται μὲν πάντα εἰδέναι, καὶ τοξεύειν, καὶ καθαρίζειν, καὶ ἰατρὸς εἶναι, καὶ μαντεύεσθαι & in Decrer. Deorum, quod ipsorum Comitibus subiungit pag. 716, caverur, ne tam multa solus faciat Apollo, sed unum aliquid eligens, aut vatem, aut citharoedum, aut medicum denique agat. GESN.

ibid. Ἰατρὸς) Cur a vulgari lingua hic omnes recedant libri, ego sane non intelligo; servavi tamen. SOLAN.

ead. l. 10. Ψευδομαντίν.) Lucian. & haec vox est, qui dialogo, quo Alexandri praestigias detexit, id nominis fecit. GESN.

ibid. Τὸν Κροῖσον διαλογητέα) Adscripserat la Croze: Vid. acta Achatii episcopi in actis martyr. sel. p. 140. Non vero satis distincte, ad quae verba id pertineat, quod illo libro destitutus indagare nequeo. REITZ.

ibid. Κροῖσον) Utrumque oraculum profert Lucian. Iov. Trag. c. 20. De Croeso quidem pervulgatum illud, Κροῖσος ἄλυν διαβάς μεγάλην ἀρχὴν διέλυσαι, ubi hostiumne foret imperium, an Croesi, incertum: de Salaminio autem, ὃ δὲ Σαλαμῖς, ἀπολεῖ· δὲ αὐτὰ πᾶσα γυναικὲς, ubi nota, Lucianum adiucere, καὶ Πέρσαι γὰρ οἶμαι, καὶ Ἕλληνες, γυναικῶν τέκνα ἦσαν· ut adeo haud obscure applicet ad cladem Salaminiam, qua Persae navali proelio victi sunt: ex Herodot. vero VII, 141 seq. Plut. in Themist. p. m. 212, & omnium copiosissime ex Oenomaio Cynico apud Euseb. Praepar. Evang. V, 24, de ipsa historia satis constat. Quid igitur Noster sibi vult, cum Salaminios hoc oraculo peritisse dicit? Scilicet, superficialiam valde hominis fuisse doctrinam, iudicium fere nullum, ex tota commentatione apparet, & nos in dissertatione nostra monuimus. GESN.

ead. l. 15. Ὅσον . .) Homerus ἴσσει, μετρίῳ καὶ, quod & servari debuit. SOLAN.

ibid. Ἐννιάχιλοι) Hom. Iliad. E, 869, & B, 148. SOLAN. Nescio, an hic quoque memoria lapsus sit auctor, cum tantum Neptūnō clamorem tribuit. De Marte enim Homer. II. E, 860: ὃ δ' ἔβραχε χάλκῃς Ἄρης Ὅσσον τ' ἐννιάχιλοι ἐπὶ ἄχον ἢ δεκάχιλοι. Quid igitur ad hunc Stentor? II. E, 786:

ὅς τις αὐδ' ἴσασχ' ὅσον ἄλλαι πεντήκοντα. Ceterum ἐννοσίγαιος, & ἐννοσίχθων saepius apud Homerum: ita autem appellarunt veteres Graeci Neprunum, quod terrae motus, aquarum subter in terrae cavis undantium fluctibus acciderent, quorsum vid. Gell. N. A. II, 28. GESN.

ead. l. 16. Σηισίχθων) Non est HomERICA vox, sed vere tamen. Homero passim ἐννοσίχθων & ἐννοσίγαιος. SOLAN.

Pag. 244. l. 2. Τὴν Τυρῶ) Vide Lucian. Dial. Nepruni & Enipei. GESN.

ead. l. 3. Δημαγωγός) Ἀν προαγωγός; GUYET. Demagogi enim non tantum vi iniusta oppressis auxilio erant, sed saepe, ut maior esset apud populum gratia, etiam qui malo digni essent, poenae subtrahebant, quale etiam in Romana rep. improbos Tribunos plebis, aliosque, qui populares videri vellent, videmus interdum molitos. Et pridem ex Budaeco observavit H. Stephan. de verbo δημαγωγεῖν, latius patere eius significationem, & simpliciter pro concilio, seu allicio, sive emerget gratiam, poni. Fabula ipsa est apud Homer. Od. Θ, 268, Lucian. Θ. Δ. 17, Ovid. Art. Am. II, 561 seq. Amores Neptuni recensentur Clem. Alex. Protr. pag. 20. Quam inepte cohaereat narrationis huius filum, in disputatione iam indicatum § 25. GESN.

ead. l. 7. Ἐκλαυσε) Antea in omnibus legebatur ἔκλυσε; quod palam corruptum, reiecimus. Sententia lecta emendationis rationem satis aperiet. SOLAN. Alludit ad mare, quod terram inundat. Guyet. Nexus non admittit hanc allusionem. Sed Solani coniectura vera est: neque quisquam dubitabit, κλαίειν τινὰ recte dici, qui legerit Homer. Iliad. Ω, 511, — κλαῖεν δὲν πατέρ' — αὐτὲ Πάτροκλον. Et Aelian. V. H. VI, 1, γερῶς κλαίειν. Ignoscat ergo Gesner. quod versionem hic mutaverim. REITZ.

ead. l. 9. Ἐπέκειτο δὲ τῷ Ἡφ.) Odyss. Θ, 354. SOLAN.

ead. l. 11. Προσβύτην) Προσβύτατον θεῶν vocat ipse Iuppiter Od. N, 142. Vid. Spanh. ad Aristophan. Plut. 1051, ubi προσβυτικοὶ θεοί. GESN.

ead. l. 14. Μή μοι) Ellipsis τοῦ λέγε, vel similis. Ita fere Chorus apud Sophoclem, Aiac. Flagellif. 192: μὴ, μὴ μ' ἀνάξ. κ. τ. λ. ubi Scholiasta: τὸ πλήρες, μὴ, μὴ μοι. Aristoph. Equit. 19: μὴ μοι γε, μὴ μοι, μὴ διασκανδίσσης. Sed respexisse proprie videtur auctor Aristoph. Neph. 83 seq. ΦΕΛ. Νῦν τὸν Ποσειδῶν τοῦτον τὸν Ἰππιον. ΣΤΡ. Μὴ μοι γε τοῦτον μηδαμῶς τὸν Ἰππιον. GESN.

ibid. Κακὸς δαυλον) Lepide miseram servitutis suae conditionem, apud matrem deplorat Mercurius in Dial. Maiaie & Mercurii. GESN.

ead. l. 15. Ἀσελγομαι.) Specimen eius ἀσελγομανίας habes Od. Θ, 335 seq. Lucian. Dial. Apoll. & Mercur. GESN.

Pag. 245. l. 1. Προδιαβληθῆναι) Cum in Thucyd. VI, c. 75 ε. edatur προσδιαβαλεῖν, ubi Codd. omnes rectius προδιαβαλεῖν, & πρὸ non πρὸς in hoc compositio usitatum, addito hoc Philopartridos testimonio fateatur Duker. miror, quare hoc isthic in textum non fuerit admissum. Interim προσδιαβάλλομαι affert Steph. ex Plut. Pericl. quod suo loco non spernerem. Τῷ προδιαβάλλω utitur & Herodian. II, 1, 7, aliique. REITZ.

ead. l. 5. Τὴν Γιγαντοκτείον) Τῆς Γιγαντοκτενίδος θεοῦ dicere debuit: nam τὴν τῆς Γοργόνος κεφαλὴν γιγαντοκτενὶν vocari, non placet. GUYET. Gorgonis caput vocare Deam gigantum interfectricem, non placet. MENAE.

ead. l. 10. Γοργόνος) Adscriptus frater Gorgonius Γοργούς. Sed & hoc indicium puto, non scriptum a Luciano hunc Dialogum. REITZ.

ibid. τοῦτο) Non habet hoc τοῦτο, quo referatur, nisi forte τὸ τῆς Γοργόνος χεῖμα velis intelligere. GESN. Nihil difficultatis video, si χεῖμα intelligas, vel quasi demonstrative, ut apud Aelian. X, 10, τοῦτο βούς, οὕτως ἵππος. REITZ.

ead. l. 13. Ἐτεροκλινῆ) Schol. ad II, H, 26: ἑτεροκλινὴς ἡ τέλη καλεῖται, ὅταν οἱ νικῶντες νικῶνται, ἢ ἀνὰ πάλιν ἐκ τέρου τοῦ ἀγέροισι τὴν ἀλκὴν καὶ δύναμιν παρέχουσιν & ad II, Θ, 171: ἑτεροκλινῆ, ἑτεροκλινῆ, τὴν τοῦ ἐναντίου ἀλκὴν καὶ δύναμιν περιποιούσαν. Consentit etiam Hesychius. Recte igitur, primo, sensus huius loci in versione est a me expressus. GESN.

Pag. 246. l. 2. Μυρία) Μυρία imprimis seu μυριάς ὅσα Διὶ grata putabant, & in sacrificiis adhibebant; vid. II, A, 40, 41; quem locum false παραφράζει Eutichus de Sacrif. cap. 3. GESN.

ead. l. 11. Αὐτὴ κέρη) Gorgonum historiam praeter reliquos diligenter recitavit Scholiast. Pindari ad Pyth. XH; p. m. 253 b. Ἀποδερτομεῖν Hesiodi verbum est in Θεογ. v. 280, ubi similiter hanc historiam narrat; cuius si physicas explicationes desideres, assatim tibi nugarum Scholiastae ad eum locum dabunt. Doctiora sunt & veriora, quae copiose de iis disputat H. Dodwellus in diss. de vero Peripli Hannonis tempore Tom. I Geographorum Hudson. § 2. ad 7,

ubi totam rem ab Hesiodo confictam docet. De narrationis huius ineptiis dixi in diss. § 25. Περιφθεῖν, dubitō, an apud alium veterem legatur. Προσεταιρίζεσθαι honestum alias vocabulum. GESN.

ead. l. 13. Ἐπαοιδίαις) An ἑπαοιδαῖς; GUYET. Ἐπαοιδὴ Homericum quidem Od. T, 455. Sed ἑπαοιδία Hesychio φαρμακεία, γοντεία. Quare nihil mutaverim. REITZ.

ead. l. 15. ΤΡΙΕΦ.) L. Fr. H. & B. 2. recte. In reliquis Κριτ. mendose. SOLAN.

Pag. 247. l. 3. Νῆ τὸν ἄγνωστον) Ignotus ille Atheniensium Deus, si a Christianis abeas, vix cuiquam memoratus reperietur. Sed hic homo incaute admodum suas fraudes obtrudit. SOLAN.

ead. l. 6. Μυρίας . .) Hic, quisquis est, larvatus Lucianus palam iam ad undecim millium virginum decantatam fabulam alludit; nam quod Cretam nominat huc minime facientem, ob versum ex Homero concinnatum hoc factum est; nec adeo solliciti sunt mendaces de suarum fabularum circumstantiis. Fabula enim narrat, Ursulam ex Britannia Coloniam Agrippinam vectam ibi cum undecim millibus virginibus ab Hunnis trucidatam. Haec autem fabula seculo demum XII, saltem quod ad undecim millia illarum virginum, quas hic spectamus, attinet, in orbe Christiano narrari coepit; quamvis res gesta ponatur circa IV seculi finem. Rem hanc ulterius prosequi nec vacat, nec lubet; sed vel hinc mihi satis constare videtur, auctorem inficere huius libelli mille ad minimum post Lucianum annos vixisse; donec vir aliquis doctus aut in Creta insula, aut ubi gentium volet, decem nobis millia virginum trucidatarum eruat. SOLAN.

ead. l. 7. Νῆσος ἐν) Hom. Od. A, 50. SOLAN.

ibid. Κρήτην) Neque Io. Meursius in Creta, neque quisquam alius, quidquam, quod sciam, protulit, unde lux certa inferri huic loco possit. Suspiciabatur Maturinus Veyssiere la Croze, hoc accidisse Aureliani Imperatoris anno tertio, quo Gorthi Europam & Asiam caedibus & incendiis vastarunt. Utitur testimonio Zosimi, cuius I, 46, haec sunt: Πρόσω δὲ τῶν Σκυθῶν ἐλασσάντων, καὶ Ῥωμαίων αὐτοῖς ἐπακολουθούτων, οἱ Κρήτην καὶ Ῥόδον περιπλεύσαντες βάρβαροι, πράξαντες οὐδὲν ἀφηνήσεως ἄξιον, ἀνεχώρησαν. Coniecturam damnare plane non ausim: charactera autem temporis hinc peti non patiar, (vid. diss. § 26) sed cum omnino
Lucian. Vol. IX. K k

sit coniecturis agendum, satis quoque probabiles afferri a me posse arbitror. Cretam cum Palaestina saepe confundi, notatum Huetio, Dem. Evang. IV, 8, 9. Ipsa Gaza Minoa dicta teste Stephano Byzant. h. n. ut prope illam Minois. De magna Cretensium & Gazaeorum cognatione Bochart. Canaan. I, 15, & Lakemach. Observatt. II, 2, 6 seq. qui colonos Cretensium Gazaeos & ceteros, qui *Cretici* in Scriptura S. appellantur, autumat. Porro cum Imperator Iulianus aperte ad gentilem superstitionem relapsus esset, pluribus in locis imperii Romani, magna licentia gentiles adversum Christianos insurrexere, impune scilicet, quidquid ausi forent, sub tali Imperatore laturi. Cuius rei tum alia sunt exempla a nostris, qui tum vixere, scriptoribus relata, tum haud parum ad rem nostram facere videtur, quod Gregorius Nazianzenus habet oratione *στηλιτευτικῇ* prima pag. 87, ubi de Arethusiorum, Gazaeorumque in Christianos saevitia hoc inter alia refert: οὗτοι λέγονται, ΠΑΡΘΕΝΟΥΣ ΑΓΝΑΣ καὶ ὑπερκοσμίους, ἀψάστους μικροῦ καὶ ὀφθαλμοῖς ἀρρένων, εἰς μέσον προαγαγόντες καὶ τῆς ἐσθλότητος γυμνῶσαντες, ἵνα τῇ θεᾷ πρότερον ἐνυβρίσωσιν, εἰτ' ἀνακείραντες καὶ ΔΙΧΑΣΑΝΤΕΣ — οἱ μὲν ἰδίῳ ὁδοῦσι κατ-εστιαθῆναι — οἱ δὲ σπαίρουσιν ἐν τοῖς σπλάγχνοις συῶδη τροφήν ἐπισπείραντες, συῶν τοὺς θερμότερους ἐπαφίεναι κ. τ. λ. Tradunt eadem Sozomenus V, 9, & Theodoritus III, 6. Ad eadem tempora pertinet, quod in Martyrologio Ro. ad VIII Sept. refertur: *Gazae in Palaestina sanctorum Martyrum Eusebii, Nestabi, & Zenonis, fratrum, qui tempore Iuliani Apostatae, irruente in eos turba gentilium discerpti atque necati sunt.* Habemus ergo apud Cretenses Palaestinae virgines castas membratim dissectas sub Iuliano. Haec quidem magis ad h. l. facere mihi videntur, quam illa, quae e Zosimo vidimus. Quod obscure ita Gazam signat auctor, vel eruditionis ostentandae causa fecisse potest, vel studio obscurare factum, quod invidiae adhuc multum haberet, voluit. Neque vehementer contra dixerim, si quis in ipsa Creta insula tale quid tum contigisse putet. Nam quod *μυρίας* dicit, nihil nos debet morari, qui insanas hominis hyperbolas plures in exigua commentatione deprehendamus. GESN.

ibid. Κρήτην δέ μιν) Κρήτην δέ τέ μιν. GUYET. Optime. Et sic iam versus restitutus. REITZ.

ead. l. 13. Τάφον) De sepulcro Iovis agit Io. Meursius in Creta III, 4. Add. Spanh. ad Callim. H. in. Iov. v. 8.

Cave autem putes, aliunde de Iovis sepulcro constare Nostro, quam ex Luciano, quem semper prae oculis habuit, quique eius meminit, tum alias, tum in Iov. Trag. cap. 45. GESN.

ead. l. 14. Δόχμια) Hanc vocem emaculavimus: antea enim in omnibus δόχ — legebarur. SOLAN. Δόχμια) Δόχμους πλάγιον seu obliquum significare, Lexicographi dicunt, quorsum equidem in versione respexi; *valles*, quas interpretes etiam adhibet, ex rei natura adieci: antrum enim esse, communiter traditur. Si quis tamen λόχμια legere velit, Δ in Δ vel λ in δ mutato, ut est facilis harum literarum confusio, non repugnaverim: tum enim lucos virentes significaret, quorsum sequens λόχμαι pertinet. Platonis L. I de Legibus principio commodissimam & amoenissimam ad hoc antrum (Idaeum, in quo educatus Iuppiter, ab altero Dictaeο, in quo natus est, distinguendum) a Gnosso ad-euntibus viam laudat. GESN. An λόχμια; *Guyet.* Bene, & hoc recepi. REITZ.

Pag. 248. l. 1. τὰ ὄργια) Adscribam verba Servii ad Virg. Aen. IV, 302, valde huic loco opportuna, cum non adeo obvia sit, quae hic requiritur, *orgiorum* significatio. ORGIA apud Graecos OMNIA SUNT SACRA, ut apud Latinos CAERIMONIAE. Sed iam abusive sacra Liberi orgia vocant, vel ἀπὸ τῆς ὀργῆς, a furore, vel ἀπὸ τοῦ ὄρους a monte. In qua quidem etymologia ratione alleganda, si modo ipse illam approbat, videtur tollere, quod paulo ante posuerat: utraque enim ratio ad Bacchica sacra respicit. Melius igitur, qui ἀπὸ τοῦ εἶργειν, ab arcendo, vocem natam volunt: occultabantur enim caerimoniae, arcebanturque ab illis curiosorum tum aures tum oculi. Ceterum hoc vult Critias, ignorato illo carmine & caerimoniis, ex Cretensium virginum capitibus non posse Gorgonas fieri, Palladaque eximium aliquid sibi retinere. GESN.

ead. l. 9. Ἀσελγ. — μίξως) Respicitne ad Il. Ξ, 197 seq. ubi Iuno meretriciis artibus Iovem ad concubitum, medio die, in Idae montis vertice, impulit? Iam obiecerat hoc Homero Minucius Felix XXII, 4, quod narret, Iovem cecisso Veneris illeſtum, flagrantius, quam in adulteras soleat, cum Iunone uxore concumbere. Et σύγχρονος Nostro Gregor. Nazianz. Orat. σθλητ. I, p. 104, τίς δὲ ἡ θαυμασία μίξις τοῦ νεφεληγερέτου, καὶ τῆς σεμνῆς Ἡρας, ἥνικα ἀσχημονεῖν αὐτὸν ἀναπείθει μεσοῦσης ἡμέρας. Interpres Gallus ad incestas cum fratre sororis nuptias refert. Sed fere est, ut turpius

etiam quiddam suspicer, quod hic Iunoni obiicitur, de quo Theophilus Antiochenus III, 3, τὴν τε Ἥραν ἰδίαν ἀδελφὴν μὴ μόνον τὸν Δία γαμεῖν, ἀλλὰ καὶ διὰ στόματος ἀνάγοντο ἀρρήτοποιεῖν. Et III, 6, Χρύσιππος δὲ πῶς οὐχ εὕρισκεται σημαίνειν, τὴν Ἥραν στόματι μιᾶρῳ συγγίνεσθαι τῷ Δεῖ; Haec profecto ἀσελγεστάτη μίξις, quam etiam in Samo depictam, & a Chrylippo interpretatione physica excusatam memorat Origenes contra Celsum lib. IV, p. 196. GESN.

ibid. Καὶ τοῖν ποδοῖν — ἐκτεταμένον) An leg. καὶ τοῖν ποδοῖν καὶ χεῖρσιν ἐκτεταμένοις; i. e. manibus pedibusque fuge, τὸ χεῖρε παρασεύσας. Theophr. Char. GUYET. Iuppiter Iunoni suae, quod natum ex se & Alcmena Herculem quovis modo persequeretur, & novissime naviganti boream immisisset, iratus, manibus illius aureo vinculo ad coelum alligatis, a pedibus incudes duas, uxoremque adeo in aethere & nubibus suspendit, fere ut solent, de quibus per carnificem quaestio habetur. Fabula est Iliad. O, 18 seqq. Allegoria, quam proferunt Scholiasta ad eum locum, & Phurnutus, non nimis videtur inepta, quibus Ἥρα ἀήρ est, sive aër, ut alias; vincula aurea, stellae; incudes duo, terra ac mare. Tetigit fabulam etiam Seneca in Ἀποκρολ. pag. m. 404. GESN.

ead. l. 11. Ἐπομόσσομαι) Ignotum Grammaticis futurum, qui ἠμόσω tantum & ἠμοῦμαι agnoscunt. GESN.

ead. l. 12. Τῇ μέδοντα) Quo Luciani personam melius agere videretur, parodias etiam in rebus gravissimis nebulo inferendas duxit. SOLAN.

ead. l. 14. Πνεῦμα ἐκ πατρὸς ἐκπορ.) Haec, ni vehementer fallor, aetatem auctoris certius, quam quae de Parthorum cladibus habet, dabunt. Sed ista iis relinquimus discutienda, qui historiam dogmatum in ecclesia Christiana curiose perscrutantur: quippe qui aliunde argumentum hisce longe validius ad cap. 9 protulerim, quo res haec mihi plane confici videtur. SOLAN. Πνεῦμα ἐκ πατρὸς ἐκπορ.) Ex formula solemni, qua Spiritus S. ex Patre dicitur procedere, quod eo deinde ab Orientalium plerisque tractum est, ut negarent unique a filio etiam progredi. Sed hoc Theologis relinquimus, ut illud etiam, quod hic particula ἐκ & ἐξ, ad unitatem essentiae, personarumque distinctionem indicandam, adhibetur. GESN.

ead. l. 15. Ἐν ἐκ τριῶν) Conf. i Epist. Ioan. V, 7, ubi haec sententia. REITZ.

ibid. Ἐξ ἑνὸς τρία) Distinxi, prout sensus postulat, & prout legitur hoc Euripidis carmen apud Lucianum in Iov. Trag. c. 41, ubi habes reliquos. Add. Stob. Ecl. Phys. I, 3. Heracl. Pont. de Alleg. Hom. p. 44 L. GESN.

ead. l. 16. Ταῦτα νόμιζε Ζῆνα) Euripidis fragmentum notissimum, quod in incertis exstat v. 3. SOLAN.

Pag. 249. l. 1. Ἀριθμέειν με διδάσκεις) Moliere hoc imitatus est in fabula *Le festin de Pierre*, Act. III, Sc. 1. Vid. Theophrast. Raynaud de bonis & malis libris part. I, Erotem. I, § 331, pag. 195. LA CROZE.

ead. l. 2. Νυκταχός) Huius de Arithmetica libri exstant hodieque duo. Vid. etiam Phot. 187. SOLAN. De *Nicomacho* hoc, eiusque arithmetici, vid. Fabricius Bibl. Gr. IV, 2, 1. Quando vixerit, nostra nihil interest, nisi quod ex iis, quae Fabricius disputat, apparet, ab eo, qui Traiano victoriam gratularetur, (quod Philopatridis auctorem hoc schediasmate fecisse, quidam volunt) laudari Nicomachum vix ac ne vix quidem potuisse. GESN.

ead. l. 3. Τετρακτύς). De *tetracty* Pythagorica plena omnia. De octonario Macrobius in Somn. Scip. I, 5, qui reliquorum etiam numerorum pandit mysteria. Ὀκτάδα frequentius dici putat, quam ὀγδάδα Sa. Tennulius ad Iambl. in Nicom. Geras. p. m. 115. Ceterum inter Valentinianorum somnia fuere *tetractys*, *ogdoas* & *triacas*. Vid. L. Fr. Buddeus de haeresi Valent. § 5, p. 424, & reliqui, qui de hac haeresi egere. GESN. De *tetracty* Pythagorica vid. supra Vit. Auct. c. 4, & pluribus ad Dial. pro Lapf. c. 5. REITZ.

ead. l. 6. Σίγα) Senarium esse, adscribere *Guyet.* & *Mennag.* REITZ.

ibid. Σίγα τὰ ῥήματα) Christianorum formulae formulis gentilium longe notiores huic exstiterunt. Unde hanc habeat, incertum; ex Euripide tamen videtur desumpta. Vide Z. *τρ.* cap. 3. SOLAN.

ead. l. 7. Τὰ ψυχῶν ἔχνη) Respicitur procul dubio ad Aristophan. Νεφ. 143 seqq. ubi quanta arte, quibusque machinamentis, culicum vestigia & saltus demensus fuerit Socrates, multo cum sale enarratur: quod ipsum forte in proverbium deinde abiit. GESN.

ead. l. 10. Γαλιλ. — ἐς τρίτον οὐρανὸν ἀνέρ.) Quis ille *Galilaeus* in tertium coelum raptus? Priora ad IESUM CHRISTUM, posteriora ad Paulum spectant. Cuius caput & faciem describit? nonne Pauli? certe non Christi, cui soli sequentia tri-

518 A N N O T A T I O N E S

bui par fuit. SOLAN. Γαλιλαῖος — ἀναφαλ.) De appellatione Galilaei expositum in diss. § 37. Hic illud monere satis fuerit, neque Paulum, neque ipsum IESUM CHRISTUM hic intelligi videri, sed quemcunque doctorem; cui derisor hic descriptionem, quam ipse ridiculam credit, accommodat. GESN. Γαλιλαῖος) Sic Christianos & Celsus & Iulianus Apostata vocabant; vid. Dodw. diss. Cypr. XII. Quae Paulo obiciebant Ethnici, vid. acta Phileae & Philoromi in act. martyr. fel. p. 549. LA CROZE.

ibid. ἐνέτυχεν) Vid. acta Theclae in Spicilegio Grabii T. I, p. 95, in ima pag. & p. 120, it. p. 334 med. LA CROZE.

ead. l. 11. ἀναφαλαντίας) *Reburrus, recalvaster.* Conf. T. I, Tim. § 47, ibique Hemsterh. REITZ.

ibid. ἐπὶ ῥῖνος) Vix credo, alias hanc vocem occurrere, cum Pollux pariter atque Camerarius, ubi de naso tractant ex instituto, ille II, 72, hic p. 110 seq. Comment. utriusque linguae, nullam eius mentionem faciant. Nec Coelius Rhodiginus cum Antiqq. Lect. III, 30, de naso agit, quid hoc sit vocabuli explicat. Sed Gloss. Gr. Lat. Vulcan. ἐπίριμος, nasutus. GESN.

ibid. Ἐς τρίτον οὐρανόν) Manifeste ridet Pauli ἔκστασιν, quam phrasi Aristophan. ex Neq. 225 exprimit. Ibi enim Socrates coelestium rerum contemplationi intentus, & quid rei ageret, interrogatus, ἀεροβατῶ, inquit, καὶ περιφρονῶ τὸν ἥλιον. GESN.

ead. l. 12. Δὲ ὕδατος) Neque hic obscurum est, baptismum rideri. GESN.

ead. l. 13. Ἰχθυῶν) Forte ante oculos habuit auctor illud, quod inter aurea, quae vocantur, Pythagorae carmina relatum est: Ταῦτά σε τῆς θεῖας ἀρετῆς εἰς ἰχθυῶ δῆσει. Quamquam si sensum magis, quam verba sequamur, in nostris libris etiam Luc. II, 79, scriptum est, τοῦ κατενθύναι τοὺς πόδας ἡμῶν εἰς ὁδὸν εἰρήνης, pro eo, quod alias conversionem vocant Theologi. GESN.

ibid. Παρεισώδευσε) Praepositiones, quibus iunctum est hoc verbum, clandestinum quid, & fraudulentum alias significant, ut in παρεισάγειν & παρεισακτοί, παρεισβάλλειν, παρεισδέσθαι, παρεισέρχεσθαι, παρεισπίπτειν, παρεισρεῖν, apparet. Forte id sibi vult Triepho, magistrum illum suum suo iure coelum ingredi, discipulos magistro adhaerentes una clam irrepere. GESN.

ead. l. 14. Ἀσεβῶν χόρον) Possis quidem ad coetum seu

communione impiorum referre, quam *πονηρὸν αἶῶνα κ. τ. λ.* nostri vocant; sed tamen secutus mihi videtur auctor Lucianum suum, qui & de Luctu c. 8, & Ver. Hist. cap. 17, & alias forte, de inferis, ubi mali puniantur, hac *ρήσει* usus est. GESN.

ead. l. 15. Ἐπ' ἀληθείας) Quid *ἀλήθεια* apud sacros scriptores sit, nemini ignotum est paulum *θεολογήσαντι*. Sed forte illud sibi voluit Triepho, pro homine habendum non esse, qui humiliter adeo & abiecte de Diis sentiret; per disciplinam autem, quam ipse profiteretur, ab belluino ingenio ad humanum cultum posse traduci, qui non repugnarent. Quod quidem philosophi fere pollicebantur universi. GESN. Nescio, an aliud mysterium lateat, quam ut vulgo accipitur pro *te vera*, uni apud Demosth. de cor. pag. m. 520 f. vel *ἐπ' ἀληθεία* apud Aristoph. Plut. 892. REITZ.

Pag. 250. l. 1. Διὰ φόβου γὰρ ἔρχομαι) Verba sunt Euripidis in Or. v. 757. SOLAN.

ead. l. 4. Ὅρνιθες ποιημάτων) Quamquam drama unum est, idque satis longum, quod *ὀρνίθες* seu Aves vocatur, haud immerito tamen *τῶν ποιημάτων* nomine insignitur, ob crebras per choros, systemata, odas, epirrhemata &c. concisiones, quae bonam partem sententiam etiam per se absolunt. Locus, qui prae manu est, habetur v. 696 seqq. GESN.

ead. l. 6. Ἐγκοχάρακται) Utitur voce & Noster infra c. 17, & Lucian. in *Καταπλ.* seu Tyranno c. 4. GESN.

ead. l. 7. Χάος) Exstant etiamnum carmina ista apud Aristophan. Av. p. 573 ed. B. quod miror fugisse eruditissimum Grotium, qui not. 5 ad L. I de ver. Rel. Christ. c. 16 ait a Luciano & Suida conservata, cum ipse in Avibus esse dixisset, quam fabulam Aristophanis exstare adhuc, eum latere non poterat. Vid. Gall. ad Lactant. p. 22. SOLAN.

ead. l. 13. Βραδύγλωσσος) Mosem haec non dubia nobis nota indicat. SOLAN. Moses Exod. IV, 10, *kabar leschon* sese ipse vocat, quod *οἱ δ'* transtulere *βραδύγλωσσος*, & ab his Noster dat insultandum divino vari mutuatus est. GESN.

ead. l. 14. Γῆν ἔπηξεν) Pl. XXIV, 2. Deinde ex Ies. XLIV, 24, *ἐξέτεινα τὸν οὐρανὸν μένος, καὶ ἐστέρεώσα τὴν γῆν*. Ceterum observarunt pridem viri doctissimi, vel ideo etiam fiderum in hexaëmero creatorum mentionem a Mose fieri, ut eo magis hominum animos ab eorum cultu, id est, antiquissimo pariter & absurdissimo idololatrias genere avertere-

ret. Si enim creata sunt a Deo sidera, quidni, relicto architecto, honorem opificio deferre, extremae foret stultitia? GESN.

ead. l. 15. Δρῆμον) Τούτων hinc forte excidit negligentia librarii. GUYET.

Pag. 251. l. 1. Ἐκ μὴ ὄντων) Hebr. XI, 3, dicitur ἐκ μὴ φαινομένων. Nota est *Exucontiorum* haeresis, quod nominis in eam Arianorum sectam dicebatur, qui affirmabant, Christi servatoris divinam etiam naturam ἐξ οὐκ ὄντων a Deo esse productam. Unde satis constat, Christianos illorum temporum de creatione ita, ut hic noster, loqui solitos. GESN.

ead. l. 2. Ἐν βίβλοις) Haec sumta ex Apoc. XX, 12, 2, Theff. I, 6, Act. XVII, 31, quivis videt. GESN.

ead. l. 3. Ἦν ἡμέραν) Subaudi καθ' ἣν ἡμ. GUYET.

ead. l. 5. Τὰ δὲ τῶν Μοιρῶν) Cum de providentia Dei loquentem audit Trierphontem Critias, haud immerito in mentem illi venit absurdi istius Parcarum commenti. Ceterum quod plurium numero dicitur ἐγχαράττουσιν, illud absolute & quasi impersonaliter positum arbitror, fere ut Ebraei, cum de Deo etiam loquuntur, pluralem numerum saepe adhibent, cui tamen phrasi aliquid arcani sensus, & umbram saltem Trinitatis inesse, non est cur negemus. Fieri etiam potest, ut respexerit Critias ad expressam trium in divinitate hypostaseων mentionem. Ceterum postea & hoc idem verbum plurium numero recurrit, & exemptae actionis verba, quae vocant Grammaticorum filii, eodem numero efferuntur: ἐκπέμψουσι, ἐπιστραγγύσουσι, κατὰξουσιν, κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 10. Μαθητιῶν) Aristoph. verbum Νεφ. 183. GESN.

ibid. Παρὰ) Sic rescripsimus ex ed. S. pro vulgato περὶ. Vid. nott. ad Asin. c. 2, Vol. VI, pag. 468 huius ed. ad v. περὶ Δεκριανοῦ. Add. supra cap. 9 pr. ubi pro περὶ σοῦ εἰδέναι, quod habent edd. quaedam, recte ex I. & S. itidem repositum παρὰ σοῦ εἰδ.

ead. l. 12. Μοῖραν) Hom. Il. Z, 488; allegat etiam Lucian. Apol. pro Merc. cond. c. 8, & Diogenianus Peripateticus apud Euseb. Praep. Evang. VI, 8, p. 263. GESN.

ead. l. 15. Οὐδὲ γὰρ) Hom. Il. Σ, 117 seq. GESN.

Pag. 252. l. 2. Ἦν) Quae tanquam Iovis sui ex pellice spurium, muliebribus odiis eum & plus quam novercalibus prosequeretur. GESN.

ead. l. 5. Ἐνθα δ') Hom. Il. γ, 128, & Od. H, 196 seqq.

SOLAN. Od. H, 196 seq. Lucian. Apol. pro Merced. cond. cap. 8. Utroque autem loco pro *γίγνομένω*, quod noster habet, est *γαινομένω*. Et ita etiam Diogenianus ap. Euseb. Praep. Evang. VI, 8, p. 263. Ceterum paulo aliter eandem sententiam poeta effert Il. Υ, 127: "Υστερον αὐτε τὰ πείσεται ἄσ-
σά οἱ αἶσα Γεινομένω ἑπένησε λίνω, ὅτε μιν τέκε μητήρ. GESN.

ead. l. 6. Κατακλώθεις) Scholia parva ad Od. H, 197, & inde Suidas ita explicant: αἱ κατακλώθουσai καὶ καταμυροῦσαι ἐκάστω τὸ εἰμαρμένον, id est, ipsae Parcae: paulo aliter atque est in Lexico Basileensi, ubi per *accumulationes flammium* vox explicatur, quamquam ipsa Suidae verba modo adducta Graece subiuncta sint. GESN.

ead. l. 9. Ἥδ' ὥς Αἰολον) Ex Od. Ψ, 314, sed immutata. SOLAN. Od. K, 1 seq. historia ipsa narratur, sed quos Noster adducit versus, mutata persona leguntur Od. Ψ, 314 seq. Ἥδ' ὥς Αἰολον ἔκεθ', ὃ μιν πρόφρων ὑπέδεκτο, κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 13. Τον υἱόν) Τον Σαρπήδονα. GUYET.

ead. l. 14. Θανάτοιο) Il. Π, 442, & mox v. 459 seq. ubi versus suppletur vocula δὲ post αἵματάεσσας inserta. GESN.

Pag. 253. l. 3. Διὰ τοῦτο) Id est, evidenter adeo doctrinam de Parcarum numine ex Homero tibi probatam dedi, ut cum omni tua sapientia non habeas, quod contra dicere possis. GESN.

ead. l. 5. Τοῦ διδασκάλου) Χριστοῦ scilicet. GUYET.

ead. l. 8. Συγκῦρσαι) Epenthesis Aeolica in hoc verbo frequens. Dicitur enim ita pro *συγκῦραι*. Infra tamen cap. 23 *συγκυρῆσαι* eodem sensu a *συγκυρέω* formarum reperio. Cogitare aliquis poterat, legendum forte esse quarto casu, *πράξαντα, ποιήσαντα*, ut paulo post pro *ἐπιβαλλομένω, ἐπιβαλλόμενον*, certe structurae id ratio exigebat. Sed potest intelligi *μοῖραν*, vel *εἰμαρμένον εἶναι*, vel potest pendere ab *ἐπιλέγει*. GESN.

ead. l. 9. Ποιήσαντι) Nondum certum mihi est, an *πράξαντι & ποιήσαντι* culpa librarii scriptum, pro *πράξαντα, ποιήσαντα*, cum ellipsis possit esse τοῦ εἶναι, vel *ἀνάγκη*. Sed c. seq. *ἐπιβαλλομένω* aliud est. REITZ.

ead. l. 10. Διχθαδίας) Il. I, 410 seq. GESN.

ead. l. 13. Ἰκῶμαι) Additur apud Hom. φίλην δ' εἰς πατρίδα γαίαν. GESN.

ead. l. 14. Αἰδῶν) Benedictus in hoc versu Homericō intercidere passus est αἰδῶν, quod servant antiquiores. IENS.

Pag. 254. l. 1. "Ος ῥ' εὖ) Il. N, 665 seq. GESN.

ead. l. 2. Πολυΐδος) Τὴν Πολυΐδου μαγτικὴν inter ea, quæ saltatorem nosse deceat, & saltando oporteat exprimere, refert Lucian. de Saltat. c. 49. Meminit etiam Dial. ad Hesiod. p. 487 pr. Mirabilis de Polyido historia est apud Apollod. Biblioth. III, 3, quam credibiliorem explicando facit Palaephatus περὶ ἀπίστων cap. 17. Add. Hygin. fab. 186. Ceterum Πολυΐδος forte dictus διὰ τὸ μάντιν ὄντα πολλὰ εἰδέναι. GESN.

ead. l. 7. Οὐχὶ τῷ Αἰγ.) Lego, οὐ μοιχῶ Αἰγίσθῳ. PALM. Od. A, 35 seq. Palmerius legit, οὐ μοιχῶ Αἰγ. GESN.

ead. l. 9. Ἐπιβαλλομένη) Pendet hoc verbum a καθείμαρται. GESN. Non video, rectius dici ἐπιβαλλόμενον, ut vir cl. p. praec. vult; nam dativus ille cohaeret cum praemisso εἰρηκεν & καθείμαρται. Et licet accusativus, praecedente etiam dativo, recte sequatur, (vide supra ad Electr. c. 3) tamen id perpetuum non esse, quin vel minus frequens, quam eundem casum continuari, facile patet; sed iam ipse hoc agnovit. REITZ.

ead. l. 12. Τὸν πλησίον) Ut in sacris, pro quovis homine, qua notione aliquoties etiam a Luciano adhibetur, e. g. Nocyom. c. 16, & Tyran. cap. 15. GESN. Adde Nostrum de Calum. c. 7 & 10. Et Long. Past. I, 15, ubi recte τῶν πλησίον ed. princeps, πλησίαν recentior; licet vicini ibi intelligantur. REITZ.

ibid. Παρὰ τῆς Δίκης) Compara Ag. Apostol. XXVIII, 4; prorsus enim eadem res utrobique agitur. Neque hodie multo aliter nostri homines. Videtur autem quasi προσωποποιεῖσθαι hoc loco δίκη, ut saepe a multis, & a Luciano in Bis Accusat. factum, ubi loquentem & ius dicentem introduxit. Add. Clemens Protrept. pag. 16. Hesiod. intra octo versus huic vocabulo quatuor diversas potestates subiecissee observat I. Cleric. Ar. Crit. P. II, f. 1, cap. VI, § 15, ubi provocat etiam ad Silv. phil. c. 5. GESN.

ead. l. 14. Οὐδέ σ' ὄκα δέμις) Locum Homeri qui inspexerit, facile illud δέμις expungendum esse, necum sentiet; quod unde aut cur invecum sit, miror. SOLAN. Versus distortus ex Il. I, 416, ita posset restitui, οὐδέ κε σ' ὄκα δέμιστι τέλος θανάτῳ κηχεῖν, qua ratione sensui etiam consultum foret melius. Vix enim, nominativum δέμις posse adverbii vicem sustinere, arbitror. GESN.

Pag. 255. l. 1. Βίβλοις τῶν ἀγ.) Liber vitae ex nostra disciplina vocatur. Vid. Phil. IV, 3, Apoc. XX, 16 &c. GESN.

ead. l. 3. Ἀνακυκλιῖς) Supra cap. 2 Noster, & Lucian. Nigrino cap. 6, eo sensu hoc verbum adhibent, ut significet recolere memoriam rei, eamque quasi ruminare, quae solemnis etiam est significatio, (an enim distinguant veteres duo verba ἀνακυκλώ & ἀνακυκλώω, non habeo certi quid dicere;) sed est aliquid apud Longinum περὶ ὕψους Sect. 22, quod huic loco & rei melius videtur convenire. Nimirum de hyperbato agens, εἴτ' αὖθις, inquit, ἐπὶ τὰ πρῶτα ἀνακυκλούντες, ad institutum rursus sermonem reversi. Hanc proinde rationem in interpretatione secutus sum. GESN.

ead. l. 4. Τὰ τῶν Σκυθῶν) Forte cum respectu ad Coloss. III, 11. GESN. Vid. nott. Gaulmini in vitam Mosis p. 313. LA CROZE.

ead. l. 6. Χρηστὸς) De hac voce disputatum in dissert. § 21. GESN. Vid. Huet. Dem. Evang. p. 61. Et Lactant. L. IV, c. 7. LA CROZE. Ac Dissert. Rossal. de Christo in Christum murato. REITZ.

ibid. Ἐν ἔθνεσι) Vel hinc manifesto Christianum arguere licet. Sed errant mea quidem sententia omnes, qui vocem χρηστὸς a vulgari & trito sensu aliorum trahere conantur. SOLAN. Ἐν ἔθνεσι) Vox sacris fere scriptoribus propria, eos, qui extra ecclesiam sunt, significat. Qua ratione novum sententiae nostrae, de χρηστῷ neque Christo neque Christiano, argumentum accederet. Si enim ἔθνη seu gentes sunt, qui non sunt Christiani, qui dicere potest Triephon, illos ex gentibus scribi in libro vitae, qui sint Christiani? Bonos autem viros esse inter gentiles, quis neget? & notum est, Christianorum etiam multos iis gentiliū, qui honeste viverent, salutem aeternam denegare non aulos. GESN.

ead. l. 9. Εὐστῆμαι) Ex Aristoph. Nesp. 831 seq. ubi legitur εὐστῆμαι, καὶ μηδὲν εἰπῆς φλαῦρον ἄνδρας δεξιούς. Unde suspiceris, & hic legendum δεδν δεξιόν. Syntaxeos certe ratio id exigebat; nisi dura satis ellipsi τὴν κατὰ omiffam dicamus. Ceterum nomen δεξιός, Dei epitheton, illustravit Spanhem. ad Callim. H. in Cerer. v. 32. GESN.

ead. l. 10. Κατηχούμενος) Proprium Christianorum verbum. Res notior est, quam ut ei diutius immorari opus sit: observo tamen, in Afino de animali usurpari, cum docetur; & in Z. τρ. quod opusculum certe Lucianum est, de pueris c. 39, qui locus probe observari meretur. SO-

LAN. Manifeste ad Christianorum Catecheses alludit, & Catechumenos. GESN.

ead. l. 11. Ὡς δέ ῥ' ἴν') Ex scriptura sacra petita haec imago. Vid. Ps. CII, 25, CIV; Hebr. I, & Es. XXXIV, 4. Quamquam aliis paulo verbis res eadem repraesentatur. Clem. Alex. p. 30 C. SOLAN. Ita οἱ δ' Ps. CIV, 2, ἐκτείνων τὸν οὐρανὸν ὥς ἡ δέ ῥ' ἴν'. GESN.

ead. l. 14. Σοὶ οἰκίδιον κατασκευάσαντι) Dativi absolute positi, ut alias genitivi. Vid. Er. Schmidius ad Matth. VIII, 1. Ita Lucian. Prometh. c. 6, ἐπιτραπέντι σοι μοιράσαι τὰ κρέα. Vix enim est, ut ad sequens mox σεαυτῷ referas, cum nescio quid inconcinni pariat, & redundans, atque a facilitate Luciani alienum. Ceterum argumentatio ipsa nimium quantum vacillat. Quam multa servorum fugiant dominos, qui ex vita quotidiana nondum didicit, discat ex Comiciis, quotquot sunt, omnibus. GESN.

ead. l. 15. Κατασκευάσαντι — σε διέλαθεν) Ut ἀνακλόου-
δον in his cum Gesnero agnosco, ita in illis Prometh. 6 non opus credo idem statuere: nam cum ἐγὼ ἐπιτρέπομαι τοῦτο amet construi, adeoque & σοὶ τοῦτο ἐπιτραπέντι regulariter diceretur, quando aliud verbum dativ. postulans accedit. Itaque ibi nexus erit, ὅτι ἐφύλαττες σεαυτῷ ἐπιτραπέντι σοι μοιράσαι τὰ κρέα: adeoque abundantia pronomini fuerit potius, quam ἀνακλόουδον. Si cui tamen secus videtur, ei non magno opere contenderim. REITZ.

Pag. 256. l. 3. Διαδραμεῖν) Frequenter veteres Deo illum percurrendi omnia actum tribuunt; quidam etiam θεὸν ἀπὸ τοῦ θέειν dictum volunt. Plato in Phaedro, atque ex illo Athenagoras Legat. pro Christ. p. 94 ed. Dechair. ὁ μέγας ἡγεμὼν ἐν οὐρανῷ Ζεὺς, ἐλαύνων πτητὴν ἄρμα, κ. τ. λ. in quam eius ῥῆσιν ἀποσκόπτει Lucianus Revivisc. c. 22. Forte ita si non sentiendi, certe loquendi occasionem dedere vetustissimi idololatrarum, qui in sole, unico aut summo numine, cursus inprimis velocitatem incredibilem, omniumque rerum curatissimam quasi inspectionem mirabantur, (Il. Γ, 277: Ἥλιος δ' ὅς πάντ' ἐφορᾷ καὶ πάντ' ὁπακούεις) unde illa etiam πάντα θεὸς βλέπει, θεοῦ ὄμμα, & similia forte orta sunt. Plura habet in hanc sententiam Macrobius Saturnal. I, 17 seq. inprimis c. 24, & Iulianus laudatione in Solem. Minime aurem haec eo a me disputantur, ut providentiae Divinae vel ex rerum creaturarum consideratione, vel ex traditione, notitiam gentiles habuisse, negem. Τα-

ceo, quod per metaphoram haud insolentem locus, qui prae manibus est, alique id genus explicari commode possunt, quemadmodum de mente humana Thales apud Diog. Laërt. I, 35, τάχιστα νοῦς, διὰ παντός γὰρ τρέχει. Unde nec sacrae literae Deo currum tribuere dubitant. GESN.

ead. l. 4. Κότταβος) An τῷ μάγει ἀνθρωπίσκῳ similes? Tzetzes. GUYET. Converti *cottabus*, auctore Plauto, quamquam ille facetiarum magister ad aliam rem vocabulum detorquet. Locus est in Trinum. IV, 3, 4: *Caveſis tibi, ne bubuli in te cottabi crebri crepent*. Scilicet ludi genus est, cum vini reliquiis de poculo ad solum vel pelvim subiectam elidendis, sonus certa arte excitatur. Res vel ex Lexicis & Plauti Commentatoribus nota. Id igitur vult Triepho: Dii tui, o Critia, adeo contemtui sunt & deridiculo sapientioribus, ut inde, quod illi rerum omnium sunt ignari, progredi ad negandam veri numinis providentiam minime fas sit; ea ratione, ut illi, qui a muribus negat domum magnificam posse exstrui, mirum non videri debet, si id possunt homines. GESN.

ead. l. 6. Καί με — παθεῖν) Ἀνακόλουθον est, vel ellipsis satis dura verbi ἐποίησας, qua ratione etiam locutus videtur magister nostri, Lucian. in Contemplant. cap. 2: σὲ δὲ αὐτὸν κωλύσει, (τὸ πρᾶγμα vel ἡ διατριβὴ) ἐνεργεῖν τὰ τοῦ θανάτου ἔργα καὶ τὴν πλούτου ἀρχὴν ζημιῶν (ποιήσει.) Si enim ἀπὸ τοῦ κοινοῦ verbum κωλύσει subaudias, contrarius dicentis scopo sensus emerget. Aliter tamen vir doctiss. Ienius in Lect. Lucian. pag. 132, qui ὡς post ἔργα putat excidisse: quod magis probarem, si legeretur ζημιούσθαι. GESN.

ead. l. 7. Παθεῖν) Sed vid. Hemst. ad Contempl. § 2. REITZ.

ibid. Ἄνθρωπος ἀναπέφνη) Refertur ad id, quod supra Critiae promiserat Triepho, καὶ σὲ ποιήσω ἐπ' ἀληθείας ἄνθρωπον. GESN.

ead. l. 8. Ὡστε τοῦτον τὸν θεόν) Iam demum igitur post longissimam quasi digressionem ad propositum sermonem reditur. Cum enim per Iovem iurare veller Critias, id, quod narraturus esset Triephonti, non esse magicum aliquod carmen, locum ille nactus totum Deorum concilium coelo exturbat, Parcisque sua eripit cum ipso fuso stamina, doctrinam denique de Deo & providentia veriore profert, quibus ira transactis. redit denique Critias ad iusiurandum, dicitque hunc a Triephonte sibi indicatum Deum se adice-

re tentato superius aliquoties iuriurando, ut scilicet firmum tandem aliquando fiat. GESN.

ead. l. 10. Εἴπερ ἐκ καρδίας) Vid. Aristoph. Νεφ. pag. 45. SOLAN. Aristoph. Νεφ. 86: 'Ἄλλ' εἴπερ ἐκ τῆς καρδίας μ' ὄντως φιλεῖς. GESN. Locutio scriptoribus sacris familiaris; vid. Evang. Ioan. VIII, 37; Rom. VI, 17 &c. REITZ.

ibid. Ἐτερεῖόν τι) Γρ. ἑτεροῖόν τι. GUYET. Alias ἑτεροῖον scribi solet, neque altera forma usquam, quod sciam, apparet. Cum tamen, quos videre licuit, editi eam servant, mutare nolui, licet saepe in sphalmata eadem consentiri deprehenderim. De re ipsa quod est, videtur hic auctor argutari voce ἕτερον, quae sequitur, ut supra fecerat verbo ἐπαμύσατο. GESN.

ead. l. 12. Ἐτερον) Homericum, e. g. Il. I, 313: "Ὅς χ' ἕτερον μὲν κεύθει ἐνὶ φρεσὶν ἄλλο δὲ βάσει. Lucian. Apol. pro Merc. Cond. cap. 6: Ἐτερα μὲν κεύθων ἐνὶ φρεσὶν ἄλλα δὲ λέγων. GESN.

ibid. Κεύσης μὲν) Μὲν κεύσης ed. Gesneri, fors. errore operarum; nam in al. edd. recte κεύσης μὲν ad verbum. In *Amst.* μὲν κεύση, quod ad verbum etiam bonum. In Hom. l. d. est: "Ὅς χ' ἕτερον μὲν κεύθει. — Et Lucian. pro Merced. cond. c. 6, ἕτερα μὲν κεύθων ἐνὶ φρεσὶν, ἄλλα δὲ λέγων. Sed & ego μὲν ante κεύση collocatum malim; modo in media forma locum haberet. REITZ.

ead. l. 14. Κατωχρίσω) Pertinet ad illud, quod ab initio Critiae dixerat Triepho, ὃχρὸς τέ σευ εἶλε παρείας. Sed quae haec est insania? prius caveri iureiurando sibi iubet, ne malum ex auditione nanciscatur, iam eadem omnia vult ipse in se experiri, quae ante Critias. GESN.

ibid. Ἀλλοιωθῶ) Supra ὅλον σεαυτὸν ἡλλοίωκας. GESN.

ead. l. 15. Ἀπαιδεύσω) Peculiarem apud Graecos vim habent dicendi verba, si cum ἀπὸ coniungantur. Praeter enim abnuendi vel negandi significationem, quae prima est & naturalis, defectionem aliquam virium notare videntur, ut aliquis cogatur *renuere* laborem, vel longiorem etiam vivendi moram. In praesentia tantum ex Luciano quaedam in hanc rem afferemus. Igitur hoc ipso ἀπαιδεῦν qua diximus ratione usus est de Merc. Cond. c. 39, πρὸς τὴν δειραπείαν σιάζοντα καὶ ἀπαιδευόμενα de Luctu sub fin. f. c. 24, ὑπὸ λιμοῦ τριῶν ἔξῃς ἡμερῶν ἀπαιδευόμενα. Ἀπαγορεύειν autem idem auctor ita adhibuit: in Cataplo f. Tyranno cap. 18, οὐ γὰρ δέδρα μὲν ἀπαγορεύσας ἀποπνιγῶ de Gymna-

frs c. 24, πρὸς κρῖος ἀπαγορεύειν. Ita in Icaromen. c. 20 Luna conqueritur: ἀπείρηκα πολλὰ καὶ δεῖνὰ παρὰ τῶν φιλοσόφων ἀκούουσα. Vid. Pe. Fab. Agonist. I, 8. GESN.

ibid. 'Αλλ' ὥς) Senarius. GUYET.

Pag. 257. l. 1. 'Εκπληξιν) Ut supra c. 6, κατὰ πληξίς, pro sermonibus ἐκκλητικαῖς. GESN.

ead. l. 4. Παρὰ τοῦ πνεύματος) Mirum, nisi respicitur ad Aët. I, 8, λήσσει δύναμιν ἐπαιθόντος τοῦ ἁγίου πνεύματος ἐφ' ὑμᾶς. GESN. Conf. I. Elsner. ad Evang. Matth. X, 20. REITZ.

ead. l. 6. Δέγμενος) Il. I, 191, de Patroclo Achilli lyram tractanti ausculante. Lucianus etiam uitur in Amoribus fin. GESN.

ead. l. 9. 'Εφῶντο) Lucianus Hermor. c. 9 f. προσφῶς ἀν' ἀπέτραγε τὴν βίνα. Et ita in Lapithis cap. 44. Adeo igitur auribus ora admovebant, de quibus Noster loquitur, ut viderentur eos morfu sibi decerpere invicem voluisse. GESN.

ead. l. 10. Τὴν χεῖρα τοῖς βλεφάροις) Athenaeus XIV, 7, inter saltationum genera, Ἦν δὲ ὁ σκῶψ τῶν ἀποσκοπούντων τὸ σχῆμα ἄκραν τὴν χεῖρα ὑπὲρ τοῦ μετώπου κεκυρτωκότων. GESN.

ead. l. 13. Πολιτικὸν) *Politicum* vocat, quod tanquam Peraequator seu ἐξισωτὴς aliquam τῆς πολιτείας partem administraret. Gregor. Nazianz. epistola 197 scripta est ad τοὺς πολιτευομένους, quos obiurgat, quod Theotecnō ex arte, quam profiteretur, ζημίαν, ut odiose vocat, hoc est, tributum imponent. Ita oratione IX, p. 155, eidem Episcopo τῆς πολιτείας ἐπόνυμοι, & p. 156 οἱ ἐν πολιτείᾳ, sunt ἐξισωταί, seu Peraequatores. GESN.

ead. l. 14. 'Εξισωτήν) Vid. Suid. & not. & Plut. v. 1464, 1. SOLAN. Recentiores Lexicographi hanc vocem, ceu labentis, puto, Graecitatis, omittunt: Suidas & Hesychius per ἐπόπτης simpliciter explicant. Varinus addit ἀναγραφεὺς, cum quo conveniunt Glossae MSS. apud Cangium in glossario, qui ceteroquin ex adductis auctorum locis vim vocabuli satis explicat. Antiquiorem non laudari Eusebio; in disputatione iam dictum § 28. Inscriptio etiam, quam ad Eusebii l. c. ex Grutero 361, I, profert Valesius, Constantini M. aevo non potest esse antiquior. Siquidem L. Aradius Valerius Proculus, cui posita est, Consul fuit A. D. CCCXXXX, Collega Acindyno, quod probavit Th. Reinesius classe. VI Inscript. 122, p. 459. Rem ipsam diligen-

ter exposuit Iac. Gothofredus ad tit. 11, 13, Codicis Theodosiani *de Censitoribus, Peraequatoribus & Inspektoribus*. Eo autem summa redit: Peraequatores, Gr. *ἐξισῶται*, fuere, qui quantitate seu modum census aequarent, ut aequabilitas inter tributarios servaretur. Erant igitur quasi retrahatores census, unde *ἐπανόρθωσιν* illis tribuit Gregor. Nazianz. Ep. 198, cuius exstat etiam peculiaris oratio, nona scilicet, quam, ut titulus habet, *εἰς τοὺς λόγους, καὶ εἰς τὸν ἐξισωτὴν Ἰουλιανὸν*, amicum suum, habuit, quem rogat, ut & alias aequum se praebeat, & speciatim τῷ τῶν ἱερῶν χορῷ, qui nihil pro Caesare haberent, omnia pro Deo, parcat. Ceterum in ipsa oratione *ἐξισωτὴν* eum non vocat, sed *γραφέα*. In notis monetur, alios *ἀπογραφεά* legere, *φόρων γραφεά* alios, quo confirmantur, quae paulo ante de nomine diximus. Huc facit etiam illud, quod Epist. 166 eundem Iulianum rogat Nazianzenus, ut aliquot Clericos *ἀπὸ τῆς γραφῆς* liberet. Ex Epistola autem 168 apparet, Iulianum voluisse, *κοινωνὸν* sibi esse Gregorium *τοῦ κατὰ τὴν ἐπανόρθωσιν σκέμματος*, quod ille tum renuit, eumque hortatur, ut, si quid male ante constitutum sit, id corrigat. Ex his satis puto constare, qui fuerint illo tempore *ἐξισῶται*, & quam parum accurate Iac. Gutherius de Offic. domus Aug. 3, 27, scripserit simpliciter ita: *Peraequator est, qui desertos agros patrimoniales aliis in emphyteusim dat, Censitor alibi dictus*. GESN.

Pag. 258. l. 1. *Παραγωνισάμενος*) Lucian. Iov. Trag. c. 16, καὶ δὴ παραγωνισάμενος τοὺς πολλούς. GESN. De hoc verbo vid. si quid opus, Hemsterh. ad Timon. ed. min. p. 115, quae maiori non inseruit. REITZ.

ead. l. 3. *Χαρίκνος*) Manifesto iam Christianos irridet. Quae repentina haec mutatio est? Dicam. Ab homine gentili non crederetur scriptus Dialogus, nisi aliquid in eos inclementer dictum foret. SOLAN.

ead. l. 5. *Ἐπισσευρμένον*) *Tractum & languide*. GUYET. Navigio s. Votis p. 492, de Aegypto puero: *ἐφθέγγετο ἐπισσευρμένον τι*. Interpres: *dissolutum & incompositum quiddam*. Quam recte, non disputo. Hic autem de sciente sermo est: non absurde igitur a me verum esse arbitror. In Gallo c. 10, *ὑπέβητε, καὶ ἐνεχρέματτο μύχιν τι*. GESN.

ead. l. 6. *Ἐπιφθέγγεσθαι*) Fortan *ὑποφθέγγεσθαι*. GUYET.

ead. l. 7. *Οὗτος ὡς προσίπον*) Obscurissimus hic locus, & ut Nostri verbo utar, *διενειλημμένος*. Videbo tamen, an

clarior opera mea possit fieri, veniam praefatus, si non ubique rem acu tetigisse visus fuero. Videtur igitur hoc velle Critias: convenerant Christiani aliquot, Monachi forte & Ascetae, de iniuriis Iuliani Apostatae in Christianum nomen, Clericos inprimis, conquirentes, & spe meliorum temporum praesentia mala levantes, seu meliorem Iuliano, cui interitum vovebant, successorem sponderint, & iam animo destinarint, cuius eos insinuat Critias; seu, quod probabilius videtur, Christi servatoris opem, quam verbis, ad rem, de qua conquesti fuerant, accommodatis, exprimunt, certa spe praeceperint. Horum, vel unius ex his, verba quaedam a se, ut solent, qui alterum exagitant, interpolata & calumniose detorta profert iam Critias, quae accuratius erunt consideranda. GESN.

ibid. καταλείπει ἐλαττισμοὺς) Ἐλλείπει. Et ἐλαττισμοὺς ab ἐλλείπω, quod est ab ἐλλείπω. GUYET. A posteriore vocabulo videtur pendere sensus verbi prioris. H. Stephanus: ἐλλειπασμὸς dicitur legi alicubi apud Lucianum, sed perperam, ideoque Lascaris pro eo reponendum censuit ἐλλειπασμὸς, reliquiae. Alii ἐλλειπασμὸς, saginatio, a λιπαίνω. Ego putaverim, similem vim habere apud Nostrum ἐλλειπασμοὺς, ei, quam habet coniugata vox ἐλλείμματα, qua utuntur Graeci scriptores, cum dicere volunt id, quod Latine sunt reliqua, quomodo appellantur ea, quae fisco ex praeterito debentur, ut fuisse docuit Iac. Gothofredus ad L. I Cod. Theod. de indulgentiis debitorum. Add. Spanh. de Usu & Praest. Num. diff. XIII, p. 552 seq. ubi inter alia observat, quod ad rem nostram facit, ἐλλείμματα esse Constantinei aevi, Iuliani, Themistii &c. reliquos λοιπὰ & λοιπάδας dicere. Dico similem; non plane vim eandem. Ἐλλειπασμὸς, puto, est continentia circa ἐλλείμματα, cum patitur Peraequator, quosdam nihil dare, & immunitatem illis indulget, in describendo & peraequando censu. Haec de Peraequatoris sententia, & spe eorum, quibus ille indulget, plane non debentur in posterum. Alii, quibus iniquum id videtur, vocant reliquationes, ἐλλείμματα, & Peraequatoris factum ἐλλειπασμόν. Constat ceteroquin, parce satis Iulianum indulxisse reliqua, quod Ep. 47 de se testatur. Et Ammian. Marc. XVI, 5: Denique id cum ad usque imperii finem & vitae scimus utiliter observasse, ne per indulgentias, quas appellant, tributariae rei concederet RELIQUA. Norat enim, hoc facto se aliquid locupletibus additum &c. Inprimis autem Clericis du-
Lucian. Vol. IX. LI

rum valde & iniquum eum fuisse, non ignotum, cuius rei insignia aliquot specimina profert Iac. Gothofredus ad l. 4 Cod. Theodof. *de lustrali collatione*, & locis, ad quae ibi lectores remittit: cum tamen quasi suo quodam iure immunitatem a publicis oneribus sibi dari postulaverint, quod praeter plurimas Codicis tum Iustiniani tum Theodosiani leges, testantur aliquot Nazianzeni loca modo a nobis adducta, in *ἐξισωτῶν* declaratione, quibus petit a Peraequatoribus, ut Monachis atque Sacerdotibus velint parcere, qui pro Caesare nihil, omnia pro Deo haberent. Ad has igitur quasi praeteritiones τῶν ἐξισωτῶν, ubi incensos praetermittebant Clericos, τοὺς ἑλλειπασμοὺς refero, & τὸ καταλείπειν explico de non novanda, sed in statu suo relinquenda, ista praetermissione. Hoc quidem proprie significat *καταλείπειν*. Quod praesens posuit auctor pro futuro, rem certam forte indicare voluit, aut dedit futuro secundo *καταλείπει*. *Καταλύσει* Heumannianum, aut, quod alias suspicabar, *καταλείψει* a verbo *καταλείπω*, ad *abolitionem reliquorum* pulchre conveniunt; sed non ita bene ad *ἑλλειπασμοὺς τῶν ἐξισωτῶν*, quales descripsimus: quos quidem legibus posterorum Imperatorum relictos, quin confirmatos & auctos; immunitate ecclesiis & bonis ecclesiasticis concessa, satis constat. GESN. *Καταλύσει* legit Heuman. Poec. p. 252. REITZ.

ead. l. 8. Τὰ χρέα τοῖς δανεισταῖς) Studiose, puto, hic cavillatur, cum Christiani non de novis tabulis, dissolvendoque per unam epistolam aere alieno, locuti sint, sed de *debitis*, quorum in dominica oratione mentio est. GESN.

ibid. Ἀποδώσει) Lege *ἀποδίδωσι*. GUYET.

ibid. Καὶ τὰ τε) Hocce καὶ delendum monet Heumann. Poec. p. 252 f. REITZ.

ead. l. 9. Ἐνόκτω) Proprie conductarum aedium merces, quam dissolvere & privatae & publicae liberalitatis genus fuisse, docet v. g. Lucian. *Cronosol.* p. 617. Vid. Casaub. ad Sueton. Iul. c. 38. Gron. de Pec. Vet. I, 2, p. 57. GESN.

ibid. Εἰραμάνγχα) Et hoc conclamatum est, nisi forte in glossariis recentioribus aliquid restet subsidii. Barbariem harum vocum miratur mecum Kusterus. Vid. *Λεξ.* cap. 4. *κατόπιν τῶν Καριμάντων*, & an huc pertineat. SOLAN. Varia in mentem venire viris doctis de emendanda hac voce. Ac τοὺς, non τὰς, omnes volunt: pro *εἰραμάνγχα* autem *ἱερομονάχους* Heumannus, ingeniose, ut lo-

let; sed vereor, ne Iuliani etiam aevo sit illud nomen recentius. Εἰρωνεύτας Neuburii, viri & ipsius ingeniosissimi, ferrem, si de Socraticis philosophis sermo esset. Ὀνειρομάν-
 τεις huic loco apti, sed quis capite diminuit & prima illos
 syllaba truncavit? Εἰρηάρχαι aliquamdiu mihi placebant,
 nec sine causa, quod praemium Sophistis dari solitum εἰ-
 ρηναρχία, ut ex Aristidis vita constat. Vid. Masson. ad A.
 169, n. 13. Et generatim Iac. Gothofredus ad C. Theod.
 de Irenarchis. Putabam ergo, promittere sibi Sophistas, qui
 hic inducuntur, Christianos a successore Iuliani Irenarchias.
 Sed post annos xxv redeunti ad prima nostra cogitata,
 visum est, nihil adhuc illis prolatum esse vel a me vel ab
 aliis melius. Non fieri hoc solius φιλαντίας virio, inde con-
 iicio, quia recentior cerebri nostri foetus sunt εἰρηάρχαι.
 Reponantur itaque προτιδες πρώται, iam τρίται, atque adeo
 δευτέρων forte σοφώτεραι. Compositum nempe arbitror no-
 men ex εἶρα & μάργανον, vel μαργανεύειν. Ac posterioris
 quidem haud obscura est significatio; de praestigiis enim
 faciendis, aliisque dolis aut machinamentis adhiberi solet.
 Εἶρα vel ἱρα autem concionem significat, locum, ubi con-
 ciones fiunt, forum &c. apud Homer. e. g. H. Σ, 531,
 ἱράων προπάροιθε κ. τ. λ. & Hesiod. Theog. 804. Esset igitur
 εἰραμάργης concionum integrarum deceptor, praestigiator.
 Sed magis fere mihi arridet, quod Eustath. ad Homer. l.
 c. pag. 1218, 19 Basf. non ἐκκλησίαν tantum, sed μαρτυρίαν
 etiam τὸ εἶρα ex quorundam mente ait significare, ut adeo
 εἰραμάργης dicatur, qui vaticinia crepat, usque tum se, tum
 alios decipit, quod quidem auctoris consilio apprime con-
 venit, qui divinationes & mala omina Christianorum de re-
 publica dedita velut opera deridenda sibi sumserit. GESN.
 Vid. Senec. Ep. 95, p. 474. Et Greg. Turon. hist. Franc. l.
 V, § 29. Lege καὶ τοὺς χειρομάντας. LA CROZE.

ead. l. 10. Μὴ ἐξετάζων τῆς τύχης) Intelligo per ellipsin
 praepositionis ἀπὸ vel ἐκ. Plene Philo, vel quisquis auctor
 est libri de mundo in fine, p. 1172 A. Παντελὴς εὐθεία τὸ
 γένος τῶν ἀνθρώπων ἀπὸ τῶν τεχνῶν ἐξετάζεσθαι, aestimare
 antiquitatem generis humani ex artibus. Ad locum nostrum hoc
 pertinet: ad artem, quam quis exercebat, respiciebant in
 censu constituendo οἱ ἐξισταί. Nazianzenus Epistola 197
 ad τοὺς πολιτευομένους, quos eosdem esse ac Peraequatores,
 antea dictum est, lepide illos incusat, quod neque a Dio-
 genis pera sibi temperaturi essent, sed & illi manum inie-

Ἐνρι, τέχνην ἐπικαλοῦντες αὐτῷ τὸν τριβῶνα, καὶ τὴν βακτηρίαν, καὶ αὐτὸ τὸ κεκτῆσθαι μηδὲν ἐκ τῆς φιλοσοφίας. Ille igitur, quem Charicenus exspectat, quisquis etiam sit, tantum abest, ut propter artem tributis quemquam vexaturus sit, ut ne de arte quidem sit interrogaturus, sed promiscue omnes (etiam pravissimos impostores) in beneficiorum communionem & ad vacationes munerum recepturus. GESN. Τὰς τέχνας emendat Heum. Poec. p. 254, artesque liberales, praecipue Rhetoricam, τέχνας vocatas probat. REITZ.

ead. l. 13. Χλευόχαρμος) Utrique Prophetarum ab inanitate hinc gratiae, hinc gaudii, quod futurum annuntiarent, nomen facit: respicitque ad κενὰς ἐλπίδας, quas supra c. 4 iis exprobrarat. Χαρίκενος, qui κενὰς χάριτας pollicetur, Χλευόχαρμος, cuius nugax & illusorium est gaudium. GESN.

ibid. Τριβώνιον) Habitus ascetae, quem etiam describi putto verbis, quae sequuntur: κακοσίμων, ἐξ ὁρέων παραγενόμενος, κεκαρμένος τὴν κόμην. De tonsura post erit agendi occasio, GESN.

ead. l. 15. Ὡς ἐπέδειξατο) Ὡς hic, & inferius c. 23, ὥς εἰ τινα λυγρὰν ἀγγελίαν ἀγάγοιμεν, accipitur ἀντὶ τοῦ ὅτι ἀφηγηματικοῦ, cum obliquam orationem in rectam commutamus. De utroque agit Devarius. Quod ad rem ipsam attinet, crediderim respici ad coelestem aureamque Hierosolymam, ut in Apocalypsi divinitus est Iohanni repraesentata; sub quo schemate felicia sibi tempora promittunt Christiani. GESN.

Pag. 259. l. 1. Ἀναγεγραμμένον ὄνομα) Τὸ ἔχων hic desiderari videtur. GUYET. Non desideratur, si ἐπέδειξάτο μοι ὄνομα coniunxeris. REITZ.

ead. l. 3. Ἀριστάνδρου καὶ Ἀρτεμιδώρου) Posterioris liber ad nostram usque aetatem pervenit: de priori Plin. XVII, 25, videndus, unde de prodigiis scripsisse discimus; meminit & Aelian. V. H. XII, 64, Huic Alexander credulitatem addixerat, ut ait Curtius, qui eius passim meminit; ut & Plut. Alex. sed ab eo de divinatione scriptum aliquid nullibi reperio. Vid. etiam Pott. 294, 1, & Rigaltium ad Artemidorum I, 33. Telmissensibus inventionem artis tribuit Clem. Alex. p. 111 B. qua somnia coniectabant. Respicit nempe hunc Aristandrum, cui ea patria cap. seq. & Plut. l. c. Lycius dicitur apud Philostr. 350, ubi id notae expediunt. SOLAN. Aristander Alexandro magno in itineribus

& bellis comes. Meminit eius Clem. Alex. Strom. I, pag. 334 d. Curtius I, 11, 14, Arrian. Ἀναβάσ. III, 2, Artemidorus Onirocrit. I, 26, p. 217 ed. Rigalt. GESN.

ibid. Ἀρτεμιδώρου) *Artemidorum* quando scripsisse putemus; in dissert. nostra § 10 dictum. Respicit autem forte Noster ad Onirocrit. II, 5, ubi aurum mali esse ominis dicitur; non propter se quidem, sed propter quantitatem; si nimium appareat, aut supra dignitatem somniantis. Eod. libro cap. 63, p. 149, τὰ πολλὰ, inquit, χρήματα καὶ νομίσματα ἔχειν φροντίδας καὶ λύπας σημαίνει, & c. 64, p. ead. ὁ πολυχρήματος θησαυρὸς λύπας καὶ μερίμνας σημαίνει, καὶ θάνατον προαγορεύει. GESN.

ead. l. 5. Τὰ χρέα πληθυνθήσεται) Ita non somniorum tantum coniectores, Artemidorus II. CC, & Astrampsychus p. 144 Mantissae Meursii ad lib. de Luxu Romanorum, χρυσὸν κρατῶν, ἀπρακτὸς ὢν θέλεις ἔσθ' sed etiam, tanquam in vulgus nota res in proverbium abiit. Lucian. Gallo c. 1, σὺ δὲ ὄρα, ὅπως μὴ ὄναι πλουτῶν, λιμῶντις ἀνεχρόμενος. Theocritus Idyll. 22 f. Piscatores ita claudit: μὴ σὺ θάρης λιμῶ, καὶ τοὶ χρυσοῖσιν ὄνειροις. Alias, qui magnas opes dicere volebat, tantas esse dicebat, quantae in insomniis apparere soleant. Theocrit. iterum Idyll. IX, 16: — ἔχω δέ τοι, ὅσ' ἐν ὄνειροις φαίνονται, πολλὰς μὲν οἷς, πολλὰς δὲ χεῖμαίρας. Schol. ad h. l. ὥστε ἔλεγε περιουσίαν ἀθρόον, τοιαῦται γὰρ αἱ ὄνειρωτικά φαντασίαι. καὶ Ὅμηρος,

Οὐδ' εἴ μοι τόσα δοίη, ὅσα ψεύδονται ὄνειροι. GESN.

ibid. Ἀναλόγως τῆς ἀποδόσεως) Nisi scriptor hic alias parum accuratus esset, suspicarer illum dedisse ἀνὰ λόγον, cum praesertim notae, quibus ον & ως exprimitur, tenui discrimine distent. Sententia aperta: quo quis plus reddidisse & dissolvisse aeris alieni somniat, tanto profundius aere alieno mergetur. GESN.

ead. l. 8. Λευκάδα πέτρην) Eurip. (pag. 568 B.) SOLAN. Homer. Od. Ω, 11, de animabus procorum Penelopes ad inferos euntibus: Πὰρ δ' ἴσαν ὠκεανοῦ τε ῥοὰς καὶ λευκάδα πέτρην Ἥδ' παρ' ἡλίοιο πύλας καὶ δῆμον ὄνειρων. Eustath. p. 821, 4 Basf. ἰστέον ὅτι λευκάδα μὲν πέτραν ὁ μῦθος πρὸς τῷ ἔδῃ πλάττει, ἢ κατ' ἀντίφρασιν. μέλας γὰρ ἐκεί σκότος· ἢ καὶ διὰ τοὺς ἐσχάτους τῆς ἐκεί γῆς τόπους, οὗς εἰκὸς τὸν ἥλιον ἐτι διαλευκαίνειν δυνάμενον. Aristarchus νοκίαν universam, i. e. τὴν ὡ βαλφωδίαν Odyss. obelo confixerat, & hoc inter alia argumento fuerat usus: ἀλλ' οὐ

δὲ ἔοικεν εἰς ἔδου λευκὴν εἶναι πέτραν· huic respondet Scholiaſta minor ſub initium ραφιδίας, τὰ πρὸς τὴν ἡμέραν ἐστραμμένα αὐτῆς λευκαίνεσθαι. Audiamus etiam Heſychium, qui, quæ hac de re habet, ex Homeri Schol. antiquis deſcripſiſſe videtur. Ita autem ille: λευκάδα πέτρην διὰ ταύτης λέγεται τῆς πέτρας τὸν ὠκεανὸν φέρεσθαι. ἢ ἀλλοηγορικῶς τὸ στόμα ἡμῶν τῶν ἀνθρώπων. διὰ τὸ τοὺς ἰδόντας λευκοὺς εἶναι. αἱ γὰρ ψυχαὶ τῶν τελευτῶντων διὰ τοῦ στόματος ἀνέρχονται. Haec λευκὰς πέτρα forte eſt Manaliſ lapis; de quo Feſtus, Manalem lapidem putabant eſſe oſtium Orci, per quod animæ inferorum ad ſuperos manarent, qui dicuntur Manes. Hanc λευκάδα πέτραν Albion Inſulam ſ. Britanniam ſuam interpretatur doctiſſ. Barneſius ad locum Homeri, & ad Eurip. Helenam 1692, ubi inprimis Tzetzen, Lycophroniſ Scholiaſten, ſuffragatorem citat. Certe hoc illum iuvare poteſt, quod δῆμον ὀνείρων ſubinde beata illa inſula & bonarum rerum feraciſſima emittit, e quo populo forte ipſum hoc eſt, quod de Albio nobis narrat Barneſius. GESN.

ibid. δῆμον ὀνείρων) Orpheus Argonaut. v. 1140, Ἀρρήκτους αἶδαο πύλας καὶ δῆμον ὀνείρων coniungit. Euſtath. l. c. τὸ δὲ δῆμον ὀνείρων ὡς ἐπὶ ἡμψυχῶν καὶ ſομνητοειδῶν εἴπω, νύκτωρ ἡμῶν ἐκείθεν δῶθεν ἐπιφοιτῶντων. Schol. min. τὴν νύκτα ἐν ἧ φαίνονται οἱ ὄνειροι. Porphy. de antro nympharum pag. 121 Barneſ. δῆμος δὲ ὀνείρων κατὰ Πυθαγόραν αἱ ψυχαὶ, ἧς ſυνάγεσθαι φησιν εἰς τὴν γαλαξίαν, τὸν οὕτω προσαγορευόμενον ἀπὸ τῶν γάλακτι τρεφεμένων κ. τ. λ. quocum conſentit Diog. Laërt. in Pythag. 8, 32: εἶναι τε (φησὶν ὁ Πυθαγόρας) πάντα τὸν αἶρα ψυχῶν ἡμπλεῶν, καὶ τοὺς δαίμονας καὶ ἥρωας νομίζεσθαι καὶ ὑπὸ τούτων πέμπεσθαι ἀνθρώποις τοὺς τε ὄνειρους, καὶ τὰ ſημεῖα νόσου τε καὶ υἱείας κ. τ. λ. Ego crediderim, de tantis myſteriis ne per ſomnium quidem cogitaſſe bonum Homerum, ſed per ὄνειρους ſimpliciter intellexiſſe defunctorum animas, quas εἶδωλα, voce de ſomniis adhiberi ſolita, vocat, e. g. Odyſſ. A, 212, 601, Od. γ, 355. Adde Virg. Aen. IV, 654, &c, qui locus vel maxime huc facit, Aen. VI, 696 ſeq. ubi umbram Anchifæ patris complecti vult Aeneas, ſed Ter fruſtra comprehenſa manus effugit imago, Par levibus ventis, volucrique ſimillima ſomno. Quod expreſſum eſt ex Od. A, 306: Τρις δέ με ἐκ χειρῶν ſκιῇ ἵκελον ἢ καὶ ONEIPΩ Ἔπτατο, κ. τ. λ. — Verſu 221: Ψυχὴ δ' οὗτ' ONEIPΟΣ ἀποπταμένη περὶότηται.

Populum, δῆμον, de quavis multitudine dixere. Ovid. Met. XI, 634: *At pater* (Somnus) *e POPULO* natorum mille suorum. Sed ut tandem ad Nostrum revertamur, cum somnia esse dixisset Chariceni & Cleuocharmi vaticinia, ad illud exaggerandum ait, illos in rupe forte alba, ubi ingens esset somniorum populus, indormiisse, ut brevi adeo nocte tantum somniaverint. GESN.

ead. l. 9. Ἐν ἀκαρεῖ τῆς νυκτὸς οὕτως) Lucian. Scythia p. 596 extr. ἐν ἀκαρεῖ de temporis brevissimo & quasi infecabili articulo dixit. Vid. Menandri reliq. n. 289. Hic itaque miratur Critias tam longa somnia tam brevibus noctibus. Contra Lucian. Ἐνυπν. c. 17 de longo somnio, χαμῆρινδς οὐαίρος, ὅτι μάλιστα εἰσιν αἱ νύκτες. GESN.

ead. l. 11. Κατεγνώσκον) Lucianus Philop. c. 8, ἐγέλαισαν ἐπὶ τῷ λόγῳ μου, καὶ δῆλοι ὄσαν κατεγνώσκότες μου πολλὰν τὴν ἀγοίαν. Ita etiam c. 32 eod. Noster paulo post τὸ ἐλυσθῆρον τῆς διαβολῆς αὐτῶν κατεγνώσκος. GESN.

ead. l. 12. Ἐξερρίνισα) H. Stephanus in Thesauro: ἐκρινίζω ex Luciano affertur, pro nase suspendo, subsanno, μυκτηρίζω & ita Scapula & Basileenses; veteres, Pollux, Hesychius, Suidas, Varinus nihil habent, tacent Camerarius & Rhodiginus. Putaverim, venatorium verbum esse ab odora canum vi traductum, investigandique adeo seu indagandi significationem habere, quae huic loco apprime convenit. Idem ergo est ἐξερρίνισα, quod ἐξίχνευσα, de quo verbo illud tantum notari meretur, frequentius alias cum accusandi casu iungi, ut etiam a Nostro factum c. 21. GESN.

ead. l. 13. Ἀρίστηνδρον) De hoc vide Rigaltium ad Artemidor. I, 33. L. BOS.

ead. l. 14. Τελμισία) Lege Τελμισσία. Vid. Plut. IV, 6, 34, N. SOLAN.

ead. l. 15. Ἡ δ' δς) Saepius ita Platonizat Lucian. in Philopseude, etiam cum expressa personae mentio adicitur; ut, ἡ δ' δς ὁ Κασίδριμος κ. τ. λ. GESN.

ibid. Ἐχαιυθαῖς) Ex Pythagorica disciplina vocabulum. GESN.

Pag. 260. l. 1. Μεσορί) Nota; scenam dialogi Alexandriae esse. GUYET. De hoc Aegyptiorum mense vid. Scalig. de emend. Temp. 198. Emenda autem Plutarch. 678 f. ubi Μεσορί legitur. Legebarur etiam hic in omnibus impr. μεσορί, per ω, prave. SOLAN. Aegyptii mensis nomen, quem recte cum Augusto comparat Scholiasta, & hodie quoque Copti

eo loco ponunt, ut ostendit in Menologio Fabricius. Aegyptiorum ab antiquissimis inde temporibus propriae erant divinatoriae artes & disciplina somniorum. Mirum igitur non est, Aegyptio nomine hac in re Nostrium uti. Minime vero ex hoc solo loco colligere licet, in Aegypto scriptum Philopatrin, cuius velut theatrum ad Pontum Euxinum esse, satis ostendimus. Ceterum si quis de auctore atque aetate huius dialogi mecum putet, ille non nimium falsos deprehender Christianos, si quid de imperii conversione atque Imperatoris interitu praesagierunt; (praesagiisse autem probabile fecimus in dissert. § 34, 35.) Siquidem V Kal. Iulii extinctus est Iulianus, ut adeo mense Μεσορί pacata iterum omnia atque tranquilla, Imperatore Ioviano, Christianis essent. Illud etiam notari obiter potest, non male paucis ante versibus dictum ἐν ἀκαρπείῃ τῆς νυκτὸς οὖσης. Nuntius enim de victoriis Iuliani paucis procul dubio ante obitum eius diebus Constantinopolim allatus, hunc dialogum scribendi occasionem auctori dedit. Incidit ergo colloquium Critiae cum Christianis in viciniam solstitii, ubi brevissimam sol noctem efficit. GESN. Mensis Aegyptiacus; sed qui etiam inter Syros usurpari potuit. Vid. Noris. Epoch. Syromac. Diff. V, c. 11. LA CROZE.

ead. l. 4. Δριμὺ καὶ Τιτανῶδες) Lucian. Icaromen. c. 23: ὁ Ζεὺς μάλα φοβερῶς δριμὺ τὴ καὶ Τιτανῶδες εἰς ἐμὲ ἀπιδὼν κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 5. Δραξάμενος) Conf. supr. Asin. c. 25. REITZ.

ead. l. 6. ῥήτρην ποιήσασθαι) ῥήτρα eloquium videtur esse, atque antiquitus adhibiturum de oraculis. Docet hoc Plutarchus Lycurgo p. 86 H. Steph. ubi de legibus Lycurgi, τὰ μὲν οὖν τοιαῦτα νομοθετήματα ῥήτρας ἀνέκαθεν, ὥς παρὰ τοῦ θεοῦ νομιζόμενα, καὶ χρησμούς ὄντα. Et p. 78, οὕτω δὲ περὶ ταύτην ἐσπούδασε τὴν ἀρχὴν ἡ Λυκούργος, ὥστε μαρτυρίαν ἂν δεκκῶν κομίσαι περὶ αὐτῆς, ἐν ῥήτραι καλούσαι. Add. p. 79. Sed haec significatio parum ad rem nostram. Neque multum illa, qua utitur Aelian. V. H. X, 18, ubi synonyma videntur συνθήκας δὲ ἐποίησαντο, & εἶχον ὑπὲρ τούτων ῥήτραν πρὸς ἀλλήλους. Verum ῥήτρα etiam est facultas dicendi, vel vices. In decreto Byzantium apud Demosthenem de Corona c. 27, Δαμάγυγτος — ἐλέξεν, ἐκ τῆς βουλῆς λαβὼν ῥήτραν, facta sibi a Senatu dicendi potestate. Lucian. Ἀπολ. π. τῶν ἐπὶ μισθῷ, c. 3, ῥήτραι λαβὼν, sumis dicendi paratibus. Id. Toxari c. 35, οὗ τὰν ῥήτραι παραδίδομι. Hoc

itaque vult Critias, quod in versione huius loci ante hos xxv annos coniectura magis ductus, quam observato post demum usu nominis, expressi. Charicen^{us}, illud *σεσημμένον γερόντιον*, ut vocat c. 16, instigaverat eum, de quo hic sermo est, ut sibi auditores pararet & audientiam &c. GESN.

ead. l. 8. Παρεκτείναντες) Παρεκτείνας forsan. GUYET. Non est penitus inauditum, nominativos poni pro genitivis absolutis. Homer. Il. Γ, 211, ἄμφω δ' ἐζομένω γεραρότερος ἦεν Ὀδυσσεύς, *ambobus sedentibus* &c. praecefferat: *στάντων μὲν Μανέλαος ὑπείρεχεν εὐρέας ὤμους*. Adde Aristoph. *Lystrata* versu 13, Εἰρημένον δὲ αὐταῖς — εὐδουσι, *cum praedictum sit*. Plato *Cratylus* p. 236 E. Laemar. de Heroibus, Πάντες δὴπου γεγόνασιν ἐρασθέντες ἢ θεοῖς θνητοῦ ἢ θνητοῖς θεῶν. Aelian. V. H. X, 18, Βουκολῶν δὲ κατὰ τὴν Σικελίαν ὁ Δάφρις, ἠράσθη αὐτοῦ Νύμφη μία· ubi plura dedit eiusdem Perizonius. GESN.

ead. l. 10. Ἀποφράδι) Lucian. in Pseudologista, quem ἀποφράδα infcribunt, totus in eo est, ut probet, hominem etiam, quod ipse fecerat, per scommata ita posse appellari. GESN.

ead. l. 12. Σιδήρεας) Versus scazon s. choriambus ex Il. Θ, 15, ubi in descriptione Inferorum: Ἐνθα σιδήρεαι τὸ πύλαι καὶ χάλκεος οὐδός· quem laudat etiam Lucianus *Amor.* c. 32. De re ipsa vid. § 27 diff. nostrae. GESN.

ead. l. 13. Χρυσόροφον) Homer. *Od.* Δ, 71. Hinc, quod factum nollem, vir multis nominibus reverendus, quasi serio dicta forent & ab auctore fide digno, quae veteribus Christianis ecclesiarum forma fuerit, adstruere conatur. *Cave* 129, 142. SOLAN.

ead. l. 14. Ὀμηρος) *Od.* Δ initio, inprimis v. 121. Etiam Lucian. de Domo cap. 3, & in *Scythia* c. 9, τοῦ νησιώτου μενερκίου meminit. Telemachum esse Ulyssis filium ex *Ithaca* insula, ex Homero apparet. Scholiastes, qui *Protesilaum* nominat, memoria est lapsus. GESN.

in Schol. col. 2. l. 3. Πρωτεσίλαος) Errat: de Telemacho enim sermo est. V. Hom. l. c. In Exc. G. Τρωγεσίλαος. SOLAN.

Pag. 261. l. 2. Οἱ δὲ ἰδόντες γήθησαν) Homeric formula ex Il. Ω, 321, & *Od.* Ο, 165. GESN.

ead. l. 3. Ὡς εἰ τινα) Ὡς ἀφηγηματικὸν, de quo ad cap. 16. GESN.

ead. l. 6. Ποινοποιοί) Ignota Lexicographis vox; furias tamen intelligi, haud obscurum est. GESN.

ibid. Ἐπὶ τὰ θεάτρα) Pro ἐπὶ τοῖς θεάτροις. Ita etiam He-

fioid. Theogon. 531, ἐπὶ χθόνα πουλυβοτείρην Herculis gloriam esse dicit, qui in Operibus versu 156 ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρην ordinaria construendi ratione dixerat. Tale forte est illud Matth. VIII, 9, ὑπὸ ἐξουσίαν ἀνθρώπος εἰμι. GESN.

ead. l. 7. Μετὰ δὲ τὰ) Pro ταῦτα, poet. GESN.

ead. l. 8. Τίς, πῶθεν) Versus ab Homero aliquoties repetitus, ut Od. K, 325, O, 318, T, 105, Ω, 297 &c. Luciano etiam usurpatus Icaromen. cap. 23; item Senecae ludo in Claudium. GESN.

ead. l. 9. Χρηστὸς γὰρ) Vid. diff. nostra § 20. GESN.

ead. l. 13. Χαίρουσί γο) Quorsum hoc pertineat dictum, vid. § 36 dissertationis. GESN.

ead. l. 15. Δυστοκεῖ) Ex Aristoph. Ran. 1470, ἡ πόλις γὰρ δυστοκεῖ. Schol. δυστοκεῖ λέγει ἀντὶ τοῦ ἀγανακτεῖ καὶ κακῶς πάσχει, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν δυστοκεῦσαι γυναικῶν. Ἡ δυστοκεῖ λέγει ἀντὶ τοῦ κακὰ γεννῆματα προάγει. Posterius magis placet, inprimis si, ut tunc ab Alcibiade Athenienses metuebant, Christianos ab Iuliano metuisse dicamus. GESN.

Pag. 262. l. 3. Ἡ δὲ σελήνη) Tanquam distinctum phaenomenon allegatur, quod prioris est causa, nisi simpliciter de plenilunio velis intelligere, ad quod quidem παχυλῶς & ad diem modo praedicendum, non magna opus est Astrologiae peritia. Ceterum Christianis ex eo, quod de interitu mundi, de Antichristo &c. disputarent, oblecta Astrologica vanitas. Minuc. Fel. XII, 7: Desinite coeli plagas & mundi fata & secreta rimari: satis est pro pedibus adspicere. GESN.

ead. l. 4. Ὁ Ἄρης εἰ τετραγωνήσῃ) Hermes Trism. de infirmior. decubitu p. 12 Hoefsch. Ἡ διαμετροῦντος ἢ τετραγωνίζοντος ἢ συνόντος τῇ C. GESN.

ead. l. 7. Ἐφ' οἷς ὑμεῖς ἠδεδεῖτε) Tristis enim prodigii loco habebatur androgynos, & in mare deportabatur, quod ex Gell. IX, 4, constat. Memorabilis etiam est Livii locus XXXI, 12, ubi inter plura prodigia, ante omnia abominati scimmiales, iussique in mare deportari. Similia habet idem XXVII 13 & 39; it. XXIX, 22. Add. Iuven. 13, 64 seq. GESN.

ead. l. 10. Κατάξουσι) Καταράξουσι forsan. GUYET. Nil opus emendatione: nam κατάγειν aequè a κάτω ἄγειν, quam κατὰ & ἄγειν, formari potest, ut ex Plut. docet Steph. Et pro deorsum ducere, mittere, ut κατάγειν εἰς ἄδου apud LXX frequentissimum, quin & κατάγειν δάκρυα Ierem. IX,

17, ac ter deinceps. Item *κατάγειν ἐξ οὐρανοῦ* Amos III, 11. Cumque hic Dialog. ad eiusmodi stilum sit compositus, sufficerent illa testimonia, si vel apud alios non invenirentur. Et cur non aequae descendendi significatus huic verbo inesset, quam in *καταρρίπτω*, deicio; etsi *κατάγειν* longe plurimum pro *deducere*, *perducere quem ad locum*, usurpatur apud antiquos & sequioris aevi scriptt. REITZ.

ead. l. 11. Τὸ βροντοποιεῖν δοχεῖον) Forte respicit ad τὰ καλούμενα ἤχεια, ὧν ὁ κτύπος (cum Scholiaste Aristophan. loquor ad Neph. 291) σχηματίζεται εἰς βροντῆς ἀπήχησιν. ἔστι δὲ καὶ ἐν τῇ σκηνῇ μηχανήμα τι, ὃ καλεῖται βροντεῖον, ἀμφοτέρους μεστές ἡφίδων ἀντιβαλλομένων εἰς χαλκὸν λέβητα. Quamquam si P. Victorium audiamus Var. Lect. 20, 7, alia prorsus fuit τῶν ἤχειων ratio, ad augendam nimirum quamcunque vocem comparata, de quo hic non est disputandi locus. Qualia igitur in scena fuere vasa, talia ad risum captandum coelo affingit Critias, quibus impletis erumpant fulmina cum tonitribus. GESN.

ead. l. 13. Ὡς μεταλλαγῶσι) Vid. § 34 dissert. GESN.

ead. l. 16. Πρῖνος) Apud Aristoph. Ran. 883 ait ad Aeschylum Bacchus, σὺ δ' εὐθὺς ὥσπερ πρῖνος ἐμπρησθεῖς βοᾷς ad quem locum Bisetus: ὅτι ἡ πρῖνος καίόμενυ ἴδιον ποιεῖ. GESN.

Pag. 263. l. 1. Διάτορον) Lucian. Gallo init. de galli cantu, διάτορον τι ἀναβοῶσας. GESN.

ead. l. 2. Θύγοντες ἐδόντας) Formula Aristophan. Βατρ. 829. Θυμολέων Homericum Herculis epitheton. Πνέοντας δόρυ καὶ λόγχας καὶ λευκλόφους τριφαλείας, Aristophan. Βατρ. 1048. GESN.

ead. l. 3. Κατ' ἀνδρῶν θυμολέοντων) Parodia Homer. Od. A, 266. SOLAN.

ead. l. 4. Τριφαλείας) Lege *τρυφαλείας*. GUYET. Et hoc malim. Sed cum prius etiam reperiatur alibi, nihil mutem. Et licet *τρυφ* — ap. Homer. perpetuo scribatur, tamen Scholiast. ad Il. Γ, 372, *τρυφαλείης* exponit — *τρεῖς φάλους ἔχουσης* adeoque *τριφαλείας* ad originem propius accedens eo minus mutandum. REITZ.

ead. l. 5. Ὡς) Lege *οἷ*. GUYET.

ibid. Κατατρύχεται) Proprie vexare est, *anerere*. Sed ipse deinde explicat per *ἐπαράσθαι τῇ πατρίδι*. GESN.

ead. l. 7. Μαθηματικὴν) Astrologiam iudiciariam, quae vocatur, *Mathesis*, & qui eam profiterentur, *Mathematicos* appellatos esse, non opus est ut hic moneatur. Hanc ar-

tem *trahere* non negat Christianos, sed *κατωρθάναι*, recte *tractasse*, *edidicisse*. Verum fuit saltem primis temporibus ista laus Christianorum, quod a coniectoribus, ariolis, varibus, mathematicis, & id genus hominibus abhorrent, infensis propterea odiis ab illis excepti. Vid. inter alios Arnob. contra gentes p. 13; it. Terrullianus Apol. c. 43. Laudanda & hic est incomparabilis viri Io. Alb. Fabricii industria, qui Bibl. Graec. III, 20, p. 518 seq. concinnavit catalogum selectum scriptorum, qui astrologiam apotelesmaticam oppugnarunt, quos inter primo loco Christianos veteres collocavit. Qui ergo factum dicemus, ut ea tamen per posticum quasi recepta ita diu in Christiano etiam orbe vigerit? GESN.

ead. l. 9. Γραϊδίον) Etiam hodiernum edentulae potius mulierculae, quam viri, magiae & incantationum crimine traduntur. Scilicet iudicii viriumque imbecillitas, quae sexui, cum avaritia, quae aetati quodam modo naturalis est, coniuncta, superstitionum foecunda mater esset solet. GESN.

ead. l. 13. Κακαρμένοι τὴν γνώμην) Mirabilis loquendi forma, *detonsus mente sive sententia*. Sed lucem hic etiam affundit Lucianus, qui Paphlagonas in Pseudomante c. 15 vocat *τοὺς ἐγκεφάλους καὶ τὰς καρδίας προεξηρμένους*, id est, ut interpretor, ovium instar lanigerarum, tonderique solitarum, stupido hebetique ingenio praeditos: statim enim subiicit, *οὐδὲν εἰκότας* fuisse illos *σιτοφάγοις ἀνδράσιν*, ἀλλὰ μόνῃ τῇ μορφῇ μὴ οὐ πρόβατα εἶναι διαφέροντας. Etiam cap. 6 dixerat, *τοὺς πολλοὺς ἀποκείροντες*, i. e. ἀπατῶντες. Nostri Germani non modo tondere, *scheren*, ponunt pro ludibrio habere; sed quidam etiam *balbiren* dicunt, i. e. barbam radere, pro Plautino *auro emungere*. Ita οἱ δ', quod in Cant. IV, 2, est *keder hakkezuboth*, simili ellipsi reddidere ἀγέλαι τῶν κακαρμένων. In ipsa autem calvitie & raso capite videtur aliquid olim fuisse contemptui obnoxium. Unde graviter adeo irascitur Elisa pueris calvitiei sibi exprobrantibus. Nonius verbum *calvere deductum* putavit a *mimis calvis*, qui omnibus essent frustratui, quo loco utitur Elmenhorstius, ad illustrandum illud, quod est apud Arnobium contra gentes l. 3, p. 239, *delectantur Dii stupidorum* (de mimis loquitur) *rasis capibus*. Quaedam etiam in hanc sententiam annotata sunt ad Lucian. Lapith. c. 18 a doctissimo viro Almeloveenio. Add. Iuven. V, 171, Casaub. ad Pers. p. 100, Graev. ad Lucian. Soloec. p. 744. Ne quid

tamen dissimulem, videtur mihi Triephon ad clericorum tonsuram respicere, cuius & paulo ante facta mentio clarior, ubi κακοσίμων τις, ἐξ ὁρέων παραγενόμενος, κεκαρμένος τὴν κόμην memoratur. Gregorii enim Nazianzeni aetate tonsuram in usu fuisse, non improbabili coniectura ex Maximi Cynici constitutione elicitur, de qua loquens Nicephorus H. E. 12, 11, p. 240, καὶ τὰς ἐκείνου, inquit, κυνικάς τρίχας περιελὼν κ. τ. λ. Et ne nugari suo more putemus Nicephorum, praesto est Theodoritus, qui H. E. 4, 8, Τιμόθεος, inquit, ὁ τῆς Ἀλεξανδρέων Ἐπίσκοπος — ἀντὶ τοῦ θαυμασίου Γρηγορίου (Nazianzeni puta) Μάξιμόν τινα χειροτόνηκε κυνικόν, εὐθὺς αὐτοῦ τὰς κυνικάς ἀποκείρας τρίχας. Nec parvi momenti sunt, quae Iac. Gothofredus ex fontibus monuit ad l. 38 Codicis Theod. de Episcopis, ubi ob ξύρισμα γυροειδὲς coronatos appellatos esse clericos, & clericalis reverentiae nomen coronam fuisse iam circa haec tempora, luculenter probavit. Sed de his aliter Salmas. de coma p. 158. Viderint, qui dedita opera huius antiquitatem ritus tractant. GESN.

ead. l. 16. Ἄσιτοι) In ipsa Scriptura S. aliquorum mentio fit, qui ieiuniis & cibi abstinencia ad visiones apparitionesque sese praepararunt. Et cacozelia quadam rerum sacram factum est, ut apud gentiles etiam quidam, Pythagorici inprimis atque Platonici, variis καθαρμοῖς, lustrationibus, ieiuniis, animas suas ad commercium cum Deo spiritibusque apras reddere vellent. Iam apud Herodotum II, 40, προηστέουσιν τῇ Ἰσι. Ex recentioribus sufficiat in praesentia laudare Iamblichum III, 11, p. 74 edit. Oxon. ubi inter praeparationes ad vaticinandum reliquas, τριῶν ὅλων ἡμερῶν ἀσιτίαν refert. De Christianis omnium fere temporum nota res est, inprimis si in censum veniant, quae in Vitae Sanctorum Patrum, & Actis Sanctorum, larga manu afferuntur. Sed non sunt praetermittenda Gregorii Nazianzeni verba, quibus mirifice totus hic locus illustratur. Vocabantur a Iuliano Christiani, αἱρὶς ἔνθεος, p. 122 seq. Orat. 11 in Iulian. οἱ τοῖς γραῖδις συγκραζόμενοι καὶ συμπάλλοντες, οἱ ταῖς μακρῆς νηστείας ἐκτετηγμένοι, καὶ ἡμίθνητες, οἱ μᾶτην ἀγρυπνοῦντες, καὶ ταῖς παννυχίοις στάσσει παραληροῦντες. GESN.

pag. 264. l. 6. Σεσηρὸς) De iratorum canum ritibus adhiberi solitum verbum. Aristoph. Pace v. 635, ἡγριωμένους ἐπ' ἀλλήλοισι καὶ σεσηρότας. Schol. ἀπὸ τῶν κυνῶν ἢ

μεταφορά: ὅταν γὰρ ὀργίζωνται, σεσήρασιν ἀλλήλοις. Possis forte convertere *sarcastice subridentes*: *σαρκάζειν* enim & *σαρκασμός* ἀπὸ τοῦ *σαίρειν*, unde & *σέσηρα*. GESN.

ibid. Ἐξω — τοῦ κλινιδίου) Id est, non ut alia somnia e somno & in lectulo ducunt originem, sed aliunde & extra lectulum nobis obtingunt. Ita Iamblichus de mysteriis XIII, 23, probare conatur, a principio aliquo extra hominem constituto provenire divina illa & futuri praesaga somnia. GESN.

Pag. 265. l. 1. Ἐπισημαίνει) Uti nos vertimus, αὐτῷ subaudiendum, ut scilicet ad Deum referatur. Non negaverim tamen, posse aliter etiam accipi, ut tantum *divulgare* vel *diffundere rumoribus* significet: ita nulla opus fuerit ellipsi. GESN.

ibid. Ἐνὰ θυμὸν ἔχοντες) Hom. Il. N, 487. SOLAN. Suspicabatur Heumannus, ἅπαντα θυμὸν ἐκχέοντες. Superest, ut addicant libri, sine quibus in tolerabili sententia nihil mutem. GESN.

ead. l. 2. Θυμὸν) *Iram* volebat verti Heumannus Poec. 249: bene, si ἐκχέοντες legas; minus recte, si vulgatum ferves. REITZ.

ead. l. 6. Σίγα, ὦ Κριτία) Poteratne autem aliquid in dramatico genere esse absurdius, quam post magna prooemia & ingentissimarum promissionum hiatus, denique, cum ad ipsam rem perventum est, frustrari lectores, & dimittere longe quam fuerant incertiores, quidnam tantis dignum hyperbolis cothurnisque fuerit? Κενὰς quidem ἐλπίδας, & ὕβλους forte vidimus, sed ubi δεινὰ βουλεύματα; quorum aequae mentio facta cap. 4. Si quid tamen licet coniecere, ipsam forte mortem Iuliano portendi dixerunt Sophistae, quos Noster appellat, quo referenda sunt, quae § 35 diss. nostrae diximus. Hoc itaque ut nimis mali ominis & blasphemum plane reticer. Inde forte est, quod Critias deinde vitam longam spondet Imperatori, quamquam id alia etiam de causa poterat fieri. GESN.

ead. l. 7. Ὡς ἐξώγκωται) Nimirum quod ante in Critia effecerant nugae Sophistarum, id iam in Triephonte producant. Illud de morsu canis rabidi est etiam in fine Nigrini, item Philopseudis, ubi etiam de ventre auditis nugis inflato ita Lucian. pag. 353: τοιαῦτα ἀκούσας, ἤκω νῆ τὸν Δία, ὥσπερ οἱ τοῦ γλευκοῦς πίνοντες, ἐμπεφυσσημένος τὴν γαστέρα, ἐμέτου δέμενος, ἡδέως δ' ἂν πόθεν ἐπὶ πολλῷ ἐπρίαμην ληθεδάνῳ τι φάρμακον, ὃν ἤκουσα, ὥς μή τι κα-

καὶ ἐργάσῃται με ἡ μνήμη αὐτῶν ἐνοικουροῦσα. Quod est de ultimo verbo, conf. Abdicat. cap. 6, οὐ γὰρ ἀπλοῦν, οὐδ' ἐπιπόλαιον τῆς μνήμης τὸ εἶδος, ἀλλὰ τι παλαιὸν ὑποικου-
ρῶν ἐν τῇ ψυχῇ κακὸν ἀπερρήξῃ κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 11. Τὴν εὐχὴν ἀπὸ πατρὸς) Nic. Rigaltius ad Ter-
tull. de Oratione non procul ab initio, *notam etiam*, inquit,
Luciano fuisse dominicae orationis formulam, declarant ista Tri-
phontis ad Crisiam; & deinde haec verba subiungit. Cui me-
rito assentitur Fabric. Bibl. Gr. IV, 16, p. 504. GESN.

ead. l. 12. Πολυνύμους ᾠδὴν) Vid. Th. Smith. de hymno
matutino Graecorum, in miscell. pag. 139. LA CROZE. Per
hanc intelligit Io. Gregorius clausulam orationis domini-
cae: *quia tuum est regnum* &c. Observationum Sacrarum c.
38; quem tamen falli, praeclare notavit I. Alb. Fabricius
l. c. & mavult intelligi *δοξολογίαν* aliquam veterem, ut est
v. g. Clementis Alexandrini. Deinde in Bibliographia anti-
quaria c. xi, p. 368, ubi de Christianorum hymnis expo-
nit, *Ode Polyonymos*, inquit, *cuius meminit Lucianus, sive*
quisquis auctor, in Philopatriade, nihil aliud est, quam doxolo-
gia &c. Ita πολυνύμους ᾠδὴν vocaveris τὴν μεγάλην δοξο-
λογία, ut vocatur, quae tum alias, tum accurate inpri-
mis, & cum variantium lectionum notatione, edita est a
Th. Smith. in calce libri Anglice editi, *an account of the*
Greek Church, ubi statim ab initio canit Ecclesia: Αἰνοῦμέν
σε, εὐλογοῦμέν σε, προσκυνοῦμέν σε, δοξολογοῦμέν σε, εὐ-
χαριστοῦμέν σε, κ. τ. λ. Ἐπωδὴς πολυνύμου meminit Lu-
cian. Philops. c. 17, magicum carmen intelligens. GESN.

ead. l. 13. Ἀλλὰ) Fingitur interventu Cleolai sermo in-
terrumpi. GESN.

Pag. 266. l. 1. Μὴ τι παραδράμῃς) Vid. § 21 dissert. Stru-
dii hic quidem, ne quid in interpretatione huius versus ine-
pto poëtae concederem. GESN.

ibid. Μὴδὲ παρέλθῃς) Ex Tragico aliquo, ut mihi vide-
tur; nisi forsan, uti & sequentia, huius ipsius, quisquis
demum est, & haec sint. SOLAN.

ead. l. 3. Καλὴ ξυνωρίς) V. diff. § 28. GESN.

ead. l. 6. Πέπτωκεν ὀφρῦς) Iterum Iambi, sed interrupti.
De re ipsa vid. omnino § 33 & 34 dissert. Non puto au-
tem opus esse, ut ὀφρῦν peculiariter de urbe quacunque ca-
piamus, ut Palmyram intelligebat Crozius. Vid. diff. § 24.
Ὄφρῦς, *supercilium*, est superbia e rebus gestis & felicitate
superioris temporis contracta. GESN.

ead. l. 7. Σούσα) Quia sub Traiano a Caffio Seleucia & Ctesiphon captae sunt & incensae, sunt qui eo tempore scriptum hunc dialogum putent; sed illi ad sexcenta recentiora non attenderunt. SOLAN.

ibid. Ἄστυ) Τὸ Περσίδος hic deesse videtur. GUYET.

ead. l. 8. Ἀραβίας) Τὸ Α in Ἀραβία anceps. Propert. *Aut si qua Arabiae lucet bombyce puella.* GUYET.

Pag. 267. l. 2. Πλουῦτος γὰρ ἡμᾶς οὐκ ἐκλείπει) Sic recentiores. Scribe cum prioribus ἐκλείπει. IENS. Ἐκλείπει) Plerique libri ἐκλήπει: quod sic ego mutavi. SOLAN.

ead. l. 5. Βαβυλῶνα ὀλλυμένην, Αἴγυπτον δουλουμένην) Stabat adhuc Luciani aetate Babylon antiqua. Vid. Ἐπισκ. c. 23, & Εὐχ. c. 34. Audi tamen, quid Bochartus ex Plin. VI, 26, & Strabone XVI proferat, quo Seleuciam intelligi probet, cum ea aetate & deinceps Babylon nominatur. SOLAN.

ead. l. 6. Δούλειον ἡμᾶς) Il. Z, 463, — ἀμύνειν δούλιον ἡμᾶς & ante 455, ἐλεύθερον ἡμᾶς ἀπούρας. GESN.

ead. l. 9. Ἐφευρόντες) Quo iure autem dicit Triepho, modo repertum ab ipsis esse *ignotum Athenis Deum*, cum iam supra c. 18 per eundem iuraverit Critias, idque eo tempore, cum quaereretur numen, per quod iurari valide posset, quod tamen, tanquam obiter dictum, silentio transmittibat Triepho. An ex hodierno Gallorum idiomate sensus est: *allons trouver le Dieu inconnu d'Athènes?* GESN.

ead. l. 10. Εὐχαριστήσομεν) Est vox minime Lucianea, i. e. Attica. KUSTER. Apud idoneum auctorem nusquam reperiri pronuntiat Thomas Magister, v. χάριν οἶδά σοι: quod aliquatenus verum est; exstat tamen in Arriani ad Epict. comment. pag. 64 B. 77 C. ut & εὐχάριστος pag. 64 B. C. SOLAN.

ead. l. 11. Τοιούτου κράτους) Pro Imperatore ipso ponitur κράτος. Ita etiam Nazianzenus Epist. 183, p. 893, τῷ παρόντι κράτει, id est, Imperatori, τὰ τοῦ κράτους, quae sunt Imperatoris, praestari iubet. GESN.

ead. l. 13. Οὐ φροντὶς Ἰπποκλείδῃ) Eodem adagio, quod est ab Erasmo explicatum, Apologiam pro Mercede Conductis Lucianus conclusit. GESN.

ead. l. 14. Οὔτος) Reiecit hanc notam ed. P. In quibusdam ita adscribitur, ut an ad praecedentem libellum, an ad sequentem, referri voluerint, nescias. Mos receptus ad sequentem referre iubet. Sed vide notam nostram ad simile Scholium fini sequentis opusculi additam; unde patebit,

& hoc ad praecedentem Dialogum referri debere. SOLAN.
Reiciuntur haec etiam ab ed. B. 4.

IN CHARIDEMUM.

Pag. 268. l. 1. ΧΑΡΙΔΗΜΟΣ) Non esse hunc libellum Luciani, ausim contendere, sed Scholasticam alicuius declamationem prope puerilem; cuius rei documenta quaedam e stilo petita mox dabimus, nempe insignia, ne quis sola putet. GESN.

Pag. 269. l. 2. Ἐν Διασίῳ) Vid. Bourd. not. & Scholia ad Tim. c. 5, & Ἰκαρ. c. 24. SOLAN. In marg. P. additum: Festa Iovis fuere Athenis Diasia, ἀπὸ διαφυγῆν αὐτοὺς εὐχαῖς τὰς ἄσας, ut Suidas ait, appellata: & hanc forf. Bourdelotii noram intelligit Solanus; nam aliam eiusdem hic non invenio. Sed supra T. I. Tim. c. 7, aliquid de Διασίῳ dixit, ubi & Hemsterh. consulat. REITZ.

Pag. 270. l. 11. Περὶ τῶν ἀστειύων) Quales ludi in Provincia Gallica satis antiqui, *Florales* dicti, quibus de carminum laude certatur, praemiumque est flos aureus. SOLAN.

Pag. 271. l. 4. Φίλον) De Philone Luciani amico vide Συγγρ. & Συμπ. Quamquam hoc quidem opus Lucianicum non esse suspicor. SOLAN.

Pag. 273. l. 11. Ἡ πάντα τᾶλλα παρέντας) Haec male coniuncta vix cohaerere videntur, nisi interponas articulum τῷ. Πῶς ἂν τὸ καλὸν σώζοιτο, ἢ τῷ λέγειν; ita certe interpretatus sum. Verbum σώζειν hic significat iueri, adesse, ostendere. Simili fere ratione Plutarchus de facie in orbe Lunae p. 1701 H. Steph. de Cleanthe Samio, Φαινόμενα σώζειν ἐπειράτο μένεν τὸν οὐρανὸν ὑποτιθέμενος κ. τ. λ. ubi etiam ad demonstrationem, & conciliationem assensus refertur. GESN.

Pag. 274. l. 5. Διδόσκουροι) Ita & Navig. c. 9, ut alibi plerumque. Sed interdum & Διδόσκουροι apud Nostrum. V. Dial. Meretr. XIV. REITZ.

ead. l. 8. Αἰτία γενέσθαι) Hic aliquid deesse videtur. An τῆς ἀθανασίας αἰτία γ. &c. GUYET. Facile subaudias, eiusdem rei auctorem Helenam fratribus fuisse, quam ipsa fecit; neque aliquid excidisse credo, si stilum huius Dialogi respicias. Et si καὶ modo veritas etiam, satis procedit sermo, ea ipsa hoc fecit, fratribus etiam suavit, sive effecit. REITZ.

Lucian. Vol. IX.

M m

ibid. Πρὶν αὐτὴν — συνεξητασμένοις) Ita videtur conciliare velle Homeri dicta diversa. II. Γ, 243, cum Helena de fratribus suis tanquam vivis dixisset, subiicit,

Ὡς φάτο· τοὺς δ' ἥδη κατέχεν φυσίζοος αἶα
Ἐν Λακεδαιμόνι, κ. τ. λ.

sed aliquamdiu post Od. Λ, 299, videt apud inferos Ulysses

Κάστορα δ' Ἰππόδαμον καὶ Πύξ' ἀγαθὸν Πολυδύσκην,
Τοὺς ἄμφω ζῶους κατέχει φυσίζοος αἶα·

Οἱ καὶ νέρθεν γῆς τιμὴν πρὸς Ζηνὸς ἔχοντες

Ἄλλοθι μὲν ζῶουσ' ἑτερήμεροι, ἄλλοτε δ' αὖτε

Τεθῆσιν, τιμὴν δὲ λελόγχασ' ἴσα θεοῖσιν.

de Apotheosi autem Helenae vid. Spanh. ad Callim. in Dia. v. 232, & Dechair. ad Athenag. apol. pr. p. 3, ubi pro Nemesi f. Rhamnusia Dea cultam ostenditur. GESN.

ead. l. 11. Πέλοψ.) Vid. & cap. 19. Hyginus filii formam praedicat, 271. De Pelopis ipsius forma nihil habet; sed meminit Clem. Alex. p. 14 C. & Philostr. p. 788 A. Neptuno amatus curram ab eo accepit, vid. cap. 9 & 19. SOLAN. Conf. infra c. 19 f. REITZ.

ead. l. 12. Γανυμήδης ὁ τοῦ Δαρδάνου) Appinxit Hemsterh. Vid. Davif. ad Cic. T. D. I, p. 65 ed. 3. Sed mihi est p. 56, sive c. 26, ubi Cic. Laomedontem facit Ganymedis patrem; Davif. verò magnas de eodem auctorum discrepantias indicat, quas repetiisse aut conciliaffe tanti non habeo. REITZ.

ead. l. 15. Θήρας) Atqui adfuit Mercurius rapienti &c. vide §. xp. c. 3. SOLAN.

ead. l. 17. Γάργαραν) Vid. Dear. Iudic. T. II, c. 5. REITZ.

Pag. 275. l. 4. Ἐκεῖσε) Eis τὸν οὐρανὸν scilicet. GUYET.

ead. l. 5. Τοῦτο μὲν γενόμενος κύκνος — τοῦτο δ' ἐν εἴδει ταύρου) Pessime interpr. τοῦτο μὲν, & τοῦτο δ', reddidit ob eam rem, & ob eandem: notat enim, cum, tum; modo, modo. Voluit igitur Lueian. modo in cygnum conversus, modo in tauri specie. Exempla videri possunt apud Vigerum & alios. L. BOS.

ead. l. 14. Ἑλλήνων ποιητῶν) Hom. II. Δ, 39. SOLAN.

Pag. 276. l. 2. Ἀπαντας θεοὺς &c.) II. Θ, 18. SOLAN.

ead. l. 9. Καὶ οἶον τὸν ὄρῶντα προσαγαγέσθαι) Interp. &c. quia maxime putat intuentem allici posse. Parum accurate; non enim οἶον est quia putat, sed quae potest, apta est. Δυνατοῦ, ἱκανοῦ alias dicitur. VITRING.

ead. l. 16. Τοῦ Πέλοπος ἡττημένον) Vide cap. 7, & notam nostram, SOLAN.

Pag. 277. l. 3. Παροχῆσαι) I. e. χαρίσασθαι, dare. Vis dare, nec dare vis. GUYET.

ead. l. 15. Τοῦ κάλλους περιουσίαν) Porius verterem *pulchritudinis excellentiam, praestantiam*, quam cum interprete *potestatem*. Comicus eleganter dixit, *virtutem formae*. VITRING.

Pag. 278. l. 7. Ἐπιτρέπει τὴν κρίσιν) Ita argumentatur: Si voluisset vincere Iuppiter Iunonem suam, arbitrum dedisset factiosum & imperii cupidum; similiter, si Minervam, philosophum aut pugnacem: sed dat voluptuarium spectatorem formarum: vult ergo primas deferri formae. GESN.

ead. l. 14. Δευκώλενος ἢ Ἡρα) Hom. Il. E, 721. Haec & frequentia apud Homerum frequentissime occurrere, vel pueris notum est. SOLAN.

Pag. 280. l. 1. Φίλων) Sic rectius legitur, quam eliso α, quamquam in M. Codd. frequenter ita eliduntur vocales; quod in hoc praesertim libello factitatum esse, facile observetur. In L. Φίλον, prave. SOLAN.

ead. l. 16. Ἀκούειν καλλίστην) Supra iam verbo ἀκούειν ita usus est auctor, ut passim Latini suo *audire*, ut nempe *dici, nominari* significet. Claritatis causa tamen verbo illo in interpretatione abstinui, &, quod nihil ambiguitatis habeat, posui. Alioqui, ne alia dicamus, haec certe Aristippi oratio vel a Luciano non est, vel studiose conficta ad charactera inepti hominis ostendendum. Hoc quidem profecto indignum Luciano, *pulcherrime se habet pulchritudinem audire pulcherrimam*, pro eo, quod est, *pulchrum est laudari pulchritudinem*. Ita mox iunguntur, οὕτω — ὥστε (ἵνα —) ἀλλ' οὖν οὕτως — ὥστε — οὕτω ὥστε —. Et statim τοσαύτην — ὥσ' οὕτως — ὥστε. Emolliri talia interpretando possunt, dissimulari plane non debent, si hoc praestare debet interpretatio, ut quantum fieri potest orationem, & velut speculum animi auctoris, repraesentet. GESN.

Pag. 281. l. 2. Περὶ αὐτοῦ) Glossema videtur. GUYET.

Pag. 282. l. 2. Ὅσα θεοὶ) Pro καθ' ὅσα. GUYET.

ead. l. 5. Ὡστ' ἔτι τῆς ἡλικίας οὔσαν ἐντός) Legend. videtur, οὐκέτι τῆς ἡλικίας οὔσαν ἐντός. Οὐκέτι, *nondum*. Hesych. οὐκέτι οὐχί, ἢ οὐ. GUYET. Quia mox diserte ait, μήπω ἡλικίας ἡμμένην, ideo & hic forsan negationem addi voluit Guyet. Sed male: nam ἐντός *intra* aetatem, hic loci negationis est satis; quod emendandi libido accepit pro ἐν. Sed ἐντός ita de tempore *nondum* exacto dici, praeter Steph. qui ex Plat. ἐντός τριήκοντα ἔτην γεγόνος, i. e. qui triginta

ta annos nondum vixit, nondum implevit, habet etiam Thucyd. IV, c. 28, ἐν τῷ ἡμερῶν εἰκοσίν, alique. Et qui intra metam versatur, eam nondum attigit. REITZ.

ead. l. 7. Οὕτω τῆς ὥρας ἰδὼν ἠγάσθη, ὥστ' &c.) Puto legendum ἠράσθη. Nam si ἠγάσθη vere scriptum sit, oportuit & τὴν ὥραν ut infra cap. 25, Ὁ γὰρ Ὀδυσσεύς οὕτως ἀγασθῆναι λέγεται τούτους &c. IENS. V. Iens. sed nihil tamen muta: intelligitur enim αὐτήν. Sic plane apud Philostratum legitur pag. 789, αὐτὸν ἠγάσθη τῆς ὥρας. SOLAN. Non recusarem ἠράσθη, si qui libri exhiberent, propter frequentia, amoris propria; sed quia & ἀγαμαι de venerabunda admiratione satis tritum, ut apud Phalar. Ep. 28, τὸ μὲν γὰρ εὖρον καὶ συμπαθές σου ἀγαμαι, & passiva illa terminatio pro ἀγάσασθαι non sit improba, nihil iam immutem. Aelian. V. H. V, 6 pr. Ἀξίον ἐπαινέσαι — καὶ ἀγασθῆναι. Unde & patet, id plus esse, quam laudare: nam gradatio est, quando ait, Ἀξίον δὲ καὶ τὸ Καλάνου τοῦ Ἰνδοῦ τέλος ἐπαινεῖσαι, ἄλλος δ' ἂν εἶπεν, ὅτι καὶ ἀγασθῆναι. Si quis tamen id passive velit exponere, quia ἀγασάμενος est frequentius, is meminerit, Eustathium tradere, (quod Steph. iam notavit) ipsum ἀγαμαι praeterit. esse passivum, aequae ac ἔραμαι ideoque nil mirum, si & aliis in temporibus passive formetur, ut idem ex Plat. Pol. I, καὶ ἐγὼ ἀγασθεὶς αὐτοῦ εἰπόντος ταῦτα. REITZ.

ead. l. 9. Οὐκ ἔμετο βιωτὸν) Subaudi τὸν βίον, quod saepius additur: sed & interdum omitti, idem Stephan. satis iam docuit. REITZ.

Pag. 284. l. 1. Ἡ μὴν ἐπικουρήσειν τῷ ταύτης ἀξιωθέντι) Perperam redditur τῷ ταύτης ἀξιωθέντι, qui hanc dicere dignatus fuisset. Debebat, qui hac dignus esset iudicatus. VITRING.

Pag. 285. l. 1. Αὐτοὺς ἐάσαντες) Αὐτοί. GUYET. Male, credo; nam αὐτοὺς pertinet ad Troianos, adeoque recte habet. REITZ.

ead. l. 6. Οὐκ ἀπέτρεψαν μᾶλλον) Rectius legatur ἀλλὰ ἀντὶ μᾶλλον. SOLAN.

ead. l. 7. Εἰς τοῦτο) Ἀν τοῦτον; GUYET. Frustra rursus, ut arbitror; nam εἰς τοῦτο spectat ad εἰδότες ἀπολουμένους, idque confirmat sequens ἀποθανεῖν ait igitur ad hoc ipsum, sive ob hanc ipsam causam, ut perirent, missos. REITZ.

Pag. 286. l. 4. Περὶ ταῦτα) Ἀν ταῦτά; GUYET. Hoc probem, & parum abest, quin invitis libris ita edam. REITZ.

ead. l. 7. Ἰπποδάμειαν) Vid. Philostr. Imag. p. 788. SOLAN.

ead. l. 11. Παρενεγκούσαν) l. e. ὑπερενεγκούσαν. Aristid. Panathen. ὁ δὲ πάντας βασιλέας παρενεγκὼν ταῖς ἐπινοίαις. GUYET. Eadem sibi adscripserat Menag. REITZ.

ead. l. 12. Τὸν γεγεννηκόβ' ὑπηγάγετο παρὰ φύσιν) Emen-
dandum γεγεννηκόβ'. Sermo est de Hippodameia, cuius tanta venustas fuerit, ut & ipsum patrem praeter naturam in
amorem sui pellexerit. IENS.

Pag. 287. l. 2. Ἦν εἰς) Τὸ ἦν eiiciendum videtur. GUYET.

ead. l. 4. Ἄθλον τῆς νίκης παρελθόντας) Laborat locus in-
temperanti verborum transpositione. Παρελθόντας refertur
ad μνηστῆρας & ἡμιλλᾶτο. Sic deinde ἡττηθέντας, ad quod
intelligendum & revocandum est προτιθείς. GESN.

ibid. Παρελθόντας) Παρελθούσιν forsan. GUYET. Et ego
sic mallet. Verum quia statim etiam subiicitur ἡττηθέντας,
(licet hoc ab infin. στέρεσθαι pendeat) nihil potius mutassim,
sed παρελθόντας ante ἄθλοι collocando intricatae structu-
rae mederer. Licet & sic pro accusativo absoluto possit ha-
beri, i. e. si praeverterint, de quo egimus alibi, & Wessell.
ad Diod. Sic. III, 10, N°. 64, quem & vid. ad XI, c. 8. Et
Hemsterh. ad T. I Lucian. Halc. c. 8. REITZ.

ead. l. 14. Μέχρι τριακαίδεκα) Non concordat Pausanias
de numero procorum ab Oenomaο interfectorum: sexde-
cim enim ponit, quorum nomina vide sis apud auctorem
Heliacorum II. PALM. Philostratus etiam ἐπὶ τρεῖς καὶ δέ-
κα ἥδη νέους p. 789 Imag. SOLAN.

Pag. 288. l. 1. Πέλοψ) De hac fabula vid. Tzetz. ad Ly-
cophr. v. 153, aliosque, quos allegat Davis. ad Cic. Tusc.
D. II c. ult. quem conferendum in marg. monuerat T.
Hemsterh. REITZ.

ead. l. 2. Ἄρμα) Neprunus forma eius captus, dum in
Sipylo vinum Diis ministrat, Philostr. l. c. Cic. Tusc. II
ult. Equi Pelopis illi Neriuni, qui per undas currus suspensos
paruisse dicuntur. SOLAN.

ead. l. 7. Τῶν πάντων) Pro τῶν forsan ὑπὸ legendum.
GUYET.

ibid. Πολλαχόσε) Hic pro πολλαχῇ sive πολλαχοῦ po-
situm videtur. GUYET.

ead. l. 11. Ὅπως δ') Subaudi ὅρα, σκόπει. GUYET.

Pag. 289. l. 9. Τούτοις ἀπαλλάττειν με) Scholasticus au-
ctor saepe nimia transpositione tenebras legentibus obicit.
Construenda ita est oratio: Βέλτιον ἦν τούτοις ἀγαπῶντα
ἀπαλλάττειν με τῶν δυσχερῶν. Conabar, cum primum le-

gerem hoc opusculum, emendare talia : sed mox sensi, ea ab auctore affectata esse. GESN.

Pag. 290. l. 1. Ἐτέρωσε) Pro ἑτέρωθι, ut supra πολλαχόσε pro πολλαχού. GUYET.

ead. l. 6. Τούτω δὲ) Τῷ κάλλει. GUYET.

ead. l. 9. Λέγειν ἕκαστα δόξαν) Scio, δόξαν posse absolute intelligi, cum videtur. Scio, non hic solum tenebricosum esse prae ornandi studio auctorem. Et tamen verisimilis mihi videtur antiqua coniectura mea, legendum esse δόξαντα. Certe sic facilius fluere orationem, qui Graece sciunt, sentient : certe sine fraude fuerit Latinam interpretationem eo accommodasse. Neque turbare nos debet illud δεῖν λέγειν, pro λέγεσθαι. Sic enim auctor etiam supra c. 15 m. μισουμένων καὶ οὐδὲ προσβλέπειν ἀξιομένων, ubi passivo non minus opus erat. GESN.

Pag. 291. l. 2. Πράττομεν, σχοίν) Lege πραττόμενα σχοίν. GUYET. Idque omnino necessarium credidi. REITZ. Πραττόμενα σχοίν legendum esse, facile, credo, quisque videt, & videntur, puto, superiores interpretes. Τὰ πράγματα ἔχει εὖ πραττόμενα significat εὖ πράττεται. GESN.

ead. l. 12. Τὸν Ἀγλαῖης) Nireus. Hom. Il. B, 672 : Νιρεὺς Ἀγλαῖης θ' οὐδὲ χαρόποιό τ' ἀνακτος· Νιρεὺς δὲ κάλλιστος ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθε. SOLAN.

Pag. 292. l. 15. Ζηνὸς ποῦ) Hom. Od. Δ, 74. SOLAN.

ibid. Ἐνδοθεν) I. e. ἐνδοθι. GUYET. Sic & supra de Dea Syr. c. 31. REITZ.

ead. l. 16. Πατὴρ) Ulysses. GUYET.

ead. l. 17. Μιλοπαρήους) Hom. Catal. 144. SOLAN.

Pag. 293. l. 6. Ἀνδρίας) Mendose in omnibus legitur ἀνδρίας. SOLAN. Ἀνδρείας) Cur mendi hoc infimulat Solanus? An quia in emendationibus auctorum codicibus ἀνδρίας potius invenias, teste Stephano, qui tamen promiscue inveniri fatetur? An quia sic melius distinguitur ab adiectivo ἀνδρείος, ἀνδρεία; vel etiam ab ἀνδρεία, virilis aetas, tradente Schol. Demosthenis ad Chersonesianae fin. p. m. 272 C. Tom. postremi. Verum in edd. tam crebro confunditur, ut nihil mutare ausim. Ἀνδρίας hoc Dial. saepius, item supra Patr. Enc. c. 8, & Musc. c. 5, ubi contrariam Rhodomanni opinionem addidimus. Ἀνδρείας ἐπιμελοῦ Epiet. Sent. 78, pag. 128 f. σοφία καὶ ἀνδρεία Aelian. VIII, 16 f. alique aequales & posteriores, ὅσα κόνις. REITZ.

ead. l. 8, Τῆς ἰδέας κεκοινωνηκότων) Ἰδέα, species, est forma,

qualitas, notio: commune quiddam & universale, quod partes plures, *individua* certe, complectitur. Τῆς ἰδέας τοῦ κάλλους ποιωνοῦσι vel κακοινοῦσιν, qui sub notione & nomine, sub specie pulchrorum comprehenduntur. *Speciem* aut *formam* nolui ponere in interpretatione, ne quis pro ipsa pulchritudine ea nomina poni existimaret: idque tanto magis, cum auctor felici illa ad mores puerorum & adolescentulorum formandos linguae Graecae confusione, eodem nomine tum pulchrum, quod in corpora cadit, tum generosum illud in animis honestum complectatur. GESN.

Pag. 294. l. 13. Οὐδ' αὐτός δοκεῖ) Hoc Scholium ita haud dubie ad praecedentem Dialogum pertinet; cum titulo sequentis additum sit εἰ γνήσιος. Unde clare efficitur, Scholium praecedens ad Philopatridem pertinere. SOLAN. Cum Iuni. haec verba superscripta haberet Dialogo sequenti, Solanus adiecerat, ea pertinere ad Dial. praecedentem; cumque Fl. in qua hic Charidemus. ultimo omnium loco collocatur, diserte ante τὸ ΤΕΛΟΣ ponat, ea eodem posui. In cett. ita inter utrumque Dialogum medio erant posita loco, ut non distinguas, ad priorem, an ad seq. spectent. REITZ.

I N N E R O N E M.

Pag. 295. l. 1. ΝΕΡΩΝ Η ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΟΡ.) Neque hic Luciani dialogus est, quemadmodum facile omnibus vestigiis colligi potest, ac praesertim fine dialogi. Scriptus nempe hic dialogus superstite Nerone, ac Luciano necdum nato, ut patet antedictis ad Philopatrin. MARCIL. In Fl. ed. non exstat hoc opusculum. SOLAN. Quisquis est huius libelli auctor, (Lucianum quidem non putō scabro adeo ac difficili genere scribendi usum) in eo certe non peccavit, quod supervixisse fingit Neroni Musonium. Pulchre ostendit Olearius ad Philostr. V. Apollo. 4, 36, 2, Suidam, qui ἀναίρεσθῆναι dicit a Nerone Musonium, non hoc velle, interfectum esse, sed exilio eiectum & velut e medio sublatum. Porro quam commode hic ad Isthmum statuatur Musonius, inde apparet, quod idem Philostratus 5, 19, narrat, hunc philosophum inter victos illos fuisse, quorum operis fossa illa duceretur. Verba sunt, Demetrius Philosopher Μουσωνίῳ ἔφασκεν ἐν τετυχηκέναι περὶ τὸν Ἰσθμὸν,

δεδεμένῳ τε, καὶ κελευσασμένῳ ὀρύττων· καὶ αὐτὸν μὲν ἀνευφημισαὶ τὰ εἰκότα· τὸν δ' ἔχεισθαι τῆς σμικρῆς, καὶ ἐρρωμένως τῇ γῇ ἐμβάλλειν, ἀνακύψαντα δὲ λυπῶ σε ἂν, ὦ Δημήτριε, τὸν Ἰσθμὸν ὀρύττων τῇ Ἑλλάδι; εἰ δὲ καὶ κιθαρωδοῦντά με εἶδες, ὥσπερ Νέρωνα, τί ἂν ἔπαθες; Pro illo ἀνευφημησάι, quod lamentari vertitur, mallem retinuisset Olearius vulgatum ante ἀπευφημησάι, detestari. Ceterum hinc intelligitur, quid sibi velint mox verba, προσεζευγμένων ἡμῶν τῷ Ἰσθμῷ. GESN. In *Fl.* totus hic Dialogus non conspicitur, consulto omissus. REITZ.

ead. l. 2. ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΟΡ. ΤΟΥ ΙΣΘΜΟΥ) Vide Philostr. in vita Apoll. IV, p. 162, cum notis. SOLAN.

ead. l. 4. Ἡ ὀρυχὴ τοῦ Ἰσθμοῦ καὶ σοι, Μουσώνιε) Qui potest Musonius haec ista de Isthmi perfossione differere, a Nerone interfectus iam olim, ut apud Suidam est, atque alios? Hic autem Musonius sic agit, quasi qui Neroni supervixerit, ut cum de Vindice narrat cap. 5. Mitto iam stili indolem minime Lucianicam, aliaque id genus argumenta. MARCIL. Musonius diu vixit post Neronem. Vid. Philostr. & Orig. contra Cels. LA CROZE.

ibid. Μουσώνιε) A Nerone in exilium missus, non interfectus est; vid. supra *Per. c. 18.* Tac. Ann. XV, c. 71; H. III f. Philostr. in vita Apoll. IV, p. 175, cum not. & 187. Deest hic Dialogus in *Fl.* neque Lucianeus censendus est. Neronem quidem ea molitum fuisse, quae hic narrantur, verum est. Quod & in votis post eum Herodes Atticus ὁ πάνν habuisse traditur a Philostr. in eius vita p. 278. De Neronis in Graeciam itinere & agonibus ibi susceptis, videndi Suet. in Ner. c. 22, 24, Dio L. LXIII, p. 719, Plut. in Flamin. Dio Chrys. in Rhodiaca, & Philostr. in Apoll. IV, 24, & V, 7. SOLAN.

ead. l. 12. Καὶ γὰρ δὴ κακείνας ἀποχρῶν ὁ οἶκος καρπὸς, ἦν τὰ ἐπιθαλάττια εὖ πράττει) Corrige ex Aldina κακείναις πόλεσι scilicet ἐν τῇ μεσογείᾳ, quibus abunde ait esse proventuum, si floreat res maritima. IENS.

ead. l. 13. Κακείνας ἀποχρῶν) Ἀν κακείναις ἀποχρῶ; *Basf.* edit. κακείναις ἀποχρῶν ferri potest. GUYET.

Pag. 296. l. 3. Βουλομένοις) Gesnerus videtur legisse βουλόμενος, qui dedit *lubens*, pro *vobis sic volentibus*. Sed vulgatum aequè bonum. REITZ.

ibid. Εὖ γὰρ οἶδ' ὅτι χαρίζομαι) Haec sententiam sanam ut habere possint vereor. Legendum puto, tenui admodum

in Mss. discrimine, *ὃ γὰρ οἶδ' ὅ, τι κ. τ. λ.* & sic interpretatus sum. GESN.

ead. l. 4. Ἐς ἀνδρὲς οὕτω φροντιστήριον) Videtur fingere auctor, Musonium in carcere vel vinculis certe scholam hic habere, circa ipsum forte opus paulo ante relictum a Nerone. GESN.

ead. l. 8. Τὰ Ὀλύμπια) Vid. Philostr. p. 192. SOLAN.

ead. l. 9. Τὰ γὰρ Πύθια) Absolute, ut Lucian. Prom. § 7, *τὸ γὰρ τῆς κλεπτικῆς*. GESN.

ead. l. 14. Τὸν τε βασιλέα τῶν ἐπὶ τὴν Τροίαν) Rex Achivorum Troiam oppugnantium, qui Euboeam absciderit Boeotiae, nescio an usquam memoretur. Certe nihil Homerus, nihil Geographi. Contra a natura abscissam omnes affirmant. Suspiciari licet aliquid hic excidisse: nempe dixit forte auctor de illa HomERICA fossa Il. H, Nestoris suafu facta; deinde Neptunum commemoravit, qui Libyam Hesperia, id est, Hispania, circa Gades disiunxerit, Siciliam abruperit ab Italia, a Boeotia Euboeam. Omisiss, quae interiecta fuerant, male iam Agamemnoni tribuitur opus Neptuni, hoc est, ipsius naturae. Haec suspicari fas fuerit, ne nimis incredibile aliquid hic dicatur ex persona Musonii. Ceterum qui perfoffionem Isthmi Corinthiaci tentarit, vid. Plin. H. N. IV, 4, s. 5. Neronis conatum describit, admixtis superstitionis quibusdam, credulitatis certe vestigiis, Xiphilinus e Dionis l. 63, p. 722. GESN.

Pag. 297. l. 3. καὶ πρὸς τούτοις τὸ δι' ὀλίγου ἀλλήλοις ἐπιμίξαι πάντας εἶσαιτο τὴν Ἑλλάδα λαμπρῶς ἐστιᾶσθαι τοῖς ἔξωθεν) Perobscure dictum, ac neutiquam Lucianice. Accessit non noratus interductus post πάντας. Nam esse debuit, *καὶ πρὸς τούτοις τὸ δι' ὀλίγου ἐπιμίξαι πάντας, εἶσαιτο τὴν Ἑλλάδα λαμπρῶς ἐστιᾶσθαι τοῖς ἔξωθεν*. Praeter haec cogitavit etiam, quod si omnes Graecos compendio isto sic inter se permiscuisset, videretur extraneis Graeciam splendido quasi epulo accepisse. Nunc pretium advertere, quemadmodum Iac. Micyllus interpres, qui de non pessimis est, rem gesserit. Supra omnia autem haec, inquit, etiam illud putabas, Graeciam per hoc, quod brevi adeo omnes inter se misceri possent, contra externos splendide adeo stabilitum iri. Proh Apollo & Musae Pseudolucianicae! Ita? ἐστιᾶσθαι est stabilitum iri? Haud vidi magis: miserum Lucianum, qui sub tam lentis maxillis, & hunc Pseudolucianum, qui sic sub Luciani pelle vapulat. Ἐστιᾶσθαι autem Ἑλλάδα hic Ψευδολυκῖνος di-

xit ad Olympiorum celebritatem cogitatione se referens MARCIL.

ibid. τὸ δι' ὀλίγου) An sic legendum videtur: τὸ δι' ὀλίγου ἀλλήλοις ἐπιμίζαι πάντας τοὺς Ἕλληνας καὶ τὴν Ἑλλάδα λαμπρῶς ἐστιᾶσθαι ὑπὸ τῶν ἔξωθεν. GUYET. Legendum arbitror τῷ, quod quale sit, ex interpretatione intelligitur. Illud εἴσαιτο per *videri poterat* interpretatus sum auctoritate Hesychii, apud quem est εἴσαιτο, δόξειεν. *Permiscere, ἐπιμίζαι*, est commerciorum iocierate inter se devincire. Τὰ ἔξωθεν sunt merces facilius iam importandae. GESN.

ead. l. 6. Ἀκοῦσαι τοῦτο φθέγμα) Notari debuit asterisco hic locus, & proclamari: hic fossa est ingens! MARCIL.

ead. l. 7. Ὑμνον μὲν Ἀμφιτρίτης) Olear. ad Philostr. pag. 159, 7. REITZ.

ead. l. 8. Καὶ ᾄσμα) An καὶ ᾄ. οὐ μ. Μελικέρτῃ τε καὶ Δ. Placer. GUYET.

ead. l. 9. Ὁρέξαντος δ' αὐτῷ χρυσὴν δίκελλαν καὶ τὴν Ἑλλάδα ἐπιτροπέσαντος) Relege, ὀρέξαντος δὲ αὐτῷ χρυσὴν δίκελλαν τοῦ τὴν Ἑλλάδα ἐπιτρ. Intelligi vult Procos. Achaiae. Non dixit ἐπιτροπέοντος, sed ἐπιτροπέσαντος quia principis adventu finitum Procos. imperium. De ritu autem hoc isto principum in operibus novis, ad Caii Suet. Vespasian. narravi c. VIII. Ridere autem qui volet, videre illi tempus genium interpretis. *Cum autem aureum ipsi liganem porrexissent, Graeciamque tanquam in tutelam commendassent &c.* Quid pote capitalius? MARCIL.

Pag. 298. l. 1. Ἐβδόμη — καὶ πέμπτῃ) Hoc ea aetate scriptum sit necesse est, qua per septimanas numerari iam coeptum esset. Immo vero ἑβδομηκοστὴν καὶ π. legere iubent viri docti apud Olearium ad Philostr. p. 163, a. 13. Sed quo Codice auctore? quaeve haec licentia? SOLAN.

ead. l. 3. Νέρονος μετεγνωκότας τὴν τομὴν) In marg. *Ald. West.* adscriptum: Vid. Cael. L. II, § 3. Sed nihil ibi invenio. Quare adi Cael. Rhodig. L. XXI, cap. 19, ubi enarrat, quinam Isthmum perfodere praeter Neronem conati sint. REITZ.

ead. l. 4. Αἰγυπτίους) Idem apud Philostratum narratur pag. 163. SOLAN.

ead. l. 9. Νέρονα — Ἰσθμοῦ) Olear. ad Philostr. p. 162, a. 7 & 8. Item p. 192, ubi idem fere. REITZ.

ead. l. 10. Θαλαῖς) Corrupte antea in omnibus legebatur

Θαλλῆς. V. Ἰππ. cap. 2, ad quem locum haud dubie hic auctor respicit. SOLAN.

ead. l. 13. Καὶ ἐξύτατος ὧς) Locus corruptus, arbitror, quem ita forte emendare liceat, καὶ ὁ ἐξύτατος, (int. ἀνὴρ) ὅς τῶν ἐκείσε ἦν ἀπτόμενος, eo sensu, quem expressi. Nomen viri est non Βίνδαξ, sed Βίνδιξ, *Vindex*. De ἐξύτατος non dissimulo, mihi in mentem venisse legere, ἐϋξύπατος vel ὁ ἐξύπατος Exconsul. s. Exconsule, quae satis blanda fuerit mutatio. Regebat tum Galliam pro praetore Vindex, Sueton. Ner. c. 40, & potest fieri, ut consulatu ante functus fuerit, quo respectu sit ἐξύπατος. Docet enim Dio lib. LIII, p. 504, ab Augusto institutum, quos ipse in suas provincias mitteret, Legatos & Proprietores vocari, licet Consulares essent, πρεσβευτὰς ἀντιστρατήγους τε ὀνομάζεσθαι, καὶ ἐκ τῶν ὑπατευκτόων ὄσι. Haecenus itaque mirifice blandiebatur mihi coniectura. Sed refrigeravit istum amorem ex aliqua parte illud, quod inferioris aevi, & vel tum, rarissima vox ἐξύπατος itaque in medio interim relinquenda res videtur: ac ne in versionem quidem recipere Vindicem Exconsulem ausus sum. Interim nec illud dissimulo, libellum mihi satis recentem videri, quem ἐξύπατος non dedecet; sed non aliis adhuc, quam stili argumentis. GESN.

ibid. Ὡς τῶν ἐκείνης νῦν ἀπτόμενος) Melius ὁ τῶν ἐκείσε νῦν ἀπτόμενος. MARCIL. Malim ὁ τῶν ἐκεί νῦν. Vett. Codd. inspicendi. GUYET.

Pag. 299. l. 1. Ὑπὸ τῆς) Lege ἀπὸ. GUYET. Non opus est, si loca Urbi proxima cum Gesnero intelligas; quamquam qui hoc historiae respondeat, non plane diiudico. In ipsa enim urbe multi favebant Vindici; vid. Suet. Ner. c. 40. Sed cum, teste etiam Tacito, a Galliis incepit motus Vindicis, omnia iam inde ei ad Urbem usque parere, posset hic narrari. REITZ.

ead. l. 2. Ὑποδιδόναι) *Subsidere, fondre sous lui.* GUYET.

ibid. Προπταίσαντος) Scripserat haud dubie προσπλεύσαντος, qua voce statim utitur. SOLAN.

ead. l. 6. Τῶν γὰρ Λήμνῳ προσπλεύόντων) Fingitur igitur, nisi hic etiam aliquid corruptum est, Menecratem hunc Lemnium fuisse, neque insula illa ante haec egressum. GESN.

ibid. Λήμνῳ) Ubi scriptor huius Dialogi, quod & ad Φιλοστ. c. 3 monuimus. SOLAN.

ead. l. 10. Φθέγγεται δὲ κοῖλον μὲν) De voce Neronis

fusca, Suet. Ner. 20. Dio . . . & Philostr. IV, c. 44; V, 7. In omnibus impr. *μὴ* pro *μέν* erat, quod ut coniecturam tantum exhibet L. SOLAN. *Φθέγγεται δὲ κοῖλον μὴ φύσει*) De voce Neronis Xiphil. e Dione l. 61, pag. 699 A. *βραχὺ καὶ μέλαν φῶνημα ἔχων*. Sueton. Ner. c. 20, *Exiguæ vocis & fuscae*. Κοῖλον igitur illud f. *cavum* in voce erat ab affectatione, cum maiorem & graviolem, quam a natura habebat, vellet efficere, quod depresso & introrsum adacto gutture hodie etiam conantur interdum adolescentuli. GESN.

ead. l. 11. Κοῖλον μὲν) Ita legendum animadverterat etiam la Croze. Cumque & in L. idem adscriptum, sensusque videatur postulare, non dubitavi sic edere. Interim versionem ad *μὴ* aptatam non attigi. REITZ.

ibid. Ἐγκειμένης) *Ἀν' ἐγκεχρισμένης*; GUYET.

ead. l. 12. Μέλη δὲ οὕτω κατεσκευασμένα) Nihil praeceffit de praeparatis carminibus; sed de voce praeter naturam amplificata. Malim ergo legere *κατεσκευασμένους*. Ita certe interea converti, dum meliora edocear. Statim sequitur *βομβεῖ πως — ἐπιλαίνουσι*. Horum verborum interpretationem pariter atque interpretationem iuvat locus Epiphanii e libro de mens. & ponder. mox a principio, quem observavi indicio Casauboni ad Suet. Neron. cap. 20. Ita autem de septuaginta interpretibus loquitur: *ἀντὶ τοῦ εἰς δύο τόπους κεῖσθαι τὸ ὄνομα τοῦ ἔτους, ἐν τῷ πρώτῳ χρησάμενοι, τὴν δοκοῦσαν εἶναι βόμβησιν, εἰς λεϊότητα μετέβαλον κ. τ. λ. Βόμβησις* est ingratus ex repetitione sonus: hunc mollierunt voce, quam repetit Ebraeus sermo, semel tantum ponenda. Hoc certe discimus, *βόμβος* est sonus asperior, qui dicitur iunctura *λαίνεσθαι*. Hoc ad nostram rem satis est. Nam *βόμβον* esse *obscurum* & *raucum murmur*, ut apum & id genus animalculorum, satis constat: quod cum *fusca* Neronis voce pulchre convenit. GESN.

ead. l. 13. Τόνοι τῶν φθόγγων) Nempe huic etiam loco lucem affert illa inter *φωνήν* & *φθόγγον* distinctio, quam docet Arrian. Epiφθ. III, 6: *Κοινή τις ἀκοὴ λέγοιτ' ἂν ἢ μόνον φωνῶν διακριτικὴ, ἢ δὲ τῶν φθόγγων οὐκέτι κοινή, ἀλλὰ τεχνικὴ*. GESN.

ibid. Ἐπιλαίνουσι τοῦτον, ἐπεὶ μὴ παρρηΐ) Melius *ἐπιλαίνουσι*, ἐπεὶ μὴ *δ*. τοῦτο. Nempe τὸ *βομβεῖν*. Alia erant, & quidem *λαμματοσιγόγγαρα*, quae in Luciano & Pseudolucianis notarentur; sed operae non est. Haec autem qua-

hacunque illa, ex paginis libri mei fimbriatis olim stilo aetatis meae verno, nunc παρὰ τὴν ὁδοιπορίαν exscripsi. MARCIL.

Pag. 300. l. 3. Μόνου τοῦ) Lege μόνον τοῦ. GUYET. Non displicet, etsi & vulgatum defendi potest. REITZ.

ead. l. 4. Μιμοῖτο τοὺς κρείττους) Apollinem videri voluisse Neronem loquuntur historiae, & numismata. GESN.

ead. l. 14. Ὡς περ οἱ ὑποπαλαίοντες) Quid sit ὑποπαλαίειν doceat Plutarchi Periphrasis de discr. Amici pag. 58 F. οἱ δὲ κόλακες τὸν πλούσιον — ἀποφαίνουσι ῥωμαλέον, ὑποπίπτοντες ἐν τῷ παλαίειν. Et — κολακεύει — ὁ προσπαλαίων ὑποκατακλινόμενος. GESN.

ead. l. 15. Τὸν τῆς τραγ. ὑπ. ὡς Ἰσθμοῖ) Vid. Plut. in Flaminio. SOLAN.

Pag. 301. l. 6. Ἰσθμοῖ γὰρ νῦν κειμ.) Musicos agonas ex Isthmiis ante exfulasse, hinc observarat Casaubonus. (ad Suet.) Spanhemius de Comicis Tragicisque ludis concedit, de musicis, quae non nominantur, non item; (Ep. ad Morell. I, pag. 41) adducitque, ut suam sententiam fulciat, Philostratum vit. Apoll. Im. IV, 24. Cui loco doctissimus interpres addi iubet & VIII, 18, Iulianique ad Argivos epistolam; quorum locorum primus & terrius Casauboni sententiam non tangunt, quippe qui de temporibus, quae Neronem antecesserunt, non de sequentibus, statuāt. Secundus Patrium Musicum ibi agonem vere facit. SOLAN.

ead. l. 7. Μῆτε κομῳδίαν ἀγωνίζεσθαι) Moverat forte Isthmiorum iudices, quod postea Praefides Pythiorum, ubi sua adhuc aetate Tragoedorum certamen fuisse, sed de eo abrogando, propter iudicum molestias, actum, memorat Plut. Sympot. V, 2, p. 674, qui ibidem docet, in Sicyonio thesauro dedicatum fuisse χρυσοῦν βιβλίον Ἀριστομάχης ἀναθήματα — ποιητρίας Ἰσθμια νενικηκυίας. GESN.

ibid. Μῆτε τραγῳδίαν) Olear. ad Philostr. 163, a. 12 & 15. REITZ.

ead. l. 10. Ἐπ' αὐτὴν) Lege ἐπ' αὐτῇ. GUYET. Recte, cumque & Pell. ita haberet, non haesitavi ita edere. REITZ.

Pag. 302. l. 3. Τοὺς ἑαυτοῦ ὑποκριτὰς) Forte ex illo plautorum suorum numero, quos describit Sueton. c. 20: Adolescentulos equestris ordinis, & quinque amplius millia e plebe robustissimae iuventutis undique elegit, qui divisi in factiones plautuum genera condiscerent &c. Hi quidem plautium ὑποκριτὰς fuere. GESN.

ead. l. 12. MEN. Εἰ δὲ) *MEN. delendum cenfeo. SOLAN;*
ibid. Τραγωδίας) *Lege τραγωδίας. GUYET. Idem nota-*
rat la Croze. Omnino ita corrigendum duxi, quidquid ad
excusandum vulgatum possit afferri, quasi esset plur. pro
sing. & ellipsi. τῆς ἐν, uti apud Sophocl. Oed. Tyr. 19,
ἀγοραῖσιν ἔθακε, bene habet; vel ut supra ἐν omittitur A-
fin. c. 24, quod tamen & ibi suspectum dixi; vel ut ib. c.
52 f. πάντων ὀφθαλμοῖς ἀναβήσεται. Ne plura similis elli-
psews alibi allegata reperam, quibus effici posse videatur,
ut τραγωδίαις sit, in tragoediarum quadam; uti, Isthmiis, quin-
quatribus; Ludis, munere, Circensibus, & similibus spectaculis
dici amat. (vid. Suet. Iul. cap. 39.) At haec omnia nihil
hic ad rem facere mihi visa; ita simplicitate ac veritate fe-
se commendat genitivus τραγωδίας nec displicebit medio-
criter peritis, sed ignoscent postremae huic & parcius an-
tea usurparae audaciae. Sin minus, culpam deprecor, ne-
que in Luciano faciam iterum. REITZ.

ead. l. 16. Εἰς τοὺς Ὀρέστας τε) Versiculum proscriptum
refert Sueton. c. 39: *Νέρων, Ὀρέστης, Ἀλκμαίων, μητροκτό-*
νοι. Sed nihil de oraculo. Inimicitias furiosas Neronis con-
tra oraculum describit ex Dionis l. LXIII, Xiphilinus pag.
721 C. Τοῦ δὲ δὴ Ἀπόλλωνος (εἴτ' οὖν ἀγανακτήσας ὅτι λυ-
πηρά τινα προεῖπεν αὐτῷ, εἴτε καὶ ἄλλως μανεῖς) τὴν τε
χώραν τὴν Κιρραίαν ἀφείλετο, καὶ στρατιώταις ἔδωκε, καὶ
τὸ μαντεῖον κατέλυσεν, ἀνθρώπους ἐς τὸ στόμιον, ἐξ οὗ τὸ
ἱερὸν πνεῦμα ἀνῆσι, σφάζας. Ultima verba ita intelligo, in-
terfectos, & cruentos palpitantesque adhuc homines abie-
ctos in ostium. Eadem occasione videtur illas quingentas
hominum Deorumve statuas aeneas sustulisse, de qua re
Pausan. Phoc. p. 620, 31. GESN.

ead. l. 17. Ἀλκμαίονας) *Vid. Ἀλεξ. cap. 19, & not. Re-*
spicit istud Apollinis secundum quosdam: Νέρων, Ὀρέστης,
Ἀλκμαίων, μητροκτόνοι. Vid. Philostr. pag. 481, & Suet.
Ner. cap. 39. SOLAN.

Pag. 303. l. 2. ΜΟΥΣ.) Et hoc nomen delendum. SOLAN.

ead. l. 5. Ἐστεφάνωνται γὰρ τὰς κεφαλὰς) *Vid. Spanhem.*
ad illud Aristophan. Plut. 765: Κάγωγ' ἀναδῆσαι βούλομαι
εὐαγγέλια σ' ἐν κριβανῶν ὁρμάδῃ, τοιαῦτ' ἀπαγγείλαν-
τα. GESN.

IO. MATTHIAE GESNERI
DE AETATE ET AUCTORE
DIALOGI LUCIANEI
QUI
PHILOPATRIS
INSCRIBITUR
DISPUTATIO.

(Habita *Ienae* A. 1714; retractata & aucta publiceque disputata *Lipsiae* 1730; retractata iterum & castigata *Gottingae* 1741.)

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

LIBRARY

540 EAST 57TH STREET

CHICAGO, ILL. 60637

TEL. 733-7321

IO. MATTHIAE GESNERI
 DE AETATE ET AUCTORE
 DIALOGI LUCIANEI
 QUI
 PHILOPATRIS
 INSCRIBITUR
 DISPUTATIO.

ARGUMENTUM.

*De auctore Philopatridis tres classes sententiarum § 1. 2. I) Qui Luciano tribuunt 3. 4. II) Qui antiquiorem Luciano faciunt 5. Examinatur haec posterior sententia 6. Inprimis repugnat laudatus Artemidorus 9. Et similitudo sermonis cum sermone Luciani. Obiter de Baraterio dictum 10. II) Luciani non esse hunc libellum, ostenditur testimonio antiquae annotationis 12. Quia unius tantum Imperatoris in Persica victoria mentio fit 13. Respondetur Ge. Bullo 14, & Dodwello 15. Maior est in Philopatrie rerum Christianarum notitia, quam quae in Luciano observatur 16. Obiter quaedam ad Peregrinum disputantur contra T. Fabrum 18. 19. Comparantur notitiae Luciani & auctoris Philopatridis 20. An ἡρώδης sint Christiani? contra Huetium 21. Stilus Philopatridis Luciano indignus 22-26. III) Ergo iunior Luciano, quod putabat etiam Lacrofius 26. Et Moylius 27. Scriptus videtur Byzantii, cum ea iam esset Constantinopolis 28. Argumento de templorum antiquitate non utimur 29. Post Constantinum M. scriptum esse indicant ἐξιστάς, & voces quaedam illius aevi
 Lucian. Vol. IX.*

propriae 30. *Scriptus videtur ad primum nuntium victoriae Iuliani Persicae* 31. *Christiano Imperatori tali libello gratulari non licuisset* 32. *Res gestae Iuliani satis magnae* 33. *Et auctae in immensum a laudatoribus* 34. *De Aegypto in servitutem redigenda, Arabibus ac Scythis* 35. *Christiani insensu Iuliano. De his agi, contra Basnagium* 36. *Male ominatos Iuliano ostenditur* 37. *Status felix imperii Iuliano imperante* 38. *Galilaeorum appellatio Iuliani temporibus propria.* 39. 40. *Licebat apud Iulianum etiam Deos gentilium irridere* 41. *Qui in Luciani nomen pervenerit?* 42. 43.

I. **Q**UO tempore, quove scriptus auctore esset Dialogus, qui Philopatridis nomine inter Luciani libellos a librariis collocari solet, diu multumque a doctissimis hominibus disputatum est. Me ad quaerendum excitavit illud, quod passim ad hunc libellum in disputationibus de antiquitate fidei Nicaenae, aliisque rebus provocari viderem. Operae itaque pretium esse putabam etiam paulo exquiritioris, si constitui posset aliquid, quod vel usque quaque certum esset, vel eum probabilitatis gradum haberet, quo in tali re acquiescendum sibi viri sapientes putant.

II. Ad tria quasi capita referri possunt, quae adhuc prolatae sunt sententiae. Sunt enim, qui Luciano auctori tribuendum putent: malunt alii antiquiorem Samosatensi credere, quin ad Neronis usque tempora retro ascendentes parentem deformi foetui quaerunt: alii denique iuniorem Luciano, quin ipso tertio post C. N. seculo inferiorem ut statuunt, adduci se patiuntur. Nos in re non nimis facili ita versabimur, ut primo sententias aliorum proponamus, quam fieri poterit perspicue, adiectis simul causis, quas vel allégant ipsi, vel quae videntur illos, ut ita sentirent, induxisse; tum quae contra hos ab aliis disputentur, vel dici nostra opinione possint, sine cuiusquam insectatione modeste indicemus; denique ut nostram de tota re sententiam & exponamus breviter, & argumentis pro virili parte adstruamus.

III. Igitur qui Luciano tribuunt scelerati partus exclusionem, ab illis ne exigendam quidem esse probationem, videri alicui queat; cum, quod inter reliquas eius viri commentationes compareat, ex eo ipso satis constet, nisi sit, qui meliori iure eum sibi vindicet, illius esse, cuius

per tot annos fuit possessio. Plurima enim esse plurimorum auctorum scripta, quae eorum, quibus tribuantur, esse, nullo alio argumento probentur, quam quod inter reliqua ipsorum scripta referantur. Atque haec cum ita sint, accedere, quod argumentum tale huius Dialogi sit, quod a dicacitate Luciani & omnia infectandi libidine non abhorreat. Olim enim effecisse Samosatensem illum scurram, ut, si quid in re gravi ridiculum, in seria ludicrum, in honesta denique contumeliose dictum appareat, id haud male, nec levi coniectura ad ipsum auctorem referatur. Neque Christianis pepercisse, sed in ipsos etiam maledicum strinxisse calamus, vel Protea, seu de morte Peregrini dialogum luculenter admodum testari. Maximam autem omnium fidem huic sententiae facit mira phrasium, sententiarum, earum etiam, quas ex Homero solet depromere, totius denique oeconomiae, quam vocant, & dispositionis convenientia: quae quidem tanta est, ut vix phrasis vel sententia in toto hoc dialogo occurrat, quae non semel, aut saepius etiam in reliquis, quae Luciano nemo abiudicat, deprehendatur; oeconomia autem seu dispositio dialogi, ei, quam in Nigrino ille adhibuit, magis similis sit, quam ovum ovo est simile, de qua quidem convenientia infra adhuc erit dicendi locus.

IV. Iam victoria illa de Persis, cuius sub finem dialogi epinicion quasi quoddam a superveniente Cleolao canitur, nihil vetare dicit celeberrimus FABRICIUS ¹, quare non sit eadem, de qua Marcus Antoninus & Lucius Verus triumpharunt A. C. 166. Vir doctissimus DAVID BLONDELLUS ², quem laudat FABRICIUS, *Anno Marci quarto*, inquit, *Christi 164, Macrino & Celso Coss. Seleucia cum trecentis hominibus, & Ctesiphontis regia Veri nomine per Cassium excisa, prisco vere Persarum supercilio nubem ademit Verus, cui spe falsus inani Susae & Arabiae excidium Scythicarumque excursionum cessationem (in bellum Marcomanicum, dum Parthicum geritur, natum, intentus) spondet Cleolaus. Nihil itaque nos cogit, quae Luciano vivente & spectante confecta sunt, ad alium auctorem referre. GEORGIUS vero BULLUS ³, laudante iterum FABRICIO, praeter victoriam de Persis, Marco Antonino imperante reportatam, quam celebrat*

¹ Bibl. Gr. L. 4, 16, p. 504.

³ Defens. Fidei Nic. 2, 4, 2,

² De Episcopis & Presbyteris p. 227.

p. 73 seq. ed. Grabii.

Cleolaus, illud insuper monet, quae de malorum praedictionibus dicantur in Philopatride, illa apprime etiam in Divi Marci tempora convenire. Huc enim pertinere, quae **SEXTUS AURELIUS VICTOR** habet in epitome: *Marcus Antoninus virtutum omnium coelestisque ingenii exstitit, aerumnisque publicis quasi defensor obiectus est. Etenim nisi ad illa tempora natus esset, profecto quasi uno lapsu ruissem omnia status Romani. Quippe ab armis nusquam quies erat: perque omnem Orientem, Illyricum, Italiam, Galliamque bella fervebant: terrae motus non sine interitu civitatum, inundationes fluminum, lues crebrae, locustarum species agris infestae, prorsus ut prope nihil, quo summis angoribus atteri mortales solent, dici seu cogitari queat, quod non illo imperante saevierit. Nempe haec esse illa mala, a Sophistis, ut auctor appellat Christianos, praedicta.*

V. Qui antiquiorem faciunt Luciano, in diversa abeunt. Est enim, qui ita putet Luciano maiorem Philopatridos parentem, ut ipsum Neronem aetate credat attigisse. Nimirum **THEODORUS MARCILIUS**, *Saperdae autem prorsus illi sunt, inquit, qui propter ea, quae in extremo dialogo isto de Babylonis, Aegyptiis, Persis, Scythiis, verba sunt, huiusce distortissimi foetus parentem ad tempora Imperatoris Traiani referunt, cum ea magis in Neronis aut etiam Claudii pertinere posse, quis facile lolio non visitans perviderit. Plane quidem, qui tam belli pueri pater est, Neronis principatu eum suscepit. Miccyllum videtur notare, qui Traiano imperante scriptum esse Philopatrin putabat. Sed ipsius verba ponere ex argumento dialogi ab ipso quondam conversi, commodissimum fuerit. Lucianine sit Dialogus hic, an alterius cuiuspiam, dubitari potest. Nam quod ad argumentum attinet, non abhorret ab illius ingenio & dicacitate. Pariter enim & gentilium Deos, & Christianam religionem, ut saepe alias, incessere videtur. Phrasis autem, & tota adeo compositio ceteris illius scriptis haudquaquam similis est. Nam quorsum pertinet excursus iste, reliquo prope toto corpore longior? Aut quid adeo grande aut affectuosum sequitur, quod Tragico isti exordio respondeat? Sed de his doctiores iudicent. Ceterum cuiuscunque scriptum hoc fuit, videtur is Traiano Caesari ob victoriam in Oriente partam potissimum gratulari voluisse, contra eos, qui per id tempus sive ipsi urbi, sive alteri alicui loco, (nam patriam & solum vocat) pericula & clades praesagebant: quos ipse a principio Sophistas appellat, ad finem tamen ita describit, ut propemodum Christianos intelli-*

1 Quin urbis *κατ' ἐξοχήν* mentio fieri videtur c. 19.

gere videatur. Eo enim pertinet, quod in fine de Persico supercilio, de Susis, de tota Arabum regione meminit. Omnia enim illa a Traiano devicta in pop. Romani potestatem illis tum temporibus redire, ut apud Dionem, & Eutropium, & ceteros, qui eius aetatis historiam scripserunt, videre est. Habet haec Micyl-
li sententia praesidium quoddam in verbis dialogi cap. 10:
Ἦνικα δέ μοι Γαλιλαῖος ἐνέτυχεν, ἀναφαιαντίας, ἐπὶ ῥῖνος, ἐς τρίτον οὐρανὸν ἀεροβατήσας, καὶ τὰ κάλλιστα ἐκμεμαθη-
κός, δι' ὕδατος ἡμᾶς ἀνεκαίνισεν, κ. τ. λ. His verisimile
Paullum Divum significari, cuius proinde auditor Trie-
phon: iam vero inter magistri mortem, atque hunc ser-
monem discipuli plus XL annis ad summum intercedere
non potuisse credibile est, nisi decrepitum senem Triephon-
tem, cum haec loqueretur, fuisse, dicere velis.

VI. Verum enimvero quo antiquiorem aliquis hunc
dialogum statuit, eo magis falli necesse est. Quid enim?
Ut hinc incipiamus, Triephontis magister laudatur Γαλι-
λαῖος, ἀναφαιαντίας, ἐπὶ ῥῖνος, ἐς τρίτον οὐρανὸν ἀεροβα-
τήσας; Divus igitur Paullus intelligendus necessario est?
Quid verat, quemvis alium hac descriptione signari, re-
calvastrum, nasonem, mysteriorum cognitionem de se, ex
vero forte, praedicantem, quam comica phrasi, ad raptum
illum Apostoli nefarie accommodata, Noster περιφράζει.
Quid verat, si concedamus etiam, corporis & oris habi-
tum, qualis hic describitur, Paulo fuisse, (quod vix ta-
men probari posse puto) imaginem summi Doctoris a
securra visam esse, eumque deinceps, ut protervius Chri-
stianos infectaretur, hoc schemate magistrum suum deri-
dendum aliis propinasse? DAVID BLONDELLUS, quem pau-
lo ante laudavimus, contra eos, quibus Galilaei, recalva-
stri, nasonis, ad tertium usque coelum rapti, discipulum profef-
sus Triepho, Paullum innuere videtur, ita disputat: His argu-
mentis, (quae nimirum allata iam iam a nobis sunt) per-
suaderi me non posse fateor, (ut credam, Philopatrin ante Lu-
ciani aetatem scriptum.) Ut enim nullum Luciani aetate Pauli
auditorem superfuisse largior lubens; nec Paullum Tarsi natum
Galilaeum dici debuisse constat: utrumque ad maius Christiana-
rum rerum ludibrium a Luciano effectum, non est quod negemus.
Nec difficile fuit Vener. MOSHEMIO¹ refellere ARTE-
MONIUM, id est, SAM. CRELLIUM, qui ipsi Christo adscrip-

¹ Vid. viri magni diss. de raptu Christi in coelum §. IX seqq.

bi raptum in coelum, sententiis Socinianis interserviens nimis mirum, putabat.

VII. Neronis principatu non esse scriptum Philopatrin, non equidem probabo ex RUFII FESTI loco, qui *Armenias duas tunc amissas, Romanasque legiones sub iugum a Persis missas, extremo dedecore Romani exercitus sacramenta ait foedasse*. Plura siquidem feliciter, ductu Corbulonis, Neronis auspiciis in Armenia contra Parthos gesta, eademque magnifice celebrata, refert TACITUS: quin neque post cladem ignominiamque, Paeti negligentia acceptam, decreta a Senatu, integro adhuc bello, tropaea, dum aspectui consuleretur, spreta conscientia, omissa sunt, ut idem TACITUS auctor est. Quidni igitur & vani cuiusdam Graeculi, Paena ante victoriam, quin post cladem acceptam, canentis, gratulationem Nero acceperit? Firmiora proinde argumenta deinceps erunt afferenda. Nec vero Traiano convenit, verba recito DAVIDIS BLONDELLI l. c. quod sub dialogi finem oraculum recitat Cleolaus: *πέπρωκεν ὄψους ἢ πάλας βοωμένῃ Περσῶν, κ. τ. λ.* Nam nec Susam nec Arabiam totam debellavit, nec quos ex Arabibus subegit, post devictos Persas domuit Traianus, immo inter belli Parthici initia, anno imperii quarto, Christi CI, Traiano quartum & Paeto coff. per Syriae praesidem Palmam, Petracam Arabiam sub iugum misit; eodemque anno, pereunte Deceballo, Dacicum bellum consummavit. Anno vero imperii nono, Christi CVI, Commodo & Cereale Coff. Seleuciam, Babylonem & Cephonem cepit.

VIII. Sed, ne quid dissimulem, tota illa disputatio nec mihi, nec credo multis aliis, ex omni parte probatur. Prior ipsius ratio est, quod nec Susa nec Arabiam totam debellaverit Traianus. Sed debellavitne eam Marcus, cui ipse epinicio illo gratulatum fuisse Lucianum putat? Fateatur non debellasse. At paratum est *κρησφύγετον*. SPE FALSUS inani, inquit, *Susae & Arabiae excidium, Scythicarumque excursionum cessationem, spondet Cleolaus*. Iniquus autem est BLONDELLUS, si, quo ipse effugio vitatur, illud eripere velit parti adversae. Ut lubentius concedat, movere eum debet ratio altera, qua adversam sententiam oppugnare sibi videtur, tantum abest, ut ea rem, quam vult, con-

1 Annal. 13, 7 seq. c. 34 seq. L. 14, 23 seq. L. 15 init.

2 Annal. 15, 18, 1. Ita in Persi 5, 4, ad Corbulonis victorias

respici ait Casaubonus, quas assertatoris in maius extollerent Poetae & Historici.

ficiat. Putat enim, quia iam ante Persas, Arabum quosdam subegerit Traianus, Cleolaus autem ei, qui iam victor esset Persarum, Arabiae subiugationem tanquam futuram spondeat; fieri non posse, ut de Traiano ea gratulatio accipiat. Quid si autem dicamus, ideo enimvero spondere Cleolaum, ut ΠΑΣΑ χθὼν Ἀραβίας, sub potestate Traiani redigatur, quod parte eius iam subacta, facilius de reliquis spes esset. Haec, ut mihi quidem videtur, ita sunt manifesta, ut Blondello ipsi, si viveret, assensum extorquerent.

IX. Haecne igitur, dicat forte aliquis, sunt firmissima illa argumenta, quibus Traiani aevo abiudicatur Philopatris? Equidem, ut quod res est fatear, his nunquam mihi persuaderi passus essem, ut non a Paulli quodam discipulo transfuga scriptum putarem. Sed bene res habet. Superest argumentum unum, a nemine, quod sciam, adhibitum, sed omni exceptione, uti arbitror, maius. Narrat nimirum Critias c. 21, se, cum interfuisset delivamentis atque vanis praedictionibus Sophistarum, ita sententiam de illis dixisse: κατὰ μὲν τὰ Ἀριστάνδρου καὶ ΑΡΤΕΜΙΔΩΡΟΥ, αὐ καλῶς ἀπαβήσανται ταῦτα γὰρ τὰ ἐνύπνια ἐν ὑμῖν, & reliqua. Quis non videt, ARTEMIDORUM ἐνείρηκριτικῶν scriptorem significari? Et ne dubitemus, nec infartum ab interpolatore aliquo Artemidori nomen suspicemur, paulo post interrogat: οὐ κατὰ Ἀριστάνδρου τὸν Τελμιστά, καὶ ΑΡΤΕΜΙΔΩΡΟΝ τὸν ΕΦΕΣΙΟΝ ἐξέχυνον ταῖς ἐνείρησιν; De ipsa re, si quis forte requirat, ARTEMIDORI huius, ut & ASTRAMPYSCHI, verba in notis posita sunt. Hic illud tenendum, quod hic ARTEMIDORUS EPHESIUS, (qui tamen Daldianum se dici maluit, ut nobilitaret oppidum, unde maternum genus trahebat, obscurius absque hoc futurum) testatur ipse, se nosse homines, qui vixerint Antonini Pii temporibus, qui successor fuit Hadriani, ante quem Traianus imperavit. Huius vero inter victoriam Persicam & Antonini initia xxx minimum anni intercesserunt. Nemo igitur sub Traiano scriptum Philopatrida potest asserere, nisi qui crediderit, triginta annis ante, quam scriptus sit liber, eum posse allegari. Quin, cum nihil aliud colligi queat ex Artemidori verbis, quam notos illi fuisse Athletas, qui interfuerint ludis quinquennialibus illis, quos

1 L. 1, cap. 28, pag. 26, & c. tur a Nic. Rigaltio in notis ad inscriptionem.
64, pag. 55. Quae loca allegantur

Antoninus Pius Hadriano, a quo fuerat adoptatus, instituit, ¹ suspicari licet, post Antonini demum tempora, quin Severi etiam, qui Antonino successor fuit, scripsisse Artemidorum: primum, quod ex prooemio apparet, post longissimam cunctationem animum ad scribendum appulisse, h. e. ad edendas observationes longa peregrinatione experientiaque comparatas. Tum, quod TERTULLIANUS quem sub Severo Imp. in confiniis seculi II & III floruisse satis constat, cum somniorum interpretes enumerat ², Nostri nullam facit mentionem. Quae ratiocinatio si cui aequae ac mihi probabitur, ut paulo dictum laxius accipiet, cum NIC. RIGALTIVS L. C. atque IO. ALB. FABRICIVS ³ Hadriani & Antonini Pii temporibus vixisse Artemidorum perhibent: tum illud etiam colliget, vix esse, ut a Luciano Samosatensi laudatus Artemidorus, adeoque Philopatris scriptus esse potuerit, de quo infra videbimus.

X. Neque vero illud hoc in loco praetermittendum est, summa rerum verborumque cum iis, quae haud dubie Luciani sunt, convenientia, quam, credo, negabit nemo, qui annotationes nostras vel cursim perlustraverit, facile aliquem induci, ut credat, vel ab ipso Luciano, vel ab homine, qui eum sibi imitandum proposuerit, esse scriptum. Neque enim magis id casu fieri potuisse existimo, quam, ut ex temeraria formularum typographicarum commissione versus Homeri aliquis, aut Ennii possit existere. Sed pluribus in hac sententia confutanda nos immorari nihil opus esse arbitror, cum quae iam nunc adversus primam illam, quae Lucianum Philopatridis auctorem facit, proferemus, ea magnam partem fortius etiam contra hanc secundam valeant. Neque protulit quidquam doctissimus puer (quo nomine honoris causa hic utor in eruditissimo quatuordecim annorum homine) BARATERIVS ⁴, quod dimovere nos de sententia debeat. Favebam aetatae hominis in mea patria nati & ista scribentis, ignoscebam puero *absurditatis* accusanti, quae neque cognovisset satis, neque intelligere dum posset: lubens me discipulum illi in re tali praevissem. Sed nihil dixit, quod non dictum, quod non refutatum sit. Molliter inter rosas violasque quiescant ossa

¹ Videndus *Ael. Spartianus*
Hadriano cap. 27, & *Commentt.*
ad h. l.

² Lib. de anima c. 36.

³ *Bibl. Gr.* 4, 13, p. 402.

⁴ In *Anti-Artemonio*, *Noribergae* 1735, 8, edito, cap. 14, § 2 & 3, p. 84 seqq.

hominis emendaturi, si licuisset, illa παιδαριώδη καυχήματα. Nos pergamus.

XI. Quod igitur alterum huius disputationis caput est, Lucianine sit Philopatris, an iunioris alicuius, age, disputamus. Qua in re ita versabimur, ut primo contra eorum, qui id affirmant, rationes quaedam in medium proferamus; deinde, cur Luciani non esse putemus, generatim dicamus; denique, ut, quibus inducti rationibus, iuniorem Luciano auctorem arbitremur, eas rationes, quam fieri poterit breviter & perspicue, proponamus.

XII. Luciano iure tribui Philopatrin, probatum primo inde est, quod is quasi in possessione esset, cum inter ipsius opera iam longo tempore referatur; igitur non nisi validissimis rationibus posse inde exturbari. Verum enimvero, ne iam in locum illum communem de librariorum inertia & fraudibus excurram; ne etiam illud dicam, malae fidei possessorem praescriptione sese tueri non posse: iam Aldina editio c. 1033 fol. in fine dialogi haec habet: οὗτος ὁ λόγος νεθεύεται τῶν Λουκιανῶν. Quae procul dubio ex veteri codice adscripta, & post ab aliis repetita sunt. Argumentum non abhorret, fateor, ab ingenio Luciani, si generatim illud spectes, ut ad irridendam cum superstitione religionem pertinet. Sed quam exiguum huic rationi pondus insit, si dicerem, de tua, Lector, prudentia dubitare viderer. Quid si vero insuper negem, illam saltem dialogi huius partem, ubi vanissima spe tot victoriae, triumphi tot spondentur, quorum nihil, vel parum, quamcunque etiam sententiam amplectare, contigit, cito illi Samosatenfis naso ex asse convenire? Certe a prudentia non tantum viri, sed a magna ad credendum res etiam satis certas tarditate, oppido id videtur alienum. Ingens porro illa rerum verborumque in hoc dialogo cum iis, quae indubie sunt Luciani, similitudo, tantum abest, ut a me negetur, ut potius paulo ante ea usus sim ad probandum, Traiani aetate non videri scriptum. Sed potuit ea ex alio etiam fonte profluxisse, imitatione nimirum, satis illa quidem inepta, qua de tum ex annotationibus nostris constare volenti potest, tum infra adhuc aliquid erit dicendum. Nunc reliqua persequemur.

XIII. Victoriam de Persis ingentem reportavit Lucius Verus, ob quam, communicato cum Marco fratre honore, triumphavit. Hanc eam ipsam esse, quam celebrat sub

finem Philopatridis Cleolaus, volunt, quos supra laudavi, viri doctissimi, alique complures. Quibus assentiri nequeam, illud me movet, quod unius tantum αὐτοκράτορος deprehendam in illo epinicio mentionem, id quod secus factum oportebat, si ad hunc triumphum pertineret. Ambos enim fratres aequato iure imperium administrasse, notius est, quam ut dici a me debeat. Nec est, quod Lucium Verum solum celebrari dicamus, qui nimirum solus id bellum confecerit, solusque gloriam inde sibi vindicaverit. Praeterquam enim quod per duces omnia sunt gesta, Vero interim Imperatore in Daphnicis Antiochiae deliciis molliter ventrem, Marco autem Romae rempublicam curante, ut testis est IULIUS CAPITOLINUS ¹: iam est paulo ante dictum, confirmarique tum aliorum, tum eiusdem CAPITOLINI ² testimonio potest, triumphum pariter utrosque celebrasse. Ita enim ille: *Habuit hanc reverentiam Marco Verus, ut nomina, quae sibi delata fuerant, cum fratre communicaret, die triumphi, quem pariter celebrarunt.* Et iam ante c. 7 dixerat: *partum est Vero nomen Armenici, Parthici, Medici, quod etiam Marco Romae agenti delatum est.* Illud forte dici ab adversa parte posset, Imperatorem Verum, cum ista scriberentur a Luciano, iam tum fuisse extinctum, solique adeo Marco hic applaudi. Et sane EUTROPIUS 8, §, cum triumpho Parthico, Veri obitum coniungit artissime. Sed certum est, intercessisse aliquot annos inter triumphum istum atque mortem Lucii: nec quae scriptor brevitatis studiosus narratione coniungit, tempore ideo sunt coniuncta putanda. Sed haec cum quaestione careant, apud eos certe, qui aliquam cum historicis illorum temporum familiaritatem habent, lubens dimitto. Illud tamen non possum quin adiiciam, non videri Cleolaum nostrum, qui sui victoria Imperatoris effertur tantopere, Medorum atque Armeniae (ut distinctarum magni imperii partium, suorumque sibi regulos habentium) mentionem fuisse omisurum, cum de futuris audacter adeo spondear, si modo materiem epinicio illi tum praebuissent, quod Marco imperante contigisse modo vidimus. Denique totum hoc argumentum tale esse meminerimus, ut si nihil etiam sit, quo labefactari convellique possit, (quod tamen minime ita se habere, est, puto, luculenter a nobis ostensum) tamen amplius nihil eo efficiatur, quam hanc quidem *repi-*

¹ In Marco Antonino cap. 8.

² In L. Vero cap. 8.

STASIV nihil ob stare, quo minus Lucianus pro Philopatridis auctore haberi queat, cuius generis argumenta, plura etiam, ruere statim necesse est, si vel unum quid proferri queat, quod cum reliquis conciliari & redigi in concordiam non possit.

XIV. Quod vero *GEORGIUS BULLUS* putat non parum momenti habere, ad asserendum Luciano Philopatridem, temporum sub Marco Antonino iniquitatem, de eo etiam, dissimulare non possum, alia omnia mihi videri. Mala etenim, quae ab *AURELIO VICTORE* enarrata supra retulimus, quorumque mentionem etiam *IULIUS CAPITOLINUS* facit, iam inde ab imperio Antoninorum fratrum, atque adeo ante victoriam Parthicam accidisse, totoque fere perdurasse imperii tempore, iidem auctores sunt. Tantum autem abest, ut, qua tempestate scriptus est Philopatris, calamitates publicae orbem Romanum insigniter vexaverint, ut potius eam ob causam Christianis acerbè adeo insultasse auctorem appareat, quod temporum felicitatem insaufis praedictionibus, obsoenisque omnibus quasi contaminarent. Quod ut appareat, audiamus Critiam, qui, ut videtur, ob patriae, quem profitetur, amorem, nomen dialogo dedit, cuiusque sub persona auctorem latere voluisse existimaverim. Hic igitur Critias in Sophistarum, ut eos appellat, concilium introductus, interrogatusque cap. 24, *πῶς τὰ τῆς πόλεως καὶ τὰ τοῦ κόσμου; χαίρουσί γε πάντες*, inquit, *καὶ ἔτι γε χαρήσονται*. Habes gaudium publicum, habes felicitatem temporum. Quid ad haec Sophistae? Non placet illis laetitia effusa gentilium; subiiciunt: *δυστοκεῖ γὰρ ἡ πόλις*, cuius verbi vim ibi declaravimus. Non negant igitur, iam felicia esse tempora, sed mala futura praedicunt. Hos dein proterve ridet Critias, *ὄξυνδρακίστατα* vocat illos inter alia scommata dicens, qui viderent scilicet, quod nec esset usquam, nec, ut putabat, futurum esset. Tum effunditur in enumeranda varia calamitatum publicarum genera, ita tamen, ut ipsa phrasi ad risum composita manifeste indicet, nihil tale tum quidem vulgo homines timuisse, ne putes fuisse expertos. Confirmant ista, quae sub finem dialogi idem Critias commemorat: *Ἡμεῖς δὲ, ὦ Τρισεῖν, τὰ κάλλιστα εὐρηκότες ἑσμέν· & paulo post: τοῦτο ἀρκεῖ τοῖς παισὶν, αἱ ἡμέραι τοῦ αυτοκράτορος, πλουτοῦς γὰρ ἡμᾶς οὐκ ἐκλείπει, καὶ ἔθνος ἡμᾶς οὐ καταπίπτει*. Haec

1 In vita Marci cap. 8.

igitur satis, opinor, ostendunt, non eo tempore scriptum Philopatridem, cum calamitates publicae per orbem terrarum grassarentur, sed satis laeto reipublicae statu, secus atque viro doctissimo videbatur.

XV. Magnum nomen HENRICI DODWELLI praesertim in suis cuique libro temporibus assignandis. Ille etiam aliquando Luciano adscripsit Philopatrin: sed contra se disputandi necessitatem nobis remisit, qui sententiam ipse mutavit. Itaque satis prope fuerit, diversas viri opiniones referre. In dissertatione de fortitudine Martyrum (quae Cyprianicarum XII est) § 24, Luciano & M. Antonini temporibus attribuerat Philopatrin. In dissertatione de iure Laicorum sacerdotali pag. 284, de eodem dicit: *Quem ego Traiano longe recentiore fuisse existimo, & ipso fortasse Luciano.* Sed in dissertatione de Isidoro Characeno 2, § 5, p. 63, ait, Anno Christi CCII, quo Severus Imperator persecutionem in Christianos Alexandrae decreverit, huic persecutioni Philopatride scripto quasi praeluisse Lucianum, praevias persecutioni novissimas memorante Antiocheno Theophilo. Liceat hic quasi interpellare Dodwellum. Spartianus in Severo c. 17, quem laudat, non Alexandriae, sed in itinere e Syria versus eam urbem, decretam ait persecutionem. Iudaeos, inquit, fieri sub gravi poena vetuit. Idem etiam de Christianis sanxit. Novissimas illas apud Theophilum non observavi. Sed quid porro Dodwellus? In eadem urbe Alexandria scriptum Philopatrin argumento esse Alexandrini mensis nomen Mesori (c. 22.) Quod autem Arabes hostibus accensentur, (c. 28) id facere, ne quis alius Princeps, praeter Severum, intelligi possit &c. Similia sunt, quae disputat Prael. Camden. 7, p. 307 seq. Quamvis ea sint, cum aliunde ex hac dissertatione & annotationibus ad Philopatrin nostris constare potest, tum ipse indicavit DODWELLUS, qui in literis ad MOYLIUM, quas paulo post laudabimus, novam sententiam defendendam suscepit, scriptum nempe libellum A. C. CCCXI, ad recentem nuntium victoriae, quam a Persis Odenathus retulerit. Quae deinde pro nostra dicemus sententia, ea huic conjecturae evertendae putamus sufficere.

XVI. Perduxit nos ordo disputationis institutus ad ea argumenta, e quibus generatim, Luciani non esse foetum

1 Cum Grotii diff. de Coenae administratione, ubi Pastores non sunt, & alijs huius argumenti

edita Lond. 1685.

2 In Geographis Hudsonian. T. II.

Philopatrin, colligi posse putamus. Nam illa, quae iuniorem Luciano auctorem suadeant, his subiuncturos nos esse diximus. Ad hanc igitur classem, praeter ea, quae modo contra BLONDELLUM atque GEORGIUM BULLUM, viros doctissimos, disputata sunt, non dubito primo loco referre, quod maior in hoc dialogo deprehenditur, quam in Luciani scriptis, Christianarum rerum peritia. Quisquis diligentius paulo huius viri commentationibus legendis attenderit, animadvertet profecto perpetuum fere illius morem, ut, in quarum rerum mentionem inciderit, eas res, tanquam per digressiones, quas vocant Rhetorum filii, perspicue, verbisque negorio, de quo agitur, quam aptissimis declararet, quo ipso, quamquam interdum non taedium lectoribus, si qui sunt delicatiores, creare non potest; facit tamen, ut, cum minime putes, plurima discas, ad omnem historiam, populorum ritus, clarorum virorum pernoscentiam indolem, linguae etiam proprietatem, totam denique humanitatis disciplinam nimium quantum profutura. Quin ea ipsa ratio est, ut quoddam Ἀμαλθείας κέρας, aut cornu copiae bonae frugis plenissimum, opera eius summo possint iure vocari. Profluxit ista scribendi ratio partim ex charactere Luciani, qui est ἠθικώτατος, & ad comicum in multis accedens proxime, in quibusdam etiam superans: partim, (non est enim infitiandum) ex ostentatione quadam, Polymathianque demonstrandi studio, quod quidem in Sophista, id est, eo, qui dicendi artem pro genio seculi profiteretur, non ferri facilius poterat, sed laudi erat atque admirationi. Igitur nulla fere secta, hominum fere genus nullum est, cuius non historiam, characteres praecipuos, aliaque ἀξιωμακόμενα consignata ab eo literis deprehendamus: philosophorum autem cuiuscunque sectae, rhetorum, adulatorum, parasitorum, divitum, pauperum, senum, iuvenum, superstitiosorum, atheorum, Romanorum, Atheniensium, Scytharum, impostorum, histriionum, lenarum, meretricum, militum, rusticorum, regum, tyrannorum, Deorum, Dearumque, & cuius non? velut imagines quasdam ab eo pictas admiremur.

XVII. Sed quorsum ista disputem, quaeret fortasse aliquis? Nimirum ita rationem subduco: quia Lucianus ostentandae occasionem doctrinae nullam solet facile praetermittere; quia nullius non hominum generis characteres, mores, sententias, verbis cuique rei propriis & quasi so-

lemnibus describit: probabile non videri, si tantam habuisset Christianismi peritiam, quantam in Philopatride reperimus, non alias etiam eam prae se tulisse; atque eo magis, cum occasio in his ipsis, quae habemus ab eo scripta, non defuerit, tum in bonam, tum in malam etiam partem ampliore Christianorum mentionem faciendi. In bonam quidem eo inprimis loco, ubi Alexandrum Pseudomantin illum ab oraculo suo Atheos, Epicureos, Christianos omnes removeri procul iussisse tradit. Verba ipsa subieci 1: οἱ τῶν ἀθεῶν, ἢ Χριστιανῶν, ἢ Ἐπικουρείων, ἤκει κατὰ σκοπὸν τῶν ὀργῶν, φευγέτω. Cur Epicureos abesse voluerit, declarat, sed de nostris tacet, nec rationem ullam, cur exesse illos sacris suis Alexander voluerit, profert: forte quod laudandi erant, hoc quidem in loco; quod a se paganus homo impetrare non poterat? Sed etiam cum ridet Christianos 2, & res illorum dedita opera narrare videri vult, partim verbis ex gentilium disciplina petitis utitur ad res ipsorum designandas, partim, vulgari errore, Iudaeorum & Christianorum miscere negotia videtur, & in universum ita loquitur, ut satis appareat, neque libros sacros legisse unquam, neque etiam aliunde sanctissimae disciplinae rationes satis habuisse cognitatas atque perspectas. Quoniam id est parum ab hac disputatione alienum, age, quaedam ad hunc Luciani locum annotemus.

XVIII. Ac primum quidem miror, TANAQUILLUM FABRUM, virum ingeniosissimum ad illa verba, 3 τὸν μέγαν γοῦν ἐκείνον κ. τ. λ. annotasse: *Istaec vocula γοῦν & sensus repente abruptus satis indicant, multa hic a Luciano adversus Christum scripta fuisse, quae a maioribus nostris, hominibus nimium piis, sublata fuere. Hinc itaque est, quod dixerat Suidas, Lucianum καθάπτειν τοῦ Χριστιανισμοῦ, καὶ αὐτὸν βλασφημεῖν τὸν Χριστὸν, ἐν τῷ τοῦ Περεγρίνου βίῳ. Hinc factum, ut in plerisque Mss. Codd. non amplius exstet Peregrinus. Equidem fateor, si voculam γοῦν interpretere itaque, ut est ab eo, qui hunc dialogum convertit, factum, male haec cohaerere cum iis, quae praecedunt. Sed quid vetat, quominus vertamus enim, frequentissima nimirum, apud Lucianum etiam, vocis significatione, ut quandam notet parenthesis? Qui enim, quaeso, concinnius, quam ita, loqui potuit Lucianus: Peregrinus noster in Christianos etiam*

1 In *Pseudom.* cap. 38.

3 Cap. 11.

2 De morte *Peregr.* c. 11.

incidit, & postquam illorum edidicisset mysteria, subito nimium quantum inter illos nomen & gloriam est consecutus. Nam hodiernum durat illa quorundam stultitia, ut celebrem istum in Palaestina suspensum hominem venerentur &c. Pergit deinde, ut videas a parentheſi reverti: τότε ΔΗ καὶ συλλαμβεῖς κ. τ. λ. Sensus igitur abruptus non magis, quam γοῦν particula, deesse aliquid ostendunt. Suidae verbis sua constat veritas quam planissime, si vel nihil desit. Quid enim sunt blasphemiae in Christum, si hae non sunt, quae hodiernum exstant in Proteo? Denique, quis iste foret stupor, cum manum semel inieceris mutilando scripto, illud relinquere, quod eiici vel similiter, vel magis etiam intererat? Duobus potissimum modis ultimi sunt Christiani huius dialogi contumeliam, primum omitendo illo penitus, quod factum facile FABRO credimus; tum acerbe, adletis in margine notulis, refutando, quod Scholia a IO. CLERICO edita testantur. Omisſisse quaedam ex ipsa orationis serie, saltem FABER quae attulit argumenta, iis vix persuadebit.

XIX. Sed, ut pergamus strictim quaedam ad Luciani verba annotare, Iudaicum sapit, quod ἱερείας & γραμματέας vocat Christianorum Doctores, quamquam non ignorem, de Aegyptiorum etiam sacerdotibus τῶν γραμματέων voce non semel usum ¹. Ex ethnicismo est, quod Alexandrum Christianorum διασάρχην vocat, & τελετήν Christianorum disciplinam. Καὶνδν Σακράτην Christianos Peregrinum vocasse, probabile non est: si nota Luciano Paulli Apostoli historia fuisset, hunc dubio procul substituisſet. Ὁ νομοθέτης ὁ πρῶτος, qui persuasisse Christianis dicitur, ut omnes se pro fratribus invicem haberent, non video, quin ipse servator noster esse queat. Neque hunc legislatorem ἀπὸ τοῦ ἀνεσκολοπισμένου ἀνδρὸς ubi distinguat Lucianus, reperio, quod utrumque tamen iterum vult TAN. FABER. Contra ea iussit Christus Matth. 23, 8, ut omnes discipuli sui fratrum se loco invicem haberent: & secundum τοῦ ἀνεσκολοπισμένου νόμους vivere Christianos, paulo post Lucianus dicit ². Ad verba 3, εἴτα παρανομήσας τι εἰς ἐκείνους, ὥφθη γὰρ τι, ὡς οἶμαι, ἐσθίων τῶν ἀπορήτων αὐτοῖς, PALMERIUS confundi ait Iudaicos ritus cum

¹ E. g. de Sacrif. p. 369, T. I, Fabr. B. G. L. IV, c. 16, p. 500. ed. Graev. it. in Philop. c. 34. ³ Pag. 570.

² Iohannem Evang. intelligit

Christianorum lege. Sed forte idolothytorum esus, & suffocati ac sanguinis ab Apostolis etiam prohibitus, obver-
ti huic reprehensioni possit.

XX. Iuvat hic in brevem summam colligere omnia, quae de Christianis tradit Lucianus, (tradidisse autem, quae sciret omnia, probabile saltem supra reddere conatus sum) tum similiter quasi in tabulam quandam coniecta cum his comparare, quae in Philopatride de iisdem dicuntur. Lucianus ita Christianos describit l. c. Sunt homines, qui suspensum in Palaestina hominem, novorum auctorem mysteriorum, spretis omnibus Graecorum Diis, colunt & adorant, immortalitatem expectant, atque propterea corporis cruciatus, ipsamque adeo mortem, subire non recusant, ut potius ultro eam deposcant, Praeterea pro fratribus invicem, sic iubente primo illorum legislatore, se habent, bona fortunae omnia tanquam vilia & vana contemnunt, benigneque iis impertiunt, quos propter superstitionem suam vident aut bonis exturbatos, aut alias male a magistratibus acceptos. Sacros libros habent, quos in conventiculis suis legunt: si qui autem sunt doctiores, etiam interpretantur. Si quem videant leges suas migrantem, eum a communione & coetibus arcent atque excludunt. Haec Lucianus. Audiamus auctorem Philopatridis 1. Christiani credunt in Deum unum, qui coelum & terram creavit & omnia, eumque Patrem magnum, immortalem, coelestem, Filium patris, Spiritum ex Patre procedentem, unum ex tribus & ex uno tres. Hic Deus, qui est lux incorruptibilis, invisibilis, incomprehensibilis, creavit, (ut didicerunt a Mose tardilingui) cum alta nox abyssu incubaret, lucem, quae tenebras & vastitatem illam omnem abegit: tum terram super aquis stabilivit, coelum expandit, stellas formavit, cursus earum disposuit: terram ornavit floribus; hominemque ex iis, quae non essent, ut esset aliquid, produxit: iamque de coelo intueretur singulos, bonos, malos, actionesque illorum in libris describit, ac retribuet ex iusto singulis, qua die ipse constituit. Praeterea per aquas sese renovari, atque ex impiorum coetu in beatorum vestigia collocari credunt; quidam etiam in tertium se coelum raptos, resque omnium pulcherrimas ibi edoctos praedicant, orationem quandam a patre incipientem, multisque nominibus referros hymnos recitant

1 Cap. 12, 13, 17.

&c. Haec si quis cum iis, quae ex Proteo Luciani prolata sunt, conferat, simulque illud consideret, verbis propriis & ex Christianorum disciplina, quin ipsa Scriptura S. petitis, uti Philopatridos auctorem; illum vero gentili more, nec uti solent nostri homines, loqui: cognoscet profecto, Lucianum ut de re parum sibi cognita, & quam non nisi aliis temere narrantibus audisset; hunc vero, ut qui aut ipse coetibus Christianorum interfuisset, aut satis accurate omnia peruestigasset, de hac secta exposuisse.

XXI. PETRUS DANIEL HUETIUS, *Demonstr. Evang.* 3; 20, postquam dixerat, in libello de morte Peregrini, quae in contumeliam Christianorum essent dicta, laudi ipsis esse potius, quam dedecori, haec addit: *Clariora etiam reperias in dialogo, qui inscribitur Philopatris, & Luciani nomen praefert: Christi quippe & Christianorum nominatim meminit, plurima profert ex Evangelio & Apocalypsi Iohannis, ex actis Apostolorum, & ex epistolis Pauli, cuius os & habitum depingit, & ejectionem in coelum refert. Christum appellat Chrestum, pro temporum illorum more, quo nomen id a bonitate, non ab unctione ductum credebatur ab Ethnicis. Quo de more cum quaedam disputasset, concludit: Ex Christianarum autem rerum peritia, quae maior in hoc dialogo, quam in reliquis Luciani scriptis elucet, colligi potest, eum alterius esse auctoris. Haecenus ille. Quae ideo adscribenda putavi, quod partim hoc argumentum mirifice confirmant, partim vero dubii nonnihil habere videntur. Christi siquidem & Christianorum nominatim meminisse dicit auctorem Philopatridis, ita tamen, ut Chrestum pro Christo dixerit. Ego vero fateor, illud me in hoc dialogo non reperire. Procul tamen dubio respicit vir summus ad illa 17; ἀλλὰ μοι τόδε εἶπεν εἰ καὶ τὰ τῶν Σκυθῶν ἐν οὐρανῷ ἐγγαράττουσι; Respondet Triepho: πάντα, εἰ τύχοι γὰρ ΧΡΗΣΤΟΣ ὢν καὶ ἐν ἔθνεσι. Interpres, quem forte aliis districtus secure nimium secutus est HUETIUS: si quidem & inter gentes CRESTUS fuerit. Neque vero is ego sum, qui Chrestum & Chrestianos pro Christo & Christianis tam a gentilibus, verum ignorantibus, quam a nostris, omen accipientibus, dictos fuisse negem, sed illud dico, non videri Triephontem Christum vel Christianos verbis, quae modo adducta sunt, significare, tanquam proprio nomine, voluisse. Dixerat paulo ante hic Triephon: ὥστε ἴασον ἅπαντα, ὡς καὶ σὲ ἐν ταῖς ἐπουρανίοις βίβλοις ΤΩΝ ΑΓΑΘΩΝ ἀπογράφονταί. Vult nimirum, Critiam, reli-*

etis illis gentilium fabularum nugis, ad Christianorum Deum ac religionem sese convertere, ut & ipse inscribatur in coelestibus illis *BONORUM* libris. Tum Critias, εὐ πάντα ἀναγκασίς, inquit, ὦ Τριεφῶν, (supra enim iam de libris coelestibus, & in iis inscriptione dixerat Triepho) ἀλλὰ μὴ τὸδε, & reliqua, quae modo attulimus, ubi interrogat Critias, an *Scytharum* etiam curam gerat Deus, & in librum illos *BONORUM* inscribat? Quidni inscribat, respondet Triepho, si modo *BONI* sint? Cui non apparet, χρηστὸν hic, ut alias apud quosvis scriptores, praesertim eum, quem Noster est imitatus, Lucianum, poni ἀντὶ τοῦ ἀγαθοῦ; Ita infra c. 23, χρηστὸς γὰρ ἂν εἴης ἀπὸ γε τοῦ σχήματος, nam frugi esse appares utique ex habitu. Praeterea nescio, an exemplo probari possit, χρηστὸν dictum pro Christiano. Nam Christum quidem ipsum quomodo intelligere quis cum bona bonae mentis venia velit, non video; cum appareat, pro genere hominum, quod plures sub se complectatur, vocem poni, & hanc esse verbi τυγχάνειν vim, ut converti debeat, si modo contingat esse inter *Scythas* aliquem &c. Nec Christi igitur, nec Christianorum, nominatim mentionem in hoc dialogo fieri censeo; quod quorsum pertineat, infra videbimus. Hic illud notari velim, quidquid etiam de Chresto sit, Lucianum ita non videri scripturum fuisse, cum Christianorum nomen, quoties opus fuit, adhibuisse, ex *Pseudomanti* pariter atque *Proteo* satis constat.

XXII. Venio ad argumentum satis firmum, ut ego quidem arbitror, sed quod neque tractari bene, neque intelligi nisi ab eo potest, qui ad ingenium his rebus aptum usum etiam aliquem adiunxerit. Modestia hic nos decebat, cum primum scriberemus ante hosce xxv annos: versabatur enim in animo illud LONGINI s. 6, Ἡ τῶν λόγων κρίσις πολλῆς ἐστὶ πείρας τελευταῖον ἐπιγέννημα. Sed tamen quam familiaris tum nobis Lucianus fuerit, annotationes nostrae testantur: & non exstabat, cum haec scriberemus, Index in Lucianum. Ab eo tempore nunquam plane abieciimus illum: & nunc, cum tertium tractare ista oportet, recentes sumus ab interpretatione. Credet igitur nobis fortasse aliquis, agnosci a nobis posse vocem & sermonem antiqui a triginta paene annis sodalis, quem nuper demum Latina loqui docuimus. Haec maioris esse debent, quam si quis dicat, lubricum esse, quod a stilo sumitur, argumentum, & similes huic loquatur sententias. Sed in rem prae-

sentem veniamus, & quantum eius potest fieri, argumentum, quod melius sentitur & gustatur quasi, quam verbis explicatur, declaremus. Olini iam THEODORUS MARCILIUS, non esse Luciani Philopatrin, contendit, praeter alia id arguentibus ineptiis stili, quas paginis omnibus dicit occurrere. Istae vero stili ineptiae oriri magnam partem videntur ex affectato infelicitate sublimi ac tragico dicendi genere, quod cum non assequeretur, in affine illi vitium *ψυχρότητα* incidit quam saepissime. Tanto id quidem magis, quod poetarum magnam partem verbis utitur, iisque parum ad rem aptis, qua de causa indutae leonis exuviis simiae similem interdum fieri necesse est. In utroque autem genere incomparabili facultate gaudet Lucianus, ad effingendum stilo, quidquid libuerit, gravitatem etiam plusquam tragicam, & ad derivandum in suos hortulos, non rivos ex veteribus poetis, Homero inprimis, sed quasi flumina, adeo quidem, ut, cum male quaedam applicasse videtur, vel inflexione depravasse, tum demum ingenii vis admirabilis eluceat. Unum ex multis exempli causa afferam: est Euripidis versus decantatissimus, ἡ γλῶσσ' ὁμώμοχ' ἡ δὲ φρήν ἀνόμοτος. Quam lepide hoc accommodat ad iactatam Cynicorum ἀναλγησίαν; Ἡ φρήν, inquit, τοι ἀλγήσει, ἡ δὲ γλῶσσα ἔσται ἀνάλγητος. Quam festi-
ve illud Homeri 1,

Ὡς φρήτη φρήτηφιν ἀρήγη φύλα δὲ φύλοις,
ad philosophorum certamen traducit 3: ξυνασπίσωμεν ἐπ' αὐτὸν,

Ὡς πῆρη πῆρησιν ἀρήγη, βάκτρα δὲ βάκτροις.

Sed infinita eiusmodi habet Lucianus, Plutarcho hac parte comparandus, nisi quod hic severior.

XXIII. Noster autem, quisquis etiam fuerit, ut utraque in re peccaverit, iam videamus. Quis negabit, esse nimis παρατράγωδον illud c. 2, quod MARCILIO iam bilem movit: φύ, φύ, φύ, φύ, τῶν ὕβλων ἐκείνων, ἰοῦ, ἰοῦ, ἰοῦ, ἰοῦ, τῶν δεινῶν βουλευμάτων, αἰ, αἰ, αἰ, αἰ, τῶν κενῶν ἐλπίδων; Vix in comoedia vel tragoedia ferimus haec talia, ubi tamen actoris gestu efficitur, ut sint aliquantum tolerabiliora & minus φορτικά. Sed bene tamen est, quod caver auctor, ne ab tam altissimo cothurno statim defiliat. Tripho enim, apud quem haec eructarat Critias, studet ingen-

1 Vitar. auct. cap. 9.

2 Iliad. B, vers. 363.

3 Ἀναβ. cap. 1.

tissimo mendacio omnem hanc tragicam supellestem longissime superare: his enim singulibus Critiam ipsas convertisse nubes, tantumque in Propontide excitasse boream dicit, ut onerariae naves funibus contrahendae sint. Apud nos mentiuntur interdum homines ut trabes inflectantur, quod est in Germanorum nostrorum proverbio; sed hic, ne coelum ipsum & maria pervertat, timor est. Vix Lucianus, cum id agit, ut mentiarur strenue, quemadmodum in verae historiae libris duobus, talia proferre monstra ausus est, ut hic bonus vir serio colloquentibus amicis tribuit. In poetica facultate, qua tamen mirifice placuisse sibi videtur, quam parva operae pretia fecerit, ex his, quae iam, ut ordine percurrenti sese offerent, producam, credo, apparebit. Integra Homeri aut aliorum carmina vix inseruit centoni suo, praeterquam quae Lucianus iam olim attulerat; ut appareat, non ipsos illum magnos auctores cognovisse, sed ex viri suae aetati propioris aliquot dialogis pleraque confarcinasse. Ex Aristophanis tamen Nubibus & Ranis quaedam habet, ut & Homerica pauca, quae apud Lucianum nondum observavi. Ut mox ab initio c. 3 ponit ex Homero, ἄλλ' ἐπεὶ σὲ πρῶτον κιχάνω τῷ δ' ἐνὶ χώρῳ, ἀπῶμεν κ. τ. λ. Amicus veteranus alteri amico, a quo aliquantum abfuisse non constat, quicum iam plura locutus est, dicit: *quoniam primum hoc loco te reperio, age, illuc abeamus, ubi respirare a malo meo possim.* Inter honoris verba, aulae inprimis incolarum, cum ad epulas aut comissationes pellicere advenas volunt, haec talia esse scimus: apud Homerum pulchre dicitur, ὦ φίλ', ἐπεὶ σὲ δύοντα κιχάνω τῷ δ' ἐνὶ χώρῳ sed in hoc Philopatridis loco sunt prorsus, si quid video, ἀπροσδιόνυσα. Deinde, si carmen esse debet, ut certe apparet, bis in metris leges peccatum est. Primum, cum posterior in ἐπεὶ, contra diphthongi naturam, correpta est; tum quando prima in κιχάνω, brevis apud Homerum & optimos quosque, producta adhibetur. Non defuisse autem apud Graecos malos poëtas, qui vel in syllabis dimetiendis impingerent, ne hodiernis tantum hominibus hanc laudem relictam putes, vel ex nuptiali elegeio miseri cuiusdam poëtae, quod LUCIANUS in *Lapithis* 1 affert, constare satis superque possit. Incipit

Ἥ οἴη πότ' ἄρ' ἦγε Ἀρισταίνετον ἐν μεγάρῳις κ. τ. λ.

PHILOPATRIDIS DISSERTATIO. 581

Meliorane autem sunt, quae sequuntur, Nostri carmina? Iovem dicit c. 4, *συνευαχέϊσθαι* Aethiopibus,

Ἄνδράσι μελαντέροις, καὶ τὴν ὄψιν ἐξοφωμένοις.

Euge, septies peccatum in pedibus sex. Vix verum agnoscas, nisi de morbo hominis, & politico illo carminum genere paulatim e talibus orto constaret. In ὄρκῳ c. 12, primum hexameter positus est, tum pauca prosa oratione scripta, mox Iambi sequuntur quinque, & senarius, nisi quod primus pes contra carminis legem trochaeus est. Alibi c. 16, *βιώσῃ καλῶς*, inquit,

Οὐδὲ σ' ὦκα θέμις τέλος θανάτοιο κηχεῖν.

Hic bis metri leges migrantur, & praeterea, quid hoc θέμις sibi velit, non apparet: si legas θέμιστι, & sensus concinnior paulum erit, & metrum hac parte constabit melius. Sed an ita voluerit auctor, non dixerim.

Ille c. 18, καὶ ἕτερον μὲν κεύσῃς ἐνὶ φρεσὶν, ἄλλο δὲ εἴπῃς, semel tantum claudicat, & potest reponi, si tantum μὲν post κεύσῃς colloces. Septem pedibus incedit, c. 25,

Πνευόντων δόρυ καὶ λόγχας καὶ λευκολόφους τριφαλείας, truncatus ex Anapaestico Aristophanis. Qui hunc proxime antecedit,

Θήγοντες ὀδόντας κατ' ἀνδρῶν θυμολέοντων,

semel redundat, bis deficit. Claudat agmen deficiens tribus moris, (ut ex veteri ratione loquar, qua longae syllabae duo tempora s. χρόνους, brevi unum tribuebant) c. 28,

Μῆτε παραδράμῃς γὰρ ποσὶν μὴδὲ παρέλθοις.

Si παραδραμῇς γὰρ πόδεσσιν legas, metrum erit consultum; sententia ut non sit inepta & ταυτολόγος, non efficies. Ultimi iambici quam parum exacti, quis non rudis suavitatis poëticae videt. Quam absurdum illud sit, quod poëticis vocabulis flexionibusque, omnibus fere in locis, etiam ubi versus non facit, utitur auctor, malo ex ipsius lectione dialogi, notationumque nostrarum cognosci, quam eiusmodi quisquiliarum congerie hic nauseam lectoribus, si qui fuerint, creari.

XXIV. Copiosus mirum quantum est Lucianus, & varie unam rem, si saepius recurrat, effert. Hic noster autem, quamquam copiam aliquam affectat, & sub initium statim, tum alias etiam exergasiis utitur; tamen quasi effusa semel omni supellectili, eo subinde inopiae redigitur, ut ad ea, quae inconsulte velut prodegerat, recurrere cum dedecore opus habeat. Ita illud ἄνω καὶ κάτω περιπολεῖν;

intra versus non multos c. 1 & 2, bis ponit: ἀμπνεύσαν τοῦ δεινοῦ vix aliquot interiectis versibus c. 2 repetit: ὥς καὶ Νιόβη τὸ πρὶν c. 1, ὥς καὶ Ἰκαρος τὸ πρὶν c. 2, parum invicem distant: διάτορον βοᾶν bis c. 6 & 25 occurrit: ὥστε ἑάσωμεν τούτους ὥστε ἑάσον καὶ ταύτην ὥστε ἑάσον ἅπαντα ὥστε ἑάσατο τὰς φαντασίας τοὺς δὲ λοιποὺς ληρεῖν ἑάσωμεν, quinquies redire in tam paucis paginis, c. 8, 10, 16, 26, 29, & in dialogo, ad ostentationem, ut videtur, τῆς Ῥητορικῆς δυνάμεως composito, quis ferat? Creationis Universi historia bis, c. 13 & 17, iisdem fere verbis, nulla cogente necessitate, narratur.

XXV. Historia porro de Neptuno, precibus lacrimisque, Martis in adulterio deprehenfi liberationem impetran- te, c. 6, quam quaeſo impedita est, quam a Luciani facilitate aliena! Martem enim indissolubilibus cum Venere vinculis constrictum, reliquisque Diis propter adulterium prae pudore silentibus, equestris Neptunus liberavit. Quam illa deinde taedii plena & a muliercularum narrationibus non abhorrens repetitio: ἐπέκειτο δὲ τῷ Ἡφαίστῳ λῦσαι τὸν Ἄρεα. τὸ δὲ ἀμφίχωλον τοῦτο δαιμόνιον, οἰκτείραν τὸν πρεσβύτερον θεόν, τὸν Ἄρη ἀπηνευθέρωσεν. In illo, c. 8, τί τὰ χρήσιμον τῆς Γοργόνης, καὶ τί τῷ στήθει τοῦτο ἢ θεὰ ἐπιφέρεται; vox τοῦτο ad Γοργόνα vel κεφαλὴν erat referenda. Reliqua de Gorgone narratio ineptissima, ut in qua per quatuor versus αὐτὴν semel, ταύτην ter repetitur, & quae separanda erant, pueriliter miscentur. Quae illa quaeſo infania est, quod Triepho introducitur cap. 4, iusiurandum exigens, de non nocitura sibi Critiae narratione, & is tamen statim post iusiurandum c. 18, eadem omnia vult experiri, quae in Critia viderat? Quid de illo existimem c. 17, καὶ γὰρ σοὶ οἰκίδιον κατασκευάσαντι — οὐδέποτε σε διέλαθε κ. τ. λ. dixi ad ipsum locum. Statim sequitur cap. 18, πάνν εὖ λέγεις καὶ με ἀντιστρέφως τῆς Νιόβης παθεῖν, ubi ποιεῖς, vel simile, est omisſum. Parum etiam Atticum, hoc est Lucianicum, illud est, quod aliquoties (c. 21 ter, c. 25 ter, c. 26 quater) cum neutris pluralibus, non singulare verbum, sed plurale construitur. Quae haecenus a nobis allata sunt, singula forte in optima etiam notae, optimi auctoris scripto posse occurrere, longiori praeferim, non nego: posſim enim quam plurimis praestantissimorum hominum locis, ubi ipsorum humano errore, (neque vero librariorum semper a talibus culpa adest) aliquid

peccatum manifesto deprehendatur, redargui. Illud vero nego, a castigatissimi sermonis & subacti iudicii scriptore Luciano, dialogum inquinati adeo stili, iudicio autem aut nullo scriptum aut exiguo, potuisse proficisci. Et gaudeo, non Marcilio tantum & mihi ita visum, sed in eadem sententia esse acutissimum virum WALTERUM MOYLE¹, qui, *in finitis adeo spatius*, ait, *subsistere infra ingenium, acumen, & elegantiam Luciani, incomparabilis scriptoris, auctorem Philopatridis, ut prope miraculum sit, Ge. Bullo, viro ea doctrina & iudicandi vi praedito, in mentem potuisse venire, ut ad eum auctorem referret. Et (p. 292.) signa omnia barbari aevi inesse ait huic libello, nec virtutem usam, qua commendari possit, cum duabus rebus contineatur, quae possunt esse vel in homine vel in libro, pessimis, stupore atque impietate. Denique (pag. 362.) plura esse ait in Philopatride, damnata non in Soloecista modo, (quem Luciani esse negat) sed in Lexiphane & Rhetorum doctore, qui sine dubio a Samosatensi sint. Magna cum asseveratione GUIL. WHISTONUS² de verbis iurisiurandi c. 10, Sermonem, inquit, huius partis dialogi, nisi haereticorum veterum alicuius sit, aperte referendum ad quintum, summum ad quartum exiens seculum. Et p. 381, Si quis affirmet, haec verba esse primi, aut secundi, aut tertii adeo Ecclesiae seculi, illum se putare cogi nihil plane familiaritatis habere cum sermone prisca illius aevi, cum ipse contra se rem habere, irrefragabili experientia certus sit. Sed nempe causae servit vir doctus, & tanto minus nostram rem iuvat, quod addit hic etiam, Nisi tamen ponatur, auctorem incidisse in antiquos quosdam haereticos, eumque ab iis sermonem didicisse &c. Nempe hoc tantum vult, orthodoxos primorum seculorum de S. Trinitate non ita locutos: de reliquo sermone libelli non est sollicitus. Nobis contra ea hic non de Christianorum dogmate, sed de stilo Luciani contentio est. De hoc cum Moylo nobis convenire iam indicavimus: illum satisfecisse etiam credibile est Dodwello, qui scripserat ad Moylium (pag. 347.) se non agnoscere barbarissimos in Philopatride Luciano indignos. Quod quidem excidisse viro mirarer, nisi illum aliis rebus omnibus, quam λόγων κρίσει, operam dedidisse, appareret.*

¹ The works of Walter Moyle 8, pag. 388.

Esq. none of which were ever before publish'd, in two Vol. Lond. 1726,

² In Primitive Christianity reviv'd, Vol. 4, p. 381.

XXVI. Igitur neque Luciano antiquior, neque ipſus Luciano eſt Philopatris; ſed iunioris auctoris, & Samofatenſem imitati, quod § 10 monuimus. Iunioſem Luciano ſuſpicatus fuerat etiam Dodwellus, ut vidimus. Suſpicatus etiam fuerat vir, dum viveret, doctiſſimus MATURINUS VEYSSIERE LA CROZE, idque indicaverat in ſpecimine obſervationum hſtoricarum in Luciano 1: ac poſtea declaravit, edita iam hac diſputatione, in literis ad veterem & ſummum amicū meū C. A. HEUMANNUM 2. Ponit nempe charaſteres hſtoricos, *virgines Cretae caeſas*, non ſatis, puto, feliciter, ut ad c. 13 oſtendiſſe mihi videor; deinde ex fine dialogi, *Aegyptum in oſſio non manentem, Arabiam & Suſam brevi vincendam, ſupercilium Perſarum* (Palmyram) *deieſtum*: quae quidem commodè applicari ad Aurelianum poſſe, certum eſt. Super-eſt, ut animadvertant lectores, ſintne ea a nobis prolata in hiſ, quae ſequuntur, quae excludant Aurelianum. Mihi quidem ita viderur.

XXVII. Quanta cum aſſeveratione iunioſem Luciano faciat Philopatrin MOYLIUS, indicatum eſt. Etiam hoc recte vidit, ſub imperatore Chriſtiano non auſurum fuiſſe quemquam in libello, quo illi adulatum veniret, adeo irriſui habere religionem Chriſtianam. Itaque removit a bona aetate quantum potuit Philopatrin, ſcriptumque Diocletiano rerum potiente voluit. Hic itaque omnium proximè ab ea ſententia abeſt, quam mox proponemus, ubi cur in Diocletianum non videatur competere, oſtenderimus. Nam ſi hoc planum fecerimus, nihil nobis obſtat, ſi quaedam ſint, quae ad Diocletianum & A. C. CCXCVII, hunc enim poſt fluctuationem aliquam ponit, referri poſſint. Itaque dicto Diocletiani tempori repugnat primo, quod in dialogo noſtro unius modo *αὐτοκράτορος* fit mentio: Diocletianus autem reportatae victoriae Perſicae tempore, quemcunque demum illi annum aſſignes, collegam habuit poteſtate ſibi aequatum, Herculum. Non videtur autem, quod in monumentis publicis tum obſervabatur, neglectum a Sophiſta famelico, quod genus plures adulatione complecti ſolet. Deinde ſenex illa tempeſtate fuit Diocletianus, eamque cauſam allegavit deponendae mox

1 Inſertum id eſt Miſcellaneis
Academiae Berolin. T. I, n. 4,
pag. 27 ſeq.

2 Qui illas publici iuris fecit
in Poecilę I, 3, 7, pag. 438.

purpureae ¹; ut alia argumenta ² taceamus, quibus illud potest confici. In fine Philopatridis autem non sibi tantum, sed liberis suis ad felicitatem sufficere ait Critias dies Imperatoris, quod nimis ridiculum est in sene imperatore dicere, qui sibi Caesarem iam assumerat. Sunt cetera in illa parte historiae, quantum ad annorum rationes, valde impedita, & varie a viris summis disputata. Haec duo tamen, quae diximus, in quantum ad nostram causam pertinent; controversiam, quod sciam, non habent. Sed puto, ipsum Moylium, ut erat vir in summa doctrina candidissimus, si viveret ac legeret, quae iam porro dabimus, sua sententia relicta ad nostram transiturum esse.

XXVIII. Occasio illius nobis fuit, idemque argumentum, ut mihi videtur, minime infirmum, locus, ubi hoc colloquium haberi, scena, in qua haec velut fabula agi fingitur. Hunc locum, hanc scenam Constantinopolin, Christianorum μέγαν οἶκον ἀνάκτων, ut ille ait ³, fuisse ita colligo. Sub initium dialogi, c. 4, haec Triphontis verba relata sunt, βαβαὶ τοῦ ἀναφυσήματος, ὡς τὰς νεφέλας διέστρεψε. ζεφύρου γὰρ ἐπιπνέοντος λάβρου, καὶ τοῖς κύμασιν ἐπωθίζοντος, βορέην ἄρτι ἀνὰ τὸν Προποντίδα κελίνηκας, ὡς διὰ κάλων αἱ ὀλκάδες τὸν Εὐξείνιον πόντον οἰχέσονται, τὸν κυμάτων ἐπικυλινδούντων ἐκ τοῦ φυσήματος. Aguntur itaque haec in litore Propontidos: qui loquuntur, a fronte hanc ipsam Propontidem & austrum, a tergo Euxinum Pontum & septemtriones habent. Si enim spiritus vehementior ore erumpens boream in Propontide debet excitare, ut haec non ita se habeant, fieri non potest. Igitur ad Bosporum Thracicum res gesta est, seu angustias illas, quae Propontida ab Euxino Ponto dirimunt, verbo Constantinopoli. Non improbabilis autem coniectura est, hunc dialogum in ea scriptum urbe esse, quae tum caput rerum & sedes esset imperii. Imperatori enim victoriam gratulatur auctor, quod maiori, credo, celebritate in urbe, quam in provinciis, solet fieri. Quid, quod urbis κατ' ἐξοχὴν dictae aliquoties meminit, aurata item tecta commemorat, qualia ante Con-

¹ Laëtant. de Mort. Perf. c. 18, qui etiam passim *senem* & *seniorem* circa haec tempora appellat.

² V. G. quod apud Vopiscum Numerian. c. 14, miratur Diocletianus, iam eo tempore, quo Aure-

lianus adipiscebatur imperium, i. e. A. CCLXX, se post multos a se apros interfectos nondum consecutum esse promissum sibi Druidae vaticinio imperium &c.

³ Dionys. Perieg. v. 355.

stantini profusum aedificandi & exornandi eam urbem studium, Byzantii fuisse, mihi non fit verosimile, licet moenium robora olim celebrata sint. Neque Aegyptii mensis nomen, Mefori, ab hac me sententia potest dimovere: quare enim eo utatur auctor, satis, puto, est ad cap. 22 indicatum. Si igitur in Constantini urbe scriptus est Philopatris, certe actus esse fingitur; non potest non saltem Constantini aevo esse suppar, Luciano autem sesquiseculo ad minimum iunior.

XXIX. Si corradere omnia & congerere animus esset, quae in hanc rem dici queant, forte colore aliquo illud posset imbuī, ab auctore dialogi imaginem Paulli Apostoli in templo visam ¹: iam imagines in templis ante A. C. CCC adhiberi non solitas: consequens igitur esse, ut post id tempus scriptus sit Philoparris. Sed gratis illud a THEOPHILO assumptum, apparer. Illud forte maiorem speciem habet, quod iam BARONIUS ² templum seu basilicam deprehendere sibi visus est in illis dialogi verbis c. 23, καὶ δὴ διήλθομεν σιδηρέας τε πύλας καὶ χαλκέους οὐδούς, ἀναβάθρας δὲ πλείστας περικυλῶσάμενοι, ἐς χρυσόροφον οἶκον ἀνέλθομεν κ τ. λ. Ac illum quidem non esse audiendum, iam BLONDELLUS ³ olim demonstravit. Sed melius fortasse procedet, si invertamus argumentum Baronii, atque ita dicamus: quia basilicae sumtuosae meminit auctor dialogi, tales autem basilicae Constantini demum aetate & post aedificari coeptae sunt, inde sequi, dialogum nostrum non ante Constantini tempora fuisse scriptum. Verum enimvero ne ita rationes putem, primo illud obstat, quod non usque adeo certum confessumque est, templa & basilicas maiores pretiosioresque ante Constantini imperium non existisse: LACTANTIUS ⁴ certe meminit ecclesiae, quam editissimam vocat, a Diocleriano & Maximiano A. C. CCCIII destructae, quae aliquot minimum annis ante, forte iam sub Alexandro Severo fuerat condita. Deinde si certifi-

¹ Quod visum est *Theophilo Raynando* Erotematt. de libris bonis & malis p. 195.

² Ad A. C. 57, § 101.

³ De Episcopis & Presbytt. l. c. Iosephus etiam Mede ex hoc loco probare volebat, templa iam Traiani aevo extrui solita, refutatus ab Ill. Boehemero Dissert.

Iur. Eccl. ad *Plinium* & *Tertull.* 2, 13, p. 52, nescio quam bene, cum aurea illa *teſta* ironice, pro miseris & pauperibus, accipit; quod etiam ab *Abiancurtio* factum video. Nostra in neutram partem aliquid refert.

⁴ De mortibus persecut. c. 12.

num etiam sit, post Constantini ad nostros accessum basilicas aedificari demum coeptas, nolim tamen ex hoc loco quidquam de aetate auctoris inferre, cum probabile non videatur, basilicam, quam ecclesiam aetas illa vocabat, intelligi velle Critiam. Atque ita aliquoties nobis laudatus DAVID BLONDELLUS adversus BARONIUM disputat, cum nihil occurrere ait praeter coenaculum in ipso privatae domus fastigio constratum, affixo nullo crucis titulo insigne, quoque vix per multiplices scalarum gyros Critiae, manuducante alio, evadere licuerit. Adde, non reperisse Critiam concionem omnis generis hominum, iuvenes, mulieres, viros, senes, sed *αὐδρας* aliquot *ἐπιτακτικούς καὶ κατωχρωμένους*, qui obviam procedentes sermones cum illo miscuerunt. Nec ex *Persarum* nomine, quo utitur Noster c. 29, efficere quidquam conabor. Quamquam enim satis constat, anno demum CCXXX, aut CCXXVI, ut ANTONIO PAGI placet, aerae vulgaris, Artexerxe duce, Persas pristinum imperii decus, ademtum Parthis, qui plus CCC annis illud tenuerant, recuperasse, minus tamen hac parte sibi constare scriptores, & DODWELLUS monuit 1, & infinitis auctorum locis comprobatur. Meliora proinde causae praesidia circumspicienda sentio.

XXX. Succenturiabo igitur aliud, validum, opinor, & quod non ita facile loco se pelli patiatur. Scilicet bis occurrit in Philopatride mentio τῶν ἐξισωτῶν, c. 19 & 20. Qui vero essent ἐξισωταὶ, quod illorum munus, ibi dictum est. Hic illud monere e re mea est, non occurrere antiquiorem, quantum sedulo inquirenti reperire licuit, qui ea voce usus sit, vel ipsius adeo muneris mentionem fecerit, EUSEBIO 2 Nicomedienfi, qui originem, ni fallor, exposuit. Subieci ipsa verba, ne fucum facere lectoribus velle videar: Ἐπεὶ δὲ ἕτεροι τὰς τῶν πρότερον κρατούντων τῆς γῆς καταμετρήσεις κατεμέμφοντο, βαβαρησάαι αὐτῶν τὴν χώραν καταιτιώμενοι· πάλιν κἀταῦθα δεσμῷ δικαιοσύνης ἄνδρας ἐξισωτὰς κατέπεμψε, τοὺς τὰ ἀξίμιον τοῖς δευδεῖσι παρέχοντας. Apparet, si nihil aliunde asseratur, quod prohibeat, commode verba EUSEBII de prima huius muneris origine posse intelligi. Occasio mittendi Peraequatores indicatur, iustitia in ea re Constantini laudatur: quod non adeo magnam vim haberet, nisi ille primus id bene-

1 Diff. de Isidoro Characeno. lian. Or. I, pag. 123, 149.
§ 4, p. 62. Add. Spanhem. ad Iu- 2 De vita Constantini 4, 3.

ficii tribuere oppressis instituisse. At loquitur, tanquam de hominibus olim notis EUSEBIUS. Recte illud quidem. Quo enim tempore haec scribebat, noti fuere. Ante Constantini aetatem potuerunt fuisse incogniti. Eusebium quasi agmine facto deinde sequuntur GREGORIUS NAZIANZENUS, BASILIUS, Imperatores aliquot in codice Theodosiano & Novellis, & reliqui. Haec ipsa causa est, quod Lexicographi communiter hanc vocem omittunt, ad glossaria scilicet lapsae Graecitatis eam relegantes. Idem dicendum de nomine Πολιτικός c. 19, in quantum ἐξισωτήν significat. Atque ista quidem generaliter hic monuisse sufficiat. Ita Galilaeos quod vocat Triepho Christianos, aut recentioris multum Luciano scriptoris, aut antiquissimi indicium credimus: cum vero antiquissimum non esse, vel solus Artemidorus in eo laudatus arguat, consequens est, ut recentiorum dicamus. Sed & hanc disputationem commodius differemus. Ceterum hoc referre fere audeam, quod πολυάσχολος μαθηματική vocatur, insolito bonis scriptoribus duplicandi seu componendi genere, & nescio quid affectatae fucataeque dictionis sapiente, quae seculo quarto, & deinceps paulatim in Graeciam a pristino candore deflecentem irrepere coepit. Συνορίς apud antiquos, quantum constare mihi potuit, tantum de biga equorum vel mulorum adhibetur: apud Nostrum in fine dialogi ὡ καλὴ συνορίς de amicorum pari dicitur, quomodo etiam apud eum, qui vitam Gregorii Nazianzeni scripsit, ζηλωτὴ συνορίς de Gregorii & Basilii amicitia, & saepius deinde apud sequiores dictum reperio. Sic κράτος pro Imperatore in ipso fine libelli positum ex Nazianzeno illustravimus. Sed de usu talium vocabulorum nolim profecto contendere vehementius. Fieri enim facillime in tanta scriptorum Graecorum copia potest, quibus legendis vix aetas sufficeret, nedum memoria comprehendendis, & inopia Lexicorum, ut egregie fallatur aliquis, inprimis si non soleat scripto omnia observata sua committere ¹. Arbitror autem, cum multa concurrunt τεκμήρια, quae singula quidem possent oratione elevari, quaedam etiam ratione reiici, hominis esse impudentis, omnia velle repellere, praesertim si quaedam illorum ad maiorem paulo probabilitatis gradum accedant,

¹ Sic deprehendi apud Euripidem Phoeniss. 1092, συνορίδα τέκων. Et tamen puto, usum nostri

auctoris suo, id est, quarto seculi secundo debere.

& nihil ceteroquin sit, quo sententia, quae hoc modo probatur, everti possit.

XXXI. Igitur venio tandem ad ultimum eorum, quae dicere mihi proposueram, caput, idque in tota hac disputatione praecipuum. Nempe sub Iuliani τοῦ ἐν ἀθέοις, ut vocant nostri, vel Apostatae imperio, & eo quidem tempore scriptum aio Philopatridem, cum primum nuntius de felici expeditionis Persicae successu Constantinopolin afferretur. Scriptum autem a gentili homine, forte Luciano, Sophista & ipso, Luciano certe more, qui Christianorum omnibus praedictionibusque explosis, Imperatori victoriam Persicam gratulatus, felices porro successus, victoriaeque innumerabiles apprecetur. Cum primum ista ante xxv annos proponerem, faciebam, quod aetatem & conditionem meam decebat, uti deprecarer invidiam novitatis apud Theologos, qui fidem Ante-Nicenam solent ex hoc dialogo ostendere. Hoc iam opus esse non puto. Nisi enim actus tot annis docendi & vivendi tenor me purgaverit his, quibus me probari oportet, frustra veniam mellitissimis etiam verbis postulem. Quare statim ad probandum, quod suscepi, progrediar.

XXXII. Primum autem illud meminisse te, mi Lector; velim, supra probabile admodum factum a nobis esse, in Constantini urbe, quae iam tum ita vocaretur, scriptum esse Philopatridem. Nunc addendum hoc est, nunquam ausurum fuisse gentilem hominem, Christiano Imperatore, acerbe adeo Christianos, & scripturas divinitus nobis traditas traducere, & deridiculo delectamentoque sibi habere; ac fecit huius dialogi auctor. Licet enim non vi atque suppliciis in gentiles, si quiete alias se gererent, animadverterint sanctam nostram fidem amplexi Imperatores 1, vix tamen id videntur fuisse passuri, ut aperte quis illam conviciis proscinderet. Si enim capital esse iusserunt Constantius, Theodosius, Imperatores alii, si quis gentili ritu sacrificaret, aut haruspicinam exerceret 2; si capite puniendum censuere Theodosius & Valentinianus 3, qui servum seu ingenuum, invitum seu suasionem ex cultu Christianae religionis in nefandam sectam ritumve traduxisset: quid putemus illi factum, qui apertam adeo contumeliam inferre Christianis esset ausus? Relinquitur igitur, sub Impera-

1 Vid. L. 6 Cod. de paganis
& sacrificiis.

2 Vid. tit. Cod. de paganis.

3 L. 5 Cod. de Apostatis.

tore Constantinopolitano, qui idem gentilis esset, venenum suum effudisse Philopatridos auctorem, sub quo scilicet non impune solum id laturus erat, sed favorem etiam & forte dona meriturus. Alius autem non occurrat, quam Iulianus Apostata, quo Imperatore & licentiam habuit, & proposita praemia, quisquis has nugas procudit.

XXXIII. Deinde victoria de Persis, quae sub finem dialogi celebratur, & occasionem scribendo dedisse videtur, si in quem alium, in Iulianum certe convenit. Iam ab initio suscepti imperii magna vi expeditionem Persicam moliebatur, eosque ab initio successus fortunae habuit, qui epinicio utrique essent digni. Si nihil aliud, magnum certe erat, desuisse Romanum imperium vinci a Persis, & vincere posse iterum didicisse, postquam infeliciter adeo Constantius rem adversus crudelissimam gentem gesserat. Placet EUTROPII verba X, 6, quia sunt brevissima, adscribere: *Diversa Constantii fortuna fuit. A Persis enim multa & gravia perpeffus, saepe captis oppidis, obsessis urbibus, caesis exercitibus: nullumque ei contra Saporem prosperum proelium fuit, nisi quod apud Singaram, haud dubiam victoriam ferocia militum amisit.* Post has clades utique contemnenda non erant, quae Iulianus brevi adeo tempore feliciter gessit. Facilis labor esset, sed nimium lectoribus longus, parum autem, ad hanc quidem rem, necessarius, ex AMMIANO MARCELLINO, ZOSIMO, LIBANIO ¹, & reliquis, quo apparatu, quas res, quo tempore gesserit, explicare: quare contenti iterum EUTROPII erimus brevitate, qui X, 8, *Iulianus, inquit, ingenti apparatu Parthis intulit bellum, cui expeditioni ego quoque interfui. Aliquot oppida & castella Persarum in deditionem accepit, vel vi oppugnavit. Assyriamque populatus, castra apud Ctesiphontem stativa aliquamdiu habuit: remeansque victor, dum se inconsultius proeliis inserit, hostili manu interfectus est.* Addere fas sit, quod ZOSIMUS post enarratas III, 12 — 29, res gestas Iuliani, ἀπέθανεν, inquit, οὐ πρόρρω τῶν Περσῶν ἡγεμονίαν τῆς ἀπωλείας καταστήσας ἐσχάτης. Et c. 18. de Bersabora urbe capta dixerat, Ἐρτευ-

¹ Orationibus duabus in Iuliani necem habitis, quae T. II locum inter opera eius, ut sunt a Morallo edita, obtinent. It. de vita sua p. 44 seq. T. II. Multa de iisdem rebus idem Libanius in

Orat. de Iuliani nece ulciscenda, & altera parentali, quae volumine VII Bibl. Gr. Fabricianae primum editae sunt. Vid. v. g. p. 175 seq. & ibi Olear.

Δεν οὐχ ἡ τυχεύουσα τῷ Ῥωμαίων ἀξιώματι προσεγένετο δόξα, πόλεως μεγάλης, καὶ τῶν ἐν Ἀσσυρίᾳ μετὰ Κτησιφῶντα μεγίστης, οὕτω δὲ ὀχυρωμένης, ἐν δύο μόναῖς ἡμέραις κατὰ κράτος ἀλούσης. Sublatum igitur Constantii cladibus Persarum supercilium, Iuliani cecidit victoriis. Sed in proclivi etiam est illud probare, has ipsas Iuliani victorias, mirifice, & hyperbolikῶς etiam ab iis, qui Imperatori fauerent, esse celebratas. Audiamus GREGORIUM NAZIANZENUM ¹, qui, cum de expeditione Persica sermo est, τὰ μὲν οὖν πρῶτα, inquit, τῆς ἐγχειρήσεως αὐτῷ (Iuliano) καὶ λίαν νεανικά ², καὶ πολλοῖς τῶν τὰ ἐκείνου φρονούντων περιβεβημένα. Alio loco ³ ita insultat epiniciis & gratulationibus Iuliano dictis, ut mihi quidem minime obscure ad hunc ipsum Philopatrīn respexisse videatur: ποῦ Βαβυλῶν ἡ ἔνδοξος θρυλλουμένη, καὶ οἰκουμένη πᾶσα περινοουμένη, ποῦ δὲ οἱ ἐν τῇ χειρὶ κρατούμενοι Πέρσαι καὶ Μῆδοι; κα. τ. λ. Babylonis interitum spondet noster Cleolaus, cum inter alia hoc relinquere se dicit liberis suis, ὡς ἴδωσι Βαβυλῶνα ἔλλουμένην. Et ipsum etiam Iulianum spe praecepisse Babylonis expugnationem, AMMIANUS MARCELLINUS auctor est, apud quem ²³, ³, ostento equi, Babylonii nomine, humi sese prae dolore pronolventis, laetior Iulianus exclamavit, plaudentibus proximis, Babylona humi procidisse. Alterum vero illud, ποῦ δὲ οἱ ἐν τῇ χειρὶ κρατούμενοι Πέρσαι καὶ Μῆδοι; manifeste cum illis Cleolai verbis conspirat: Πέπτωκεν ὄφρυσ ἡ πάλας βοωμένη Περσῶν — Χειρὶ κρατοῦντος εὐσθενεστάτῳ κράτει. Si quis vero nobis obiiciat, nec Susa a Iuliano occupata, nec in Arabia quidquam rei gestum, nec Aegyptum perdomitam, illi iam est respondendum.

XXXIV. Quin respondit iam bonam partem pro nobis Gregorius, verbis proxime a nobis adductis, quibus vanas hominum spes, & praesumptas animis victorias. ridet: inprimis autem id locum habere debet, cum ita loquitur Cleolaus, ut nunc praeunte La Crozio a nobis versiculi illi interpuncti sunt, ut praeter *collapsum Persarum supercilium* reliqua verbis futuri temporis efferantur omnia. Quis vero nescit, epinicia, panegyricos, & id genus scriptio- nes, ad adulationem compositas, plerumque, si non men-

¹ Oratione στλλτ. 11, inter reliquas orationes IV, pag. 114 edit. Billii.

² De hac voce vid. Io. Andr.

Bofus in exerc. Philol. ad 1 Tim. II, 22, p. 13.

³ Pag. 123 ibid.

daciorum, certe spei, omniumque, quam rerum gestarum; plus continere? De iis igitur, quae tanquam futura spondet Cleolaus, GREGORIO ita factum ab adulatoribus confirmante, non erimus solliciti. Quod si quis durior paulo illud δ' vel δὲ perperam omissem dicat, idque indicio esse contendat, incidendum aut interpungendum adeo esse demum post ἄστυ illi tamen non absurdum videri debet, si dicamus, de Sufis aut rumorem falsum tum Constantinopolim allatum, ut hodienum fieri singulis fere diebus assolet, aut imitatum illud esse Cleolaum, quod vatibus, non falsis minus quam veris, in more positum est, ut, quas res certo futuras aut sciunt, aut imaginantur, eas tanquam factas atque praeteritas hominum oculis animisque repraesentent. Quin historicos etiam qui se dicerent, non immunes ab ea vanitate olim fuisse, in conscribendae historiae praeceptis Lucianus memorat cap. 31: "Ἡδὴ δ' ἐγὼ τινος καὶ τὰ μέλλοντα συγγεγραφήκός τις ἦκουσα, καὶ τὴν ληΐν Οὐολογέσου καὶ τὴν Ὀσρόου σφαγὴν κ. τ. λ. De Parthis & hic mentiebatur. Ceterum qua ipse profecti sint Iulianum amici, LIBANIUS 1 indicat, cum Deos rogat, velint, iubeant, ἡμετέραν στρατιὰν ἐν Σούσοις δειπνῆσαι Περσῶν οἰνοχοούντων. ταῦτα εὐχεσθαι καλὸν, ταῦτα εὐλογον προσδοκᾶν. Nec post obitum Imperatoris, se aliosque ea spe fuisse, dissimulat idem Sophista, cum alteram in necem illius orationem 2 ita auspicatur: ἔδει μὲν, ὦ παρόντες, ἅπερ ἤλπιζον ἐγὼ τε καὶ πάντες ἄνθρωποι, τὸ τέλος εἰληφέναι καὶ τὴν τῶν Περσῶν ἀρχὴν νυνὶ καταλεῦσθαι· τῆς δὲ ἐκείνων γῆς Ῥωμαίους ἀρχοντας ἀντὶ Σατραπῶν ἐπιμελεῖσθαι νόμοις ἡμετέροις κ. τ. λ. & post multa alia 3, Ἡμεῖς μὲν ᾤομεθα τὴν Περσῶν ἅπασαν μέρος Ῥωμαίων ἔσεσθαι κ. τ. λ. Nec parum ad rem nostram facit, quod idem LIBANIUS cum feliciter & strenue a Iuliano gesta retulisset, καὶ τούτων, inquit, 4 ἕκαστον ἡγγεῖλε μὲν οὐδεὶς, τὴν δὲ τῶν ὁρώντων ἡμεῖς ἡδονὴν ἡδόμεθα, πιστεύοντες, ὃ δὴ καὶ ἐγίγνετο, γενήσεσθαι. Si enim oratoris flosculos demas, illud certe relinquitur, incertos & sine auctore rumores, ex studiis, ut fit, hominum ortos, praecessisse tantae felicitatis nuntium. Quod enim Antiochiae factum est, loco Persiae propiori, quin aequae Constantinopoli fit factum, nihil impedit.

1 Orat. VIII, quae est Panegy. in Iulian. p. 250, T. II.

2 Tom. II, Xman, p. 260.

3 Pag. 325 D.

4 De Vita sua p. 45 A.

XXXV. Quod vero Aegyptum δεδουλωμένην filiis reli-
gionum se sperat Triepho, id mirum alicui videri queat,
cum de Aegyptiis imperii Romani hostibus, vel rebellibus
potius, in Iuliani historia nulla fiat mentio. Sed in hoc
ipso etiam praesidium causae meae invenisse mihi videor.
Scilicet Aegyptii, ab innata animis levitate, ad seditiones
& res novas fuere semper quam maxime proclives 1: nec
postquam Christiana inter eos religio invaluit, populare
hoc vitium exuerunt, ut potius haec ipsa saepe turbarum
maximarum & periculosissimarum occasionem, innocens
tamen ipsa per se, demta hominum malitia, praeberit 2.
Aetate Iuliani, inprimis Alexandriae aliquoties ingentes
urbis, caedes etiam & aedium expugnationes, ex dissen-
sione Arianorum & recte sentientium, sed recte non semper
viventium exortae, graviter urbem illam & rempublicam
concusserunt: de quibus nemo tacuit, qui de historia Ec-
clesiastica illorum temporum scripto aliquid mandatum re-
liquit. Habentur etiam epistolae aliquot Imperatoris Iulia-
ni ad populum Alexandrinum, inter reliqua eius opera
editae, quibus graviter ea de causa illos obiurgat. Proba-
bile igitur est, aut agitasse Iulianum consilia de compe-
scenda atque opprimenda in perpetuum illa animorum ad
seditiones proclivitate, aut Cleolaum certe optasse, grave
adeo iugum imponi Aegyptiis, ut sub illius onere super-
biae, ex qua oriri fere solent contumeliae atque seditiones,
obliviscerentur. Quomodo autem, quae de Aegypto
hic dicuntur, cum DODWELLI sententia (de qua § 15 dixi-
mus) conciliari queant, non video. LUCIANUS, cum Ae-
gypti procurationem sibi creditam refert 3, ut pacatae pro-
vinciae meminit, eodem tempore, quo ista scripsisse illum
vult DODWELLUS; & SPARTIANUS 4, quo loco persecu-
tionis adversum Christianos decretae meminit, statim gra-
tiae Imperatoriae adversum Alexandrinos, Aegyptiorum
fere primos, specimen affert, ius *Buleutarum* illis attribu-

1 Ita sub seculi tertii finem
Achilleo duce tota fere Aegyptus
rebellavit, ab Imperatore Diocle-
tiano ea causa pervasata, ut to-
statur in Chronico Eusebius cir-
ca A. C. 295.

2 Videnda, quae de hoc Aegy-
ptiorum ingenio Jac. Gothofredus
ad Cod. Theod. L. 1, de defen-
Lucian. Vol. IX.

foribus civit. L. 3, de his, qui su-
per relig. L. unica de his, qui ple-
bem audent, denique L. 31, de
his, quorum appellationes, magna
industria & doctrina incomparabi-
li congestit, quae huc transcribe-
re nihil attinet.

3 Apol. pro Merced. Cond. c. 12.

4 In Severo cap. 17.

tum. Sed nondum a DODWELLO discedo. Putabat enim vir doctissimus, quod Arabes inter hostes imperii Romani referantur, clare satis indicare, Severo imperante scriptum Philopatrīn, ut qui post Traianum solus Arabas bello petiverit. Et fateor, vim haud exiguam huius argumenti futuram, nisi aliae rationes abiudicarent Luciano Philopatrin, atque Iuliani temporibus vindicarent. Quae cum ita sint, vitio verti nobis non potest, si ad spem Cleolai referamus, quae de Arabibus, inquieta gente & latrocinii infami, Cleolaus spondet: inprimis cum τὴν οἰκουμένην περιουμένην ex NAZIANZENO viderimus. Licet enim Petraea Arabia iam a Traiano redacta sit; tamen Nomades illi & Scenirae Arabes, in quibus & Saraceni, subigi non potuerunt. De utraque Arabia quae dicta nostra firment protulit e suis thesauris Ez. SPANHEMIUS ¹, qui etiam multa collegit ², e quibus intelligamus, optabile fuisse eo tempore, quo Philopatrīn scriptum censemus, videre, quod oporat Triephton, τὰς ἐνδομὰς τῶν Σκυθῶν παυομένας.

XXXVI. Adhuc igitur bene sibi constant omnia, ut feliciter ac strenue gesta, quae in Philopatride celebrantur, illa possint esse, quae Iulianus sub initium expeditionis Persicae perfecit. Videamus reliqua, an sententiae nostrae faveant. Inducuntur Christiani male affecti erga Imperatorem, &, ut interpretatur auctor, ipsam patriam. Christiani, inquam. Neque enim assentiri possum BASNAGIO ³, qui negat, in ultima dialogi parte de Christianis sermonem esse, ne Baronio concedere cogatur, templum ibi describi, templaque adeo fuisse diu ante Constantinum: sed mathematicos fuisse ait, & ob id ipsum non Christianos. Verum qui attente & dialogi verba, & quae nos ibi adscriptimus, legerit, inveniet, negari potius, esse illos mathematicos; illasque de rebus coelestibus interrogationes potius ad ludibrium pertinere. Porro dicit Basnagius, Triephtonem, qui ut Christianis sacris initiatus introducatur in priori parte dialogi, in fine ipsum quoque maledicere illis male erga Imperatorem affectis: hos ergo non videri Christianos. At Triephton ita de sua initiatione loquitur, ut satis appareat, illum ludibrio habere & magistrum illum suum & totam religionem. Qui ergo priori parte libelli ridet Christianos, illum non mirum est eosdem in postero-

¹ Ad Iuliani Or. 1, p. 164 seq.

² Ibid. p. 51 seq.

³ Annal. Eccles. ad A. C. 213, n. 3, p. 267.

re parte accusare ut male animatos adversus Imperatorem. Ceterum hi male animati describuntur, ut homines asce-
tae, ieiuniis, vigiliis malis, vestibus, & duro victu se ma-
cerantes, de magnis rerum conversionibus loquentes,
hymnos canentes, quales Iuliani aetati multos fuisse Chri-
stianos, longiori probatione non indiget. Christiani ergo
inducuntur male ominantes reipublicae: μεταλλαγοῦσιν,
aiunt, τὰ πράγματα, ταραχὰν τὴν πόλιν καταλήγονται,
τὰ στρατόπεδα ἥττονα τῶν ἐναντίων γενήσονται & aliud il-
lorum dictum, tanquam nimis mali ominis reticet Critias.
Haec minime profecto conveniunt in ea tempora, quibus
oppressa adhuc gentilium multitudine gemebat ecclesia;
(quidni enim liceat hic transeundo quasi confirmare, quae
supra dicta sunt) tunc enim gentiles quidem calamitares
omnes, strages exercituum, terrae motus, famem, sterili-
tatem, inundationes, publica omnia mala Christianis im-
putabant: horum vero erat ostendere, nihil tum accidere,
quod non olim accidisset, quin nunquam fuisse felicius Ro-
manum imperium, quam exorta & invalescente Christia-
na religione. De Imperatoribus autem, qui tum viverent,
non nisi maxima cum veneratione & faustis ominibus lo-
quebantur: tantum aberat, ut aut imperii mutationem,
aut exercituum clades, aut simile quid auderent praedice-
re. Atque de his nemo dubitabit, nisi qui in antiquorum
Ecclesiae Doctorum scriptis, apologeticis inprimis, plane
sit hospes. Speciatim Severi aetate, qua scriptum tamen
vult Philopattrin H. DODWELLUS, ita se rem habuisse, e
TERTULLIANI Apologerico satis constat. Quod autem is,
quem modo laudavi, DODWELLUS mala Christianorum,
mundi finem in dies expectantium, de republica Roma-
na auguria, occasionem persecutioni dedisse autumat, cui
praeluserit hac κωμωδία Lucianus, in eo ratio fugit vi-
rum doctissimum. Saltem in locis ab ipso adductis nihil
est praesidii. EUSEBIUS enim ¹ & HIERONYMUS ², qui il-
lum fere ad verbum expressit, de Iuda Chronographo di-
serte affirmant, eum Severianae persecutionis atrocitate
motum, in decimum illius annum Anti-Christi adven-
tum, finemque mundi contulisse. Persecutionis igitur atro-
citas, ut finem mundi imminere crederet Iudas, eum per-
movit; non, ut DODWELLUS interpretatur, praedictio

¹ Hist. Eccles. 6, 7.

² De Scriptor. Eccl. c. 52.

Christianorum de fine mundi, persecutioni occasionem 1 prae-
buit. Fit haec vel inde probabilis sententia, quod de Ne-
rone 2 Anti-Christo simile quid creditum olim fuerit. Iu-
liani autem aetate longe aliam rerum fuisse faciem constat.
Sub Constantini M. imperio, alte caput Christiana res ex-
tulerat. Propensa, quin profusa huius Imperatoris in Epi-
scopos voluntas atque benevolentia, tantum eis cum au-
ctoritate conciliaverat supercilium, ut iam tum iniquita-
tis mysterium operari occulte in quibusdam occiperet. Lu-
xuriae itaque iam & insolentius efferrī coeperant animi,
ut mirum non sit, cum eiurato veri numinis cultu, ad
gentilium Deorum, Solis inprimis, venerationem defecis-
set Iulianus, non defuisse inter Christianos, qui liberam
vocem mittere auderent, infelicitatemque ipsi, tanquam
homini impio, atque imperio eius portenderent. Et sane
ingens causa suberat, cur interitum eius optarent Christia-
ni. Quid enim sperare aliud poterant a victore reduce,
quam bonorum direptiones, infamiam, & corporis etiam
cruciatu atque supplicia? Quorsum multa sunt in GRE-
GORII NAZIANZENI orationibus *Philippicis adversus Impera-
torem Iulianum*, & alibi, quae facile a nobis, si id quidem
nunc ageremus, possent afferri. Illud tamen monuisse li-
ceat, gentiles etiam spe maioris adversum Christianos li-
centiae post reditum Iuliani obtinendae fuisse erectos. Ita
LIBANIUS 3 sperasse inter alia se dicit, τοῖς ἱεροῖς ὑποχω-
ρῆσαι τοὺς τάφους quorum ea procul dubio sententia est,
sperasse, ut, everfis martyrum tumulis, idolorum fana in
eorum locum restituerentur.

XXXVII. Probatum est, tum voluisse Christianos, tum
potuisse paulo liberius de Iuliano loqui: locutos esse, iam est
auctoritate idoneorum scriptorum confirmandum. Ut taceam
pervulgatum illud de Athanasio, quem, cum ab Iuliano pul-
sus Episcopatu suo, & urbe Alexandria excederet, dixisse
ferunt: cedamus, amici, nubecula est cito transitura 4. Item

1 Veriorem persecutionis oc-
casione ex *Tertulliano* affert
Christianus Kortholtus de perse-
cutionibus c. 6, § 7, p. 260.

2 Vivum nimirum asservari ali-
cubi credebant, ut Anti-Christum
aut ipse ageret sub finem mundi,
aut eius saltem praecursor esset;
quorsum videndus *Lactantius* de

mortibus Persecutorum c. 2, &
Augustinus de civit. Dei 20, 16.

3 Orat. 11, in necem Iul. T. 2
opp. p. 326. Add. quae ad eiusd.
Libanii librum de ulcisc. morte
Iuliani § 5, pag. 149, ab *Oleario*
notata sunt.

4 Vid. *Rufi. H. E.* 2, 3.

alterum illud de Paedagogo Antiochiensi, qui interrogatus paucis ante Iuliani obitum diebus, ecquid ageret Fabri filius? (Christum putabar) capulum Iuliano parare, respondisse traditur ¹. Hoc ut taceam, locuples historiae horum temporum auctor AMMIANUS MARCELLINUS 32, 12, haec habet: *Quae maximis moliminibus festinari cernentes* (loquitur de praeparatione expeditionis Persicae) *obtrellatores desides & maligni, unius corporis permutatione tot cieri turbas intempestivas, indignum & perniciosum esse strepebant, studium omne in differendo procinctu ponentes: & distabant his praesentibus, quos audita referre ad Imperatorem posse rebantur, eum, ni sedatius ageret, immodica rerum secundarum prosperitate, velut luxuriantes ubertate nimia fruges, bonis suis protinus occasurum.* Quos obtrellatores desides & malignos AMMIANUS gentilis homo vocat, Christianos eum intelligere, VALESIUS observat ad hunc locum, & conferri secundam NAZIANZENI Philippicam iubet, in qua diversa verbis, re habentur eadem. Idem AMMIANUS 23, 1 & 5, varia portenta atque omnia refert, quae a bello Iulianum adversus Persas retinere debuissent. Cum vero eadem spreverit, qui tamen alias superstitionibus, vaticiniis, oraculis & eiusmodi nugis ad stuporem esset deditus ², videtur haud absimile vero, suspicatum fuisse, Galilaeorum, ut ipse Christianos vocabat, fraude ea sibi quasi terribilia obici, ne victor reversus gravius illorum cervicibus incumberet. Quid? quod LIBANIUS Christianos insidiarum in Iuliani caput structarum, tum caedis etiam ipsius insimulat. Qua in re ecquid veri insit, iam non disquiro, neque etiam simpliciter vera esse, quae in Philopatri de iis dicuntur, crediderim: hic modo, quae fuerit tum de Christianis inter Gentiles existimatio, quaeritur. LIBANIUS igitur, cum ³ conspiratum saepe in caput Iuliani dixisset, quaesivissetque, quid cau-

¹ Theodorit. H. E. 3, 18, cap. 19, autem Iuliano cuidam monacho Imperatoris caedes eadem, qua contigit, hora revelata esse, narratur. De Didymo Alexandrino philosopho similia refert Sozom. 6, 2. Add. Olear. ad Liban. de Iuliani morte ulcisc. pag. 164. Maris Chalcedonensis Episcopus quam contumeliose Iulianum traxerit, narrat Socrates 3, 2. De

tota multitudine Antiochensium Christianorum 10. Malala Chron. P. 2, p. 15.

² Vid. Ezech. Spanh. in Praefatione, quam operibus Apostatae a se editis & ex parte illustratis praemisit, fere circa medium, ubi luculenta tum Iuliani ipsius, tum aliorum in hanc rem testimonia profert.

³ Or. X, p. 307.
Pp 3

fae subesset, quod mitissimus princeps insidiis aliquoties esset petitus, ἐγὼ δὲ, subiicit, τούτου τὴν αἰτίαν ἐν τῇ μνήμῃ τῆς ὀδυνηρᾶς ἐμοὶ τελευτῆς φράσω. Deinde cum ad illum locum perventum est 1, primo, a fuorum aliquo interfectum esse, arguit, quod nemo inter Persas fuerit, qui promissum praeconis voce praemium illi, qui tantum facinus ausus esset, vindicare sibi voluerit: tum propius auctores caedis designat 2, (adscribam enim verba, si forte interpunctione commoda clariora possim, quam primum intuitu videntur, reddere,) οἷς γὰρ οὐκ ἐλευσιτέλει ζῶν, (οὗτοι δὲ ἦσαν οἱ ζῶντες οὐ κατὰ τοὺς νόμους) πάλαι τε ἐπαβούλευον, καὶ τότε δυνηθέντες εἰργάσαντο. τῆς τε ἄλλης ἀδικίας αὐτοὺς ἀναγκαζούσης, οὐκ ἐχούσης ἐπὶ τῆς ἐκείνου βασιλείας ἐξουσίαν, καὶ μάλιστα γὰρ τοῦ τιμᾶσαι τοὺς θεοὺς, οὐ τὸ ἐναντίον ἐζητούν. 3 Eos igitur caedis reos facit, qui non vivebant secundum leges, superstitionas scilicet & idololatricum quidquam habentes, quique Deos coli aegre ferebant, verbo Christianos. Vix, qui haec cum cura inspicier, dubitabit, Christianos peti in Philopatride eos, qui male Iuliano ominari fuerant ausi.

XXXVIII. Antequam ab iis argumentis discedamus, quae ex publica rerum facie, qualis ea tum erat, sunt deprompta, duo iuvat paucis attingere. Unum est, laudari in Philopatride laetas Romani res imperii, & felicitatem temporum, cum interrogantibus Christianis, quid ageretur in urbe & in mundo? respondet Critias: χαίρουσί γε πάντες, καὶ ἐτι γὰρ χαρήσονται AMMIANUS autem MARCELLINUS 22, 9, testatur, dum Iulianus imperium teneret solus, nec motibus internis esse concitum orbem Romanum, nec barbarorum quemquam exsiluisse fines. Alterum autem hoc est, quod quae περὶ τῶν ἐξισωτῶν, de Peraequatoribus, in Philopatride dicuntur, in Iuliani tempora & ipsa videntur convenire. Sed quid probabile hac de re nobis videatur, diximus in notis ad c. 19, obscurissimum in toto dialogo locum, in quibus etiam exposuimus, quae de Cretenfium virginum caede in Philopatride c. 9 memorata, quam nec ipsam a Iuliani aetate abhorreere coniicimus,

1 Pag. 323 seq.

2 Pag. 324.

3 In libro f. oratione de vindicanda Iuliani nece, quam in Fabric. Bibl. Gr. vol. 7 editam diximus,

aperte etiam Christianos accusat.

Vid. inprimis § 5, pag. 149. Suspiciosa maxime sunt, quae narrat 10. Malela Chron. P. 2, pag. 21 seq.

nostra sit sententia. Pergamus igitur ad ea, quae restant.

XXXIX. Scilicet haud exiguum causae meae & sententiae praesidium in eo colloco, quod auctor dialogi, cum clare adeo & perspicue Christianis illudat, ipso tamen hoc excellentissimo Christianorum nomine non utitur, sed Galilaeorum. Quae res vel sola si esset, probabilem alicui sententiam, quam defendendam suscepi, redderet. Sed cum non desint, quae circa hanc appellationem moveri, nec sine doctissimorum virorum suffragiis, possent, res universa paulo est altius repetenda. Sub prima rei Christianae initia, qui sanctissimam servatoris nostri disciplinam essent amplexi, μαθηταί, hoc est, discipuli vocabantur: ab inimicis autem Galilaei, itemque Nazareni, a patria ductum Christi utrumque, illud etiam plerorumque Apostolorum. Appellationis utriusque mentionem habent etiam libri sacri, Galilaeorum, Ioh. 7, 52, Μη καὶ σὺ ἐκ τῆς Γαλιλαίας εἶ; Nazarenorum autem Act. 24, 5, ubi Paullus πρωτοστάτης τῆς τῶν Ναζαρητῶν αἵρεσεως vocatur. Durasse haec nomina ad illud tempus, quo Christiani Antiochiae primum sunt vocati, testis praeter alios est SUIDAS 1: Ἰστέον ὅτι ἐπὶ Κλαυδίου βασιλεύοντος μετανομάσθησαν οἱ πάλαι λεγόμενοι Ναζηραῖοι καὶ Γαλιλαῖοι, Χριστιανοί· qui id videtur sumfisse ex IOHANNE ANTIOCHENO MALELA, apud quem 2 eadem leguntur. Cum enim nominis Christianorum Antiochiae, Evodio episcopalem sedem occupante, impositi mentionem inieciſſet: πρῶτον γὰρ, addit, Ναζαρηῖοι ἐκαλοῦντο, καὶ Γαλιλαῖοι ἐκαλοῦντο οἱ Χριστιανοί. Post hoc tempus obsolevisſe Galilaeorum nomen videtur: cum nimirum & aliud esset, quo censerentur Christi discipuli, & prolatis extra Galilaeae, ac Palaestinae adeo fines religionis Christianae ponomeris, ipsa appellandi cessaret ratio, nisi quis, totum mundum in Galilaeam versum esse, voluisset dicere. Inde est, quod nulla ab ea aetate Galilaeorum mentio occurrit 3, donec Iulianus, Christianorum appel-

1 Voce Ναζηραῖος.

2 In historia chronica, ut est Oxonii 1691 e codicibus Bodleianis cum interpret. & not. Edmundi Chilmeadi edita p. 318.

3 Usurpari ait Dodwellus de fortitud. Martt. § 2, a Celfo etiam. Sed in libris quidem Originis octo contra Celsum nullum

eius rei vestigium deprehendo. Observavi autem in fragmento ex epistolis Manetis s. Manichaei in Fabricii Bibl. Gr. vol. 7, pag. 283, Τῶν Γαλιλαίων δύο φύσεις ὀνομαζόμεναι ἔχουσιν τὸν Χριστὸν κ. τ. λ. Utrum sit ipsius Manetis, an alicuius Manichaei, & ad quae tempora, quos homines, referea-

lationem iam gloriosum aliquid habere videns, stupidae gentis nomen Christianis & attribuit ipse, & lata lege iussit attribui: quod quidem pertinaciter adeo ipse observat, ut vix credam, Christi aut Christianorum nomen in iis, quae superlunt ab illo scripta, occurrere. GREGORIUS igitur NAZIANZENSIS ¹, hunc enim solum ex innumeris fere aliis huc advocasse suffecerit, *Καινοσημοί*, ait, ὁ Ἰουλιανὸς περὶ τὴν προσηγορίαν, Γαλιλαίους ἀντὶ Χριστιανῶν ὀνομάσας τε καὶ καλεῖσθαι νομοθετήσας, & paulo post nomen hoc vocat ὄνομα τῶν οὐκ εἰδότεων. Hinc demum apparet vis argumenti nostri, ab hac appellatione desumpti. Qui enim auctor, cum manifeste de Christianis loquitur, hoc quidem augusto illorum nomine, quod ignorare non potuit, abstinere, utitur autem illo Galilaeorum, quod cum diu evanuisset, a Iuliano revocatum, post eum iterum obsolevit, is sub Iuliano scripsisse merito credendus est. Hinc, ut praeter viam quasi hac moneam, patere arbitror, quam recte vir doctissimus ² ANT. PAGI reprehenderit BARONIUM, qui Canonem primum Concilii Apostolorum, si Dis placet, Antiocheni, eo nomine reiecerat, quod eo discernatur, ut credentes in Christum, quos illius temporis homines vocabant Galilaeos, Christiani vocarentur; cum tamen satis constet, id nominis a Iuliano demum Christianis tributum. Qua in re consentientem sibi haber NATALEM ALEXANDRUM ³. BARONIUM igitur refutaturus PAGI, ad Philopatridis auctorem, quem Lucianum putat, provocat, qui ante Iuliani tempora Paullum Tarsensem Galilaeum appellaverit. Nimirum falsus est BARONIUS, cum antiquissimis Ecclesiae temporibus Galilaeorum appellationem in usu fuisse negavit. Sed infeliciter eum, ex Philopatride, si recte illius a me aetas constituitur, ANT. PAGI erroris redarguit. Id quod hic monuisse non praeter rem visum est.

XL. Quae de Galilaeorum appellatione dicta a me sunt,

dum fit, iam non vacat disquirere. Interim manemus in observatione *Dodwelli*, in epistolica ad *Moylium* dissertatione pag. 343, ubi ait, auctorem Philopatridis (quem iam ponit scripsisse A. C. 261) primum esse, quem nominamus, qui Galilaeorum appellationem instauravit, & Christianorum nomine abstinerit. Haec in tan-

tum assumimus, in quantum fateatur tam diligens observator, nusquam alias ante Iulianum Galilaeorum nomen revocatum.

¹ Orat. 111, quae est investiva 1 in Iulianum, p. 81.

² In Crit. Anti-Baron. ad A. C. 56, n. 3.

³ Hist. Eccles. sec. 1, diff. xx, pag. 217.

infirmari forte aliquis existimet eo posse, quod apud ARRIANUM ¹ Galilaei pro Christianis dicantur, & Tiberianus in literis ad Traianum Imperatorem fatigatum se Galilaeorum, id est, Christianorum caedibus scribat. Verba eius apud IOHANNEM ANTIOCHENUM MALELAM ² ita habent: ἀπίκαιμον τιμωρούμενος καὶ φονεύων τοὺς Γαλιλαίους τοὺς τοῦ δόγματος τῶν λεγομένων Χριστιανῶν, κατὰ τὰ ὑμέτερα δασπισμάτα κ. τ. λ. Sed cui non apparet ex tota phrasi, primo & proprio significato poni nomen, pro iis, qui Galilaeam regionem incolebant? Erat Tiberianus ἡγεμονεύων τοῦ πρώτου Παλαιστίνων ἔθνους, id est, ut interpretor, Galilaeorum. Hi enim, si a septemtrionali, hoc est, superiori parte, & Romanis etiam, uti Syriae, ubi tum erat Traianus, viciniore incipias, primus Palaestinae gentis populus vocari merito possunt ³. Scribit igitur Tiberianus, se ex Galilaeis, qui provincia ipsi evenerant, occidisse τοὺς τοῦ δόγματος τῶν λεγομένων Χριστιανῶν. Unde etiam SUIDAS ⁴, cum huius epistolae meminit, Galilaeorum mentionem prorsus omitit. Τιβεριανὸς ἡγεμονεύων τοῦ πρώτου Παλαιστίνων ἔθνους, ἀνήγαγεν αὐτῷ (Traiano) λέγων, ὅς οὐκ ἔπαρκει λοιπὸν τοὺς Χριστιανούς φονεύειν, ἐκείνων αὐτομάτως ἐπισαγόντων ἑαυτοὺς τῇ κολάσει. Ex his igitur probari non potest, post exortum Antiochiae Christianorum nomen Galilaeos vocari Christi sectatores consuevisse. Quod autem de ARRIANI loco est, nihilo plus illo effici arbitror. Cum enim in prooemio libri aperte fateatur, se Epicteti sermones non aut suo iudicio disposuisse, aut dictionis elegantia exornasse, sed simpliciter ex ore magistri commentaria sibi, ipsis forte verbis, quibus ille usus esset, conscripsisse, (nimirum ut hodie fere solent in acroasibus Doctorum discipuli) quae deinde se inscio in hominum manus pervenerint: hinc apparet, fieri potuisse, & quidni factum dicamus? ut Epictetus, qui sub Nerone iam celebritatem erat aliquam consecutus, & usque ad Divi Marci tempora superstes fuis-

¹ L. 4 sermonum Epicteti c. 7.

² In historia chronica p. 356. Quae de νοθείᾳ huius epistolae vel γνησιότητι disputantur apud Basnagium Annal. Eccl. A. 117, ar. 4, ea ad nostram rem nihil faciunt. Mihi suspectam maxime reddit formam certe epistolae usus pronominum & verborum plura-

lium de uno Traiano.

³ Nam illa sollemnis Palaestinae in primam, secundam & tertiam divisio aut Theodosii M. potestremis, aut primis Arcadii temporibus orta, huc non pertinet, de qua Iac. Gothofr. ad l. 3 C. Theod. de protothasia.

⁴ V. Τρεῖς ἀνδρες.

se dicitur ¹, vel eo ipso tempore, quo de Galilaeis, natione, qui iidem professione Christiani essent, retulit ad Traianum Tiberianus, in eorum mentionem inciderit ²: quae illius dicta bona fide excepit ARRIANUS, & ad posteriores transmisit. Illud vero monuisse hoc in loco, quamquam non ad nostrum institutum pertinet, haud abs re fuerit, ita vulgo Epicteti verba accipi, ac si *μανίας* quamdam ac stuporem Christianis tribuat, in quo ego iniuriam fieri optimo seni arbitror. Dixerat, si quis ab insania aliqua aut furore ita esset affectus, ut perinde ipsi esset, habere uxorem ac liberos, aut non habere, & quod ad vitam, bonaque alia similiter existimaret; huic nullum fore tyrannum horribilem, satellites nullos, nullos gladios extimescendos. Iam subiungit: *εἴτα ὑπὸ μανίας μὲν δύναται τις οὕτω διατεθῆναι πρὸς ταῦτα, καὶ ὑπὸ φόβου οἱ Γαλιλαῖοι, ὑπὸ λόγου δὲ καὶ ἀποδείξεως αὐδαίς δύναται μαθεῖν* κ. τ. λ. Itaque *μανίαν* profecto non tribuit Galilaeis, sed ita dicit: si insania quibusdam causa esse potest, ut parvi externa faciant, & nihil timeant adversi; si porro Galilaei ex consuetudine (institutionem forte commodius intelligemus) talia contemnunt: pudor est, non posse ab ratione aliquem eo perducī &c. Sed id iam non agimus.

XLI. Bene adhuc in Iuliani tempora convenit Philopatris. Sed scrupulum iniicit illud, quod non Christiani tantum irridentur hoc dialogo, sed gentilium etiam. Deastracerbissime priori eius parte perstringuntur. Videri igitur alicui possit, illum non esse scriptum in Iuliani gratiam, cui minime omnium probari numinum suorum insectario potuerit. Sed plures hic sunt elabendi viae. Forte auctor, ut aegre faceret Christianis, exososque illos magis Iuliano redderet, quibus ludibriis avita numina traducerent, in Triphontis persona repraesentavit. Forte auctor, cum sibi Lucianum suum non tam imitandum, quam exscribendum proposuisset, flosculos eius hac parte confecturus est, & verborum amoenitate ductus ipsas etiam sententias improvide assumsit: quales hodiernum errores ab ineptis ho-

¹ Merito hoc posterius in dubium vocante *Fabricio* Bibl. Gr. 4, 7, p. 259 seq. & ante illum *H. Dodwello* diff. de aetate Peripli maris Euxini § 7 seqq. ubi copiose demonstrat, ultra Hadriani an-

num xx non vixisse.

² Sub Traiani certe imperio sermones illos ab Epicteto habitos, probant *Fabric. l. c.* & *Dodwellus l. c.* § 12.

minibus, quorum numero nostrum vix quisquam eximendum censebit, committi interdum, constat. Sed si vel sciens prudensque fecit, tamen timendum ei non erat, ut Iulianum offenderet, ut qui ipse absurdas de Diis fabulas, a poetis ad res sublimiores sub istis quasi symbolis repraesentandas, putabat esse confictas ¹. Quin ipse falsis iocis in Deos illos ἀποσκώπτει ², ut adeo ab ira eius ob laesam fculneorum numinum maiestatem metuere sibi auctor Philopatridis non debuerit. Ita Socratem impietatis postulat Aristophanes, derisor ipse Deorum, qui publice tum colebantur, maximus. Et novimus, hoc profuisse vitae Christianam religionem, ut ethnicos etiam puderet animum fabularum, quemadmodum Luthero & Calvino multa debent remota scandala illae etiam ecclesiae, quae in Romani Pontificis ditione manserunt.

XLII. Iuliani igitur tempore scriptum esse Philopatrin, credat fortasse nobis aliquis, nisi ille adhuc superesset scrupulus, qui factum, ut tantum iunioris Luciano auctoris dialogus inter illius opera & censeretur coeperit, & diu adeo delituerit? Hic praeter ea, quae communia sunt, & de suppositiciis quibusvis possunt dici, dictaque olim sunt, & huic satisfacere scrupulo, & praeterea valde magnam sententiae nostrae verisimilitudinem conciliare illud puto, quod Iuliani tempore vixit, ipsique amicus Imperatori fuit LUCIANUS SOPHISTA aliquis, ad quem exstat hodiernum scripta a Iuliano epistola, quae quoniam brevissima est, & elegantiae omnis plenissima, non ingratum lectori facturus videor, si totam adscribam ³. Ἰουλιανὸς Λουκιανῷ σοφιστῇ. Γράφω καὶ ἀντιτυχεῖν ἀξιώ τῶν ἰσῶν, εἰ δὲ ἀδίκῳ συνεχῶς ἐπιστέλλων, ἀνταδίκηθῆναι δέομαι τῶν ὁμοίων πατρῶν. Quid si dixerimus, ab hoc scriptum esse Philopatrin?

¹ E. g. Or. in Matrem Deorum p. 170. Veteres, ubi investigata a se rerum principia detexissent, ἐστίπασαν αὐτὰ μύθοις παραδόξοις, ἵνα διὰ τοῦ παραδόξου, καὶ ἀπμφαίνοντος τὸ πλάσμα φωρῶν, ἐπὶ τὴν ζήτησιν ἡμῶς τῆς ἀληθείας προτρέψῃ. Ita oratione in Solem p. 136, ἀπίστα καὶ παράδοξα ποιητικῆς Μούσης ἀθύρματα vocat, quae de συνδοιασμῷ & γάμοις Deorum dicantur apud HOMERUM.

² In illius Caesaribus Divus Marcus, ut se Deorum imitator rem probet, illorum corpora τῆς ἐκ τῶν ἀναθυμιάσεων τροφῆς indigere asserit, & Iovis exemplo (II. E. 897) indulgentiam erga Commodum suum tuetur. In fine huius Commentarii τρυφὴν & ἀσωτίαν Deas comminiscitur &c.

³ Epist. xxxii, p. 404 ed. Lips.

nominis deinde similitudine deceptos librarios in unum cum Samofatenſi volumen compegiſſe? Ad haec qui Philopatrin cum iis, quae Lucianus ſcripſit, comparaverit, Lucianeum eſſe illum, id eſt, Luciani imitatione ſcriptum, & e verbis fere Luciani ſenioris illius compilatum, eoque nomine commentariis illius immixtum merito, negare proſecto vix ſuſtinebit. Atque hoc eſt, de quo, antequam finiamus, aliqua ſunt dicenda.

XLIII. Nimirum, ſi quis noſtras annotationes inſpicere voluerit, ille cognoscet, nullam fere eſſe exſtantioſiorem ſententiam, ne phraſin quidem aut verſum Homeri allegatum, quae non iisdem paene verbis in iis, quae Lucianus edidit, reperiantur, id quod temere fieri non potuiſſe iam ſupra dictum eſt. Exempla huc adſcribere ſuperſedeo: non eſt enim longus dialogus, & ſingulis fere paginis ſpecimina occurrunt. Sed illud tantum hoc in loco oſtendam, oeconomiam quam vocant, & diſpoſitionem Philopatridis, cum illa, quae in Nigrino eſt a Luciano adhibita, ex aſſe convenire. In utroque dialogo illa eſt quaſi primaria hypotheſis, ut narret amico amicus ſermones a ſe auditos *ἑρεπτικότητας*, in quos forte fortuna & quaſi tranſeundo inciderit: in Nigrino quidem philoſophi Platonici, Sophiſtarum quorundam in Philopatride. Hi ſermones deinde approbantur in Nigrino & laudantur ab eo, qui primum illos audit: in Philopatride autem irridentur & condemnantur. Effectus utrinque idem eſt, inſignis animi, corporiſque adeo mutatio, vehementior illa quidem in Philopatride, in Nigrino, pro obiecti ſcilicet ratione, lenior. Iam occaſio dialogi utriuſque eſt occuſus fortuitus duorum veterum amicorum, quorum miratur alter ſubitam alterius immutationem. Tum per maximas ambages pervenitur tandem ad caput cauſae, in Nigrino moras neſtente ipſo, qui narrat, prooemiisſque alterum ingentibus fatigante: in noſtro arrepta iuriſiurandi mentione, a Critia, qui narrat, praestandi, Trieſpho praecipuos gentilium Deos falſe perſtringit. Poſt narrationem ſequitur in utroque dialogo effectus, qui in narrante primum fuerat, cum eo, cui narrat, communicatio, quae utrobique adhibita de canis rabidi morſu ſimilitudine explicatur. In Philopatridis ſine demum quaſi cataſtrophe quaedam adiicitur, brevis illa quidem, ſed quae cauſa ſcribendi auctori exſtitit procul dubio. Poterant haec amplius ſingula dilatari, ſed metuo,

PHILOPATRIDIS DISSERTATIO. 605

ne tamen non fatis intelligat, nisi quis utraque συγγράμματι inter se componere sustinuerit. Satis igitur fuerit haec indicasse. Habes, Lector, sententiam de Philopatrīde nostram, in quam cum ante hos quinque & viginti annos incidissem, eamque in Ienensium Philosophorum cathedra disputassem; ante decem annos in Lipsiensi quoque Academia eam publice proposui. Interiecto tempore cum multum de eo sit argumento disceptatum, quaedam etiam contra illam meam disputationem prolata in medium: cognoverim: tantum tamen abest, ut audierim quidquam legerimve, quod a sententia me mea demoveret, cuius tuendae nullam profecto aliam causam habeo, praeterquam quod veram esse puto, quasdam etiam deferendae; ut potius magis subinde confirmatus, non iam iuvenile ἀγώνισμα arbitrer, sed κτήμα quoddam, perennaturo, ut suspicari fas est, operi, Luciano Wetsteniano, quod interxatur, non penitus indignum.

I Non feci in hac dissertatione mentionem TO. ECKARDI viri sane docti, &, quod aequè magnum est, modesti. Hic in libro, quo *Non-Christianorum de Christo testimonia ex antiquis monumentis* proposuit ac diiudicavit, *Quedlinburgi* 1725, 4., edito, a pag. 107 pluscula contra meam sententiam protulit: quae in Lipsiensi disputatione a me excussa sunt; sed

hic repetenda non putavi, cum nihil sit, ad quod non vel in annotationibus vel in hac disputatione responsum satis arbitrer. Hic tantum mentionem eius rei faciendam censui, ne quis vel non visam mihi vel contemptam viri cari mihi, dum viveret, commentationem putet, quorum alterum supinae negligentiae, superbiae alterum facile posset tribui.

ERRATA.

Pag. 66. l. 9. παρούσιν, leg. παρούσιν.

Pag. 226. l. 4. ιδού, leg. ιδού.

